

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΗΣΙΟΔΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ.

HESIODI ASCRÆI QUÆ EXTANT.

Cum Notis, ex probatissimis quibusdam Autoribus, brevissimis, selectissimisque.

Accessit VIRI Clarissimi,
LAMBERTI BARLÆI, *Græcæ Linguæ in Academia Lugduno-Batavâ Professoris eximii, in ejusdem* THEOGONIAM *Commentarius.*

Opera & studio
CORNELII SCHREVELII.

AMSTELODAMI,
Typis Ludovici & Danielis Elzeviriorum,
cIↃ IↃC LVII.
Sumptibus Societatis.

KAISERLICHE KOENIGLICHE
WIEN
HOFBIBLIOTHEK

ILLUSTRIBUS NOBILISSIMISQUE

DOMINIS,

D. AMELIO à BOUCHORST, WIMMENUMI DOMINO, EQUESTRIS DIGNITATIS HOLLANDIÆ, PRÆFECTO AGGERUM RHENOLANDIÆ, ET PRÆTORI, &c.

D. GERHARDO SCHAEP, EQUITI, CORTENHOEVII TOPARCHÆ, EXLEGATO, ET CONSULI AMSTELODAMENSI, &c.

D. CORNELIO à BEVEREN, EQUITI, STREVELSHOECKII, WEST-YSELMONDÆ, ET DEVELSTEINII DOMINO, EXLEGATO, &c.

CURATORIBUS

ACADEMIÆ LUGDUNO-BATAVÆ.

UT ET

MAGNIFICIS AMPLISSIMISQUE

DOMINIS,

D. CORNELIO à BUYTEVEST.

D. GULIELMO PAEDTS, J.C.
AGGERUM RHENOLANDIÆ CHOMARCHO.

D. PAULO à SWANENBURG, J.C.

D. JOHANNI MEERMAN, J.C.

INCLYTÆ URBIS LEYDENSIS

COSS.

D.D. CURATORUM COLLEGIS.

NEC NON,

AMPLISSIMO CONSULTISSIMOQUE

VIRO,

D. JOHANNI à WEVELICHOVEN,
J.C. ET HUJUS URBIS SYNDICO, AC DD. CURATT. A SECRETIS.

VIRI ILLUSTRES ET NOBILISSIMI,

IAM cumulata ſunt in Parentem noſtrum defunctũ veſtra beneficia, uti

uti magnitudinem illorum neque animus capere poſſit, neq; exprimere voluntas. Quæ eò majora, quo ſapientia, prudentia, judicio magis polletis, atque beneficia veſtra pro meritis ponere conſueviſtis. Accedit & magnitudo veſtra, quæ nullum redhoſtimentum patitur, niſi ſolam gratitudinem. Nimirum animus excelſus, ſupra omnem fortunam poſitus, ad Deum immortalem proxi-

me accedit, qui largitur tantum beneficia, non recipit. Hæc est illa virtus, quam Heroïcam appellavit Aristoteles, quam in Vobis ipsa Lugdunensis Pallas obnoxie suspicit, & veneratur. Commentarium itaque hunc Parentis nostri, Viri optimi & eruditissimi, in Poëtam antiquissimum Hesiodum, Vobis devotò animo offerimus, DOMINI, in Academia hâc celeberrima, sanctissimoque Musarum

ſarum domicilio, natum, educatum, ideoque veſtrum, quia noſtrum amplius non eſt, quod Vobis debetur. Confidimus, itaque, niſi nos animi conjectura fallit, eo vultu hoc poſthumum opus, exactæ & ſingularis diffuſæq; eruditionis judicio Præſtantiſſimorũ virorum, accepturos, quo Parentem, dum in vivis eſſet, amplexi eſtis. Cujus virtus & eruditio eo major, quo extra faſtum mi-

minus oſtentabat, & interiore pectoris receſſu premebat. Nimirum nunquam altius mens humana aſſurgit, quam cum cæterorum ſecura ſua ſe virtute involvit. Valete, VIRI ILLUSTRES, & NOBILISSIMI, atque favore Veſtro nos porro proſequimini.

Veſtris Dignitatibus ad omne obſequium Devotæ

PUPILLÆ DEFUNCTÆ,

BENI-

BENIGNO LECTORI.

BEnigne Lector, cum in excudendis autoribus Typographi plus ſatis ſudent, multique etiam inter illos ſint, qui majorem gloriæ, quam pecuniæ famam aucupantes, immortale ſibi nomen comparare ſtudeant: non pauci tamen, in electione Autorum ſatis etiam incurioſi, quoſvis ſine diſcrimine arripiunt, lacerant; &, quocunque modo eoſdem in lucem proferant, parum ſolliciti, modo ſuis commodis ſtudeant, lucro tantum intenti. Hinc illæ lacrymæ! hinc eſt, quod Studioſi ſæpenumero non ſine ratione conquerantur, quod multi, egregii alias autores, tam Græci, quam Latini, tam vitioſe, multiſque mendis ſcatentes in lucem prodeant; & nihil æquè eorum ſtudiis officere, quodque magis eorum animos turbare poſſit, quam vitioſa lectio, quæ omnia reddit confuſa & turbata. Huic ergò incommodo obviam ut eatur, nulla commodior via eſt, quam ut in edendis Autoribus diligentia, ſtudiumque majus, quam antehac, adhibeatur, nec ullis ſumptibus parcatur, modo illi Au-

tores, quos imprimendos ſuſcipimus, correctiſſimi, nitidiſſimique prodeant, ut ea ratione, ſi fieri poſſit, ad lectionem bonorum autorum Studioſos allicia-mus & invitemus: quod an hac editione noſtra no-viſſimâ præſtitum ſit, malim id alios judicare, quam propria laude ſordere. Saltem hoc polliceri auſim, nitidiorem, correctioremque autorem vix vel nun-quam editum fuiſſe. Inſuper Notas quaſdam auctio-res paulò addidimus ex ſelectiſſimis quibuſque au-toribus, ſelectiſſimas, breviſſimas. Præterea etiam Indicem Paſoris, in gratiam Studioſæ Iuventutis & in uſum Scholarum, adjunximus; verum jam noviſ-ſimè etiam ita auctum, emendatum & mutatum, ut prorſus novus videatur. Matthiæ itaque Paſori S.S. Theologiæ & Phil. Moral. Profeſſori, plurimum hæc noſtra noviſſima editio debet: tum quicquid fere auctarii loco Indici acceſſit: pro ſingulari enim ſua humanitate, duo exemplaria Heſiodi, Gronin-ga ad me miſit; unum parentis piæ memoriæ, in quo plurima ſpicilegia non contemnenda in Indice anno-tata inveni: alterum, in quo propria manu quædam annotaverat; quæ ſimul congeſſi, & quæ commoda nobis videbantur, huic poſtremæ editioni inſerui. Hæc ſunt, benigne Lector, quæ te ſcire volui. Vtere, fruere, & hiſce noſtris conatibus fave.

H E-

HESIODI VITA.

Ex Lilii Gyraldi, De Poëtarum Hiſtoria, Dialogo II.

DE Homero jam ſatis. A quo non longe abfuit ſenex, ruſticana agreſtique facie. Iamdudum, inquit Piſo, Heſiodum nobis affers. Ipſum, inquam, profecto Heſiodum, quem & aliquo tempore cum Homero floruiſſe accurati quidam prodidere ſcriptores, alicubi licet Cicero noſter Homerum longe faciat antiquiorem. Vetus certe diſceptatio inter Grammaticos, Gellio & Seneca & Pauſania teſtibus, uter ætate præceſſerit: qua de re & dialogos duos Ponticus Heraclides ſcripſit, & Cyrillus libro primo contra Iulianam Cæſarem, centeſimo, inquit, L X & quinto anno poſt captam Troiam, Homerum & Heſiodum fuiſſe dicunt. & reliqua. Tum paulo poſt ſubdit idem Cyrillus: Tradunt autem quidam, quod Homerus non fuit coætaneus Heſiodi, ſed in illis fuerit temporibus, regnantibus apud Hebræos Azaria & Ozia, apud Medos Arbace, apud Latinos autem Proca Sylvio, ante ſcilicet conſtitutionem Olympiadum. Quæ cum dixiſſem, Nos, inquit Piſo, ſummopere avemus de te audire, quæ tu aſſidua lectione ſuper hac re annotaveris. Quibus ego, Libenter ſic agam, inquam, remque ideo altius aliquanto repetam. Porphyrius enim & plerique alii, Heſiodum Homero juniorem annis centum faciunt, atque ante primam Olympiadem. Quam opinionem ſequi videtur Solinus, qui ita ſcribit: Inter Homerum & Heſiodum Poëtam, qui in auſpiciis Olympiadis primæ obiit, centum X X X anni interfuerunt. Alii eadem Homeri ætate floruiſſe ſcriptum reliquere. quam opinionem & Philoſtratus habuiſſe videtur. Et Velleius non damnandus hiſtoricus, (tametſi quidam inſulſe nullum fuiſſe Velleium ſuſpicantur) & M. Varro in primo de imaginibus, ut eſt apud Gellium, Non eſt, inquit, dubium,

quin aliquo tempore eodem vixerint Homerus & Heſiodus: idque ex epigrammate comprobat, quod in tripode inſcriptum fuerat, qui in Helicone Muſis poſitus erat. Epigramma quod apud Dionem legi, & inter Græca epigrammata, tale eſt:

Heſiodus poſuit Muſis Heliconibus iſtum,
Cùm cantu vicit divinum in Chalcide Homerum.

Græcum vero ſi mavultis, hoc eſt:

Ἡσίοδ' & Μοῦσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκε,
Ὑμνῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

Verum ubi in hunc ſermonem incidimus, hanc vobis, utcunque meis verbis potero, hiſtoriam ex Plutarcho recitabo, qui eam tum in quinto Sympoſiacῶν attigit, tum in eo, quod Septem ſapientum convivium inſcribitur, copioſe explicavit. Homerus, inquit, & Heſiodus in Oelyci Theſſali exequiis & Amphidamantis Chalcidenſis, carminibus certarunt, qua in re dubia atque anceps judicum fuit ſententia. Converſi, inquit, ſunt ad hujuſmodi interrogationes, & propoſuerunt inanes, ut aiunt, quaſdam nugas. (ſi modo recte interpretamur, ὡς φασὶ λέχας, non ὡς φησὶ Λέχης, ut paſſim legitur: non tamen decerno, conſcius & Leſches nomen eſſe proprium Poëtæ Lesbii.) Homerus quidem ſic:

Muſa mihi referas, qua non unquam ante fuêre,
Neve futura retro.

Tum vero ex tempore reſpondit Heſiodus:

Verum cornipedes quando Iovis ante ſepulcrum
Feſtinantes propter palmam plauſtra terebant?

Ob hoc ferunt Heſiodum maximæ omnibus fuiſſe admirationi, atque tripodis præmium aſſecutum. Sed Græca, inquit Piſo, ipſa carmina audire cupio: dure enim admodum & incondite ea vertiſſe videris. Audite ergo ea Græce, inquam. non enim eo inficias quod ais. Homerus quidem ita:

Μῶσά μοι ἔννεπε' οἷνεκα τὰ μήτ' ἐγένοντο πάροιθεν,
Μήτ' ἔσαν μετόπισθεν.

Sic vero Heſiodus:

Ἀλλ' ὅταν ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχήπεδες ἵπποι
Ἅρματα σὺν λείψωσιν ἐπειγόμενοι θεὲι νίκης.

Porro

Porro ne & hoc vos lateat, judicem inter Homerum & Hesiodum Panidem Chalcidis regem fuisse, res usque in proverbium deducta ostendit, Παν[illegible] ψῆφος, Panidæ suffragium: quod in eos ferri solet, qui inerudite minusque sapienter judicant. Pulchre, inquit Piso, & sane simul monstrasti, eadem Homerum & Hesiodum ætate fuisse: sed nihil vetat quo minus eadem diligentia reliquam ejus Poëtæ vitam, ab Atticis usque literis (quod aiunt) nobis repetas. Faciam id libenter, inquam, quando parum hoc à nostris hactenus hominibus est, quod sciam, factum. Hesiodi igitur nomen, ut ab hoc incipiam, à caste & pudice loquendo deductum videtur, [illegible]. Patria vero illi Cuma: quæ urbs inter Æolicas numeratur, ante Lesbum sita. Num tu, inquit Piso, Hesiodum Ascræum fuisse negas? eo enim nomine à Græcis & Latinis vocatur. Recte tu quidem, inquam, sed si me vos audire volueritis, qua id ratione factum intelligetis. Hesiodi quidem patria Cuma fuit Æolica, ut ab Herodoto, Strabone & Stephano traditum est. Valerius quoque Probus, non alium, quam Hesiodum intelligere Virgilium autumat, illo carmine:

Vltima Cumæi venit jam carminis ætas.

Quod scilicet Hesiodus Cumæus primus ætates ex metallis commentus est; ut liquido videtur in eo, quod Ἔργα inscribitur, poëmate. Natus ergo Hesiodus Cumæ, patre Dio Ampelidis filio, qui ex Menalopo Ithagenæo Critonis filio natus erat, matre vero Pycimede: qui utique parentes ære alieno oppressi, cum unde dissolverent nomina, non haberent, in Ascram Bœotiæ vicum demigrarunt, ubi est puer Hesiodus educatus, atque inde Ascræus cognominatus. Plutarchus ex Ephori Cumæi sententia refert, Attelen, Mæona, & Dion, Cumæos, fratres fuisse, quorum Dius, quem nauticam exercuisse comperi, ob eam quam attulimus causam, in Ascram migravit, ubi (ait) Pycimeden uxorem duxit, ex qua natum ferunt Hesiodum: qui dum paterna armenta puer custodiret, à Musis amatus fuisse perhibetur: quæ illi gustandam laurum dedere: eam enim lauri naturam esse scribit ipsius Poëtæ interpres Proclus, & Isaacius Zezes, ut qui eam mandunt, vates fiant: unde &

Lycophron Poëta ea causa δαφνηφάγον vatem nominat. Idem & in Cassandra Sophocles. Et noster Tibullus agens de Sibylla:

Vera cano, sic usque sacrâs innoxia laurus
Vescar, & aeternum sit mihi virginitas.

Aphthonius quoque rhetor, laurum vaticinii symbolum esse prodidit: quare & laurum ipsam veteres μαντικὸν φυτὸν appellavêre, hoc est, Vaticinam plantam. Et Claudianus ait:

——— *Venturi praescia laurus.*

Eadem ratione Apollini sacra dicitur, qui vaticinii Deus à gentibus est creditus. Quin & hujus arboris foliorum crepitu, dum cremantur, antiqui futura (utinam non & hoc nostro tempore!) prædicebant: quod & Philosophus Porphyrius credidit. Si enim magno strepitu in igne crepuissent, felicitatem significabant: si illuissent, unde & tacita laurus est dicta, infelicitatem. Et perinde de illa idem Tibullus:

Laurus ubi bona signa dedit, gaudete coloni,

Et Propertius:

Et tacet extincto laurus adusta foco.

Lauri insuper folia si noctu pulvino subjecta fuerint, somniorum veritatem conciliare produntur. Dictam autem Daphnen, prodit Eustathius, à δα particula intensiva, & φωνέω verbo, quod *voco* & *cano* significat, quod laurus in igne posita crepet & sonet: unde fortasse & ipsi nos Latini Laurum deduximus, à λα, ut δα, particula intensiva, & ηρο, ut si non voce, at significatu conveniat. Si plura vero de lauro discere cupitis, præter ea quæ à nostris traduntur, legite Parthenii librum Ε'ρωτικῶν, & Constantini librum XI de re rustica, quo loco plura leguntur parum Latinis nota. Sed jam à lauro ad Hesiodum revertar, qui lauro gustata, hausta que Hippocrenes unda, repente Poëta prodiit. Id cum alii, tum ipse de se in Theogonia cecinit. Quam rem ita Maximus Tyrius interpretatur, ut Hesiodum putet voluisse, quæ sui ingenii & artis esset fœtura, in Deas referre, ut se Musis gratum testaretur: ut si quis æra jam calleat, Vulcano tamen sua assignet opera. Sed hac de re plura apud ipsum Maximum legetis. Delectatum quidem peregrinationi-

bus

bus Heſiodum legimus, ſicuti & Homerum: quam rem tamen in ſomnium quidam retulere. Alii, quod qui peregre proficiſcuntur, facilius prudentiam cæteraſque virtutes comparare exiſtimantur, quod mores ſcilicet hominum multorum videant. Vxorem quoque duxiſſe proditum eſt Ctemenen Phyſigei filiam, & ex ea Steſichorum Poëtam natum. Alii non uxorem fuiſſe, & ob hanc ipſum Heſiodum occiſum. Nam cum de ſe ſcitatum oraculum Delphos iviſſet, eique reſponſum foret, ut Nemeæi Iovis templum vitaret, quod ibi eſſet vitæ finem habiturus, cumque ea cauſa Nemeam Peloponneſi fugeret, forte in Oeneonem Locridis pervenit, ubi Nemeæi Iovis templum fuerat, ut ſcribit Thucydides, quo in loco incautus ab Amphiphane & Ganetore Phyſigei liberis interemptus eſt, quod ab eo vitiatam ſororem Ctemenen crederent. Cadaver ab iis in pelagum projectum eſt: id quod cum occulte feciſſent, ab Heſiodi cane facinus eſt proditum, ut ſcribit Plutarchus. Alicubi tamen non Phyſigei filii, ſed Ganyctoris Naucletii dicti ſunt, ut in illo eſt, cui titulus, Quænam animalia prudentiora, terreſtriane, an aquatilia. Pauſanias quoque in Bœoticis, Heſiodi interitum ita recitat: Filii, inquit, Ganyctoris, Ctimenus & Antiphus, in Molycrian ex Naupacto fugerunt ob Heſiodi necem, ubi in Neptunum impii exiſtimati ſunt, de illiſque eſt facta quæſtio. & cætera quæ ille proſequitur. Mortis Heſiodi cauſam Plutarchus ſic in Dioclis convivio explicat. Cum Mileſio, inquit, comite & Troïlo puero Heſiodus apud quendam hoſpitatus eſt: noctu Mileſius hoſpitis filiam vitiavit: rei conſcium Heſiodum rati puellæ fratres, illum inter paſcua cum puero occiderunt, & cadaver in mare projecerunt: pueri vero corpus in littore reliquerunt, à quo & loco nomen inditum. Ferunt, inquit, Deorum voluntate à delphinis cadaver ad littus delatum, ubi tum forte Neptunalia celebrabantur. Id ſcelus ubi incolæ intellexerunt, interfectorum domos diruerunt; vivos ipſos, qui facinus admiſerant, aquis ſuffocarunt. Alii poſt diem tertium à delphine in littus cadaver devectum tradunt. Re cognita, occiſores navigatione ſibi conſulere volentes, vi coortæ tempeſtatis ad unum omnes de-

prehenſi, naufragio periiſſe dicuntur. Poſt hæc Heſiodi corpus in Nemea Locridis ſepultum perhibetur, qua de re extat Alcæi Poëtæ carmen. Dein vero oraculo monente, ejus oſſa exportata ab Orchomeniis, & in medio foro, hoc addito elogio, tumulata:

Ἄσπρη μὲ παλεὸς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
Ὀστέα πληξιππου γῆ Μινυῶν κατέχει
Ἡσιόδου, ὃ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστὶν
Ἀνδρῶν κεκριμένων ἐν βασάνῳ σοφίης.

Tum Picus puer: Cur non & hos Latine, ut alios verſus, nobis exprimis? Vt, inquam, noſter Piſo hos ipſe convertat, & ego interea ad memoriam cætera revocem. Et Piſo: Faciam equidem, inquit, utcunque potero: & non diu cunctatus, ſic cœpit:

Fertilis Aſcra quidem patria eſt: verum morientis
Pugnaces Minyæ condita membra tenent
Heſiodi, cujus ſupra omnes plurima laus eſt,
Spectatoſque viros judicio ſophiæ.

Quos cum Piſo recitaſſet, mirum eſt quanto ſit rubore ſuffuſus. quod animadvertens ego, cauſamque intelligens, ſtatim ſubdidi. Legimus & Græcum alterum Pindari, quod ita noſter Cælius Latine vertit:

Salve cui pubes, tumuluſque bis obtigit unus,
Tu ſapis Heſiode, quantum homini ſapere eſt.

Sed & Aldus ita prius:

Heſiode ante alios ſophia præſtantior omnes,
Salve, bis quondam qui puer atque ſenex.

Græcum Pindari, ſi vultis, ſic habet:

Χαῖρε δὶς ἡβήσας, ᾧ δὶς τάφῳ ἀμφεβολήσας
Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.

Verum jam tempus eſt, inquam, ut quæ ab Heſiodo ſcripta ſint, commemoremus, ſi tamen prius illud unum, quod in Græcis commentariis reperi, attulero, ſuper ea in Ἔργοις verba, μήτ' ἐμὸς υἱός. Filius, aiunt, Heſiodi Mnaſeas eſt. Philochorus vero Steſichorum dixit ex Clymene: ego tamen legendum puto, Ctemene, ut jam oſtendi. Alii tamen ex Archiepe: quo

fit

fit ut eos mirer, qui scribunt, Hesiodum præter Stesichorum & filiam habuisse Mnaseam nomine, quam Archiepen vocant alii. Porro sexdecim Hesiodi legitima feruntur volumina: in primisque Theogonia, à Philosopho Zenone inter alios interpretata. Deinde Ἔργα καὶ Ἡμέραι, id est, Opera & Dies. In quo opere de re rustica præcepta tradit ad Persen fratrem, quem & ipsum Poëtam aliqui scribunt. Sunt & qui putent, Ἠοίας μεγάλας, sic vocata carmina, Hesiodi esse, ut Eunapius Græcus historicus, & in Bœoticis Pausanias. quo loco & alia Hesiodi opera commemorat, de quibus jam ante plane meminimus. Posthæc Astronomica scripsit, tum Hypothecas, quas tamen Fabius Quintilianus ex Aristophanis Grammatici sententia, Hesiodi esse negavit. At vero Aristoteles & Grammatici nonnulli, ut Hesiodi legitimum opus in medium afferunt. Scripsit item Heroüm & Heroïdum Genealogias: ad hæc & de mulieribus: quo in opere Heroïdas multas induxit virorum fortium nuptias, ut ait Servius, optasse. Dion vero Chrysostomus ex Alexandri Macedonis sententia, Hesiodum ea causa de mulieribus scripsisse dixit, quod Homero concederet, qui de heroïbus ante scripsisset. Et quidem Lucianus ait, Hesiodum mulierum virtutes concinuisse. Tradit Pausanias, Hesiodum vaticinandi artem ab Acarnanibus edoctum, de ea carmina scripsisse. Scribit Nicocles, quod & in Pindarum Grammatici notant, Hesiodum primum ῥαψῳδῆσαι, hoc est, per rhapsodias carmina cecinisse. At vero Hesiodus ipse, se cum Homero, in Delo, in Apollinem hujusmodi versus primum concinuisse prodidit, dum sic cecinit, ut pridie diximus:

In Delo tum primum ego Mæonidesque Poëta
Lusimus, inque novis carmen cantavimus hymnis
Auricomum Phœbum, quem Latona edidit alma.

Sed videte, rogo, quam ille dulcius suaviusque sua lingua:

Ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον, ἐγὼ καὶ Ὅμηρος, ἀοιδοὶ
Μέλποντε, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες ἀοιδὴν,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Scripsit item Hesiodus Pelei & Theridis Epithalamium, sicuti priore sermone retulimus. Scripsit & de Dactylis Idæis. Item

Epice-

Epicedium in Batrachum amicum, & quod adhuc legitur poëma inſcriptum Herculis Scutum: quod tamen Ariſtophanes Grammaticus non Heſiodi eſſe ſuſpicatus eſt, ſed cujuſpiam alterius, qui Homericum ſit imitatus. Megacles autem Athenienſis, & Apollonius Rhodius, Stheſichoruſque, ipſius Heſiodi legitimum carmen eſſe cenſuêre. Scripſit idem de Medicina. qua de re Plutarchus in Sympoſio Dioclis. Heſiodus, inquit, in Medicina plurimum valuit. quod manifeſte apparet, cum de victus ratione, de vini temperamento, de aquarum vi, de balneis, de fœminis, de temporum connexione, deque infantium ſtatu diſſerit. Et hæc quidem Cleodemus medicus apud Plutarchum. Sunt & qui Heſiodum De herbis ſcripſiſſe tradant. quod ex Plinio colligitur. Nec deſunt qui Heſiodum ſcribant autorem eorum apologorum qui Æſopi dicuntur. Quæ ego cum dixiſſem, Vide, inquit Piſo, quam paucis carminibus M. Manilius in ſecundo Aſtronomicῶν iſta fere omnia Heſiodi opera complectatur. Nam cum Homerum laudaſſet, mox ita de Heſiodo ſubjunxit:

——— *Sed proximus illi*
Heſiodus memorat divos, divúmque parentes,
Et chaos enixum terras, orbemque ſub illo
Infantem, & primum titubantia ſidera corpus,
Titanas juviſſe ſenis cunabula magni,
Et ſub fratre viri nomen ſine fratre parentis,
Atque iterum patris naſcentem corpora Bacchum,
Omniaque immenſo volitantia corpora mundo.
Quin etiam ruris leges cultuſque rogavit,
Militiamque ſoli, quod colles Bacchus amaret,
Quod fœcunda Ceres campos, quod Pallas utrunque,
Atque arbuſta vagis eſſent quod adultera pomis,
Sylvarumque Deos ſacrataque numina nymphas,
Pacis opus, magnos natura condit in uſus.

Cum recitaſſet hos verſus Piſo. Si velim, inquam ego, quæcunque omnia de Heſiodo legi, vobis in præſentia recenſere, in longum nimis noſter ſermo procederet: quædam tamen haud indigna relatu nequaquam præteribo. Scribit inprimis Dialo-

Dialogum Lucianus, qui Heſiodus inſcribitur, in quo Heſiodum ipſum de ſe multa narrantem inducit, eumque ipſe, ut ſolet, irridet. Sunt & inter Græca epigrammata, in Heſiodum multa. Extat & apud Græcos proverbium, de iis qui ſuperſeneſcunt, Heſiodia ſenectus: de quo & Pindari diſtichon legitur, quod ante ab Aldo & Cælio noſtro interpretatum attulimus. Pythagoram ſcribit Philoſophus Hieronymus, cum ad inferos deſcendiſſet, Heſiodi animam vidiſſe ad columnam æream ſuſpenſam aſtrictamque adeo, ut ſtridere videretur, & cum ea Homeri quoque animam ſerpentibus undique incinctam, ea videlicet ſolummodo cauſa, quod de Diis falſa ſuis carminibus confinxiſſent. Qua re factum puto, ut Ponticus Heraclides contra Homeri calumniatores librum illum ediderit, qui eſt inſcriptus, Allegoriæ in iis quæ de Diis ab Homero dicuntur, & reſponſiones in ejus calumniatores. Videri enim, inquit, poſſet Homerus, Salmoneus, vel Tantalus, immoderatam atque intemperatam linguam habens, ſi quæ de Diis cecinit ſub alia ſignificatione, non intelligerentur. Et quidem de Homero Heraclides, quod & de aliis Poëtis bonis, ut heſterna die diximus; intelligi poteſt. Sed tametſi excellentis ac prope divini ingenii fuerit Heſiodus, non tamen ideo obtrectatoribus illum caruiſſe accepimus: ſiquidem iniquas adverſum eum controverſias exercuiſſe Cercopem legimus: in tantum excellentiſſimus quiſque aliquo detractore eſt vexatus. Homerus quidem, ut Zoilum mittam, à Siagro Poëta laceſſitus, Pindarus ab Amphimane Coo, Simonides à Timocreonte. Nec Virgilio Horatioque noſtris, defuêre Parones, Mævii, Bavii atque Suffeni, aliique, de quibus in noſtris his ſermonibus ſparſim, ut feret locus, plura dicemus. Sed & hoc Homeromaſtigon genus noſtro hoc tempore non minus, quam pridem, viget. Plures quidem nunc Critici & Zoili, quam verſificatores & Poëtæ. At de Heſiodo jam ſatis.

Ἐκ τῆς Σουίδα.

Ἡσίοδος Κυμαῖος, νέος ἢ γεγονὼς κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῖς Ὁμήρου. ἐγένετο δὲ πατρὸς μὲν Διός, καὶ μητρὸς Πυκιμήδης, ἐν Ἀσκρῃ τῆς Βοιωτίας. Γενεαλογεῖται δὲ εἶναι τοῦ μὲν Διὸς τοῦ Ἀμπελίδου τοῦ Μελανώπου. ὃν φασί τινες τοῦ Ὁμήρου θεῖον πάππον, ὡς ἀνεψιαδοῦν εἶναι Ἡσιόδου τὸν Ὅμηρον. ἑκάτερον δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄτλαντος καταγόμενος. ποιήματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα, Θεογονία, Ἔργα καὶ Ἡμέραι, Ἀσπὶς, Γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις ε'. Ἐπικήδειος εἰς Βάτραχόν τινα ἐρωμένον αὐτοῦ. Περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων. καὶ ἄλλα πολλά. Ἐτελεύτησε δὲ ἐπιξενωθεὶς παρ' Ἀγλίῳ καὶ Κλεμένῳ· οἱ νύκτωρ δόξαντες ἀναιρεῖν φθορέα ἀδελφῆς ἑαυτῶν, ἀνεῖλον τὸν Ἡσίοδον ἀσπονδεί. ᾠήθησαν δὲ καὶ Ὁμήρου κατά τινας πρεσβύτερος. καὶ ἄλλως, σύγχρονος. Πορφύριος καὶ ἄλλοι τινὲς ἑκατὸν ὕστερον ἑκατὸν ἐνιαυτῶν ὑπάρξαι.

Ἐκ τῆς Διονυσίου τοῦ Ἁλικαρνασσέως.

Ἡσίοδος μὲν οὖν ἐφρόντισεν ἡδονῆς, καὶ ὀνομάτων λειότητος, καὶ συνθέσεως ἁρμονίας.

Ex Suida.

HEsiodus Cumæus. Cæterum à patre Dio & Pycimede ejus matre, in Ascra, translatus eo, vixit. Genus ac familiam illius ab Ampelide Dio, Melanopi filio deducunt. Quem nonnulli Homeri abavum fuisse volunt. Vt Hesiodi consobrini filius fuerit Homerus. Vtrumque autem ab Atlante volunt oriundum esse. Ejus autem hæc sunt poëmata: Opera & Dies, Scutum, Mulierum Catalogus, libris quinque. Epicedium Batrachi, quem in deliciis habuit. De Dactylis Idæis. Alia item multa. Obiit autem, cum ad Antiphum & Ctimenum hospes divertisset. Qui cum noctu sororis suæ stupratorem tollere se existimarent, Hesiodum ignari sustulêre. Fuit autem Homero, ut quibusdam videtur, antiquior. Alii eadem tempestate vixisse autumant. Porphyrius, & alii, centum omnino post annis floruisse tradunt.

Ex Halicarnassensi Dionysio.

HEsiodo autem magna voluptatis fuit cura, tum æquabilem dictionem accuratamque amat compositionem.

Velleius Paterculus Hist. lib. I.

HVjus temporis æqualis Hesiodus fuit, circa CXX annos distinctus ab Homeri ætate, vir perelegantis ingenii, & mollissima dulcedine carminum memorabilis, otii quietisque cupidissimus: ut tempore tanto viro, ita operis auctoritate proximus. qui vitavit, ne in id, quod Homerus, incideret: patriamque & parentes testatus est. Sed patriam, quia multatus ab ea erat, contumeliosissime.

Fabius lib. X.

RAro assurgit Hesiodus, magnaque pars ejus in nominibus est occupata. tamen utiles circa præcepta sententiæ, lenitasque verborum & expositionis, probabilis: daturque ei palma in illo mediocri genere dicendi.

DANIELIS HEINSII
in Hesiodum
EPIGRAMMATA.

Δήμησε τείλιφα, σὲ μὴ πολυγηθέα κηρὸν
Ἀλδαίνειν σοφίης εἰκὸς, ἄτε ῥαχύων.
Τὸν μὲν παῖς Δίοιο καὶ αἰγιόχου Πυκιμήδης,
Ἄσκρης συναίτης, οἶδεν ἀμησάμενον.
Ζεῦ γὰρ ὑπὸ τριφθεὶς μεγαλώνυμε, κεῖθί μ' ἐχάτλιω
Τῇ μὲν ἀιεζάζων, τῇ δὲ μέγα δρέπτανον,
Ἄρρεν τ' ὀκταέλωμον, ἀειπέα λιμὸν ἀμυύειν;
Παυθίης κορυφὴν δρέψατ' ἀπ' ἰδμοσύνης.
Τῶν δὴ σοὶ ἀγλαόκαρπα θαλύσια δῶκα κομίζειν,
Μελπόμενον γλυκερῆς ἔργα γαπουίης·
Σωφροσυνέω δ' ἐδίδαξε, καὶ ὡς τέλεον ἥμισυ παντὸς,
Ἐκ Μουσέων σοφίης μίτρα διδασκομένου.
Ἀλλὰ γέρον μάλα χαῖρε, πανόλβιε· σοὶ γὰρ ἕπεσκε
Πολλὴ καὶ πιοτὴ γαῖα φυτοσπόρος.

In eundem.

Δαφνοφάγον, γλυκύμυθον, ἀνὴρ φίλον ἠερίδῃσι;
Γῆς ἐρότας θεῖον δείκνυσιν Ἡσίοδον,
Πιερίδων γείτων πολυώνυμον. ὦ πόποι, ὦ Ζεῦ,
Ἢ γλαφυρῶς τούτης ἄνακτα γεινόμην.

In eundem.

Πῆμα κακὸς γείτων· ὅσον τ' ἀγαθὸς, μέγ' ὄνησε,
Αἱ σελίδες θείαι φάντο ποθ' Ἡσιόδου.
Τοῦτ' ἄρα φερασταῖον, γλυκερῆς φίλον ἤλιθε Μούσης,
Γειτονίης αὐτῶν ἔμμορε Πιερίδων.

In eundem.

Ὦ μάκαρ, ὃς ξανθῆς Δημήτερον ἔργα κομίζων,
Βίλλης Εἰρώνης πρῶ, γέρον Ἡσίοδε,
Δαίμοσιν οἷον ἔπαθε νέμων σὺν βίνδεσιν ὕλης
Ποίμνιον ἠδ' ἀγέλης Ἑλικωνιάδον.
Ἔνθα σε βουκολίοντα θεῶν καλὰ τέκνα θεῶντο,
Πηλίδι σῇ φίλλῳ τερπόμενον καλάμῳ·

Ἢ πέρα

Ἢ τάχα πεμπάζοντα βόας, καὶ μηκάδας αἶγας,
Ἢ τάχα καὶ λεπτὰς πηγάμφων δόνακας.
Ἐν τε πόῃς λαλαγοῦντα, καὶ ἄυπνοις ἀοιδοῖσιν,
Οἷα φιλεῖ λιγυρῶν ἔθνεα μηλονόμων.
Καί τοι σκῆπτρον ἔδον Μουσέων βασιλῆα γεγῶτα,
Αὐτοφυὲς θεῖον τῆμα δαημοσύνης.
Χαῖρε, πάτερ, τοίδεσσι, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Αἰπόλε μὴ σεῦτερον, νιὸν ὀΐ' ἀοιδοπόλα.

In eundem.

Γ' ψαμάθοιν ποτ' ἀοιδὸν ἀναζήλωντος Ἄρηος,
Ἡ φύσις ἀρχαῖον δείξαθ' Μαιονίδᾳ·
Δεινὸς Ἄρης μέγ' ἔχαιρε, καὶ οἱ πολέμους τε, μάχας τε
Κέκλυθ', καὶ δίον μελπόμεν' Αἰακίδᾳ.
Τῷ δ' ἄρα γινομένοιο πάλαι κλυὲ πότνια Δηώ,
Βῆ δ' ἴμεν ὑψηλῆς ἄγχεα Πιερίης.
Ἔνθ' ἄρα οἱ κλυτότοξος ἐναντίος ἦλθεν Ἀπόλλων,
Ὧκα μάλ' Ἀσκραῖον δείξαθ' Ἡσίοδον,
Ἡσίοδον φιλόμυθον, ὃν ἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Γεινόμενον, Μουσῶν αἷσ' Ἑλικωνιάδων.
Ὡς ὁ μὲν ἤδη μῦθον Πηληϊάδαο Ἀχιλῆος,
Καὶ σοφίην ἀρετὰς καὶ μάρνα ἡμιθέων·
Αὐτὰρ ὁ γῆς ἀρότους, καὶ ἀρηρότα τοῖσι μάλιστα
Ἐκ Διὸς ἀρχομένα σήματα, τάς τ' ἔριδας·
Ὡς ἐρίδων μεγάλων διατῶν ἀνὰ γαῖαν ἐόντων,
Ὅς γ' ἐπιμωμητὸν ἤνεεν, ὃς δ' ἀγαθόν.

In eundem.

Χαῖρε θεῶν Ἀσκραῖε τοὶ ἀρχαῖον δι' ρυὸν ἔχεις
Μήδεα καὶ σοφίην καὶ γλυκὺ ἐξανύσας·
Μουσάων ὑποφῆτα παλαιγενέων. ἦτοι ἔπλυθες
Πολλὰ πάτερ θυμῷ δινήσας καὶ φρεσὶ πόλλ',
Τείρεα πάντα μαθὼν, τάπερ ἀρχαῖος ἐστεφάνωται,
Καὶ Κρονίδα βυλὰς, καὶ φάος ἠελίου,
Τλῶ τε Σεληναίης λιπαρὸν φλόγα, μαῖαν ἀρούρης,
Ἀγλαὸν ἀρχαίης σῆμα φυτοσυλίης.
Ἀρκάδες, ἱλήκοιτε· μέγος σοφὸν ἔσκε Σεληναίης γνὺς πόρον Ἡσιόδου.

ARGV-

ARGUMENTUM
IN
HESIODI ASCRÆI
OPERA ET DIES.

Ἡσιόδου.] *Super Homeri atque Heſiodi ætate, ait Gellius lib. 3. cap. 11. non conſentitur uter natu prior. dubium tamen non eſt, quin aliquo tempore eodem vixerint.*

Ἀσκραίου.] *Sacerdos fuit templi Muſarum in Helicone monte Bœotiæ, in Aſcra pago ad radicem ejus montis. Inde Virgilius, quia hunc Poëtam è tot Georgicorum ſcriptoribus imitatus eſt, dixit, lib. 2. Georg. verſ. 176.*

Aſcræumque cano Romana per oppida carmen.

Ἔργα καὶ Ἡμέραι.] *Non dubium eſt, quin idem Virg. initio Georgicorum, hanc inſcriptionem expreſſerit, hoc verſu,*

Quid faciat lætas ſegetes: quo ſydere terram, &c.

Breviter autem ſummam rei complectitur hic titulus: nam per Opera *ſignificat, agriculturam eſſe artem, quæ non inerti otio, aut alieno ſumptu, ſed ipſa actione peragatur. Per* Dies *autem innuit, ſuo tempore ſingula facienda eſſe. In priori igitur* Operum *libro, ad laborem adhortatur agricolam futurum. Obiter etiam alia atque alia præcepta de moribus tradit, ad juſtitiam & pietatem colendam; injuſtitiam vero & ignaviam vitandam. In ſecundo autem artem agriculturæ tradit. Duo ergo agit; primum, ut voluntarium habeat agricolam: deinde, ut peritum.*

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Ἔργα καὶ Ἡμέραι.

Μοῦσαι Πιερίηθεν, ἀοιδῇσι κλείουσαι,
Δεῦτε δῦν, σπίπλεις, σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.
Οὗν τε λαὸς βροτὸς ἄνδρες ὁμῶς ἄφατοί τε φατοί τε,
Ῥητοί τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο ἕκητι.
Ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, ῥεῖα δὲ βριάοντα χαλίπτει·
Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει·
Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ἀπίσσω δώματα ναίει.
Κλῦθι ἰδὼν αἴσῃσι τ' ἴθυνε δίκῃ δ' ἐπιτήδευε
Τὴν ἐγὼ δή κε Πέρσῃ ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ

---

1. Μοῦσαι.] Dores & Æoles dicunt Μῶσαι, quibus familiare eſt vertere ου in ω. Hinc appellatas volunt eas à verbo μῶ, quod eſt quæro, inveſtigo; nam inveſtigando diſciplinas aſſequimur. Adfert aliam rationem Plutarchus, forſitan probabiliorem. Is enim in commentario περὶ φιλαδελφίας, dicit μούσας nominatas, ut ὁμοῦ ὄσας, idque δι' ὅτι ἀεὶ καὶ φιλαδελφίαν, quæ ſcilicet vivunt in perpetua quadam benevolentia & mutua charitate. Vel denique inde habent nomen, quod Muſæ, hoc eſt, artes & diſciplinæ, tali inter ſe cognatione & nodo conjunctæ conglutinatæque ſint, ut altera ex altera pendeat, & altera ſine altera manca ſit. Πιερίηθεν, conſtruitur cum δεῦτε adverbio hortantis. Muſæ huc adeſte ad me ex Pieria. Θεν vero particula finalis, de loco. Μοῦσαι.] Duplicem invocationem ponit: prior hæc ad Muſas: poſterior (verſ. 8.) ad Iovem dirigitur, ut in Perſe fratre docendo ſit auxiliator.

2. Δεῦτε δῦν.] Δεῦ legendum monet Euſtathius: quem ſequitur H. Steph. Δὴ mihi magis probatur, & ita omnes legiſſe interpretes veteres manifeſtum: Proclum dico, Tzetzen, Moſchopulum. & ita MS. Palatinæ Bibliothecæ. Sic Orpheus Hymnorum ſuorum initio, Μάνδειν δὴ Μουσῶν. Τ' μνείουσαι.] Id eſt, celebrantes. eſt activæ ſignificationis, quamquam aliqui neutraliter exponant, quæ eſtis celebres aut inclytæ.

3. Οὗν τε λαὸς.] Enumerat pias quaſdam ſententias de Deo. Porro in οὗν poteſt intelligi, inquit Tzetzes, τρόπον, more Attico, ut ſit δι' οὗν τρόπον, quomodo, cur: quod non-

HESIODI ASCRÆI OPERA ET DIES.

MVſæ Pierides carminibus celebres,
Agite ſane, dicite, veſtrum patrem laudantes,
Et per quem mortales homines pariter obſcurique ſunt clarique,
Nobiles, ignobileſque, Iovis magni voluntate.
Facile enim extollit, facile etiam elatum deprimit:
Facile præclarum minuit, & obſcurum adauget:
Facileque corrigit incurvum, & ſuperbum contrahit
Iupiter altitonans, qui ſupremas domos incolit.
Audi intuens & auſcultans, & juſtitiam in judiciis ſequere
Tu: Ego vero Perſæ vera loquar.

Non

---

nonnulli interrogative; alii vero abſque interrogatione intelligunt. Alii non minus commode exponunt, δι' ὃν, vel κατ' ὃν Δία, ſecundum quem Iovem gubernantur homines. Φατὸς & ῥητὸς differunt, ut apud Latinos loquor & dico. eſt enim φατὸς, de quo magna fama eſt. ῥητὸς autem honoratus, & ad certam functionem & dignitatem aſſumptus.

4. Διὸς μεγάλοιο.] Reſponſio Muſarum. Sic apud Homerum Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Subintelligitur hîc γίγνεται, aut ſimile verbum. Διὸς.] Muſarum reſponſio. vel ut alii volunt, poëta ipſe reſpondet ceu à Muſis edoctus.

5. Ρ'ῖα μέ.] Contractio eſt in voce ῥία, ut Iliad. ρ. Virgil. quoque dixit *alvaria* pro alvearia. Vide Guil. Canterum lib. 7. cap. 17. Æſopus (teſte Laërtio) quum rogaretur quid ageret Deus, reſpondit: τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῖ, τὰ δ' ταπεινὰ ὑψοῖ. Ρ'ῖα μὲν γὰρ.] Ratio eſt interrogationis, quare alii ſint clari, alii obſcuri. Dicuntur hæc à Muſis.

6. Ἀείζυλον.] Eum vocat, qui dignus eſt æmulatione atque imitatione.

9. Κλῦθι.] Invocatio ad Iovem. Θέμιστας vocat præcepta de moribus. θέμις ἐπὶ θεῶν, δίκη vero ἐπ' ἀνθρώπων.

10. Ἐγὼ δέ κε Πέρσῃ.] Propoſitio eſt. Ego Perſæ conſulam optima. Iam κε potentialis particula, ad μυθησαίμην referenda eſt, quaſi dicat; Tum vera dixero fratri meo, ubi tu leges gubernaveris Iupiter, & affueris mihi præſcribenti præcepta de moribus.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δύω· τὴν μέν κεν ἐπαινέσσειε νοήσας,
Ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὴν καὶ δῆριν ὀφέλλει;
Σχετλίη· οὔτις τήνγε φιλεῖ βροτός, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Ἀθανάτων βουλῇσιν ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέρην, πρεσβυτέρην μὲν ἐγείναθο νὺξ ἐρεβεννή,
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι, καὶ ἀνδράσι πολλὸν ἀμείνω.
Ἥτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γάρ τις τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
Πλούσιον, ὃς σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἠδὲ φυτεύειν,
Οἰκόν τ' εὖ θεάζει· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων,
Εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσι.
Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων,
Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ·
Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
Νεικεστὴν ὀπιπεύοντ', ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.
Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε,
Ὧι

11. Οὐκ ἄρα.] Duplicem narrat contentionem augendæ rei familiaris: alteram vituperandam, quum per injuriam & scelus cumulantur opes: alteram dignam laude. ἔλω, ἰῶ, pro ὄξιν, Attice.

15. Οὔτις τήνγε φιλεῖ.] Ostendit non fieri per se, ut hæc contentio tantopere diligatur ab hominibus, cum tamen sit noxia: sed per accidens, quia scilicet non possint discernere à verè expetendis, ea, quæ falso boni speciem præ se ferunt: idque naturæ quodam fato.

17. Πρεσβυτέρην.] Lege Πρότερον. Νὺξ ἐρεβεννή.] Per noctem, incomprehensibilem quandam æternitatem rerum intelligit.

19. Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι.] Interpretibus autem, qui verba illa ad Iovem referunt, non ad τὴν ἔριν, nescio quid in mentem venerit.

20. Ἀπάλαμον.] Inertem, qui manus nulli operi admovet. παλάμη enim & manum, & ipsum opus significat.

24. Ἀγαθὴ δ' ἔρις.] Probat artificum inter se æmulationes. Hos duos versus Plato in Lysíde, & Arist. 5. Polit. & 2. Rhet. & Galen. ad priorem noxiam contentionem referunt. Plutarchus autem bonæ illi & salutari cum Poëta nostro attribuit.

25. Κοτέει, φθονέει.] Verba hæc pertinent hîc ad laudem: probat enim

Non ſane unum eſt contentionum genus, ſed in terra
Sunt duo: alterum quidem probaverit ſapiens,
Altera vituperio eſt digna. in diverſa autem animum diſtrahunt.
Nam hæc bellum exitioſum, & diſcordiam auget,
Noxia: nullus hanc amat mortalis, ſed neceſſario
Immortalium conſiliis litem coluut moleſtam.
Alteram vero, priorem genuit nox obſcura,
Poſuit vero ipſam Saturnius ſublimis, in æthere habitans,
Terræ in radicibus, hominibus longe meliorem.
Hæc quantumvis inertem, tamen ad opus excitat.
In alterum enim quiſpiam intuens opere vacans,
Divitem, qui feſtinat arare atque plantare,
Domumque rectè gubernare, æmulatur vicinum vicinus,
Ad divitias feſtinantem: bona ergo hæc contentio hominibus.
Et figulus figulo ſuccenſet, & fabro faber,
Et mendicus mendico invidet, cantorque cantori.

O Perſa, tu vero hæc tuo repone in animo:
Neque malis gaudens contentio animum tuum ab opere abducat,
Lites ſpectantem, foriique auſcultatorem exiſtentem.
Parum enim ei temporis eſt, quod litibus & foro impendat,

Cui

---

enim, illam æmulationem artificum, qua alter altero citius diteſcere conatur. Mira hujus loci ſuavitas dum artifices aliquot nominatim exprimit.

27. Ὦ Πέρση.] Alloquitur fratrem, & jam traditam doctrinam ad ejus emendationem accommodat: eumque dehortatur à contentionibus forenſibus, quia infeliciter circa eas verſetur, cui ſingulis temporibus ſui proventus non adfuerint.

28. Κακὸς χαρίεις.] Epitheton aptiſſimum inhoneſtæ contentionis, quia malis gaudeat, vel quod mali ea gaudeant. ambigua enim hujus vocis ſignificatio.

30. Ὥρη.] Aitiologia eſt præcedentis adhortationis. Ille forum & litigium vitare debet, qui ſibi non eſt conſcius magnarum divitiarum. Non abſurdum ergo erit legere ὥρη cum aſpiratione, ut ſignificet tempus. & ſenſus tum erit: Ille lites diu ſuſtentare non poterit, cui non eſt bene inſtructa & opulenta domus. Ὥρη.] Abſque aſpiratione, pro φρονὶς. Sed Stephano non videtur ſatis convenire cum præcedentibus; niſi ὥρη ὀλίγη πέλεται accipiamus, pro ὀλίγου ὥρου δεῖ πέλεσθαι. non enim negat Heſiodus id fieri (quum potius de hoc ipſo fratrem reprehendat) ſed debere fieri negat.

Ὦ Πέρση μὴ βίον ἔνδον ἐπισχερὼ καλὸν ἄροντα
Οἷον σοί γε, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτήν.
Τοῦ κε χορτοσάμβου, νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
Κτήματ' ἐπ' ἀλλοτρίοις. σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται
Ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νείκεα
Ἰθείῃσι δίκῃσι, αἵ τ' ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.
Ἤδη μὲν γὰρ κλῆρον ἐδασσάμεθ'· ἄλλά τε πολλὰ
Ἁρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
Δωροφάγους, οἱ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι,
Νήπιοι· οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντὸς,
Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.
Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο,
Ὥς τέ σε καὶ ἐς ἐνιαυτὸν ἔχειν, καὶ ἀεργὸν ἐόντα.
Αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσαιο,
Ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.

Ἀλλὰ

32. Δημήτερος ἀκτήν.] Idem quod βίον, id est, victus, cibus. Δημήτηρ autem dicitur Ceres, quasi γημήτηρ, hoc est, terræ mater, mutata γ in δ.

33. Τοῦ κε χορτοσάμβου.] Concessio ironica: Quando ditatus es, & abundas jam re familiari, nec animus à malo revocari potest, age per me licebit, litiges quamdiu voles.

34. Σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον.] Antiqui, cum strictè aliquem cogerent, unam conditionem proponebant, cui adstringebant eum: cum minus cogerent, sed plus permitterent, secundam statuebant, usitatâ formulâ, πῶτο δεύτερον ἔσται: id est, si primum non placet, licebit & secundum. Δεύτερόν ἐστι, nihil aliud est, quam ἐξεστιν, & potentiam denotat, seu licentiam potius.

36. Ἐκ Διός εἰσιν ἄρισται.] Ita enim senserunt viri sapientes, esse animis nostris innatam rationem æqui & boni.

38. Βασιλῆας.] Βασιλῆας vocat præfectos singularum urbium, quemadmodum & Homerus.

40. Νήπιοι.] Mediocritatem commendat, ac redarguit judices & gubernatores, qui indulgent suis cupiditatibus & à vitæ frugalitate digrediuntur ad πλεονεξίαν injustam: & ostendit primum ipsos ignorare vim & utilitatem justitiæ longè potiorem, quam injustitiæ & πλεονεξίας: deinde etiam non considerare, quanta sit commoditas tenuis & frugalis victus. Intelligit ergò per ἥμισυ, medium inter lucrum & damnum, quod est justum, & honestius

Qui non eſt victus domi in annum repoſitus,
Tempeſtivus, quem terra fert, Cereris munus.
Quo ſatiatus lites ac rixam moveas
De facultatibus alienis. Tibi vero non amplius licebit
Sic facere: ſed in poſterum diſcernamus litem
Rectis judiciis, quæ ex Iove ſunt optima.
Nam nuper quidem patrimonium diviſimus: alia autem multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reges
Donivoros, qui hanc litem volunt judicaſſe,
Stulti: neque ſciunt, quanto plus dimidium ſit toto,
Neque quam magnum in malva & aſphodelo bonum.
Occultarunt enim Dii victum hominibus.
Facile enim alioqui vel uno die tantum operatus eſſes,
Vt in annum quoque ſatis haberes, etiam ocioſus.
Statimque temonem quidem in fumo poneres,
Opera vero boum ceſſarent mulorumque laborioſorum.

Sed

ſtius atque utilius πανυκὲς, id eſt, toto: quo & ſua pars retinetur, & alterius ad ſe pertrahitur. Plato 5. Polit. & 3. Legum, intelligit de mediocritate in ſtatibus civilibus amplectenda.

42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι.] Pro ἔκρυψαν, Atticè, occuluerunt. Cauſam hujus ignorantiæ oſtendit eſſe voluntatem Dei, qui voluerit abſcondi ab intelligentia communi hominum, hanc faciliorem vitæ rationem.

43. Πρώϊστα.] Illius primæ & melioris vitæ rationem commendat, ita ut oſtendat in ea ſervata, poſſe facile quemque non admodum induſtrium, vel unius diei labore efficere, quod ſufficiat in integrum annum. Innuit ergò Poëta facilitatem victus quærendi apud priſcos: illi non arabant, uno die tantum colligebant, quantum per totum annum erat neceſſarium. Erant autem frugaliſſimi, malva & aſphodelo contenti: verum poſteri homines ad voluptatem proni, nec quibuſlibet contenti, laborioſiſſimam ſibi ipſis vitam compararunt, dum undique ventri grata quærunt.

44. Ὡς τί σέ γ' εἰς.] Venuſtiſſimo idiomate. οἱ εἰς ἐπιεικὲς ἔχοντες dicuntur οἱ πλέονες, quibus opponebantur οἱ εἰς ἡμέρην ἔχοντες.

45. Πηδάλιον.] Quidam non pro navis gubernaculo, ſed pro ſtiva, ſtivamque pro aratro accipiunt. Solent autem ruſtici inſtrumenta lignea ſuper fumoſa laquearia collocare, ut fumus ea corroboret & induret.

Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
Οὕνεκα μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.
Τοὔνεκα ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Κρύψε δ' ἄρ' πῦρ· τὸ μὲν αὖθις ἐὺς παῖς Ἰαπετοῖο
Ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πανδερκέα μηδόεντα,
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδὼς,
Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμοὺς φρένας ἠπεροπεύσας;
Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι.
Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες
Τέρπωνται κῆρ ἧμὸν, ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
Ὣς ἔφατ'· ὠρσε δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἡφαίστου δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὅττι τάχιστα
Γαῖαν ὕδει φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
Καὶ σθένος, ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἐΐσκειν
Παρθενικῇς καλὸν εἶδος ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνῃ,
Ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἰστὸν ὑφαίνειν·
Καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ, χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,

Καὶ

---

47. Ἀλλὰ Ζεὺς.] Longam fabulam recenset de Pandora, qua docet, Iovem iratum abdidisse ignem, id est, veritatem, quæ penitus abstrusa est in natura. Sed cum Prometheus ostendisset hominibus recta & honesta, misit Iupiter Pandoram, id est, voluptatem, quæ multis rebus opus habet, augetque quotidie sumptus, & quamvis multis modis adblandiatur, malorum tamen omnium, morborumque causa est. Prometheus autem, id est, sapiens aliquis monitor vel ratio, vetat recipere voluptatem: & Epimetheus, id est, sensus, non auscultans rationi, noxiam voluptatem incautus recipit, sed sero recepisse pœnitet. Nonnulli paulo aliter exponunt. Προμηθεὺς, quasi προμηδόμενος, prospiciens, solers, industrius, eoque nomine secundum quosdam intelligitur vis humani ingenii.

48. Ἀγκυλομήτης.] Lege Ποικιλομήτης. Sed alteram præfert Proclus, auctorem Plutarchum laudans.

50. Κρύψε.] Iupiter abscondit ignem, cujus beneficio fere omnes artes exercentur. Vel ignem, id est, mentis vim solertem, ut simplicius viverent homines.

52. Ἐν κοίλῳ.] Ignem ferulis optimè servari, auctor est Plin. l. 13. c. 22.

55. Χαίρεις.] Est quædam νεμεσητικὴ approbatio. Pulchrè hîc notatur ingeniosorum studium, & inconsi-

Sed Iupiter abſcondit, iratus animo ſuo,
Quia ipſum decepit Prometheus verſutus.
Quocirca hominibus paravit triſtia mala.
Abſcondit vero ignem: quem rurſus bonus Iapeti puer
Surripuit ad hominum uſum, Iove à conſulto,
In cava ferula, fallens Iovem fulminibus gaudentem.
Huncque indignatus affatus eſt nubicoga Iupiter:
Iapetionide, omnium maxime verſute,
Gaudes ignem furatus, quodque animum meum deceperis?
Quod tibique ipſi magnum erit malum, & poſteris.
Ipſis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo, ſuum malum amplectentes.
Sic ait: riſitque pater hominumque Deûmque.
Vulcanum vero inſignem juſſit quam celerrime
Terram aqua miſcere, hominiſque imponere vocem,
Et robur, immortalibus vero Deabus facie aſſimilare
Virginibus pulchram formam peramabilem: at Minervam,
Opera docere, ingenioſe telam texere:
Et venuſtatem circumfundere capiti, auream Venerem,

Et

conſiderata in ſucceſſu ſuorum conatuum lætitia.

58. Ἐὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.] Ea ferè eſt humanarum rerum conditio; ut illæ ipſæ cupiditates, quæ omnis generis mala ſecum trahunt, nos delectent.

60. Ἧς ἄιζον.] Recenſet jam quomodo Pandora condita ſit. M. Garbitius ſenſum hujus fabulæ ſic explicat. Hominem prius habuiſſe ſinceriorem & puriorem naturam, ſimpliciuſque vixiſſe. Poſtquam verò laſcivia mentis ipſius contra voluntatem Dei ſibi vendicarit ingenii & cognitionis vim exercitatiorem, inde quaſi transformatum in aliam naturam, & κρείσσονα corpoream, & illam quidem excellentem virtutibus cœleſtibus, ſed quibus corporea fæce contaminatis, mens humana & ipſa ex conſortio contaminata, variè abutatur ad laſciviam & luxuriam variarum artium & inventionum: & hoc ſub ſpe & ſpecie boni & vitæ melioris; ſed quam omnem induſtriam ſuam poſteriore conſideratione, & eventu ſtultorum magiſtro, experiatur contrariam eſſe ſuis effectis, ſolaque ſpe reliqua ſuſtentetur in perpetua anxietate animi. Cæterum ſi de voluptate hæc potius libeat intelligere, dicemus Poëtam hic ſignificare, non unum eſſe genus voluptatis.

62. Ἀθανάτοις θ' θεαῖς εἰς ὦπα ἐΐσκειν.] M. S. Palat. Παρθενικὴν, id eſt παρθένε, ut habent gloſſæ.

Καὶ πόθον ἀργαλέον, καὶ γυιοκόρυς μελεδώνας·
Ἐν δ' ἦμβρ κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος·
Ἑρμείην ἤνωγε, διάκτορον Ἀργειφόντην.
Ὣς ἔφατ'. οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
Ὅρμους χρυσείους ἔθεσαν χροΐ· ἀμφὶ δὲ τήν γε
Ὧραι καλλίκομοι ἐρόεν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Πάντα δὲ οἱ χροὶ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
Ψεύδεά θ' αἱμυλίους τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
Τεῦξε, Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου. ἐν δ' ἄρα φωνὴν
Θῆκε θεῶν κῆρυξ. ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
Πανδώρην· ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσσεν,
Εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην,
Δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον. οὐδ' Ἐπιμηθεὺς

Ἐφρά-

---

66. Καὶ πόθον.] Indefeſſam cupiditatem ſuperandi alios: vel (ſecundum quoſdam) deſiderium vehemens, ut vehementer ametur. Γυιοκόρους, vox apta meditationibus & curis, quæ ad ſatietatem uſque arrodunt & abſumunt membra: ſicut fere videre eſt ingenioſos, pallidos & extenuatos eſſe. Aliam etiam interpretationem addit Proclus, quam nonnullos aſſequutos non eſſe animadverto: γυιοκόρους μελεδώνας, inquit, ὡς τὰ γυῖα κοσμούσας. τὸ γὰρ κοσμεῖν καὶ καλλύνειν οἱ παλαιοὶ κορεῖν ἔλεγον. de curatura, quæ bonam virginum naturam corrumpit ἐν τῷ καλλωπίζειν, Proclum agere exiſtimo. Stephanus mallet leg. γυιοβόρους. Illa enim etymologia nimium longè petita eſſe videtur, τοὺς τὰ μέλη ἐσθίοντας ἔχει κόρυς.

67. Ἐν δ' ἦμβρ.] Impudentiam intelligit, quæ utrique interpretationi quam attulimus, commodè applicari poteſt. Solent enim homines voluptatibus dediti, nullam prorſus honeſtatis rationem habere: itemque negotiatores & πλουσίους variis artibus & dolis lucrum captare.

68. Ἑρμείην ἤνωγε.] Mercurium finxerunt nuntium Deorum, quod ejus motus ſit maximè admirabilis, & quod ejus varia ratio ſit in genituris.

72. Ζῶσε.] Hoc poteſt de bellicis dotibus intelligi.

73. Πά-

Et deſiderium moleſtum, & membra fatigantes curas:
Imponere vero impudentem mentem, & fallaces mores
Mercurium juſſit, nuncium Argicidam.
Sic dixit. illi autem obtemperarunt Iovi Saturnio regi.
Moxque ex terra finxit inclytus Ambiclaudus
Virgini verecundæ ſimilem, Iovis conſiliis.
Cinxit vero & ornavit Dea glaucocula Minerva.
Circum vero Chariteſque Dea, & veneranda Suada,
Monilia aurea impoſuerunt corpori. ipſam porro
Horæ pulchricomæ coronarunt floribus vernis.
Omnem vero illius corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva.
At in pectore illi nuncius Argicida
Mendacia blandoſque ſermones, & doloſos mores
Fecit, Iovis conſiliis gravitrepi. ſed vocem illi
Impoſuit Deorum præco. appellavit autem mulierem hanc
Pandoram: quia omnes cœleſtium domorum incolæ
Donum contulerunt, detrimentum hominibus induſtriis.
At poſtquam dolum pernicioſum & inevitabilem abſolvit,
Ad Epimethea miſit pater inclytum Argicidam,
Munus ferentem, Deorum celerem nuncium. neque Epimetheus

Cogi-

---

73. Πότνια Πειθώ.] Eloquentiæ Dea ab antiquis habita, quam Græci peculiari templo & ceremoniis colebant.

81. Περιθώλιον.] Quidam (ut ante monuimus) voluptatem exponunt. Alii variam quandam ingenii & mentis induſtriam propoſitam, quam admirantur homines tanquam magnum ſuum bonum, cum ſit ipſorum malum. Quod mirum eſt, cum mens humana tam divinis donibus ſit exornata: ſed hoc fit per accidens, vitio naturæ.

82. Ἀλφηστῆσιν.] Intelligit ſolertes, qui diſcedunt à ſimplicitatis rectitudine; & qui curioſi ſunt. Ἀλφησταὶ indagatores exponunt. ſed id accipiendum eſt in malam partem pro curioſis, quia ſic ſunt hominum ingenia, ut præſentia faſtidiant, cupiant & adfectent alia. ſicut & piſces, ἀλφησταὶ vocant, quia ſtatim adnatare ſolent, ſi quid abjeceris in piſcinam. Porrò graviſſime iſta curioſitas reprehenditur ab Horat. lib. 1. Epiſt. 14. verſ. pen.

Optat ephippia bos piger, optat arare caballus.

85. Οὐδ' Ἐπιμηθέος.] Mittitur donum ad Epimethea, & recipitur. Nam pars inferior cupiditatum & affectionum, quæ eſt iſte Epimetheus, id eſt, vis animi humani inconſi-

Ἐφράσαθ' ὡς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς, μήποτε δῶρον
Δέξαιτ' παρὰ Ζηνὸς ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
Ἔξοπίσω, μήπως τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχε, γέλησε.
Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
Νούσων τ' ὀδυνηρῶν, αἵτ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.
Ἀλλὰ γυναικὶ χεῖρας, πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα,
Ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἐξέπτη. πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
Αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἄλλα ϑ' μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
Πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δ' ἅλα σα.
Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ
Αὐτόμαϑοι φοιτῶσι, κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
Σιγῇ· ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεύς.
Οὕτως οὔ πῃ ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασϑαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον εὖ κατὰ κόσμον
Εὖ τε καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.

Ὡς

---

conſiderata & præceps, non obſequitur plerumque parti ſuperiori meliorique mentis & rationis, quæ eſt σωφροσύνης animi hominis. Ideoque ſpecie hujus boni deceptus, poſtea noxium comperiens, ſero recepiſſe pœnitet. Rectè ergò Horatius,

— *Nocet empta dolore voluptas.*

91. Νόσφιν ἄτερ τε.] Hæ duæ particulæ quamvis idem denotent, intendunt tamen hic ſignificationem. Vel hinc magna incuria librariorum deprehendi poteſt, qui Νόσφιν ἄτερ κακῶν reliquerint: quum paulò poſt, v. 113. Νόσφιν ἄτερ τε πόνων, ponant.

93. Αἶψα.] Κακότης hic pro malo externo accipitur.

94. Ἀλλὰ γυναικὶ.] Proverb. Γυναικῶν ὄλεθροι. Mulier, id eſt, appetitiva & fœminea affectio, & publica indulgentia δημαγωγικὴ & ψυχαγωγικὴ atque συρτετώδης, unde laxatur diſciplina ſeverior. Hinc deinde ſublata diſciplina tanquam operculo Pandoræ, id eſt, corporis & animi humani, ſtatim quaſi ex antro Æoli venti & impetus affectuum,

Qua data porta ruunt, & terras turbine perflant,

Ex

Cogitavit quod illi præcepisset Prometheus, ne quando munus
Susciperet à Iove Olympio, sed remitteret
Retro, necubi mali quippiam mortalibus eveniret.
Verum ille recepto eo, cum jam malum haberet, sensit.
Prius namque in terra vivebant familiæ hominum
Seorsim à malis & absque iis, & sine difficili labore,
Morbisque molestis, qui hominibus senectam afferunt.
Statim enim in afflictione mortales consenescunt.
Sed mulier manibus, vasis magnum operculum cum dimovisset,
Dispersit: hominibus autem machinata est curas graves.
Sola vero illic spes infracta in domo
Intus mansit, dolii sub labris, neque foras
Evolavit. prius enim injecit operculum dolii,
Ægiochi consilio Iovis nubicogæ.
Alia vero innumera mala inter homines errant.
Plena enim terra est malis, plenumque mare.
Morbi autem hominibus tam interdiu quam noctu
Viro oberrant, mala mortalibus ferentes
Tacite: nam vocem exemit prudens Iupiter.
Sic nusquam licet Iovis mentem evitare.
Caterum si voles, alium tibi sermonem paucis absolvam
Belle ac scienter: tu vero præcordiis imponito tuis.

Vt

& nusquam non pervadunt, & nihil non moliuntur. Quod tamen spes remansit, significat neminem tam desperatis rebus esse, quin aliquando speret. Ovid.

Vivere spe vidi, qui moriturus erat.

98. Πρόσθεν γὰρ.] Ratio solius spei in pyxide relictæ. Magnum certe Dei donum spes, quo solo affectu homines inter tot ærumnas sustentantur & aluntur, & sine cujus condimento omnia non solum fatua, sed etiam insuaviſſima sunt.

104. Σιγῇ· ἐπεὶ φωνῶ.] Verissimè contrà Hesiodum dicit Plutarchus in præceptis sanitatis; non omnes morbos solere tacite & furtim invadere ipsos homines; sed plurimi καθάπερ πρόσαγέλους καὶ πρόδρομους; καὶ πύρηκας ἔχουσιν ἀπηχεῖς καὶ δυσκινησίας.

106. Εἰ δ' ἐθέλεις.] Quinque ætates jam fingit: quo commento significat naturam & mores subinde deteriores fieri, & vitia hominum augeri. Hanc descriptionem ætatum omnes fere Latini Poëtæ imitati sunt. ἐκκορυφόω, significat expositionem ordine factam & integram, neque tamen prolixam.

108. Ὡς

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
Χρύσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
Ἀθανάτοι ποίησαν, ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
Ὡς τε θεοὶ δ' ἔζωον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος· οὐδέ τι δειλὸν
Γῆρας ἐπῆν· αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι, κακῶν ἔκτοθεν ἁπάντων.
Θνῆσκον δ' ὡς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
Τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα
Αὐτομάτη πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐθελημοὶ
Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο, σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν.
Αὖτὰρ ἐπεὶ κεῖνον γαῖα κάλυψεν, τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
Ἐσθλοί, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
Οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
Ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
Πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.
Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
Ἀργύρεον ποίησαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Χρυσέῃ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ
Ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·

Ἀλλ'

---

108. Ὡς ὁμόθεν γεγάασι.] Sequitur ætatum descriptio, qua monstrat omnia fatis in pejus ruere.

109. Χρύσεον.] Aureum, ut inquit Plato, propter præstantiam naturæ, morum & vitæ.

112. Ὡς τε.] Cognoverat fortasse Poëta aliquid de vita primorum parentum in paradiso: & ideo respiciens eo, hæc dicit: Θεοὶ δ' ἔζωον. Lege Θεοὶ ζώεσκον. Vt paulo ante v. 90.

115. Ἐν θαλίῃσι.] Ἑορταῖς, sacris epulis. Græci enim sæpenumero totam τὴν ἀθανασίαν voce θαλίας designant, quod Latini *Divûm epulas* dicunt. Vocant enim θαλίας, sacras epulas, ἀπὸ τῦ θάλλειν, id est, florere. Est autem non vulgare tranquillitatis & pacis encomium, quod dicit delectatos fuisse sine omnibus malis, & suaviter omnibus convixisse.

117. Καρπὸν δ' ἔφερε.] Sic Virgil. 1. Georg. vers. 127.

—ipsa-

Vt ſimul nati ſunt Dii, mortaleſque homines,
Aureum primo genus diverſiloquentium hominum
Dii fecerunt, cœleſtium domorum incola.
Et ii quidem ſub Saturno erant, cum in cœlo regnaret:
Et ut Dii vivebant, ſecuro animo praditi,
Plane abſque laboribus & arumna: neque moleſta
Senecta aderat: ſemper vero pedibus ac manibus ſimiles
Delectabantur in convivïis, extra mala omnia.
Moriebantur autem ceu ſomno domiti: bona vero omnia
Illis erant: fructum autem ferebat fertile arvum
Sponte ſua multumque & copioſum: ipſique ultro
Quieti partis fruebantur, cum bonis multis.
Verum poſtquam hoc genus terra abſcondit,
Ii quidem damones facti ſunt, Iovis magni conſilio,
Boni, in terris verſantes, cuſtodes mortalium hominum:
Qui quidem obſervant & juſta & prava opera,
Caligine involuti, paſſim oberrantes per terram,
Opum datores. atque hoc munus regale conſecuti ſunt.
Secundum inde genus multo deterius poſtea
Argenteum fecerunt cœleſtium domorum incola,
Aureo neque corporis proceritate ſimile, neque intellectu.
Sed centum annis puer apud matrem ſedulam
Nutriebatur creſcens, valde rudis, domi ſuæ:

Cum

——— *ipſaque tellus*
Omnia liberius nullo poſcente ferebat.

Ζείδωρον, elegans epitheton terræ, quod vitæ neceſſaria det. Sic etiam Venus dicitur ζείδωρον. Plinius vult ſic terram dictam, quod zeam proferat.

121. Δαίμονες.] Hæc omnia non multum diſcrepant ab iis, quæ ſacra ſcriptura tradit de bonis Angelis. Δαίμονες, quaſi δαήμονες, quod Dii omnia ſciant. vide Macrobium Saturnal. 1. cap. 23.

125. Πλουτοδόται.] Dicti ſunt Dii, qui τοῖς ἀνθρώποις promoverent, & quocunque modo terræ præeſſent.

126. Δεύτερον.] Alterum ſeculum deſcribit per ſuas circumſtantias, quod Argenteum vocat: & eo deterius priore fuiſſe oſtendit, quo argentum eſt vilius auro.

129. Ἀλλ' ἑκατὸν μὲ παῖς.] Ἀλλὰ eleganter hoc loco pro ἀλλ' ὅμως ponitur.

131. Ἡβᾶσκε

Ἀλλ' ὅταν ἡβήσειε, καὶ ἥβης μέτρον ἵκηται
Παιδίδιον ζώοντον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
Ἀφραδίας. ὕβριν γὰρ ἀπείθαλον οὐκ ἐδύναντο
Ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
Ἤθελον, οὐδ' ἕρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς, 135
Ἧι θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε, χολώσατο γὰρ κατὰ θυμὸν
Οὐκ ἐθέλοντ' μακάρεσσι θεοῖς, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
Αὖτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται 140
Δεύτεροι, ἀλλ' ἔμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ.
Ζεὺς ὁ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
Χάλκειον ποίησε, κακὸν δρυός, οὐδὲν ἀμεῖον,
Ἐκ μελιάων, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον. οἷσιν Ἄρηος
Ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον 145
Ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κραταιφρονα θυμὸν,
Ἄπλαστοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσιν.
Τοῖς δ' ἐν χαλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι,
Χαλκῷ δ' ἠργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. 150
Καί τοι μὲν χείρεσσιν ὑπὸ σφετέρῃσι δαμέντες
Βῆσαν ἐς ὁρφναίην δόμον ἀρυερὸν Ἀϊδαο,
Νώνυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας
Εἷλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἠελίοιο.

Αὖτὲρ

---

131. Ἥβης μέτρον.] Vocat mediam ætatem, quæ Græcis ἀκμὴ dicitur.

135. Οὐδ' ἕρδειν.] Ἔρδειν, non rarò apud Græcos capitur pro ſacrificare, ut facere apud Latinos. Virgil. *Cum faciam vitula pro frugibus.*

137. Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε.] Significat propter impietatem & neglectam religionem mortuos eſſe: docetque ob id factum, ut non converterentur quidem in divinos ſpiritus, ut illi priores, ſed tamen eſſent beati, & ſub terra degerent.

140. Ὑποχθόνιοι.] Lege Ἐπιχθόνιοι.

142. Ζεὺς ὁ.] Tertium genus hominum æri comparat, immane, ferox, & omnino Martium. fortaſſe Gigantes intelligit.

144. Ἐκ μελιάων.] Fingit natos ex arboribus, ut ſignificet duritiem & feritatem animorum, utpote qui toto impetu ad armorum & bellicorum inſtrumentorum uſum ferebantur.

145. Οὐδέ τι σῖτον.] Non frumentum

Cum vero adoleviſſet, & pubertatis terminum attigiſſet,
Pauxillum vivebant ad tempus, dolores habentes
Ob ſtultitias. injuriam enim pravam non poterant
A ſe mutuo abſtinere, neque Deos colere
Volebant, neque ſacrificare beatorum ſacris in aris,
Vt fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
Iupiter Saturnius abſcondit iratus: quia honores
Non dabant beatis Diis, qui olympum habitant.
At poſtquam & hoc genus terra occultavit,
Hi quidem ſubterranei beati mortales vocantur
Secundi: ſed tamen honor etiam hos ſequitur.
Iupiter vero pater tertium aliud genus hominum
Æneum fecit, omnino argenteo diſſimile,
E fraxinis, vehemens & robuſtum: quibus Martis
Opera cura erant luctuoſa, ac injuria: neque ullum cibum
Edebant, ſed ex adamante habebant durum animum,
Ferores: magna vero vis & manus invicta
Ex humeris naſcebantur in validis membris.
His erant aneâ arma, aneaque domus:
Ære vero operabantur: nigrum enim nondum erat ferrum.
Et hi quidem manibus propriis interfecti,
Deſcenderunt amplam in domum frigidi inferni,
Ignobiles: mors vero, tametſi ſtupendi eſſent,
Invaſit atra, ſplendidumque liquerunt lumen ſolis.

Sed

---

mentum ederunt, ſed primi pecudes laniarunt, & carne veſci cœperunt, quod antea magnum nefas eſt creditum. Sic enim de bove aratore, ait Varro: *Ab hoc antiqui ita manus abſtineri voluerunt, ut capite ſancirent, ſi quis occidiſſet.* Et apud Homerum, cum ſocii Vlyſſis, boves Solis mactaſſe dicuntur, intelligi debent, boves aratores, quos violare, impietas erat.

146. Ἀλλ' ἀδάμαντος τ' ἦεν.] Pulchra deſcriptio virium corporis eſt, & volebat ſignificare mirabilem duritiem in illorum animis fuiſſe, quod à civilibus diſcordiis, quæ florentiſſimas reſpublicas evertere ſolent, impias manus non cohibuerint.

149. Τοῖς δ' ἐπὶ &c.] Vidi Vett. codd. in quibus & ipſis ita ſcriptum eſſet: ſed quamvis paulò ante in ἔπτα producatur α, ut producendum erit in τάλαντα poſt σωμίζηται, credibile eſt tamen, Heſiodum τάλαντα ſcripſiſſe.

152. Εὐφρόσυνα.] Gataker us mallet

Αὐτὰρ ἐπεὶ κὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
Αὖθις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε δικαιότερον κὴ ἄρειον,
Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
Ἡμίθεοι, προτέρη γενεὴ, κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ τοὺς μὲν πόλεμός τε κακὸς κὴ φύλοπις αἰνὴ,
Τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηίδι γαίῃ,
Ὤλεσε μαρναμένους μήλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο·
Τοὺς δὴ κὴ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Εἰς Τροίλω ἀγαγὼν, Ἑλένης ἕνεκ' ἠϋκόμοιο·
Ἔνθ' ἤτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε.
Τοῖς δ' ἀπ' ἀνθρώπων βίοτον κὴ ἤδη ὀπάσσας
Ζεὺς Κρονίδης κατέναστε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης.
Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
Ἐν μακάρων νήσοισι, παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὄλβιοι ἥρωες· τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
Τρὶς ἔτησι θάλλοντα φέρει ζείδωρος ἄρουρα.

Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
Ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδέ ποτ' ἦμαρ
Παύσονται καμάτου κὴ ὀιζύος, οὐδέ τι νύκτωρ

Φθαρέ-

---

hoc verti, *situ obsitum* potius, quam *latum*.

155. Αὐτὰρ ἐπεὶ.] Iam ante dictum est, hoc consilio ætatum differentias recensseri, ut describeret Poëta, quomodo vitia hominum aucta sint.

158. Ἀνδρῶν.] Quartam ætatem Heroïcam appellat, quando Hercules, Iason & alii Argonautæ vixerunt, qui Heroës vocati sunt, quod virtute communi hominum naturæ præstarent: & semidei, vel quod altero tantum parente deo nati essent, vel quia in natura humana, virtute divina præditi essent.

161. Τοὺς μὲν ἐφ'.] Heroïca ætas continet Argonautas, & res gestas ad Thebas, & Trojanam historiam. Posteriora tantum tempora recensset. Ἑπταπύλῳ.] Ad differentiam Thebarum Ægyptiarum, quæ dicebantur ἑκατόμπυλοι, & illarum quæ dictæ sunt ὑποπλάκιοι, à monte sub quo sitæ sunt in Cilicia.

162. Μήλων.] Id est, propter regnum ac potentiam: nam prisci reges pecoribus divitias suas metiebantur. Eteocles & Polynices filii Oedipi, monomachia de regno decertan-

Sed postquam & hoc genus terra operuit,
Rursum aliud quartum in terra multorum altrice
Iupiter Saturnius fecit, justius & melius,
Virorum heroüm divinum genus, qui vocantur
Semidei, priori generatione, per immensam terram.
Hos quoque bellumque malum & pugna gravis,
Alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmeam terram,
Perdidit pugnantes propter oves Oedipi;
Alios vero in navibus per ingentem maris vastitatem
Ad Trojam ducens, Helena gratia pulchricoma:
Vòi mors quoque circumdedit ipsos.
Iis autem seorsim ab hominibus victum & sedem tribuens
Iupiter Saturnius pater constituit eos ad terra fines.
Et hi quidem habitant securum animum habentes
In beatorum insulis, juxta Oceanum profundum,
Felices heroës: his dulcem fructum
Ter quotannis florentem profert fœcunda tellus.
O utinam ego quinto non interessem
Hominum generi, sed aut mortuus essem prius, aut postea natus.
Nunc enim genus est ferreum: neque unquam aut die
Quiescent à labore & miseria, aut nocte

Cor-

---

certantes, ambo mutuis vulneribus conciderunt.

169. Ἐν μακάρεσσιν.] De Fortunatis insulis vide Plinium lib. 6. c. 23. & Homerum Odyss. δ'. Περὶ Ὠκεανὸν βαθυδίνην. Hesiodus hoc libro injustitiæ pœnam constituit ἡ Ὠκεανὸν, tanquam necessariam, à quo etiam justos separat: quibus hoc præmium proponit, futurum, ut ne Oceano quidem opus habeant. Sicut enim ante ὀπιθυμίαν & τὸ ὀπιθυμητὸν, Oceanus ignotus erat, aut semotus: ita Heroum καὶ τῶν μακάρων animæ ultra Oceanum constituuntur, quod extra ὀπιθυμίαν sint; qua qui carent, ῥᾳστα ζώειν dicuntur.

171. Τῇς τῷ ἴτυς.] Elegantius Palatinus: Τῇς ἴπῳ, id est, πολλάκις, inquit interpres. Et sic τῇς, infrà vers. 591.

172. Μηκέτ'.] Descriptio postremæ & ferreæ ætatis, quæ moribus est pessimis, impiis & depravatissimis, vitæque cursu calamitosissimo. vox ὤφελον usurpatur adverbialiter significatione optandi, & tamen formatur ut verbum, tribus personis.

Φθειρόμενοι· χαλεπὰς δ' ἦτοι δώσουσι μερίμνας.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μιμίξεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
Ζεὺς δ' ὀλέσῃ καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
Εὖτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελίθωσιν.
Οὐδὲ πατὴρ παισὶν ὁμοίιος, οὐδὲ τι παῖδες,
Οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
Οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὡς τὸ πάροιθεν·
Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
Μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι
Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν εἰδότες. οὐδὲ μὰ οἵγε
Γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
Χειροδίκαι. ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
Οὔτ' ἀγαθοῦ. μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
Ἀνέρα τιμήσουσι. δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδὼς
Οὐκ ἔσται. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.
Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν ὀιζυροῖσιν ἅπασιν
Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσῃ, συνοπάων.
Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὄλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένω χρόα καλὼ,
Ἀθανάτων μετὰ φῦλον ἴτον, προλιπόντ' ἀνθρώπους,
Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. τοὶ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ

Θνητοῖς

---

181. Οὐδὲ ξεῖνος.] Eleganter hunc locũ expressit Ovid. lib. 1. Met.

— *Non hospes ab hospite tutus,*
Non socer à genero, fratrum quoque
gratia rara est.

184. Βάζοντ'.] Ita MS. Palat. Βάζοντε ἀντὶ τῦ Βάζουσι, dualis pro plurali, inquit Tzetzes. ut apud Homer.

Ὦ Λύκιοι, πόσι φείγετον; αἰδὼς.
νῶϊ θεοί ἐστε.

Alii, βάζοντες ἐπέεσσι, & ita legisse videtur Moschopulus: qui alias in grammaticis istis observationibus nimius est. alii ἔπεσσι.

185. Θεῶν ὄπιν.] Ὄπις Poëtæ usurpant pro intuitu, & præcipue Dei, & hominum in imperio constitutorum: hinc pro gubernatione divina: ex hoc pro metu, reverentia, & cultu. Hinc ergo illi erunt protervi, quia nulla reverentia erga Deum nec parentes præditi sint.

186. Γηράντεσσι.] Athenis capitale fuit, θρεπτήρια non persolvere parentibus.

187. Χειροδίκαι.] Violenti, quibus jus est in manibus, qui neque jus neque leges norunt.

189. Τὸν-

Corrupti: graves vero Dii dabunt curas.
Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis.
Iupiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium hominum,
Postquam facti circa tempora cani fuerint.
Neque pater liberis similis, neque liberi patri,
Neque hospes hospiti, neque amicus amico,
Neque frater amicus erit, ut antehac:
Statim vero senescentes dehonorabunt parentes.
Incusabunt autem illos molestis alloquentes verbis
Impii, neque Deorum oculum veriti. neque hi sane
Senibus parentibus educationis pramia reddent,
Violenti. alter vero alterius civitatem diripiet:
Neque ulla pii gratia erit, neque justi,
Neque boni. magis vero maleficum & injurium
Virum colent. Iustitia vero in manibus & pudor
Non erit. Ladetque malus meliorem virum,
Verbis injustis alloquens, perjurium vero jurabit.
Livor autem homines miseros omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur, invisо vultu.
Tum demum ad cœlum à terra spatiosa,
Candidis vestibus tecta corpus pulchrum,
Deorum ad familiam abierunt, relictis hominibus,
Pudor & Nemesis. relinquentur autem dolores graves

Mor-

---

189. Τ̓ελεν.] Pro ἰλεύσεται, ut Latinis *scelus* pro sceleſto.

192. Ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται.] Vbi notandum eſt, non jungi præpoſitionem cum verbo, ſed cum nomine: & licet ὅρκον ſcribatur, tanquam ſit nomen per ſe, nullam tamen ſignificationem, niſi cum ἐπὶ jungatur, habere. Eſt enim ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται, pro ὀμεῖται δ' ἐπίορκον, ut infra verſ. 280.

193. Ζῆλος.] Iam redit ad primam propoſitionem de litibus. Poſteaquam vero præclare affectum invidiæ, epithetis ſuis deſcripſit, fingit Pudorem & Nemeſim Deas, reliquiſſe terras, id eſt, nec pudore bonos abſterreri amplius à turpitudine, neque improbos metu vindictæ. Nemeſis enim hîc ſignificat juſtitiam quæ ulciſcitur malefacta flagitioſorum. Locus hic vere philoſophicus etiam à Platone in Protagora tractatus fuit.

197. Τ̓τον.] MS. Pal. Τ̓τλω.

Θνητοῖς ἀνθρώποισι. κακὴ δ' ὧδ' ἔσσεται αἰνῶς.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
Ὑψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων, ὀνύχεσσι μεμαρπώς.
Ἣ δ' ἐλεὸν, γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι,
Μύρετο. τὴν δ' ὀγ' ἐπικρατέως προσέφη κεκαδών·
Δαιμονίη, τί λέλακας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων.
Τῇδ' εἶς, ἣ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ ἀοιδὸν ἐοῦσαν.
Δεῖπνον δ' αἴκ' ἐθέλω ποιήσομαι, ἢ μεθήσω.
Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν·
Νίκης τε στέρεται, πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
Ὣς ἔφατ' ὠκυπέτης ἴρηξ, παναισίπλεος οἰωνός.
Ὦ Πέρση· σὺ δ' ἄκουε δίκης, μηδ' ὕβριν ὄφελλε.
Ὕβρις γάρ τε κακὴ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
Ῥηϊδίως φερέμμεν δυήσεται, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
Ἐσχύρους ἄτῃσιν· ὁδὸς δ' ἑτέρηφι παρελθεῖν
Κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἔχει,
Ἐς τέλος ἐξελθοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Αὐτίκα γὰρ τρέχει ὅρκος ἅμα σκολιῇσι δίκῃσιν.

Τῆς

---

199. Κακὴ δ' ὧδ' ἔσσεται αἰνῶς.] Id est, in tantum malitia invalescet, ut planè nullum vel remedium vel auxilium hisce tantis malis exspectandum. (id enim αἰνῶς significat.) Et perspexerunt sapientes omnia in rebus humanis mala corrigi non posse, nec jus civile corrigit omnia. Multa enim toleranda & dissimulanda veniunt, non quod laudem mereantur; sed & quod sine maximo incommodo è medio tolli nequeant.

200. Νῦν δ' αἶνον.] Narrat apologum, quo notat potentiorum mores adversus inferiores. αἶνος fabulam ejusmodi significat quæ figurate & tecte contineat admonitionem seriam & gravem, & ex usu vitæ petitam. Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ'.] Propositio est. Tradam nunc præcepta Regibus & Magistratibus: & dicit Magistratum nil minus decere, quam vi grassari more bestiarum.

201. Ἀηδόνα.] Per Lusciniam intelligit doctos homines & sapientes. vocat hanc aviculam, ποικιλόδειρον, gutture vario, propter soni & vocis varietatem.

205. Δαιμονίη, τῇδ' εἶς.] Tyrannica vox, plane proverbialis, de alterius vita pro libidine statuentis. Quasi dicat, quantumvis justa sint ea quæ postules, tamen penes me est jus de te statuendi quid velim.

208. Ἄ-

Mortalibus hominibus. mali vero non erit remedium.

Sed nunc fabulam à brutis desumptam regibus narrabo quamvis ratione praditis.

Sic accipiter affatus est luscinium canoram,
Alte in nubibus ferens, unguibus correptam.
Illa vero misere, curvis confixa unguibus,
Lugebat. eam autem violento ille sermone allocutus est:
Infelix, quid strepis? habet te multo fortior.
Hac vadis, qua te duco, licet sis cantatrix.
Vtrum vero libet, vel epulabor te, vel dimittam.
Imprudens autem, quicunque velit cum potentioribus contendere:
Quippe victoria privatur, & præter convitia dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis pradita avis,
O Persa: tu vero audi justitiam, neque injuriam fove.
Injuria enim perniciosa est misero homini. nam nec bonus
Facile ferre eam potest, gravaturque ab ipsa,
Quoties in damna incidit. Via vero altera perveniendi
Melior ad justa: Justitia enim super injuriam valet,
Ad finem progressa: stultus vero cum malo suo discit.
Continuo enim sequitur perjurium injusta judicia.

Justi-

---

208. Ἄφρον.] Epiphonema seu ὑπομύθιον hujus fabulæ, quod monet non esse reluctandum potentioribus.

211. Ὦ Πέρση.] Primum præceptum, quo fratrem ad justitiam colendam, & injustitiam vitandam adhortatur. ὕβρις opponit justitiæ, quia pro injustitia universali hæc vox usurpatur: quamvis tamen sæpius accipiatur pro insolentia, quæ comitatur divitias.

215. Δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει.] Ratio præcepti est, quare sit satius sequi justitiam, quia ad bonum finem perduci non potest, si quis injuria afficiat alium. Nam ut veritas laborare non potest, extingui non potest, ita nec justitia. Atque hoc significare voluit, cum inquit, ἐς τέλος ἐλθοῦσα. ἴσχειν verò est prævalere, obtinere.

216. Παθὼν.] Proverbialis locutio, quæ significat miserrimam esse prudentiam, quæ ex malis nostris perdiscitur.

217. Αὐτίκα.] Commoratur in collatione justitiæ & injustitiæ, ut hominibus metum incutiat, ne contra justitiam faciant. Per ὅρκον intelligit omnem fidei violationem: per δίκας σκολιὰς, lites iniquas, quæ falso intenduntur per calumnias & fraudes.

Τῆς ϑ' Δίκης ῥόϑος ἑλκηθμός, ἧ κ' ἄνδρες ἄγωσι
Δωροφάγοι, σκολιῇς ϑ' δίκας κρίνωσι θέμιστας.
Ἡ δ' ἕσπετο κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν,
Ἠέρα εἰματίσασα, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
Οἵ τέ μιν ἐξελάσωσι, καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.
Οἵ ϑ' δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι δίδοσιν
Ἰθείας, καὶ μή τι παρεκβαίνωσι δικαίου,
Τοῖσι τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθέουσιν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς,
Οὐδέ ποτ' ἰθυδίκῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ἑπηδεῖ,
Οὐδ' ἄτη· θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον· οὔρεσι δ' ὀρυὶ
Ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέση δὲ μελίσσας·
Εἰροπόκοι δ' οἶες μαλλοῖς κατάκωφα τέθηλε·
Τίκτουσιν δ' γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
Θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
Νίσονται· καρπὸν δ φέρει ζείδωρος ἄρουρα.
Οἷς δ' ὕβριες τε μέμηλε κακαὶ, καὶ ἀγέτλια ἔργα,
Τοῖσδε δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς.
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνῃ, καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ' οὐρανόϑεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν· μινύϑουσι δ' οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν Ὀλυμπίου. ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἢ γε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν, ἢ γε τεῖχος,

Ἢ νέας

218. Ῥόϑος.] Tractus violentus, quo justitia ducitur coacta, pro fraudibus accusantium, & judicum

220. Ἡ δ' ἕσπετο.] Subintelligendum fortassis κακὰ ἤθεα, id est, cœtus, conventus, statuta, & alia prava quæ sunt in consuetudine civili.

223. Οἵ ϑ' δίκας.] Eruditissime insignia justitiæ præmia & commoda enumerat. Eadem fere recenset Homerus in clypeo Achillis.

229. Θαλίης.] Vterque codex Palatinus.

236. Οἷς δ' ὕβρις.] Antithesi quadam confert injustorum pœnas ad præmia justorum. Sunt autem omnia illa nata ex legibus naturæ; quia recta ratio dictat, sceleratis & flagitiosis hominibus nullum malum

Iuſtitia vero ſtrepitus excitatur tracta quocunque homines duxerint
Donivori, praviſque judiciis judicarint cauſas.
Hac vero ſequitur deflens urbemque & mores populorum,
Caligine involuta, malum hominibus adferens,
Quique ipſam expellunt, neque recte diſtribuunt.
At qui jura tam hoſpitibus quam popularibus dant
Recta, neque à juſto quicquam exorbitant,
Iis viget urbs, populique florent in ipſa:
Pax vero per terram alma, neque unquam ipſis
Moleſtum bellum parat late cernens Iupiter,
Nec unquam juſtos inter homines fames verſatur,
Neque noxa: in conviviis autem partis opibus fruuntur.
Fert quippe iis terra multum victum: in montibus vero quercus
Summa quidem fert glandes, media vero apes:
Lanigera autem oves velleribus onuſta ſunt:
Pariunt verò mulieres ſimiles parentibus liberos:
Florentque bonis perpetuo: neque navibus
Navigant: fructum vero profert fœcundus ager.
Quibus vero in juria mala cura eſt, pravaque opera,
Iis pœnam Saturnius parat late cernens Iupiter.
Sæpeque univerſa civitas malum ob virum punitur,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illis autem calitus magnum adduxit malum Saturnius,
Famem ſimul & peſtem: intereunt vero populi;
Neque mulieres pariunt; decreſcuntque familia,
Iovis Olympii conſilio. interdum vero rurſus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut murum,

Aut

lum fore impunitum, & mala non eſſe committenda.

238. Πολλάκι.] Hæc ſententia totidem fere verbis eſt in Eccleſiaſte: *Sæpe univerſa civitas mali viri pœnam luit.* Ἐπαυρεῖν, dicitur luere peccata. Ἐπαυρεῖ] Apud Æſchinem in oratione adverſus Cteſiphontem legitur ἀπαύρει. Euſtathius item in lib. α. Iliad. legit, docens, Homerum ἐπαυρεῖν ponere pro eodem, ubi dicit, Ἵνα πάντες ἐπαύρωσι βασιλῆος. Tzetzes quoque, & ver. cod. Palatinus, ut & Euſtathius, ἀπαύρει ſcribunt.

241. Λιμὸν ὁμῶ κὴ λοιμόν.] Poëtæ conſtanter obſervarunt, ſemper peſtilitatem ſequi caritatem annonæ.

244. Ἡ τοὺγε.] Hæc & ſimilia procul dubio ab Hebræis & doctrina Moſis & Prophetarum deſumpta

Ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποπίνυται αὐτῶν.
Ὦ βασιλῆες, ὑμεῖς γ' ἀλεγεφάζεσθε καὶ αὐτοὶ
τῶνδε δίκων. εἰσὶν γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
ἀθάνατοι λάσιοσιν, ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσι
ἀμήλυς τείβουσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
τρὶς γὰρ μύριοί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἀθάνατοι Ζηνὸς, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἠέρα εἱματόεντες, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
ἦ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
κυδρή τ' αἰδοίη τε θεοῖς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν.
καί ῥ' ὁπότ' ἄν τις μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων,
αὐτίκα πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι,
γηρύετ' ἀνθρώπων ἀδίκην νόον· ὄφρ' ἀποτίσῃ
δῆμος ἀτασθαλίας βασιλήων, οἳ λυγρὰ νοέοντες
ἄλλῃ παρκλίνωσι δίκας, σκολιῶς ἐνέποντες.
ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλῆες, ἰθύνετε μύθους,
δωροφάγοι, σκολιῶν δ' ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
οἳ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων·
ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη.
πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς, καὶ πάντα νοήσας,
καί νυ τάδ', αἴκ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται· οὐδέ ἑ λήθει
οἵη δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει.
Νῦν δ' ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
εἴην, μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν, ἄνδρα δίκαιον

Ἐμμε-

sumpta sunt, apud quos crebræ sunt hujusmodi comminationes.

249. Τείβουσι.] Emphasis hujus vocis significat ejusmodi odio inter se mutuo exasperari homines, ut potentior impotentiorem planè conterat, & ad nihilum redigat.

254. Ἢ δέ τε παρθένος.] Facit nunc prosopopœiam, cum fingit justitiam sedere juxta Iovem, atque illum adhortari, ut justis det præmia, de sceleratis verò sumat pœnas.

259. Βασιλήων.] Synizesis τῆ ι καὶ τῆ ω. in Palat. supra ι adscriptum erat ε.

261. Ταῦτα φυλασσόμενοι.] Apostrophe ad judices, ut rectè judicent; neque frustra est quod hæc sæpius iterando inculcat. Nam eam esse humanæ mentis malitiam, ut difficillimè ad ea quæ recta sunt, feratur, omnes passim viri sapientes viderunt. Et subjecit gnomas aliquot, quas dubium non est, ex legibus naturæ,

Aut naves in ponto Saturnius punit ipſorum.
O reges, vos autem conſiderate etiam ipſi
Iuſtitiam hanc. prope enim inter homines verſantes
Dii vident, quotquot pravis judiciis
Se mutuo atterunt, nullam Deorum reverentiam curantes.
Ter enim decies mille ſunt in terra multorum altrice,
Dii Iovis, cuſtodes mortalium hominum:
Qui judicia obſervant, & prava opera,
Caligine involuti, paſſim oberrantes per terram.
Virgo autem eſt Iuſtitia, Iove prognata,
Claraque & veneranda Diis qui cœlum habitant.
Et certe, cum quis ipſam læſerit, injuſte conviciando,
Statim apud Iovem patrem conſidens Saturnium,
Conqueritur hominum iniquam mentem: ut luat
Populus peccata regum, qui prava cogitantes
Aliò deflectunt judicia, injuſte ſententiam pronuntiantes.
Hæc cavetes, ô reges, corrigite ea quæ dicitis,
Donivori, injuſtorumque judiciorum prorſus oblivi ſcamini.
Sibi ipſi mala fabricatur vir, alii mala fabricans:
Malumque conſilium ei qui concepit, peſſimum.
Omnia videns Iovis oculus, omniaque intelligens,
Et hæc (ſiquidem vult) inſpicit: neque ipſum latet
Qualenam hoc quoque judicium civitas intus exerceat.
Ego porro nec ipſe nunc inter homines juſtus
Sim, nec meus filius: quando malum eſt, juſtum

Eſſe:

---

turæ, tanquam ex fonte promanaſſe. Ταῦτα.] Principes dehortatur ab injuſtitia, tribus peculiaribus argumentis, quorum primum eſt

263. Οἱ αὐτοῦ.] Quæ ſententia mire convenit cum iſta,

Incidit in foveam quam fecit.

Alterum, v. 22. à prudentia & animadverſione divina. Tertium, v. 24. ab abſurdo, & indignitate rei.

268. Νῦν ἦ ἐγὼ μήτ', &c.] Ἀπόπτον argumentum, id eſt, ab abſurdo, quaſi dicat, nihil referret quales eſſemus, ſi non eſſent conſtitutæ pœnæ & præmia. Atqui ſunt pœnæ & præmia. Itaque multum refert. In vulg. edit. Νῦν δ' ἐγὼ] Quo errore deceptus Ceporinus, putat in ἐγὼ literam ε, miniſterio δ adjutam produci. Idem verò ex multis aliis mendis, quæ in vulg. Heſiodi editionibus habentur, regulas colligit falſas.

272. Ω

Ἐμμεμαώς, εἰ μείζω γε δίκλω ἀδικώτερος ἔξῃ.
Ἀλλὰ τάχ' ὔπω ἔολπα τελεῖν Διὶ περφερέοντι.
Ὦ Πέρση, σὺ δ' ταῦτα μὴ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων.
Ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
Ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐπ' αὐτοῖς.
Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκλω, ἣ πολλὸν ἀρίστη
Γίνεται. εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
Γινώσκων, τῷ μέν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς·
Ὃς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας
Ψεύσεται, ἐν δὲ δίκλω βλάψας, νήκεστον ἀάσθη,
Τοῦδέ τ' ἀμαυροτέρη γένεη μετόπισθε λέλειπται·
Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γένεη μετόπισθεν ἀμείνων.
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι
Ῥηϊδίως· ὀλίγη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπὴ περ ἐοῦσα.
Οὗτος μὲν παναέλιος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ,

Φραζόμε-

---

272. Ὦ Πέρση.] Denuo fratrem ad justitiam colendam adhortatur, argumento sumpto à natura hominis.

273. Καί νυ δίκης, &c.] Dicit, hominibus quasdam sententias esse insitas, seu divinitus inscriptas in animis, quæ doceant nos recta: in bestiis non sunt ejusmodi sententiæ, quæ indicent, quid sit faciendum.

282. Ἀμαυροτέρη γένεη.] Posteritas quæ propemodum obliteratur. Neque enim tantum sumitur supplicium de ipso; sed de ipsius etiam liberis: nam illi postea deterius habebunt.

284. Σοὶ δ'.] In sequentibus Poëta laboris & industriæ fructus, incommoda vero & opprobria ignaviæ, variis argumentis declarat. Hortatur ergo ad laborem, & ira eum proponit, ut sit conjunctus cum virtute & justitia. Estque egregia hæc sententia: *Mala, & improbitas, ubique pro foribus sunt.*

285. Κακότητα.] Hic pro malo interno accipitur.

287. Τῆς δ'.] Argumentum à natura

Esse, siquidem plus juris injustior habebit.
Sed hac nondum arbitror facturum Jovem fulmine gaudentem.
O Persa, caterum tu hac in animo tuo repone,
Et justitia quidem animum adjice, violentia vero oblivisceré prorsus.
Namque hanc hominibus legem posuit Saturnius.
Piscibus quidem & feris & avibus volucribus,
Se mutuo ut devorent, quandoquidem justitia carent.
Hominibus autem dedit justitiam, qua multo optima
Est. Si quis enim velit justa in publico dicere
Qua novit, ei opes largitur late videns Jupiter:
Qui vero testimoniis volens perjurium jurando
Mentietur, adversus justitiam delinquens, immedicabiliter laditur,
Atque ejus obscurior posteritas postea relinquitur:
Viri autem justi generatio apud posteros præstantior.
Caterum tibi ego bene cupiens dicam, stultissime Persa.
Malitiam quidem cumulatim etiam capere
Facile est: brevis quippe via est, & in proximo habitat.
Ante virtutem vero sudorem Dii posuerunt
Immortales. longa vero atque ardua via est ad ipsam,
Primumque aspera: ubi vero ad summum ventum fuerit,
Facilis deinceps est, quantumvis difficilis fuerit.
Ille quidem optimus est, qui sibi ipsi per omnia sapit,

Cogi-

---

natura virtutis. Ita enim laborem proponit, ut conjungat cum virtute & justitia. Hunc locum imitatus est, qui literam Pythagoræ descripsit.

288. Μακρὸς δ' καὶ ὄρθιος οἶμος.] Oportet enim, ut quod justum est, simplex, planum & perspicuum sit. Nam & veritatis oratio simplex est, & rectum sibi per omnia constat.

289. Εἰς ἄκρον ἵκηται.] Duplex lectio est. Sunt enim qui ἵκηαι: sunt qui ἵκηται legant. Quodsi legas ἵκηται, tunc impersonaliter erit exponendum.

291. Οὗτος.] Tria hominum genera describit. Livius in Fabio & Minucio hunc locum pene ad verbum expressit: Sæpe ego audivi, milites, eum primum esse virum, qui ipse consulat quod in rem sit: secundum, eum, qui bene monenti obediat: Qui nec ipse consulere, nec alteri parere scit, eum extremi ingenii esse.

Φραστάμβρ τό κ' ἔπειτα κὴ ἐς πλοῦτον ἤσιν ἀμείνων.
Εὐθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὁδ' αὖτ' ἀχρήιος ἀνήρ. 295
Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰεὶ ἐφετμῆς
Ἐργάζου, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρά σε λιμὸς
Ἐχθαίρῃ, φιλέῃ δ' ἐυστέφανος Δημήτηρ
Αἰδοίη, βιότου δὲ τεὴν πίμπλησι καλιήν.
Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί. 300
Τῷ δ' θεοὶ νεμεσῶσι, κὴ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
Ζώῃ, κηφήνεσσι κοθούροις ἴκελος γαστὴρ ὀρμαίνων,
Οἵ τε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
Ἔδμεναι· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔσσω μέτρια κοσμεῖν,
Ὥς κέ τοι ὡραίη βιότου πλήθωσι καλιαί. 305
Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοί τε.
Καί τ' ἐργαζόμενον πολὺ φίλτερον ἀθανάτοισιν
Ἔσσεαι ἠδὲ βροτοῖσι. μάλα γὰρ συνιᾶσιν ἀεργίης.
Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς 310
Πλουτέοντ'· πλοῦτῳ δ' ἀρετὴ κὴ κῦδος ὀπηδεῖ.
Δαίμονι δ' οἵῳ ἔησθα. τὸ ἐργάζεσθαι ἄμεινον,
Εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν
Εἰς ἔργον τρέψας, μελετᾷς βίον ὥς σε κελεύω.
Αἰδὼς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει· 315

Αἰδὼς

---

296. Ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης, &c.] Hæc demum est de labore propositio. Labora, ut possis effugere famem. Et argumentatur à locis honestatis, quod & Diis & hominibus sint cari homines solertes. Oderunt autem Dii ignavos. Addidit quoque similitudinem, qua vitam inertium fucis comparat.

298. Φιλέῃ δ' ἐυστέφανος.] Alii: φίλ' ἐυστέφανος.

302. Κοθούροις.] Κόθυρος, à κοθύω, abscondo, & οὐρά, cauda, quod aculeum non exerant fuci, vel propter ignaviam, vel quia non habeant: fucorum enim alii aculeos habent, alii non, ut Plato docet.

304. Σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔσσω μέτρια κοσμεῖν.] Philosophi sæpe μέτριον dicunt, id quod in unaquaque re bona maximum est. Sic & apud Platonem μετρίως λέγειν, ubique est optime & verissime dicere: μέτριον σοφίης, multum sapientiæ. Id enim quod

Cogitans quæcunque dein & ad finem usque sint meliora.
Sed & ille bonus est, qui bene monenti paruerit.
Qui vero nec sibi sapit, neque alium audiens
Id in animum admittit, ille contra homo inutilis est.
Verum tu nostri semper præcepti memor,
Operare, ô Persa, divinum genus, ut te fames
Oderit, amet autem pulchre coronata Ceres
Veneranda, victuque tuam impleat casam.
Fames namque semper ignavo comes est viro.
Atque eundem & Dii oderunt, & homines, quicunque otiosus
Vivit, fucis aculeo carentibus similis studio,
Qui apum laborem absumunt ociosi
Vorantes: tibi vero opera mediocria obire gratum sit,
Vt tibi tempestivo victu impleantur horrea.
Ex laboribus autem viri evadunt pecorosi & opulenti.
Et laborans, multo etiam carior jam immortalibus
Eris ac hominibus. valde enim oderunt ociosos.
Operari autem non est dedecus, sed ignavia dedecus est.
Quodsi laboraveris, mox te æmulabitur & otiosus
Ditescentem: divitiis vero virtus & gloria comitatur.
Deo autem similis fueris. Laborare inquam melius,
Si quidem ab alienis facultatibus stolidum animum
Ad opus convertens, de victu sis sollicitus sicut te jubeo.
Pudor autem non bonus indigentem virum tenet:

Pudor

---

quod optimum est, extra mediocritatem esse non potest, quia alias ad vitium deflecteret.

309. Ἔργον.] Est occupatio contra fratris & multorum stultam opinionem.

312. Δαίμονι.] Occurrit objectioni de paupertate.

313. Ἀσχιφόρνα θυμόν.] Hesychius μεγαλόφρονα exponit, ὑψηλὰς ἔχων τὰς φρένας.

315. Αἰδὼς.] Occupatio item est, non esse turpe laborare, præsertim egenti. Citatur hic versus proverbialiter, mendicos debere esse impudentes: verum hæc neutiquam Hesiodi sententia est. Est enim duplex verecundia. Prodest in loco pudor: obest, si eo ignaviam nostram prætexamus. Pudorem ergo inertium improbat, quos vocat Virgil. *Degeneres animos*. Hunc versum, sicut & proximè sequentem, ex Homero insertum esse, Plutarchi testimonio confirmat Proclus. Priorem Odyss. ρ. posteriorem Il. ω.

317. Ἀπολ-

Αἰδὼς ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
Αἰδὼς τοι κακὸς ἀνολβίη, θάρσος δ' ἀγαθὸς πέλει ὄλβῳ.
Χρήματα δ' οὐκ ἁρπακτά· θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω.
Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν ὄλβον ἕληται,
Ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης λησάσεται, οἷά τε πολλὰ
Γίνεται, οὔτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
Ἀνθρώπων, αἰδὼ δέ τ' ἀναιδείη καθυπαίζῃ)
Ῥεῖά τέ μιν μαύρῃσι θοαὶ, μινύθουσι δ' οἶκοι
Ἀίσης τυχόν, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπηδεῖ.
Ἴσον δ' ὅς θ' ἱκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἕρξῃ·
Ὅς τε κασιγνήτοιο ἑῷ ἐνὶ δίμνια βαίνοι
Κρυπτάδιος δυνῇς ἀλόχου, σφῆλαί τε μίζῃ·
Ὅς τέ τοι ἀφραδίῃς ἀλιτέσσατο ὀρφανὰ τέκνα·
Ὅς τε γονῆα γήρᾳ τελέθοντα κακῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Νείκεσε χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
Τῷ δή τοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται, ἐς δὲ τελευτὴν
Ἔργων αἶψ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲ πάμπαν ἔοργ' ἀεσίφρονα θυμὸν,
Καδδυσάμην δ' ἔρδειν ἱερὰ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καῖειν·
Ἄλλοτε δὴ σπονδῇσι θύσας τε ἰλάσκεσθαι,
Ἠμὲ ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
Ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·

Ὄφρ'

317. Ἀνολβίη.] Vet. Palat. Θάρσος ὃ θεὸς ὄλβον. in altero tamen dandi casu.

318. Χρήματα δ' οὐκ ἁρπακτά.] Est in omnium ore hæc sententia: *Male parta, male dilabuntur:* honestè parta durant apud hæredes.

319. Εἰ γάρ τις.] Duo genera injuriæ facit. Sunt qui alienas facultates vi rapiant. Alii per fraudem & perjuria ditescere cupiunt.

323. Ῥεῖά τέ μιν μαύρῃσι.] Validissimum argumentum est, quo absterrentur homines à malefactis, videlicet metu pœnarum.

324. Παῦρον.] *Male partum, male dissperit.* Et, *De male quæsitis non gaudet tertius hæres.*

325. Ἴσον.] Supplicem antiquitus nefas erat non solum lædere, sed & ope privare. Ius etiam hospitii sacrosanctum habebatur: unde Iupiter ξένιος. Sequitur catalogus præceptorum de variis officiis.

328. Ὅς

Pudor qui viros valde & ladit & juvat.
Pudor quidem paupertati adsit, audacia vero divitiis.
Opes vero non rapienda: divinitus enim data, multo meliores:
Si quis namque & manibus per vim magnas opes traxerit,
Aut lingua spoliarit, (qualia multa
Fiunt, quam primum lucri amor mentem deceperit
Hominum: pudorem vero impudentia expulerit)
Facile & illum obscurant Dii, minuuntur vero familia
Viro illi: exiguum vero ad tempus divitiæ adsunt.
Par est delictum; si quis supplicem & hospitem malo afficiat:
Quique fratris sui cubilia ascenderit,
Secreti causa lecti uxoris, scelerata patrans:
Quique mala cuiuspiam fraude deceperit orphanos liberos:
Quique parentem senem misero in senecta limine
Probris affecerit, gravibus incessens verbis:
Huic certe Iupiter iratscitur. ad extremum vero
Pro operibus iniquis gravem exhibet talionem.
Verum tu quidem ab his omnino cohibe stultum animum.
Pro virili autem sacra facito immortalibus Diis
Caste & pure, splendidaque femora adurito.
Interdum certe libaminibus atque hostiis placa,
Et quando cubitum ieris, & quando matutinum tempus venerit:
Vt benevolum erga te cor atque animum habeant;

Vt

---

328. Οὔς τέ τοῦ ἐτεραδνὸς.] Et sacra scriptura horrendum supplicium iis minatur, qui pueros lædunt. Est enim alioqui ea ætas obnoxia malo. Bis autem peccant, qui lædunt orphanos. Ἀλιτραίνετον.] In v. Pal. in alio ἀλιταίνων.

329. Κακῷ ἐπὶ γήραϊ οὐδῷ.] Antitheſi quadam, præcepta decalogi refert. Nam cum in decalogo doceamur, parentes esse honorandos, eamque ob causam addita sit promissio: nihil præcipitur hic aliud, quam non esse contumelia & probris afficiendos. Est autem elegans metaphora, ἐπὶ γήραϊ οὐδῷ, id est, in limine senectæ, pro extrema senecta.

334. Καδδιώωμεν.] Præceptum de cultu divino. Primus est, hostiarum femora pinguedine obducta cremare Secundus, libare, cum vinum effunditur. Tertius, suffitum facere.

Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον, μὴ τὸν τὸν ἄλλος.
Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι.
Τὸν ᾧ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σίθεν εἰζώθι ναίει.
Εἰ γάρ τοι κῆ χρῆμ' ἐλθόμεν ἄλλο γένηται,
Γείτονες ἄζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δ' ἔπειτα.
Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
Εὖ μοιρέ τοι πρηΰς ὅστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.
Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώιον, αἴκε δύνηαι·
Ὡς ἂν χρηίζων, καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃς.
Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἶσ' ἀτῇσιν.
Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι.
Καὶ δώμῳ ὄσσιον δῶ, καὶ μὴ δώμῳ ὄσσιον μὴ δῶ.
Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ' ὔπις ἔδωκεν.
Δὼς ἀγαθή, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότειρα.
Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὀλίγα καὶ μέγα δώῃ,
Χαίρῳ τῷ δώρῳ, καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν.
Ὃς δέ κεν αὐτὸς ἕληται, ἀναιδείῃφι πιθήσας,
Καί τε σμικρὸν ἐὸν, τόν' ἐπαχνώσειν φίλον ἦρ.
Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,
Καὶ θαμὰ τοῦθ' ἕρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
Ὃς

339. Ὄφρ' ἄλλων ὠνῇ κλῆρον.] Hoc est, ut aliorum juves rem familiarem, possessionem, &c.

340. Τὸν φιλέοντ', &c.] Adjicit quædam præcepta liberalitatis, sed tamen alieniora à primis illis justitiæ gradibus. Sic & Cicero in Officiis facit.

341. Τὸν ᾧ μάλιστα καλεῖν, &c.] Admonet, vicinum studiosè colendum esse. Cum enim tota nostra vita ad societatem comparata sit, nemo ignorat quam ingens bonum sit, bonum habere vicinum. Nec poëta hanc sententiam temerè multis rationibus amplificat, ubi vicinorum & cognatorum sedulitatem in negotiis obeundis, & officiis præstandis ita confert, ut quam longissimè cognatos, si opus sit alieno auxilio, vicini antecellant.

342. Εἰ γάρ.] Hoc intelligendum de difficultatibus insuetis & improvisis. Ἔγχωριον ἄλλο.] Elegantissimum est illud ἄλλο: quo hoc loco ea ratione usus est, qua frequenter scriptores Attici τῷ ἄλλως.

343. Ἄζω-

Vt aliorum emas sortem, non tuam alius.
Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque.
Eum vero potissimum vocato, quicunque te prope habitat.
Si enim res aliqua fortuita eveniat,
Vicini discincti accurrunt, cinguntur autem cognati.
Noxa tam magna est malus vicinus, quantum bonus commodum.
Nactus est rem bonam, quicunque nactus est vicinum bonum.
Neque bos interierit, nisi vicinus malus sit.
Recta quidem mensura à vicino mutuum accipe, rectaque redde,
Eadem mensura, & amplius, si quidem possis:
Vt indigens, etiam in posterum promptum invenias.
Ne mala lucra captes: mala lucra aqualia damnis.
Amantem te ama, & juvantem te juva.
Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
Datori namque est qui dat, non danti vero nemo dat.
Donatio bona, rapina vero mala atque lethifera.
Quicunque etenim vir sponte sua dat, etsi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur suo in animo.
Qui vero ipse rapuerit, impudentia fretus,
Quamvis id sit exiguum, tamen constringit earum animum.
Siquidem enim parvum parvo addideris,
Et frequenter istud feceris, mox magnum & hoc evaserit.

Qui

---

343. Ἄζωστοι.] Id est, sine mora. Affines autem cunctantius adsunt, & non tam prompte.

345. Τιμῆς.] Id est, famam, honorem.

347. Εὖ μέν.] De gratitudine præcipit in referendo beneficio. Μετρεῖσθαι, dimensum accipere, vel mutuo.

354. Δὼς ἀγαθῇ, &c.] Liberalitatis præceptum est. Quamquam autem nullæ leges cogant hominem ad liberalitatem præstandam, ipsa tamen humanitas obtinet & cogit nos, ut benefaciamus bonis viris, & communem societatem juvemus.

359. Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρόν.] Ad multa utilis erit hæc sententia. Verum non ineptè ad studia literarum referri queat. Commendat autem nobis diligentiam & assiduitatem. Est enim jucundum præsenti copia frui, & semper aliquid habere præ manu. Ἐπὶ σμικρῷ.] Malim cum vet. & recentiore Palatin. quum apud Platonem & Plutarchum ita legatur.

 361. Aï-

Ὡς δ' ἐπ' ἠοῖ φέρῃ, ὁδ' ἀλύξεται αἴθοπα λιμόν.
Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον ἀνέρα κήδῃ.
Οἴκῳ βέλτερον εἶναι ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύραζε.
Ἐ'ὐλοὸν μὲν, παρεόντ@ ἐλέαιρ· πῆμα δὲ θυμῷ,
Χρηίζειν ἀπεόντ@, ἄ σε φράζεαι ἄνωγα.
Ἀρχομένῳ δὲ πίθου κὴ λήγοντ@ κορέσασθαι,
Μεσσόθι φειδέαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ.
Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημέν@ ἄρκι@ ἔτω.
Καί τε καὶ ἐγγυήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι.
Πίστεις δ' ἄρα καὶ ὅρκος ἀπιστίαι ὤλεσαν ἄνδρας.
Μὴ δὲ γυνή σε νόον ταγηνόν@ ἐξαπατάτω,
Αἰμύλα κωτίλλουσα, τιλὼ δίφωσα καλιλώ.
Ὃς δὲ γυναικὶ πίποιθε, πέπoιθ' ὅγε φιλήτῃσι.
Μυνοχλὴς δὲ πάις σώζοι πατρώϊον οἶκον
Φερβόμενος· ὡς γὰρ πλεῖστ@ αὔξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θύραζε ἕτερον παῖδ' ἐκκαλέσσαιτο.
Ῥ'εῖα δέ κεν πλείοσι πόροι Ζεὺς ἄσπετον ὄλβον.
Πλείων μὲν πλείων μελέτη μείζων δ' ἐπιθήκη·
Σοὶ δ' εἰ πλοῦτος θυμὸς ἐέλδεται ὧδε γενέσθαι,
Ὧδ' ἔρδειν. ἔργον δὲ τ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.

Β Γ'

---

361. Αἴθοπα λιμὸν.] Sic vocat famem ab effectu, quod nigrum aut luridum colorem inducat.

366. Ἀρχομένῳ.] Extrema liberalitatis fugienda monet, ut neque sis prodigus, neque sordidus. Vinum in summo tenuius est, quod sit proximum aëri: in imo fæculentum est: in medio autem purum. Ergo in medio probatur parsimonia.

367. Δειλὴ.] Proverbium in eos qui omissis demum occasionibus incipiunt sapere. Δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ. Alii legunt δειή. Sed sicut Poëtis δειλαίνειν μὴ πλουτεῖν ita δειλὸν μὴ συλλοπῆς, idem est, quod *serum*.

368. Μισθὸς δ' ἀνδρὶ.] Mercenarios benigne tractandos dicit; mercedemque sufficientem solvendam iis, quos conduxisti; ita illi vicissim operam dabunt, ut respondeant in laborando.

369. Καί τε.] Non temere ulli fidendum monet, ita ut etiam cum fratre jocans, testem adhibeas. Vel, secundum quosdam, ut etiam cum fratre caute agas, fide quadam interposita, non aperte quidem, sed quasi per jocum, sine offensione fratris,

Qui vero partis adjicit, is vitabit atram famem.
Neque vero quod domi repositum est, virum ladit.
Domi melius esse: quoniam noxium quod foris est,
Bonum quidem, de praesenti capere: noxa vero, animo
Egere absente: id quod te cogitare jubeo.
Incipiente vero dolio & desinente, saturato te,
Medio parce: sera vero in fundo parcimonia.
Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
Etiam cum fratre ludens, testem adhibeto.
Credulitas pariter ac diffidentia perdunt homines.
Ne vero mulier te animo nates succincta decipiat,
Blande garriens, tuum inquirens tugurium.
Qui namque mulieri confidit, confidit is furibus.
Vnicus vero filius servavit paternam domum
Pascendo: ita enim opulentia crescet in aedibus.
Senex autem moriaris, alium filium relinquens.
Facile vero & pluribus praebuerit Iupiter ingentes opes.
Major autem plurium cura, major quoque accessio.
Tibi vero si opes animus appetit intra sese,
Sic facito. operamque opera subinde addito.

LIBER

---

fratris, & aliqua diffidentiæ tuæ indicatione.

371. Πυρσόλων.] De meretrice intelligit, quæ immodicæ elegantiæ cultus sit dedita.

374. Μυσοχυὴς ὃ πάϊς σώζοι.] Eo admonemur, juxta vetus proverbium: *Oculo domini saginari equum.*

375. Φερσίμβρ.] Pueri φίρβιοδες dicuntur, dum in tenera illa ætate sunt, qua crescunt, nutriunturque, ut & βίοτος. Tum Heinsius vult, ut sequens versus huic anteponatur.

376. Γηραιὸς ὃ θάνοις.] Duplex sensus horum versuum. Prior ratio est, quo major liberorum grex relinquitur, hoc felicius procedere rem familiarem. Altera est, quod res domestica non unius tantum opera potest augeri. Si quidem *unus vir, nullus vir*, ut habet proverbium.

379. Σοὶ δ'.] Conclusio generalis, vel προτρεπτικὸν ad doctrinam sequentis libri. Assiduitate ditesces, inquit, sis sedulus in opere tuo: *Gutta enim cavat lapidem, non vi, sed sape cadendo.*

BIBΛION β'.

Nescio quo judicio vulgatæ editiones hunc librum secundum Hesiodi constituant; quum si hîc sit initium secundi, illud Ἦμος δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος; tertii initium esse oporteat: quod tamen illæ dicere ausæ non sunt, licet & hanc partem à præcedentibus distinguentes. Stephanus certè considerans titulum hujus opusculi esse Ἔργα καὶ ἡμέραι, & ita in duas tantum partes esse divisum; illis editionibus assentire non potuit, quæ librum secundum hinc incipere volunt; (nam alioquin tres esse libros necessarium

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομένων,
Ἄρχεσθ' ἀμήτου· δρέπεσθαι δ', ὑσκομένων,
Αἱ δή τοι νύκτας τε καὶ ἤματα πεντηκοντα
Κεκρύφαται· αὖτις δὲ περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ
Φαίνονται, πρῶτόν περ ἀρηγομένοισι σιδήρῳ. 385
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἵ τε θαλάσσης
Ἐγγύθι ναιετάουσ', οἵ τ' ἄγκεα βησσήεντα
Πόλλ' ὑλήεντος δύπτεσθαι πίονα χῶρον
Ναίουσιν. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν,
Γυμνὸν δ' ἀμᾶσθαι, εἴ κ' ὥρια πάντ' ἐθέλῃσθα 390
Ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
Ὥρη ἐέξηται, μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων
Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσῃς.

Ὡς

In II. Librum.

381. Πληϊάδων.] Hic secundus liber continet præcepta de agricultura & administratione rei familiaris. Hoc autem loco primum per ortum & occasum Pleiadum ostenditur tempus messis & arationis, tàm pro locis maritimis, quam à mari remotis. Sunt autem Pleiades, septem stellæ in tergo Tauri. Latini Vergilias vocant. Siderum autem ortum & occasum tribus modis advertit agricola. Quod Soli orienti cooritur cooccidítque, κοσμικῶς oriri vel cadere dicitur. Quod Soli occidenti, χρονικῶς. Quod autem Solis adventu abituve occultatur aut emergit, ἡλιακῶς. Quando igitur Pleiades mane ante Solis ortum conspiciuntur, quod fit mense Iunio, messem inchoari vult. Quando autem mane sub terram descendunt (quod fit mense Novembri) arationis tempus adesse dicit.

383. Αἱ δή.] Occultantur 40 dies

&

LIBER II.

neceſſe foret) ſed ſatis eſſe putavit, ſi litteris majuſculis oſtenderet, poëtam ad alterum prioris libri membrum tranſire. Quum enim hortatus antea ſit fratrem ad ſuſcipiendos labores, præſertim ruſticos, (multa interim ſalubria ad inſtituendam vitam conſilia admiſcens) nunc de iis & in tempore, & certa arte ſuſcipiendis præcepta tradit: adeo ut quæ præcedunt ad hunc uſque locum, veluti præfationis cujuſdam vicem obtinere videri poſſint. *Steph.*

PLeiadibus Atlante natis exorientibus,
Incipe meſſem; arationem vero, occidentibus.
Hæ quidem noctesque & dies quadraginta
Latent: rurſum vero circumvolvente ſe anno
Apparent, primum ut acuitur ferrum.
Hæc utique arvorum eſt regula, quique mare
Prope habitant, quique valles flexuoſas
Mari fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus ſerito, nudusque arato,
Nudus quoque metito, ſi quidem tempeſtiva omnia voles
Opera ferre Cereris: ut tibi ſingula
Tempeſtiva creſcant, ne quando interim egens
Mendices ad alienas domos, nihilque efficias.

Sicut

& noctes propter vicinitatem Solis, Taurum & Geminos peragrantis: quod eſt à Maio uſque ad Iunium. Poſt menſes ergo duos manè cernuntur, ubi longius jam Sol diſceſſerit à Tauro. Deinde menſe Octobri poſt matutinum occaſum, noctu rurſus cernuntur. Neque eſt ſic accipiendum, quod poſt occaſum matutinum, poſt autumnum lateant, nam ita noctu cernerentur. Nunc Poëta nec noctu, nec interdiu conſpici dicit. Id fit in æſtate, dum Sol propius Taurum verſatur.

384. Πεφιπλομένου.] Epith. anni, à πλομαι, id eſt, exiſto: vel πολέω, verto: vel à περιπλέομαι. Gellius 3. c. 16.

386. Οὗτός τοι πολίων.] Elliptica oratio eſt. vult enim dicere, illis, qui prope mare habitant, quique valles concavas, &c. hæc lex ſervanda eſt.

387. Ἄγναια.] Paluſtrem terram ſignificat.

389. Γυμνὸν.] Vult ut hos labores perficiat mature & ante ſævitiem

Ὡς κὴ νεῶ ἐπ' ἰμὴ ἦλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
Οὐδ' ἐπιμετρήσω. ἐργάζευ, νήπιε Πέρση,
Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διέτεκμήραντο·
Μή ποτε σὺν παίδεσσι γυναικί τε θυμὸν ἀχεύων,
Ζητεύης βιότου κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσιν.
Δὶς μὲν γὰρ κὴ τεὶς πάρα τύχεαι· ἢν δ' ἐπὶ λυπῆς,
Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐπώσια πολλὰ μογήσεις.
Ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν.
Οἶκον μὲν πρώτιστα, γυναῖκά τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
Κτητὴν οὐ γαμετήν, ἥτις κὴ βοσὶν ἑποίτο,
Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι·
Μὴ σὺ μὲ αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δ' ἀπαλᾷς.
Ἠὼ δ' ἄρη ὠφελμείζηται, μινύθῃ δέ τοι ἔργον.
Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον, ἐς τ' ἔνηφιν.
Οὐ γὰρ ἐπιζαφελὴς οὐδὲ πιμπλησι καλιὴν,
Οὐδ' ἀναβαλλόμενος. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτασθαλα παλαίει.
Ἦμος δὴ λήγει μὲν ὀπὶ ἠελίοιο
Καύματος ἰδυλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος

Ζηνὸς

hyemis, atque ſollicite & feſtinanter, ad egeſtatem & ejus moleſtias vitandas. Hic verſus in Homeri & Heſiodi certamine, ab H. Steph. edito, ita legitur: Γυμνὸν τ' ἀμᾶσθαι ὅταν ὥρια πάντα πέλωνται. in M S. P. ἀμᾶσθαι, id eſt, συναθροίζειν ἢ θερίζειν. Εἰ καὶ ὥρια πάντ'.] Ὥριον non eſt ſemper τὸ κατ' ὥραν; ſed & το ὡρελὲς in fructibus.

396. Ἔργα, τάτ' ἀνθρώποισι.] Cauſſa quare ſit laborandum. Quia homo factus & ordinatus eſt ad labores. Neque fruſtra eſt, quod hoc tam ſedulò inculcat & urget Poëta. Nam præterquam quod Dei voluntas eſt laborare, etiam hoc ſignificare Poëta volnit, non poſſe fieri, ut quis honeſtè vivat, niſi ſimul laboret. Διαλελημαίρομαι, eſt ordino, conſtituo.

401. Νομός.] Alii fortaſſe melius νόμος legunt, id eſt, oratio vel ſeries verborum ad perſuadendum appoſita: nonnulli etiam de modulis & cantu mendicorum intelligunt.

403. Οἶκον μὲν πρώτιστα.] Primus verſus hujus libri continebat propoſitionem, complectens ſummam agriculturæ, meſſis videlicet & arationis: Nunc narrationem contexit, quæ generalia quædam præcepta continet, de conſtituenda re familiari.

404. Κτη-

Sicut & nunc ad me venisti: ego vero tibi non amplius dabo,
Neque amplius mutuo tradam. Labora, stolide Perse,
Opera quæ hominibus Dii destinarunt:
Ne quando cum liberis uxoreque animo dolens
Quæras victum per vicinos, hi vero negligunt.
Bis enim & ter forsitan consequeris: si vero amplius molestus fueris,
Rem quidem non facies, tu vero inania multa dices.
Inutilis autem erit verborum copia. Sed te jubeo
Cogitare debitique solutionem, famisque evitationem.
Domum quidem primum, uxoremque bovemque aratorem,
Famulam non nuptam, quæ & boves sequatur,
Vtensilia vero domi omnia apta facito:
Ne tu quidem petas ab alio, illeque recuset, tu vero cæreas,
Tempus autem pratereat, minuaturque tibi opus.
Ne vero differas inque crastinum, inque perendinum.
Non enim laboris fugitans vir implet horreum,
Neque procrastinator. Cura vero tibi opes auget.
Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur.
Quum itaque jam desinit robur acuti Solis
A calore humido, per autumnum pluente

Iove

404. Κτητὼ.] Famulam intelligit jure acquisitam: Aristoteles tamen, initio Oeconomici sui, ad uxorem refert. Κτητὼ ἀ.] Notarunt jam olim viri docti, Philosophum in Oeconomicis etiam τὼ κλητὼ pro conjuge sumere. In jure certe Attico etiam conjux inter τὰ κλήματα numerabatur, & maritus ὁ κύριος appellabatur.

405. Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ.] Commendat ordinem & curam in re domestica hoc præceptum. Columella enim nihil magis prodesse dicit, quam si servetur ordo.

407. Ἡ δ' ὥρη ὠνομάσθη.] Oportet agricolam diligenter observare occasionem, quia non levis jactura est in mutuo accipiendo: dum enim mutuum petis, perdis temporis occasionem.

408. Μήδ' ἀναβάλλεσθαι.] Sunt hæc communia præcepta de non cunctando. Rectè Ovidius in hanc sententiam dixit l. 1. de Rem. Am.:

Qui non est hodie, cras minus aptus erit.

Ἔννηφιν.] Ab ἔννη, id est, postremus dies mensis.

412. Ἥμος δὲ λήλιμος.] Secundum præceptum, de aratro faciendo, & quando cædenda sit materia ad rem rusticam. Orditur autem à chronographia. Ἰδιάλιμον καῦμα, τὸ ἰδιοκαῖον exponunt, id est, æstus, qui sudorem ciet.

 414. Μετὰ.

Ζλωὸς ἐελδομένοιο, μετὰ δὲ τρίπτυα βρότοιο χροὸς
Πολλὸν ἀλαφρότερος. (δὴ γὰρ τότε σείριος ἀστὴρ
Βαιὸν ὑπὲρ κεφαλῆς κηλεῖται φῶτας ἀνθρώπους
Ἔρχηται ἠμάτιος, πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ.)
Ἦμος ἀδηκεστάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
Ὕλη, φύλλα δ' ἔρριζε κατὰ, πτόρθοιό τε λήγει·
Τῆμος ἄρ' ὑλοτομεῖν μεμνημένος ἔργον ἄριστον.
Οὖλον μὲν τετράβοιον τάμνειν, ὕπερον δὲ τετράχουν,
Ἄξονα δ' ἑξαπόδην· μάλα γὰρ νύ τοι ὧδε κάρηνον.
Εἰ δέ κεν ὀκταπόδην ἀπὸ κῆς σφύρας κε τάμῃσιο,
Τετρασπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδώρῳ ἀμάξῃ,
Πολλὰ ἐπὶ καμπύλα κᾶλα· φέρειν δὲ γύης, ὅτ' ἂν ὦρῃς,
Εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος, ἢ κατ' ἄρουραν,
Πελίνιον. ὃς γὰρ βωσὶν ἀρῇν ἐχυρώτατός ἐστιν·
Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμηθεὶς ἐλύμασι πήξας
Γόμφοισιν πελάσας τετραρρήκτην ἰσοβοῆι.
Δοιὰ δὲ φιάλ' ἄροτρα, ποιησάμενος κατ' οἶκον,
Αὐτίγυον καὶ πηκτόν· ἐπεὶ πολὺ λαίϊον οὕτω.
Εἴ κ' ἕτερον γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βωσὶ βάλοιο.
Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἰσοβοῆες.
Δρυὸς ἔλυμα, τετόνη γύης. βόε δὲ συναέτᾳ
Ἄρσενε κεκτῆσθ' (τὼ γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν)
Ἥβης μέτρον ἔχοντε. τὼ ἐργάζεσθαι ἄριστω.
Οὐκ ἂν τὼ γ' ἐρίσαιτε σὺν αὐλακι καμπύλῳ ἄροτρον
Ἄξειαν, τὸ δ' ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.
Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταέτης αὐζηὸς ἕποιτο,

Ἄρτον

414. Μετὰ δὲ τρίπτυα, &c.] Id est, remisso æstu respirat corpus. Nam propter æstum & calorem corpora torpent.

415. Σείριος.] Stella est in ore canis majoris, ad latus Austri, vicina Leoni, dicta quod nimio calore exiccet & debilitet vires humanas.

417. Πλεῖον.] Vbi sol accesserit Scorpium, Canicula mane aliquantisper ante solem, ortu Heliaco, conspicitur: orto autem sole statim labitur sub terram.

418. Ἦμος ἀδηκεστάτη.] Describit commodum tempus secandi ligna. Durant enim hæc longo tempore, nec sunt obnoxia corrosioni. Hoc significat ἀδηκεστάτη, id est, incorruptissima, à δήκω, id est, mordeo, quæ non mordentur à vermibus.

421. Οὖλμον τετράβοιον.] Per οὖλμον τετράβοιον quidam intelligunt mortà-

Iovè præpotente, mutatur humanum corpus
Multo levius. (nam tunc Solis ſtella
Pauliſper ſupra caput fato obnoxiorum hominum
Venit interdiu, magis autem nocte fruitur.)
Quando incorrupta eſt caſa ferro
Sylva, folia autem humi fundit, ab ramiſque ceſſat:
Tunc ſane ligna ſecare tempeſtivum eſſe opus memento.
Mortarium quidem tripedale ſeca, piſtillum vero tricubitale,
Axemque ſeptempedalem: valde enim certe conveniens ſic.
Si vero octopedalem & malleum inde ſecueris,
Trium palmorum curvaturam rota ſecato decem palmorum currui,
Multa præterea curva ligna: ferto autem dentale, cum inveneris,
Domum, ſive in monte quærens, ſive in agro,
Iligneum. hoc enim bobus ad arandum firmiſſimum eſt:
Nempe quum Attica Cereris famulus temoni infigens
Clavis adjunctum ſtiva adaptaverit.
Bina vero diſponito aratra, laborans domi,
Dentatum & compactum: quoniam multo optimum ſic.
Si quidem alterum fregeris, alterum bobus injicias.
E lauro autem vel ulmo firmiſſima ſtiva ſunt.
E quercu temonem, ex ilice dentale. boves vero duos novennes
Maſculos comparato (horum enim robur non imbecillum eſt)
Adoleſcentia menſuram habentes. hi ad laborandum optimi.
Non utique hi contendentes in ſulco aratrum
Fregerint, opus vero imperfectum reliquerint.
Hos autem ſimul quadragenarius juvenis ſequatur,

Panem

---

mortarium trium pedum, quo veteres uſi ſunt pro mola.

424. Δικαδύρου.] A δῶρον, id eſt, palmus, quod munerum datio δῶρον appelletur: id autem geritur per palmam manus.

428. Ἀθηναίης.] Sic vocat Cererem, quod ipſa Athenienſes, adeoque omnes homines, de frugibus docuerit.

430. Δηιὰ δ' ἐπὶ ζεύγλῃ ἐρύκειν.] Indicat, patremfamilias oportere bene inſtructum eſſe, ne quis caſus per inopiam ſupellectilis remoretur ruſticum laborem.

431. Αὐτόγυον.] Aratrum quod habet dentale ſolidum & adnatum, non affixum: vel quod non ſit plane elaboratum, ſed uſque ad dentale.

439. Τοῖς δ' ἅμα πεντηκοντα-ετὴς.] Habes hoc loco præceptum de miniſtro, qua hunc ætate & moribus

Ἄρξον δεκτήσας πλεόπτυφον, ὀκταβλωμον·
Οὐκ' ἔργα μελετῶν ἰθεῖαν αὔλακ' ἐλαύνοι,
Μηκέτι παπταίνων μετ' ἀμήλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
Θυμὸν ἔχων. τῷδ' ἄπι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
Σπέρμεθα διασαῦσαι, καὶ ἐπισσωρεῖν ἀλέασθαι.
Κυρτότερος γὰρ ἀνὴρ μετ' ἀμήλικας ἐπτοίηται.
Φραζέσθω δ' ὅτ' ἂν φωνὴν μεμαυῖα ἐπακούσῃς
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐριαύσιος κεκληγυίης·
Ἥ τ' ἀροτῆός τε σῆμα φέρει, καὶ χείματος ὥρην
Δεικνύει ὀμβρήσω· κεραδίην δ' ἔδακε βροτὸς αὐδήτης.
Δὴ τότε καρχαλέαι ἔλικες βόας ἔνδον ἔχουσι·
Ῥηϊδίη γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόες δὲς καὶ ἄμαξαν·
Ῥηϊδίη δ' ἀπανήναθαι πεφορημένα δ' ἔργα βόεσσιν.
Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πήξασθαι ἄμαξαν,
Νήπιος· οὐδὲ τόγ' οἶδ', ἑκατὸν δέ τε δούρατ' ἀμάξης.
Τῶν φρόντιν μελέτῳ ἐχέμεν, οἰκήια ἔργα.
Εὖ τ' ἂν ἧ πρώτιστ' ἄρσῃ ἐνηέσι φανείη,
Δὴ τότ' ἐφορμηθῶμεν, ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτός,
Αὖλιν καὶ διερὴν ἀρόων, ἀρότοιο κομιδῇ ὥρῃ,
Πρωΐ μάλα στιδύων ἵνα τοι πλήθωσιν ἄρουραι.
Εἴαρι πολλεῖν· θέρεος δὲ νεμμήν ἔ σ' ἀπατήσῃ.
Νέον δὲ σπείρειν ἐπὶ κυφίζουσαν ἄρουραν.

Νειὸς

ribus præditum esse oporteat. Si hoc in ministro requirit Hesiodus, ut juvenem bobus præficere noluerit, quanto minus Ecclesiasticis & rebus publicis præficeret?

440. Ὀκταβλωμον.] Octo morsuum, à βλωμὸς morsus, ita tamen ut unum fructum habeat binos morsus. Servum intelligit robustum, qui integrum panem in 4 partes divisum absumat in cœna: vel cui opus sit pane, cujus quadrantes octonis bolis seu partibus constent.

441. Οὐκ'.] Ætatis quam in servo requirit, rationes addit admodum graves, sentitque multum situm esse in maturitate ætatis.

444. Ἐπισσωρεῖν.] Quasi superseminatio, quæ usurpari solet, cum prior sementis non est rite peracta.

446. Φραζέσθω.] Tempus arandi indicat per clangorem gruum avolantium, idque (ut Poëtæ fingunt) in Ægyptum, ubi belligerantur cum Pygmæis.

449. Ὀμβρήσω.] MS. Palat. & alii, ὀμβρησῦ. Κεραδίην δ' ἔδακε βροτὸς αὐδήτης.] Id est, terret eum cui non sunt boves, propterea quod jam instat tempus postremæ arationi.

451. Ῥηϊ-

Panem cœnatus quadrifidum, octo morſuum;
Qui quidem opus curans rectum ſulcum ducat,
Non amplius reſpectans ad coætaneos, ſed in opere
Animum habens. Hoc vero neque junior alius melior
Ad ſpargendum ſemina, & iteratam ſationem evitandum:
Iunior enim vir ad coætaneos evolat animo.
Conſidera vero, cum vocem gruis audieris
Alte ex nubibus quotannis clangentis;
Quæ & arationis ſignum affert, & hyemis tempus
Indicat pluviæ: cor autem rodit viri bobus carentis.
Tunc ſane paſce curvos boves, domi manentes.
Facile enim dictu eſt, par boum da & plauſtrum:
Facile autem recuſare, & dicere, boves occupati ſunt.
Conſtituit autem homo, qui opinione ſua dives eſt, fabricare currum;
Stultus: & hoc neſcit, centum eſſe ligna plauſtri.
Horum ante curam habere oportet, domi reponendo.
Cum primum igitur aratio mortalibus apparuerit,
Tunc aggredere, ſimul & ſervi & tu ipſe,
Siccam & humidam arans, arationis ad tempus;
Summo mane feſtinans, ut impleantur tibi arva.
Vere vertito, æſtate vero iterata non te fallat:
Novalem vero ſerito adhuc levem terram:

Nova-

---

451. Πάνδιον.] Occupatione, negligentiam & inſcitiam ruſticorum taxat, qui non conſiderant quibus opus habeant, ſed in alienam opem ſunt intenti. Reſpondet ergo eadem opera poſſe aliquem petere & negare.

456. Εὖτ' ἂν.] Docet diligentiam, quæ eſt adhibenda in aratione. Addit verſu 458. ſigna & circumſtantias, qualis terra ſit aranda, ſicca ſcilicet & humida, id eſt, non lutoſa, & tamen madefacta.

460. Εἶαρ.] Modus & ratio arandi traditur. Pingue ſolum ſolet quater arari: Qui vero tenuius ſolum habent, ter arant. Prima aratio eſt proſciſſio: ſecunda fit menſe Iunio, quæ eſt iteratio: tertia, cum ante ſementem aratur, quæ eſt tertiatio.

461. Νέον.] Concedendum eſt ſuum intervallum terræ, quo interquieſcat, ut deinde copioſiorem fructum ferat. Eſt autem Novale, ager qui alternis annis ſeritur. Κεκτημένον, id eſt, recens aratam, adhuc elevatam.

462. Ἀλε-

Νειὸς ἀλιξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα.
Εὔχομαί γ' Διὶ χθονίῳ, Δημήτερί θ' ἁγνῇ,
Ἐγκιλίσαι βεῖθεν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτλώ.
Ἀρχόμενος τανύσσῃ δρόπτρῳ, ὅταν ἄκρον ἐχέτλης
Χειρὶ λαβὼν, ὄρπηκι βοῶν ἐπὶ νῶτον ἴκηαι
Ἔνδρυον ἑλκόντων μεσάβῳ. ὁ γὰρ τυτθὸς ὄπιθεν
Δμωὸς, ἔχων μακέλλαν, πόνον ὀρίνηισι πιθοίη,
Σπέρμασι κακκυβίλων. εὐθημοσύνη γὰρ ἄρίστη
Θνητοῖς ἀνθρώποις· κακοθημοσύνη γὲ κακίστη.
Ὣς δέ κεν αὐδρασύνῃ σάκχυες νάιοιεν ἔραζε,
Εἰ τέλος αὐτὸς ὄπιθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάζοι.
Ἐκ δ' αἰζηῶν ἐλάσειας δρέπανα· καί σε ἔολπα
Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεύθωρον ἔνδον ἐόντα.
Εὐκαίων δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ. οὐδὲ σεθεν ἄλλος
Αὐγάσεται· σέο δ' ἄλλον ἀνὴρ κεχρημένον ἕξει.
Εἰ δέ κεν ἠλίθιος τροπαῖς δρόμης χθόνα δῖαν,
Ἤμβλυε ἀμήσεις, ὀλίγον θυμὸν χειρὸς ἔέργων,
Ἀνθία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων.
Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δέ σε γηήσονται.

Ἄλλος

462. Ἀλιξιάρη.] Pellens execrationem. Solent enim agricolæ maledicere quando fructus ex ſententia non proveniunt. Εὐκηλήτειρα, liberos exhilarans, utpote quibus ſuppeditet copioſum victum.

464. Ἱερὸν.] Id eſt, aram. Alludit enim ad Eleuſina Cereris ſacra, quæ Athenis fiebant, & vocabantur myſteria. Videntur mihi fuiſſe conſpirationes & fœdera, quibus ſe adſtrinxerant cives ad civilia officia. Erant autem majora & minora ſacra, & hæc ſub autumnum fiebant.

465. Ἀρχόμενος.] Quomodo ſit arandum. Ἐχέτλη, ſtiva, quia αὐτῆς ἔχεται ὁ ἀρότης, quod eam manu teneat arator.

467. Ἔνδρυον.] Καρδία δένδρου, καὶ τὸ μέσον, inquit Heſych. Vett. Codd. Palatin. ἔνδρυον, id eſt, δρύϊνον, vel αὐτὸν τὸν ἰσοζοΐα, lignum eſſe dicunt quod eſt proximum temoni.

469. Εὐθημοσύνη γὲ ἀρίστη.] Epiphonema eſt. Crede mihi, multum commodi affert induſtria. Homo ignavus vix unquam diteſcet. Solet autem ſic Poëta ſubinde ſpargere ſententias de diligentia, quod ſine ea nemo quicquam laude dignum efficere poteſt.

472. Εἰ τέλος αὐτὸς.] Egregia hæc ſententia eſt, quam nemo negare poteſt ex patrum religione promanaſſe, veluti per manus traditam

Novalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix est.
Supplica vero Iovi terrestri, Cererique castæ,
Proventum ut impleant, Cereris sacrum munus.
Vt primum incipias arare, cum extremum stiva
Manu capiens, stimulo boum terga attigeris
Quernum temonem trahentium loro. juvenis autem ponè
Servus, ligonem tenens, negotium avibus facessat,
Semina abscondens. Industria enim optima
Mortalibus hominibus est; ignavia vero pessima.
Sic quidem ubertate spicæ nutabunt ad terram,
Si finem ipse postea Iupiter bonum præbuerit.
E vasis autem ejicies araneas: teque arbitror
Gavisurum, victu potitum intus reposito.
Latus autem pervenies ad canum ver. neque ad alios
Respicies: tui vero alius vir indigus erit.
Si vero ad solis conversionem araveris terram almam,
Sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
Obversim manipulans cum labore, nec valde gaudens.
Feres autem in sporta: pauci vero te suspicient.

Alias

---

ditam esse. Convenit enim cum primo Decalogi præcepto, quo jubemur Deum honorare ac illi fidere: & ne in prosperis insolescamus vel in adversis dejiciamur. Ad hunc modum Hesiodus Agriculturam & quicquid est laborum, nobis commendat. Vult ut pro se quisque aeriter in laborem animum intendat: verum finem laborum, & ut nos vocamus benedictionem, non nisi à Deo exspectet.

473. Ἐκ δ'.] Quia scilicet omnia sepositoria & vasa repleta sint.

474. Ἐρεθύμιον.] Cum inquisitione & delectu capientem.

475. Πολιὸν ἔαρ.] Epitheton veris, quod adhuc ab hyeme & pruinis canescit. Et βιωχίων cum ω in antepenultima scribendum. concidit autem rursus longa brevem, ut sæpe jam suprà.

477. Εἰ δὲ.] Improbat hic arationem dilatam ad solstitium hybernum.

478. Ἡμύρῳ.] Ob culmorum brevitatem scilicet & paucitatem. Singula verba significanter hîc ponuntur ad declarandum tristem eventum tardæ arationis.

480. Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ.] Extenuatio est: Donum portabis, non vehes: opus tibi erit calatho, non onusto plaustro: habebis enim multum culmorum & parum granorum. Φορμὸς enim dicitur, quidquid consutum est. φόρμιον, stragulum factum ex juncis.

481. Ἄλ-

Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος Ζηνὸς νόος Αἰγιόχοιο·
Ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι καθ' ἡντιβίοισι νοῆσαι.
Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς, τάδε κέν τοι φάρμακον εἴη·
Ἦμος κόκκυξ κοκκύζῃ δρυὸς ἐν πετάλοισι
Τοπρῶτον, πέρι τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῳ ἤματι, μηδ' ἀπολήγοι,
Μήτ' ἄρ' ἰωχερδάλλων βοὸς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολείπων·
Οὕτω κ' ὀψαρότης ταφληπόρῳ ἰσοφαρίζοι.
Ἐν θυμῷ δ' ὃ πάντα φυλάσσεο· μηδέ σε λήθοι
Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μήθ' ὥριον ὄμβρον.
Παρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέχεο,
Ὥρῃ χειμερίῃ, ὁπότε κρύος ἀνέρας εἴργει
Ἰχάνῃ· ἔνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι.
Μή σε κακὸς χειμὼν ἀμηχανίῃ καταμάρψῃ
Σὺν πενίῃ· λεπτὴν δὲ παχὺν πόδα χερὶ πίεζοις.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὸν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
Χρηίζων βιότοιο, κακὰ φρονέοντι ἔοικε.
Ἐλπὶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
Ἥτις ἀνὴρ ἐνὶ λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.
Δείκνυε δ' ἐργάτῃσι, θέρους ἐπὶ μέτρον ἐόντος,

Οὐκ

---

481. Ἄλλοτε.] Ἀντιπροφορὰ, & mitigatio præcepti de tarda aratione, quod tempestates variæ sint pro voluntate Iovis.

483. Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσῃς.] Si verò sero araveris, hoc poterit esse remedio, & verna aratio tum felix esse poterit, si pluerit ad tertium usque diem, ita ut pluvia neque superet ungulam bovis, neque desistuat: in summa, ut impleat vestigia. Et quia humor est principium vitæ, hinc fit, quod humor tam facile non lædit quam siccitas.

489. Ἐν θυμῷ δ' ὃ πάντα.] Admonet rursus diligentiæ: solet enim Poëta subinde morales sententias aspergere, præcipue de sedulitate, cujus usus & vis in omnes vitæ partes se extendit. Nam, ut res diligentia crescunt, ita socordia decrescunt.

491. Παρ δ' ἴθι.] Id est, παράσχε, παράρχε, ut gloss. & *Præteri* interpretandum potius, quam *accede*: licet utramque interpretationem Proclus admittere videatur. Monet enim diligentem agricolam, ne vel tempus hibernum, more vulgi, ociosis & inanibus confabulationibus transigat, sed tum etiam rem familiarem promovere studeat. Per χάλκειον θῶκον intelligit officinas ferrarias, in quas antiqui-

tus

Alias vero alia Iovis mens Ægiochi:
Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
Sin autem ſero araveris, hoc quidem tibi remedium fuerit.
Quando cuculus canit quercus in frondibus
Primum, delectatque mortales in immenſa terra,
Tunc Iupiter pluat triduo, neque deſinat,
Non utique ſupra bovis ungulam, neque infra:
Ita & ſerotina aratio tempeſtivæ æqualis fuerit,
Animo autem bene omnia reconde: neque te lateat
Neque ver exoriens canum, neque tempeſtiva pluvia.
Præteri autem æneam ſedem, & calidam tabernam,
Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
Detinet: tunc ſane impiger vir valde domum auget:
Ne te mala hyemis difficultas opprimat
Cum paupertate, macilenta vero craſſum pedem manu premas,
Multa vero ignavus vir vanam ob ſpem expectans,
Egens victus, mala animum ſuum increpat.
Spes vero non bona indigentem virum fovet,
Sedentem in taberna, cui victus non ſufficiens ſit.
Dic autem ſervis, æſtate adhuc media exiſtente,

Non

---

tus in Græcia pauperiores & ociosi ſolebant convenire ad collocutiones frivolas, ſicut apud Romanos in toniſtrinis. Pro ἐπ' ἀλίᾳ, ut conſtet verſus, quidam legunt, ἐπ' ἀλίᾳ, neutro genere, *in locu calidu*, ab ἀλιός. doctiſſ. G. Canterus ἐπαλίᾳ uno verbo. quem vide lib. 5. c. 23. Λέσχαι quondam dicebantur conventicula Philoſophorum: deinde quia inter ipſos plerumque de rebus leviſſimis agitabatur, factum eſt, ut mendicorum conventus etiam hoc nomine vocarentur: atque inde etiam ipſæ nugæ λέσχαι dictæ ſunt. Ἐπ' ἀλίᾳ.] Euſtathii lectionem ἐπ' ἀλίᾳ, *propter teporem*, ſeu *teporis captandi gratia*, confirmat ſimile hemiſtichium infra.

495. Ἀσπάῃ ϑ'.] Ariſtot. 1. ſect. Problem. ſcribit, fame diutina laborantibus pedes intumeſcere. Superiores autem partes eadem ratione extenuantur & macreſcunt. Huc alludit Poëta cum jubet cavere, ne pedem tumefactum tenui manu demulcere oporteat.

496. Πολλὰ.] Veriſſimum eſt Columellæ dictum; *Homines nihil agendo, male agere diſcunt.*

500. Δείκνυσι ϑ' ὁμάων.] Spargit rem in perſonas, atque ita à temporis circumſtantia auget. In media æſtate certa opera præſcri-

Οὐκ αἰεὶ ἥρῳ ἐστὶν, ποιεῖσθε καλιάς.
Μῆνα γ' Λωαιῶνα, καὶ ἡμέρᾳ, βύσσεφ πάντα,
Τῦτον ἀλδήσαντ' καὶ πηχάδας, αἵτ', ἐπὶ γαῖαν
Πνοιῇσιν βορέαο, δυζηλείης τελέθυσιν·
Ὅστε λῇ θρῄκης ἱπποτρόφυ δύρεϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ἄελλα· μέμυκε γ' γαῖα καὶ ὕλη·
Πολλὰς γ' δρῦς ὑψικόμυς, ἐλάτας τε παχείας,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς πλησας, χθονὶ πυκνοσείσιη
Ἐμπίπλων, καὶ πᾶσαι βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.
Θῆρες γ' φρίσσυσ', οὐρὰς δ' ὑπὸ μίζε' ἕκαστα,
Τῶν καὶ λαίχνη δέρμα καθαιρέσιον, ἀλλά νυ καὶ τῶν
Ψυχρὸς ἐὼν λάπτει, διασυρήναι ὡξ ἐόντων.
Καί τε λῇ ῥινὸς βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει.
Καί τε δ' αἶγα ἄησι παντυτέιχα· πώεα δ' ἔπι·
Οὔνεκ' ἐπισταμένη τείχης αὐτῶν, ὅ λῇσιν
Ἴς ἀνέμυ βορέω· τροχαλὸν γ' γέροντα πίθησι.
Καὶ λῇ παρθενικῆς ἁπαλόχροος ὅ λῇσιν,
Ἥ τε δόμων ἔνδοθι φίλη ὠὴ μητέρι μίμνῃ,
Οὔπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσυ Ἀφροδίτης·
Εὖ τε λουσαμένην τέρενα χρόα, καὶ λίπ' ἐλαίῳ
Χρισαμένην, νυχίη καθαλέξεται ἔνδοθεν οἴκυ
Ἥμισυ χειμερίυ, ὅτ' ἀνόστεος οὐκέτι πόδα τίνδῃ,
Εἰν τ' αὐτύρῳ οἴκῳ, καὶ ἐν ἤθεσι λαυραλέοισιν.
Οὐ γὰρ οἱ ἠέλιος δείκνυ νομὸν ἀρμηθίῃσι·
Ἀλλ' ἐπὶ πυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
Στρω-

---

be. Sequitur ratio, quia non semper æstas erit. Hæc sententia speciem proverbii habet, qua monemur, occasionem temporis non esse negligendam.

502. Μῆνα.] Hyemis tempus, & mensem Boreali frigore gravissimum copiosè & eleganter describit. Λωαιών, mensis Ianuarius est. Lenæa enim Bacchi feriæ & Pythia sub id tempus agebantur, cum vini primitias libabant. Βύσσα vocat frigora, quæ adurunt & excoriant, etiam ipsos boves.

505. Ὅστε.] Naturam vini, effectus Boreæ, prolixe declarat.

516. Τροχαλὸν.] Inclinatum, contractum vel properantem in incessu, quamlibet alioqui tardum. Τροχαλὸν.] Distributione quadam hyemis incommoda recensét, & aptissimè dicit incurvum senem,

Boreæ

Non ſemper æſtas erit, facitè nidos.
Menſem vero Ianuarium, malos dies, bobus nocentes omnes,
Hunc vitate: & glacies, quæ quidem, ſuper terram
Flante borea, moleſtæ exiſtunt:
Qui per Thraciam equorum altricem late mari
Inſpirans illud movet: remugit autem terra & ſylva:
Multas vero quercus alticomas, abieteſque denſas,
Montis in vallibus dejicit, ad terram multos paſcentem
Incumbens, & omnis reboat tunc ingens ſylva.
Fera autem horrent, caudaſque ſub pudenda ponunt,
Ea etiam quarum vellere cutis denſa eſt, quæ nihilominus
Frigidus exiſtens perflat, hirſuta licet pectora habentes.
Quinetiam per bovis pellem penetrat, neque ipſum cohibet.
Etiamque per capram flat hirſutam: ovium autem greges non item:
Eo quod annui ipſarum villi ſunt, non perflat
Vis venti boreæ: incurvum vero ſenem facit.
Et per tenelli corporis virginem non perflat,
Quæ in ædibus caram apud matrem manet,
Nondum opera ſciens aureæ Veneris:
Beneque lota tenerum corpus, & pingui oleo
Vncta, noctu cubat intra domum
Tempore hyberno, quando exoſſis polypus *ſuum pedem arrodit,*
Inque frigida domo, & in habitaculis triſtibus.
Non enim illi Sol oſtendit pabulum ut invadat:
Sed ſuper nigrorum hominum populumque & urbem

Ver-

Boreæ injuriis obnoxium, quod hæc ætas omnium maximè gaudeat ſole & fugiat frigus; unde notum eſt illud: *aprici meminiſſe ſenes.*

518. Ἥτε δόμων.] Curam virginum in honeſtioribus familiis exponit, quæ domi aſſervabantur, nec in publicum prodibant.

522. Ὅτ' ἀνώγεων.] Polypi hæc natura eſt, teſte Plin. lib. 9. c. 19. ut fame laborans ſibi pedes arrodat; quo maxima hyemis ſævitia notatur: & quia vehementer frigore læditur, latet plurimum in antro ſuo. Vocat hanc ſpeciem polyporum ἀνώγειον, quod cartilaginem pro ſpina habeat.

525. Ἀλλ' ὅτε.] Sol tum, cum eſt in Sagittario, diutius verſatur apud Æthiopas, qui ſunt meridionales, quam apud Græcos.

Στρωφᾶται, βρίθουσι δ' ἀνεμώλιοι φρένες.
Καὶ τότε δὴ κέρκοι τε νήκεροι ὑλακῆται
Λυγρὴν μυλιόωνται ἀνὰ δρύα βησσήεντα
Φεύγουσιν· τῇ πᾶσιν ἐπὶ φρεσὶ τοῦτο μέμηλεν,
Οἱ σκέπα μηλόβοτοι, πυκινὰς κνημῶνας ἔχουσι,
Καὶ γλαφυρὸν πτερύγεσσιν· τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι,
Οὔτ' ἐπὶ νῶτα ἔχει, κῆρα δὲ εἰς ὄνδας ὀρέγται·
Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν, ἀλαοσύνθοροι νίφα λευκήν.
Καὶ τότε ἐσσεῦται ἔρυμα χροὸς, ὥς τε κελεύθου,
Χλαῖναί τε μαλακαὶ, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
Στήμονι δ' ἐν παύρῃ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.
Τὴν ἀμφιέσασθαι, ἵνα τοι τείχεος ἀπερύκῃσι,
Μηδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοὸς ἴφι κταμένοιο
Ἄρρηκτα δήσασθαι, πίλοις ἔνθεν πυκάσσας.
Περθρήνων δ' ἐλέφαν, ὁπόταν κρύος ὧλεον ἔλθῃ,
Δέρματα συρράπτειν ὑδρῳ βοὸς, ὄφρ' ἐπὶ νώτῳ
Ὑετὸν ἀμφιβάλῃ ἀλεείνῃ. κεφαλῇφι δ' ὕπερθεν
Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν', ἦος μὴ κατὰ δύῃ·
Ψυχρὴ γάρ τ' ἠὼς πέλεται βορέαο πεδούσῃ·
Ἠῶθεν δ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' ἠέρος ἀστερόεντος
Ἀὴρ πυροφόρος πέπαται μακάρων ἐπὶ ἔργοις·
Ὅς τε δρυσκάμπου πολιμῶν ὑπὸ κύματα πόντου,
Ὑψοῦ ὑπὸ γαίης δρθεὶς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ἄλλοτε μὲν θ' ὑπὸ τοῦ, ἄλλοτ' ἄρῃσι,
Πυκνὰ Θρηϊκίου βορέω νέφεα κλονέοντος.

Τὸν

528. Μυλιόωνται.] Μύλη dentem molarem significat; à quo fit verbum μυλιάω, quod significat, dentes concutio, strideo propter frigus.

531. Γλάφυρ.] Pro γλαφυρὸν. Τρίποδι βροτῷ, homini seni, tertio jam pedi, nempe bacillo, innitenti. Vide proverb. *Bœotica ænigmata.*

534. Καὶ τότε ἐσσεῦται.] Versatur per omnes circumstantias corporis, & monet, propter frigus arcendum, crasso panno & multis pilis intertextis utendum esse.

535. Χλαῖνάν τε.] Χιτὼν interior vestis erat, supra quam utebantur pallio.

536. Κρόκα.] Pro κρόκιδα.

539. Τῷ κταμένοιο.] Quem fuit difficile prosternere: vel qui fuit robustus cum prosterneretur.

543. Τῷ τοῦ.]

Vertitur, tardius autem universis Græcis lucet.
Et tunc sane cornuta bestia & incornuta silvicuba
Misere dentibus stridentes per quercetum vallosum
Fugiunt; & passim omnibus id cura est,
Qua tecta inquirentes, densas latebras habent,
Et cavernas petrosas: tunc utique tripodi homini similes,
Cujus & humeri fracti sunt, & caput pavimentum spectat:
Huic similes incedunt vitantes nivem albam.
Et tunc indue munimentem corporis, ut te jubeo,
Chlanamque mollem, & talarem tunicam,
Stamine vero in pauco multam tramam intexe.
Hanc circuminduito, ut tibi pili non tremant,
Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
Circum vero pedes calceos bovis fortiter occisi
Aptos ligato, pilis intus condensans.
Primogenitorum vero hædorum, cum frigus tempestivum venerit,
Pelles consuito nervo bovis, ut super humerum
Pluvia arceas teporem. supra caput vero
Pileum habeto elaboratum, ut aures ne humescant:
Frigida enim aurora est Borea cadente:
Matutinus vero super terram à cœlo stellifero
Aër frugifer extensus est beatorum super opera:
Qui hauriens è fluminibus semper fluentibus,
Alte supra terram levatus venti procella,
Interdum quidem pluit ad vesperam, interdum flat,
Densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc

---

543. Τ' ἐπῦ.] Ad pluviam propulsandam: ut ἀλεὴ sit ab ἀλέεσθαι. Gloss. M. S. Palat. Ἢ ὁμβρῦ πρὸς ἀλεωρίαν, ad propulsandam pluviam. Quare expungenda erit illa interpretatio, quæ habet ἀλέλιω, *teporem.*

545. Ψυχρὴ γάρ τ' ἠώς.] Enumerat jam causas pluviæ. Quemadmodum enim vapor ex olla in operculo repercussus in aquam resolvitur: sic vapor ex terra in nubibus repercussus in aquam resolvitur, & deinde decidit. Postea quid ventus sit dicit, nimirum nubium agitatio.

547. Ἀὴρ πυρόφορος.] Vapor ex terra in nubibus repercussus, & in aquam resolutus, decidit: humectat autem aër sata & arva.

Τὸν φθάμενον, ἔργα τελέσσας, οἶκόν δε νέεσθαι,
Μή ποτέ σ' ὡραιόθεν σκοτόεις νὺξ ἀμφικαλύψῃ,
Χρωτά τε μυδαλέον θείη, καθύπερθε δ' ἴμαλη δύσῃ.
Ἀλλ' ἰωὰ λιγύαξ. μεὶς γὰρ χαλεπώτατός ἐστιν
Χειμέρι, χαλεπὸς ποιμέσιτοις, καὶ ἐπὶς δ' ἀνθρώποις.
Τῆμος φάμις βοὸς, ἐπὶ δ' ἀνέρι κῆρ τολέον εἴη
Ἀρμαλιῆς· μακρὴ γὰρ ἐπίσσυται ὀδύρεσθαι εἰσί.
Ταῦτα φυλασσόμενος, τέλεσον μῆνα εἰς ἐνιαυτὸν
Ἴσας νύκτας τε καὶ ἤματα, εἰσόκεν αὖθις
Γῆ πάντων μήτηρ καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.
Εὖτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετ' τροπὰς ἠελίοιο
Χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἤματα, δήϊα τότ' ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος, πρώτιστα λιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο,
Πρώτιστα φαίνων ἐπιτέλλεται ἀκρονυχίαος.
Τόνδε μὲν ὀρθρογόη Παυδιονὶς ὦρτο χελιδὼν
Ἐς φάος ἀνθρώπους, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
Τὴν φθάμενον, οἶνας τρυγάμενος· ὡς γὰρ ἄμεινον.
Ἀλλ' ὁπότ' ἂν Περσέος ἀνὸ χθονὸς ἀν' ὑγρὰ βαίνῃ,
Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος ὥρεο οἰνέων·
Ἀλλ' ἅρπας τε χαρακτέμμεν, καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δ' ὀπιέρας θώκας, καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον,

Ὧρη

---

555. Μεὶς γάρ.] Repetit admonitionem de vitando hoc menſe Ianuario: cujus difficultates hactenus deſcripſit.

557. Τῆμος.] Bobus dimidiam partem pabuli detrahendam, viro vero aliquid addendum: in noctem ſcilicet. Nam Græci homines tantum cœnabant, & largius quidem.

558. Περσέος.] Sic vocant Poëtæ noctem, ἀπὸ τοῦ φέρειν ἡμᾶς εἰς αὐτήν, vel, ἀπὸ τοῦ διαφαίνειν τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναπαύσεως.

559. Ταῦτα φυλασσόμενος.] Abſolvit hactenus deſcriptionem hyemis, nunc autem veris deſcriptionem hoc caput continet. Eſtque primum ſignum, quando Iupiter ſexaginta dies, id eſt, duos menſes, Ianuarium videlicet & Februarium, confecerit, poſt brumam, vel converſionem Solis: tum ſtella Arcturus, nuncia veris, primum apparere incipit.

564. Ἀρκτοῦρος.] Stella eſt ſub zona Bootæ: oritur veſpere initio veris.

566. Παυδιονὶς.] Hirundinem intelligit: reſpicit autem ad fabulam

Hunc antevertens, opere perfecto, domum redi,
Ne quando te calitus tenebrosa nubes circumtegat,
Corpusque madidum faciat, vesteſque humectet.
Sed evitato. mensis enim difficillimus hic
Hybernus, difficilis ovibus, difficiliſque hominibus.
Tunc medium bobus, homini vero amplius adsit
Alimonia: longa enim noctes ſuccurrunt illis,
Hac obſervans, perfectum in annum
Æquato nocteſque & dies, donec rursum
Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
Quum autem ſexaginta poſt verſiones Solis
Hybernos perfecerit Iupiter dies, tunc ſane ſtella
Arcturus, relinquens immenſum fluctum Oceani,
Primus totus apparens exorietur veſpertinus.
Poſt hunc mane lugens Pandionis prorumpit hirundo
Ad lucem hominibus, vere nuper cœpto.
Hanc prævertens, vites incidito: ſic enim melius.
At cum domiporta teſtudo à terra plantas aſcenderit,
Pleiades fugiens, tunc non amplius fodienda vites:
Sed falceſque acuito, ſerveſque excitato.
Fugito vero umbroſas ſedes, & matutinum ſomnum,

Tem-

---

lam de Progne & Philomela, Pandionis filiabus.

567. Εἰς φάος.] Poëta videtur in ea opinione eſſe, ut putet, hirundines hieme latere quaſi mortuas in ſuis nidis. Alii putant, eas avolare in regiones tepidiores.

569. Ἀλλ' ὁπότ'.] Meſſis tempus deſcribit. Per φερέοικον intelligit teſtudinem, quod domum ſuam circumferat. Alii aliud animalculum intelligunt, quod pro vitando Solis æſtu ſolebat aſcendere plantas & virgulta.

572. Φθίγγεν.] Prohibet tempore meſſis ſomnum ad multam lucem protrahere. Καὶ ἐπ' ἠῶ κοῖτον.] Vbi ut quinta verſus regio ſpondeum habet pro dactylo, ita in ſuperiori hemiſtichio anapæſtum habet pro dactylo ſeu ſpondeo: quomodo & prima regio apud Homerum, Βορέης καὶ Ζέφυρος: item, Πλειόνες κε μενησῆες: & apud Virgilium,

Fluviorum rex Eridanus.

Quamquam & ſynizeſis in iſtis poteſt ſtatui; ut in Homerico illo,

Θωρήσσειν ῥῆξιν ὀϊστῶν ἀμφὶ σιδήρῳ.

Qua de re monuit etiam Hephæſtio.

Ὥρη σὺν ἀμήτῳ, ὅτε τ' ἠέλιος χρόα κάρφῃ.
Τημῶτος δ' ἀδύειν, καὶ οἰκαδε καρπὸν ἀγείρειν,
Ὄρθρου ἀνιστάμενον, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τελίτην ἀπομείρεται αἶσαν.
Ἠὼς τοι σεσοφῇσι μὲν ὁδὸν, σεσοφῇ δ' ἐπὶ ἔργῳ·
Ἠὼς ἥτε φανεῖσα πολίας ἐπέβησε κελεύθους
Ἀνδρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ τίθησιν.
Ἦμος δ' σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡ χέτα τέττιξ
Δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδὴν
Πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρεος καμάτωδέος ὥρῃ,
Τῆμος πίοτατοί τ' αἶγες, καὶ οἶνος ἄριστος,
Μαχλόταται δ' γυναῖκες, ἀφαυρόταροι δέ τε ἄνδρες
Εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
Αὐαλέος δέ τε χρὼς ὑπὸ καύματος. ἀλλὰ τότ' ἤδη
Εἴη πετρείη τε σκιὴ, καὶ βύβλινος οἶνος,
Μάζα τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμένων,
Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω πεπτηκὸς,
Πρωτογόνων τ' ἐρίφων. ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον,
Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἰδοῦσῃ,
Ἀντίον Ζεφύροιο, νέμεσθαι πρὸς ῥόον αὐτοῦ,
Κρηναίου τ' ἀενάου καὶ ἀπορρύτου, ἥ τ' ἀφύσσῳ.
Τρὶς δ' ὕδατος σπένδειν, τὸ δὲ τέτρατον οἴνου.
Δμῶσι δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν

Δινέ-

580. Ἦμος δ' σκόλυμος.] Hesiodus æstatem constituit ὅτε σκόλυμος καὶ τέττιξ: ita loquuntur eleganter οἱ χαρίεντες: id est, *tempore cardui & cicadæ*, vel dum carduus & cicada est. Ἦμος δ' σκόλυμός τ'.] Æstatis à solstitio descriptio. Primum ponit prognosticum maximi æstus, deinde quid faciendum sit. Græci post ver statim incipiunt messem. Deinde sequitur solstitium æstivale, tunc nos habemus messem.

587. Βύβλινος.] Byblinum vinum dicitur à Byblia regione Thraciæ, ubi nobilissima vina sunt.

590. Πρωτογόνων.] Illa enim caro est valde laudata, quod facilis sit concoctu. Estque in æstate istis cibis utendum, qui facile concoqui possunt. Itaque & hujus mentionem hîc facit Poëta. Αἴθοπα.] Vinum rubrum pinguius est, & magis alit, tenuiusque est, & facilius penetrat.

592. Ἀντίον Ζεφύροιο ἀνέμου.] Inter cæteras voluptates non postrema est, si quis in æstate sub umbra

Tempore meſſis, quando Sol corpus exiccat.
Tunc feſtina, & domum fruges congrega,
Diluculo ſurgens, ut tibi ſufficiens ſit.
Aurora enim operis tertiam ſortitur partem.
Aurora magis promovet quidem viam, magiſque promovet laborem:
Aurora qua apparens multos ingredi fecit viam
Homines, pluribus vero juga bobus imponit.
Quum vero carduuſque floret, & canora cicada
Arbori inſidens ſtridulum effundit cantum
Frequenter ſub alis, æſtatis laborioſo tempore,
Tunc pingueſque capræ, & vinum optimum,
Salaciſſima vero mulieres, & viri imbecilliſſimi
Sunt, quoniam caput & genua Sirius exiccat,
Siccum vero corpus ob æſtum. Sed tunc jam
Sit petroſaque umbra, & Byblinum vinum,
Libumque lacteum, lacque caprarum non amplius lactantium,
Et bovis arborivoræ caro nondum enixæ,
Tenerorumque hœdorum. præterea nigrum bibito vinum,
In umbra ſedens, animo ſaturatus cibo,
Contra temperatum ventum obverſo vultu,
Fontemque perennem ac defluentem, quique illimis ſit.
Tertiam aquæ partem infunde, quartam vero miſce vino.
Famulis autem impera, Cereris ſacrum munus

Tri-

---

bra gratam auram captet, ita ut faciem verſus leviter ſuſurrantem ventum verrat. Erit major hæc voluptas, ſi adfuerint rivuli perpetuo ſcaturientes, quibus ſemper multum delectati ſunt Poëtæ. Ἀνέμῳ] Pro eo diſerte Palat. ζεφύρῳ legit, & gloſſ. εἰς ἀνέμου.

594. Τρὶς δ' ὕδατι.] Græci nunquam merum bibere ſolebant. Athenæus hanc diluendi vini conſuetudinem fuiſſe dicit, ut ad duos vini cyathos, quinque aquæ adderent: nonnunquam ad quatuor vini cyathos, duos aquæ.

595. Δμῳαὶ δ' ὑπολῳίειν.] Servavit hunc ordinem Poëta, ut à vere deſcriberet, quicquid ſingulis anni temporibus fieri conveniret: nunc ſubjicit præceptum de tritura, quæ fit in menſe Auguſto, cum manè ortu Heliaco pauliſper ante Solem emergens Orion cernitur. Addit etiam locum, in quem ſit reponenda area, nimirum qui ſit ventis expoſitus, & quia fruges debent torreri à Sole, ergo neceſſe eſt locum eſſe expoſitum Soli.

Δινέμω, ὅτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
Χώρῳ ἐν ὑψηέι, ἢ ὑπερχάλῳ ἐν ἀλωῇ.
Μέτρῳ δ' ἀκριβῶς ἐν ἄγγεσιν. αὐτὰρ ἐπὰν δὴ
Πάντα βίον καὶ ἄθηαν ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἶκος,
Θῆτ' ἄοικον ποιεῖσθαι, ἢ ἄπεκτον ἔρυθον
Δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑποπέλεται ἔριθος,
Καὶ κύνα κἀφάρδοντα κομεῖν· μὴ φείδεο σίτου·
Μή ποτέ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήματ' ἐλήται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι ἢ συρφετὸν, ὄφρά τοι εἴη,
Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπιτροπάνιον. αὐτὰρ ἔπειτα
Δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα, καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος εἰς μέσον ἔλθῃ
Οὐρανὸν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
Ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπείρεσι οἴκαδε βότρυς
Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας.
Πέντε δὲ συσκιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. αὐτὰρ ἐπὰν δὴ
Πλειάδες Ὑάδές τε τό τε σθένος Ὠρίωνος
Δύωσιν, τότ' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι

Ὠρείων.

---

596. Εὖτ' ἂν.] Id incidit in menſem Auguſtum.

598. Μέτρῳ.] Monet, menſurandas eſſe fruges, ut ſciat agricola quantum ex agro redeat.

600. Θῆτα ἄοικον.] Conducendum ſuadet mercenarium aliquem, qui poſſit rebus domeſticis vacare, qui non habeat multa, quæ ſibi ipſi domi agat. Fieri enim non poteſt, ut multa ſimul bene agere poſſimus. Eadem ratio habenda ancillæ, ut non habeat liberos. Subjecit deinde præceptum de Cane, quem vocamus cuſtodem rei familiaris. Θῆτα.] Venet. & Steph. exempl. edit. Θῆτ'. reponendum ex MSS. Pal. Θῆτά τ'. & ita legiſſe Moſchopulum liquet.

602. Καὶ χαράδοντα.] A ſono factum videtur. Sunt autem canes aſperrimis dentibus, & omnium firmiſſime tenent ſemel in fauces recepta.

603. Ἡμερόκοιτος.] Furem intelligit.

604. Συρφετὸν.] Intelligit non tantum paleas, ſed & folia vitium, quercuum, tum vero herbas, aliaque id genus, quæ pecoribus in hieme poſſint eſſe non incommodum pabulum.

606. Δμῶας ἀναψύξαι.] Feriandum eſſe à labore non tantum homini, verum etiam pecori. Sunt enim recuperandæ vires, alioqui nemo tam ferreus eſſe poterit, qui

ſuffice-

Triturare, quando primum apparuerit vis Orionis,
Loco in ventoso, & bene planata in area.
Mensura vero diligenter recondito in vasis. sed postquam
Omnem victum deposueris sufficientem intra domum,
Servum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam
Inquirere jubeo: molesta est autem qua liberos habet ancilla.
Et canem dentibus asperum nutrito: nec parcas cibo:
Ne quando tibi interdiu dormiens fur facultates auferat
Fœnum autem importato, & palcas, ut tibi sit,
Bobus ac mulis annuum pabulum. sed postea
Servi refocillent cara genua, & boves solvantur.
Quum vero Orion & Sirius in medium venerit
Cœlum, Arcturum autem inspexerit rosea digitis Aurora,
O Persa, tunc omnes decerpe domum uvas.
Exponito vero Soli decem dies, totidemque noctes.
Quinque autem adumbrato, sexto in vasa haurito
Dona latitiæ datoris Bacchi. Sed postquam utique
Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
Occiderint, tunc deinde arationis memor este

Tem-

---

sufficeret continuis laboribus, juxta illud Nasonis:

Quod caret alterna requie, durabile non est.
Hac reparat vires, fessaque membra levat.

Γούνατα.] Visitatum est Poëtis usurpare hoc vocabulum pro potentia, viribus, & robore. Vel quia fessis genua labant, & fatigatio maxime in his sentitur, ideo dixit famulis cara genua esse reficienda.

607. Ἐὺτ' ἄν.] Tempus vindemiæ describit.

610. Δείξῃ.] Hoc intelligunt nonnulli de quadam certi vini præparatione, in qua rationem faciendi uvas passas complexus sit. Alii generale præceptum esse putant de modo vindemiandi pro temporibus & locis illis optimo.

611. Συοκλάσῃ.] Intelligit autem, ex aprico in locum non expositum Soli auferendas esse.

612. Αὐτὰρ ἐπὶ λύν.]Redit ad arationem & ad hyemem. Sunt vero ea repetenda, quæ suprà de aratione diximus. Nam pro qualitate & natura soli proscinditur ager. Feracius solum, ut minimum ter arari solet. Nam mense Octobri manè cum Tauro occidunt Pleiades & Hyades, item Orion: sed principio noctis, rursum apparent. Pleiades sunt in postrema parte Tauri, Hyades vero in fronte: quas Latini *Suculas* vocant.

615. Πλειά-

Ὡραίη· πλειὼν ὁ κ' χθονὸς ἄρμος εἴη.
Εἰ δέ σε ναυτιλίης δυσπεμφέλου ἵμερος αἴρῃ,
Εὖτ' ἂν Πληιάδες, σθένος Ὠρίωνος, φύγωσιν,
Φύγωσιν, πίπτουσι δ' ἐς ἠροειδέα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν ἀῆται·
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν οἰνοπὶ πόντῳ·
Γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, σφηνώσαι τε λίθοισι
Πάντοθεν, ὄφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἰόντων,
Χείμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ σύθῃ Διὸς ὄμβρος.
Ὅπλα δ' ἐπαείρεσθαι πάντα τεῷ εἰκάθεσ' οἴκῳ,
Εὐκόσμως σκαλίσσας νηὸς πλεφὶ ποντοπόροιο.
Πηδάλιον δ' ὀξεῖαν ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ.
Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον
Ἄρμενον ἐντύνασθαι, ὥ' οἴκαδε κέρδος ἄρηαι,
Ὥς περ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός, μέγα νήπιε Πέρση,
Πλωίζεσκεν νηυσί, βίου κεχρημένος ἐθλοῦ.
Ὅς ποτὶ κεῖθ' ἦλθ', πολλὼ ἀπὸ πόντον ἀνύσσας,
Κύμῃ Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
Οὐκ ἄφενος φεύγων, οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,
Ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρῶσι δίδωσι.
Ναίσκεν δ' Ἄσκρην ἀλίχ' Ἑλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ,

Ἄσκρῃ,

---

615. Πλειὼν ὁ κ' χθονὸς,] Ephemeris in operibus Heſiodi, non in diebus eſt: & ibi incipit: Μετὰ δὲ τροπαιὸν. Ita ut tota agriculturæ doctrina in Ephemeride deſinat. Hanc poſtquam cum anno terminavit, cujus doctrina ab hyeme incipit, in autumno deſinit; totam ſimul Ephemeridem, & agriculturæ doctrinam, tali clauſula concludit: πλειὼν ὁ κ' χθονὸς ἄρμος εἴη. quod interpretes Latini ineptiſſime vertunt, *Annus vero per terram accommodus ſit*. Multum torſit omnes illud κ' χθονὸς, quæ verba abſolvunt agriculturæ præcepta, ſimulque ad navigationem viam præparant.

616. Εἰ δέ σε.] De navigatione præcepta quædam ſubjicit. Fuit enim illis familiare, devehere fruges & merces. Prohibet, ſub Autumnum eſſe navigandum, cum Pleiades occidunt, propter tempeſtatem maris. inſaniunt enim venti, &, quemadmodum Virgilius ait, lib. 1. Æncid. v. 87. *Qua data porta, ruunt*.

624. Χείμαρον.] Clavum ſignificat

Tempestiva. ita annus in opere rustico absolutus sit.
Quod si te navigationis periculosa desiderium ceperit,
Quando utique Pleiades, robur validum Orionis
Fugientes, occiderint in obscurum pontum,
Tunc certe variorum ventorum strident flamina:
Et tunc ne amplius naves habe in nigro ponto:
Terram autem exercere memento, ita ut te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
Vndiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium,
Sentina exhausta, ut ne putrefaciat Iovis imber.
Instrumenta vero congrua omnia domi tua repone,
Recte contrahens navis alas pontigradæ.
Clavum vero fabrefactum super fumum suspendito.
Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum veniat.
Tuncque navem celerem ad mare trahito, intus vero onus
Aptum imponito, domum ut lucrum reportes,
Quemadmodum meusque pater, & tuus, stultissime Persa,
Navigabat navibus, victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immensum pontum emensus,
Cuma Æolide relicta, in navi nigra:
Non reditus fugiens, neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Iupiter hominibus dat.
Habitavit autem prope Helicona misero in vico,

Ascra,

---

ficat, quo foramen in navis carina obstruitur, quo amoto naves in siccum tractæ aquam in sentina collectam emittunt.

625. Ἐπήρθεο.] MS. ἐπιπάρθεο.

626. Νηὸς πλεκτὰς.] Remos intelligit.

631. Πατρός.] Exemplum patris sui proponit, quem dicit ex patria profugisse non propter invidiam ex opibus conflatam, sed propter paupertatem.

633. Καὶ τήνδ' ἦλθ'.] Significat hic, se in Ionia natum. Magnum mare vocat Ægæum mare. Æolicam Cumam ideo vocat, quia Æoles eam condiderunt. Sita est in littorali Asia.

636. Ἀλλὰ κακλὼ πενίλω.] Hic locus ad providentiam pertinere videtur, cum dicit, Iovem hominibus dare paupertatem; quia sæpe accidit ut etiam boni & optimi viri sint pauperes.

637. Νάουλο.] Describit nunc patriam suam Poëta.

639. Τιὼν

Ἄσκρη, χείμῳ κακῇ, ἥρῳ δεξαλέῃ, ὁδή ποτ' ἐοῦλῃ.
Τοίη δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
Ὡραίων πάντων, ὡὲ ναυτιλίης ἢ μάλιστα.
Νῆ' ὀλίγῃ αἰνέω, μεγάλῃ δ' οὐ φορτία δίδω.
Μείζων μὲν φόρτος, μείζων δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἄνεμοί γε κακὰς ἀπέχωσιν ἀήτας.
Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίλιν τρέψας ἀεσίφρονα θυμὸν,
Βούλῃαι ἢ χρέα τε φεύγειν, καὶ λιμὸν ἀτερπῆ,
Δείξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Οὔτέ τι ναυτιλίης σοφισμένος, οὔτέ τι νηῶν.
Οὐ γάρ πώ ποτε νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, ἦ ποτ' Ἀχαιοὶ,
Μείναντες χειμῶνα, πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
Ἔνθαδ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δεδραγμένος Ἀμφιδάμαντος
Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα. τὰ δ' ἆθλια θέσπιφραδμένα πολλὰ
Ἆθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθά μέ φημι
Ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα.
Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσῃς Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
Ἔνθά με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
Τόσσόν τοι νηῶν γε πεπείραμαι πολυγόμφων.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν.
Ἥματα πεντήκοντα μετ' τρόπας ἠελίοιο,
Ἐς πύλον ἐλθόντος θέρεος καματώδεος ὥρης,

Ὡραῖος

639. Τοίη δ', ὦ Πέρση.] Cum in omni re temporis ratio habenda sit, Tu vide, ô Perse, ut suo quæque tempore facias; alia enim aliis temporibus conveniunt.

641. Νῆ' ὀλίγῃ.] Mediocritatem tutiorem esse dicit.

646. Δείξω δή τοι μέτρα.] Si volueris, inquit, debitum effugere & injucundam famem, ostendam tibi modum quando commodum sit navigare, & quando non; licet navigationis peritus non sim.

647. Οὔτέ π.] Removet à se reprehensionem ob imperitiam. Hic videmus, σοφίζειν primo usurpatum fuisse cum laude, pro docere, & tradere aliquid eruditius præ aliis.

649. Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος.] Commemorat hic, quomodo victor extiterit carminibus in Chalcide, & Musis suis in Helicone victoriale præmium dedicarit, ut dignum erat homine Poëta. Aulis civitas

Aſcra, hyeme malo, æſtate autem moleſto, nunquam bono.
Tu vero, ô Perſa, operum memor eſto
Tempeſtivorum omnium, navigationis vero maxime.
Navem parvam laudato, magna vero onera imponito.
Majus quidem onus, majus vero lucrum ad lucrum
Erit, ſi quidem venti malos abſtineant flatus.
Quando autem ad mercaturam verſo imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Oſtendam tibi opportunitates ſonori maris,
Etſi neque navigandi peritus, neque navium.
Neque enim unquam navi tranſmiſi latum mare,
Niſi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Graci,
Expectata tempeſtate, magnum collegerunt exercitum
Gracia è ſacra ad Trojam pulchris fœminis præditam.
Illuc ego ad certamina ſtrenui Amphidamantis
Chalcidemque trajeci. prædeliberata vero multa
Certamina inſtituerunt juvenes magnanimi: ubi me glorior
Carmine victorem tuliſſe tripodem auritum.
Quem ego quidem Muſis Heliconiadibus dicavi,
Vbi me primum ſonori compotem fecerunt cantus.
Tantum naves expertus ſum multos clavos habentes.
Sed tamen dicam Iovis conſilium Ægiochi.
Muſæ enim me docuerunt divinum carmen canere.
Dies quinquaginta poſt verſiones Solis,
Ad finem progreſſa æſtate laborioſi temporis,

Tem-

---

vitas littoralis eſt in Bœotia, non procul ab Helicone: Chalcis eſt urbs celebris in Eubœa.

652. Ἀμφιδάμαντος.] Amphidamas rex Eubœæ in bello adverſus Erythræos occiſus fuit: in cujus obitum filii ejus certamina edixerunt. Apparet ſane, Heſiodum Homero poſteriorem fere centum annis fuiſſe: proinde cum eo in hoc certamine non certavit.

660. Μοῦσαι γὰρ μ' ἐδίδαξαν.] Significat, divinitus eſſe doctos Poëtas, quod hi qui egregium quiddam in Poëtica effecere voluerint, opus habeant furore Poëtico divinitus inſpirato. quem furorem rectè θυσιαχὸς ἔρωτας dixerunt.

661. Ἥμαλα.] Tempus navigationis commodiſſimum tradit, æſtivum ſcilicet. Suſpectum nobis eſſe non debet hoc τέρματα, quod ultimam

Ὡραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος. αὐτίκα νῆα
Καυάξαις, ἄτε ἄνδρες ἀπηφίσεις θαλάσσας,
Εἰ μὴ δὴ σοφίαν γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι.
Ἐν τοῖς γὰρ πέλεται ἐσθλὰ ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε.
Τῆμος δ' Ἐτησίαι τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων,
Εὐκηλος· τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήτας
Ἐλκέμεν εἰς πόντον, φόρτον δ' ἐν πάντα τίθεσθαι.
Σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι·
Μηδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
Καὶ χειμῶν' ἐπόντα, νότου τε θυηνὰς ἀήτας,
Ὅς τ' ὤρινε θάλασσαν, ὀμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
Πολλῷ, ὀπωρινῷ· χαλεπὴν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν·
Ἦμος δὴ τοπεῶτον ὅσον τ' ἐπιβαῖσα κορώνη
Ἴχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
Ἐν κερόῃ ἀκροτάτῃ· τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
Εἰαρινὸς δ' ὅτε πέλεται πλόος, ἔμπης ἔγωγε
Αἴνημ'· ἐπεὶ οὐδὲ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν,
Ἁρπακτός. χαλεπῶς κε φύγοις κακόν. ἀλλά νυ καὶ τὰ
Ἄνθρωποι ῥέζουσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο.
Χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν. ἀλλά σ' ἄνωγα
Φράζεσθαι ταῦτα πάντα μετὰ φρεσὶν ὥς σ' ἀγορεύω.
Μηδ' ἐν νηυσὶν ἅπαντα βίον κατάθησο πιθέσθαι·
Ἀλλὰ θαλέω λείπειν, τὸ δὲ μείονα φορτίζεσθαι.
Δεινὸν γὰρ πόντῳ μετὰ κύμασι πήματα κύρσαι.

Δεινὸν

---

mam habeat brevem. ſic enim paulò poſt νότου τε δυηνὰς, ἀήτας; & hujuſmodi alia alibi. Sic apud Theocritum τὰς τίχνας ἰξείρᾳ, & alia multa.

667. Ἐν πίσι.] Proverbialis eſt hic verſiculus, & valde pius, quo admonemur, quidquid nobis adverſum aut proſperum accidit, Deo aſcribendum eſſe.

668. Εὐκελέες αὖραι.] Sic vocat faciles & leves flatus, ut ſunt Eteſiæ, & ſimiles placidi.

672. Μηδὲ μένειν οἶνον.] Monet, tempeſtivè domum eſſe redeundum: Nam oculus domini paſcit equum, ut dici ſolet. Præſtat itaque ante Autumnum conficere navigationem, ob autumnales imbres

Tempestiva est mortalibus navigatio. nec certe navem
Fregeris, neque homines perdiderit mare,
Nisi dedita opera Neptunus terræ quassator,
Aut Iupiter immortalium rex velit perdere.
Penes hos enim potestas est simul bonorumque malorumque.
Tunc vero facilesque auræ, & mare innocuum,
Tranquillum: tunc navem celerem, ventis fretus,
Trahito in pontum: onus vero bene omne colloca.
Propera autem quam celerrime iterum domum redire:
Neque vero expectato vinumque novum, & autumnalem imbrem,
Et hyemem accedentem, Notique molestos flatus,
Qui concitat mare, secutus cœlestem imbrem
Multum, autumnalem: difficilem vero pontum facit.
Sed alia verna est navigatio hominibus,
Nempe cum primum quantam incedens cornix
Vestigium fecit, tantum folia homini appareant
Summa in ficu: tum sane pervium est mare.
Verna autem hæc est navigatio. non ipsam ego tamen
Probo: neque enim meo animo grata est,
Quia occasio ipsius invadenda. agre quidem effugeris malum. sed tamen & hæc
Homines faciunt stultitia mentis.
Pecunia enim anima est miseris mortalibus.
Miserum vero est mori in fluctibus. Verum te jubeo
Considerare hæc omnia in animo quæcunque tibi consulo.
Ne vero intra naves omnem substantiam cavas pone:
Sed plura relinquito: pauciora vero imponito.
Miserum enim ponti in fluctibus in malum incidere:

Mise-

---

bres & tempestates impendentes.

676. Ἄλλῳ.] Vernam navigationem describit; quam ipse quidem non probat, ut periculosam, sed quæ tamen est usitata hominibus ob cupiditatem pecuniæ.

686. Ὅσσ' ἀγορεύω.] In uno ὡς σ' ἀγορεύω. in altero, ὡς σε κελεύω.

687. Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν.] Id est, ne semel adducas in discrimen quicquid est rerum tuarum, nec omnia navibus committas; sed retine quædam, & viliora impone; ne si navem fregeris, de toto victu periclideris. Generaliter verò mediocritatis laudem continet.

Δεινὸν δ', εἴ κ' ἐπ' ἄμαξαν ὑπείβιον ἔχθος ἀείρας,
Ἄξονα καυάξαις, τὰ δ' φορτί' ἀμαυρωθείη.
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.
Ὡραῖον δ' γυναῖκα τὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι.
Μήτε τριηκοντούτιν ἐτέων μάλα πολλὰ δεούσαν,
Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὧδ' ἄριστος.
Ἢ δ' γυνὴ τέτορ' ἡβῴη, πέμπτῳ δ' γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δ' γαμέειν, ὡς κ' ἤθεα κεδνὰ διδάξῃς.
Τὴν δ' μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν εἰσὶ γειτών·
Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν, μὴ γείτοσι χάρματα γήμῃς.
Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήΐζετ' ἄμεινον
Τῆς ἀγαθῆς· τῆ δ' αὖτε κακῆς ὑπὸ ῥίγιον ἄλλο,
Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Εὖ πάρος δαλῷ, καὶ ἀμαυρῇ δύσει.
Εὖ δ' ὄπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι.
Μηδὲ κασιγνήτῳ ἶσον ποιεῖσθαι ἑταῖρον·
Εἰ δέ κε ποιήσῃς, μή μιν πρότερον κακὸν ἔρξῃς.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν. εἰ δέ κεν ἄρχῃ,
Ἢ ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον, ἢὲ καὶ ἔρξας,
Δὶς τόσα πίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖθις
Ἢ γῆτ' ἐς φιλότητα, δίκαιος δ' ἐθέλῃσι τίνεσθαι,
Δέξασθαι. δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον

Ποιε-

692. Μέτρα.] Epiphonemate generali concludit modum esse servandum. Μέτρα φυλάσσεσθαι.] Non intellexerunt hæc interpretes. Hesiodus μέτρα θαλάσσης vocavit τὸ ὠκεῖον πλοῦν.

693. Ὡραῖον.] Tradit tempus conjugio maturum in mare & femella.

694. Τριηκοντούτιν.] Al. τριηκοντέτεα.

696. Τέτορ'.] Pollux quatuordecim exponit. Plato & Aristot. constituunt puellæ decimum octavum annum nubendi.

699. Μὴ γείτοσι χάρματα.] Propter tuum infortunium & malum. Hoc est, ne jocus fias, quod talem duxeris uxorem.

700. Οὐ μὲν γάρ τι.] Commendat bonam mulierem hic versus, quam etiam sacræ litteræ non vulgariter prædicant.

702. Δειπνολόχης.] Quæ comessationibus clam indulget, & quæ passim adit convivia. Ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμον.] Efficit, ut etiam validus vir ante tempus senescat.

703. Ἄτερ δαλοῦ.] Sine face, id est, clam, etiamsi foris nihil appareat. Et crudam senectutem, τὴν δὲ

Miserum etiam, si quidem in currum prægrande onus imponens,
Axem fregeris, onera vero intereant.
Tempus observa: occasio vero in omnibus optima.
Maturus autem uxorem tuam ad domum ducito.
Neque triginta annis valde multum deficiens,
Neque superans multum: nuptia vero tibi tempestiva ha.
Mulier autem quatuor annos pubescat, quinto nubat.
Virginem vero ducito, ut mores castos doceas.
Eam vero potissimum ducito quæ te prope habitat:
Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis ludibria ducas.
Neque enim muliere quicquam vir sortitur melius
Bona: rursus vero mala non durius aliud,
Comessatrice: quæ virum, licet robustum,
Torret sine face, & crudæ senecta tradit.
Bene vero reverentiam erga Deos immortales observato.
Neque fratri æqualem facito amicum:
Quod si feceris, ne ipsum prior malo afficias.
Ne vero mentiaris linguæ gratiam. Sin autem cœperis,
Aut verbum aliquod locutus infestum, aut faciens,
Bis tantum punire memineris: Sin vero rursus
Redeat ad amicitiam, pœnam autem velit præstare,
Suscipe. miser namque vir amicum alias alium

Facit:

ὦδε καιρὸν vocat & præcocem.

704. Εὖδ'.] De religione præcipit. Ὅπις, in Deo significat inspectionem & gubernationem rerum, justamque indignationem contra impios: In homine autem respectum ad Dei metum & reverentiam.

705. Μηδ'.] Præceptum plenum humanitatis, nullam amicitiam præponendam esse sanguinis conjunctioni.

707. Μηδὲ φιλέοντα γλώσσης.] Hoc est, ne præ te feras benevolentiam simulatam, nec aliud sentias & aliud dicas. Et ne simules, ne præ te feras linguæ quandam gratiam.

708. Ἤ τι ἐπὶ εἰπών.] Si quis aut verbis offendet alium, aut manibus vim inferet, memor sit quod retalietur injuria multipliciter.

709. Δὶς τόσα.] Iubet offensionem amici duplici vindicta pensare, idque eo ut agnoscat delictum: & tum si in gratiam redire velit, benigne recipiendum docet. Alii sic intelligunt, acsi in genere diceret, nullum peccatum impunitum relinqui.

Ποιεῖται· σὲ δ' μή π νόον κατελείξατω εἰδώς.
Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
Μηδὲ κακῶν ἕταρον, μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
Μηδέ ποτ' ἀλομένῳ πενίῃ θυμοφθόρον ἀνδρὶ
Τίτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κεῖ μέτρον ἰδυίῃ.
Εἰ δὲ κακὴν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μείζονα κλύοις.
Μηδὲ πολυξείνῳ δαιτὸς δυσπέμφελον εἶναι,
Ἐκ κοινῆς· πλείστη δὲ χάρις, ὀλιγίστη τ' ὀλιγίστῃ.
Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον
Χερσὶν ἀνίπτοισιν, μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοῖγε κλύουσιν, ἀποπλύουσι δέ τ' ἀρὰς.
Μηδ' αὐτ' ἠελίοιο τελαμμένῳ ὀρθὸς ὁμιχεῖν.
Αὐτὰρ ἐπεί κε δύῃ, μεμνημένῳ, ἠδ' ἀνιόντι.
Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ παρὲξ βαίνειν ἀρήσῃς,
Μηδ' ἀπομινυνθείς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν.
Ἑζόμενος δ' ὅγε θεῖος ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδώς,

Ἢ ὅγε

712. Σὲ δὲ.] Tu vites omnia, quæ in amicis improbantur, nec prodas animum tuum minus, quam conveniat integrum. Vel, vide ne vultus tuus præ se ferat simultatem, sed ex animo ejicias omnem priſtinarum injuriarum memoriam.

713. Μηδὲ πολύξεινον.] Vtraque extrema liberalitatis fugienda monet. Eſt autem hic intelligenda priſca illa hoſpitalitas, quæ erat ſacroſancta.

714. Μηδὲ κακῶν ἕταρον.] Admonet, malorum conſuetudinem eſſe fugiendam: corrumpunt enim bonos mores colloquia prava. Proveniunt autem duo mala ex malorum commercio. Primum quia nos induimus mores iſtius, qui cum vivimus. Secundo etiam famam propriam proſtituimus. Μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.] Id eſt, ne facias convitium bonis, quia virtus eſt honore afficienda. Sed impoſſibile eſt in benefactis invidiam effugere, quemadmodum nec corpus umbram poteſt declinare.

715. Μηδέ ποτ' ἀλομένῳ.] Docet hoc loco, nemini exprobrandam eſſe paupertatem; ratio eſt, quod ſit donum Dei, eſſe divitem vel pauperem.

717. Γλώσσης τοι θησαυρός.] Generalis hæc ſententia eſt. Linguæ theſaurus inter homines optimus. Nam ſermo vincit omnes opes & quicquid eſt admirabile in rebus humanis.

719. Κα-

Facit: te vero ne quid animo coarguat vultus.
Ne vero multorum hospes, neve nullius hospes dicaris,
Neve malorum socius, neque bonorum convitiator.
Neque unquam miseram pauperiem animi consumptricem homini
Sustineas exprobrare, divorum munus immortalium.
Lingua certe thesaurus inter homines optimus
Parca, plurima vero gratia, si modum servet.
Quod si malum dixeris, forsan & ipse majus audies.
Neque in convivio publico gravem te prabeas,
Quod communibus sumptibus instruitur: plurima enim gratia,
sumptusque minimus.
Neque unquam mane Iovi libato nigrum vinum
Manibus illotis, neque aliis immortalibus.
Neque enim illi exaudiunt, respuunt vero etiam preces.
Neque contra Solem versus erectus meito,
Sed ab occasu illius, memor ejus rei, usque ad ortum.
Neque in via, neque extra viam progrediendo meias,
Neque denudatus: Deorum quippe noctes sunt.
Sedens vero divinus vir & prudens,

Aut

---

719. Κακὸν εἴπῃσι.] V. C. Palat. κακὸν γ' εἴπῃς: & mox αἰνέσεις. Sunt qui legant, εἰ δέ κακόν τ' εἴπῃσι. ubi elidendum esset, vel ε, vel ι. Hic certè π aptius esset, quam π, quod alioquin esset ὁμοιοπλοφθογγικόν. Durior tamen elisio existimatur ἢ ι, quam τῆ ε.

720. Δυσκίμοιλος.] Morosus, id est, non sis difficilis accessionis & collationis.

722. Μηδέ ποτ' ἐξ ἠοῦς Διΐ.] Hactenus leges tradidit, quæ ad mores pertinent, jam tradet ceremonias, id est, ritus sacrorum. Sunt autem illi ritus symbola quædam, id est, allegoriæ. ut in Moyse: *Bovi trituranti ne obligaveris os*, significatur, quo animo in illos esse debeamus, quorum opera utimur. Sic quum dicit, Mane Iovi libes nigrum vinum manibus lotis; significat, sacra reverenter esse tractanda, & ut non solum corpus foris, verumetiam animum à contagione vitiorum abluant.

725. Μηδ' ἀντ'.] Non esse mingendum contra Solem. Vel allegorice, contra magnos & honestos viros nihil proterve & irreverenter agendum.

726. Ἀνιόντα.] Al. Ἀνιόντος.

729. Ἑζόμενος.] Turcis etiamnum hodie religiosum est, ut sedentes mingant, & ingens flagitium designari credunt, si quis in publico cacaret aut mingeret.

Ἢ ὅγε σεῦς τοῖχον πιλάσας ὑιερείῳ αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γυνὴ πτισαλεμφέϊ ἔνδοθεν οἴκου
Εἴσῃ ἐμπιλαδὸν ὠδυφαινέμῳ, ἀλλ' ἀλίαζε.
Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο πέφυκε λέπτος ἠοῦσθαι
Σπερμαίνειν χθιζῶ, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ
Πρὸς πρᾶν, πρίν γ' εὔξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
Χεῖρας νιψάμενος πολυηρέτῳ ὕδατι λευκῷ.
Ὃς ποταμὸν διαβῇ, κακότητα ὑπεκπροφύγῃσι
Τῷδε θεοὶ νεμεσῶσι, κῆ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ
Αὖον ἀπὸ χλωρῆς τάμνειν αὐθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἰνοχόην πρήϊδρῳ κρητῆρος ὕπερθεν
Πινόντων· ὀλοὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα πέτυκται.
Μηδὲ δόμου ποιῶν, ἀνεπίξεστον καταλείπειν,
Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη.
Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιῤῥέκτων ἀνελόντα
Ἔσθειν, μηδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ κῆ τοῖς ἔνι ποινή.
Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν (ἐκ γὰρ ἄμεινον)
Παῖδα δυωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνέρ' ἀνδρώοντα ποιεῖ.

Μηδὲ

731. Μηδ' αἰδοῖα.] A congreſſu uxoris ne ſacra accedas.

733. Μηδ' ἀπό.] Ab hilariore convivio, non à triſtioribus ſacris accedendum ad uxorem docet.

735. Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν.] Poëtæ ſenſerunt, vim quandam numinis eſſe infuſam in omnes res; itaque & omnibus fluminibus ſuos deos finxerunt, qui illa agitarent & moverent, ob quam cauſam & ſacra illis fecerunt.

740. Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο.] Vngues non eſſe præcidendos in convivio, præſertim ſolenni. Πέντοζον vocat manum, quod quinque digitis tanquam ramis conſtet.

742. Μηδέ ποτ' οἰνοχόην.] Duplex poteſt eſſe ſenſus: vel, ut prohibeat parvum poculum ſupra craterem magnum collocari, ut ita potantibus inde haurire liceat quantum velint: vel ut ne velit parvum poculum pro eratere apponere, atque ita prohibeat parcimoniam in compotationibus. Tzetzes allegorice ſic interpretatur. Vbi agitur de republica, ne proprium commodum publico præpoſueris, neque partem toti: ex hoc enim infortunium ſequitur. pretioſior enim crater quam trulla aut calix.

744. Μηδὲ δόμου.] Spartam quam

Aut ad parietem accedens bene ſepti atrii.
Neque pudenda ſemine pollutus intra domum
Focum juxta revelato, ſed caveto.
Neque ab ominoſo ſepulcro reverſus
Seminato progeniem, ſed Deorum à convivio.
Nec unquam perennium fluviorum limpidam aquam
Pedibus tranſito, priuſquam oraveris aſpiciens pulchra fluenta,
Manus lotus amœna aqua limpida.
Qui fluvium tranſierit, malicia vero manus illotus,
Ei ſuccenſent Dii, & damna dant in poſterum.
Ne vero à manu Deorum in celebri convivio
Siccum à viridi reſeca nigro ferro.
Neque unquam patinam libatoriam pone ſuper craterem
Bibentium: perniciosum enim in ipſo fatum eſt ſitum.
Neque domum faciens imperfectam relinquito,
Ne forte inſidens crocitet ſtridula cornix.
Neque à pedatis ollis nondum luſtratis rapiens
Comedito, neque lavator: quia & hiſce noxa ineſt.
Neque ſuper immobilibus locato (non enim bonum eſt)
Puerum duodennem: quia virum inertem facit:

Neque

---

quam nactus es, orna. In quocunque genere verſeris, in illud incumbe, & in eo perſevera.

745. Κορώνη.] Fama ſiniſtra & maligna poteſt intelligi. Λαλίρυζα, pro λαλάρυζα: garrula, ſtridula.

746. Μηδ' ἀπὸ.] Ex ollis nondum ſacrificatis & illibatis non capiendum eſſe cibum. Quidam per χυτροδας ἀνεπιβώκτους intelligunt ollas ſupra focum ſtantes, ex quibus cibi nondum rite patinis infuſi, menſis impoſiti atque conſecrati ſunt.

748. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι.] Prohibet liberorum collocationem ſuper ſepulcra & morticina, (quæ vocat ἀκίνητα, quod non moveantur, vel non ſint movenda,) quod priſcis infauſtum videbatur. Vel allegorice prohibet ignaviam, ocium & delicias in prole XII annorum. Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν.] Pueri autem δυωδεκαταῖοι & δυωδεκάμηνοι, omnia communia cum matribus habebant, δίαιταν, τροφὴν, οἶκον, id eſt, ipſum Gynæceum. Heſiodus ergò, ne ejuſmodi puerulos, matrum λαγῆς aſſueſcere ſinant, ex diſciplina veteri, quia θερμαίνεσθαι τὰ σώματα ex aquæ tepore exiſtimabant, diligenter monet. Ib. Οὐ γὰρ ἄμεινον.] Vetus clauſula, qua potiſſimum utebantur in interdictis ſuis principes, erat, Οὐ γὰρ ἄμεινον.

Μηδὲ δυωδεκάμηνον· ἴσον κὴ τοῦτο τέτυκται.
Μηδὲ γυναικείῳ λυτρῷ χρόα φαιδρύνασθαι
Ἀνέρα. λάβρος γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔς' ἐπὶ κὴ τῷ
Ποινή. μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι χυρήσας,
Μωμᾶσθαι ἀΐδηλα· θεὸς νύ πη κὴ τὰ νεμεσσᾷ.
Μηδέ ποτ' ἐν ῥοῇχοῇ ποταμῶν ἀλαδε προρεόντων,
Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν· μάλα δ' ἐξαλέασθαι.
Μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὔ τοι λωΐον ἐστιν
Ὧδ' ἕρδειν. δεινὼ γὰρ βροτῶν ἐπαλάλυσο φήμω.
Φήμη γάρ τε κακὴ πέλεται, κούφη μὲν ἀείρας
Ῥεῖα μάλ', ἀργαλέη δ' φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.
Φήμη δ' οὔ τις πάμπαν ἀπόλλυται, ἣν πινα πολλοὶ
Λαοὶ φημίζουσι. θεὸς νύ τις ἐστὶ καὶ αὐτή.

ΗΣΙΟΔΟΥ

---

755. Μηδέ ποτ'.] Hi recte in fontes immingere dicuntur, qui sacram doctrinam commaculant.

756. Μηδ' ὀπὶ κρηνάων.] Hic versus in Ald. & aliis editionibus deest; quem tamen agnoscunt Scholiastæ, vel alio loco poni volunt, nempe versu 735, ut in editione Stephani, & hic, & ibi positus est.

758. Δεινὼ.] Boni nominis præcipuam curam habendam esse vult, quia

ΤΕΛΟΣ.

Neque duodecim menſium: æquale & hoc eſt.
Neque muliebri in balneo corpus abluito
Vir: gravis enim ad tempus eſt & in hoc
Pœna. neque in ſacrificia accenſa incidens,
Reprehende arcana: Deus quippe & hæc indigne fert.
Nec unquam in alveo fluviorum mare influentium,
Neque ſuper fontes meito: quin valde evitato.
Neque incacato. id enim nihilo eſt melius
Sic facere. gravem vero mortalium evitato famam.
Fama enim mala eſt, levis quidem levatu
Facillime, moleſta vero portatu, difficiliſque depoſitu.
Fama vero nulla prorſus perit, quam quidem multi
Populi divulgant. quippe Dea quædam eſt & ipſa.

HESIO-

---

quia (verſu ſequenti) nulla fama prorſus evaneſcat tanquam inanis, & non omnino de nihilo ſit, quod vulgo fertur. famæ enim vim quandam divinam etiam ineſſe. Ex hoc loco deſumpſit Virgilius deſcriptionem famæ, 4. Æneid. verſ. 173. *Fama malum, &c.*

762. Φημίζουσι.] Ita C. V. alii φημίξουσι. Σ. v. τιν.

FINIS.

Ἡσιόδου τοῦ Ἀσκραίου

Ἡμέραι.

Argvmentvm in Dies.

Tradit discrimina dierum, qui fausti vel inauspicati sint, item alia aliis diebus licere. Quædam vero discrimina ad causas naturales referri possunt, quædam sunt ex superstitionibus. Sunt autem eatenus discrimina servanda, quatenus causæ naturales cogunt. Superstitio vero præter causas naturales est, & ex impietate profecta. Esset vero insania, non habere naturæ

Ἦμαρ δ' ἐκ διὸς ἔστιν ἀφυλάκτῳ, ἢ κ' ἐῢ μοῖραν
Περκάδι μὲν δμώεσσι. τετρηκάδα μιλῶς ἀείρειν
Ἔργα τ' ἐποπλύειν, ἠδ' ἀερμαλιὴν δατέεσθαι·
Εὖτ' ἂν ἀληθείῃσι λαοὶ κρίνοιντες ἄγωσιν.
Αἴδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς ὠρῇ μηλοσύνῃ.
Πρῶτον ἕνη, πέμπάς τε, καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ.
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.
Ὀγδοάτη τ' ἐνάτη τε, δύω γὰρ μέν ἤματα μιλῶς (770)
Ἔξοχ'

---

2. Περκάδι μὲν δμώεσσι. τετρηκάδα μιλῶς.] Oritur à tricesima mensis die, quam dicit optimam esse. Eo die exactiones debitorum & usurarum, ut patet ex Aristophane, similiter & forensia judicia Athenis fieri solebant. Conveniebat enim populus in feriis ut judicaretur, doceretur de religione, & mores formarentur. Tum scenici ludi fiebant, qui vice concionum fuerant. Et hi ritus ad res politicas, non physicas, referendi sunt.

4. Εὖτ' ἂν.] Quidam Scholiastes hunc versum aliter intelligit, & ita interpretatur: ὅταν μὴ ἀληθείας κρίνωσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς ἡμέρας· ἤτοι ὅταν τὴν ἀληθῆ ὀπίσανλαν συνῳδὸν, καὶ μετ' ἀκριβείας χειμάζῃ.

6. Πρῶτον ἕνη.] Athenienses mensem, qui apud eos est 30 tantum dierum, in tres decades dividunt, quarum primam nominant ἰσταμένου μιλῶς, secundam μεσοῦντος, tertiam φθίνοντος. Deinde primæ decadis diem primam νουμηνίαν, secundam δευτέραν ἰσταμένου, tertiam τρίτην ἰσταμένου, & ita deinceps usque ad δεκάτην ἰσταμ. Secundæ decadis diem primam, πρώτην ὀπὶ δέκα, secundam, δευτέραν ὀπὶ δέκα, usque ad εἰκοστὴν sive εἰκάδα, id

HESIODI ASCRÆI DIES.

ARGVMENTVM IN DIES.

naturæ rationem, cum illa nobis usui sit, & nostra causa à Deo condita. Itaque discrimina dierum nata sunt aliqua ex parte, ex aspectibus quibus Luna intuetur Solem: nam quadrati aspectus cient pugnam naturæ cum morbo: sed superstitiosa observatione aucta sunt. Nam inde apparet non esse certam rationem discriminis dierum apud Hesiodum, quod ait, aliis alios dies probari.

Dies vero ex Iove observans, bene secundum decorum
Præcipe servis. tricesimam mensis optimam
Ad opera inspiciendum, demensumque dividendum:
Nempe cum circa juris negotia & judicia populi ver-
Hæ enim dies sunt Iove à prudente. (sentur.
Primum, novilunium, quartaque, & septima, sacra dies:
Hac enim Apollinem ense aureo armatum genuit Latona.
Octavaque & nona, amba dies mensis

Egregie

δα, id est, xx diem. Tertia primam, τριτάτην δὲ εἰκάδι: vel Solonis inventu, numeros dierum ad Lunæ decrementum minuendo, ἑκάτην φθίνοντος, secundam ὀγδόην φθίνοντος, tertiam ἐνάτην φθίνοντος, usque ad τριακάδα, id est, 30 diem, quam etiam ἕνην καὶ νέαν vocabant, id est, veterem & novam: quo nomine etiam instantis mensis prima dicebatur: itemque prima dies Lunæ jam apparentis, & tertia à coitu digressæ. Cæterum Hesiodus hîc, nec singulatim omnes dies, aut ex ordine, nec iisdem etiam appellationibus commemorat, sed repetit quosdam bis aut ter, nonnullis interim velut μεταδέπων καὶ ἀπαρχέων prætermissis: quod suo quoque loco notabimus. Ἕνη igitur primus dies est, pro ἕνη καὶ νέα, nempe metri causa. Hunc dicit esse sacrum: sunt enim omnia initia sacra: τετράς pro τετάρτη, quartus dies, qui itidem sacer est, quia eo die prodit à coitu Luna, primumque tunc conspicitur.

8. Ὀγδόάτη.] Præteritis secundo & tertio, quinto item & sexto diebus, ut *mediis*, venit ad octavum & nonum, quos recte *utiles* dicit crescentibus: nam humores alit crescentia Lunæ.

10. νδι-

Ἔξοχ' ἀειξομένοιο βροτήσια ἔργα πένεσθαι.
Ἐνδεκάτη τε, δυωδεκάτη τ', ἄμφω γε μὲν ἐσθλά·
Ἡ μὲν ὀϊζυρούς, ἡ δ' ἄφρονα κερδιόωντας.
Ἡ δὲ δυωδεκάτη τ' ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων.
Τῇ γάρ τοι νέ νήματ' ἀερσιπότητα δρέπτης
Ἡμάτῳ ἐν τῷ, ὅτε τ' ἴδηις σωρὸν ἀμάτου.
Τῇ δ' ἐσὶν σήσασθαι γυνὴ, ὠφελίοιτί τε ἔργοι.
Μείων δ' ἐσαμένου τελοσημαδεκάτῳ ἀλέα ἧ
Σπέρμασθαι ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι δύσιν.
Ἕκτη δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐσι φυτοῖσιν·
Ἀνδρογόνῳ τ' ἀγαθή· κούρῃ δ' ἀσύμφορός ἐσιν,
Οὔτε γλυκὺς πρῶτ', ὅτ' ἂρ γάμος ἀνδρὸς ἵκηται.
Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἕκτη κούρῃ τε γλυκύς
Ἄρμῳ, ἀλλ' ἐρίφους τε μέλειν καὶ πώεα μήλων·
Σκηήν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον, ἤπιον ἦμαρ.
Ἑβδόμη δ' ἀνδρογόνῳ, φιλέϊ δέ τε κέρδεα βάζειν,
Ψάθους θ', αἰμυλίους τε λόγους, κερφίους τ' ἀκερσεκόμας.
Μείων δ' ὀγδοάτη κάπρον καὶ βοῦν ἐρέμυνην
Ταμνέμεν, ἠρῆας δ' ἐνδεκάτη τε παλαιστάς.
Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πολέϊ ἤματι, ἴσορα φῶτα
Γίνεσθαι· μέγα γάρ τε νόον πεπυκασμένῳ ἐσίν.

Ἑβδόμη

10. Ἐνδεκάτη.] Decimo præterito, undecimum & duodecimum varie laudat: quia Luna Solem trigono aſpectu intuetur, quem benefícum vocant.

11. Ἡ μὲν ὄϊς.] Per ſynæreſin pro ὄϊας.

13. Τῇ.] Id eſt, ταύτῃ. Ἀερσιπότητα, pro ἀερσιπότης, in aëre pendens.

14. Ἡμάτῳ.] Quidam legunt ἐκπλείῳ, unico vocabulo, & dicunt, ita vocari XXII diem, quaſi cumulatum & adauctum.

16. Μείων.] Ait, XVIII diem ſationi obeſſe, nimirum propter immodicum humorem. vetant enim ſementem facere in ſolo humidiore juſto. Contra plantas ſerere præcipiunt pluviis etiam tempeſtatibus. Vocat autem hunc diem τεσσαρεσδεκάτην μείων ἡμέρα, qui dicitur alias τετάρτη ἀπὸ δίκης.

18. Ἕκτη.] Præter vulgatum morem vocat decimum ſextum diem, ἕκτην μέσην, quum alias dicatur ἕκτη ἀπὸ δίκης. Eſt autem hæc dies, contra quam ſuperior, incommoda plantis, decreſcente nimirum Luna; utilis vero maribus gignen-

Egregie creſcentis ad curandum opera mortalium.
Vndecima vero, duodecimaque, amba quidem bona:
Hæc quidem tondendis ovibus, illa latis ſegetibus metendis.
Duodecima tamen undecima multo melior.
Hac enim net fila in aëre ſuſpenſus araneus
Die expleta, quum & prudens formica acervum colligit.
Hac telam ordiatur mulier, proponatque opus.
Menſis autem inchoati decimatertia caveto
Sementem incipere: plantis vero inſerendis optima eſt.
Sexta vero media valde incommoda eſt plantis:
Viripara bona: puella vero non utilis eſt,
Neque gignenda primum, nec nuptiis tradenda.
Nec prima quidem ſexta puella gignenda
Apta eſt, ſed hœdis caſtrandis & gregibus ovium.
Stabuloque circumſepiendo paſtorali, benigna dies eſt.
Bona vero viripara, amatque convitia loqui,
Mendaciaque, & blandos ſermones, & occulta colloquia.
Menſis vero octava caprum & bovem valde mugientem
Caſtrato, mulos autem duodecima laborioſos.
Viceſima vero in magna, plena die, prudentem virum
Generato: valde enim bona eſt indolis.

Bona

---

gignendis : nam ex humido ſemine femellæ, ex ficciore puelli naſcuntur. Et decreſcente Luna ſemen minus humidum eſt, quam creſcente.

20. Οὔτε γαμίσθαι, ἀπ' ἀρ γάμος ἀντιβολῆσαι.] Id eſt, non eſt utile puellis, ut tum contrahant nuptias, quia à plenilunio cœpit jam humor deficere. Addit deinde quædam paſtoralia officia, quæ omnia ad quadratum aſpectum pertinere videntur. *Ibid.* Γενίδι. MSS. Γείναθαι μάλα.

26. Μηνὸς δ' ὀγδοάτη.] Hoc tempore aprum & bovem caſtrare convenit.

27. Ταμνίμεν.] Hoc loco θύειν, non, occidere, ut vulg. interpr.

28. Εἰκάδι.] Sic vocat vigeſimum diem, quod ſumma dies ſit μηνὸς μεσηέι, diebus τῇ φθίνοντι continuo inſequentibus. Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ.] In vigeſima die dicit prudentem virum naſci, & qui bona indole præditus ſit. Ἴδμονα eum vocat, qui multa ſcit & vidit.

29. Τίνεσθαι.] Hic pro πεπυκασμένῳ, nonnulla exemplaria habent πεπυμένῳ.

30. Κάρη

Ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνῳ δεκάτη, κυρὴ δέ τε τετρὰς
Μέσση. τῇ δέ τε μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς,
Καὶ κιναὶ καρχαρόδοντα καὶ ὑρῆας παλαιργοὺς
Πρηΰνειν, ἐπὶ χεῖρα τιθεὶς. πεφύλαξο δ' ὀμωὴν,
Τετρὰς δ' ἀλδαίας φθινοντίς τ' ἰσαμοῖό τε,
Ἄλγια δυσβορέων. μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄμαξ ἐς οἶκον ἄγεσθαι,
Οἰνοῦς κεῖνας, οἱ ἐπ' ἔρμασι τοῖσι ἄελσοι.
Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι· ἐπεὶ χαλεποί τε καὶ αἰναί.
Ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν,
Ὅρκον πεπυκμένας· τὸν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.
Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
Εὖ μάλ' ὀπιπεύοντα εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
Βάλλειν· ὑλοτόμων τε πάμειν θαλαμήϊα δέρτρα,
Νηΐά τε ξύλα πολλὰ, τά τ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
Τετρὰς δ' ἄρχαις νῆας πήγνυσθαι ὀρεσσι.
Εἴνας δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώιον ἦμαρ.
Πρατὶς δ' εἴνας παντα πήμων ἀνθρώποισιν.
Ἐσθλὴ μὲν γάρ τ' ἠδὲ φυτεύμεν, ἠδὲ γενέσθαι,
Ἀνέρι τ' ἠδὲ γυναικὶ· κοὐδέποτε πάγκακον ἦμαρ.
Παῦροι δ' αὖτ' ἴσασι, τετρασκάδα μηνὸς ἀείσω

Ἄρξα-

30. Κυρὴ δέ τε τέτρας] Vocat diem decimumquartum, τετράδα μέσου, qui puellæ gignendæ bonus eſt, quia Luna tum abundat humore, ejuſque lumen eſt gelidum magis, & calor temperatior. quapropter etiam animantia, cum tunc propter humoris abundantiam mitiora ſint, facilius curantur.

34. Τετρὰς δ'.] Quartum diem à fine menſis & decimumquartum, vel (ut alii volunt) quartum & vigeſimumquartum improbat: tum enim & oppoſitio & interlunium læduntur corpora. Qui laborant chole-

ricis morbis, ad poſtremam quartam magis languent; phlegmatici contra.

38. Πέμπτας.] Quintos dies monet fugiendos, nempe v, xv, & xxv. cujus rei nullam adfert rationem naturalem, ſed eam quæ eſt de religione, nempe quod tunc furiæ obambulent, & pœnas expetant à ſceleratis hominibus.

41. Μέσσῃ δ'.] Monet Poëta fruges ventilandas à plenilunio, quia ſub id tempus excitantur venti, & aura ſiccior eſt. Prodeſt autem importari frumentum ſiccius:

nam

Bona autem viripara decima, puella vero & quarta
Media. hac vero & oves, & curvipedes retortis cornibus boves,
Et canem asperis dentibus, muloſque laborioſos
Cicurato, manum imponens. cautus vero eſto animo,
Vt quartam vites deſinentis & inchoati menſis,
Doloribus conficiendo animo. valde hac accommoda eſt dies.
Quarta autem menſis uxorem domum ducito,
Obſervatis avibus, quæ ad hanc rem ſunt optima.
Quintas vero evitato: quia difficiles ſunt & graves.
In quinta enim aiunt Furias obambulare,
Perjurium vindicantes: quod malum contentio genuit perjuris.
Media vero ſeptima, Cereris ſacrum munus
Diligenter inſpiciens bene æquata in area
Ventilato: roborumque ſector incidito cubicularia ligna,
Navaliaque ligna multa, & quæ navibus congrua ſunt.
Quarta vero incipito naves compingere hiantes.
Nona autem media pomeridiana melior dies.
Prima vero nona prorſus innoxia hominibus.
Bona ſiquidem eſt ad plantandum, & ad generandum,
Tam viro quam mulieri: nec unquam prorſus mala dies.
Sed pauci rurſus ſciunt, tertium nonum menſis optimum

Im-

---

nam madidum importatum, ſtatim corrumpitur.

43. Βάλλειν ὑλοτόμον.] Iubet ſecari ligna ad thalamos & naves, quod materia, quæ cæditur decreſcente Luna, firmior ſit; quæ vero creſcente Luna, illico putreſcat.

44. Νῆϊα.] In quibuſdam exempl. interjicitur hic verſus, Τῆμος ἀδηκτοτάτη πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ. Sed quoniam is ſupra habetur verſu 419, abundare omnino videtur.

46. Εἰνὰς.] Nona dies media, id eſt, XIX meridiana, melior eſt. Ἐπιδείελα, adverb. è plurali numero, ut ὄρθρα. Quidam legunt ὅτι δείελα. Derivatur à δείελον, crepuſculum.

47. Πρῶτίστη.] Prima nona dies, ſcilicet à principio menſis, innocua eſt propter ter geminum aſpectum, cum Sol abeſt à ſignis.

49. Ἀνέρι ἤ ποτε πάγκακον.] Proverb. Nullus dies omnino malus.

50. Παῦροι.] Loquitur de XIX die menſis, biduo nempe ante ἕνλω καὶ νέαν.

51. Ἄρ-

Ἄρξασθαί τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι
Βοσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι.
Νῆα πολυκληῖδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
Εἰρύμεναι. παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι.
Τετράδι δ' οἵγε πίθοι. τῇδὲ πεντάων ἱερὸν ἦμαρ
Μέσσῃ· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μοῦνος ἀρίστῳ,
Ἢ ἕξ γινομένης· ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερείων.
Αἵδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μεταδόσποι, ἀκήδεοι, οὔ τι φέρουσαι.
Ἄλλος δ' ἄλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη, ἄλλοτε μήτηρ.
Τάων εὐδαίμων τε καὶ ὀλβίως, ὃς τάδε πάντα
Εἰδὼς ἐργάζηται, ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
Οἰωνοὺς κρίνων, καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

ΗΣΙΟΔΟΥ

---

51. Ἄρξασθαί πίθου.] Græciſmus, pro aperire dolium.

54. Εἰρύμεναι. παῦροι δέ τ', &c.] Id eſt, pauci certe ſervant hoc dierum diſcrimen, pauci norunt quiſnam dies præſtet.

55. Τετράδι.] Diem XIV intelligit.

56. Μέσσῃ· παῦροι δ' αὖτε.] Ἔλλειψις hic eſt: nam ad dies referri debet. ut ſit ſenſus: Pauci poſt vigeſimam menſis optimam probant ſequentes dies. Nam & tempeſtatum & corporum maxime mutationes fiunt principio poſtremæ quartæ.

58. Αἵδε μὲν.] Epilogus eſt præceptorum. Eſt igitur conſiderandum quid religio præcipiat, deinde quid oriatur ex cauſis naturalibus. Quod enim ſecus ſe habet, ſuperſtitio eſt.

59. Αἱ

ΤΕΛΟΣ.

Implendis doliis, & ad jugum collo imponendum
Bobus & mulis & equis celeribus.
Navem bene clavatam celerem in nigrum pontum
Trahito. Sed pauci vera intelligunt.
Quarta vero aperi dolium. pra omnibus ſacra dies eſt
Media: pauci vero rurſum poſt viceſimam menſis optimam,
Aurora vigente. pomeridiana vero eſt deterior.
Et ha quidem dies ſunt hominibus magno commodo.
Cætera autem incerta, ſine ſorte, nihil ferentes.
Sed alius aliam laudat, pauci vero norunt.
Interdum noverca eſt dies, interdum mater.
De his beatuſque & felix, qui hæc omnia
Sciens operatus fuerit, inculpatus diis,
Auguria obſervans, & delicta evitans.

HESIO-

---

59. Αἱ δ'.] Μεταδόπον promiſcuum ſonat. Ἀκήδεοι autem videtur Politianus vertiſſe emortuos dies. Et Hom. ſomnia vocat ἀκήδεα, quaſi dicas inania.

60. Ἄλλῳ.] Hic videmus Heſiodum non ubique ſecutum certam rationem, ſed in pleriſque ſuperſtitionem & conſuetudinem hominum.

61. Ἄλλοτε.] Proverb. Dies noverca & parens.

62. Τάων.] Bene, inquit, habebit qui ſervaverit diſcrimina rerum. Adjecit tamen correctionem, quod alii alias probent ac laudent. Verum iſte inculpabilis, i. e. ille non peccabit, qui non violabit ea, quæ religioſe & utiliter conſtituta ſunt. Nam Dii favent iis, qui natura recte utuntur.

FINIS.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Ασπὶς Ηρακλέους.

Argvmentvm in Scvtvm Hercvlis.

Inscribitur hoc Poëma proprio nomine Herculis scutum, quod ejus præcipua sit hic descriptio. Rei autem argumentum sic habet. Taphii facta expeditione in Electryonis boves, interemerunt fratres Alcmenæ, qui armenta à vi illorum defendere conabantur. Cum autem Amphitryo cum ea coïre vellet, non prius promisit quam de fratricidis pœnas sumsisset. Quamobrem ipse eo profectus illos interfecit. Eadem autem nocte cum ea coëunt & Iupiter & Amphitryo: hic reversus à præ-

Ἢ οἵη καλλιπέουσα δόμους καὶ παλαιὰ γαῖαν
Ἦλυθεν ἐς Θήβας, μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἠλεκτρύωνος.
Ἣ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
Εἴδεί τε μεγέθεί τε. νόον γὰρ ἔχε πρόφρων ἔρις 5
Τάων ἃς θνητοὶ θνητῇς τέκον ἀνθρώπους.
Τῆς καὶ ἀπὸ κρήθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων

Τοῖον

---

1. Ἢ οἵη.] Dubitari à multis solet, quid sibi velit hoc ἀοιδὸς initium, quod & abruptum videtur, & obscurum, ideoque varie absurdeque à multis est expositum. Nos igitur, ex G. Cantero, declarationem ejus evidentem adferemus (cujus ille I. Auratum sibi auctorem esse profitetur) qua omnis omnino difficultas tolli videtur. Est autem res paulo altius repetenda. Hesiodus inter cætera quæ Pausanias in Bœoticis enumerat, scripsit etiam μεγάλας ἠοίας, ut vocat idem Pausanias, & præterea Athenæus, & Apollonii, Pindari, Sophoclis interpres: in quibus præclarissimas quasque mulieres & heroïnas perpetuo carmine celebravit, ut vel singulas pro exemplo nobis proponeret, vel unam aliquam præclarissimam cum reliquis compararet. Hinc enim dictæ sunt ἠοίαι, quod singulæ similitudines ab his vocibus, ἢ οἵη, inciperent: sicut & in Homeri Bœotia factum cernimus, & apud Hebræos in Pentateucho. Quocirca etiam contigit,

HESIODI ASCRÆI SCVTVM HERCVLIS.

ARGVMENTVM IN SCVTVM HERCVLIS.

à prælio, ille vero hominibus auxiliatorem generare volens. Peperit illa ex Amphitryone quidem Iphiclum, ex Iove vero Herculem: qui cum auriga Iolao proficiſcitur adverſus Cygnum, Martis filium: qui decimas ducentes ad Pytho, deprædabatur. Profectus igitur ſcuto per Vulcanum facto Trachinem abit ad Ceycem. Congreſſus cum Cygno, eum interimit, Martemque pro filio ſuo pugnantem in crure vulnerat. Atque ita venit ad Ceycem. Erat autem Cygnus gener Ceycis, ob filiam Themiſtonoën.

Aut qualis relicta domo ac patria tellure
Venit Thebas, ſecuta maritum Amphitryonem
Alcmena, filia populorum diſſipatoris Electryonis.
Qua mulierum genus ſuperabat fœminearum
Formaque & proceritate. mente utique nulla cum ea certabat
Illarum quas mortales mortalibus peperere concumbentes.
Cujus & à vertice, & à palpebris nigricantibus

Tale

---

git, ut Ἠοίλῳ poſteriores Poëtæ, & inter alios Hermeſianax Colophonius, Heſiodi fuiſſe amicam putarint, quam hoc modo celebraverit, ut & Homerus Penelopen, & alii alias. Earum igitur Ἠοιῶν fragmentum eſt, quod hodie exſtat, Scutum Herculis, quo unà comparatio earum, quibus totum opus conſtabat quamplurimis, continetur: itaque & ab Ἠοῖα, ſicut etiam reliquæ, incipit. Et quamvis hoc opuſculum magni ſit operis fragmentum, proprio tamen inſignitur nomine (ut antea diximus) & Scutum Herculis vocatur, quod ejus præcipua ſit in hac comparatione deſcriptio, ſicut apud nos Somnium Scipionis dicitur. Hæc igitur de ipſis vocabulis initii. Orditur autem Poëta à commendatione Alcmenæ, quæ Amphitryonem patris interfectorem Thebas ſecuta eſt.

7. Κυανεάων.] Religio fuit in verſu, qui tam male haberet, mutare quicquam viris doctis, quod ignorarent rationes Poëticas. Legendum κυανεάων.

Τοῖον ἄηθ', οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἢ ἦ κῆ ὡς καθὰ θυμὸν ἐὸν πίσυνον ἀκοίτῃσιν,
Ὡς ὅππα τις ἔπισε γυναικῶν θηλυτεράων,
Ἢ μιλῶ οἱ πατρὶ ἐοθλὸν ἀπέκλαγεν, ἶφι δαμάσσας,
Χωσάμενος τοῖ βυσί. λιπὼν δ' ὅγε παλαιὰ γαῖαν
Ἐς Θήβας ἰκέτευσε φερεσακέας Καδμείους.
Ἔνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σιὼ αἰδοίῃ παρακοίτι,
Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφημέρου. ἐκ γὰρ οἱ ἦεν
Πειὴν λεχέων ἐπιβαῶσα εὐσφύρου Ἠλεκτρυώνης,
Πειὴν μὲ φόνον τίσασθαι κασιγνήτων μεγαθύμων
Ἧς ἀλόχου, μαλερῷ ἦ καθαφλέξαι πυρὶ κώμας
Ἀνδρῶν ἠρώων Ταφίων ἠδὲ Τηλεβοάων.
Ὣς γὰρ οἱ δίκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν.
Τῶν ὅγ' ὀπίζετο μῦθον, ἐπεὶ τάχιστα
Ἐκλελάσῃ μέγα ἔργον, ὃ οἱ διόθεν θέμις ἦεν.
Τῷ δ' ἅμα, ἱέμενοι πολέμοιό τε φυλόπιδός τε,
Βοιωτοὶ πολῆξιπποι, ὑπὲρ σακέων πειρῆνες,
Λοκροί τ' αἰχμηταί, καὶ Φωκῆες μεγάθυμοι,
Ἕαοντ'. ἦρχε δ' τοῖσιν ἐὺς παῖς Ἀλκαίοιο,
Κυδιόων λαοῖσι. πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἄλλο μὲν οὔ τιν' ὄφαινε μετὰ φρεσὶν, ὄφρα θεοῖσιν
Ἀνδράσι τ' ἀλφηστῆσιν δῃῆς ἀλκὴ ἧρα φυλάσσῃ.
Ὧρτο δ' ἀπ' ἀλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
Ἱμείρων φιλότητος ἐϋζώνοιο γυναικὸς
Ἐννύχιος· τὰχα δ' ἵξε Τυφαόνιον, τόθεν αὖθις
Φίκιον ἀκρόπολιν ἐσεβήσατο μητιόεσσα Ζεύς.
Ἔνθα καθεζόμενος, φρεσὶ μήδετο θέσκελα ἔργα.
Αὐτῇ μὲν γὰρ νυκὶ πανυσφύρου Ἠλεκτρυώνης

Εὐνῇ

---

13. Ἐς Θήβας ἰκέτευσε.] Ἱκετεύειν, hoc loco, ξενίζειν, μετοικίζεσθαι, ὅπερ βοηθεία. ἰκέτευσε ἐς Θήβας Καδμείους, nihil aliud eſt, quam εἰς Θήβας ὅπερ βοηθείας τοῦ Καδμείους ἐπῄτει: Thebanos auxilii cauſa petebat; Vel, Thebas, imploraturus auxilium Cadmeorum proficiſcebatur. Quæ ἱκετεία veteribus & ducibus erat uſitatiſſima.

15. Νόσφιν.] Declarat occaſionem ſuſcepti belli ab Amphitryone.

22. Ὃ οἱ διόθεν θέμις ἦεν.] Vox θέμις hic τὸ ἀναληκτὸν deſignat, ſicut ex

Tale quiddam ſpirabat, quale & ab aurea Venere.
Atque hac talis exiſtens, tam animo ſuum colebat conjugem,
Perinde ut nulla unquam coluit mulierum fœminearum,
Quanquam ipſi patrem præſtantem occidiſſet, vi domitum,
Ira commotus propter boves. relicta autem ille patria tellure
Thebas venit, ſupplicans ſcutatis Cadmeis.
Vbi idem habitabat cum veneranda conjuge,
Seorſim abſque concubitu deſiderabili. Non enim licebat ipſi
Antè lectum conſcendere formoſæ Electryonidis,
Quam eadem ultus eſſet fratrum magnanimorum
Sua conjugis, flagrantique combuſſiſſet igne vicos
Virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
Ita enim conſtitutum ipſi erat, diique teſtes facti fuerant.
Quorum ille verebatur iram, feſtinabatque quam celerrime
Exequi magnum opus, quod ipſi divinitus incumbebat.
Hunc autem una, cupidi bellique prælique,
Bœotii equitando inſignes, ſupra clypeos animum gerentes,
Locrique cominus pugnantes, & Phocenſes magnanimi,
Sequebantur. ducebat autem eos præſtans puer Alcæi,
Gaudens tot populis. At pater hominumque deorumque
Aliud conſilium texebat in animo, ut Diis pariter
Et hominibus rerum indagatoribus Martis depulſatorem plantaret.
Profectus autem ab Olympo eſt dolum alta mente volvens,
Deſiderans concubitum elegantis mulieris
Per noctem: celeriterque venit in Typhaonium, unde rurſum
Ad Phicium ſummum acceſſit prudens Iupiter.
Vbi reſidens mente verſabat divina opera.
Nam eadem quidem nocte cum procera Electryonide

In

---

ut ex imitatione Græcorum apud Latinos ſæpe, & præcipue Horatium: *Quicquid corrigere eſt nefas,* ὅσῳ διορθώσασθαι ἀδυνάτου, & per conſequens, ὅσῳ μὴ κατορθώσασθαι ἀνάγκη ἦν, vel ἀναγκαίου ἦν. Cæterum vox διόδειν ad juramentum ſpectat quod præceſſerat. Quicunque ergo juramento ſe obſtringit, illum urget Διὸς δῆμις, aut δῆμις διόδειν: quare jusjurandum, *Iovisjurandum* dixerunt veteres.

29. Φυτθίῃ.] Legitur etiam φυτθίῃ.

Εὐνῇ κὴ φιλότητι μίγη, πίλεσεν δ' ἀς εἰλδως·
Αὐτῇ δ' Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως,
Ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο ὄνδε δόμονδε.
Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ θμῶας κὴ ποιμένας ἀγροιώτας
Ὧρτ' ἰέναι, πρὶν γ' ἦς ἀλόχου ἐπιθήμιον αὐνῆς.
Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀσπασίως ὑπεκπροφύγῃ κακότητα
Νόσου ὑπ' ἀργαλέης, ἢ κὴ χαλεπῆς ὑπὸ δεσμοῦ·
Ὡς ῥα τότ' Ἀμφιτρύων χαλεπὸν πόνον ἐκθλυπόωσας,
Ἀσπασίως τε φίλως τε εὸν δόμον εἰσαφίκανε.
Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι,
Τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
Ἣ δ' ἦ θεῶ θμηθεῖσα, κὴ ἀνέρι πολλὸν ὀρίσσῳ,
Θήσῃ ἐν ἐπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παῖδε,
Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε, (κασιγνήτω γε μὲν ἤστην.)
Τὸν μὲν χειρότερον, τὸ δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
Δεινόν τε κρατερόν τε, βίλῳ Ἡρακληείλῳ·
Τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινεφέϊ Κρονίωνι,
Αὐτὰρ Ἰφικλῆά γε δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι,
Κεκρυμμένῳ ὀαρίσσι· τὸ μὲν, βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα·
Τὸν ἦ, Διὶ Κρονίωνι, θεῶν σημάντορι πάντων·
Ὃς κὴ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρηϊάδῃ, μεγάθυμον.
Εὗρε γὰρ ἐν τεμένεϊ ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
Αὐτὸν, κὴ πατρὸς ἦν, Ἄρεϊ, ἄντον πολέμοιο,
Τεύχεσι λαμπομένῃσι, σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἑστεότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκλυπον ὠκέες ἵπποι,
Νέαντιλες χηλῇσι· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει,
Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι κὴ ποσὶν ἵππων.
Ἅρματα δ' ἀσπουδὴ κὴ ἄνευμις ἄμφεραΐζον,
Ἵππων ἐμμόνων. κεχάρητο ἦ Κύκνος ἀμύμων,
Ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν, ἑκηβόλον, ἠνιόχην τε,
Χαλκῷ δηώσειν, κὴ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
Ἀλλά οἱ οὐχωλέων σὺν ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτὰς

---

36. Εὐνῇ.] Sunt exempl. quæ habent Εὐνῇ ἐν φιλότητι.

90. Ὃς

In lecto concubitu mixtus est, perfecitque desiderium:
Eadem autem & Amphitryo populorum dissipator, illustris heros,
Perfecto magno opere, rediit domum suam.
Neque ille ad famulos & pastores agrestes
Perrexit ire, antea quam sua conjugis conscendisset lectum.
Tale siquidem corde desiderium ceperat pastorem populorum.
Sicut quando quispiam magno affectu effugit afflictionem
Morbo ex difficili, aut etiam validis ex vinculis:
Ita tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
Magnoque affectu, lubentique animo, domum suam reversus est.
Totaque nocte concubuit cum veneranda uxore,
Oblectando se muneribus aureæ Veneris.
Illa autem à Deo pariter domita, & ab homine longe optimo,
Thebis septem portas habentibus geminos peperit pueros,
Haud quaquam similes, quanquam fratres essent.
Alterum siquidem inferiorem, alterum autem longe præstantiorem virum,
Savum ac validum, vim Herculanam:
Hunc quidem compressa à nubium offuscatore Saturnio,
Iphicleum autem hastarum à concussore Amphitryone,
Diversa generatione: alterum quidem, cum viro mortali concumbens:
Alterum autem, cum Saturnio Deorum imperatore omnium:
Qui & Cygnum occidit, Martis filium, magnanimum.
Invenit enim in luco longe jaculantis Apollinis
Ipsum, & patrem ipsius, Martem, bello insatiabilem,
Armis fulgentes, ceu fulgor ignis ardentis,
Stantes in curru: terram autem pulsabant veloces equi,
Ferientes ungulis; pulvisque circa ipsos dividebatur,
Excitatus compactis à curribus & pedibus equorum.
Currus autem fabrefacti & rotarum ambitus circum resonabant,
Equis festinantibus. gaudebat autem Cygnus inculpatus,
Sperans se Jovis filium, Mavortium, aurigamque
Ferro interemturum esse, & inclyta arma despoliaturum.
Sed ipsius vota non exaudivit Phœbus Apollo.

Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίλω Ἡρακληείλω.
Πᾶν δ' ἄλσος κὴ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίυ
Λάμπεν ἰσταμένοιο θεᾶ τόξων τε κὴ αὐτοῦ.
Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. πῆς κεν ὀνείνῃ
Ἔτλη θνητὸς ἐὼν καλεναυτίον ὀρμηθῆναι,
Πλὴν Ἡρακλῆος κὴ κυδαλίμυ Ἰολάυ;
Κείνων γὰρ μεγάλη τε βίη κὴ χεῖρες ἄαπτοι
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σφέαροῖσι μέλεσσιν.
Ὃς ῥα τόθ' ἡνίοχον ποθέσφη κρατερὸν Ἰόλαον.
Ἥρως, ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πολὺ φίλταθε πάντων,
Ἦ τι μετ' ἀθανάτυς μάκαρας, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἥλιξ Ἀμφιτρύων, ὅτ' ἐϋστέφανον ποτὶ Θήβην
Ἦλθε, λιπὼν Τίρυνθον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Κτείνας Ἠλεκτρύωνα, βοῶν ἕνεκ' ὠρυμελώπων·
Ἴχετο δ' εἰς Κρείοντα, κὴ Ἠνιόχην τανύπεπλον.
Οἵ ῥά μιν ἠσπάζοντο, κὴ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
Ἧι δίκη ἔσθ' ἱκέτῃσι, πιον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
Ζωὸς δ' ἀμφαλόεντα σὺν ἐϋσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ
Ἧι ἀλόχῳ· τέκε δ' ἄμμες ἐπὶ πολυμήλων ἀνιαπῶν
Γεινόμεθ', ὅτε φυλὰ ἀναλίγκιαι, ὅτε νόημα,
Σός τε πατὴρ κὴ ἐγώ· ὃ μὲ φρένας ἐξέλετο Ζεύς.
Ὃς ποθλιπὼν σφέτερόν τε δόμον, σφετέρυς τε τοκῆας,
Ὤιχετο τιμήσων ἀλιτήμυον Εὐρυσθῆα,
Σχέτλιος. ἦ πυ πολλὰ μεμεσσομένοισιν ὀπίσσω,
Ἦν αὖτως ἀγόων· ἡ δ' ὑπαλυσκάζετος ἐστιν.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὰς ἐπετέλλετ' ἀέθλυς.
Ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἰφία φοινικόεντα
Ἵππων ὠκυπόδων· μέγα γὰ φρεσὶ θάρσος ἀέξει,
Ἰθὺς ἔχειν ὁδὸν ἅρμα, κὴ ὠκυπόδων θένος ἵππων,
Μηδὲν ὑποδδείσας κλύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
Ὃς νῦν κεκληγὼς ποθεμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
Φοίβυ Ἀπόλλωνος ἑκηβολέταο ἄνακτος.

Ἧ μιλὼ

---

90. Ὃς ποθλιπών.] Multa exemplaria & quædam MSS. pro δόμον hic habent δῶμα, non sine magno fœdoque errore: cui tamen facillimum erat mederi, vel eo modo quo nos fecimus, vel sic, Ὃς ποθλιπὼν δῶμα σφέτερον σφετέρυς.

92. Σχέ-

Ipſe enim contra illum concitavit vim Herculeam.
Totus vero lucus & ara Apollinis Pagaſæi
Collucebat præ vehementis Dei armis, & ipſo;
Et quaſi quidem ignis ex oculis effulgebat. Quis autem illi
Suſtinuiſſet, mortalis exiſtens, obviam ſub conſpectum prodire,
Præter Herculem & glorioſum Iolaum?
Illorum enim & vis magna, & manus invicta
Ex humeris nata erant una cum robuſtis membris.
Is igitur tunc aurigam allocutus eſt fortem Iolaum.
O heros Iolaë, mortalium longe cariſſime omnium,
Nempe vere in immortales beatos, qui Olympum tenent,
Peccavit Amphitryo, quoniam bene munitas ad Thebas
Abiit, relicta Tirynitho urbe bene fundata, (tes:
Poſtquam occiderat Electryonem, propter boves latas habentes fron-
Venitque ad Creontem, & Heniochen longis ornatam veſtibus.
Qui ipſum ultro receperunt, & neceſſaria omnia præbuerunt,
Quatenus fas eſt ſupplicibus, coluerunteque ex animo magis.
Vivebat autem exultabundus cum formoſa Electryonide
Conjuge ſua: moxque nos revoluto anno
Nati ſumus, neque ſtatura ſimiles corporis, neque ingenio,
Pater tuus & ego: cujus quidem mentem ſuſtulit Iupiter.
Qui relicta domoque ſua, & ſuis parentibus,
Abiit veneraturus immaturo partu editum Euryſtheum,
Infelix. certe multum ingemiſcebat poſtea,
Noxam ſuam lugens: ſed illa irrevocabilis eſt.
Mihi vero Deus difficiles imperavit labores.
O amice, ſed tu celeriter contine habenas rutilantes
Equorum alipedum: magnamque mentibus fiduciam accumulans,
Recta dirige celerem currum, & alipedum robur equorum,
Nihil veritus ſtrepitum Martis hominum occiſoris,
Qui nunc cum clangore circumquaque furit per ſacrum nemus
Phœbi Apollinis longe jaculantis regis.

Enim-

92. Σχέτλιε.] Hic etiam pro μάλα è Palatin. cod. repoſuimus πολλά, ut conſtet verſus.

94. Αὐτὰρ.] Pro ἐπετέλλετο legitur etiam ἐπέτελλεν. MS. Palatin. priori aſſentitur.

Ἦ μὲν κὴ κρατερός ὡξ ἐὼν ἄατον πολέμοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος·
Ἦ θεῖ', ἦ μάλα δή τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Τιμᾷ σὸν κεφαλὴν, κὴ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα·
Οἷον δὴ κὴ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
Σὰς ἐς χεῖρας ἄγεσκον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρηαι.
Ἀλλ' ἄγε, δύασσο τάχ' ἀρήια, ὄφρα πύθηαι
Δίφρους ἐμπελάσωντες, Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε,
Μαρνώμεσθ'. ἐπεὶ οὔτι ἀπάρβητον Διὸς υἱόν,
Οὐδ' Ἰφικλείδην δειδίξεται· ἀλλά μιν οἴω
Φάσξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
Οἳ δή σφι κεδνὸν εἶσι, λιλαιόμενοι πολέμοιο
Φυλόπιδα στῆσειν· τὰ σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
Ὣς φάτο. μειδήσεν δὲ βίη Ἡρακληείη,
Θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν.
Καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἦρως ὦ Ἰόλαε, διοτρεφὲς, οὐκέτι τηλὲ
Ὑσμίνη τεταχεῖα. σὺ δ' ὡς πάρος ἦθα δαΐφρων,
Ὡς κὴ νεῶ μέγαν ἵππον Ἄρειονα κυανοχαίτῃ
Πάντη ἀναστρωφᾶν, κὴ δρηγέμεν ὥς κε δυνῆαι.
Ὣς εἰπὼν, κνημῖδας ἀρειχάλκῃσι φαεινὰς,
Ἠφαίστου κλυτὰ δῶρα, πρὶν κνήμῃσιν ἔθηκε.
Δεύτερον αὖ θώρηκα πρὶν στήθεσσιν ἔδυνε
Καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον· ὅν ῥ' οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη κούρη Διὸς, ὁππότ' ἔμελλε
Τοπρῶτον στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν δρῆς ἀλκῆρα σίδηρον

Δεινὸς

---

103. Ἦ θεῖ'.] Ita C. Palat. Alii ὦ θεῖ'.

105. Ὃς Θήβης.] Fuit & Thebe in Ægypto, à Busiride rege condita, ambitu centum quadraginta stadiorum; centum portis insignis. Præterea etiam Thebe in Bœotia fuit à Cadmo Agenoris filio condita, quam Amphion muris ornavit, Bacchi & Herculis patria.

114. Φίλτερα.] Palatin. φέρτερα.

116. Θυμῷ.] Nonnulli codices habent μυθῷ.

118. Ἰόλαε.]

Enim vero, etiam validus licet exiſtat, tamen exſaturabitur bello.
Hunc contra allocutus eſt inculpatus Iolaus:
O patrue, quam multum vero pater hominum atque Deorum
Honorat caput tuum, & taurinus Neptunus,
Qui Thebarum mœnia tenet, & tuetur civitatem:
Quemadmodum & hunc mortalem validumque magnumque
Tuas in manus adducunt, ut gloriam magnam auferas.
Sed age, induere arma Mavortia, ut quam celerrime
Currus inter ſe committentes, Martis & noſtrum,
Decertemus. Quoniam neque intrepidum Iovis filium,
Neque Iphiclidem perterrebit: ſed ipſum puto
Mox fugiturum duos pueros inculpati Alcidæ,
Qui prope adſunt, cupientes bello
Certamen inſtituere: qua res ipſis multo gratior quam epula.
Sic ait. arriſit autem fortis Hercules,
Animo oblectatus: admodum enim illi grata dixerat.
Atque ipſum, reſpondens, verbis volucribus allocutus eſt:
O heros Iolaë, Iovis alumne, non procul etiam hinc
Pugna aſpera. Tu vero quemadmodum antea fuiſti bellicoſus,
Ita & nunc magnum equum Arionem nigricantibus ſetis obſitum
Quoquoverſum converte, & auxiliare pro eo ac poteris.
Sic locutus, ocreas ex Orichalco ſplendido,
Vulcani inclyta dona, tibiis induxit.
Mox & thoracem pectori induit
Pulchrum, aureum, variegatum: quem ipſi dederat
Pallas Minerva filia Iovis, tunc cum cœperat
Primum luctuoſa aggredi certamina.
Poſuit autem circa humeros nocumenti depulſorium ferrum

Savus

---

118. Ἰόλαε.] Nomen peritiſſimi aurigæ, quaſi dicas, ἰὸς τὸ λαὸς, jaculum ſeu telum populi.

122. Ὀρειχάλκοιο.] Orichalcum, æs montanum. Schol. Heſiodi ſcribit eſſe æs candidum, quod in montibus inveniatur, aut materiam quandam metallicam ære pretioſiorem.

123. Ἡφαίστου.] Vulcani, quæ vox quibuſdam videtur orta ex *Tubalcain*, de quo Geneſ. 4. 22. ſic dicta ab ἅπτω accendo, & αἴστω deſtruo.

130. Καὶ-

Δεινὸς ἀνήρ· κηίλλῳ ἢ ὥϐει σήθεσι φαρέτῃσιν
Καββάλετ' ἐξόπιθεν. πολλοὶ δ' ἔνθεν εἴσιν ὀϊστοὶ
Γίγνλοι, θανάτοιο λαθικηδέος ὀκτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θανατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μύρον·
Μέσσοι δ' ἔξεσι, ϐελεμνήκεες· αὐτὰρ ὄπιθεν
Μορφνοῖο φλεγύας καλυπτόμενοι πλεύμοσιν
Ἦσαν. ὁ δ' ὄβριμον ἔχε ἀκαχμένον εἴλετο χαλκῷ·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκε,
Δαιδαλέην, ἀδάμαντι, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Ἥτ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.
ΧΕΡΣΙ' μὲν μὴ σάκος εἶλε παναίολον· ἄλλο δέ τις αὐτὸ
Οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν, οὔτ' ἔβλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ πτόρνῳ, λευκῷ τ' ἐλέφαντι,
Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
Λαμπόμενον· κυάνου δὲ πύκις ἠλήλατο.
Ἐν μέσσῳ δὲ δράκοντε ἔσαν φοβεροὶ, ὄπι φαείους,
Ἐμπαλιν ὀφρυόεντε, συνελαμπομένοισι δεδορκώς.
Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων,
Δεινῶν, ἀπλήτων. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
Δεινὴ Ἔρις πεπότητο, κορύσσασα κλόνον ἀνδρῶν,
Σχετλίη, ἣ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἴλετο φωτῶν
Οἵ τινες ἀντιβίοιο πόλεμον Διὸς υἱὸν φέροιεν.
Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δυσσόον Ἄϊδος εἴσω
Λυτῶν· ὀστέα δέ σφι ἐπὶ ῥινοῖο σακείου
Σειρῇσ' ἀζαλέοιο κελαινῇ σύβεται αἴῃ.
Ἐν δὲ πεφίωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο·
Ἐν δ' ὁμαδός τε, φόβος τ', ἀνδροκτασίη τε δεδηώς.
Ἐν

130. Καββάλετ'.] Est alia lectio, quæ pro δ' ἔνθεν, ut est in Palat. habet δέ τοι ἔασιν.

139. Χερσί.] Sequitur jam clypei Herculis elegantissima & admirabilis descriptio. In MS. Palatin. & fere eodem modo Ald. & Flor. editionibus præfixus est titulus huic versui, Ἀρχὴ ἢ ὁπλοθήκης τῆς ἀσπίδος. quasi vero præcedentia non pertineant ad idem opus.

143. Κυάνου.] Alias κυανῆ.

153. Κελαινῇ.] Quidam malunt, μελαίνῃ: eadem tamen signif.

154. Ἐν δέ.] Est hic ὑποτύπωσις acerrimæ pugnæ. πεφίωξις, q.d. prosecutio, vel properſecutio. Interpr. ἐν τούτοις φησὶν ὧδε καὶ πεφίωξις καὶ ἀποδο-

Savus vir: cavam autem circa pectora pharetram
Rejecit in tergum. in hac multa erant sagitta
Horrenda, mortis vocem reprimentis datrices.
Ha ab anteriori quidem parte mortem habebant prafixam, & lacrymis madebant:
Media autem polita erant, longa: sed à tergo
Nigra aquila contecta alis
Erant. ille autem validam hastam prafixam ære corripuit:
Capiti vero ingenti galeam fabrefactam imposuit,
Variegatam, ferream, temporibus adaptatam,
Qua tutum reddebat caput Herculis divini. (*quam*
At manibus clypeum accepit varium totum, quem nemo quis-
Neque perrupisset jaciendo, neque comminuisset, mirum visu.
Nam totus quidem circumquaque gypso, candidoque ebore,
Et electro lucidus erat, auroque fulgido
Splendens: caruleis plicis fulgorem intersecantibus.
In medio autem draconis erat terror, haudquaquam effabilis,
Retro oculis igne lucentibus tuens.
Cujus & dentibus quidem repletum erat os candicantibus,
Savis, inaccessis. super terribilem autem frontem
Sava contentio devolitabat, accendens pugnas hominum,
Tetra, qua & mentem eximebat & pracordia viris
Quicunque bellum adversus Iovis filium gererent.
Quorum & anima quidem sub terram eunt ad Orcum intro
Ipsorum: ossa autem ipsis, pelle circum putrefacta,
Sirio sub torrido in nigra putrescunt terra.
In eo autem & propulsatio & viceversa persecutio facta erant.
In eo tumultus, horror, & homicidium huc illuc ferebantur.

In

ὑποδιώξις, ὡς τινες θεαὶ ἐζωγραφημέναι· ἢ γὰρ οἱ πολέμιοι ποτὲ μὲ διώκουσι, ἢ καλεῖται τοῦτο φυγάδωξις, ποτὲ δ' διώκοντας, ἢ καλεῖται τοῦτο παλίωξις. Igitur παλίωξις est, quum ii qui fugerant, eos qui fugarant atque vicerant, versa Martis alea insectantur. Huic loco similis est ille apud Virg. cum Troiana pubes pugnæ ciet simulacra sub armis:

Inde alios ineunt cursus alioque recursus
Adversis spatiis. —
Et nunc terga fuga nudant, nunc spicula vertunt
Infensi, &c.

165. Θωῦτα

Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ὀιζὺς μετὰ δ' ἰδυίεον· ἐν δ' ὁλοὴ κὴρ,
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεοπληγα, ἄλλον ἄνευθεν,
Ἄλλον τεθνειῶτα, κὺν μέλαν εἷλκε ποδοῖιν.
Εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δυσφεινέον αἵματι φωτῶν,
Δεινὸν δεχθήμεν, καναχῇσί τε βεβρυθυῖα.
Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν ὅτι φαλειῶν
Δώδεκα· τοὶ φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἵτινες ἀνδιδίην πόλεμον Διὸς ἰῇ φέροιεν.
Τῶν δ' ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, ὅττε μάχοιτο
Ἀμφιτρυωνιάδης· τοὶ δ' δαίζετο θωῦτα ἔργα.
Σπάργανα δ' ὡς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκυσι·
Κυάνεα κὺν νῶτα, μελαίνησαν δ' ὑγίεια.
Ἐν δ' συῶν ἀγέλαι χλοάνων ἔσαν, ἠδὲ λεόντων
Ἐς σφέας δεχθμένων, κηλεόντων τ' ἰεμένων τε,
Τῶν δ' ὁμιλαδὸν σίχες ἦισαν· ἀδὲ νυ τώγε
Οὐδέτεροι τρείτλω· φέλασον γε μὲν αὐχένας ἄμφω.
Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἀμφὶ δ' κάπροι
Δοιοὶ, ἀπτερέμνοι ψυχὰς, κατὰ δέ σφι κελαινὸν
Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε· οἱ δ', αὐχένας ἐξερπόντες,
Κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι.
Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κρατέοντε μάχεσθαι,
Ἀμφότεροι, χλοῦναί τε σύες, χαροποί τε λέοντες.
Ἐν δ' ἰὼ ὑσμίνη Λαπιθάων αἰχμητάων,
Καινέα τ' ἀμφὶ ἄνακτα, Δρύαντά τε, Πειρίθοόν τε,
Ὀρτάλεά τ', Ἐξάδιόν τε, Φάληρόν τε, Περόλοχόν τε,
Μόψον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος,
Θησέατ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
Ἀργύρεοι, χρύσεια σφὶ χροὶ τεύχε' ἔχοντες.
Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο,
Ἀμφὶ μέγαν Πελεθρῖον, ἰὼ Ἄσβολον οἰωνισθὼ,
Ἄρκτον θ', Οὔριόν τε, μελαγχαίτην τε Μίμαντα,

Καὶ

---

165. Θωῦτα ἔργα.] Sunt cum Palatin. qui legant θαυμαλὰ. Τὰ δ' δαίετο θωῦτα ἔργα.] Videtur legisse Diaconus, θαυματὰ, quod glossa sua satis declarat.

167. Κυάνεα.] Idem Palatin. & quædam alia exempl. habent Κυάνεοι.

176. Τοὶ

In eo contentio quoque, & motus furebat: in eo pernicioſa Parca,
Vivum alium tenens recens vulneratum, alium autem illæſum,
Alium mortuum, per pugnam trahebat pedibus.
Veſtem autem habebat circum humeros cruentam ſanguine virorum,
Sævum videns, clamoribuſque ingraveſcens.
In eo autem & ſerpentum capita ſævorum erant, haud quaquam
effabilium,
Duodecim; quæ perterrefaciebant ſuper terram genera hominum,
Quicunque bellum contra Iovis filium moverent.
Quorum & dentium quidem crepitus edebatur, quoties pugnabat
Amphitryoniades. Hæc autem diſtincta erant miranda opera.
Porrò veluti puncta quædam apparebant videnda ſævis draconibus
Cærulea per terga, denigrataque erant illis maxilla.
In eo autem & ſuum greges agreſtium erant, atque leonum
Mutuo ſeſe aſpicientium, iraſcentiumque & feſtinantium,
Quorum etiam turmatim ordines incedebant; neque vero hi,
Neque illi alteros timebant; horrebant attamen colla amborum.
Iuxta enim ipſos jacebat magnus leo, circum autem apri
Duo, ſpoliati animas, deorſumque ipſis niger
Cruor diſtillabat in terram. ipſi autem, cervicibus dejectis,
Iacebant mortui ſub terribilibus leonibus.
At illi magis etiam excitabantur, incenſi ad pugnandum,
Vtrique, agreſteſque ſues, truceſque leones.
In eo autem erat & pugna Lapitharum bellatorum,
Cæneum circa regem, Dryantemque, Pirithoumque,
Hopleumque, Exadiumque, Phalerumque, Prolochumque,
Mopſumque Ampyciden, Titareſium, nothum Martis,
Theſeumque Ægiden, ſimilem immortalibus:
Argentei, aurea circum corpus arma habentes.
Centauri autem ex altera parte contra hos congregabantur,
Magnus Petræus, atque Asbolus augur,
Arctuſque, Huriuſque, nigerque pilis Mimas, Et

176. Τοὶ δ'.] Alii malunt κότεόν τε, & iraſcebantur, ſeu incendebantur. & ita Palat.

178. Ἐν δ' ἰὼ.] Alluſit ad pugnam Lapitharum cum Centauris in nuptiis Pirithoi.

186. Ἄρκτον.] Alia exempl. habent Θόωκόν τε.

202. Γ' μι-

Καὶ δύο Πωκείδας, Πειρμήδεά τε, Δρύαλόν τε,
Ἀργύρεοι, χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Καί τε σὺν αἰχμήν, ὥστε ζωοὶ ὡς εἰόντες,
Ἕσπονθ' ἡδ' ἐλάτης αὐτοχεδὸν ἀφεσιγωνίης.
Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
Χρύσεοι· ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος ἥλιος Ἄρης
Αἰχμὴν ἐν χείρεσιν ἔχων, πυρὶ λάμπε δ' ὄσσε,
Αἵματι φοινικόεις, ὥστε ζοὸς ἐπαείρων,
Δίφρῳ ἐμβεβαώς. ἐν δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
Ἕστασαν, ἱέμενοι πολέμου κταδούμενα ἀνδρῶν.
Ἐν ᾗ Διὸς θυγάτηρ ἀμαλὴ Τριτογένεια,
Τῇ ἰκέλη, ὥστε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
Ἔσχε· ἔχεν δ' ἐν χερσὶ, χρυσείην τε τυφάλειαν,
Αἰγίδα τ' ἀμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὤχθῃ φύλοπιν αἰνὴν.
Ἐν δ' ἰὼ ἀθανάτων ἱερὸς χορός· ἐν δ' ἄρα μέσῳ
Ἵμερόν κιθαρίζεν Λητὼς καὶ Διὸς υἱὸς
Χρυσείῃ φόρμιγξι· θεῶν δ' ἔδε ἀγνὸς Ὄλυμπος.
Ἐν δ' αἰγλὴ, θεὶ δ' ὅλβος ἀπειρέσιος ἐκφάνθη
Ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς
Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομέναι εἰκυῖαι.
Ἐν ᾗ λιμνὴ δοῦρμος ἀμαιμακέτοιο θαλάσσης
Κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθῳ κασσιτέροιο,
Κλυζομένῳ ἴκελος· πολλοί γε μιν ἀμφίεσαν αὐτήν
Δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐΰτροχον ἰχθυάοντες,
Νηχομένοις ἴκελοι. δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐβοίων ἅλοπας ἰχθῦς.
Τῶν ὑπὸ χάλκειοι πέσον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκτῇς
Ἧστο ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δ' ἐν χερσὶν
Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἐοικώς.
Ἐν δ' ἰὼ ἠϋκόμων Δαναΐδων τίκε ἵππους Περσεύς,

Οὔτ'

---

202. Γ'μερόν.] Deest fortasse articulus, ὁ, ante Λητὼς, vel simile quippiam, ad explendum versum. non aliter tamen Palat.

203. Θεῶν δ' ἔδε ἀγνὸς Ὄλυμπος.] Scribendum omnino existimo: θεῶν δ' ἔδε ἄγνυτ' Ὄλυμπος. Græcis ἄγνυσθαι, Latinis frangere, est, ἠχώ τινα ἀπολέιν, sonitum edere. Vnde *fracti*

sanctus

Et duo Peucidæ, Perimedes, Dryaluſque,
Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
Atque impetum pariter faciebant, perinde ac ſi vivi eſſent.
Lanceiſque atque abietibus cominus certabant.
Inter hæc autem Martis terribilis alipedes ſtabant equi
Aurei, & ibidem ipſe quoque ſpoliator pernicioſus Mars;
Mucronem in manibus habens, milites exhortans,
Sanguine cruentus, perinde atque vivos ſpolians,
Currui inſiſtens. juxta autem Pavorque Metuſque
Stabant, geſtientes bellum ſubire virorum.
Ibidem autem & Iovis filia prædatrix Tritogenia,
Ei ſimilis, quaſi qua pugnam vellet armare,
Haſtam habens in manibus, aureamque galeam,
Ægidemque circum humeros: gradiebatur autem in prælium ſævum.
At erat in eo clypeo & immortalium chorus, in cujus medio
Deſiderabile quiddam perſonabat Latonæ & Iovis filius
Aurea cithara. Deorum autem ſedes frangebatur purus Olympus.
Ibi & forum, circum autem opulentia infinita, quaſi in corona
erat poſita
Immortalium in certamine: Deæ autem incipiebant cantum
Muſæ Pierides, tanorum quiddam canentibus ſimiles.
In eo autem & portus appulſu facilis immenſi maris,
Rotundus factus erat liquefacto è ſtanno,
Inundanti ſimilis: multi vero per medium ipſius
Delphines hac atque illac ferebantur piſcibus inhiantes,
Natantibus ſimiles. Duo autem ſurſum efflantes
Argentei delphines, depaſcebant mutos piſces.
Sub hisærei trepidabant piſces, ſed in ripis
Sedebat vir piſcator obſervans; habebat autem manibus
Piſcium rete, projecturo ſimilis.
In eo autem & pulchricoma Danaës filius eques Perſeus,

Neque

---

fluctus Horatio dicuntur. Et ne quis dubitet, infra dicitur, ἀεὶ δ' ὄφιν ἄχνυτο ἠχώ. ubi Diaconus interpretatur, ἐκλᾶτο ἡ ἠχώ, ſicut hoc loco, ἄχνυτ' ὄλυμπος, nihil aliud eſt.

216. Ἐν δ' ἰὼν.] Perſeum clypeo antevolantem fingit.

Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεϊ ποσὶν, οὔθ' ἑηοὺς αὐτοὺς·
Θαῦμα μέγα φράσσαθ'· ἐπεὶ ὐδαμῆ ἐστήεικε.
Τῶς γάρ μιν παλάμῃς τοῦξε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Χρύσεον· ἀμφὶ ᾗ ποσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
Ὤμοισιν δέ μιν ἀμφὶ μελάνδετον ἆορ ἔκειτο
Χάλκεον ἐκ τελαμῶνος. ὁ δ' ὥς τε νέφε' ἐποέστο.
Πᾶν ᾗ μεγάφεσνον εἶχε χάρη δεινοῖο πελώρου
Γοργοῦς· ἀμφὶ δέ μιν κίβισις ἦεν, θαῦμα ἰδέσθαι,
Ἀργυρέη· θύσανοι ᾗ κατηωρτοῦντο φαεινοὶ
Χρύσειοι· δεινὴ ᾗ ὑπὲκ κροτάφοισιν ἄνακτος
Κεῖτ' Ἄϊδος κυνέη, νυκτὸς ζόφον αἰὲν ἔχουσα.
Αὐτὸς ᾗ αὖ δόρυ καὶ ἐρίγδουπα ἔοικως
Περσεὺς Δαναΐδης ἐπεπαίνετο. τοὶ ᾗ μετ' αὐτὸν
Γοργόνες ἄσπετοί τε καὶ ἀφατοὶ ἐρρώοντο,
Γ' ἔμφαγμαι μάχεσθαι. ἐπὶ ᾗ χλωρῷ ἀδάμαντος
Βαυκίσαν ἐάγησαν σάκος μεγάλῃ ὀρυμαγδῷ
Ὀξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ ᾗ ζώνῃσι δεδέκτο
Δοιὰ ἀπηωρτοῦντ', ἐπικυρτώοντε κάρηνα.
Λίχμαζον δ' ἄφατα τώγε. μυρί' δ' ἐλάφοντον ὀδόντες,
Ἄγρια δερκομένω· ἐπὶ ᾗ δεινοῖσι κάρηνοις
Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὸ αὐτῶν
Ἄνδρες ἐμαρνάσθην, πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες.
Τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων
Λοιγὸν ἀμυνόντες· τοὶ ᾗ ὑπεκθέειν μεμαῶτες.
Πολλοὶ μὲν κέατο, πολέες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες,
Μάρναντ'. αἱ ᾗ γυναῖκες ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων
Χάλκεον ὀξὺ βόων, κὴν δ' ἐδρύπτοντο παρειὰς,
Ζωῆσιν ἴκελαι, ἔργα κλυτῆ Ἠφαίστοιο.
Ἄνδρες δ' οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπεν,
Ἀθρόοι ἔκθορεν πυλέων ἔσαν, ἂν ᾗ θεοῖσι
Χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, καὶ σφετέροισι τέκεσσι
Δεισίστες· τοὶ δ' αὖτε μάχῃ ἔχον, αἱ ᾗ μετ' αὐτὰς

Κῆρες

222. Χάλκειον.] Quædam exempl. habent, νέφεα πολῆτο. Palat. νέφε' ἐπλῆτο.

227. Κεῖτ'.] Orci galeam invisibilem facit.

242. Μάρ-

Neque quidem contingens clypeum pedibus neque longe separatus
ab illo:
Miraculum magnum dictu: quoniam nusquam nitebatur.
Ita enim ipsum manibus fecerat inclytus Vulcanus,
Aureum, circum pedes autem habebat alata talaria.
Ex humeris autem circa eum vagina inclusus nigra ensis pendebat
Æreus de loro: ipse autem velut cogitatio volabat.
Totum autem tergum ejus tenebat caput sævi monstri
Gorgonis. circum ipsum autem pera ferebatur, mirum visu,
Argentea, fimbriaque dependebant lucida
Aurea. sæva autem circum tempora regis
Posita erat Orci galea, noctis caliginem gravem habens.
Ipse autem properanti & formidanti similis
Perseus Danaides extendebatur. post ipsum vero
Gorgones inaccessæ & ineffabiles ruebant.
Cupientes ipsum apprehendere: in viridi autem adamante
Euntibus ipsis resonabat clypeus magno strepitu
Acutum & tinnulum quippiam: in zonis autem dracones
Duo suspensi erant, attollentes capita.
Lambebant autem illi, iraque infrendebant dentes,
Crudele tuentes. supra sæva autem capita
Gorgonum agitabatur magnus terror, ac supra ipsas
Viri pugnabant, bellica arma habentes.
Hi quidem à sua civitate, suisque parentibus;
Pestem depellentes: illi autem depopulari studentes.
Ac multi quidem jacebant, plures autem etiam pugnam tenentes;
Dimicabant. mulieres autem in bene constructis turribus
Æreum acutum clamabant, lacerabunturque genas,
Vivis similes, opera inclyti Vulcani.
Viri autem qui seniores erant, & senectutem assecuti erant,
Conferti extra portas ibant, sursumque Diis
Manus tendebant beatis, pro suis liberis
Metuentes. illi autem contra pugnam conserebant, post ipsos autem
Parca

242. Μάρναντ'.] Quidam legunt κοτὲ πύργοι.

245. Ἄνδρες.] Alii malunt, γαῖ-ης τ' ἐμίμνεπτον.

Κῆρες κυάνεαι, λοιγοὺς ἀραδδοῦσαι ὀδόντας,
Δεινωποὶ, βλοσυροί τε, δαφοινοίτ', ἄωλητοί τε
Δῆριν ἔχον ἀλλήλοισι. πᾶσαι δ' ἄρ' ἴσαν θ'
Αἷμα μέλαν πίειν· ὃν δ' πρῶτον μεμάποιεν
Κείμενον ἢ πίπτοντα νεώτατον, ἀμφὶ μὲ αὐτῷ
Βᾶλλ' ὄνυχας μεγάλας. ψυχὴ δ' Ἄϊδός δε κατεῖσα
Τάρταρον ἐς κευόεντ'. αἱ δ' φρένας ἄλτ' ἀρέσασθον
Αἵματος ἀνθρομέας, τοῖ μὲ ῥίπτασκον ὀπίσω,
Ἄψ δ' ὅμαδον κὴ μᾶλλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι.
Κλωθὼ κὴ Λάχεσις σφιν ἐφέσσασαν· ἡ μὲν ὑφήσων,
Ἄτροπος, ὅτι πόλεν μεγάλην θεὸς, ἄλλα κὴ ἔμπης
Τῶν γε μὲν ἀλλάων ἀφθιτός τ' ἰὼ πρεσβυτάτη τε.
Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δεδμεῖαν ἔθεντο.
Δειναὶ δ' ἐς ἀλλήλας δρώμην ὅμμασι θυμήνασαι,
Ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰάνοντο.
Πάρ δ' Ἀχλὺς εἰσῆκε ἐπισμυγερή τε κὴ αἰνὴ,
Χλωρὴ, αὐσταλέη, λιμῷ κατατετηῶσα,
Γνυοπαχής· μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν·
Τῆς ὑκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ὑκ δ' πατρειῶν
Αἷμ' ἀπελείδετ' ἔρωζε. ἡ δ' ἄωλητον στυγερῶσα
Εἰσῆκε· πολλὴ δ' κόνις κατενώθεν ὤμως,
Δάκρυσι μυδαλέη· ὤδε δ' ὄπυιε πόλις ἀνδρῶν.
Χρύσειαν δέ μιν εἶχον ὑπερθυέλοις ἀερυῇσι
Ἑπτὰ πύλαι. τοὶ δ' ἄνδρες ὑπ' αὐλαίαις τε χοροῖς τε
Τέρψιν ἔχον. τοὶ μὲν γὰ ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπλοίης
Ἤγοντ' ἀνδρὶ γυναῖκα. πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαιδῶν σέλας εἰλύφαζε
Χερσὶν ὑπὶ δμωάων. ταὶ δ' ἀγλαίῃ τεθαλυίᾳ
Πρόσθ' ἔκιον· τῖσιν δ' χοροὶ παίζοντες ἕποντο.
Τοὶ μὲν ὑπ' αὐλῶν λιγυρῶν συρίζων ἴσαν αὐδὴ
Ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, τοῖσι δὲ σφισιν ἄγνυθ' ἠχώ.
Αἱ δ' ὑπὸ φορμίζων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.

Ἔνθεν

---

252. Αἷμα.] Legitur etiam μάρπτειν. sed cum μεμάποιεν melius fluit versus. Et supra etiam est ἰέμενοι μαπέειν. & vers. 304. ἰέμενοι μαπέειν.

259. Ἄτρο-

Parca nigra candidis crepantes dentibus,
Torva terribileſque, cruentaque, inacceſſaque
Certamen habebant de iis, qui cadebant. omnes enim cupiebant
Cruorem nigrum bibere. & quem primum forte ceperant
Iacentem vel cadentem recens ſaucium, ei quidem
Injiciebant ungues magnos. animaque ad Orcum abibat,
Tartarum in frigidum. illa autem præcordia poſtquam exatiaſſent
Sanguine hominis, ipſum quidem abjiciebant poſt tergum,
Retro autem in tumultum & ſtragem feſtinabant iterum ire.
Clotho & Lacheſis ipſis aſtabant, atque paulo minor
Atropos: neque enim erat magna Dea: ſed tamen
Aliis quidem præſtantiorque erat, & ævo grandiſſima.
Omnes autem circa unum virum pugnam acerbam inſtituerant:
Sævoque modo ſeipſas mutuo aſpiciebant, oculis ſuccenſentes.
Inter ſe autem ungues manuſque audaces exæquabant.
Iuxta autem & Caligo ſtabat, peruſtæ ſimilis, & gravis,
Pallida, aridaque, fame exhauſta, & compreſſa,
Craſſis genibus: longique ungues à manibus prominebant.
Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
Cruor deſtillabat in terram. ipſa autem terribiliter dentes ſtrin-
gens
Stabat, multuſque pulvis conſtraverat ei humeros,
Lacrymis humida. juxta autem turrita civitas hominum.
Aurea autem ipſam tenebant ſuperliminaribus adaptata
Septem porta. homineſque in voluptatibus & choreis
Oblectationem capiebant. Alii ſiquidem fabrefacto in curru
Ducebant viro uxorem, multuſque hymenæus excitabatur.
Et procul ab ardentibus facibus fulgor reſplendebat
In manibus famulorum. Mulieres autem venuſtate florentes
Præibant, quas chori ludentes ſequebantur.
Atque hi quidem canoris tibiis emittebant cantum
Ex tenero ore, circumque ipſos repercutiebatur ſonus.
Illæ autem ad modulationem ducebant chorum amabilem.

Inde

---

259. Ἄρπαξ.] Vel, ἀλλ' ἄρα ἥγε, ut Palat.

276. Χερσὶν.] Vel ἀγλαΐαις, ut idem liber.

Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ἰὼν ἀοιδῇ,
Τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμοῦ καὶ ἀοιδῆς,
Τοίγε μὲν αὖ γελόωντες ὑπ' αὐλητῆρος δ' ἴσας
Πρόσθ' ἴσαν· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίης τε χοροί τε
Ἀγλαΐης τ' εἶχον. τὶς δ' αὖ θεσπέσιος πόλη
Νῶϊ ἰσᾶσιν ἐπιβαίης ἐθελήσει. οἱ δ' ὀρεσῆες
Ἤρεινον χθόνα δῖαν, ἐπισχερὰ δόλιχοι ὑπτίνας
Ἐστάλατ'. αὐτὰρ ἔλω βαθὺ λήϊον· οἶγε μὲν ἦμων
Ἀϊχμῇς ὀξείῃσι κορωνίοωντα πίτυλα,
Βριθόμενα σταχύων, ὦσεν δὲ Δημήτερ ἀκτῇ.
Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἐλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπτον ἀλωῇ·
Οἱ δ' ἑτέρωθεν ἴσαν, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες·
Οἱ δ' αὖτ' ἐς παλάρους ἐφόρουν ὑπὸ τρυγητήρων
Λαμβάνες καὶ μέλανας βότρυας, μεγάλων ἀπὸ ἄρχων,
Βριθομένων φύλλοισι καὶ ὀρχυρέης ἐλίκεσσιν.
Οἱ δ' αὖτ' ἐς παλάρους ἐφόρουν. τοῖσὶ δὲ σφισιν ὄρχ
Χρύσεος ἰὼ, (κλυτὰ ἔργα θεοῦ φέρον Ἡφαίστοιο)
Σειόμενος φύλλοισι καὶ ὀρχυρέοισι κάμαξι.
Τῷ γε μὲν οὖν παίζοντε ὑπ' αὐλητῆρος ἑκάς
Βριθόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησάν γε μὰν αἴδε.
Οἶγε μὰν ἑτέρωθεν, τὶ δ' ἦρυον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Πύξ τε καὶ ἐλκηδόν· τὶ δ' ὠκύποδας λαγὼς ἦρων
Ἄνδρες θηρευταὶ, καὶ καρχαρόδοντε κύνε σφὼ,
Γέμνοι μαιέειν, οἱ δ' ἴδμονι ὑπαλύξαι·
Πὰρ δ' αὐτοῖς ἵππῃς ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοις
Δῆριν ἔχον καὶ μάχθον. ἐϋπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους,
Γυζὶ χαλαίνοντες. τὶ δ' ἐπικρατέοντα πίτυλθε
Ἄεμβε κηλήσειν', ἐπὶ ᾧ πολὴν μέγ' ἄϋτον.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον· οὐδέ ποτέ σφιν
Νίκη ἐπιωύθη, ἀλλ' ἄκεθλον εἶχον ἀέθλον.

Τοῖσι

289. Αἰχμῇς.] Nonnulli codices habent κορωνιόεντα, q. d. fastigiatos culmos. Interpr. ῥαβδώδη, καὶ δι' ὀξυκαρπίαν δύναμιν.

291. Οἱ δ' ἄρ' ἐν.] Pro ἔπιπτον Palat. & alii legunt ἔπιλνον.

293. Οἱ

Inde rursum ex alia parte juvenes comessabantur ad fistulam:
Alii quidem contra ludentes saltatione & cantu,
Alii autem contra ridentes. ante tibicinem autem singuli
Precedebant, totamque civitatem latitia choreaque
Voluptatesque tenebant. Alii autem rursus extra civitatem
Tergis equorum conscensis currebant. aratores autem
Proscindebant terram bonam, ornateque tunicas (bant
Succinctas habebant: sed erat profunda seges, ubi alii quidem mete-
Mucronibus acutis rostrata folia,
Gravida spicis, veluti Cereris cibum.
Alii autem in manipulos ligabant & implebant aream:
Rursum alii vindemiabant vineas, falces in manibus habentes.
Alii autem in calathis ferebant à vindemiatoribus acceptos
Albos & nigros racemos, magnis ex vitibus,
Gravidis foliis, & argenteis capreolis.
Alii rursus in calathis portabant, juxtaque ipsos vitis
Aurea erat (inclyta opera prudentis Vulcani)
Agitata foliis, & argenteis perticis.
Inde quidem igitur ludunt ad tibicinem unusquisque
Oneratus uvis, qua ipsa nigra erant. (bant
Alii quidem calcabant in lacu, alii hauriebant, alii autem dimica-
Pugnis, & luctando: alii vero alipedes lepores venabantur
Viri venatores, & serratis dentibus canes duo ante ipsos,
Cupientes assequi, illi autem cupientes effugere.
Iuxta ipsos autem & equites habebant laborem, proque præmiis
Certamen habebant & pugnam. bene junctis autem in curribus
Auriga stantes, immittebant veloces equos,
Habenas laxantes. illi autem subsultantes volabant
Currus ferruminati, rotarumque modioli valde ex eo resonabant.
Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque enim dum ipsis
Victoria completa erat, sed indefinitum habebant certamen.

Ipsis

293. Οἱ δ' αὖτ'.] In hoc & quarto deinceps versu pro ἐς παλάρυς est in nonnullis codicibus, ἐν παλάρυϊς.

304. Γίμφοι.] Legitur in Palatin. ἀπαλύξαι.

Τοῖσι δ' ἡ γε φεβύκειθ' μέγας τέλπ@ ἐντὸς ἀγῶν@,
Χρύσει@, κλυτὰ ἔργα πεφίρον@ Ἡφαίστοιο.
Ἀμφὶ δ' ἵτω ῥέεν Ὠκεανὸς πληθούσῃ ἐοικώς.
Πᾶν δ' σωείχε σάκ@ πολυδαίδαλον. οἱ δ' κατ' αὐτὸν
Κύκνοι ἀεροπόται μεγάλ' ἤπυον· εἴ ῥά γε πολλοὶ
Νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ. παὶς δ' ἰχθύες ἁλιεύοιθ',
Θαῦμα ἰδεῖν ἡ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, ἐ Δῆλὰ βκλὰς
Ἤφαις@ ποίησε σάκος μέγα τε σθαρόν τε,
Ἀρεσάμθ@ παλάμῃσι, τὸ μὲ Διὸς ἄλκιμος ἱὸς
Πάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππείη θόρε θέρθ,
Εἵκελ@ ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
Κὄφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχ@ κραιπνὸς Ἰόλα@
Δίφρθ ἐπεμβεβαὼς ἰθυνέθ καμπύλον ἅρμα.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνὴ,
Καί σφεας θαρσυνέθσ' ἔπεα πτερόεντα φεβσηνόρα·
Χαίρετ Λυγῇ@ γένεϊ τηλεκλειθοῖο,
Νῦν δὴ Ζεὺς κράτ@ ὔμμι δίδοῖ, μακάρεσσιν ἀνάσσειν,
Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν ἡ λὴ κλυτὰ τεύχεα θῦσαι.
Ἄλλο δέ σει τι ἔπ@ ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
Εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶν@ ἀμέρσῃς,
Τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν ἡ τεύχεα τοῖο·
Αὐτὸς δ' βριθλοιγὸν Ἄρηα ἐπιόντα δοκεύσας,
Ἔνθά κε γυμνωθέντ@ σάκεος ὑπὸ δαιδαλέοιο
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' ἀπάμθ ὀξέϊ χαλκῷ·
Ἂψ δ' ἀναχάσασθ, ἐπεὶ ἄνυ τοι αἶσιμόν ἐστιν
Οὐδ' ἵππους ἐλάειν, ὅτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
Ὣς εἰπὼν' ἐς δίφρον ἐβήσατ@ δῖα θεάων,
Νίκλι ἀθανάτης χερσὶν ἡ κῦδ@ ἔχθσα
Ἐσυμφώνως· τότε δὴ ῥα διόγνητ@ Ἰόλα@
Σμερδαλέον θ' ἵππουσιν ἐκέκλετ@. τοὶ δ' ὑπ' ὀμβκλῆς
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα, πετρίονες πτόλιοιο.
Ἐν γὰρ σφιν μθ@ ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθηνὴ,
Αἰχμὴ ἀναστείσαι· φεβσονάχιζε δ' γαῖα.

Τοὶ

326. Καί σφεας.] Alias φωνήσασ'.
330. Ἄλλο.] Legitur etiam, Ἀλλο δέ τοι ἔπ@ ἐξερέω.
333. Αὐτὸς.] Quædam exemplaria,

Ipſis autem etiam propoſitus erat magnus tripus intra agonem,
Aureus, inclyta opera prudentis Vulcani.
Circa extremam autem oram manabat Oceanus, inundanti ſimilis.
Totum autem continebat clypeum variegatum. per ipſum autem
Cygni altivolantes magnum clangebant, qui illic multi
Natabant in ſumma aqua. juxta autem piſces movebantur,
Mirum viſu, etiam Iovi gravitonanti, cujus conſiliis
Vulcanus fecit clypeum magnumque validumque,
Artificioſe expoliens manibus, quem quidem Iovis fortis filius
Iactabat facile: equeſtrem autem aſſiliit in currum,
Similis fulguri patris Iovis, agida tenentis;
Leviter ingrediens: huic autem auriga fortis Iolaus,
Bigis inſiſtens regebat curvum currum.
Prope autem ipſis advenit Dea cæſiis oculis Minerva,
Atque ipſos confirmans verbis volucribus alloquebatur:
Salvete Lyngei progenies longe inclyti,
Nunc itaque Iupiter robur vobis dat, is, qui beatis imperat,
Cygnumque interficere, & inclyta arma ejus deſpoliare.
Sed tibi aliud verbum dicam, multo præſtantiſſime populorum:
Poſtquam jam Cygnum dulci evo ſpoliaveris,
Illum quidem tum eodem loco relinque, & arma ipſius:
Ipſe autem hominum peſtem Martem accedentem obſervans,
Vbi nudatum clypeo variegato
Oculis videris, ibi vulnera acuto ferro:
Retroque te recipe, quoniam tibi fas non eſt
Neque equos capere, neque inclyta arma illius.
Sic locuta, in currum aſcendit diva Dearum,
Victoriam immortalibus manibus & gloriam tenens
Certatim. Tunc igitur Iove natus Iolaus
Horrendum equos increpuit. illi autem à comminatione
Leviter ferebant celerem currum, pulverem cientes per campum.
Nam ipſis animum addiderat Dea cæſiis oculis Minerva,
Ægide concuſſa, ingemiſcebat autem circumquaque tellus.

Illi

---

plaria, inter quæ Palat. habent ὅτι νῶτα, pro ὅτινα.

344. Αἰγίδ'.] Πεφυτάχυσι, idem cod.

Τοὶ δ' ἄμυδις ποσσὶν ἐπείγοντ' ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ,
Κύκνος δ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος ἀϋτῆς,
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
Ὀξέα χρεμίσσον, κατὰ δὲ σφιν ἄγυιαι ἠχώ.
Τὸν πρότερον ποσσίπτι βίη Ἡρακληείη·
Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίχθιον ὠκέας ἵππους,
Ἀνδρείσιν, οἵ τε πάμπαν καὶ ὀϊζύος ἴδρεις εἰμέν;
Ἀλλὰ παρὲξ ἔχε δίφρον ἐΰξοον, ἠδὲ κελεύθου
Εἶκε παρὲξ ἰέναι. Τρηχῖνα δέ τοι παρελαύνω
Ἐς Κήϋκα ἄνακτα· ὁ γὰρ δωτάμεν τι καὶ αἰδεῖ
Τρηχῖνος πεπόθηκε, σὺ δ' οὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός.
Τῷ γὰρ ὀπυίει παῖδα Θεμιστονόῃ κυανώπιν.
Ὣ πέπον, ἤ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο πελάσσει
Ἀρκέσαι, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πολεμίζειν.
Ἤδη μέν τέ φημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
Ἔγχεος ἡμετέρου, ὅτ' ἐπ' ἠπείρου Πύλον ἡμαθόεντος
Ἀντίος ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοσεν ὑπερβήναι.
Τεὶς μὲν ἐμοὶ κατὰ δουρὸς ὑπείκων ἡρέσσατο γαίῃ,
Οὐτάμενος σάκεος· τὸ γὰρ πέτρασεν, ἤλασε μηρόν,
Παντὶ μάλ' ἀσπίδων, ἀλλὰ γὰρ μέγα σάκος ἄρρηξα·
Πελωρὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ.
Ἔνθά κε δὴ λαβέτης ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
Ὣς ἔφατ'· ἀδ' ἄρα Κύκνος ἐϋμμελίης ἐμνοίνα
Τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάμενος ἵππους.
Δὴ τότ' ἀπ' ὀλτοφίων δίφρον θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
Παῖς τε Διὸς μεγάλου, καὶ Ἐνυαλίοιο ἄνακτος.
Ἡνίοχοι δ' ἵππων λάσιον κομόωντας ἵππους·
Τῶν δ' ὑποσδομένων κονάβιζε ποσὶ δίρεια χθών.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Πέτρας λοπαδώσασιν, ἐπ' ἀλλήλας ἰόωσι,
Πολλὰ

---

356. Τῷ γὰρ ὀπυίει παῖδα.] In Solonis legibus opponebantur. βίεσθαι (male legitur βείεσθαι) & ὀπύειν. Hesych. βίεσθαι, τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, τὸ δὲ κατὰ νόμον ὀπύειν.

364. Παντὶ.] Notandum est hic σάκος

Illi autem pariter procedebant, ſimiles igni ſive procellæ,
Cygnus equûm domitor, & Mars inſatiabilis bello.
Horum equi deinde obviam ſibi mutuo facti,
Acutum hinnivere, circaque ipſos reverberabatur ſonus.
Atque hunc prior alloquebatur vis Herculea:
Cygne ignave, cur contra nos tenetis veloces equos,
Viros, qui laboris & erumnæ experti ſumus?
In diverſum tene currum bene politum, atque è via
Cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
Ad Ceycem regem. nam ille poteſtate pariter & majeſtate
Trachini antiſtat. Tu vero ſatis hoc ſcis etiam ipſe:
Ejus enim connubio tenes filiam Themiſtonoëm nigroculam.
O ignave, non enim tibi neque Mars mortis exitium
Prohibuerit, ſi nos inter nos congrediamur bellando.
Jam ipſum quidem aio ante quoque aliquoties periculum feciſſe
Haſtæ noſtræ, quando pro Pylo arenoſo
Adverſus ſtetit mihi pugnam inſatiabiliter optans.
Ter ſiquidem mea haſta percuſſus ſuſtinuit ſe terra,
Vulneratus clypeo: quarto autem tranſadegi femur ejus,
Totis animis feſtinans, magnumque illius clypeum perforavi.
Pronus autem in pulveribus humi proſtratus cecidit haſtæ impetu.
Vbi etiam ignominia affectus inter immortales fuit,
Manibus ſub noſtris relictis ſpoliis cruentis.
Sic dixit: at Cygnus bellicoſus haudquaquam curabat,
Huic obtemperans, retinere trahentes currum equos.
Ac tunc à bene compactis bigis deſilierunt celeriter in terram,
Et Iovis filius magni, & Enyalii regis.
Auriga autem propius egerunt pulchricomos equos.
Illis autem irruentibus ſonitu pedum concitata eſt lata terra.
Vt autem ab alto vertice montis magni
Rupes deſiliunt, alia ſuper alias cadentes:

Mul-

ὀδὼν poni priore longa, ut & infra verſ. 461. quum tamen alibi ſoleat Heſiodus alios Poëtas in corripienda illa ſyllaba ſequi.

372. Η'νίοχοι.] Scribe cum Palat. ἐμπλω.

374. Ω'ς δ' ὅτ'.] Comparatio hæc eſt Homero frequens.

1384. Καὶ δ'

Πολλαὶ γὰρ δρῦς ὑψικόμοι, πολλαὶ δέ τε φηγοὶ,
Αἴγειροί τε πανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
Ῥίμφα κυλινδομένων, εἴως πεδίον δ' ἀφίκωνται·
Ὡς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πίσυν μέγα κεκλήγοντες.
Πᾶσα γὰρ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτή τ' Ἰαωλκὸς,
Ἄρνη τ', ἠδ' Ἐλίκη, Ἄνθειά τε ποιήεσσα,
Φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Θεσπεσίῳ σπεύδεσκον. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς,
Καὶ δ' ἄρ' ἀπ' ὀφρυόφιν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας,
Σῆμα πιθεὶς πολέμοιο ἰῇ μεγαθαρσεῖ παιδί.
Οἷος δ' ἐν βήσσῃς ὄρεος χαλεπὸς σφετιδέσσι
Κάπρος χαυλιόδοντι φερυσθὲν θυμῷ μαχέσσαι
Ἀνδράσι θηρευτῆς, θηκὴ δέ τε λάινον οὐδὸν
Δοχμωθεὶς, ἀφρὸς γὰρ ὑπὲρ στόμα μασιόωνται
Λείβεται, ἄσται δέ οἱ σὺν λαμπετόωντι εἰκέλω,
Ὀρθαὶ δ' ἐν λοφιῇ φέρονται τείχεας ἀμφὶ τε δειρῇ·
Τῷ ἴκελοι Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππείης ὄχε' ἆφρε,
Ἦμος γ' ἐλθέμεν ἔμπεδον ἀνδράσι πένθος ἀρέσθαι
Οὖζόν τ' ἐφθιόμενον θ' ἁπὸ ἀνθρώποισιν ἀείδειν
Ἄρχεται, ᾧ τε πόσις κὴ βρῶσις ἦλυς ἔερση.
Καί τε παπημένος τε κὴ ἠπόλος χέρ' αὐδλὴν
Ἴδῃ ἐν αἰνοπάτῃ, ὅποτε χρόα Σείριος ἄζῃ.
Τῆμος δὴ κέχρηται ἀλεγλώχας τελέθουσι,
Τάς τε θέρῃ ἀστείρουσιν, ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται,
Οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα κὴ ἄχθος·
Τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Ὡς γὰρ λέοντε δύω ἀμφὶ χαμάδος ἐλάφοιο
Ἀλλήλοις κορύσσετε, ἐπὶ σφέας ὁρμήσασι,
Δεινὴ δὲ σφ' ἰαχὴ, ἄφαρ δὲ θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων·
Οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι,
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην
Αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο

Πίο-

---

384. Καὶ δ' ἄρ'.] Hoc Homero & Virgilio semper signum cladis est.

399. Τάς τε θέρῃ.] Στείρουσιν Palatin.

401. Τὴν ὥρην.] Lege ὀρυμαγδὸς.

415. Οὐδ'.]

Multaque quercus, multa item picea
Alnique totis radicibus refringuntur ab ipsis
Celeriter delabentibus, donec in campum perveniant:
Ita & illi in se mutuo ruebant cum magno clangore.
Tota autem Myrmidonum civitas celebrisque Iaolcus,
Arneque, & Helice, & Anthea herbosa,
Pra voce utriusque valde resonabant. Illi autem cum clamore
Mirando congressi sunt. magnum autem intonuit prudens Iupiter,
Et à cœlo guttas dimisit sanguinolentas,
Signum id ponens bello, suo multum confidenti filio.
Qualis autem in vallibus montis acerbus aspectu
Aper, dentes habens exertos fertur impetu ad pugnandum
Cum viris venatoribus, acuitque candidum dentem
Per obliquum actus, spuma autem circa os mandenti
Destillat, oculique ipsi igni splendenti similes sunt,
Rectis autem in vertice horret setis, circaque collum:
Talis similis Iovis filius ab equestri desiliit curru.
Quando autem viridi nigricans alis sonora cicada
Ramo insidens, æstatem hominibus canere
Incipit, cujus & potus & cibus mollis ros est,
Atque per totum diem, & mane sub auroram fundit vocem
Æstu in gravissimo, quando corpus Sirius exsiccat.
Quando item & milia circum arista nascuntur,
Qua æstate seminant, cum uva acerba colorem mutant,
Qualia Bacchus dedit hominibus in latitiam & laborem;
Eo tempore pugnabant, multus autem tumultus excitabatur.
Vt autem leones duo, pro occisa cerva
Sibi mutuo irati, in se ipsos impetum faciunt,
Savusque inter ipsos rugitus, strepitusque exoritur dentium;
Atque ut vultures incurvis unguibus repandirostri
Rupe in excelsa, magno clangore dimicant,
Capta montivaga gratia, aut fera cerva

Pinguis,

Πίονα, λῶτ' ἐδύμασι βαλὼν αὐζηίσι· αὐτὰρ
Γ' ἀπὸ νδρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλη
Χώρᾳ ἀΐδελος ἰών· οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
Ἐσυμβώσ δέ οἱ ἀμφὶ μάχλω δελμεῖαν ἔθεντο·
Ὡς οἱ κεκληγόντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ἔνθ' ἤτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
Κτανέμεναι μεμαὼς, σάκεϊ ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος·
Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δ' ὃ δῶρα θεοῖο.
Ἀμφιτρυωνιάδης δ' βίη Ἡρακληείη
Μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔσχεϊ μακρῷ
Αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γένειος
Ἤλασ' ἐπικρατέως· λὰξ δ' ἄμφω κῶλα πέτασε
Ἀνδροφόνος μελίη. μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
Ἤλπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ὅτε πίτυς
Ἠλίβατος, πολυγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ·
Ὡς ἔριπ'. ἀμφὶ δέ οἱ βεβάκτο τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶλε Διὸς παλαμάρδιος υἱὸς,
Αὐτὸς δ' βριθοσύνῃσιν Ἄρηϊ ἐπιδρομὰ δακόωσας,
Δεινὸν ὁρᾶν ὀσσοισι, λέων ὡς σύμβλε κύρσας,
Ὅς τε μάλ' εὐδυκέως ῥινὸν κρατερῇσιν ὀνύχεσσι
Σχίσας ὅπλι πάχησε, μελίφρονα θυμὸν ἀπούρας·
Ἐμβρίθως δ' ἄρα οἱ περὶ κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ.
Γλαυκιόων δ' ὀσσοις δεινὸν, πολυρρώς τε καὶ ὤμους
Οὐρῇ μαστίων, ποσὶ γλάφῳ· ἠδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὲν σχεδὸν ἐλθεῖν, ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρυωνιάδης ἀκόρητος ἀϋτῆς
Ἀντίος ἔστη Ἄρηος· ὃν φρεσὶ θάρσος ἀέξων
Ἐσυμβώς. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλυθεν ἀκνυμένως κῆρ·
Ἀμφότεροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλης πέτρης πρηῶνος ὀρούσαι,
Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσι κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠΐχὴ

Ἔρχε-

---

415. Οὐδ'.] Scholiastes Græcus Tzetzes scribit, Seleucum quendam legere χαλκὶς, ut de hasta intelligatur. nam scutum, inquit, non erat æneum.

423. Ἀμφὶ δέ οἱ βεβάκτο, &c.] Τεύχεα ποικίλα sunt, sicut Terentio vestis varia, ἡ πολυτελὴς. Nec discedit

Pinguis, quam interfecit jaculando juvenis vir,
Sagitta à nervo emissa: ipse autem vagatur alio loco
Loci ignarus existens. at illi celeriter animadverterunt,
Certatimque pro ea pugnam acerbam instituerunt:
Sic & hi duo cum clamore contra se mutuo irruerunt.
Ibi sane Cygnus quidem potentis Iovis filium
Occidere meditans, clypeo æream hastam adegit,
Neque tamen perrupit as: defendebant enim dona Dei.
Contra autem Amphitryoniades, vis Herculea,
Inter galeam & clypeum, hasta longa,
Cervicem nudatum, celeriter, infra mentum,
Pertudit valde, amboque detondit tendones
Homicida lancea: magnum enim robur inciderat viri.
Cecidit autem veluti cum quercus aliqua, aut cum rupes
Excelsa, icta Iovis fumanti fulmine:
Sic cecidit. circum ipsum autem resonabant arma variegata ære.
Atque hunc quidem ibi reliquit Iovis arumnosus filius.
Ipse autem occisorem hominum Martem accedentem observans,
Savum videns oculis, ut leo corpus forte nactus,
Qui admodum accurate pelle validis unguibus
Dissecta, quam celerrime dulcem animum abstulit:
Alacriter autem hujus nigrum expletur cor,
Ac cæsiis intuens oculis sævum quiddam, costasque & humeros
Cauda flagellans, pedibus fodit; neque quisquam ipsum
Sustinet ex adversa aspiciens prope ire, neque pugnare.
Talis igitur & Amphitryoniades insatiabilis bello
Contra Martem stetit, in præcordiis audaciam augens
Certatim. Ille autem prope venit afflicto corde.
Vtrique autem cum clamore alter alterum invaserunt.
Vt autem, quando à magno rupes cacumine præcipitans,
Et in longum delata saltu volvitur, fragorque

Venit

---

dit multum Diaconus, qui interpretatur κεκραλλωπισμένα ἐκ χαλκοῦ.

425. Αὐτὸς.] Aut retinendum ὀπίστω, ut supra, aut ἀφιστάτω, ut in Palatino, pro ἀφιστάντα.

431. Οὐρῇ.] Legitur etiam μυσιχόων.

Ἔρχεται ἐμμεμαῶτα, παγ᾽ ἧ οἱ ἀνιεβόλησεν
Ὑψηλὸς, τῷ δὴ σαωτικέκετο, ἔνθα μιν ἵκε·
Τόση ὁ μὲν ἰαχὴ βεβοάρμαζε ἅλις Ἄρης
Κεκληγὼς ἐπόρουσεν· ὁ δ᾽ ἐμμαπίως ὑπὸ ἔδεκτο.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο
Ἀντίη ἦλθεν Ἄρηος, ἐρεμνὰ δὲ μήσατ᾽ ἔχουσα,
Δεινὰ δ᾽ ὑπόδρα ἰδοῦσ᾽ ἔπτα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρες ἐπίσχε μῶν᾽ κρατερὸν κὴ χεῖρας ἀάπτους.
Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦναι
Ἡρακλέα κλεινάορα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ᾽ ἄγε παῦε μάχης, μηδ᾽ ἀντίος ἴσασ᾽ ἐμεῖο.
Ὣς ἔφατ᾽· ἀλλ᾽ ὃ πεῖθ᾽ Ἄρεως μεγαλήτορα θυμόν.
Ἀλλὰ μέγα ἰάχων, φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων,
Καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Καπτάλιμον μεμαώς· κὴ ῥ᾽ ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος
Σωρηχὲς, ἐξ ὅτε δουρὸς κρίεων σφὲ τετυκεῖτο,
Ἐν σάκεϊ μεγάλῳ. ἀπὸ δ᾽ γλαυκῶπις Ἀθηνὴ
Ἔσχε ὁρμὴν ἑτέρωσ᾽, ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
Δειμὺ δ᾽ Ἄρηϊ ἄχος εἷλεν· ἐρυσάμενος δ᾽ ἄορ ὀξὺ,
Ἔστυτ᾽ ἐφ᾽ Ἡρακλῆϊ κρατερόφρονι· τὸν δ᾽ ἐπόησε
Ἀμφιτρυωνιάδης δεινὸς ἀκόρητος ἀϋτῆς,
Μηρὸν γυμνωθέντα σάκους ὑπὸ δαιδαλέοιο,
Οὖτασ᾽ ἐπικρατέως· ἀμὸ δ᾽ μέγα σάκος ἄραξε,
Δέρας νωμήσας, ἐπὶ δ᾽ χθονὶ κάββαλε μίαν.
Τῷ δ᾽ Φόβος κὴ Δεῖμος ἐΰτροχον ἅρμα κὴ ἵππους
Ἤλασαν αἶψ᾽ ἔγχυς, κὴ ἀπὸ χθονὸς ὄρυοδείης
Ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ᾽ ἔπειτα
Ἵππους μαστίσθην, ἰηνθὴ δ᾽ μακρὸν Ὄλυμπον.
Υἱὸς δ᾽ Ἀλκμήνης κὴ κυδάλιμος Ἰόλαος,
Κύκνον σκυλάσσοντες ἀπ᾽ ὤμων τεύχεα καλὰ
Νίσοντ᾽· αἶψα δ᾽ ἔπειτα πόλιν Τρηχῖνος ἱκόντο
Ἵππους ἀκυπόδεσσιν. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθηνὴ
Ἔξίκετ᾽ Ὄλυμπόν δε μέγαν κὴ δώματα πατρός.

Κύκνον

---

450. Ὣς ἔφατ᾽· ἀλλ᾽ ὅ.] Palatin. Ἄρη

458. Ἔστυτ᾽.] MS. Ἡρακλῆϊ editi quidam Ἡρακλεῖ.

Venit ſubito ingens, collis autem ipſi obvius ſit
Altus, ad quem curſu defertur, ubi ipſam retinet:
Tanto ille fremitu, curruum gravator, pernicioſus Mars
Vociferans irruit; ille autem prompte venientem excepit.
Porro Minerva filia Iovis ægida tenentis
Obviam venit Marti, tenebroſam habens ægidem,
Sæva autem torve intuens, verbis volucribus allocuta eſt:
Mars, inhibe animos ingentes & manus invictas,
Neque enim tibi fas eſt inclyta arma auferre,
Hercule occiſo, Iovis magnanimo filio.
Sed age, deſiſte à pugna, neque adverſus ſteteris mihi.
Sic ait: ſed non perſuaſit Martis magnanimi animo:
Sed magno fremitu flamma ſimilia arma vibrans,
Celeriter invaſit vim Herculeam,
Occidere feſtinans: & conjecit æratam haſtam
Acriter, ob ſuum filium iraſcens mortuum,
In clypeum magnum. At procul cæſia Minerva
Haſtæ impetum avertit, manu deflectens à curru.
Acerbus autem dolor Martem cepit: extractoque gladio acuto,
Irruit contra Herculem magnanimum. at illum accedentem
Amphitryoniades, ſævo inſatiabilis bello,
Femore nudatum clypeo ſub variegato
Vulneravit valide: magnumque trajecit clypeum,
Haſta vibrans: in terra autem proſtravit media Martem
At illi Pavor & Metus agilem currum & equos
Adegerunt celeriter propius, & à terra habente latas vias
In currum poſuerunt variegatum: atque inde celeriter
Equos flagellis impulerunt, veneruntque in altum Olympum.
Filius autem Alcmenæ & glorioſus Iolaus,
Cygno deſpoliato armis ab humeris pulchris detractis,
Revertebantur. moxque exinde ad civitatem Trachiniam venerunt
Equis velocibus. At cæſiis oculis Minerva
Pervenit in Olympum magnum, & domos patris.

Κύκνον δ' αὖ κήϋξ θάπτειν, καὶ λαὸς ἀπείρων,
Οἵ ῥ' ἐξαὖς ναίον πόλιος κλειτῆς βασιλῆος,
Ἄνθηλω, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτόν τ' Ἰαωλκὸν,
Ἄρνῃ τ' ἠδ' Ἑλίκῃ, πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς,
Τιμῶντες Κήϋκα, φίλον μνησάρμασι θεοῖσι.
Τῷ ὃ πάφνον καὶ σῆμ' αἰὲν ποίησεν Ἄναξ,
Ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων. τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
Λητοΐδης ἐλόωξ', ὅτε ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
Ὅσπις ἄγοι Πυθοῖδε, βίῃ σύλασκε δοκεύων.

THE END.

Cygnum autem contra Ceyx ſepelivit, & populus infinitus,
Qui prope civitatem habitant inclyti regis,
Anten, Myrmidonumque civitatem, celebremque Iaolcum,
Arnenque & Helicen. multus autem congregabatur populus,
Honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
Sed illius ſepulcrum & monumentum obſcurum reddidit Anaurus,
Imbre hyemali exundans. ita enim ipſum Apollo
Latonæ filius juſſit, propterea quod inclytas hecatombas
Quicunque portaret Delphos, eum vi ſpoliabat inſidiatus.

FINIS.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

Θεογονία.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀείδειν,
Αἵθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐριδθενέος Κρονίωνος,
Καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χρόα Περμησσοῖο,
Ἢ Ἱππουκρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
Καλούς, ἱμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ,
Ἐννύχιαι στεῖχον, ἐπεκλείουσαι ἀοιδήν,
Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγιόχοιον, καὶ πότνιαν Ἥρην
Ἀργείην, χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν,
Κούρην τ' Αἰγιόχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἠδὲ Ποσειδάωνα γαιήοχον, ἐννοσίγαιον,
Καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλιγβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον, καλήν τε Διώνην,
Ἠῶ τ', Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Λητώ τ', Ἰαπετόν τε, ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
Γαῖάν τ', Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ νύκτα μέλαιναν·
Ἄλλων τ' Ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων.
Αἵ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδήν,
Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρώτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο·
Ποιμένες ἄγραυλοι, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
Ἴδμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὣς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι·

Καὶ

---

5. Καί τε.] In nonnullis exemplaribus est Τιρμησσοῖο. & verſ. ſequenti quidam dividunt ἵπ-που κρήνης.

32. Θεί-

HESIODI ASCRÆI DEORVM GENERATIO.

A Muſis Heliconiadibus incipiamus canere,
Qua Heliconis habitant montem, magnumque diuinumque:
Et circa fontem nigrum pedibus teneris
Saltant, aramque prapotentis Saturnii,
Atque abluta tenero corpore in Permeſſo,
Aut in Hippocrene, aut in Olmio ſacro,
Summo in Helicone choreas duxerunt,
Pulchras, amabiles; fortiterque tripudiarunt pedibus.
Inde concitata, velata aëre multo,
Noctu incedebant, perpulchram uocem emittentes,
Celebrantes Iouemque egida tenentem, & uenerandam Iunonem
Argiuam, aureis calceamentis incedentem:
Filiamque Ægiochi Iouis, caruleos oculos habentem Mineruam:
Auguremque Apollinem, & Dianam ſagittis gaudentem,
Atque Neptunum terram continentem, terra motorem,
Et Themin uenerandam, & nigris oculis Venerem,
Hebenque aurea corona decoram, formoſamque Dionen,
Auroramque, Solemque magnum, ſplendidamque Lunam,
Latonamque, Iapetumque, ac Saturnum verſipellem,
Terramque, Oceanumque vaſtum, & Noctem atram:
Aliorumque immortalium ſacrum genus ſemper exiſtentium,
Qua olim Heſiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos paſcentem Helicone ſub diuino.
Hoc autem me primum Dea ſermone compellarunt,
Muſa Olympiades, filia Iouis Ægiochi:
Paſtores in agris pernoctantes, mala probra, ventres ſolum,
Scimus mendacia multa dicere veris ſimilia:
Scimus etiam, quando voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filia Iouis magni veridica,

Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον,
Δρέψασ' ἱμερτήν. ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θεῖαν, ὄφρα κλείοιμι τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αὖθις ἀείδειν.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην;
Τιὴν, Μουσάων δὲ χώμεθα, ταὶ Διὶ πάλαι
Ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Εἰροῦσαι, τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
Φωνῇ ὁμηρεύσας· τῶν δ' ἀκάματος ῥέε αὐδὴ
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα. γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐριγδούπου θεᾶν ὀπὶ λειριοέσσῃ
Σκιδναμένῃ. ἠχεῖ δ' ὑπὸ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Δώματα ἀθανάτων. αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι,
Θεῶν γένος αἰδοῖον πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, οὓς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔτικτεν,
Οἵτ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
Δεύτερον αὖτι Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαί, λήγουσαί τ' ἀοιδῆς,
Ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν, κράτεί τε μέγιστος.
Αὖθις δ' ἀνθρώπων τε γένος, κρατερῶν τε γιγάντων
Ὑμνεῦσαι, τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
Τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε παλλὰς μιγεῖσα
Μνημοσύνῃ, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
Λησμοσύνην τε κακῶν, ἄμπαυμά τε μερμηράων.
Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσγετο μητίετα Ζεύς,
Νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμέραι πολλαὶ ἐτελέσθη,
Ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κούρας ὁμόφρονας, ἦσιν ἀοιδὴ

Μέμε-

---

32. Θεῖαν.] Magis placeret altera lectio, Ἵνα κλείοιμι, si cum ea stare posset versus, quod infra quoque Poëta utatur verbo κλείειν. Quid si vero legamus ὡς κλείοιμι.

48. Ἀρχόμεναί.] Altera lectio, λήγουσαι, videretur fortassis melius convenire, si mensura versus ferre posset.

Et mihi ſceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
Decerpere mirandum. inſpirarunt autem mihi vocem
Divinam, ita ut ſcirem tam futura quam præterita,
Et me jubebant celebrare beatorum genus ſempiternorum,
Se vero primo & poſtremo ſemper decantare.
Sed quo mihi hæc circa quercum, aut circa petram?
O tu, à Muſis ordiamur, qua Iovi patri
Canendo oblectant magnum animum in Olympo,
Memorantes, & præſentia, & futura, & præterita,
Vocem inter ſe aptantes. illarum vero indefeſſa fluit vox
Ab ore ſuavis. rident autem domus patris
Iovis valde tonantis, Dearum voce à ſuavi
Diſperſa. reſonat vero vertex nivoſi Olympi,
Domus immortalium. hæ vero immortalem vocem emittentes,
Deorum genus venerandum in primis celebrant cantilena,
Ab exordio, quos Tellus & Cœlum latum genuerunt,
Quique ex his prognati ſunt Dii, datores bonorum.
Secundo rurſum Iovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
Incipienteſque canunt Dea, & finientes carmen,
Quam ſit præſtantiſſimus Deorum, & imperio maximus.
Porro & hominum genus, fortiumque gigantum
Celebrantes, oblectant Iovis mentem in Olympo,
Muſæ Olympiades, filiæ Iovis ægida habentis:
Quas in Pieria Saturnia peperit patri mixta
Mnemoſyne, fertilitati Eleutheris imperans,
Oblivionemque malorum, & ſolatium curarum.
Novem enim ei noctes mixtus eſt prudens Iupiter,
Seorſim ab immortalibus, ſacrum lectum conſcendens.
Sed cum jam annus exactus, circumvoluta vero eſſent tempora
Menſium decreſcentium, dieſque multi tranſacti eſſent,
Ipſa peperit novem filias concordes, quibus carmen

Cura

---

poſſet. Senſus certe eſt manifeſtus. idem nempe qui eſt, verſ. 31. Σφᾶς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστερον αὖτιν ἀείδειν. qui commode effici non poteſt, ſi legamus λήγωσι, niſi ita exponâmus: καὶ λήγειν ἀοιδῆς; ſubintellige, αὐτὸν ὑμνοῦσαι.

60. Η' δ' ἔπειτ'.] Secundum quoſ-

Μέμβλιτον, ὃν τ' ἤθεσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχουσαι,
Τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
Ἐνθάδ' ἄφιν λίπαρόν τε χορὸν καὶ δώματα καλά.
Πὰρ δ' αὐτῇσι Χάριτες, καὶ Ἵμερος οἰκί' ἔχουσιν,
Ἐν θαλίῃς· ἔρατόν δὲ μέλος θέσαν ἱείσαι,
Μίλπονται πάντων τε νόμους, καὶ ἤθεα πεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν, ἐπήρατον ὄσσαν ἱείσαι.
Αἱ τότ' ἴσαν πρὸς Ὄλυμπον ἀγαλλόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἴαχε γαῖα μέλαινα
Ὑμνεύσαις· ἔρατος δὲ ποδῶν ὑπὸ δοῦπος ὀρώρει,
Νειατάμων πατέρ' εἰς ὄν. ὁ δ' ὑπερθύμῳ ἐμβασιλεύει,
Αὐτὸς ἔχων βροντῶν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
Κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον. εὖ δ' ἑκάστοις
Ἀθανάτοις διέταξεν ἀμοίρας, καὶ ἐπέφραδε τιμάς.
Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι ἄειδον, ὀλυμπιάδες θεμιστ' ἔχουσαι,
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἀγλαΐηφι·
Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
Καλλιόπη θ'· ἡ γὰρ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.
Ἥ μὲν γὰρ βασιλεῦσι μετ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
Ὅντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων,
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὸν χείουσιν ἀοιδὸν,
Τοῦ δ' ἔπι σὺν στόματι ῥεῖ μείλιχα· οἱ δέ νυ λαοὶ
Πάντες ἐς αὐτὸν ὁρῶσι, δίκας εἰνοδίᾳ θέμιστας
Ἰθείῃσι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων,
Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε.
Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς
Βλαπτομένοισ' ἀγορῇφι μετάτροπα ἔρδει τελέσσαι
Ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραβλήδην ἐπέεσσιν.
Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς, ἱλάσκοντται
Αἰδοῖ μειλιχίῃ· μετὰ δ' ἔπλετο ἀγρομένοισιν.

Οἷα

---

quosdam esset scribendum κῦρας, quod ρας corripitur: sed non assentiuntur veteres codices.

61. Μέμβλιτον.] Ald. edit. habet

Cura eſt, in pectoribus ſecurum animum habentibus,
Paululum à ſummo vertice nivoſi cœli,
Vbi ipſis ſplendidique chori, & ædes pulchra.
Iuxta vero eas Gratia & Cupido domos habitant,
In conviviis: amabilem autem per os vocem emittentes,
Canunt omniumque leges, & mores venerandos
Immortalium celebrant, amabilem autem per os vocem emittentes.
Iſta tum ibant ad Olympum exultantes voce pulchra,
Immortali cantilena: undique vero reſonabat terra atra
Canentibus hymnos: jucundus vero à pedibus ſtrepitus excitabatur,
Euntium ad patrem ſuum. ille autem in cœlo regnat,
Ipſe habens tonitru, atque ardens fulmen,
Vi ſuperato patre Saturno. bene autem ſingula
Immortalibus diſpoſuit ſimul, & induxit honores.
Hæc ſane Muſæ canebant, cœleſtes domos tenentes:
Novem filiæ magno è Iove prognatæ:
Clioque, Euterpeque, Thaliaque, Melpomeneque,
Terpſichoreque, Eratoque, Polymniaque, Vraniaque,
Calliopeque: hæc autem præſtantiſſima eſt omnium.
Hæc enim & reges venerandos comitatur.
Quemcunque honoraturæ ſunt Iovis filiæ magni,
In lucem editumque aſpexerint à Iove nutritorum regum,
Huic quidem ſuper linguam dulcem fundunt cantilenam,
Hujus verba ex ore fluunt blanda: cæterum populi
Omnes ad ipſum reſpiciunt, diſcernentem jus
Rectis judiciis. hic autem tuto cauteque loquens,
Statim etiam magnam contentionem ſcite diremit.
Propterea enim reges prudentes, quod populis
Damno affectis in foro res iterum integras reſtituunt
Facile, mollibus alloquentes verbis.
Incedentem vero per urbem, veluti Deum, placant
Reverentia blanda: eminet vero inter ipſos congregatos.

Tale

---

bet μίλητος: Germ. μίλλητος: Venet. μιμίλητος. Sed notum eſt ex Homero, μιμίλητος contrahi in μίμβλητος.

Οἷά τοι Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί·
Ἐκ δὲ Διὸς, βασιλῆες. ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι
Φίλωνται· γλυκερή οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
Ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ ἀοιδὸς
Μουσάων θεράπων κλέα προτέρων ἀνθρώπων
Ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Αἶψ' ὅγε δυσφροσυνέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
Μέμνηται· ταχέως δὲ παρίτροπα δῶρα θεάων.
Χαίρετε τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
Οἳ Γῆς ἐξεγένοντο καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Νυκτός τε δνοφερῆς, οὕς θ' ἁλμυρὸς ἔτρεφε Πόντος.
Εἴπατε δ' ὡς τὰ πρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γένοντο,
Καὶ ποταμοὶ, καὶ Πόντος ἀπείριτος οἰδματι φύων,
Ἄστρα τε λαμπετόωντα, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Οἵ τ' ἐκ τούτων ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων.
Ὡς τ' ἄφενον δάσαντο, καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολυπτύχου ἔσχον Ὄλυμπον.
Ταῦτά μοι ἔννεπε Μοῦσα, ὀλύμπια δώματ' ἔχουσα,
Ἔξ ἀρχῆς, καὶ εἰπὲ τίνες τὰ πρῶτα γένοντο.
Ἦ τοι μὲν πρώτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Τάρταρά τ' ἠερόεντα μυχῷ χθονὸς εὐρυοδείης·
Ἠδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Λυσιμελὴς, πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
Δάμναται ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βυλήν.
Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε, μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο.
Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο·
Οὓς τέκε κυσαμένη, Ἔρεβεϊ φιλότητι μιγεῖσα.
Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
Οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν φάτο πάντα καλύπτοι,
Ὄφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.

Γείνατο

Tale Muſarum ingens munus hominibus.
A Muſis etenim, & eminus feriente Apolline,
Viri cantores ſunt ſuper terram & citharœdi:
Ex Iove vero reges. Ille vero beatus, quemcunque Muſa
Amant: ſuavis ei ab ore fluit vox.
Quod ſi enim quis luctum habens recenti dolore ſaucio animo
Triſtetur, animo dolens, caterum Poëta
Muſarum famulus res claras priſcorum hominum
Laudibus celebraverit, beatoſque Deos qui Olympum incolunt;
Statim hic ſollicitudinum obliviſcitur, nec quicquam dolorum
Meminit: cito enim deflexerunt eum alio dona Dearum.
Salvete nata Iovis, date vero amabilem cantilenam.
Celebrate quoque immortalium divinum genus, ſemper exiſtentium,
Qui Tellure prognati ſunt, & Cœlo ſtellato,
Nocteque caliginoſa, quoſque ſalſus nutrivit Pontus.
Dicite inſuper, ut primum Dii & terra fuerint,
Et flumina, & Pontus immenſus, æſtu furens,
Aſtraque fulgentia & cœlum latum ſuperne:
Et qui ex his nati ſunt Dii, datores bonorum.
Vtque opes diviſerint, & quomodo honores diſtinxerint,
Atque quomodo primum multis implicitum ſpheris tenuerint cœlum.
Hæc mihi dicite Muſæ, cœleſtes domos inhabitantes
Ab initio: & dicite quodnam primum fuerit illorum.
Primo omnium quidem Chaos fuit, ac deinde
Tellus lato pectore prædita, omnium ſedes tuta ſemper
Immortalium, qui tenent juga nivoſi Olympi,
Tartaraque tenebricoſa in receſſu terræ ſpacioſa:
Atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
Solvens curas, & omnium Deorum, omniumque hominum
Domat in pectoribus animum, & prudens conſilium.
Ex Chao vero Erebuſque, nigraque Nox editi ſunt.
Ex nocte porro Ætherque & Dies prognati ſunt:
Quos peperit ubi concepiſſet, Erebo amore mixta.
Tellus vero primum quidem genuit parem ſibi
Cœlum ſtellis ornatum, ut ipſam totam obtegat,
Vtque eſſet beatis Diis ſedes tuta ſemper.

Genuit

Γείναθ' ὕρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἀοιδούς
Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' ὄρεα βησσήεντα.
Ἠ' ἧ καὶ ἀτρύγετον Πέλαγος τέκεν οἴδματι θῦον,
Πόντον, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐυνηθεῖσα, τέκ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν θ', Ὑπερίονά τ', Ἰαπετόν τε,
Θεϊάν τε, Ῥείαν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοστέφανον, Τηθύν τ' ἐρατεινήν.
Τοὺς δὲ μετ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Δεινότατος παίδων· θαλερὸν δὲ ἤχθηρε τοκῆα.
Γείναθ' δ' αὖ Κύκλωπας ὑπερφίαλον ἦτορ ἔχοντας,
Βρόντην τε, Στερόπην τε, καὶ Ἄργην ὀβριμόθυμον.
Οἵ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν.
Οἵ δή τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
Μοῦνον δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕλιξ ἐνέκειτο μετώπῳ·
Ἰσχύς τ' ἠδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἔπ' ἔργοις.
Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὀβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
Κοττός τε, Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑπερήφανα τέκνα.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλατοι· κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκεν ἐπὶ σθεναροῖσι μέλεσσιν.
Ἰσχὺς δ' ἄπλατος, μεγάλῳ ἐπὶ εἴδεϊ.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Δεινότατοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχθοντο τοκῆι
Ἐξ ἀρχῆς. καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
Πάντας ὑπερκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε,
Γαίης ἐν κευθμῶνι· κακῷ δ' ἐπέρπετο ἔργῳ
Οὐρανὸς, ἠ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη,
Στεινομένη· δολίῃ δὲ καὶ ἐπιφραδέσσατο τέχνῃ.
Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος,

Τεῦξε

140. Βρόντην.] Hæc lectio Latinorum Poetarum teſtimoniis confirmatur. Altera autem Ἀστεροπὴν habet pro Στερόπην.

145. Κυ-

Genuit præterea montes altos, Dearum gratas ſpeluncas
Nympharum, quæ habitant per montes ſaltuoſos.
Atque etiam infrugiferum pelagus peperit æſtu furens,
Pontum, abſque amore ſuavi. cæterum deinde
Cœlo concumbens, peperit Oceanum profundos vortices habentem,
Cœumque, Creumque, Hyperionemque, Iapetumque,
Theamque, Rheamque, Theminque, Mnemoſynenque,
Phœbenque aurea corona inſignem, Tethymque amabilem.
Hos vero poſt natu minimus natus eſt Saturnus vafer,
Acerrimus inter liberos: floridum autem odio proſequebatur paren-
Porro genuit & Cyclopes ſuperbum cor habentes, (tem.
Brontenque, Steropenque, & Argen forti animo præditum:
Qui Iovi & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.
Qui ſane per alia Diis ſimiles erant,
Vnus vero oculus media poſitus erat fronte.
Cyclopes vero illis nomen è re erat, eo quod ipſorum
Circularis oculus unicus inerat fronti:
Roburque & vires, & molimina erant in operibus.
Alii rurſus è Tellure & Cœlo prognati ſunt,
Tres filii magni, & prævalidi, non nominandi,
Cottuſque, Briareuſque, Gygeſque, ſuperba proles.
Quorum centum quidem manus ab humeris impetuoſe movebantur
Inacceſſa: capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris prognata erant ſuper robuſtos artus.
Robur autem immenſum, validum, ingenti in ſtatura.
Quotquot enim Tellure & Cœlo procreati ſunt,
Potentiſſimi filiorum, ſuo vero infenſi erant parenti
Ab initio. & horum quidem ut quiſque primum naſcebatur,
Omnes occultabat, & in lucem non emittebat,
Terra in latebris: malo autem oblectabatur opere
Cœlum. ipſa vero intus ingemiſcebat Terra vaſta,
Arctata: doloſam vero malamque excogitavit artem.
Statim vero cum procreaſſet genus cani ferri, Fabri-

---

145. Κυκλοτερὴς.] Al. ἑὼν, al. ἕεν. patet autem legendum eſſe ἕεις, pro εἷς: per diæreſin.

158. Κόθωνι.] Nomina appellativa in ων & εων ſignificant locum.

188. Μή-

Τόξις μέγα δρίπαυον, ἢ ἐπίφρασσι σῆσι φίλοισιν.
Εἶπε ἢ θεοσπίσσας, φίλον παῖ μῆτερ ἤτορ·
Παῖδες ἐμοὶ ἢ πατρὸς ἀπαφιάλου, αἴ κ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, πατέρ' γε κακὸν ποσὶ μεθέωμεν λώβην
Ἠμετέρου. ὡς πρὶν γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄρα πάντες ἔλον δίον, ἐκ δέ τις αὐτῶν
Φθέγξατο. θαρσήσας ἢ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
Αὖψ αὖτις μύθοισι φρεσὶν τέρπεσκε μελίφρονα κεδνήν·
Μῆτερ, ἐγώ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
Ἔργον. ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου ὧδε ἀλιτέζω
Ἠμετέρου· ὡς πρὶν γὰρ ἀεικέα μήσατο ἔργα.
Ὡς φάτο· γήθησεν ἢ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη·
Εἶσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε ἢ χερεὶ
Ἄρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
Ἦλθε ἢ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός· ἀμφὶ ἢ Γαίῃ
Ἵμείρων φιλότητος ἐπέχυθ', καί ῥ' ἐπανύσθη
Πάντη. ὁ δ' ἐκ λοχοῖο παῖς ὤρέξατο χειρὶ
Σκαιῇ, δεξιτερῇ ἢ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
Μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλῳ δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς
Ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
Ἐξοπίσω. τὰ μὲν οὔπι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
Ὅσσαι γὰρ ῥαθάμιγγες ἀπέσσυον αἱματόεσσαι,
Πάσας δέξατο Γαῖα. θεὸς τελέσσας δ' ἐνιαυτῶν,
Γείνατ' Ἐρινῦς τε κρατερὰς, μεγάλους τε Γίγαντας,
Τεύχεσι λαμπομένους, δολιχὰ ἕγχεα χερσὶν ἔχοντας,
Νύμφας θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Μήδεά θ', ὡς τοπρῶτον ἀπὸ μήδεα λάβεν
Κάββαλ' ἐπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ Πόντῳ,
Ὧς φέρετ' ἀμπίλαγον πολλὸν χρόνον· ἀμφὶ ἢ λευκὸς
Ἀφρὸς ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ἄερτο· τῷ δ' ἐνὶ κούρη
Ἐθρέφθη· πρῶτον ἢ Κυθήροισι ζαθέοισιν
Ἔπλετο· ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.

Ἐκ

---

188. Μήδεά θ'.] Non video quomodo ἀδάμαντος ad ſenſum applicari poſſit. Lege itaque cum exemplari Venetiis excuſo ἀδάμαντι, & in

Fabricavit magnam falcem, edixit vero caris liberis.
Dixit autem animum addens, caro mœrens corde:
Filii mei & patris nefarii, si volueritis
Parere, patris malam ulciscemur contumeliam
Vestri. prior enim sæva machinatus est opera. (*lorum*
Sic dixit: illos vero omnes invasit metus, neque quispiam il-
Locutus est. confirmato animo tandem magnus Saturnus versutus
E contra verbis compellavit matrem castam:
Mater, ego certe hoc in me recipiens peragam
Facinus. patrem enim inauspicatum nihil curo
Nostrum. prior enim sæva meditatus est opera.
Sic dixit: gavisa est autem valde animo Tellus ingens.
Collocavit autem ipsum celans in insidiis: indidit vero manui
Falcem asperis dentibus: dolo autem instruxit omni.
Venit autem Noctem adducens magnum Cœlum: undique vero
Cupiens amorem imminebat, & sane extentum est (*Telluri*
Passim. ex insidiis autem filius petiit manu
Sinistra, dextra vero immanem cepit falcem,
Longam, asperos dentes habentem, curique genitalia patris
Festinanter demessuit, rursumque abjecit ut ferrentur
Pone. illa quidem non incassum elapsa sunt manu:
Quotquot enim gutta proruperunt cruenta,
Omnes suscepit Terra. circumvolutis autem annis,
Produxit Erinnyasque validas magnosque Gigantes,
Armis nitentes, longas hastas manibus tenentes:
Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terram.
Testiculisque ut prius resectis, ferrum
Projecit circa Epirum undis agitatum in pontum.
Sic ferebantur per pelagus longo tempore: circumcirca vero alba
Spuma ab immortali corpore oriebatur: in ea puella
Innutrita est: primum vero ad Cytheras divinas
Vehebatur, inde tum circumfluam pervenit ad Cyprum.

Pro-

& in interpretatione Latina pro ferrum, ferro, reponendum. Nam καὶ δὲ αὐτὰ, & quæ sequuntur, de ipsis genitalibus omnino intelligenda sunt. Ibidem quoque, Η' περὶ πυλ.

Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὁίη
Ποσσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν ἀέξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
Ἀφρογενέα τε θεὰν, καὶ ἐϋστέφανον Κυθέρειαν
Κικλήσκουσι θεοί τε καὶ ἄνδρες, ὕνεκ' ἐν ἀφρῷ
Θρέφθη· ἠδὲ Κυθέρειαν, ὅτι σφεας ἵκετο Κύθηρα·
Κυπρογενέα δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
Ἠδὲ φιλομμειδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη.
Τὴν δ' Ἔρως ἀμάρτησε, καὶ Ἵμερος ἕσπετο καλὸς,
Γενομένῃ τὸ πρῶτα, θεῶν τ' ἐς φῦλον ἰούσῃ.
Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει, ἣ δὲ λέλογχε
Μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεῆσι,
Παρθενίους τ' ὀάρους, μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε,
Τέρψιν τε γλυκερὴν, φιλότητά τε, μειλιχίην τε.
Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν,
Παῖδας νεικείων μέγας Οὐρανὸς, οὕς τέκεν αὐτός.
Φάσκε δὲ, τιταίνοντας ἀπασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα πίσυ μετόπισθεν ἔσεσθαι.
Νὺξ δ' ἔτεκε συμβόλου τε Μόρου, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον· ἔτικτε δὲ φῦλον Ὀνείρων·
Οὔτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμόν, καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν·
Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο
Χρύσεα καλά μέλουσι, φέρουσί τε δένδρεα καρπόν·
Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνατο νηλεοποίνους,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, καὶ Ἄτροπον· αἵτε βροτοῖσι
Γενομένοισι δίδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,
Αἵτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραβάσιας ἐφέπουσαι,
Οὐδέποθ' λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
Πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώσουσι κακὴν ὀπιν ὅστις ἁμάρτῃ.
Τίκτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νὺξ ὀλοή· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,
Γῆράς τ' ὀλοόφρονα, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.
Αὐτὰρ Ἔριδος στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα,

Λήθην

---

209. Φάσκε.] Τιταίνοντας quidam exponunt *nocentes*. sed judicet lector | num potior sit interpretatio, *extendentes*, scilicet manum.

227. Λή-

Prodiit vero veneranda formosa Dea: circum vero herba
Pedibus sub mollibus crescebat: Aphroditem autem ipsam,
Spuma prognatam Deam, & decoram pulchris sertis Cytheream,
Nominant tam Dii quam homines: eo quod in spuma
Nutrita fuit: Cytheream autem quod appulit Cytheris:
Cyprigenam vero, quod nata sit undosa in Cypro:
Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emersit.
Hanc vero Amor comitatus est, & Cupido sequebatur pulcher,
Natam primum, & Deorum ad cœtum euntem.
Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
Sortem inter homines & immortales Deos,
Virgineas confabulationes, & risus, & deceptiones,
Oblectationemque suavem, & amicitiam, blanditiasque.
Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,
Filios objurgans magnus Cœlus, quos genuit ipse.
Dictitabat porro, festinantes ex protervia magnum patrasse
Facinus, cujus deinceps ultio in posterum futura sit.
Nox praterea peperit odiosum Fatum, & Parcam atram,
Et Mortem: peperit etiam Somnum. peperit vero agmen Somniorum:
Qua nulli mixta Dea peperit Nox obscura.
Rursum postea Momum, & Ærumnam dolore plenam,
Hesperidesque, quibus mala ultra inclytum Oceanum
Aurea pulchra cura sunt, ferentesque arbores fructus,
Et fatales Deas, & Parcas genuit immites,
Clothoque, Lachesinque, & Atropon: qua mortalibus
Nascentibus dant habendum bonumque malumque,
Quaque hominumque Deorumque delicta persequentes,
Nunquam desinunt Dea à vehementi ira,
Priusquam illi rependerint malam ultionem; quisquis peccarit.
Peperit praterea & Nemesin, cladem mortalibus hominibus,
Nox perniciosa: post hanc Fraudem enixa est, & Amicitiam,
Seniumque noxium, & Contentionem peperit pertinacem.
Caterum Contentio odiosa peperit quidem Laborem molestum,

Λήθω τε, Λοιμόν τε, & Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ὑσμίνας τε, Φόνους τε, Μάχας τ', Ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε, ψευδέας τε Λόγους, Ἀμφιλογίας τε,
Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλοισιν·
Ὅρκον θ', ὃς δὴ πολέσιν ἐπιχθονίοις ἀνθρώποις
Πημαίνει, ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ·
Νηρέα τ' ἀψευδέα & ἀληθέα γείναθ' Πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
Οὔνεκα νημερτής τε κὴ ἤπιος· οὐδὲ θεμιστέων
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια κὴ ἤπια δίδυα οἶδεν.
Αὖτις δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν, κὴ ἀγλαὸν Φόρκυν,
Γαίῃ μισγόμενος, κὴ Κητὼ καλλιπάρῃον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.
Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγήρατα τέκνα θεάων
Πεντήκοντ' ἐν ἀτειλέτῳ, κὴ Δωρίδος ἠυκόμοιο,
Κούρης Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο,
Πρωτώ τ', Εὐκράντη τε, Σαώ τ', Ἀμφιτρίτη τε,
Εὐδώρη τε, Θέτις τε, Γαλήνη τε, Γλαύκη τε,
Κυμοθόη, Σπειώ τε θοὴ, Θαλίη τ' ἐρόεσσα,
Καὶ Μελίτη χαρίεσσα, κὴ Εὐλιμένη, & Ἀγαυὴ,
Πασιθέη τ', Ἐραστώ τε, & Εὐνείκη ῥοδόπηχυς,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δωτοδόη τε,
Νησαίη τε, & Ἀντιόπη, & Πρωτομέδεια,
Δωρὶς, & Πανόπη, & ἀγαυὴ Γαλάτεια,
Ἱππόθοή τ' ἐρόεσσα, & Ἱππονόη ῥοδόπηχυς,
Κυμοδόκη θ', ἣ κύματ' ἐν ἠερόεντι πόντῳ,
Πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων, σὺν Κυματολήγῃ,
Γ'ῆϊα περνύσῃ, & ἐϋσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ·
Κυμώ τ', Ἠιόνη τε, ἐϋστέφανός θ' Ἁλιμήδη,
Γλαυκονόμη τε φιλομμειδὴς, & Πουλοπόρεια,
Λιαγόρη τε, & Εὐαγόρη, & Λαομέδεια·

Πυλο-

---

227. Λήθω.] Alii legunt λιμὸν, & fortasse non male. Sicut etiam vers. sequenti magis convenire videtur φόβος quam φόνος, quia supra in Aspide vers. 155, conjunxit etiam Poëta hæc duo φόβος & ἀνδροκτασίη.

238. Κητὼ καλλιπάρῃον.] Alii legunt

Oblivionemque, Peſtemque, & Dolores lacrymabiles,
Pugnaſque, Cadeſque, Praliaque, Strageſque virorum,
Iurgiaque, mendaceſque Sermones, Diſceptationeſque,
Legum contemtum, Noxamque, familiares inter ſeſe:
Iuramentumque quod plurimum terreſtres homines
Ladit, quando quiſpiam volens pejeraverit:
Nereumque alienum à menducio, & veracem genuit Pontus,
Maximum natu filiorum: ſed vocant ſenem,
Eo quod verus atque placidus: nec juris & aqui
Obliviſcitur, ſed juſta & manſueta conſilia novit.
Deinde rurſum Thaumantem magnum & fortem Phorcyn,
Terra commiſtus, & Ceto pulchris genis praditam,
Eurybiamque, ferreum in pectore animum habentem.
Ex Nereo porro prognata ſunt perquam amabiles filia Dearum
Ponto in infructuoſo, & ex Doride pulchricoma,
Filia Oceani rotundi fluvii,
Protoque, Eucrateque, Saoque, Amphitriteque,
Eudoraque, Thetiſque, Galeneque, Glauceque,
Cymothoë, Spioque velox, Thaliaque jucunda,
Et Melita gratioſa, & Eulimene & Agave,
Paſitheaque, Eratoque, & Eunice roſeis lacertis prædita,
Dotoque, Protoque, Pherusaque, Dynameneque,
Neſaaque, & Actea, & Protomedia,
Doris, & Panope, & ſpecioſa Galatea,
Hippothoëque lepida, & Hippone roſeis lacertis prædita,
Cymodoceque, qua fluctus in obſcuro ponto,
Et flatus divinorum ventorum, una cum Cymatolege,
Facile mitigat, & cum pulchros talos habente Amphitrite:
Cymoque, Eioneque, pulchreque coronata Halimede,
Glauconomeque hilaris, & Pontoporia,
Liagoreque, & Euagore, & Laomedia:

Poly-

---

gunt Κητὼ ἐν πόντῳ γὰρ τὰ κήτη λέγειν εἰώθασιν ἰχυοφάγα ὄντα καὶ δὶ μεγέθη.

240. Μεγήρεια.] Alii legunt μεγή-ρεστα τέκνα, id eſt, μεγάλα, ἐπήρεστα, ἢ ὑπερήφανα τέκνα, λέγ τὸ καλλ. &c.

243. Περφτώτ'.] Quædam exemplaria habent Εὐκρήτη.

Πυλωμένη τε, καὶ Αὐτονόη, καὶ Λυσιάνασσα,
Εὐάρνη τε φυλὴ τ' ἐρατὴ, καὶ εἶδος ἄμωμος·
Καὶ Ψαμάθη χαρίεσσα δίκας, δίη τε Μενίππη·
Νησώ τ', Εὐπομπή τε, Θεμιστώ τε, Προνόη τε·
Νημερτής θ', ἡ πατρὸς ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
Αὗται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
Κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.
Θαύμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο φυγάτηρ
Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην. ἡ δ' ὠκείας τέκεν Ἶριν,
Ἠϋκόμους θ' Ἁρπυίας, Ἀελλώ τ', Ὠκυπέτην τε,
Αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται,
Ὠκείῃς πτερύγεσσι· μεταχρόνιαι γὰρ ἵανται.
Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπαρήους,
Ἐκ γήρατος πολιὰς, τὰς δὴ Γραίας καλέουσιν
Ἀθάνατοί τε θεοὶ, χαμαὶ ἐρχόμενοί τ' ἄνθρωποι.
Πεφρηδώ τ' εὐπέπλον, Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
Γοργούς θ' αἳ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο,
Ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· ἵν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
Σθεινώ τε, Εὐρυάλη τε, Μέδουσά τε, λυγρὰ παθοῦσα.
Ἣ μὲν ἔην θνητὴ, αἱ δ' ἀθάνατοι καὶ ἄγηρω
Αἱ δύο· τῇ δ' μιῇ παρελέξατο Κυανοχαίτης,
Ἐν μαλακῷ λειμῶνι, καὶ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι.
Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
Ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήγασος ἵππος·
Τῷ μὲν ἐπώνυμον οὔ, ὅτ' ἄρ' Ὠκεανοῦ παρὰ πηγὰς
Γένετ', ὀδ' ἄορ χρύσειον ἔχων μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
Ὁ μὲν ἀποπτάμενος, καταλιπὼν χθόνα μητέρα μήλων,
Ἵκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει,
Βροντήν τε στεροπήν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.
Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα,
Μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.

Τὸν

269. Μελαχρόνιαι.] In cælum volabant: cælum enim etiam χρόνον dici annotat Schol. Sed sunt qui legant μελαχθόνιαι, ut sit relicta terra.

270. Καλλιπ.] Al. καλλιπάρῃ.

288. Μιχθεὶς.] Versus hic in omnibus exemplaribus collocatus reperitur 9 vers. superius, post illum Ἐν μαλακῷ, cum tamen eo pertinere nullo modo possit. Nam tres

Polynomeque, & Autonoë, & Lyſianaſſa,
Euarneque tam indolis grata, quam inculpata forma.
Et Pſamathe decora corpore, divinaque Menippe:
Neſoque, Eupompeque, Themiſtoque, Pronoëque,
Nemerteſque, qua patris habet animum immortalis.
Ha quidem ex Nereo inculpato procreata ſunt
Filia quinquaginta, inculpata opera callentes.
Thaumas vero Oceani profundiflui filiam
Duxit Electram. hac autem celerem peperit Irim,
Pulchricomaſque Harpyias, Aëlloque, Ocypetenque,
Qua ventorum flamina, & aves aſſequuntur
Pernicibus alis. in cœlo enim degentes volitant.
Phorco poſt hac Ceto Graas peperit pulchris genis praditas,
A partu canas, quas ob id Graas vocant.
Immortaleſque Dii, humique incedentes homines.
Pephredoque pulchro peplo, Enyoque croceo peplo,
Gorgoneſque, qua habitant celebrem Oceanum,
In extrema parte ad noctem: ubi Heſperides arguta,
Sthenoque, Euryaleque, Meduſaque, gravia perpeſſa.
Ipſa erat mortalis, aſt alia immortales, & ſenio non obnoxia
Dua: cum una concubuit cærulea cæſarie Neptunus
In molli prato & floribus vernis.
Ejus autem Perſeus caput cum amputaſſet,
Exiliit Chryſaor magnus, & Pegaſus equus.
Huic quidem cognomentum erat, quod Oceani apud fontes
Natus eſſet: caterum hic enſem aureum tenebat manibus caris:
Et ille quidem cum avolaſſet, relicta terra matre pecorum,
Pervenit ad immortales: Iovis vero in domo habitat,
Tonitruque & fulgur ferens Iovi prudenti.
Chryſaor porro genuit tricipitem Geryonem,
Mixtus Calliroa filia nobilis Oceani.

Illum

---

tres tantum traduntur Gorgones, Stheno, Euryale, & Meduſa, neque in his recenſetur Calliroë. Quocirca nos G. Canterum ſequuti, verſum illum huc tranſtulimus. Nam hoc cum hiſtoria plane convenit, quæ tota repetitur Κέρκ ἀϕ' Ὠκεανοῖο. ſupra in Aſpide, verſ. 142.

Τὸν μὲ ἄρ' ἐξενάριξε βίῃ Ἡρακληείῃ,
Βουσὶ παρ' εἰλιπόδεσσι, παρ' ἐρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ·
Ἡμαθὶ τῷ, ὅτε πρῶς βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο,
Ὄρθον τε κλείνας, καὶ βυσσόλον Εὐρυτίωνα,
Σταθμῷ ἐν ἠρόεντι, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο.
Ἠ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Σπῆι ἐνὶ γλαφυρῷ, θείην περιτρόφιν' Ἔχιδναν·
Ἥμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρῃον,
Ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
Ποικίλον, ὠμηστὴν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Ἔνθα δέ οἱ σπέος ἔστὶ κάτω, κοίλη ὑπὸ πέτρη,
Τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.
Ἠ δ' ἔρυτ' ἐν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἔχιδνα,
Ἀθανάτη νύμφη γ' ἀγήρατός τ', ἤματα πάντα.
Τῇ γ' Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότητι,
Δεινόν θ' ὑβριστήν τ' ἄνεμον, ἐλικώπιδι κούρῃ.
Ἡ δ' ὑποκυσαμένη, τέκετο κραιπνόφρονα τέκνα.
Ὄρθον μὲν πρῶτον κυνέην γείνατο Γηρυονῆϊ.
Δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμείλιχον, ὅπι φαείνῃ,
Κέρβερον ὠμηστὴν, ἀΐδαο κυνα χαλκεόφωνον,
Πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κραιπνόν τε.
Τὸ τρίτον, Ὕδρην αὖτις ἐγείνατο λύγρ' εἰδυῖαν
Λερναίην, τὴν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἄσπετον κοτέουσα βίῃ Ἡρακληείῃ.
Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ
Ἀμφιτρυωνιάδης, συὺν Διὶ φίλῳ Ἰολάῳ,
Ἡρακλέης, βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
Ἡ δ' ἄρα Χίμαιραν ἔτικτε, πνείουσαν ἀμαιμάκετον πυρὶ,
Δεινήν τε, μεγάλην τε, ποδώκειάν τε, κραιπνήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ· μία μὲν, χαροποῖο λέοντος,

Ἡ δ',

297. Σπῆϊ.] Alii rectius legunt ἀντρείῳ. ἀντέῳ, ἐεῷ, τῷ, antrum.

321. Χαροποῖο.] Χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens. Peculiariter

Illum quidem armis exuit vis Herculana,
Boves apud flexipedes, circumflua in Erythia:
Die illo cum boves egit latas frontes habentes
Tirynthum in sacram, emensus iter Oceani,
Orthoque interfecto, & bubulco Eurytione,
Stabulo in obscuro, ultra inclytum Oceanum.
Ipsa insuper peperit aliud monstrum, perplexum, nihil simile
Mortalibus hominibus, neque immortalibus Diis,
Specu in concavo, divinam animo infracto Echidnam:
Dimidio nympham, nigris oculis, pulchris genis,
Dimidio item ingentem serpentem, horrendumque magnumque,
Varium, crudivorum, divina sub cavernis terra.
Illic vero ei specus est in imo, cava sub petra,
Procul ab immortalibusque Diis mortalibusque hominibus:
Ibi sane ei destinarunt Dii inclytas domos incolere.
Atque coërcebatur in Arimis sub terra tetra Echidna,
Immortalis nympha & senii expers, diebus omnibus.
Huic Typhaonem aiunt mixtum esse amore,
Vehementem & violentum ventum, nigris oculis decoræ puellæ.
Illa vero gravida facta, peperit fortes filios.
Orthum quidem primo canem peperit Geryoni.
Iterum secundo edidit partu immensum, minime effabilem,
Cerberum crudivorum, Plutonis canem area voce,
Quinquaginta capitum, impudentemque fortemque.
Tertio, Hydram rursus genuit abominabilem
Lernæam, quam enutrivit Dea albis ulnis Iuno,
Insatiabiliter indignans virtuti Herculanæ.
Ac illam quidem Iovis filius occidit sævo ferro
Amphitryoniades, cum bellicoso Iolao,
Hercules, ex consiliis Minervæ prædatricis.
Tum ipsa Chimæram peperit, spirantem terribilem ignem,
Trucemque, magnamque, pernicemque, validamque.
Illius erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,

Al-

---

liariter autem χρῶμα quoddam dicitur χαροπὸν, & χαροποὶ, qui eo sunt præditi. Is color putatur esse cælius vel cæruleus, vel etiam fulvus: ut hic pro fulvo leone sumitur.

Ἡ ἢ χιμαίρης· ἡ δ' ὄφις κραιπνοῖο δράκοντος.
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε, καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
Ἡ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, Καδμείοισιν ὄλεθρον,
Ὀρθῶ ὑποδμηθεῖσα· Νεμειαῖόν τε λέοντα,
Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσιν κοίλοισι Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
Ἐνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων πεδίου Νεμείης, ἠδ' Ἀπέσαντος·
Ἀλλά ἑ ἶς ἐδάμασσε βίης Ἡρακληείης.
Κητὼ δ' ὠλόπαιδον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο, δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης,
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.
Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυος ἦλυθε γένος.
Τηθὺς δ' Ὠκεανῷ ποταμοὺς τέκε δινήεντας,
Νεῖλον τ', Ἀλφειόν τε, καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε, καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
Φᾶσίν τε, Ῥῆσίν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην,
Νέσσον τε, Ῥόδιόν θ', Ἁλιάκμονά θ', Ἑπτάπορόν τε,
Γρηνικόν τε, καὶ Αἴσηπον, δῖόν τε Σιμοῦντα,
Πηνειόν τε, καὶ Ἕρμον, εὐρείτην τε Κάϊκον,
Σαγγάριόν τε μέγαν, Λάδωνά τε, Παρθένιόν τε,
Εὔηνόν τε, καὶ Ἄρδησκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
Τίκτε δ' Ὑπερησίην ἱερὸν ῥόον, ἠδὲ καὶ αἶαν
Ἄνθεμα κυδαίνουσιν, Ἀπήμοσι ξυὺν ἄνακτι,
Καὶ ποταμοῖς· τοῦτον δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
Πειθώ τ', Ἀδμήτη τε, Ἰάνθη τ', Ἠλέκτρη τε,
Δωρίς τε, Πρυμνώ τε, καὶ Οὐρανίη θεοειδὴς,
Ἱππώ τε, Κλυμένη τε, Ῥοδίη τε, Καλλιρόη τε,
Ζευξώ τε, Κλυτίη τε, Ἰδυῖά τε, Πασιθόη τε,
Πληξαύρη τε, Γαλαξαύρη τε, ἐρατή τε Διώνη,
Μηλόβοσίς τε, Θόη τε, καὶ εἶδος Πολυδώρη,

Κερ-

---

345. Εὔηνον.] In nonnullis exemplaribus est Ἄλδησκον, pro Ἄρδησκον.

356. Ἀκά-

Alterum capella: tertium vero ſerpentis robuſti draconis.
Ante leo, pone vero draco, in medio autem capra,
Horrende efflans ignis robur ardentis.
Hanc quidem Pegaſus cepit, & ſtrenuus Bellerophontes,
Illa ſane Sphingem exitialem peperit, Cadmeis perniciem,
Ab Ortho ſubacta: Nemeaumque leonem,
Quem Iuno cum enutriviſſet, Iovis veneranda uxor,
In locis fertilibus collocavit Nemea, cladem hominibus.
Ibi ſane hic commorans, decipiebat tribus hominum,
Imperans cavernoſa Nemea, atque Apeſanti.
Sed ipſum robur domuit virtutis Herculana.
Ceto vero minimum natu, cum Phorco amore mixta,
Peperit gravem ſerpentem, qui obſcura in latibulis terra
Finibus in amplis prorſus aurea mala cuſtodit.
Hoc quidem ex Ceto & Phorco genus eſt.
Tethys autem Oceano flumina peperit vorticoſa,
Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vortices habentem,
Strymonem, Meandrumque, & Iſtrum pulchrifluum,
Phaſinque, Rheſumque, Acheloïum argenti vorticem,
Neſſumque, Rhodiumque, Haliacmonemque, Heptaporumque,
Granicumque, & Æſapum, divinumque Simoënta,
Peneumque, & Hermum, amœneque fluentem Caïcum,
Sangariumque magnum, Ladonemque, Partheniumque,
Euenumque, & Ardeſcum, divinumque Scamandrum.
Peperit quoque filiarum ſacrum genus, qua per terram
Viros à teneris educant, una cum Apolline rege,
Et fluminibus: hanc vero à Iove ſortem habent,
Pithoque, Admeteque, Iantheque, Electraque,
Doriſque, Prymnoque, & Vrania forma Deam referens.
Hippoque, Clymeneque, Rhodiaque, Calliroëque,
Zeuxoque, Clythieque, Idyiaque, Paſithoëque,
Plexaureque, & Galaxaure, amabiliſque Dione,
Meloboſiſque, Thoëque, & venuſta Polydora,

Κερκηΐς τε φυλὼ ἐρατὴ, Πλυστώ τε βοώπις,
Περσηΐς τ', Ἰάνειρά τε, Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε,
Πεῖρά τ' ἐρόεσσα, Μενεσθώ τ', Εὐρώπη τε,
Μῆτίς τ', Εὐρυνόμη τε, Τελεσθώ τε κροκόπεπλος·
Κελαινή τ', Ἀτλὼ τε, καὶ ἱμερόεσσα Καλυψώ·
Εὐδώρη τε, Τύχη τε, καὶ Ἀμφιρὼ, Ὠκυρόή τε·
Καὶ Στὺξ, ἣ δὴ σφέων πασέφρων ἐξέπρεσβα εἰσίν.
Αὗται δ' Ὠκεανῷ καὶ Τηθύϊ ἐξεγένοντο
Πρεσβύταται κοῦραι. πολλοῖ γε μὰρ εἰσι καὶ ἄλλαι.
Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανυσφυροι Ὠκεανίναι,
Αἵ ῥα πολυσπερέες γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
Πάντη ὁμῶς ἐφίπτυσι, θεάων ἀγλαὰ τέκνα.
Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ κελαρυζηδὰ ῥέοντες,
Υἱέες Ὠκεανοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
Τῶν ὄνομ' ἁργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνίσπειν·
Οἱ δ' ἔκασοι ἴσασιν οἳ ἂν σφέας αὐτοὶ πάσωσι.
Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠὼ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνῃ,
Ἀθανάτοις τε θεοῖς τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Γείνατ', ἐπαδινήσασ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.
Κρείῳ δ' Εὐρυβίη τέκεν, φιλότητι μιγεῖσα,
Ἀστραῖόν τε μέγαν, Πάλλαντά τε, δῖα θεάων,
Πέρσῃ θ', ὃς καὶ πᾶσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνῃσιν.
Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε κυδιανείρη,
Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αὐτηροκέλευθον,
Καὶ Νότον, ἐν φιλότητι θεὰ θεοῖ εὐνηθεῖσα.
Τοὺς δ' μετ' ἀστέρα πάντα τέκεν Ἑωσφόρον ἠδὲ καὶ ἄστρα,
Ἄστρά τε λαμπετόωντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Στὺξ

---

356. Ἀκάστη.] Ab ἀκάζω acuo. accentus retrahitur, discriminis causa, ἀκαστὸς, ὴ, ὸν. sic ἐραστὸς amabilis: at quum est nomen viri, retrahitur accentus, Ἔραστος, Rom. 16. 23. vel ab ἄκαστος, η, ον, non ornatus, κάζω, orno. Ioh. Tzetzes: ἀκάστη, ἡ θεραπεία sanatio. ἀκέομαι, medeor. ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, Medicus. Verum primum Etymon convenientius videtur.

370. Οἱ ἔκασοι.] Legitur etiam ὅσοι σφέας πάσωσι.

375. Κρείῳ.] Omnino legendum est

Cerceiſque indole amabilis, Plutoque bovinis oculis,
Perſeiſque, laniraque, Acaſteque, Xantheque,
Petraaque lepida, Meneſthoque, Europaque,
Metiſque, Eurynomeque, Teleſthoque croceo peplo:
Criſiëque, Aſiaque & amabilis Calypſo:
Eudoreque, Tycheque, & Amphiro, Ocyroëque:
Et Styx, qua ipſarum excellentiſſima eſt omnium.
Atque hæ Oceano & Tethyde prognatæ ſunt,
Grandiores natu filiæ. multæ quidem ſunt & aliæ.
Ter mille enim ſunt celeres filiæ Oceani,
Quæ ſane diſperſæ terram, & profunditates lacus,
Paſſim pariter incolunt, Dearum ſplendida proles.
Tot rurſus alii fluvii cum ſtrepitu fluentes,
Filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys:
Quorum nomina difficile omnium mortalem virum proloqui:
Sed ſingulatim noverunt, quicunque circumhabitant.
Thia præterea Solemque magnum, lucentemque Lunam,
Auroramque, quæ omnibus terreſtribus lumen præbet,
Immortalibuſque Diis qui cœlum latum tenent,
Genuit, congreſſa cum Hyperione in amore.
Crio autem Eurybiæ peperit, per amorem mixta,
Aſtræumque magnum, Pallantemque, præſtantiſſima Dearum,
Perſenque, qui etiam omnes præcellebat peritia.
Aſtræo vero Aurora ventos peperit magnanimos,
Argeſten, Zephyrum, Boreamque rapidum,
Et Notum, in amore cum Deo Dea congreſſa.
Poſt hos vero Aurora ſtellam genuit Luciferum mane genita,
Aſtraque fulgentia quibus cœlum cinctum eſt.

Styx

---

eſt & corrigendum, Κρείῳ δ' Εὐρυβίη: ut ſit ſenſus, Eurybiam peperiſſe Creo, &c. Nam vir Creus recenſetur ſupra in Catalogo filiorum Cœli & Terræ, verſ. 134. Eurybiæ autem mulieris fit mentio, v. 239. ubi Εὐρυβίη ex Ponto & terra prognata dicitur. Porro in hoc verſu pro πίλεν, legitur etiam τίκεν ἐν φιλότητι.

377. Πέρσῃ θ'.] Legitur etiam ὃς πάντεσσι.

379. Ἀρχέλῳ.] Alias λευκιππο-κόμῃ δ' ἄρα τῆς.

393. Μή

Στὺξ ἣ τὰ πρῶτα θυγάτηρ, Πάλλαντι μιγεῖσα,
Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι,
Καὶ Κράτον, ἠδὲ Βίην, ἀγλαϊζομένους τέκνα,
Τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἕδρη,
Οὐδ' ὁδὸς, ὅππῃ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύῃ·
Ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται.
Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στὺξ ἄφθιτος, Ὠκεανίνη,
Ἡμάρτῃ τῷ, ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς
Ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεὰς ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἷο θεῶν Τιτῆσι μάχοιτο,
Μή τιν' ἀπορραίσειν γερέων, πιμλὼ δ' ἕκαστον
Ἐξέμεν ἣν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' ἔφαθ' ὅστις ἄπιμος ὑπὸ Κρόνου ἠδ' ἀγέραστος,
Τιμῆς καὶ γερέων ἐπιβησόμεν ἣν θέμις ἐστί.
Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στὺξ ἄφθιτος ἐλθοῦσα δὲ
Σὺν σφοῖσι παίδεσσιν, φίλου διὰ μήδεα πατρός.
Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, θεὸν δ' ἣν δῶρα ἔδωκεν.
Αὐτὰρ μὲν δὴ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὅρκον,
Παῖδας δ' ἤμβλα πάντα ἐὸς μεταναίτας εἶναι.
Ὡς δ' αὔτως πάντεσσι διαμπερὲς, ὥσπερ ὑπέσχε,
Ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ, ἠδὲ ἀνάσσει.
Φοίβῃ δ' αὖ Κοίῳ πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνήν.
Κυοφορήσασα δ' ἔπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι,
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο μείλιχον αἰεί,
Ἤπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Μείλιχον ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐν δὲ Ὀλύμπῳ.
Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
Ἣ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
Μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἣ δ' ἣ καὶ οὐρανίῳ ὑπ' ἀγανῇ ἔμμορε τιμῇς,

Ἀθα-

393. Μή τιν'.] Ἀποῤῥαίσειν reposuimus pro ἀποφήσειν, Hesychium secuti. Videtur autem hic capi vox illa pro vi spoliare, vel simpliciter pro adimere. Sunt tamen qui malunt pro *carere* accipere.

417. Ἔρ-

Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mixta,
Zelum & Nicen, pulchros talos habentem in ædibus,
Et Robur, atque Vim, præclaros genuit filios,
Quibus non est seorsim à Iove domus, nec ulla sedes,
Neque via, qua non illis Deus præit:
Sed semper apud Iovem graviter tonantem sedem habent.
Sic enim consuluit Styx incorruptibilis, Oceani filia,
Die illo, quando omnes Olympius fulgurator
Immortales vocavit Deos ad altum cœlum.
Dixit autem, quod quisquis una secum Deorum contra Titanes pugnet,
Nulli se ademturum præmia, sed honorem quemque
Habiturum, quem antea inter immortales Deos.
Illum etiam dixit qui honoris expers fuerit sub Saturno & immunis,
Ad honores ac præmia provecturum, ut fas est.
Venit autem prima Styx incorruptibilis ad Olympum
Cum suis filiis cari per consilia patris.
Ipsam vero Iupiter honoravit, eximia quoque dona dedit.
Ipsam enim constituit Deorum magnum ut sit juramentum,
Filii autem diebus omnibus sui cohabitatores ut sint.
Similiter etiam omnibus prorsus, sicuti pollicitus erat,
Perfecit: ipse autem præpotens est, atque regem agit.
Phœbe porro Cœi peroptabilem venit ad lectum.
Gravida vero facta deinde Dea Dei in amore,
Latonam caruleo peplo peperit blandam semper,
Mitem hominibus atque immortalibus Diis,
Suavem ab initio, in primis hilarem intra Olympum:
Genuit insuper Asteriam claram, quam olim Perses
Duxit in amplam domum, cara ut vocetur uxor.
Illa autem gravidata Hecaten peperit, quam super omnes
Iupiter Saturnius honoravit: dedit vero ei splendida dona,
Potestatem ut habeat terræque & infrugiferi maris.
Imo etiam stelligero sub cœlo sortita est honorem;

Im-

Ἀθηναίτις τε θεοῖσι τελεμφόη ἐπὶ μάλιστα.
Καὶ γὰρ νεῶν ὅτε ὦκε πὶς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
Ἔρδων ἱερὰ καλὰ κῆρ νόμον ἱλάσκηται,
Κικλήσκει Ἐνάλιον· πολλή τέ οἱ ἔσπετο πρμὴ
Ῥεῖα μάλ', ὦ φρεσὶν γε θεὰ ὑπεδέξατο δῦναι.
Καί οἱ ὄλβον ὀπάζοι· ἐπεὶ δυνάμεις γε πάρεσιν.
Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Καὶ τιμὴν ἔλαχον, τέκτων ἔχει αἶσαν ἁπάντων.
Οὐδέ τι μιν Κρονίδης ἐβιήσατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα
Ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῆσι μετὰ πρώτοισι θεοῖσιν.
Ἀλλ' ἔχει ὡς τὸ πρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἔπλετο δασμός.
Οὐδ' ὅτι μὴ νοέουσι, δίκην θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
Καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ, ἠδὲ θαλάσσῃ·
Ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς πέτυκα αὐτῷ.
Ὧι δ' ἐθέλῃ μεγάλως θαλερὸν γόνον, ἠδ' ὀνίνησιν,
Ἔν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει, ἠμὲ' ἐθέλῃσιν.
Ἠ δ' ὁπότ' ἐς πόλεμον φθισιμβρότα δωρήσονται
Ἄνδρες, ἔνθα θεὰ παρίσταται οἵσιν ἐθέλῃσι,
Νίκην φερφρονέως ὀπάσαι, καὶ κῦδος ὀρέξαι.
Ἔν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει.
Ἐσθλὴ δ' αὖθ' ὁπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν·
Ἔνθα θεὰ καὶ τοῖς παρίσταται, ἠδ' ὀνίνησι.
Νικήσας ᾗ βίῃ καὶ κάρτει, καλὸν ἆεθλον
Ῥεῖα φέρει, χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
Ἐσθλὴ δ' ἱππήεσσι παρεσταμένη οἷς κ' ἐθέλῃσι,
Καὶ τοῖς οἳ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται,
Εὔχονται δ' Ἐνοσίχθονι, καὶ ἐρικλύτῳ Ἐννοσιγαίῳ.
Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδρὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ λητίδ' αἴξειν,
Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πολλὰ τ' ἀγρῶν,
Ποίμνας τ' εἰροπόκων τ' οἰῶν, θυμῷ γε θέλουσα,

Ἐξ

---

417. Ἔρδων.] Vel Ῥίζων.

430. Ἔν τ' ἀγορῇ.] Hic pro ἔνθ' reposuimus ἔν τ', & pro ὅν κ', ὧν κ'.

436. Ἔνθα.] Aut legendum est τοῖς pro τοῖσι, aut pro θαλίνται aliud verbum reponendum videtur:

Immortalibuſque Diis honorata eſt maxime.
Etenim nunc quando alicubi aliquis terreſtrium hominum
Faciens ſacra honeſta ex lege expiat,
Invocat Hecaten: ingens vero eum ſequitur honor
Facillime, cujus benevola Dea ſuſcipit preces:
Et illi divitias largitur; nam facultas ipſi adeſt.
Quotquot enim Terra Cœloque prognati ſunt,
Et honorem ſorte acceperunt, iſtorum habet ſortem omnium.
Neque quicquam ipſi Saturnius per vim ademit, neque privavit
Eorum quacunque ſortita eſt Titanas inter priores Deos.
Sed habet ſicut prius ab initio facta eſt diſtributio.
Nec quia unigenita, minorem Dea ſortita eſt honorem,
Et poteſtatem tam in terra ac cœlo, quam in mari:
Sed inſuper multo magis, quoniam Iupiter honorat ipſam.
Cui vero vult, magnifice praſto eſt, atque juvat,
Inque concione inter homines eminet, qua ſcilicet voluerit.
Atque quando ad bellum perdens-viros armantur
Viri, tum Dea adeſt quibus voluerit,
Victoriam prompte ut prabeat, & laudem porrigat.
Inque judicio reges apud venerandos ſedet.
Bona inſuper quando viri in certamine colluctantur;
Ibi Dea & illis praſto eſt, atque juvat.
Qui vero vicerit virtute & robore, pulchrum pramium
Facile fert, latuſque parentibus gloriam dat.
Bona item equitibus adeſſe, quibus voluerit:
Et his qui glaucum mare *tempeſtuoſum ſecant,*
Votaque faciunt Hecata, & valde ſonanti Neptuno.
Facile etiam pradam inclyta Dea dedit copioſam,
Facile vero abſtulit apparentem, volens ſaltem animo.
Bona praterea in ſtabulis cum Mercurio pecus augere,
Armentaque boum, gregeſque, & greges latos caprarum,
Gregeſque lanigerarum ovium, animo ſaltem volens,

Ex

---

tur: certe τοῖσι παρίσταται ſenſui aptiſſimum eſſet.

438. Πεῖρα.] Quidam malunt, φέρῃ χαίροντι, τοκῆσι δ' ἀνδ'.

445. Βυκολίας.] Fortaſſe pro βυκόλια metri cauſa repoſitum.

480. Κρή-

Ἐξ ὀλίγων βελέῃ, καὶ πολλῶν μείονα θῆκεν.
Οὕτω τοι καὶ μητρὸς ἐὼν ἐκ μητρὸς ἐῶσα,
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεραιοῖ.
Θῆκε δέ μιν Κρονίδης κυρτοτόφου, οἱ μετ' ἐκείνῳ
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδυίῃ φαεσιμβρότου Ἠοῦς.
Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κυρτοτόφος· αὐδή τε πρεσβὺς
Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
Ἱστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
Ἰφθιμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων· καὶ ἐρίκτυπον Ἐννοσίγαιον,
Ζηνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
Τῷ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅππῃ ἕκαστος
Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο·
Τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν ἐγγενιάων
Ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχῃ βασιληίδα τιμήν.
Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Οὕνεκά οἱ πέπρωτο ἰῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
Καὶ κρατερῷ ὥῃ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.
Τῷ ὅγε τοὺς ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
Παῖδας ἑοὺς κατέπινε· Ῥείην δ' ἔχε πένθος ἄλαστον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἔμελλε θεῶν πατέρ' ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν
Τέξεσθαι, τότ' ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
Τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Μῆτιν συμφρασσαμένη ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐρινύας πατρὸς ἑοῖο
Παίδων, οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δ' ἥκουσαν φίλης μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο,
Καί οἱ πεφραδέτην ὅσσα πέπρωτο γενέσθαι
Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ υἱέι καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πίονα δῆμον,
Ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τελεῖν,
Ζηνᾶ μέγαν· τὸν μέν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
Κρήτῃ [ἐν] εὐρείῃ τραφέμεν ἀπαλλέμεναί τε.

Ἔνθα

480. Κρήτῃ.] Iudicet lector, num recte additum sit ἐν.

493. Hu-

Ex paucis fœcunda facit, & ex multis pauciora reddit.
Adeo sane licet unigenita ex matre existens;
Omnibus inter Deos honorata est muneribus.
Fecit autem ipsam Saturnius alumnam juvenum, qui post ipsam
Oculis aspexerunt lumen multa contuentis Aurora.
Sic ab initio nutriens filios: atque hi sunt honores.
Rhea autem compressa à Saturno, peperit illustres liberos,
Vestam, Cererem, & Iunonem aureis calceamentis gaudentem;
Fortemque Plutonem, qui sub terra domos incolit,
Immite cor habens, & valde sonantem Neptunum,
Iovemque sapientem, Deorum patrem atque hominum,
Cujus & à tonitru concutitur lata terra.
Atque istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunque
Ex utero sacro matris ad genua venerat:
Hac agitans, ne ullus clarorum filiorum Cœli
Alius inter Immortales haberet regium decus.
Audierat enim ex Terra, & Cœlo stellis micante,
Quod sibi fatale esset proprio à filio domari,
Quamvis robusto existenti, Iovis magni per consilia.
Ideoque hic non cacam speculationem habuit, sed insidias
struens
Filios suos devorabat: Rheam autem tenebat luctus gravis.
Sed quando jam Iovem erat Deorum patrem atque virorum
Paritura, jam tum charis supplicabat parentibus
Suis, Terraque, & Cœlo stellato,
Consilium ut suggererent, quo pacto lateret pariens
Filium charum, posset que ulcisci furias patris sui
Contra filios, quos devorabat ingens Saturnius versutus:
Illi vero filia dilecta auscultarunt & morem gesserunt,
Et ei commemorarunt, quacunque fatis constitutum esset
fieri
Circa Saturnum regem, & filium magnanimum.
Miserunt autem in Lyctum, Creta ad pinguem populum,
Cum minimum natu filiorum esset paritura,
Iovem magnum. hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
In Creta lata, ad educandum & enutriendum ab infantia.

Ἔνθα μὲ ἴκεθ' ὑφ' ὑσσὸν ἑὸν ἀφ' νύκτα μέλαιναν,
Πρώτιλα ἐς Λύκτον· κεύψειν δέ ἑ χερσὶ λαβοῦσαι
Ἄντρῳ ἐν ἠλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Ἀργαίῳ ἐν ὄρει πετυηεσσόμενον ὑλήεντι.
Τῷ ἦ ἀναρπάσασαι μέγαν λίθον ἐξαλίξειν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἄνακτι, θεῶν ἀγορῇ βασιλῆϊ.
Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὸν ἐγκάτθεθ' ὑδοῦ,
Σχέτλιος· οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶν οἷς οἱ ἔπειτα
Ἀντὶ λίθου ἐὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδὴς
Λείπεθ', ὁ μὲν τάχ' ἔμελλε βίῃ καὶ χερσὶ δαμάσσας
Τιμῆς ἐξελάσειν, ὁ δ' ὃν αὐθαιρέτοισιν ἀνάξειν.
Καρπαλίμως δ' ἀΐξε πέτρος μέγας καὶ φαίδιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος· ἐπιπλομένῳ δὲ ἑκάστῳ,
Γαίης ἐνισσάμενος πολυφραδέσσι δόλοισι,
Οὖν γόνον αὖψ ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
Νικηθεὶς τέχνῃσι βίηφί τε παιδὸς ἑοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμησε λίθον, σύμβλητον καὶ πάντων.
Τὸν μὲ Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ, γυάλοις ὑπὸ Παρνησσοῖο,
Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀεσιφροσύνῃσιν.
Οἱ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων ἧς
Δῶκαν δὲ βροντὴν, καὶ αἰθαλόεσσαν κεραυνὸν,
Καὶ στεροπήν· τὸ πρὶν δὲ πέλωρη Γαῖα κεκεύθει·
Τοῖς πίσυνος, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Κύκλωψ δ' Ἰαπετὸν καλλίσφυρον Ὠκεανῖνα
Ἠδὲ Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινεν.
Ἠδὲ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
Τίκτε δ' ὑπερφιάλους τε Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολόμητιν· ἁμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
Ὅς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφηστῆσι·

Πρῶτος

---

493. Ηὔξετο.] Nonnulli codices habent ὑπιπλομένῳ δὲ ἑκάστῳ.

503. Οἱ οἱ.] Pro ἀπεμνήσαντο legitur & ἐπεμνήσαντο.

537. Δεσ-

Tum quidem pervenit ferens celerem per noctem nigram,
Primum ad ipsam Lyctum: abscondit autem ipsum manibus prehensum
Antro in excelso, divina sub latebris terræ,
Argeo in monte denso sylvoso.
Huic autem fasciis involutum magnum lapidem in manus dedit
Cæli filio, prapotenti Deorum priori regi.
Quem tum arreptum manibus, suam condidit in alvum,
Miser; nec cogitavit animo quod sibi in posterum
Pro lapide suus filius invictus & securus
Supereſſet, qui ipsum mox esset vi & manibus domitum
Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus esset imperaturus.
Celeriter autem deinde robur & fortia membra
Crescebant illius regis: revoluto autem anno,
Terræ consilio astuto circumventus,
Suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
Victus artibus ac vi filii sui.
Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum.
Illum quidem Iupiter firmiter defixit in terram spaciosam
Pytho in divina, jugis sub Parnassi,
Monumentum ut sit in posterum, miraculum mortalibus hominibus.
Solvit vero patruos noxiis à vinculis
Cœligenas, quos vinxerat pater ex amentia.
Qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum,
Dederuntque tonitru, atque candens fulmen,
Et fulgur; qua antea immanis terra occultaverat:
Quibus confisus, mortalibus atque immortalibus imperat.
Filiam porro Iapetus pulchros talos habentem Oceanidem
Duxit Clymenen, & eundem lectum conscendit.
Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium:
Peperit præterea gloria præsignem Menœtium, atque Prometheum
Varium, versipellem: stultumque Epimetheum,
Qui noxa statim ab initio fuit hominibus inventoribus rerum.

Πρῶτος γάρ μα Διὸς πλατυμέτωπος ὑπέδεκτο γυναῖκα
Παρθένον. ὑβρίσμοι δ' Μενοίτιον ἀίρύσσατο Ζεύς
Εἰς ἔριδος κατέπεμψε, βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ,
Εἵνεκ' ἀπιθαλίης τε καὶ ἰαὐομένης ὑπερόπλου.
Ἄτλας δ' ἀργαλέον ἀίρυῖ ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
Πείρασιν ἐν γαίης, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων
Ἑστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτοισι χέρεσσι.
Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεύς.
Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον,
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον λαβὼν κίον' ἐλάσσας.
Καί οἱ ἐπ' αὐτὸν ἧρσε πτανὸν αἰετὸν· αὐτὰρ ὅγ' ἦπαρ
Ἤσθιεν ἀθανάτοιο· τὸ δ' αὐξηθὲν ἴσον ἀπάντη
Νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι πτανυσίπτερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς
Ἡρακλέης ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἄλαλκε
Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων·
Οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
Ὄφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
Πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πολυβοτείρην.
Ταῦτ' ἄρα αἰζόμενος τίμα ἀγλαΐηθεν υἱόν·
Καίπερ χωόμενος, παύθη χόλος, ὃν πρὶν ἔχασκεν
Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
Καὶ γὰρ ὅτ' ἀθανάτοισι θεοῖσι θνητοί τ' ἀνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προέθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τοῖς μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ·
Τοῖς δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας δερμάτι δημῷ.
Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἰαπετιονίδη, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
Ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.

Ὡς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς·

Τὸν

537. Δασσάμενος.] Finis hujus editionis. Ζηνὸς νόον ἐξαπαφίσκων. versus sic legitur in Ald. & Flor. ubi Ζηνὸς nullo modo ferri potest. de

Primus enim Iovis ſictam ſuſcepit mulierem
Virginem. injurium vero Menœtium late videns Iupiter
In Erebum detruſit, feriens ardenti fulmine,
Propter improbitatem & fortitudinem inſolentem.
Atlas vero cœlum latum ſuſtinet dura ex neceſſitate,
Finibus in terra, è regione Heſperidum argutarum
Stans, capiteque & indefeſſis manibus.
Hanc enim ipſi ſortem deſtinavit prudens Iupiter.
Ligavit vero inevitabilibus compedibus Prometheum verſutum,
Vinculis duris mediam per columnam adigens.
Et ei aquilam immiſit expanſis alis: caterum hac hepar
Comedebat aternum: quin ipſum creſcebat tantum ubique
Noctu, quantum toto die ediſſet extentas alas habens avis.
Hunc quidem Alcmena pulchros talos habentis fortis filius
Hercules occidit, malum vero morbum profligavit
Ab Iapetionida, & liberavit ab agritudine:
Non invito Iove Olympio in alto imperante,
Quo Herculis Thebis geniti gloria eſſet
Major etiam quam antea, ſuper terram multos paſcentem.
Qb id itaque veneratus honorabat praclarum filium.
Et, licet ſuccenſens, remiſit iram, quam prius habuerat,
Eo quod contendiſſet conſilio cum prapotenti Iove.
Etenim quando diſceptabant inter ſe Dii mortaleſque homines
Mecona, ibi tum magnum bovem volente animo
Diviſum propoſuit, Iovis mentem fallens.
Nam hac quidem parte carneſque & inteſtina cum pingui adipe
In pelle depoſuit, tegens ventre bovino:
In altera rurſum oſſa alba bovis, doloſa arte,
Rite diſponens recondidit tegens candida exvina.
Iamque tum ipſum allocutus eſt pater hominumque Deorumque:
Iapetionida omnium illuſtriſſime regum,
O amice, quam inique partitus es portiones!
Sic dixit latenter eum carpens Iupiter perpetua conſilia ſciens.

Hunc

---

de ἐξαπατίσιων autem (quod tanquam ab ἐξαπατάω deductum videtur). lectori judicium relinquimus.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
Ἦ ῥ' ἐπιμειδήσας· (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλευ ὁπποτέρην σε κατὰ φρένα θυμὸς ἀνώγει.
Φὴ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ' ὅγ' ἀπ' ἠγορόωντε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ κὴ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ἑὴν ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὴν ἀλείφαρ.
Χώσατο δ' ἧς φρένας· ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς, δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.
Ἐκ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
Καίετ' ὀστέα λευκὰ θυηέντων ἐπὶ βωμῶν.
Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ἰαπετιονίδη, πάντων σὺ μήδεα εἰδὼς,
Ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπελήθεο τέχνης.
Ὣς φάτο χωόμενος Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Ἐκ τούτου δ' ἤπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μενεαικέτοιο
Θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
Ἀλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς παῖς Ἰαπετοῖο,
Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
Ζηλήμων ὑψιβρεμέτης, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ,
Ὡς ἴδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγήν.
Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον, Κρονίδεω διὰ βουλάς.
Ζῶσέ τ' ἠδ' ἐκόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι· κατὰ κρῆθεν δ' ἁλύπτρῳ
Δαιδαλέῳ χείρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνους νεοθηλέα ἄνθεσι ποίης
Ἱμερτοὺς παρέθηκε κορύσσατο Παλλὰς Ἀθήνη·
Ἀμφὶ δέ οἱ στεφάνῳ χρυσείῳ κεφαλῇφιν ἔθηκε,

Τὸν

576. Ἀμφὶ.] Pro νεοθηλέα quidam reponunt νεοθηλέας, ut jungatur cum ποίης.

593. Οὐλο-

Hunc viciſſim alloquutus eſt Prometheus vafer,
Tacite arridens: (doloſa autem non immemor erat artis)
Iupiter glorioſiſſime, maxime Deorum ſempiternorum,
Harum elige utram tibi in pectoribus animus ſuadet.
Dixit ſane doloſa cogitans. Iupiter autem aterna conſilia ſciens
Cognovit certe nec ignoravit dolum: mala autem concipiebat animo
Adverſus homines mortales, qua & perficienda erant.
Manibus vero hic utriſque ſuſtulit album adipem.
Iraſcebatur autem mente: ira vero ejus occupabat animum,
Vt vidit oſſa alba bovis, doloſa arte.
Ex illo tempore Diis ſuper terram genus hominum
Adolent oſſa alba odoratis in aris.
Hunc autem valde contriſtatus allocutus eſt nubicogus Iupiter:
Iapetionida, ſuper omnes ſapiens,
O amice, nondum ſane doloſa oblitus es artis.
Sic dixit ira percitus Iupiter aterna conſilia ſciens.
Ex illo tempore deinceps doli memor ſemper,
Non dabat miſeris ignis robur indefeſſi
Mortalibus hominibus, qui ſuper terram habitant.
Sed ipſum decepit bonus filius Iapeti,
Furatus indomiti ignis eminus apparentem ſplendorem
In concava ferula. momordit vero imo animo
Iovem in alto tonantem, ad iram vero ipſius animum commovit,
Vt vidit inter homines ignis longe apparentem ſplendorem.
Protinus autem pro igne ſtruxit malum hominibus.
E terra enim conformavit perquam celebris Vulcanus
Virginis pudica ſimulacrum, Saturnii conſilio.
Cinxit vero & adornavit Dea caſiis oculis Minerva
Candida veſte: à capite vero calyptram
Ingenioſe factam manibus detinebat, mirum viſu:
Circum vero ei ſerta recens florentis è floribus herba
Optata impoſuit capiti Pallas Minerva:
Circumque ei coronam auream caput poſuit,

Τῷ αὐτὸς πύησι βαρυκλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.
Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλὰ τετεύχατο, θαῦμα ἰδέσθαι,
Κυάνεαι· ὅσσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα.
Τῶν ὅγε πόλλ' ἐνέθηκε· χάρις δ' ἀπολάμπετο πολλή,
Θαυμασίη, ζωοῖσιν ἐοικότα φωνήεσσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεύξε καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
Ἐξάγαγ' ἔνθα περ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἠδ' ἄνθρωποι,
Κόσμῳ ἀγαλλόμενον γλαυκώπιδος ἐξεμπαίτης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεὰς θνητούς τ' ἀνθρώπους,
Ὡς εἶδον δόλον αἰπύν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν.
Ἐκ τοῦ γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.
Τῆς γὰρ ὀλοώιόν ἐστι γένος, κῆ φῦλα γυναικῶν
Πῆμα μέγα θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν,
Οὐλομένης πενίης ἀσύμφοροι, ἀλλὰ κόροισι.
Ὡς δ' ὁπόταν σὺν σιτίοισι κακὴ περιφέσσι μέλισσα
Κηφῆνας βόσκωσι, κακῶν ξυνήονας ἔργων,
Αἱ μὲν τε πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἠμάτιαι σπεύδουσι, πτερύσσουσί τε κηρία λευκά,
Οἱ δ' ἔνδοθι μυχοῖσι ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
Ἀλλότριον κάματον σφετέρῃσι ἐς γαστέρ' ἀμῶντες·
Ὡς δ' αὖτως ἄνδρεσσι κακὴν θνητοῖσι γυναῖκας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήονας ἔργων
Ἀργαλέων. ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν αὖτ' ἀγαθοῖο.
Ὅς τις γάμον φεύγων κατὰ μέρμερα ἔργα γυναικῶν,
Μὴ γῆμαι ἐθέλῃ, ὀλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
Χήτεϊ γηροκόμοιο, σόος δ' ἐν βίοτον ἐπιδευὴς
Ζώῃ, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κλῆρον δατέονται
Χηρωσταί. ᾧ δ' αὖτε γάμος μετὰ μοῖραν ἵκηται,
Καδδὲ δ' ἔχειν ἄκοιτιν, ἀρηρυῖαν περὶ φρεσίν,
Τῷ δὲ διὰ παντὸς κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει

Ἔμ-

---

593. Οὐλομένης.] Mendose prorsus legitur hic versus in nonnullis exempl. cum injuria tam metri quam sensus ipsius, hoc modo: Οὐλομένης πενίης ἀσύμφοροι, ἀλλ' ἀκόρεσσι. Perperam etiam σύμφοροι exponitur in vulgat. interpr. *Commoda*, cum significet, *comitantia*, ut in

Quem ipſe fecerat inclytus Vulcanus,
Elaborans manibus, gratificans Iovi patri.
In hac artificioſa multa calata erant, mira viſu,
Bellua quas Continens plurimas alit, atque Mare,
Ex illis multas in ea poſuit. gratia vero reſplendebat magna,
Mirabilis, animantibus enim ſimiles erant vivis.
Caterum poſtquam effecit pulcrum malum pro bono,
Eduxit ubi alii erant Dii atque homines,
Ornatu geſtientem caſia Palladis forti patre prognata.
Admiratio autem cepit immortaleſque Deos mortaleſque homines,
Vbi viderunt dolum arduum, inexplicabilem hominibus.
Ex illa enim genus eſt mulierum fœminearum.
Illius enim pernicioſum eſt genus & ſexus mulierum,
Nocumentum ingens mortales inter homines habitant,
Pernicioſæ paupertatis non comites, ſed luxus.
Ac veluti cum in alvearibus tectis apes
Fucos paſcunt, malorum participes operum,
Illæ quidem per totum diem ad ſolem occidentem
Diurna feſtinant, & faciunt favos albos,
At illi intus permanentes coopertis in alvearibus,
Alienum laborem ſuum in ventrem metunt:
Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
Iupiter altitonans dedit, participes operum
Moleſtorum. aliud vero præbuit malum pro bono.
Qui nuptias refugiens, & laborioſa opera mulierum,
Non uxorem ducere velit, gravem vero attigerit ſenectam,
Carens ſenectutis ſuæ fomento, ſi non ſine opibus
Vivat, mortui poſſeſſionem inter ſe dividunt
Remoti cognati. cui vero nuptiarum conditio contigerit,
Pudicam vero habuit conjugem, ſapientem,
Huic perpetuo malum cum bono certat

Eſſe.

---

ut in illo ejuſdem Poëtæ loco in Ἔργ. verſ. 300. Λιμὸς γάρ τοι πάμπ. &c. Eſt ergo ſenſus: quæ non ſectantur paupertatem, ſed luxus ſunt aſſeclæ.

Ἔμμεναι. ὃς δέ κε τέτμῃ ἀπερίπροϊο ῥιπῆς,
Ζωὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἔχων ἀλίαστον ἀνίην
Θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἔστιν.
Ὡς σοὶ ἔτι Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
Τοῖο γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
Καὶ πολύϊδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.
Βριάρεων δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ,
Κόττῳ τ' ἠδὲ Γύγῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
Ὑπερφίαλον ἀγώμενος ἠδὲ καὶ εἶδος,
Καὶ μέγεθος· κατέναστε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ἔνθ' οἵγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες,
Εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι Γαίης,
Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες.
Ἀλλὰ σφέας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Οὓς τέκεν ἠύκομος Ῥείη Κρόνῳ ἐν φιλότητι,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις.
Αὐτὴ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
Σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι.
Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον δυμαλγέ' ἔχοντες,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Ἀντίον ἀλλήλοισι λαῖλαπι κραιερῇσι μένοντες·
Οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Οὐρηὸς Τιτῆνες ἀγαυοὶ,
Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ἠλυσίου θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Οὓς τέκεν ἠύκομος Ῥείη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα.
Οἵ ῥα τότ' ἀλλήλοισι μάχῃ δυμαλγέ' ἔχοντες,
Συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
Οὐδέ τις ἦν ἔριδος λύσις, οὐδὲ τελευτὴ
Οὐδετέροις, ἴσον ἦ τέλος πέπαλτο πολέμοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχετο πάντα τελέσσαι,
Νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, πέπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
Πάντων ἐν στήθεσσιν ἀέξετο θυμὸς ἀγητοῦ.
Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,
Δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Ἤδη

Esse. Qui verò adeptus fuerit nocentis generis fœminam:
Vivit in pectore gestans perpetuum mœrorem
Animo & corde, & immedicabile malum est.
Adeo non licet Iovis fallere mentem neque praterire.
Neque enim Iapetionides nullo malo dignus Prometheus
Illius evitavit gravem iram, sed necessario
Quamvis multiscium existentem, magnum vinculum coërcet.
Briareo vero ubi primum pater iratus est animo,
Cottoque atque Gyga, ligavit forti vinculo,
Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam,
Et magnitudinem: collocavit autem sub terram latam,
Vbi illi dolores habentes sub terra agentes,
Sedent in extremitate, magna in finibus Terra,
Vsque valde mœrentes, corde magnum luctum habentes.
Sed ipsos Saturnius atque immortales Dii alii
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terra consiliis reduxerunt in lucem iterum.
Ipsa enim eis cuncta prolixe recensuit,
Cum illis victoriamque & splendidam gloriam accepturos.
Diu enim pugnarunt, laborem animum cruciantem habentes.
Titanesque Dii, & quotquot è Saturno nati sunt,
Contra sese mutuo per validas pugnas:
Hi quidem ab alta Othry, Titanes glorioſi,
Illi vero ab Olympo, Dii datores bonorum,
Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.
Illi sane tum inter se pugnam animum excruciantem habentes,
Continue pugnabant, decem totos annos.
Neque ullus erat contentionis gravis exitus, neque finis
Neutris: aqualiter autem extendebatur bellum.
Sed quando jam illis apposuit congruentia omnia,
Nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescuntur,
Omnium in pectoribus augebatur animus superbus.
Vbi vero nectar comederunt & ambrosiam amabilem,
Iam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque:
Audite me, Terraque & Cœli inclyti liberi,
Vt dicam qua me animus in pectoribus jubet.

Iam

Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι,
Νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρναίμεθ' ἅμαξαν πάλης,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγάμεθα.
Ὑμεῖς δὲ μεγάλῳ τε βίῃ καὶ χερσὶν ἀάπτοις
Φαίνεσθε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ,
Μνησάμενοι φιλότητος ἐμῆς, ἣν ἔσσατε πάσχειν,
Ἐς φάος ἂψ ἀφικόμενοι δυσηλεγέος ὑπὸ δεσμοῦ,
Ἠμενέως ὑπὸ βυθοῦ, ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κοῖος ἀμύμων·
Δαιμόνι', ἦ τοι ἀιδρείῃ πιφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Ἴδμεν ὅτι σὸν μὲν κράτος ἐστὶ καὶ ἄλκιμον ἔγχος,
Ἀλκτὴρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρὴς γλαυκὸς κορυθαίολος,
Σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος
Ἀψορρόον δ' ἐξαῦτις ἀμειλίχιον ὑπὸ δεσμῶν
Ἠλύθαμεν, Κρόνε ἄναξ, ἀναέλπτως παθόντες.
Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ῥύσεσθε κρατερῶς ὑμὲν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Μαρναμένοις Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Ὣς φατ'. ἐπῄνησαν δὲ θεοὶ δωτῆρες ἐάων,
Μῦθον ἀκούσαντες. πολέμου δ' ἐλελαίζετο θυμὸς
Μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
Πάντες, θήλειαί τε καὶ ἄρσενες, ἦμαρ ἐκεῖνο,
Τιτῆνές τε θεοὶ, καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
Οὕς τε Ζεὺς ἐρέβεννοφιν ὑπὸ χθονὸς ἦκε φάος δὲ,
Δεινοί τε κρατεροί τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων εἴσαντο
Πᾶσιν ὁμῶς. κεφαλαὶ δ' ἑκάστῳ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.
Οἱ τότε Τιτῆσιν κατέσταθεν ἐν δαὶ λυγρῇ,
Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῇς ἐν χερσὶν ἔχοντες.

Τι-

650. Φαίνεσθε.] Pro ἐναντίοι poteſt etiam legi ἐναντίον.

652. Ἐς φάος.] Pro ὑπὸ legitur etiam ὑπὲ: & fortaſſe rectius, ut ejus aſpiratio fulciat præcedentem ſyllabam.

658. Σῇς δ'.] Eſt & alia lectio, Σῇσι δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν.

659. Ἀψορ-

Iam enim admodum diu adverſi nobis mutuo,
Pro victoria & imperio pugnavimus dies omnes,
Titaneſque Dii, & quotquot è Saturno ſati ſumus.
Vos vero magnamque vim & manus invictas
Oſtendite Titanibus contrarii in pugna gravi,
Memores amicitiæ placidæ, quibus perpeſſis
Ad lucem redieritis moleſto à vinculo,
Noſtra per conſilia, à caligine obſcura.
Sic dixit. illum vero rursum excepit Cottus irreprehenſibilis:
Venerande, non ignota loqueris: ſed & nos
Scimus, quod excellunt quidem tibi præcordia, excellens vero eſt & intellectus,
Depulſor immortalibus damni fuiſti horrendi.
Tua vero prudentia ab caligine opaca
Retro iterum acerbis à vinculis
Venimus, Saturni fili rex, qua nollemus, paſſi.
Ideoque nunc intento animo, & prudenti conſilio,
Vindicabimus veſtrum imperium in gravi conflictu,
Pugnantes cum Titanibus per acria prælia.
Sic dixit. collaudarunt vero Dii datores bonorum,
Sermone audito. bellum vero cupiebat animus
Magis etiam quam antea: pugnam vero arduam excitarunt
Omnes, fœminaque & mares, die illo,
Titaneſque Dii, & quotquot Saturno prognati ſunt,
Quosque Iupiter ex Erebo ſub terra miſit ad lucem,
Acres robuſtique, vires immenſus habentes.
Horum centum quidem manus ab humeris promanabant
Omnibus ſimul. capita vero unicuique quinquaginta
Ex humeris enata erant in robuſtis artubus.
Qui tum Titanibus oppoſiti ſunt in pugna luctuoſa,
Saxa prærupta validis in manibus geſtantes.

Tita-

---

659. Ἄψορρόν δ'.] Conjunximus δὲ cum præcedenti voce ἄψορρον, ut videlicet ſit adverbium motus, non autem conjunctio δέ, quæ jam eſt in præcedenti verſu.

675. Πίτυος.] Pro σφῶϊν, Steph. editio σφωΐν, quæ minus placet. vide verſ. 715.

703. Πίσ-

Τιτηνῆς δ' ἐπέρωσεν ὑπαὶ ζυγὸν εὐρυοδείης
Προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
Ἀμφότεροι. δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων.
Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν· ἐπέσσυτο δ' εὐρὺς Ὀλυμπος
Σειόμενος, πόδεσσιν δ' ἐπιπάστης μακρὸς ὄλυμπος
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων. ἔνοσις δ' ἴκανε βαρεῖα
Τάρταρον ἠερόεντα, ποδῶν αἰπεῖά τ' ἰωὴ
Ἀσπέτου ἰωχμοῖο, βολάων τε κραιπνοφόρων.
Ὣς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοις ἔσσαν βέλεα στονόεντα.
Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
Κεκλομένων. οἱ δὲ ξυνίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
Οὐδ' ἄρ' ἔπι Ζεὺς ἴσχεν ἑὸν μένος, ἀλλά νυ τοῦ γε
Εἴθαρ μὲν μένος πλῆτο φρένες, ἐκ δέ τε πᾶσαν
Φαῖνε βίλν. ἅμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἠδ' ἀπ' Ὀλύμπου
Ἀστεροπαὶ ἔκπαγλοι στονοφαδὸν· αἱ δὲ κεραυνοὶ
Ἴπναρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέονται
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὰ φλόγα θ' εἱλυφάουσες·
Ταρφέες. ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
Καιομένη. λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
Ἐζέσθη δὲ χθὼν πᾶσα, καὶ Ὠκεανοῖο ῥέεθρα,
Πόντος τ' ἀτρύγετος. τοὺς δ' ἄμφεπε θερμὸς ἀϋτμὴ
Τιτῆνας χθονίους· φλὸξ δ' αἰθέρα δῖαν ἵκανεν
Ἄσπετος. ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
Αὐγὴ μαιμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἄντα
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ἠδ' ἔκλυον ὄσσαν ἀκοῦσαι.
Αὕτως ὡς ὅτε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Πίλναθ'. τοῖος γάρ κε μέγας δοῦπος ὀρώρει,
Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
Τόσσος δοῦπος ἔκλυθε θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
Σεισὰ δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν τ' ἐσφαράγιζον,
Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,

Κῆλα

---

703. Πίλναθ'.] Legitur hic etiam, μέγας γὰρ δοῦπ. aspiratione præpositionis sufficiente ultimam syllabam præcedentis dictionis, ut jam antea vidimus vers. 652. E's φάος.

706. Σεισὰ

Titanes vero ab altera parte confirmabant phalanges
Alacriter, manuumque viriumque simul opus ostentabant
Vtrique. horrende vero insonuit pontus immensus.
Terra vero valde stridebat: ingemiscebat vero latum cœlum
Quassatum, è fundo vero concutiebatur amplus Olympus
Impetu à Deorum. concussio vero venit gravis
Ad Tartarum tenebricosum, & pedum altus fragor,
Immodici tumultus, ictuumque fortium.
Ita sane in sese mutuo jaciebant tela gemebunda.
Vox autem utrorumque pervenit ad cœlum stellatum
Adhortantium. at illi congrediebantur magno cum clamore.
Neque sane amplius Iupiter cohibebat suum robur, sed ipsius
Statim robore implebantur animi, & omnem
Exeruit vim. simul etiam à cœlo atque ab Olympo
Fulgurans incedebat confertim: fulmina autem
Celerrime una cum tonitru & fulgure volabant
Manu à robusta, sacram flammam circumvolventia
Crebra. circum vero terra alma reboabat
Ardens: crepitabat vero undique igne valde magna sylva.
Fervebat vero terra tota, & Oceani fluenta,
Pontusque immensus: circumdedit autem calidus vapor
Titanes terrestres: flamma vero ad aërem divinum pervenit
Magna. oculos vero visu privabat quantumvis fortium
Splendor radians fulminisque fulgurisque.
Incendium autem immensum occupavit Chaos: videbatur autem
Oculis aspicere, ac auribus vocem audire. (coram
Itidem ut cum olim & terra & cœlum latum superne
Appropinquabat. talis enim maximus strepitus excitabatur,
Hac quidem diruta, illa autem ex alto diruente.
Tantus fragor erat Diis pugna confligentibus.
Simul quoque venti motumq; pulveremque cum strepitu excitabant,
Tonitruque, fulgurque, & ardens fulmen,

Tela

706. Σὼ δ'.] Quidam malunt ἰσφεύγιζον, quam dictionem Hesych. exponit ἰδόντων, id est, jactabant, ciebant, movebant. Sed viderint quo pacto ita constet versus.

748. Ἀστυ-

Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. φέρον δ' ἰαχὴ τ' ὀνοπή τε
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὄτος δ' ἄπλητος ὁρώρει
Σμερδαλέης ἔριδος· κὴρ δ' ἀνεφαίνετ' ἔργων.
Ἐκλίνθη δ' μάχη. πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχυντο,
Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δεινὴν ἔγειραν,
Κόττος τε, Βριάρεώς τε, Γύγης τ' ἄλκης πολέμοιο·
Οἵ ῥα τεληεσσάων πέτρας ἐβάρυνον ἀπὸ χειρῶν
Πέμπτον ἐπασσυτέρας. κὴ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
Τιτῆνας· κὴ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Πέμψαν, κὴ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἔδησαν,
Νικήσαντες χερσὶν, ὑπερφιάλους περ ἐόντας,
Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐς' ἀπὸ γαίης·
Ἶσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
Ἐννέα γὰρ νύκτας τε κὴ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Οὐρανόθεν καθιὼν, δεκάτῃ ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε κὴ ἤματα χάλκεος ἄκμων
Ἐκ γαίης καθιὼν, δεκάτῃ ἐς Τάρταρον ἵκοι.
Τὸν περὶ χάλκεον ἕρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δέ μιν νὺξ
Τριστοιχεὶ κέχυται περὶ δειρὴν. αὐτὰρ ὕπερθεν
Γῆς ῥίζαι πεφύκασι κὴ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
Κεκρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χώρῳ ἐν ὑγρῷνδι, πελώρης ἔσχατα γαίης.
Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι· πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
Χαλκείας· τεῖχος περίκειται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἔνθα Γύγης, Κόττος τε, κὴ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἐνθάδε γῆς δνοφερῆς, κὴ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο, κὴ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ κὴ πείρατ' ἔασιν,
Ἀργαλέ' ὑγρώνδια, τὰ τε στυγέουσι θεοί περ·
Χάσμα μέγ'. οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὐδὰς ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἔντοσθε γένοιτο.
Ἀλλά κεν ἔνθα κὴ ἔνθα φέροι ἀργὸν θύελλα θυέλλη
Ἀργαλέη· δεινόν τε κὴ ἀθανάτοισι θεῖσι

Τοῦτο

Tela Iovis magni. ferebant autem fremitum, clamoremque,
In medium utrorumque: ſtrepitus autem ingens excitabatur
Stupenda pugna: robur autem exerebatur operum.
Inclinata vero eſt pugna. prius vero ſibi mutuo imminentes,
Fortiter pugnabant in forti prælio,
Illi vero inter primos pugnam acrem excitarunt;
Cottuſque, Briareuſque, Gygeſque inſatiabilis belli.
Hi ſane trecentas petras robuſtis è manibus
Mittebant frequentes: obumbrarunt autem jaculis
Titanas: atque hos quidem ſub terram longe patentem
Miſerunt, & vinculis moleſtis alligarunt,
Vincentes manibus, magnanimos licet exiſtentes,
Tantum infra ſub terram, quantum cœlum diſtat à terra.
Par enim ſpacium à terra in Tartarum caliginoſum.
Novem enim noctes ac dies ferrea incus,
Cœlitus delapſa, decimo die ad terram perveniret:
Novem rurſus noctes & dies ferrea incus,
Ex terra deſcendens, decimo die ad Tartarum perveniret.
Quem circa ferreum ſeptum ductum eſt. circum vero ipſum nox
Triplici ordine fuſa eſt circa collum. ſed ſuperne
Terræ radices creverunt & infructuoſi maris.
Illic Dii Titanes ſub caligine opaca
Abſconditi ſunt, conſiliis Iovis nubicogi,
Loco in ſqualido, vaſtæ ultima terræ.
His non exitus patet: portas vero impoſuit Neptunus
Ferreas: murus etiam circumdatus utrimque.
Illic Gyges, Cottuſque, & Briareus magnanimus
Habitant, cuſtodes fidi Iovis ægida habentis.
Ibidem terra tenebricoſa, & Tartari opaci,
Pontique infructuoſi, & cœli ſtelligeri,
Ex ordine omnium fontes & fines ſunt,
Moleſti, ſqualidi, quos oderunt etiam ipſi Dii:
Hiatus ingens. nec vero toto integro anno
Solum attingeret, ubi primum portas intra venerit.
Sed ſanè huc & illuc ferret impetuoſa procella
Moleſta: horrendumque etiam immortalibus Diis

Τῶν τέρας· ἢ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
Ἕστηκεν, νεφέλῃς κεκαλυμμένα κυανέῃσι.
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετιὸν παῖς ἔχετ' εὐρυνόπα Ἄτλας
Ἑστηὼς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν
Ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρη ἀμφὶς ἰοῦσαι
Ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν
Χαλκεον. ἡ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἢ ἐ θύρazιν
Ἔρχεται, αὐτὰρ ἡ ἔξω· οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἐέργει·
Ἀλλ' αἰεὶ ἑτέρη γε δόμων ἔκτοθεν ἐοῦσα,
Γαῖαν ἐπιστρέφεται· ἡ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα,
Μίμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἧς' ἂν ἵκηται.
Ἡ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα·
Ἡ δ' Ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νὺξ ὀλοὴ, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἠεροειδεῖ.
Ἔνθα ἢ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὕπνος καὶ Θάνατος, δειναὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
Οὐρανὸν εἰσαναβαίνων, οὐδ' ἀπονοσφίζεται αὖτις.
Τῶν ἕτερος μὲν γαῖάν τε καὶ ἀτρύγετον πόντον
Ἤυχος ἀνστρέφεται καὶ μείλιχος ἀνθρώποισι.
Τοῦ δὲ σιδηρέη μὲν καρδίη, χάλκεον δέ οἱ ἦτορ
Νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
Ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἔνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἠχήεντες
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδαο καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης
Ἑστᾶσιν. δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
Νηλειὴς. τέχνην δὲ κακὴν ἔχει. εἰς μὲν ἰόντας
Σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ ἄμφω κρατὶ πίτνων·
Ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει ὅντινα λάβῃσι πυλέων ἔκτοθεν ἰόντα
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδαο καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.
Ἐνθάδε ναιετάει συνερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεινὴ Στὺξ, θυγάτηρ ἀψορρόου Ὠκεανοῖο
Πρεσβυτάτη. νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει

Μακρῇ-

748. Ἀστεμφέως.] Legitur & ἄσσον ἰοῦσαι.

764. Τοῦ

Hoc monſtrum: & noctis obſcura domus horrenda
Stans, nubibus obtecta nigris.
Has ante Iapeti filius ſuſtinebat cœlum latum,
Stans, capiteque & indefeſſis manibus
Firmiter, ubi Noxque & Dies circum euntes
Seſe mutuo compellabant, alternis ſubeuntes magnum limen
Ferreum. hac quidem intrat, illa vero foras
Egreditur, neque unquam utraſque domus intus cohibet:
Sed ſemper altera ſaltem domos extra exiſtens,
Terram ſuper movetur: altera rurſum in domo exiſtens,
Expectat ejuſdem horam itineris, donec veniat.
Hac quidem terreſtribus multa cernens lumen habens;
Illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta atra.
Ibi autem Noctis obſcura filii domus habent,
Somnus & Mors, graves Dii: neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
Cœlum ſcandens, nec cœlitus deſcendens.
Horum alter quidem terramque & lata dorſa maris
Quietus percurrit & placidus hominibus.
Alterius vero ferreum quidem cor, æreum vero ei pectus
Crudele in præcordiis: habet autem quem primum arripuerit
Hominum: hoſtis vero etiam immortalibus Diis.
Illic Dei inferi in anteriore parte ædes reſonantes,
Fortiſque Plutonis & gravis Proſerpinæ
Stant. Horrendus autem canis pro foribus cuſtodit,
Savus. artem autem malam habet: introeuntes quidem
Adulatur pariter caudaque & auribus ambabus:
Exire vero non iterum permittit denuo, ſed obſervans
Devorat, quemcunque prenderit portas extra euntem
Fortiſque Plutonis & gravis Proſerpinæ.
Ibidem habitat abominanda Dea immortalibus,
Horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani,
Maxima natu. ſeorſum vero à Diis inclytas ædes incolit

764. Τῶ ϑ.] Σιδηρέη ſcribendum, ſed per συνίζησιν legendum σιδηρῆ.
781. Ἀγλαΐ-

Μακρῇσι πίτυῃσι καὶ ηρεφέ'. ἀμφὶ ᾗ πάντη
Κίοσιν δρυμῶιοισι θεὸς ὕδατον ἐς ἠελίωι.
Παῦρα ᾗ θαύμαντος ἀγλαὸν ὕδωρ πόδας ὠκέα Ἶρις
Ἀγλαΐη πωλεῖται ἐπ' ἀτρύγετα νῶτα θαλάσσης,
Ὁππότ' ἔρις ἢ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται.
Καί ῥ' ὅστις ψεύδηται ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε, θεῶν μέγαν ὅρκον, ἐνεῖκαι,
Τηλόθεν ἐν χρυσείῃ θεσπέσιον πολυώνυμον ὕδωρ
Ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο
Ὑψηλῆς. πολλὸν ᾗ ὑπὸ χθονὸς ἀτρυγέτοιο
Ἐξ ἱερῆς πεδάμοιο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὠκεανοῖο κέρας. δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
Ἐννέα μὲν θεῖ γλωῦ τε καὶ ἀτρύγετα νῶτα θαλάσσης
Δίνῃς δρυμώιης εἱλιγμῷ εἰς ἅλα πίπτει,
Ἡ δ' ἢ μί' ἐκ πέτρης θεσπέσιον, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅστις τὸν ἐπίορκον ἀπαλέψας ἐπομόσσῃ
Ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
Κεῖται νηῦτμος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν·
Οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἆσον
Βρώσιος, ἀλλά τε κεῖται ἀνάπνευος καὶ ἄναυδος
Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
Αὐτὰρ ἐπὴν τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
Ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἆθλος.
Ἐννέα δὴ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας,
Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
Εἰρέας ἀθανάτων, οἳ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
Τοῖον ἄρ' ὅρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
Ὠγύγιον, τό δ' ἵησι καταιγίδι καὶ χάρυβδις.
Ἔνθα ᾗ γῆς ἀνοφερῆς, καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος,
Πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,

Ἄργα-

781. Ἀγλαΐη.] Alii malunt Ἀγλαΐης: quod videretur tum in fœminino genere poni, (quod durum esset) aut subintelligendum ἕνεκα. Quid si vero ἀγλαΐης legeremus pro ἀγλαΐαις? sed & hoc durum.

793. Ὅς-

Ingentibus ſaxis ſuperne tectas: circum vero quaque
Columnis argenteis ad cœlum firmata ſunt.
Raro vero Thaumantis filia pedibus velox Iris,
Nuncia verſatur ſuper lata dorſa maris,
Quando lis & contentio inter Deos exorta fuerit.
Et ſæpe quiſquis mentiatur cœleſtes domos tenentium,
Iupiter tum Irim mittit, Deorum magnum jusjurandum, ut ferat
E longinquo in aureo guttiurnio celeberrimam aquam
Frigidam, quæ è petra deſtillat alta
Excelſa. multum vero ſubtus terram ſpacioſam
E ſacro flumine fluit per noctem nigram,
Oceani cornu. decima vero pars attributa eſt.
Novem quidem circa terramque & lata dorſo maris
Vorticibus argenteis intortus in mare cadit,
Vna vero ex petra profluit, magnum damnum Diis.
Quiſquis perjurium libens juraverit
Immortalium, qui tenent verticem nivoſi Olympi,
Iacet ſpiritus expers integrum per annum:
Neque ambroſia & nectaris accedit propius
Cibum, ſed jacet non reſpirans, & mutus,
Stratis in lectis, malus autem veternus obtegit.
Sed poſtquam morbo defunctus eſt magnum per annum,
Alia ex alia excipit moleſtiſſima arumna.
Novennio autem à Diis relegatur ſempiternis,
Neque unquam ad conſilium ineundum cum iis verſatur, neque ad epulas,
Novem totis annis: decimo tandem verſatur iterum
Cum cœtibus immortalium, qui cœleſtes domos incolunt.
Tale itaque juramentum conſtituerunt Dii Stygis perennem aquam,
Antiquam iſtam, quæ tranat aridum locum.
Ibi autem terræ caliginoſæ, & Tartari obſcuri,
Pontique infructuoſi, & cœli ſtellati,
Ex ordine omnium fontes & fines ſunt,

Moleſti,

793. Ὅσσην.] Ἀπολείψας, ab ἀπολείβω. Quidam tamen ab ἀπολείπω deducunt, & *relinquentes* exponunt.

Ἀργαλέ', ἀϋράσθω, τά τε φυλάσσει θεὸς ἄλλος.
Ἐν δὲ μακρὰ μεμάσι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς
Ἀστεμφὴς, ῥίζησι διαπρύσιον δεδορᾶς,
Αὐτοφυής. ἔκθεν δὲ, θεῶν ἔκτοθεν ἁπάντων,
Τιτῆνες ναίουσι, πέρην χάεος ζοφεροῖο.
Αὐτὰρ ἐλαυνομένοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
Δῖμβλα νασσάσσιν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥεέθροις,
Κόπλος τ' ἠδὲ Γύγης. Βριάρεών γε μὲν ἠὺν ἐόντα,
Γαμβρὸν ἑὸν ποίησε βαρύκλυτος Ἐννοσίγαιος.
Δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυίειν, θυγατέρα ἣν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς,
Οἰδόπλοον τίκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη,
Ταρτάρου ἐν φιλότητι, διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύι ἔργματ' ἔχουσαι,
Καὶ πόδες ἀκάμαντοι κραταιοῦ θεοῦ· ἐκ δέ οἱ ὤμων
Ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
Γλώσσῃσι δοφερῇσι λελειχμότες· ἐκ δέ οἱ ὄσσων
Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε.
Πασέων δ' ἐκ κεφαλέων πῦρ καίετο δερκομένοιο,
Φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι,
Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον. ἄλλοτε μὲν γὰρ
Φθέγγεσθ', ὥστε θεοῖσι συνιέμεν· ἄλλοτε δ' αὖτε
Ταύρου ἐριβρύχεω, μενεπτόλεμον ὄσσαν, ἀταυρεῖ·
Ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος·
Ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν ἐοικότα, θαύματ' ἀκοῦσαι·
Ἄλλοτε δ' αὖ ῥοίζαχ', ὑπὸ δ' ἤχεε οὔρεα μακρά.
Καὶ νύ κεν ἔπλητο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
Καί κεν ὅγ' ἀθανάτοισι καὶ ἀθανάτοισιν ἄνάξειν,
Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον· ἀμφὶ δὲ γαῖα
Σμερδαλέον κονάβησε, καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Πόντος τ' Ὠκεανοῦ τε ῥοαὶ καὶ τάρταρα γαίης.

Ποσὶ

811. Ἐνθάδε.] Legitur & λαΐνῳ.

825. Ἦν.] Nonnulli legunt κεφαλῇσι δρακόντος.

828. Πασέων.] Legitur & πασῶν.

830. Παντοίην ὄπ' ἰεῖσαι.] Si ἵημι scribitur, cur non *ieῖσαι* hic scriptum est? (quod consentaneum est.) cur non ὄφ' ex ὄπ' factum est? Mihi quoque

Molesti, squalidi, quos oderunt etiam Dii ipsi.
Illic splendidaque porta, & æreum limen
Immotum, radicibus longis compactum,
Sua sponte natum. ante illud vero extra omnes Deos
Titanes habitant, ultra Chaos caligine obductum.
Caterum valde tonantis Iovis inclyti auxiliarii
Domus incolunt in Oceani fundamentis,
Cottus atque Gyges. Briareum quippe bonum existentem,
Generum suum fecit graviter fremens Neptunus.
Dedit autem Cymopoliam, ut ducat in uxorem filiam suam.
Ast ubi Titanes è Cœlo expulit Iupiter,
Minimum natu peperit filium Typhoëum Terra magna,
Tartari in amore, per auream Venerem.
Cujus manus quidem sunt ob robur operibus aptæ,
Et pedes indefessi robusti Dei: ex humeris vero ei
Erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
Linguis nigris lambentes: præterea ex oculis ei
Admirandis in capitibus sub superciliis ignis micabat:
Omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis.
Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
Omnigenum sonitum emittentes ineffabilem. interdum enim
Sonabant, ut Diis intelligere liceret: interdum rursum
Tauri valde mugientis, robore insuperabilem vocem, ferocis:
Interdum rursus leonis impudentem animum habentis:
Interdum rursum catulis similia, mira auditu:
Interdum vero stridebat, resonabantque montes alti.
Et sane evenisset res inevitabilis die illo,
Atque ipse mortalibus & immortalibus imperasset,
Nisi statim intellexisset pater hominumque Deorumque.
Graviter autem intonuit atque fortiter. circum vero terra
Horrende edidit fragorem, & cœlum latum superne,
Pontusque & Oceani fluxus, & infima loca terræ.

Pedi-

que id mirum videri fateor; sed ex consensu omnium quos vidi codicum hanc lectionem reliqui: præsertim quum jam antea in quodam Homeri hymno εἰς Ἄρτεμιν, idem iisdem in vocibus observassem. Ibi enim legitur, αἱ δ' ἀμβροσίῳ ὅπ' ἰείσας, non ὅφ' ἰείσας. Steph.

Ποσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πλεμίζετ' ὄλυμπος
Ὀρνυμένοιο ἄνακτος· ἐπισσεύχιζε δ' ἰαῖα,
Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον,
Βροντῆς τε, στεροπῆς τε, πυρὸς ἀπὸ τοῖο πελώρου,
Πρηστήρων ἀνέμων τε, κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.
Ἔζεε δ' ὑπὸ χθὼν πᾶσα, καὶ οὐρανὸς, ἠδὲ θάλασσα.
Θῦε δ' ἀϊὲ ἀμφ' ἀκτὰς, περὶ τ' ἀμφί τε, κύματα μακρὰ
Ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων· ἔτορε δ' ἄσβεστος ἀϋτμή.
Τρέσσ' Ἀΐδης δ' ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων,
Τιτῆσίν θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.
Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν ἤρθυνεν ἑὸν μένος, εἴλετο δ' ὅπλα,
Βροντήν τε στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
Πλῆξεν ἀπ' ὑλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
Ἔπρησε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή μιν δάμασε πληγῇσιν ἰμάσσας,
Ἤριπε γυμφθείς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη.
Φλὸξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος,
Οὔρεος ἐν βήσῃσιν ἀϊδρηῖς παιπαλόεσσης
Πληγήτου· πολλὴ δὲ πελώρη κάετο γαῖα
Ἀτμῇ θεσπεσίῃ, καὶ ἐτήκετο κασσίτερος αἰὲς,
Τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν ὑπό τ' ὄβριμα χαλκὸς ἐόντα
Θαλφθεὶς, ἠὲ σίδηρος, ὅστε κρατερώπατός ἐστιν,
Οὔρεος ἐν βήσῃσι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῳ,
Τήκεται ἐν χθονὶ δίῃ, ὑφ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.
Ὣς ἄρα τήκετο γαῖα σέλας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ῥῖψε δέ μιν θυμῷ ἀκάχων ἐς Τάρταρον εὐρύν.
Ἐκ δὲ Τυφωέος ἴς' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἰόντων,
Νόσφι Νότου, Βορέην τε, καὶ ἀργέστεω Ζεφύροιο.
Οἵ γε μὲν ἐκ θεόφιν γένεσαν, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
Αἱ δ' ἄλλαι μάψ αὔραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν,

Aij

---

850. Τρέσσ'.] Melius fortasse sic quam ut alia exempl. habent, Τρέσσε δ' Ἀΐδης, cum qua lectione versus constare non potest.

870. Νόσφι.] Malim Ζεφύρῳ τε cum plerisque aliis. Nam superius vers. 379. separavit quoque Zephyrum ab Argeste. Aut igitur hic legen-

Pedibus vero ſub immortalibus magnus contremuit Olympus
Inſurgente rege: ingemiſcebat autem tellus.
Ardor autem ab utriſque occupabat nigrum pontum,
Tonitruque, & fulguris, igne ab iſto immani,
Igneorumque turbinum, & fulminis ardentis.
Fervebat autem terra omnis, & cœlum, atque mare.
Æſtuabant etiam circum litora, & circumcirca, fluctus longi
Impetu Deorum: concuſſio autem ſedatu difficilis oriebatur.
Expavit autem Pluto inferis mortuis imperans,
Titaneſque ſub tartarum detruſi, à Saturno ſeorſum exiſtentes,
Ob inextinguibilem fremitum, & gravem conflictum.
Iupiter vero poſtquam excitavit ſuum robur, ſumpſitque arma,
Tonitruque fulgurque, & coruſcans fulmen,
Percuſſit ab Olympo inſiliens. circum vero omnia
Combuſſit ingentia capita ſævi portenti.
Caterum ubi ipſum vicit ictibus percutiens,
Cecidit mutilatus, ingemiſcebat autem terra vaſta.
Flamma autem fulmine icto proſiliebat à rege,
Montis in ſaltibus opacis aſperis
Pereuſſi. multa autem ac vaſta ardebat terra
Ardore ingenti, & liqueſcebat ſtanni inſtar,
Quod arte juvenum & à fabrefacto catino
Calefactum, vel ut ferrum, quod ſolidiſſimum eſt,
Montis in ſaltibus victum ab igne quod omnia comburit,
Liqueſcit in terra diuina ſub Vulcani manibus.
Sic ſane liqueſcebat terra fulgore ignis ardentis.
Abjecit autem ipſum animo mœſtus in Tartarum latum.

Ex Typhoëo autem eſt ventorum vis humide flantium,
Excepto Noto, Boreaque, & celeri Zephyro.
Qui ſane ex Diis ſunt nativitate, hominibus magna utilitas.
Aſt alii ſine uſu venti inſpirant mare,

Qui

---

legendum Ζεούρε τε, aut ſuperius conjungenda hæc duo Ἀργέϛεω & Ζέφυρον.

872. Αἱ δ' ἄλλαι.] Multa exemplar. habent μεταιρεῖαι, quod vocabulum Heſych. exponit, αἱ μέταιαι, ἄμμοι, ἢ κῦραι πλοιῶν.

Αἱ δή τοι πίπλωσιν ἐς ἠεροειδέα πόντον,
Πῆμα μέγα θνητοῖσι, καὶὴ ζύγιξιν ἀέλπτη·
Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄησι, ἀμφασιδνᾶσί τε νῆας,
Ναύτας τε φθείρυσι· κακὴ δ' ἐ γίνεται ἀλκὴ,
Ἀνδράσιν οἳ κείνοισι συναντῶσιν κατὰ πόντον.
Αἱ δ' αὖ κὴ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον ἀνθεμόεσσαν
Ἔργ' ἔρχονται φθείρυσι καμαιγενέων ἀνθρώπων,
Πίμπλασῦσιν κόνιός τε κὴ ἀρχαλέης κελεσυρῆς.
Αὖτὰρ ἐπεί ῥα πόνον μόγαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν,
Τιτηνόεσσι ἢ πρώτον κέλευσθ βίηφι,
Δή ῥα τότ' ὦρσεν βασιλῆϊ νόῳ ἠδὲ ἀνάσσειν,
Γαίης φραδμοσύνῃσιν, ὀλύμπιον Διρύοπα Ζῆν',
Ἀθανάτων. ὁ ἢ τοῖσιν εὖ διεδάσατο πρώτοις.
Ζεὺς ἢ θεῶν βασιλεὺς πρώτιν ἄλοχον ἠγάγετο Μῆτιν,
Πλεῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἤμελλε θεὰν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
Τέξεσθ, τότ' ἔπειθ' δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
Αἰμυλίοισι λόγοισιν εἰῷ ἐνὶ κεύθεσθ νηδύϊ,
Γαίης φραδμοσύνῃσι, κὴ Οὐρανῷ ἀστερόεντ@.
Τὼς γάρ οἱ ἐφραδέτην, ἵνα μὴ βασιληΐδα τιμὴν
Ἄλλ@ ἔχῃ, Διὸς αὐτὸ, θεῶν αἰειγενετάων.
Ἐκ γάρ τ' εἵμαρθ ἀρείφρονα τέκνα γενέσθαι.
Πρώτην μὲν κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Ἶσον ἔχουσαν πατρὶ μένο@ κὴ ἐπίφρονα βουλήν·
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα κὴ ἀνδρῶν
Ἤμελλεν τέξεσθ, ὑπερβίον ἦτορ ἔχοντα·
Ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν εἰῷ ἐγκάτθετο νηδύϊ,
Ὡς δή οἱ φράσαιτθ θεὰ ἀγαθόν τε κακόν τε.
Δεύτερον ἠγάγετθ λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τε, Δίκην τε, κὴ Εἰρήνην τεθαλυῖαν·
Αἵτ' ἔργ' ἀμφαίσσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ἅς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεύς,
Κλωθώ τε, Λάχεσίν τε, κὴ Ἄτροπον· αἵ τε διδοῦσι

Θνη-

884. Γαίης.] Versus hic est hypermeter in nonnullis exempl. quæ habent, αἰεὶ Ζηνὰ.

903. Αἵτ'.] Quidam scribunt ἀμφαίσσι,

Qui utique incidentes in obſcurum pontum,
Clades magna hominibus gravi rapiuntur turbine,
Nuncque hi, nunc illi flant, diſſipantque naves,
Nautaſque perdunt. mali autem non eſt remedium
Viris qui illis occurrerint in ponto.
Iidem rurſum per terram immenſam floribus ornatam
Opera jucunda corrumpunt humo prognatorum hominum,
Replentes pulvereque & moleſto palearum ſtrepitu.
Sed poſtquam ſane laborem Dii beati perfecerunt,
Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
Iam tum jubebant regnare atque imperare,
Ex Terra conſilio, Olympium late cernentem Iovem,
Immortalibus. Hic vero inter illos rite diſtribuit munia.
Iupiter autem Deorum rex primam uxorem ſuam fecit Metin,
Plurimum ex Diis edoctam, & mortalibus hominibus.
Sed cum jam eſſet Deam caſiis oculis Minervam
Paritura, tum demum dolis animo decepto
Blandis ſermonibus in ſuam condidit alvum,
Telluris conſiliis, & Cœli ſtellati.
Sic enim ei conſuluerunt, ne regium honorem
Alius haberet Iovis loco, Deorum ſempiternorum.
Ex hac enim in fatis erat prudentes liberos naſci.
Primam quidem, virginem caſiis oculis apud Tritonem genitam,
Par habentem patri robur, & prudens conſilium:
Caterum deinde ſane filium Deorum regem & virorum
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed illam ſane Iupiter ante in ſuum condidit ventrem,
Vt nempe ei indicaret Dea bonumque malumque.
Poſtea duxit ſplendidam Themin, qua peperit Horas,
Eunomiamque, Dicenque, & Irenen florentem:
Qua opera matura faciunt mortalibus hominibus:
Parcaſque, quibus maximum honorem dedit prudens Iupiter,
Clothoque, Lacheſinque, & Atropon: qua dant

Mor-

ὠρεύεσθαι, ſpiritu leni: nonnulli etiam exponunt, *decorant*, ſpecioſa faciunt: quod nimirum Horæ dicantur pulchritudinis Deæ.

Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τι καὶ κακόν τι.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κούρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν·
Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων
Λυσιμελής· καλὸν δὲ ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται.
Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος πολυφόρβης εἰς λέχος ἦλθεν,
Ἣ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀΐδωνεὺς
Ἥρπασεν ἧς αὐτῆς μητρὸς, ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεύς.
Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐρασσάμενος καλλικόμοιο,
Ἐξ ἧς οἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
Ἐννέα, τῇσιν ἄδον θαλίαι, καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα, καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
Ἱμερόεντα γόνον σφεῖ πάντων περιαιώνων,
Γείνατ' ἄρ', αἰγιόχοιο Διὸς φιλότητι μιγεῖσα.
Λοιθοβίτῃν δ' Ἥρην θαλερῇ παρὰ κουρίδι κοίτῃ
Ἥβην δ' Ἥφαιστον, καὶ Ἄρεα, καὶ Εἰλείθυιαν ἔπλε,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι θεῶν βασιλῆϊ καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
Δεινὴν, ἀγερώχοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
Πότνιαν ἣ κέλαδοί τε ἄδον, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν, ἐν φιλότητι μιγεῖσα,
Γείνατο, (καὶ ζαμένησε, καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ)
Ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον ἀρτιεπῆ.
Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων δίρυβίης γένετο μέγας· ὅστε θαλάσσης
Πυθμῆ' ἔχων, παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
Ναίει χρύσεα δῶ, δεινὸς θεός. αὐτὰρ Ἄρηϊ
Ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔπλεν
Δεινούς, οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
Ἐν πολέμῳ κρυόεντι, σὺν Ἄρηϊ πτολιπόρθῳ,
Ἀρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαῖη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,

Κή-

938. Ζηνί] Alii Φαίδιμον Ἑρμῆν.

954. Οὐλ-

Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.
Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulchras genas habentes,
Oceani filia, peroptabilem formam habens,
Aglaiam & Euphrosynen, Thaliamque amabilem:
Quarum è palpebris amor destillat contuentium
Solvens membra: jucundum vero sub superciliis aspiciunt.
Porro hic Cereris multa nutrientis ad lectum venit,
Qua peperit Proserpinam pulchris ulnis, quam Pluto
Rapuit sua à matre, dedit autem consiliarius Iupiter.
Mnemosynen vero deinceps amavit pulchricomam,
Ex qua Musa aurea mitra revincta nata sunt
Novem, quibus placent convivia, & oblectatio cantus.
Latona autem Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,
Desiderabilem prolem pra omnibus cœlicolis,
Peperit sane, Ægiochi Iovis amori mixta.
Postremam vero Iunonem floridam duxit uxorem.
Hac autem Heben, Martem, & Lucinam peperit,
Mixta amore Deorum regi & hominum.
Ipse vero ex capite, cæsiis oculis praditam Tritogeniam,
Acrem, tumultum excitantem, ducem exercitus, indomitam,
Venerandam: cui clamoresque placuerunt, bellaque pugnaque.
Iuno autem Vulcanum inclytum, amori indulgens,
Peperit, (& vires intendit, & contendit cum suo marito)
Pra omnibus, artibus ornatum, cœlicolis.
Ex Amphitrite autem & gravicrepo Neptuno
Triton late potens natus est magnus: qui maris
Fundum tenens, apud matrem charam & patrem regem
Incolit aureas ades, magnus Deus. sed Marti
Clypeos dissecanti Venus Timorem & Metum peperit,
Graves, quique virorum densas turbant phalanges
In bello horrido, una cum Marte urbes devastante,
Et Harmoniam, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.
Iovi vero Atlantis filia Maia peperit glorioſum Mercurium,

Pra-

Κήρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα,
Καδμείη δ' ἄρα οἱ Σεμέλη τέκε φαίδιμον υἱόν.
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι, Διώνυσον πολυγηθέα,
Ἀθάνατόν θνητή· νυῦ δ' ἀμφότεροι θεοί εἰσιν.
Ἀλκμήνη δ' ἄρ' ἔπειτα βίλῳ Ἡρακληείῳ,
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι Διὸς νεφεληγερέταο.
Ἀγλαΐην δ' Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς, ἀμφιγυήεις,
Ὁπλοτάτην Χαρίτων, θαλερῷ ποιήσατ' ἄκοίτι.
Χρυσοκόμης ἦ Διώνυσος ξανθῷ Ἀριάδνῃ,
Κούρῃ Μίνωος, θαλερῷ ποιήσατ' ἄκοίτι.
Τῷ δέ οἱ ἀθάνατον καὶ ἄγηρω θῆκε Κρονίων.
Ἥβῃ δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς,
Ἰφικλῆι, τελέσας φοβερὰ ἔργα, εἴθλυσε,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου,
Αἰδοίῃ θέτ' ἄκοίτι, ἐν Οὐλύμπῳ νιφόεντι·
Ὄλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσας,
Ναίει ἀπήμονι καὶ ἀγήρῳ ἤματα πάντα.
Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Περσηὶς Κίρκη τε, καὶ Αἰήτῃ βασιλῆι.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
Κούρῃ Ὠκεανοῖο τελήεντος ποταμοῖο
Γῆμε, θεῶν βουλῇσιν, Ἰδυῖαν καλλιπάρῃον.
Ἣ δέ οἱ Μήδειαν ἐϋσφυρον ἐν φιλότητι
Γείνατ' ἐπαυρομένη Διὸς χρυσέῃ Ἀφροδίτης.
Ὑμεῖς μὲν νυῦν χαίρετ', ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Νῆσοί τ', ἠπειροί τε, καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος.
Νυῦν ἦ θεάων φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο,
Ὅσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάνατα, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, δῖα θεάων,
Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,

Νειῷ

---

954. Ὄλβιος.] Legitur quoque ἀθανάτοισι τελέσσας.

961. Ἣ δέ οἱ.] ε in particula δε ſuſtentatur aſpiratione ſequentis dictionis.

1003. Αὐ-

Praconem Deorum, ſacrum lectum conſcendens.
Cadmi filia vero ei Semele peperit clarum filium,
Rem cum eo habens, Bacchum hilarem,
Immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii ſunt.
Alcmene vero peperit vim Herculanam,
Mixta in amore Iovis nubicogi.
Aglaiam vero Vulcanus percelebris, utroque pede claudicans,
Minimam natu è Gratiis, floridam duxit uxorem.
Sed aureo crine conſpicuus Bacchus flavam Ariadnen,
Filiam Minois, floridam fecit conjugem.
Hanc vero ei immortalem expertemque ſenii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmena pulchros talos habentis fortis filius,
Vis Herculis, peractis luctuoſis certaminibus,
Filiam Iovis magni, & Iunonis aureis calceamentis utentis,
Pudicam duxit uxorem in Olympo nivoſo:
Felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
Habitat illaſus & expers ſenii omnibus diebus.
Soli autem indefeſſo peperit inclyta Oceanis
Perſeis Circenque, & Æëtem regem.
Æëtes autem filius lucem hominibus dantis Solis,
Filiam Oceani perfecti fluvii
Duxit, Deorum ex conſiliis, Idyiam pulchris genis praditam.
Hac autem ei Medeam pulchros talos habentem in amore
Peperit, ſubacta per auream Venerem.
Vos quidem nunc valete, cœleſtes domos tenentes,
Inſulaque, & continentes terra, & ſalſus intus Pontus.
Nunc autem Dearum cœtum cantate, blandiloqua
Muſa Olympiades, filia Iovis Ægiochi,
Quacunque, mortales apud viros cubantes,
Immortales, pepererunt Diis ſimilem prolem.
Ceres quidem Plutum genuit, præſtantiſſima Dearum,
Iaſio heroï mixta jucundo amore,

Νειῷ ἐνὶ τριπόλῳ, Κρήτης ἐν πίονι δήμῳ,
Εὐθλόν· ὃς εἶσ' ἐπὶ γλῶ τε καὶ ἀρέα νῶτα θαλάσσης,
Πᾶσαν· τᾷ δ' ὑγρόν, καὶ ἑ π' ἐς χεῖρας ἵκηται,
Τὸν μὲν ἀφνειὸν ἔθηκε, πολλὼ τί οἱ ἄπασεν ἄλβον.
Κάδμῳ δ' Ἀρμονίᾳ, θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης, 975
Ἰνὼ καὶ Σεμέλᾳ, καὶ Ἀγαυῇ καλλιπάρῃον,
Αὐτονόῳ θ', ὃν γῆμε Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
Γείναθ', καὶ Πολύδωρον ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Κύπρῃ δ' Ὠκεανοῖο χρυσαόρος καρπαλίμοιο
Μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Ἀφροδίτης, 980
Καλλιρόη, τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἁπάντων,
Γηρυονῆα, τὸν κτεῖνε βίη Ἡρακληείη,
Βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων, ἀμφιρρύτῳ ἐν Ἐρυθείῃ.
Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἄνακτα. 985
Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν,
Ἴφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τόν ῥα νέον, τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης,
Παῖδ' ἀπαλὰ φρονέοντα, φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη
Ὧρτ' ἀνερειψαμένη, καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς 990
Νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα δῖον.
Κύρῃ δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης, βυλῇσι θεῶν αἰειγενετάων,
Ἦγε παρ' Αἰήτᾳ, τελέσας γονόεντας ἀέθλους,
Τὰς πολλὰς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερθύμῳ, 995
Γήρεϊ λειπὴς Πελίης, καὶ ἀτιθάλου, ἐβεμβερύγος.
Τὰς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Ὠκείῃ ἐπὶ νηὸς ἄγων ἑλικωπίδα κούρην,
Αἰσονίδης, καί μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Καί ῥ' ἤγε δμηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσονι ποιμένι λαῶν, 1000
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν ἤρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόῳ ἐξετελεῖτο.
Αὐτὰρ Νηρῆος κούρας ἁλίοιο γέροντος,

Νῆτοι

1003. Αὐτάρ.] Reperitur etiam Νηρηΐδες.

1013. Α*

Novali in ter proſciſſo, Creta in pingui populo,
Bonium: qui vadit ſuper terram, & lata dorſa maris,
Omnem: qui vero obviam fuerit, & cujus ad manus venerit,
Illum locupletem fecit, multamque ei præbuit felicitatem.
Cadmo præterea Harmonia, filia aurea Veneris,
Ino & Semelen, & Agaven pulchras genas habentem,
Autonoënque, quam duxit Ariſtæus denſa cæſarie præditus,
Peperit, & Polydorum, manibus pulchre cinctis in Thebis.
Filia vero Oceani Chryſaori magnanimo,
Mixta amore abundantis auro Veneris,
Callirroë peperit filium mortalium præſtantiſſimum omnium
Geryonem, quem interfecit vis Herculana,
Boves propter flexipedes circumflua in Erythea.
Tithono vero Aurora peperit Memnona aurea galea munitum,
Æthiopum regem, & Emathionem regem.
Verum Cephalo peperit inclytum filium,
Fortem Phaëthontem, Diis ſimilem virum,
Quem ſane juvenem tenerum florem habentem glorioſæ pubertatis,
Puerum juvenilia ſapientem, amans riſus Venus,
Incitavit, abripiens; & ipſum in templis
Æditiuum nocturnum fecit, damonem divinum.
Filiam vero Aëtæ à Iove nutriti regis
Æſonides, voluntate Deorum ſempiternorum,
Abduxit ab Aëta, peractis ſuſpirioſis certaminibus,
Quæ multa imperabat magnus rex ſuperbus,
Injurius Pelias, & impius fortium facinorum patrator.
Quibus peractis, ad Iolcum rediit, multa perpeſſus,
Veloci in nave vehens nigris oculis præditam puellam,
Æſonides, & ipſam floridam fecit uxorem.
Et ſane hac domita ab Iaſone paſtore populorum,
Medeum peperit filium, quem in montibus educabat Chiron
Phillyrides: magni vero Iovis voluntas perficiebatur.
Ceterum Nerei filia marini ſenis,

Ἤτοι μὲν Φοῖνον ψαμάθη τέκε δῖα θεάων,
Αἰακῷ ἐν φιλότητι, μιγὲν χρυσῆλῳ Ἀφροδίτῃ.
Πηλεῖ δ' ἀμηθείσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Γείνατ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
Αἰνείαν αὖ τέκεν ἐϋστέφανος Κυθέρεια,
Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπίδακος, ὑληέσσης.
Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
Γείνατ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἐν φιλότητι,
Ἄγχιστον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
Οἳ δή τοι μάλα τῆλε μυχῷ νήσων ἱερέων,
Πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλυτοῖσιν ἄνασσον.
Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίνοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι.
Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν ἀνηθείσαι
Ἀθάνατοι γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Νῦν δ' γυναικῶν φῦλον ἀείσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

1013. Ἄγχιστον.] In nonnullis codicibus hæc duo verba, ἀμύμονα, & κρατερόν, scribuntur ut propria nomina.

Τέλος τῆς Ἡσιόδου Θεογονίας.

Phocum quidem Psamathe peperit, præstantissima Dearum,
Æaci in amore, per auream Venerem.
A Peleo autem subacta Dea Thetis argenteos pedes habens,
Peperit Achillem prorumpentem per viros, leonis animo præditum.
Æneam porro peperit pulchre coronata Cytherea,
Anchisæ heroï mixta jucundo amore,
Idæ in verticibus, habentis multos anfractus, sylvosæ.
Circe vero, Solis filia, filii Hyperionis,
Peperit, Vlyssisærumnosi in amore,
Agrium, atque Latinum inculpatumque, fortemque.
Qui sane, valde procul in recessu insularum sacrarum,
Omnibus Tyrrhenis valde inclytis imperabant.
Nausithoum vero Vlyssi Calypso excellentissima Dearum
Peperit, Nausinoumque, mixta grato amore.
Hæ quidem, mortales apud viros cubantes
Immortales pepererunt Diis pares filios.
Nunc vero fœminarum agmen cantate, suaviloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Iovis Ægiochi.

Finis Theogoniæ Hesiodi.

De quorundam verſuum dimenſione, nec non de aliis.

NOn *contracta legenda ſunt ceu contracta, metro id poſtulante.* Verbi gratia. ſ. 5. Ῥέα μὲν γὰρ βεριάῃ, ῥέα δ' ὑπὸ βεριάοντα χαλέπτῃ. Hîc prius ῥέα proferendum ῥά. ſ. 30. Ὥρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγρέων τε. Hîc metrum poſtulat, ut pro νεικέων dicas νεικῶν, & pro Ionico ἀγρέων, ἀγρῶν. Iones nimirum non contrahunt. Et pro νείκεα in dimenſione (quam alii ſcanſionem vocant) legendum νείκη. In dimenſione, inquam, ſecus non. ſ. 109. χρύσεον μὲν πρώτιστα μέρος. Legendum hîc χρυσοῦν. & ſic in aliis. ſ. 129. ἔπεα, ubi τὸ ἄλφα per ſe breve in cæſura producitur. Cæſura vocalem reddit ancipitem. Sic Ovid. *Si nihil attuleris, ibis Homere foras.* ubi ultima in *attuleris* propter cæſuram eſt anceps. Sic α. 5. εἰδεί τε μιγέντε τε. ubi prius τε producitur, & eſt quaſi cæſura. τε enim prius, cum εἰδεῖ cohæret, tanquam pars illius vocis conjunctæ. α. 458. pro Ἡφαιστῆι lege, ſcil. in dimenſione, Ἡφαιστεῖ. Θ. 93. pro Μουσάων, lege Μουσῶν. pro ἀψευδέα, lege ἀψευδῆ, nimirum in dimenſione. Secus *Ioniſmus* paſſim retinendus, & ſingula legenda, ſicut ſunt ſcripta. Θ. 196. pro Κυπρογενείαν, lege Κυπρογενῆ. Sed inquies, cur ita legimus? Reſp. Poëtarum morem eſſe, ut vocem perſpicuè proponant, dimenſionem lectori relinquentes. Sic Ἰλιαδ. α. 1. Πηληϊάδεω, Ἀχιλῆος. Hic non legendum Πηληϊάδεω, ſed Πηληϊάδου, vel Πηληϊάδω, per ſyncopen τοῦ ὑιοῦ. Scilicet tanta eſt Poëtarum licentia, ut pro πηλείδης ου ὁ (ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως) dicant per Ionicam ἀφαίρεσιν, Πηληϊδης, ου, ὁ, & per novam τοῦ α epentheſin, Πηληϊάδης, ου, ὁ. pro Πηληϊάδου verò Ionicè Πηληϊάδεω. Tantopere luxuriantur αἱ ἀφαιρέσεις, adeo ut idcirco Græcanica ſeu Graja Poëſis omnium facillima, & Poëta judice, Muſas videatur habere faventiores. Tum obſervandum Heſiodum uſum eſſe Dialecto Ionica, & quæ illi dialecto propria ſunt, accuratè è Grammaticis petendum. ex. gr. α mutant in η. dativum pl. formant à nominativo plurali. ἔργοιο, pro ἔργου. rejiciunt fere ubique augmenta verborum, & alia ſimilia. quæ uſu facilius quam præceptis addiſcuntur.

INDEX VOCABVLORVM, QVÆ IN HESIODO OCCURRUNT.

In Indice brevitatis ergo, literis quibusdam usi sumus. ut, Th. designat Thema. p. præteritum. a. aoristum. f. futurum. m. medii. f. g. fœminini generis. ε. ἔχει τὴν ἡμίεως designat. α. ἀσπίδα, seu scutum. Θ. θεογονίαν.

Α', *Quæ*, nom. pl. n. g. ab ὁ, *quod*: articulus postpositivus. ε. 365.

Ἄαπτοι, ἀάπτους, ab ἄαπτος, ου, ὁ, ἡ, *non tangendus*; ex α priv. & ἅπτω vel ἰάπτω, & per pleonasmum Ϝ α, ἀάπτω. *lædo, noceo*. f. ψω. ε. 147. α. 75. Θ. 649.

Ἀάσθη 3. sing. a. 1. pass. ab ἄτω *lædo*. F. ἄσω. quod fit ex ἀάω. hinc a. 1. ἀάσθω, pro ἤσθω. tollitur augmentum, & α poetice reduplicatur. Th. ἀπάω, ῶ, f. ήσω, *lædo, noceo*. ε. 281.

Ἄαται, *flant*. 3. pl. ab ἄημι, *flo*, ut ἵστημι, ἱᾶσι. Th. ἄω, *flo, spiro*. Θ. 875.

Ἄατοι *saturatur*. 3. person. ab ἄημι. in pass. ἄαμαι *expleor, satior*, ad formam Ϝ ἵσταμαι. Th. ἄω, f. ήσω. flo, spiro. α. 101.

Ἀάτη, ης, ὁ καὶ ἡ. *insatiabilis*, innoxius. Th. ἀπάω, ῶ. f. ήσω. lædo. Θ. 714.

Ἀβούτεω gen. Ionicus pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, ου. *bobus carens*. ex α priv. & βοῦς βοὸς ὁ ἡ, vacca, bos, taurus. ε. 449.

Ἀγαγὼν, part. a. 2. Attice pro ἀγὼν, ab ἄγω, duco. f. ἄξω. p. ἦχα, a. 2. ἤγαγον, Att. ἤγαγον. ε. 164.

Ἀγαθὸς, ἡ, ὸν. bonus,a,um. dat.pl. ἀγαθοῖσι. paragoge Ionica, pro ἀγαθοῖς. comp. ἀμείνων, βελτίων, κρείσσων, ὀρείων, λωίων. Superl. βέλτιστος, κράτιστος, ἄριστος, λῷστος. s. 24. 234.

Ἀγαίεται, 3. perf. ind. ab ἀγαίομαι. *iræscor, invideo.* s. 331. Th. ἀγάω, ῶ, f. ήσω. demiror.

Ἀγακλυτὸς, adject. ex ἄγαν *nimis* & κλυτὸς *celebris.* à κλύω, pro quo etiam κλῦμι *audio.* ἀγακλυτοῖσιν, dat. pl. Ion. Φ. 1015.

Ἀγανώτατον, ſuperl. ab ἀγανὸς, ὴ, ὸ. placidus, ex α epitatico & γάνος, ους, τὸ, lætitia, gaudium. Φ. 408.

Ἀγαλλόμενος, præſ. part. paſſiv. ab ἀγάλλω. f. λῶ, p. κα. *orno.* ἀγάλλομαι *exulto:* ad formam ᾠδὴ ἀγαλλιάομαι, exulto, ab Hebræo גיל. ἀγαλλόμενα, præſ. part. f. g. pl. num. α. 86.

Ἀγανὴ, nomen fœminæ, *ſplendida*, à maſculino ἀγανὸς admirabilis, ſplendidus. Th. ἀγάω miror. Φ. 246.

Ἀγανὼ, nomen mulieris. vide paulò ante ἀγανή. Φ. 976.

Ἀγανὸς, ὴ. ὸ. nobilis, admirabilis. ab ἀγάομαι admiror. ἀγανῶν, gen. pl. Φ. 461. 632.

Ἀγανοῖ, *ferocis*, gen. ſing. Th. γαῦρος, α, ὸ, *ſuperbus, elatus:* ἀγαυρὸς valde ſuperbus. α non eſt privativum, ſed intenſivum. Φ. 832.

Ἄγε pro ἄγετε, *vaſa*, nom. pl. n. g. ἄγεσιν, dat. pl. Th. ἄγος, εος τὸ, vas quodlibet. s. 611.

Ἄγγελος, ου, ὸ. nuntius. s. 45. ἀγγελίη, proprie res quæ nuntiatur. Φ. 781. ab ἀγγέλλω, nuntio. f. λῶ, p. ἤγγελκα. a. 1. ἠγγειλα.

Ἄγεσαν, vide paulo ante ἄγε. s. 473. 598.

Ἄγε, Adverb. hortantis, ab ἄγε, præſ. imperat. act. verbi ἄγω, ago. α. 449.

Ἄγειραν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro ἤγειραν, ab ἀγείρω, congrego. Poëtæ metri cauſa tollunt augmentum. f. ρῶ. p. ἤγερκα, Att. ἀγήγερκα. α. 1. ἤγειρα. s. 650.

Ἀγέλαι, pl. num. *greges.* ἡ ἀγέλη, grex. ab ἄγω. Grex agitur. ſic Latine *agmen* ab *agendo.* proprie pecudes aguntur, homimines vero ducuntur. α. 168. Φ. 445.

Ἀγελείη, pro ἀγελεία, ας, ἡ. Ion. *prædatrix.* ab ἄγω & λεία ας, ἡ. *præda.* α. 197. Φ. 318.

Ἀγέραος, ω, ὸ, ἡ. *immunis, præmio carens.* ex α privat. & γέρας, ατος, τὸ, præmium, munus. Φ. 395.

Ἄγεσκε, præſ. inf. pro imper. verbi ἄγω, duco. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἦγον. s. 693. 798.

Ἀγέστρατος, ὸ, ἡ. *dux exercitus.* Minervæ epitheton. ab ἄγω, duco, & στρατὸς, ὸ, ὸ, exercitus. Φ. 925.

Ἀγλαΐαν, acc. ſing. *fortem.* ab ἀγλαΐη ης, ὸ, *ſtrenuus.* compoſitum ex ἄγαν valde & ἀνὴρ *vir.* s. 7. Φ. 641.

Ἀγήραος, ω, ὸ ἡ, *ſenii expers*, μὴ γηραιόκων. compoſitum ex α priv. & γῆρας, αος, τὸ. *ſenectus*

nellus. Θ. 305. 955.

Ἀγήρω, acc. ſing. 4. ſimplicium, ab ἀγήρως, ω, ὁ ἡ ἠ, *ſenii expers.* Et ἄγηρα, nomin. plur. 4. ſimpl. Ex α privat. & γῆρας, αος, τὸ, ſenectus. Θ. 277. 949.

Ἄγκεα, pl. num. *valles*, ab ἄγκος, εος, τὸ. *vallis.* ε. 387.

Ἀγκυλομήτης, ε, ὁ, verſipellis, qui profert obliqua, non recta conſilia. compoſitum ex ἀγκύλος obliquus, & μῆτις, ιος, ἡ, conſilium. ὁ ἀγκύλα, τυπτέτι, σκολιὰ βυλδυόμυος. ε. 48. Θ. 19. 473. 495. &c.

Ἀγκυλοχείλαι, nom. pl. *repandi roſtri.* ex ἀγκύλος *inflexus, curvus*, & χεῖλος, εος, τὸ. *labrum*, à nominativo ſingulari ἀγκυλοχείλης, ε, ὁ. pro quo etiam legitur ἀγκυλόχειλος, *curva habens labra.* α. 405.

Ἀγλαΐαι, nom. pl. *voluptates, gaudia.* ab ἀγλαΐα. ſplendor, ornatus. ab ἀγλαὸς, ὸς, ὁ, ſplendidus. α. 285.

Ἀγλαὰ, *ſplendida.* Th. ἄγλη, ης, ἡ. *fulgor*, ſplendor. ε. 335. Θ. 412.

Ἁγνῇ, dat. ſing. ab ἁγνὸς, ὸς, ὁ, caſtus. ε. 463.

Ἄγνυτ' pro ἄγνυσι, 3. ſing. imp. paſſivi, ab ἄγνυμι *frango*, pro quo etiam dicitur ἀγνύω. Th. eſt ἄγω. F. ἄξω, &c. *frango.* α. 279. 348.

Ἁγνῶς, caſte, adverb. ab ἁγνὸς *caſtus.* ε. 335. α. 203.

Ἄγοι, *portaret*, præſ. act. opt. ab ἄγω, porto. ἄγοντα, acc. ſing. præſ. part. act. vide ſupra ἀγαγών. α. 480.

Ἀγορεύω, f. εύσω, p. εύκα. *publice & in foro dico*, & per ſyn. ſpeciei, *aperte dico.* ε. 278. 400.

Ἀγορὰ, ᾶς, ἡ. forum, ab ἀγείρω *congrego.* in præt. med. ἤγορα, quia in foro homines congregantur. ε. 686.

Ἀγορέων, Genitivus pl. Ionice pro ἀγορῶν. ε. 30. à nomine ἀγορὰ, ἡ, *forum.* Th. ἀγείρω *congrego*, ut ſupra, & ἀγορὴ, Ionice pro ἀγορὰ. ἀγορῆφι, *in foro*, φι eſt paragoge poëtica, & reddit vocem ἄκλιτον. α. 204. Θ. 89.

Ἄγραυλοι, ruri ſeu in agro pernoctantes: Epitheton paſtorum. compoſitum ex ἀγρὸς ὸς, ὁ, *ager*, & αὐλὴ ῆς ἡ, *atrium*, hoc eſt, locus ſubdialis, apertus & vacuus ante ipſa ædes, τὸ ὕπαιθρον. item *ſtabulum, ſeptum.* hinc αὐλίζομαι, *ſtabulor*: item *pernocto*, unde eſt ἀγραυλίω, *ruri pernocto.* Θ. 26.

Ἄγρη, Ion. pro ἄγρα, ab ἄγρα, ας, ἡ, *captura, venatio.* Θ. 442.

Ἄγρια, neutrum plural. ponitur pro adverbio. Th. ἀγρὸς, ὸς, ὁ. ager. α. 236.

Ἄγριον, acc. eſt nomen proprium viri. Ἄγριος, ε, ὁ. Θ. 1013.

Ἀγροιώτας, acc. pl. ab ἀγροιώτης, ε, ὁ. agreſtis, agricola, pro ἀγρότης. Th. ἀγρὸς, ὸς, ὁ. rus. α. 39.

Ἀγροκύδοιμος, ε, ὁ. *qui in agris tumultuatur.* ab ἀγρὸς, ὸς, ὁ, ager, & κυδοιμὸς, ὸς, ὁ. tumultus. Θ. 925.

Ἀγρομένοισιν, dat. pl. part. præſ. Ion. ſyncope, pro ἀγειρομένοις

ab ἀγείρω congrego. f. ερῶ. p. ἠγερκα & Attic. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ϑ. 92.

Ἀγροτέρης, feræ, gen. caſ. f. g. ab ἀγρότερος vel ἀγρώτερος. Subſtantiva quandoque etiam comparantur. Th. ἀγρὸς, ὅ, ὁ. ager. α. 407.

Ἄγχ', pro ἄγχι prope. conſtruitur cum Genitivo: eſt Adv. ε. 637.

Ἀγχεμάχαι vel ἀγχίμαχοι, plural. num. cominus pugnantes. ex ἄγχι, prope, & μάχομαι, pugno. f. μαχήσομαι. p. μεμάχημαι. α. 25.

Ἀγχίμολον, adverbialiter hic accipitur hoc neutrum, ex ἀγχίμολος, ος, ὁ ἡ, è propinquo veniens, ex ἄγχι prope, & μολέω, ſeu μόλω, venio. α 325.

Ἀγχίσῃ, dativus ſingul. ab Ἀγχίσης, εω, ὁ. nomen viri. ex ἄγχι & ἴσος. q. d. ἄγχι ϑ' ἰσταμένος. ϑ. 1009.

Ἀγώμενος, præſ. part. paſſ. verbi ἀγάομαι, ῶμαι, demiror. Th. ἀγάω, ήσω. idem. ϑ. 619.

Ἄγων, vehens. part. præſens, ab ἄγω duco, veho. vide ἐξαγών. ϑ. 998.

Ἄγω, duco, f. ἄξω, p. ἦχα. a. 1. ἤξα. a. 2. ἠγαγὸν. ε. 206.

Ἀγῶνι, dat. ſing. ab. ἀγὼν, ῶνος, ὁ. certamen. ϑ. 435. α. 205.

Ἄγωσιν. 3. pl. ſubj. ab ἄγω duco, veho, traho. f. ξω. ε. 218.

Ἀδάητα, indocta, acc. pl. n. g. ab ἀδάητος, incognitus. Th. δαίω, ſcio, diſco. ϑ. 655.

Ἀδάμαντι, pro ἀδάμαντα. Declinatur duobus modis, vel ἀδάμας, αντος, ὁ. nomen clariſſimæ gemmæ. per metaph. ponitur pro ferro. ἀδάμαντος genitivus ab ἀδάμας αντος ὁ. ex α quod hic idem valet quod δυσ, & δαμάω domo. ε. 146. α. 137. ϑ. 188. 239.

Ἀδηκτοτάτη, ε. 418. eſt ſuperlativus, à poſitivo ἄδηκτος, ος, ὁ, ἡ. proprie *morſui non obnoxius*: hic vero *cariem minime ſentiens*. à δάκνω mordeo. f. δήξομαι. a. 2. ἔδακον. p. δέδηχα. unde etiam eſt nomen δῆξ vermis, qui lignum corrumpit. ἶψ (ab ἴπτω noceo) vermis qui cornua lædit. ἶξ (ab ἵκω advenio) vermis, qui palmitibus obeſt. σὴς (à σήπω putrefacio) vermis qui veſtes depravat. τρώξ (à τρώγω) qui vitiat legumina. ψὼ qui ficus arrodit, &c.

Ἄδηλος, ος, ὁ ἡ. non manifeſtus, obſcurus. Th. δῆλος, ος, ὁ. manifeſtus. ε. 6.

Ἄδικος, ος, ὁ ἡ. injuſtus. ἀδικώτερος, comp. Th. δίκη, ἡ. juſtitia. ε. 258. 270.

Ἀδμήτη, nomen mul. q. d. *indomita*, à δαμάω, domo. ϑ. 349.

Ἄδον, pro ἔδον. 3. pl. a. 2. act. ab ἀδέω, *placeo*, f. ήσω, p. ἧκα. at Ἄδω, *ſaturo, expleo*. ϑ. 917.

Ἀδροσύνη, ἡ. *ubertas, copia*. ab ἀδρὸς, ὄς, ὁ. *dives, craſſus, magnus*. ε. 471.

Ἀδώτῃ, dat. ſing. ἀδώτης, ου, ὁ. *qui nihil dat*. Ratio compoſitionis

nis plane insolens, ex α priv. & δώτης, ου, ὁ, *qui dat*. Th. δίδωμι do. ε. 353.

Ἄεθλον, ου, τὸ, certaminis præmium, ab ἄεθλος seu ἆθλος, ου, ὁ. *certamen*. ε. 652. α. 94.

Ἀεθλόωσιν, *colluctentur*. 3. plur. præs. subj. act. ab ἀεθλόω. f. όσω. p. ωκα. idem quod ἀεθλέω, *pugno, dimico*. vide ἄεθλον. Ϟ. 435.

Ἀεὶ, adverb. semper. Ϟ. 388.

Ἀειγενέων, Genit. pl. Æolicus, ab ἀειγενέτης, ου, ὁ. sempiternus. ex ἀεὶ & γένος, qui genitus est. Th. γείνομαι, nascor. f. γενήσομαι. a. 2. m. ἐγενόμην. Ϟ. 548.

Ἀείδειν. præs. inf. ἄειδον, 3. pl. imperf. act. pro ἤειδον, ab ἀείδω *cano*. Metri causa abjicitur augmentum: in prosa ᾄδω. f. ᾄσω. p. ᾆκα. ε. 660. Ϟ. 1.

Ἀείραι, a. 1 act. infinit. ab ἀείρω tollo. f. ἀρῶ. a. 1. ἦειρα. hinc ἀείρας. a. 1. part. act. ἀειρόμενοι, plur. part. præs. f. g. ε. 759. 538.

Ἀειχέα, acc. sing. ab ἀειχής, ές, ὁ, ἡ, durus, asper. Th. εἴκω, cedo. f. ξω. Ϟ. 166.

Ἀέκητι, *non invito*, adverb. ab ἀέκων invitus. Th. ἑκὼν, όντος, ὁ. spontaneus. Ϟ. 529.

Ἀείσατε, 2. pl. a. 1. act. imperat. ab ἀείδω, f. σω. p. κα. canto. Ϟ. 965.

Ἀέλλῃ, dat. sing. ab ἄελλα, ης, ἡ, *turbo, procella*, ex ἄω *spiro* & εἱλέω *convolvo*. Ϟ. 874.

Ἀελλὼ, nomen mul. q. d. *procellosa*. Ϟ. 267.

Ἀενάοντων, gen. pl. in nom. ἀενάων, οντος, perpetuo fluens. alii legunt ἀεναόων, οντος. ex ἀεὶ *semper* & ναάω, *fluo*. Them. ναίω, habito. ε. 548.

Ἀενάου, genit. g. f. ab ἀένας, *perennis*. Poët. pro ἀένας. ex ἀεὶ *semper* & ναάω *fluo*. ἀενάων, gen. pl. ε. 593.

Ἀέντων, gen. pl. part. præs. activi, ab Ἄημι, *flo*, ad formam πιθεὶς, έντος. Sed quia est ab ἄω, potius juxta ἵστημι esset flectendum. Notetur ergo hæc exceptio. ε. 623.

Ἄεξε, 3. præs. ab ἀέξω augeo, pro quo in prosa, αὐξάνω & αὔξω. f. ήσω. p. ηὔξηκα. ε. 6. ἀέξομαι, η, εται, pass. ἀέξεσθε. imperf. ἀεξομένοιο. gen Ion. part. præs. ε. 6. 771. Ϟ. 195. 444.

Ἀεργὸς, ός, ὁ. iners. ἀεργῶ, dativ. hinc ἀεργίη, inertia, Ionice, pro ἀεργία, ας, ἡ. *pigritia*. ab ἀεργὸς, pro qua in prosa ἀργὸς. Th. ἔργον, opus. *Prosa* dicitur quasi *profusa*. oratio vero ligata, quæ certis numeris astricta est, quale est poëma. ε. 301. 309. 310.

Ἀερσιπόται, nom. pl. *alte volantes*. Epitheton cygnorum, compositum ex ἀείρω, in altum tollo, & πέτομαι, volo. declinatur duobus modis. ἀερσιπότης, ου, ὁ, prim. simplic. & in quinta simplicium, ἀερσιπότης, ητος, ὁ. *in aëre suspensus*. α. 316, ε. 775.

Ἀεσίφρονα, acc. sing. *stolidum*. ε.

313. a nominativo ἀϊσίφρων, ονος, ὁ, ἡ. ex ἄω, *flo*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*, qui ventosa mente præditus, inconstans & temerarius est & proinde *stultus*. hinc ἀϊσιφροσύνησιν, dat. pl. Ionic. pro ἀϊσιφροσύναις, ab ἀϊσιφροσύνη, stultitia. Θ. 502.

Ἀζαλέοιο. α. 153. Genitivus Ion. pro ἀζαλέος, ab ἀζαλέος, ος, ὁ, aridus, torridus. Thema est ἄζω torrefacio, arefacio.

Ἄζε. 3. pers. præs. verbi ἄζω, siccо. ε. 585. α. 397.

Ἄζηται, præs. sub. *tristetur*, ab ἄζομαι, proprie *exaresco*: per metaph. *curæ & mœrore conficior*. α. 585. Θ. 99.

Ἄζω, cum aspero spiritu, *veneror*. σέβομαι. unde, ἀζόμενος. Θ. 532

Ἄζωστοι, pl. num. *discincti*, scil. ut eo sint expeditiores: ex α privat. & ζωστὸς *cinctus*, quod est à ζωννύω vel ζώννυμι, *cingo*. in fut. ζώσω, in præt. ἔζωκα. in passivo præt. ἔζωμαι vel ἔζωσμαι. in 3. sing. ἔζωται, hinc est ζωστὸς, *cinctus*, ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, *cingulum*, baltheus. ε. 343.

Ἀηδόνα, acc. sing. ab ἀηδὼν, όνος, ἡ. *luscinia*. ab ἀείδω *cano*, pro quo in prosa ᾄδω. ε. 201.

Ἄηθ' pro ἄητον, *spirabat*. imperfect. abjecto ο μικρῷ per apostrophum, & τ mutato in θ, propter seq. aspiratam. Them. est ἄω *flo*, f. ήσω. unde formatur ἄημι & pass. ἄημαι. α. 8.

Ἀὴρ, ἀέρος, ὁ. *aër*. ab ἄω. in f. g. significat caliginem. ε. 547.

Ἄητι, 3. singul. ab ἄημι *flo*. hinc Ἀέασι, *flant*. 3. plur. ut ἵστημι, ἱστᾶσι. Th. ἄω. *flo*. ε. 514. Θ. 875.

Ἀήτας, acc. pl. à sing. ἀήτη, ης, ἡ. *flatus*. in nom. pl. ἀῆται, *flamina*. Th. ἄω. *flo*. ε. 619. 643. 673.

Ἀθάνατοι, pl. num. f. g. Θ. 968. Græci non dicunt ἄθεος, sed ἀθάνατος, ὁ, ἡ. ex α negativo & θάνατος. Sic in Novo Testamento αἰώνιος, ος, ὁ, ἡ. & αἰώνιος in f. g. αἰωνία. Regula. *Adjectiva composita nec non quandoque derivata, sunt generis communis.* Ἀθανάτης, pro ἀθανάτους, Ionice. ε. 62. & ἀθανάτοιο, pro ἀθανάτου. ut & ἀθανάτοισιν, dat. pl. Ion. pro ἀθανάτοις. ε. 307.

Ἀθέσφατος, ος, ineffabilis. compositum ex α privativ. & θέσφατος pro θεόφατος, à Deo pronunciatus: prout dicimus θεόδοτος, *divinitus datus*. ἀθέσφατος etiam idem quod *nefandus*: sed sæpius in bonam partem accipitur, & tum α non est privativum, sed intensivum, ut ε. 660. ἰδιδάξαν ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, docuerunt divinum carmen canere. ε. 660. ex φατὸς dicendus, hoc à φάω, dico. idem quod φημί. Θ. 830.

Ἀθηναίη, ης, ἡ. *Minerva*. Dicitur etiam Ἀθηνη, quasi ἀθήλη, ex α privat. & θηλὴ *papilla*, *mammæ apex*, quod Minerva prognata ex cerebro Iovis (uti fabu-

bulantur) non fuerit alita aliorum more. Ἀθλιῶαι ὧν αἱ. Athenæ, acceperunt nomen, à Minervæ fictitii hujus idoli æde & cultu. Ἀθλιῶαι alio nomine Ἀκτὴ, ῆς, ἡ, *litus*, quod in litore maris fuerit condita, unde πολῖτις Ἀττικὴ (pro Ἀκτικὴ) civis Attica. α. 126. ε. 428.

Ἆθλ', pl. num. pro ἆθλα, à singul. ἆθλον, ου, τὸ. *præmium certaminis*. sed ἆθλος, ου, ὁ, est ipsum certamen. Vide supra ἄεθλος, ου, ὁ. ε. 754. ϑ. 800.

Ἀϑόλωτος, ον, *illimis, limpidus*. ex α priv. & ϑολὸς, οῦ, ὁ, *limus, fæx, sordes*: unde est ϑολόω turbo: ϑολωτὸς turbatus. ε. 593.

Ἀϑρόος, ον, ὁ, *confertus*, in unum collectus. α. 246.

Αἱ, art. præpos. ab ἡ, hæc, ὁ, τὸ. ε. 36. 767.

Αἳ, artic. postp. ab ἥ, ὅς, ὅ. quæ, qui, quod. ϑ. 268.

Αἰακῆ genit. ab Αἰακὸς, οῦ, ὁ. Æacus. ab Αἴαξ Αἴακος, ὁ, vel Αἴας Αἰαντος, ὁ, quæ idem significant. nomen Herois, *Ajax*. ϑ. 1005.

Αἶαν, pro γαῖαν, terram, Poëtice, à γαῖα, seu γαίη, ἡ. ε. 124. 253.

Αἶγα, acc. ab Αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper, capra*. ε. 514. α. 407.

Αἰγείδαν, acc. à nominativo, Αἰγείδης, ου, ὁ, ab Αἰγεὺς, έος, ὁ, nomen viri. Αἰγείδης ergo est patronymicum, sicut à Πηλεὺς dicitur Πηλείδης. α. 182.

Αἴγειροι, pl. nom. à sing. Αἴγειρος, ου, ἡ. *populus nigra*. Alii etiam vertunt *alnum*. λὸπὸ τ' ἐγείρεως. α. 377.

Αἰγὸ', acc. sing. pro αἰγίδα. per apostrophum α abjicitur. ab αἰγὶς, ἰδος, ἡ. *pellis caprina*, munimentum pectoris. Alii putant *scutum* fuisse pelle ista obductum. Th. αἴξ, αἰγὸς, ὁ, ἡ. *caper* vel *capra*. α. 344. 444.

Αἰγιόχοιο, gen. Ionic. pro αἰγιόχου, à nominativo αἰγιόχος, ου, ὁ, epitheton Iovis. Sic dictus, quod generatus, in Creta nutritus fuerit à capra (ὀχὴ sonat alimentum) ut lateret patrem Saturnum, qui pueros mares devorabat. ε. 481. 659. α. 322. ϑ. 13. 1021.

Αἰγυπιοὶ, ab αἰγυπιὸς, οῦ, ὁ. *vultur*, avis prædatrix & rapax. à γὺψ, γυπὸς, ὁ, *vultur*. α. 405.

Αἱ δ', sunt duæ voces. αἱ est art. præpositivus, δ' per apostr. pro ϑ *vero*. ε. 821.

Αἴδαο, Genitivus Æolicus pro αἴδου, à nominativo ἀΐδης, ου, ὁ. orcus, inferni. q. d. ἀϊδὴς, ές, ὁ, *obscurus*. ex α non, & εἴδω video. ε. 152. ϑ. 455.

Αἴδε, à nominativo ὅδε, ἥδε, ὅδε. α. 280. 300.

Ἀϊδὲς, obscurum, adject. generis neutrius, ab ἀϊδὴς, ές. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 477.

Ἀΐδεω, Genit. Ionicus pro ἄϊδος ab ἀΐδης, ου, ὁ. *infernus*. in prosa dicitur, ἅϊδης, ου, orcus, tartarus. ϑ. 311. 768. 850.

Ἀΐδηλα, acc. pl. arcana, ab ἀϊδηλος *tenebricosus*. Th. ἀΐδης, ου, ὁ. *infernus*. ε. 754.

Αἰδοῖ,

Αἰδιον, ab ἀϊδιος, *perpetuus*. Th. ἀεὶ *ſemper*. α. 310.

Αἰδνῆς, dat. pl. Ionic. pro ἀιδναῖς, ab ἀιδνὸς, ἡ, ὸν. *tenebricoſus*. ab εἴδω, video. ϑ. 860.

Αἰδοῖ, dat. ſing. *reverentiæ*, ab αἰδὼς, ὁος, ἡ. *pudor*. ϑ. 92. hinc

Αἰδοῖα, τὰ. pudenda. α. 354. ε. 731.

Αἰδοίη, ης, ἡ. veneranda. ε. 71. αἰδοίοισι, dat. pl. Ionic. Th. αἰδὼς, ὁος, ἡ, pudor. ε. 255. ϑ. 80.

Ἄϊδος, gen. ſing. ab ἄϊς ἄϊδος, ὁ. *orcus*. idem quod ἀΐδης, ου, ὁ. vide ſupra. ἄϊδόσδε, *ad orcum*. Subintelligitur δόμον. α. 151. 254.

Αἰδρείῃσι. ε. 683. dat. pl. Ion. pro ἀιδρείαις, ab ἀιδρεία, ἡ. inſcitia. ab ἰδέης, εως, ὁ ἡ. ſciens. Th. ἴσημι, ſcio. hinc

Ἄϊδρις, *ignarus*. vide Th. ἴσημι. *ſcio*. α. 410.

Αἰδὼ, *pudorem*. acc. ſing. αἰδόα, αἰδὼ, ab αἰδὼς, pudor. ε. 322

Αἰδωνεύς, έος, ὁ. idem quod ἀΐδης, ου, ὁ. *Pluto*. ϑ. 913.

Αἰδὼς, *pudor*. ex α priv. & εἴδω video. quorum nos pudet, ea non aſpicimus. ε. 190. 198. 315.

Αἰειγενετάων. ϑ. 893. *ſempiternarum*. gen. pl. Æol. pro αἰειγενετῶν. ab αἰειγενέτης, ου, ὁ. ſempiternus. ab ἀεὶ, ſemper, & γείνομαι, naſcor. ϑ. 893.

Αἰεὶ pro ἀεὶ *ſemper*, poëtice. & αἰὲν. ε. 114. & 296. ϑ. 21. &c.

Αἰὲ νασόντων, ex ἀὲ ſemper, poët. pro αἰὲ, & νάω, fluo. ε. 548.

Αἰετὸν, *aquilam*, pro ἀετὸν metri cauſa. ἀετὸς, ου, ὁ. ϑ. 523.

Αἰζηΐου, *juvenilis*, ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ. *juvenis*, q. d. ἀεὶ ζέων, *ſemper fervens*. α. 408. ε. 493.

Αἰζηῶν, *juvenum*. gen. pl. ab αἰζηὸς, οῦ, ὁ. pro quo & ἀιζηὸς, juvenis. ϑ. 863.

Αἰήταο, Æolice pro Αἰήτου, ab Αἰήτης, ου, ὁ, nomen viri. ϑ. 992.

Αἰῆ, dat. Ion. ab αἶα, pro γαῖα, *terra*. α. 153.

Αἰήτης, Αἰήτου, Αἰήτεω. Vide Αἰήταο. ϑ. 958. 994.

Αἴθ', *quæ*, pro αἵτε *quæque*, ab ὅς, ἥ, ὅ. articuli poſtp. ϑ. 2.

Αἰθαλόεις, εσσα, εν. ardens. αἰθαλόεσσα, acc. ſing. ab αἴθω, uro, incendo. ϑ. 72. 504.

Αἰθὴρ, έρος, αἰθέος, ὁ. æther. ε. 18. ϑ. 124.

Αἰθιόπων, gen. pl. ab Αἰθιοψ, οπος, ὁ. Æthiops. q. d. αἴθων τὼ ὄψιν. ab ὤψ, vultus, Th. ὄπωπα, video, & αἴθω, uro. imperf. αἴθον. ardebant. ϑ. 985.

Αἰθομένοιο, ardentis, præſ. part. gen. Ion. ab αἴθω, *ardeo*. αἰθομένοισι, αἰθομένων, num. plur. part. præſ. ε. 753. α. 60. 275.

Αἰθοπα, acc. ſing. ab αἴθοψ, οπος, ὁ, ἡ ἡ, niger. ab αἴθω, uro, & ὤψ, vultus. th. ὄπωπα, f. ὄψομαι, p. ὦμμαι. ε. 36.

Αἰθωνι, dat. ab αἴθων, ωνος, ὁ, *niger*. Th. αἴθω, uro. ε. 741.

Αἰκ', pro αἰκε. Dorice pro εἰ μὴ. αἰκε δύνηαι ſi quidem poſſis. ε. 207. 348.

Αἷμα, αἱμ', pro αἷμα, τος, τὸ. *ſanguis*. α. 174. 159. 252. 256.

Αἰ-

Αἱμαθέσσαι, *cruentæ*. pl. num. ab αἱμαθέις, έσσα, έν. Th. eſt αἷμα, ατ⊙, τὸ, ſanguis. ϑ. 183. α. 384.

Αἰμυλίοισι, dat. pl. Ion. αἰμύλ⊙, ὁ, ἡ, *blandus*. αἰμύλι⊙ idem. ε. 78. Thema, αἰμύλλω. ε. 372. ϑ. 890.

Αἰνῇ. pl. f. g. αἰνὸς *gravis*. differt ab αἶν⊙ laus, accentu. ε. 800.

Αἰνεῖ, *laudat*, ab αἰνέω, laudo. f. ήσω vel έσω. p. ᾔνεκα. aor. 1. ᾔνεσε. aor. 1. imperat. αἴνεσον. Th. αἶν⊙, υ, ὁ, laus. ε. 822.

Αἰνείας, υ, ὁ, Æneas. ϑ. 1008.

Αἴνημι, pro αἴνημαι, *probo*. & hoc pro αἰνέω, laudo. f. έσω, vel ήσω. p. ηκα. Th. αἶν⊙ *laus*. ε. 681.

Αἶνον, acc. fabulam. ab αἶν⊙, υ, ὁ. ε. 200. α. 227.

Αἰνὴ, gravis. à maſculino, αἰνὸς, ἡ, ὸν. *gravis*, *horribilis*. ε. 160. hinc αἰνοτάτῳ. dat. ſing. ſuperl. α. 397. ϑ. 852.

Αἴνυτο, 3. ſing. imperf. medii, à Th. αἴνυμαι. *capio*. α. 41.

Αἰολίδα, acc. ſingul. ab Αἰολὶς, ίδ⊙. nomen regionis, ab αἰόλ⊙, υ, ὁ. *varius*. hinc, αἰόλλω. *vario*. ε. 634.

Αἰόλλονται, mutant colorem. 3. pl. ind. præſ. paſſ. ab αἰόλλω, vario. f. λῶ. p. ηκα. αἰόλ⊙, υ, ὁ, varius. α. 399.

Αἰπόλιον, υ, τὸ. grex caprarum. ab αἰπόλ⊙, υ, ὁ. *caprarius* ϖερὶ τὰς αἶγας πολῶν. Them. πολέω *verſo*, proprie qui verſatur circa capras. Nam αι prima ſyllaba eſt ex αἴξ αἰγὸς, ἡ. *capra*. ϑ. 446.

Αἰπὺ, acc. ſing. ab αἰπὺς, έ⊙. ὁ. *altus*. f. ἡ αἰπεῖα, τὸ αἰπύ. ε. 83. ϑ. 589. 632.

Αἰρῇ, *ceperit*. 3. ſing. præſ. act. ſubj. ab αἱρέω *capio*. f. ήσω. p. ηκα. α. 2. εἷλον. ε. 616.

Αἷς, *quibus*. dat. plur. ab ἥ, quæ. ϑ. 215.

Αἶσα, ης, *parca*, *ſors*: item *fatum*, *officium*. quaſi ἀεὶ ἴσα, *ſemper æqualis*. ϑ. 422. ε. 576.

Αἴσηπος, nomen fluvii. ϑ. 342.

Αἴσιμον, αἴσιμ⊙, υ, ὁ. *fatalis*. ab αἶσα fatum: idem quod μόρσιμον, à μόρ⊙, υ, ὁ. α. 336.

Αἰσονίδης, Filius Æſonis. cognomen viri. ϑ. 993. 999.

Αἴσσοντο. 3. plur. imperf. med. à verbo αἴσσω, *impetu feror*, *agitor*. f. ξω. p. χα. ϑ. 150. 671.

Αἴσχεσιν, dat. pl. ab αἶσχ⊙, ε⊙, τὸ. *turpitudo*. ex α privat. & ἴσχω *contineo*. Qui ſe non continent, ſunt turpes. ε. 209.

Αἴτ'. ε. 92. αἴτε. ϑ. 218. 220.

Αἰτῇς, 2. perſon. ſub. ab αἰτέω. peto. f. ήσω. p. ήτηκα. ε. 406.

Αἰχμὴ, ῆς, ἡ. *cuſpis*. die ſpitze. αἰχμῆς. dat. pl. Ion. pro αἰχμαῖς. α. 289. 193.

Αἰχμητάων, gen. pl. Æolice pro αἰχμητῶν, ab αἰχμητὴς, ᾶ, ὁ. *bellator*. Th. αἰχμὴ, ἡ. cuſpis. α. 178.

Αἶψ' pro αἶψα *celeriter*. α. 370. ε. 45.

Αἰψηροκέλευθον. epitheton Boreæ. αἰψηροκέλευθ⊙, υ, ὁ, ἡ. *celeriter viam conficiens*. ex αἰψηρὸς *velox*. Th. αἶψα, *citò*.

το. & κέλευθος, ου, ἡ. *via*. Ϝ. 379.

Αἴων, præſ. part. verbum poeticum, ab αἴω *audio*. ſ. 9.

Αἰῶνος, gen. ſing. ab αἰών, ῶνος, ὁ, *ævum*. item in f. g. ἡ αἰὼν *vita*. α. 331.

Ἀκάμαντι, dat. ſing. ab ἀκάμας αντος, ὁ, *indefeſſus*. compoſitum ex α privativo, & κάμνω *defatigor*, f. καμῶ, p. κέκμηκα. α. 2. ἔκαμον. Ϝ. 956.

Ἀκάμαντ, Ϝ. 824. υ, ὁ, ἡ. *indefeſſus*. ἀκαμάτοιο pro ἀκαμάτου, gen. Ion. ἀκαμάτῃσι, dat. pl. Ionic. f. g. Th. κάμνω. Ϝ. 566. 747.

Ἀκάστη, *nomen mulieris*, ab ἀκάζω *acuo*. Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ, cuſpis. Ϝ. 356.

Ἀκαχήμενος, *ex animo dolens*. præſens med. part. ab ἀκαχήμι pro ἀκαχέω, *triſticia afficio*. Th. ἄχος, ους, τὸ, *dolor*. Ϝ. 99.

Ἀκαχμένον, *acutum*. part. præt. paſſ ab ἀκαχέω *acuo*. ἀκαχμένος pro ἠκαχμένος. augmento abjecto & ſyncope facta ἀκαχμένος. Th. ἀκὴ, ῆς, ἡ. cuſpis, vel ἄχος, ους, dolor. α. 135.

Ἀκαχών, *animo mœſtus*. ab ἀκαχέω dolore afficio, ex Th. ἄχος, ους, τὸ, *dolor*. Ϝ. 868.

Ἀκηδὴς, ές, ὁ, ἡ, negligens. ex α privat. & κῆδος, ους, τὸ. *cura*. Ϝ. 489. ἀκηδέα, acc. ſing. ſ. 112. Ϝ. 61.

Ἀκήδεοι, pl. ſine ſorte. ex α priv. & κῆρ, κηρὸς, ἡ. *ſors*, *fatum*. ſ. 821.

Ἀκινήτοισι, dat. pl. Ion. ab ἀκίνητος, qui non movetur. Sepulcra non ſunt movenda & refodienda, ſed corporibus mortuorum concedenda quies. Them. κινέω, ῶ, f. κήσω, moveo. ſ. 748.

Ἀκμηνότατοι, firmiſſimæ. pl. num. & ſuperl. grad. ab ἄκμων, *incorruptus*, ex α privat. & κμὴς, κμὸς, ὁ, vermis, qui in ligno oritur illudque rodit. Vide ſupra ἀδηκτοτάτη. ſ. 433.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus. Th. κάμνω, q. d. ἀκάμνων, quod nullis ictibus defatigetur. Ϝ. 722.

Ἀκοίτιν, accuſ. ab ἀκοίτης, ου, ὁ. *maritus*. α. 9. ἄκοιτις, ἀκοίτις, ιος, ἡ. *marita*. ex α quod eſt non privativ. ſed conjunctiv. ab ἅμα, *ſimul*, *una*, & κοίτη, ης, ἡ, lectus, à κεῖμαι jaceo, cubo. ſ. 798. Ϝ. 410. 921.

Ἀκόρητος, apud Poëtas idem quod ἀκόρεστος *inſatiabilis*. cum genit. ex privativa part. α, & κορητὸς. à κορέω, pro quo etiam dicitur κορέννυμι, ύω, *ſatio*. α. 346. 433. 459.

Ἄκουε, audi, præſ. imperat. ἀκούσαις, 2. ſing. aor. 1. act. opt. audiveris. ſ. 211. 719.

Ἀκούοντες, plur. num. a. 1. part. verbi ἀκούω, audio. f. σω. p. κα. p. m. ἤκουα & Att. ἀκήκοα. Ϝ. 665.

Ἄκρη, Ionicè pro ἄκρα, ſumma, neut. ἄκρον. ἀκρότατον, in ſuperl. ſ. 231. 679. α. 33. Ϝ. 7. 62.

Ἄκριτος, ου, ὁ, ἡ, ἡ. *anceps*, *dubium*. Th. κρίνω, ſecerno, judico.

dico. a. 311.

Ἀκρονύφαιος, *vespertinus*. comp. ex ἄκρος, α, ον, *summus*, & νύφας, αἷος, τὸ, *caligo*. item *crepusculum*. s. 565.

Ἀκτίη, nomen proprium mulieris. ϑ. 249.

Ἀκτὴ, *litus*. ἀκταῖς, dat. pl. *litoribus*. ab ἄγω frango, quod ibi fluctus frangantur. & ἀκτλὼ, *munus*, *donum*. s. 32. 464. quod Junius & Constantinus derivant ab ἀκτὶς, ἰδος, cibus.

Ἀκτίνεσσι, dat. plur. Poëticus, ab ἀκτὶν, ῖνος, ἡ, radius solis. ab ἄγνυμι *frango*. radiorum solarium est refractio. ϑ. 760.

Ἄλα, acc. sing. *mare*, ἡ ἅλς, mare: ὁ ἀλὸς, sal. solo genere differunt. ϑ. 791.

Ἄλαδ' pro ἅλαδε *ad mare*. δὲ postpositum accusativo, valet ad. s. 629. 755.

Ἀλάληται, *errant*. 3. sing. verbi passivi, à verbo ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor*, *erro*, pro quo etiam dicitur ἄλημι, ἄλημαι, & per reduplicationem ἀλάλημι, in pass. ἀλάλημαι, σαι, ται, s. 100.

Ἀλαλητῷ, dat. sing. ab ἀλαλητὸς, οῦ, ὁ. clamor militum, dicentium ἀλαλὴ. Gallice *alarme*. Th. ἀλαλὴ, ῆς, ἡ, ἀλαλὰ. a. 382. differt ab ἀλάλησις inenarrabilis.

Ἀλαλκεν, *profligabat*, *arcebat*, imperf. Ion. ab ἀλάλκω. Th. ἀλκὴ, ῆς, ἡ. robur, vires. ϑ. 527.

Ἀλασκοπιὴν, *speculationem*, proprie *caecam speculationem*. comp. ex ἀλαὸς, *caecus*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, circumspicio. unde est σκοπὴ & σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, *specula*. ϑ. 466.

Ἀλαπαδνὸν, *imbecillum*. ab ἀλαπάζω, *diripio*, *vasto*. Th. λαπάζω, & λαπάσσω, evacuo. s. 435.

Ἄλαστος, ε, ὁ, ἡ ἡ, gravis, *non oblivioni tradendus*. Doricè, pro ἄλητος, à λήθω, f. σω. lateo. ϑ. 467.

Ἄλγε', pro ἄλγεα, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, unde Latinorum *algeo*, *frigeo*. s. 132. 198. 209.

Ἀλγινόεντα, acc. sing. ab ἀλγινόεις, εντος, ὁ, *molestus*. Th. ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*. ἀλγινόεσσαν, f. g. acc. cas. ϑ. 214. 226.

Ἀλέα, ας, ἡ, Ionicè ἀλείη, ης, ἡ, *calor*, seu tepor qui est ex Sole. ἐπ' ἀλέα λέγω. s. 491.

Ἀλέασθαι, *vitare*. a. 1. med. infinit. pro ἀλέσασθαι, pro quo ἀλέασθαι & ἀλέεσθαι, per geminam syncopen. (sic Rom. 3. v. 15. ὀκχέαι pro ὀκχεῦσαι.) ab ἀλέω *molo*, f. ἐσω, p. σμαι. item *vito*, *caveo*. s. 732. 444. 778. pro ἀλέω dicitur etiam ἀλέω, itemque ἀλεύω, effugio. s. 826. est versus ultimus.

Ἀλεγίζω, f. σω, p. κα. *curo*. ab ἀλέγω. hinc ἀλέγοντες. s. 249. ϑ. 171.

Ἀλεύω, evito. Vide in ἀλέασθαι.

Ἀλέω. Vide paulo ante ἀλέα.

Ἀλεξιάρη, *imprecationum expultrix*. ex ἀλέξω vel ἀλεξέω *arceo*, *depello*, & ἀρὴ, ᾶς, ἡ. *dira imprecatio*. est vox media, quae modo in bonam partem accipitur & vertitur *precatio*, mo-

modo in malam, ut hic. ε. 462.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, *pinguedo*. ἀλείφω. f. ψω. a. 2. ἤλιφον. ϑ. 553.

Ἀλδύαθαι. Vide paulo ante ἀλέαθαι. ε. 503. 796.

Ἀλδύομβοι. Vide in ἀλέαθαι. ε. 533.

Ἀλεωρῆ, Ionicè pro ἀλεωρίᾳ, ας, ἡ. *evitatio*. Them. ἀλέω, vito. ε. 402.

Ἀληθέα, acc. ſing. ab ἀληθὴς, *verus*. hinc ἀληθείλω, Ion. pro ἀληθεύω. ϑ. 28. ε. 766. 816.

Ἀλιάκμονα, acc. ſing. ab Ἀλιάκμων, ονος, ὁ. nomen fluvii, ex ἅλς ἁλὸς, ἡ, mare, & ἀκμὴ ῆς, ἡ, cuſpis, vigor, incrementum. ϑ. 343.

Ἁλίας, ου, ὁ, ἡ, non deſinens. Th. λιάζω, f. σω. agito. ϑ. 611.

Ἁλιεὺς, έως, ὁ, *piſcator*. proprie qui in mari piſcatur. per ſyneed. ſpec. *piſcator quivis*. Th. ἅλς, ἁλὸς, ἡ, mare. α. 214.

Ἁλιμήδη, nom. mul. q. d. *quæ curat mare*. ex ἅλς ἁλὸς, ἡ, mare, & μῆδος, ους, τὸ, cura. ϑ. 255.

Ἁλίοιο, Poëtice, pro ἁλίου, ex ἅλιος, *marinus*. Thema ἅλς. ϑ. 1003.

Ἁλιτημένον, part. præt. paſſ. Ion. ab ἁλιτέω, *pecco*. α. 91.

Ἁλιτραίνεται, 3. præſ. paſſ. *male agit*. ab ἁλιτραίνω, pecco, quod eſt ab ἁλιτρὸς, peccator. Th. eſt ἁλιτέω, pecco. f. ήσω. vel ἁλείτω, cujus aor. 2. ἤλιτον. ε. 239. & 328.

Ἁλκαίοιο, Ion. pro Ἁλκαίου, ab Ἄλκαιος, ου, ὁ. nomen viri. Th. eſt ἀλκὴ *robur*. α. 26.

Ἁλκείδαο, pro Ἁλκείδου, Æolice, à nominativo Ἁλκείδης, ου, ὁ. nomen viri, ab ἀλκὴ, *robur*. α. 112.

Ἄλκιμος, ου, ὁ ἡ, *robuſtus, fortis*. Them. ἀλκὴ, ῆς, ἡ, robur. α. 320. ϑ. 526.

Ἀλκμήνη, nomen fœminæ, q. d. *robur Lunæ*. Luna ſingulares habet influxus in *fœminam*, nec non in *Oceanum*, qui eſt quaſi *mundi uterus*. α. 3. 467. ϑ. 526. 950.

Ἀλκτῆρα, acc. ſing. ab ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, *defenſor, propugnator*. Th. ἄλκω, ab ἀλκὴ, unde ἀλάλκω profligo. α. 29. 128. ϑ. 657.

Ἀλλ', pro ἀλλὰ. ε. 11. 15. 35. ϑ. 98. &c.

Ἄλλαι, nom. pl. ab ἄλλη, alia. ε. 821. ϑ. 363. 872.

Ἀλλάων, *aliarum*, pro ἄλλων, Æolice. α. 260. ἄλλῃσι. α. 28. ἄλλη. ε. 260.

Ἀλλήλων, gen. pl. ε. 134. ἀλλήλοισιν dat. pl. Ion. pro σὺν ἀλλήλοις inter ſe. α. 347. 379. ἀλλήλους, acc. pl. α. 375. 262. Flectitur tantum per Genitivum, Dativum & Accuſ. pluralem, idque in tribus generibus. ε. 134. 249. 276.

Ἄλλο. ε. 142. 156. ἄλλοι. ϑ. 147. ἄλλον. ε. 406. 711.

Ἀλλοίλω, acc. ab ἄλλος. ε. 822.

Ἀλλοῖος, ου, ὁ. *diverſus*. ab ἄλλος, alius. ε. 481.

Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, a, ud. ε. 339. 443.

Ἄλλοτε, *interdum, alias*: adverb. ε. 243. 723.

Ἀλ-

Ἀλλότριος, ᾱ, ὁ. Th. est ἄλλος, alienus, non proprius. ε. 34. ϑ. 599.

Ἅλμυρὸς, ᾱ, ὁ. *salsus*. epitheton Oceani. Th. ἅλς ἁλὸς, ἡ. mare. ϑ. 107. 964.

Ἄλοχος, ᾱ, ἡ. *uxor*. ἀλόχῳ, dat. α. 87. ex α conjunctivo, quod est ex ἅμα, & λέχος, εος, τὸ, *lectus*, quod sit in eodem lecto cum marito. ϑ. 886. ε. 327.

Ἄλσος, εος, τὸ *lucus*. ex ἄλλομαι *salio*, quod arbores veluti è terra prosiliant. α. 70. 99.

Ἀλυκτοπέδῃσι, dat. pl. Ion. ab ἀλυκτοπέδη, vinculum indissolubile, q. d. ἄλυκτος πέδη, indissolubilis pedica. ἄλυκτος, metri caussa, pro ἄλυτος, ex α privat. & λύω, dissolvo. ϑ. 521.

Ἀλύξεται, *vitabit, fugiet*. fut. 1. med. ab ἀλύσκω *vito*. f. ξω. Th. est ἀλέω *molo* : item *vito*. ε. 361.

Ἄλφειον, ab Ἄλφειος, ᾱ, ὁ. nomen fluvii. ϑ. 338.

Ἀλφηστῆσιν, dativ. pl. Poëtice & Ionice pro ἀλφησυῖς, ab ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, *inventor*. ab ἀλφάω *invenio*. Th. ἄλφα, primæ alphabeti Græci literæ nomen. ε. 82. α. 29. ϑ. 512.

Ἀλωὴ, ῆς, ἡ. Th. ἄλως, ω, ἡ, *area*. Spiritus mutatur in ortu. ε. 597. α. 291.

Ἄμ', pro ἅμα, *una*, *cum*. Dat. ἅμα βροντῇ cum tonitru. ϑ. 80. 268. 691. ε. 217. α. 23. ἄμυδις Æolice pro ἄμυδις. idem quod ἅμα, simul. ϑ. 639.

Ἀμαιμακέτοιο, *indomiti*. ἀμαιμάκετος, ᾱ, ὁ, ex α intensivo, quod est ex ἄγαν, valde, & μαιμάω, vehementer cupio, impetu feror. *qui animo est in prælia admodum prono*. ἀμαιμάκετον πῦρ. Th. μάω, cupio. α. 207. ϑ. 319.

Ἅμαξα, ης, ἡ, currus, plaustrum, quasi dicas, ἅμα ἄξονι, cum axe. ε. 424.

Ἅμαξαν, pro ἅμαξαν, Æolic. ε. 451. 690.

Ἁμάρτῃ, *peccaverit*. 3. sing. a. 2. act. sub. ab ἁμαρτάνω *pecco*. f. ἁμαρτήσω. p. ἡμάρτηκα. a. 2. ἥμαρτον, ex α. priv. & μάρπτω, assequor. ϑ. 222.

Ἀμαρτινόος, cujus mens est prava, ex ἁμαρτάνω pecco, & νόος, ου, *mens*. qui mente peccat. ϑ. 511.

Ἀμάρυσσε, imperf. pro ἠμάρυσσε, *splendebat*, verbi ἀμαρύσσω, f. ξω, *fulgeo*, *splendeo*. ex α ἐπιτατικὸ, & μαίρω *splendeo*. ϑ. 827.

Ἀμᾶσθαι, præs. infinitivi medii, *metere*. Th. est ἀμάω ῶ f. ήσω meto. Metere instar formicæ, nihil aliud est, quam colligere, comportare. Est assiduitatis magistra. Prov. 6. ε. 776. 390. 773.

Ἀμαυροτέρη, Ionice pro ἀμαυροτέρα, obscurior. ab ἀμαυρὸς, ά, όν, obscurus. ex α priv. & μαίρω *splendeo*. ε. 282.

Ἀμαυρωθείη, intercant, a. 1. opt. pass. verbi ἀμαυρόω, ῶ, obfusco, obscuro. Th. ἀμαυ-

ρὸς, ὕ, ὁ. obscurus. ε. 691.

Ἀμβαλὸς, pro ἀναβατὸς, scansilis, pervius. sic ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω. Th. est βαίνω, eo. f. βήσομαι. a. 2. ἔβλω. ε. 679.

Ἀμβολιεργὸς, ὕ, ὁ. dilator operum. ex ἀναβάλλομαι. differo, procrastino. μηδὲν ἀναβαλλόμενος. & ἔργον, ὐ, τὸ, opus. ε. 411.

Ἀμβροσίῃ, dat. fing. Ion. pro ἀμβροσίᾳ. ἀμβρόσιος immortalis, ex α priv. & βροτὸς, ὕ, ὁ, mortalis. καὶ ἐπίθετον ἔστι μὴ κῆρ τροπὴν ἢ τοῦ εἰς σίγμα. ϑ. 69. 796.

Ἄμβροτος, ὐ, immortalis, pro ἄβροτος. Th. βροτὸς, mortalis. ϑ. 43.

Ἀμείλιχος, ardua. invidia carens. Th. μειλίσσω, invideo. ϑ. 666.

Ἀμειβόμενος, præs. part. respondens, ἀμειβόμενοι, mutantes. ab ἀμείβω, f. ψω. commuto. In dialogis verba commutamus. construi solet cum Accus. α. 117. ϑ. 654. 749.

Ἀμειλίκτων, gen. pl. ab ἀμείλιχος, ὐ, ὁ καὶ ἡ, asper, durus. Th. μειλίσσω, mellitum reddo. ϑ. 659.

Ἄμεινον, melius, comparativus ab ἀγαθὸς, bonus. ε. 312. 700. Cæteroquin ἀμείνων ex α epitatico & μήν robur: sic ἀρείων est ex ἄρης. ἀμείνονα, ἀμείνω, acc. sing. m. g. α. 51. ε. 19. 292. 318. 283. Vide ἀγαθὸς.

Ἀμελῶσιν, 3. pl. sub. negligant. ab ἀμελέω. negligo. hinc ἀμελὴς, ex α priv. & μέλι curæ est. ε. 398.

Ἀμείρῃς, 2. sing. a. 1. act. subj. à verbo ἀμείρω, privo. f. σω. ἄμειρε pro ἄμειρον, imperf. Ionic. Th. μείρω, σω. privo. α. 331. ϑ. 698.

Ἀμηχανίη, Ionicè, pro ἀμηχανία difficultas, ab ἀμήχανος minime cautus, perplexus. ex α priv. & μηχανὴ, machina. ἀμήχανον, inexplicabilem. ε. 494. 83. ϑ. 295. 310.

Ἀμήσεις, f. 1. ind. ab ἀμάω, meto. Vide paulo ante ἀμᾶσθαι. ε. 478.

Ἀμητὸς, ὕ, ὁ, messis tempus: sed ἄμητος, ὐ, ὁ, messis. ab ἀμάω meto. ε. 382. 573.

Ἄμμες, pro ἡμεῖς, Æolice, nos. ab ἐγὼ, ego. α. 87.

Ἀμμέσσον, pro ἀνὰ μέσον, in medio. α. 209.

Ἀμοιβὴν, talionem, proprie, mutationem, ab ἀμείβω muto. f. ψω. præt. med. ἤμοιβα. ε. 332.

Ἀμολγαίη, lactea. ab ἀμέλγω. f. ξω. mulgeo. ich melcke. ἀμολγὸς, ὕ, ὁ. tempus, quo mulgentur vaccæ. ε. 588.

Ἄμοτον, adverb. insatiabiliter, incessanter, ex α priv. & μοτὸς, ὕ, ὁ. linteum carptum quod vulneribus inditur. α. 361.

Ἄμπαυμα, solatium. pro ἀνάπαυμα, ατος. n. g. ab ἀναπαύομαι. quiesco. Th. παύω. finio, cesso. a. 2. ἔπαυον. ϑ. 55.

Ἀμπέλαγος, per pelagum, per syncop. pro ἀνὰ πέλαγος. πέλαγος mare. sed πέλαγος, ους, τὸ, maris profunditas. ϑ. 190.

Ἀμπυκίδων. acc. à nominativo ἀμπυκίδης, ου, ὁ, Ampyci filius.

lius, Ἄμπυκ⊙, υ, ὁ. nomen viri, ab ἄμπυξ, υκ⊙, ὁ. idem quod τὸ κάλλυντρον, *caliendrum*, *reticulum muliebre*. ab ἀμπίσχω *circumdo*. α. 181.

Ἄμυδις, Æolic. Adverb. idem, quod ἅμα, *simul*, *cum*. α. 345.

Ἀμύμονα, acc. ſing. ab ἀμύμων, ον⊙, ὁ, ἡ. irreprehenſibilis. idem quod ἀμώμητος, ab Ἀμύμων ον⊙, ὁ. nom. viri. ϑ. 654. & valet idem quod ἄμωμο⊙, qui nihil commiſit τ' μυγμῆς h. e. deriſione dignum. à μύζω, f. ξω. *derideo*. Sic dicitur per ſyncopen ϑ' χάμμυε, pro ἀμύγμων. ϑ. 264. α. 65. 112.

Ἀμύνοντες, præſ. part. ab ἀμύνω, *juvo*: item *arceo*, *propello*. f. νῶ, a. 1. ἤμυνα. p. γηα. α. 240.

Ἀ'μφ' pro ἀμφὶ idem quod περὶ, circa. ε. 203. α. 128. 200.

Ἀ'μφαγαπῶντες, præſ. part. pl. num. ab ἀμφαγαπάω ex ἀμφὶ & ἀγαπάω, *valde diligo* ε. 52.

Ἀ'μφαϱάβιζον, imperf. Ion. *circumſtrepebant*. ab ἀμφαϱαβίζω, circumſtrepo. compoſitum eſt ex ἀμφὶ & ϱαβίζω, quod eſt à Th. ἄϱαβο⊙, υ, ὁ. *ſtrepitus*. α. 64. alii legunt ἀμφαβαίζον, ex ἀβαίζω. quod etiam ab ἄϱαβο⊙. ibid.

Ἀ'μφικάλυψε. a. 1. act. ab ἀμφικαλύπτω circumtego, ex ἀμφὶ *circa*, & καλύπτω, *tego*, f. ψω, p. κα, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 165.

Ἄμπιπε, imperf. act. Ion. verbi ἀμφέπω, perſequor, foveo. Th. ἕπω, operor, ſequor. ϑ. 696.

Ἀμφὶ præpoſitio *circa*, per τμῆσιν ſeparatum *circum*. ε. 73. 539. α. 172.

Ἀμφὶς Adverb. ε. 699. *circum*, *ſeorſim*. ϑ. 851.

Ἀμφιβάλῃ, aor. 2. med. ſubj. ab ἀμφιβάλλω. circumjicio, circundo. f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω, jacio. ε. 943. ἀμφιβαλεῖν. ε. 785.

Ἀμφι-βάλλ'. α. 253. per τμῆσιν, βάλλ' pro ἔβαλλε. Imperf. Ion. Th. βάλλω. α. 254.

Ἀμφίβληστρον, υ, τὸ, rete quod à duobus utrimque projicitur. in aquam. ex ἀμφὶ, circum, & βάλλω, jacio. α. 215.

Ἀμφιγυήεις, ῆος, ὁ, utroque pede claudus. Vulcani epithetum. ex ἀμφὶ utrimque, & γυῖον, υ, τὸ, *membrum*. qui claudicat ex utroque pede. ἀμφοτέροις γυίοις ἢ ποσὶ χωλός. ε. 70. α. 219. ϑ. 571. 945.

Ἀμφιδάμαντος, genit. ab Ἀ'μφιδάμας, nomen viri. q. d. qui utrimque domat. ex ἀμφὶ & δαμάζω, domo. ε. 652.

Ἀμφιδεδήει, eſt 3. ſingul. pluſq. perfecti medii, à δαίω divido, convivor, ſcio, comburo. in a. 2. act. ἔδαον. Hinc eſt præt. med. δέδηα. Sicut à θάλλω τέθηλα, à κτείνω κτάνηα, &c. α. 62.

Ἀμφικαλύψῃ, 3. ſing. a. 1. act. ſubj. ab ἀμφικαλύπτω. Th. καλύπτω tego, f. ψω, p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. ε. 553.

Ἀμφιλογίας, acc. plur. diſceptationes, quæ fiunt verbis. ab

ἀμφιλογία, ubi ex utraque parte contenditur. ex ἀμφὶ & λέγω, dico. Θ. 229.

Ἀμφιπολδέω. f. δύσω. obambulo, comitor. Th. πολέω, verso; pro quo Poëtice πολδέω, verſor. ε. 801.

Ἀμφιῤῥύτῳ, dat. ab ἀμφίῤῥυτος, circumfluus, ex ἀμφὶ, & ῥύω pro ῥέω, fluo. f. δύσω, p. ἐῤῥδυκα. Θ. 983.

Ἀμφιρὼ, nomen mulieris. 4. contractorum. ex ἀμφὶ & ῥέω, fluo, &c. Θ. 360.

Ἀμφισείσῃ, nomen mulieris, ex ἀμφὶ & τρίζω ſtrido, fut. τρίσω. à circumſtrependo. Θ. 243. 254. 930.

Ἀμφιτρύων, υωνος, ύωνα. Nomen viri, ex ἀμφὶ circum, & τρύω, attero, macero, vexo. τρύμη proprie foramen. item vexator. α. 2. 37. 54. 80. hinc

Ἀμφιτρυωνιάδης, ου, ὁ, filius Amphitryonis. per epenthesin Θ α. metri causâ pro Ἀμφιτρυωνίδης, ου, ὁ. α. 165. 416. Θ. 317.

Ἀμφιχέαι, a. 1. act. infinit. ex ἀμφὶ & χέω fundo. f. χεύσω. Æol. aoriſt. 1. act. ἔχευσα. & per ſyncopen Θ σ, ἔχευα & per novam Θ υ ſyncopen, ἔχυα. p. κέχυκα. perf. paſſ. κέχυμαι. a. 1. paſſ. ἐχύθην. ε. 65.

Ἀμφότερος, α, ον. ambo. dat. pl. ἀμφοτέροισιν, Ionic. α. 177. 382. Θ. 771. hinc

Ἀμφοτέρωθεν, utrimque, adverb. Th. ἄμφω, ambo. Θ. 733.

Ἄμφω. ε. 772. α. 171.

Ἀμώμητος, inculpatus. ἄμωμος, qui eſt abſque omni labe. ex α priv. & μῶμος, ου, ὁ, probrum, dedecus. item deriſor. ab Hebr. מום macula. Hinc verbum μωμέομαι, ῶμαι, cavillor. proverb. paronomaſiaſticum, Γέρον μωμεῖσθαι ἢ μιμεῖσθαι. α. 102.

Ἀμῶντας, 3. pl. ind. paſſ. verbi ἀμάω, ῶ, f. ήσω, meto. Θ. 599.

Ἂν, vocula ſeu particula potentialis. Poëtæ alioquin pro ea ponunt κε, κεν. ε. 179.

Ἀνὰ, præpoſitio, pro diverſa ſignificatione varios caſus regens. ε. 226. 526. Θ. 91.

Ἀναβάλλεσθαι, præſ. inf. differre, procraſtinare. Them. βάλλω, f. λῶ. jacio. ἀναβαλλόμενος. ε. 408. 410.

Ἀνάγκη, ης, ἡ, neceſſitas. ὑπ' ἀνάγκης neceſſario. ε. 15. Θ. 517. 615.

Ἄναγον, ducebant, 3. pl. imperf. Poët. pro ἀνῆγον. ab ἄγω duco. f. ξω. p. ῆχα. a. 2. ἤγαγον. α. 280.

Ἀνάελπτα, pl. inſperata. ab ἄελπτος, inſperatus. Th. ἐλπίς, ίδος, ἡ. Θ. 660.

Ἀναιδέα, ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ, pudor. Θ. 312. 833. ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ. ἀναιδείη, dat. ſing. Ionice, ut & ἀναιδείηφι. φι enim per paragogen additur. ab ἀναίδεια, impudentia. hoc ab ἀναιδὴς, έος, ὁ, ἡ, impudens, ex α priv. & αἰδὼς, όος, ἡ, pudor. αἰδὼς vero ex α priv. & εἶδω video, ab intuendi fuga. ε. 357. & 322.

Ἀναίτιος, inculpatus. ex α priv. & αἰ-

& αἰτία, *i.* causa. *s.* 825.

Ἄνακτα, acc. sing. ab ἄναξ, rex, ἄνακτος. *s.* 69. *Ɔ.* 347. *a.* 197. 226. *Ɔ.* 493.

Ἀνάξειν, fut. 1. act. infin. ab ἀνάσσω, *regno*. f. ἀνάξω. p. χα. a. 1. ἤναξα. & Ionic. ἄνηξα, ἀνάξειν. *Ɔ.* 837. Distinguitur ab ἀνάγω f. ἀνάξω ex sola contextus serie. *Ɔ.* 491.

Ἀνάπνοος, *non respirans*. ex α priv. & πνέω, spiro, f. πνόος. *Ɔ.* 797.

Ἀνάσσῃ, præs. ind. Vide ἀνάξειν. *Ɔ.* 506.

Ἀνασσείουσα, *quatiens*, est f. g. part. a. 1. act. Poët. ab ἀνασσείω, *quatio*. Th. est σείω, *moveo*. f. σείσω, p. σέσεικα. *a.* 344.

Ἄνασσον, Ionic. & Poëtice pro ἤνασσον, 3. pl. imperf. act. ab ἀνάσσω, *regno*. vide ἀνάξειν. *Ɔ.* 1015. *a.* 328.

Ἀναστροφᾶν, converte. præs. infin. act. pro imperat. Hellenismus. ab ἀναστρόφω. verto. Th. est στρέφω, verto. f. ψω. p. ἔστροφα. a. 2. ἔστροφον. hinc στροφή, ῆς, ἡ. *versio, flexus*. & hinc στροφάω verso, *circumago*, Poëtice στραφάω, *idem*. *a.* 121.

Ἄναυδος, ος, ὁ, ἡ. *mutus*, idem quod ἄφωνος. Th. ἡ αὐδή, *vox*. *Ɔ.* 797.

Ἄναυρος, nomen viri, sine aura, vento. Th. αὖρα, aura, ventus. item *torrens*, & tum est ex α valde & ῥάω *fluo*. *a.* 477.

Ἀναχάσασθαι, a. 1. med. infinit. Poëtice, pro ἀναχάσκεσθαι, ab ἀνακχάζω, *recedo*. Th. χάζω. f. άσω. recedo. *a.* 336.

Ἀναφυσιόωντες, præs. part. videtur oriri à φυσιόω, *inflo*, hinc φύσα, ης, ἡ, *follis*, blas-balg. Th. φυσιόω *sufflo*. Sed esse à φυσάω, *anhelo*, patet ex declinatione hujus part. Nam pro ἀναφυσιῶντες, dicunt Poëtæ ἀναφυσιόωντες, ab ἀναφυσιάω ῶ: Poëticè ἀναφυσιόω: sicut pro ὁράω ὁρῶ dicunt ὁρόω, ubi ο μικρὸν præponunt præcedente syllaba brevi, ω vero præcedente syllaba longa. ἀναφυσιόωντες vero ab ἀναφυσιόω, contracte ἀναφυσιῶντες, neque ω habet; neque ο ante se ferre potest. *a.* 211.

Ἀναψύξαι, a. 1. act. infin. ab ἀναψύχω *refocillo*, *recreo*. Sicut ventus æstuantem reficit, ita quies laboribus exhaustum. Th. ψύχω, f. ξω, refrigero. *s.* 606.

Ἄνδιχα, pro ἀνάδιχα, *divisim*, Adv. à δίχα *dupliciter*. Them. δίς, *bis*. *s.* 13.

Ἄνδρα, acc. sing. *s.* 269. ἀνδράσι, dat. pl. ut & ἄνδρασι, sed hic est Poët. & Ion. ab ἀνήρ, ὁ, vir. g. ἀνδρὸς. pl. ἄνδρες. *s.* 269. 19. 482. 300.

Ἀνδρογόνος, *viripara*, quæ parit masculum. Sermo est de tempestate seu de die Lunæ. Componitur ex ἀνήρ, ὁ, vir, & γείνομαι, nascor, quod in præt. med. habet γέγονα. inde γόνος, generatio. *s.* 781.

Ἀνδροκτασίας, accus. pl. *strages*. seu *cædes virorum*. ab ἀνδροκτασία,

κλασία, ας, ἡ, in dat. ἀνδροκλασίῃ, Ion. ab ἀνὴρ, vir, & κλείνω occido. f. κλινῶ. act. ἔκλινα. præt. med. ἔκλιμαι. Θ. 228.

Ἀνδρομέης, genit. ab ἀνδρόμεος, virilis. per ſyn ſpeciei, humanus, idem quod βρότεος, ἀνθρώπινος. Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, vir. α. 256.

Ἀνδροφόνοιο, genit. Ion. ab ἀνδροφόνος, qui virum occidit. ab ἀνὴρ, vir, & φένω, occido, quod in præt. med. πέφονα. α. 98. 420.

Ἀνέηκε, perfect. Act. pro ἀνῆκε, Attice. ab ἀνίημι, remitto, relaxo, f. ἀνήσω. a. 2. ἀνέω. Th. ἵημι. mitto. Θ. 495.

Ἀνέθηκα, a. 1. act. ab ἀναθέτημι, impono, dico. Th. τίθημι, pono. ε. 656.

Ἀνελόντα, acc. part. a. 2. act. ab ἀναιρέω aufero, tollo. in a. 2. act. ἀνεῖλον, in part. a. 2. act. ἀνελὼν, όντος, ὁ. ἀνείλετο, ſuſtulit. a. 2. med. ab ἀναιρέομαι, οῦμαι, aufero. Th. αἱρέω, ῶ, capio, f. ἥσω, p. ἧρηκα. a. 2. εἷλον. ε. 746. Θ. 553.

Ἄνεμος, ου, ὁ, ventus. ἀνέμοιο. gen. Ion. ἀνέμοισι, dat. plur. Ion. ε. 549. 619. 643. 669.

Ἀνεπίξεος, ου, ὁ, ἡ, impolitus, imperfectus. ab ἐπιξέω, in ſuperficie rado, ſeu ſcalpo; inde ἀνεπίξεος, ſcalpendo aut dolando non perfectus. Th. ξέω, rado, polio. f. ξέσω. ε. 744.

Ἀνεπιῤῥέχλων, genit. pl. nondum confectis, vel libatis, h. e. in menſa appoſitis. ab ἐπιῤῥέζω, ſacrifico. Th. ῥέζω, facio. f. ῥέξω, & ἔρξω. p. ἔῤῥιχα, præt. paſſ. ἔῤῥεγμαι, &c. a. 1. part. ῥιχθεὶς. p. m. ἔροχα & ἔοργα. ε. 746.

Ἀνέῃ, acc. pro ἀνέος. Vide in ἄνδρα. ε. 749. 752.

Ἀνερπαμένη, abripiens, a. 1. med. part. à verbo ἀνερέπομαι, ex ἀνὰ & ἐρέπω, everto, attraho. f. ψω. Θ. 990.

Ἀνεφαίνετο, imperf. ab ἀναφαίνομαι, appareo, manifeſtus reddor. Th. φαίνω, f. αὐῶ, in lucem profero, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφηνα, a. 2. ἔφανον, p. m. πέφηνα. Θ. 710.

Ἀνήγαγον, 3. pl. a. 2. Att. ſubduxerunt. pro ἀνῆγον, verbi ἀνάγω, ſubduco, f. ἀναξω, p. ἀνῆχα, a. 1. paſſ. ἀνήχθην. Th. ἄγω. duco. Θ. 626.

Ἀνήκεσ, ου, ὁ, ἡ, ἀνήκη, ab ἀκέω ſano, vel ἀκέομαι, οῦμαι, f. ἀσομαι, & ἡσομαι. Θ. 612.

Ἀνήνορα, accuſ. ſing. ab ἀνήνωρ, iners, ex α priv. & ἀνὴρ vir. ε. 749.

Ἀνὴρ, vir, ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, &c. ε. 263.

Ἀνθεῖ, 3. perſon. præſent. ab ἀνθέω, floreo, f. ήσω, p. κα. ab ἄνθος, ους, τὸ, flos. ε. 580.

Ἄνθεια, ἡ. nomen proprium loci. α. 381.

Ἀνθεμόεσσαν, acc. ſing. f. g. ab ἀνθεμόεις, εσσα, εν, floridus. ab ἄνθεμον, ου, τὸ, flos. Th. ἄνθος, ους, τὸ, flos. Θ. 887.

Ἄνθεσιν, dat. pl. ab ἄνθος, ους, τὸ, flos. ε. 75. Θ. 279.

Ἀνθεῦσι, 3. perſon. pl. ind. Dorice

rice pro ἀνθῶσι, & hoc pro ἀνθήσει, florent. ab ἀνθέω, ῶ, f. ήσω. floreo. Th. ἄνθος, ους, τὸ, flos. s. 225. ϑ. 983.

Ἄνθη, ης, ἡ, nomen urbis. α. 474. quidam ſcribunt Ἄντη.

Ἄνθρωπος, ου, ὁ, ἡ ἡ, homo. apud Platonem in Cratylo, ἐπιμελογενέτης, quaſi ὃς ἀναϑρῶν ἃ ὄπωπε, attente conſiderans, quæ vidit. vel ita dictus. ἀπὸ τοῦ ἄνω ὀπωπέναι, à ſurſum aſpiciendo. s. 49. 470.

Ἀνίσοις, Poëtice, pro ἀνίη, 3. perſ. imperf. ex ἀνὰ & ἵημι: inimperf. ἀνίεν, ης, η. & Poëtice, ἀνιέσκον ες, ε, ut ἐτύπτεσκον pro ἔτυπτον. Sicuti pro ἦν eram Poëtæ dicunt, ἔσκον, ες, ε. Th. ἵημι, vel ἴω, mitto, f. ήσω. p. εἵκα. aor. 2. ἦν. aor. 2. imperat. ἔς. ϑ. 157.

Ἀνίλιν triſtitiam, acc. ab ἀνίη, Ionice ἀνίη, ἡ, mœror. ϑ. 611.

Ἀνίκητος, ου, ὁ, ἡ ἡ, invictus. à νίκαω vinco, f. ήσω. p. νενίκηκα. a. 1. ἐνίκησα. ϑ. 489.

Ἀνιόντι, aor. 2. part. proprie ſurſum euntem, h. e. orientem, ab ἀνίημι: ex ἀνὰ, ἄνω & εἶμι, eo, ſeu ἵημι, idem quod εἶμι. hinc a. 2. act. ἴον, ες, ε. tanquam ab ἔω, ſicut à λείπω eſt ἔλιπον, &c. s. 726.

Ἀνίπτοισιν, dativus pl. Ionic. ab ἄνιπτος, ος, ὁ ἡ ἡ, ex α priv. & νίπτω, ψω, lavo. s. 723.

Ἀνιστάμενος, præſ. part. ab ἀνίστημι, exurgo. Th. ἵστημι, ſto, f. στήσω. p. ἕστακα, a. 2. ἔστην. s. 575.

Ἀνολβίῃ, dat. Ion. pro ἀνολβίᾳ, miſeria. ex α priv. & ὄλβιος, beatus. Th. ὄλβος, ου, ὁ. *felicitas*. q. d. ὅλως βίος. s. 317.

Ἀνόστος, *inoſſis*, ex α privat. & ὀστέον, ου, τὸ, os, *oſſis*. s. 522.

Ἀνστρέφεται, pro ἀναστρέφεται, percurrit. ab ἀνὰ, & στρέφω, verto, f. ψω. p. φα. a. 2. ἔστροφον. ϑ. 763.

Ἀντ', pro ἀντὶ, è regione. & proinde accentus in prima non debet eſſe. s. 725.

Ἄντα, *contra*. Adv. Poët. item *coram*. hinc ἀντάω, *obviam venio*, f. ήσω. ἀντίον, idem quod ἄντα. α. 432. ϑ. 630.

Ἀντεβόλησεν, a. 1. act. ab ἀντιβολέω, *occurro*, item *nanciſcor*. cum Genit. f. ήσω, præt. ἀντιβεβόλημαι. Th. βάλλω, jacio, percutio. α. 439.

Ἀντὶ, præpoſitio. *pro, loco*. s. 57. ϑ. 893.

Ἀντία. Adverb. *è regione*, idem quod ἀντίον. ab Adj. ἀντίος, α, ον, *ex adverſo ſtans*. Th. ἀντὶ, pro. s. 479.

Ἀντιβίλω, *obviam*, Adv. ab ἀντίβιος, *adverſus*. ex ἀντὶ & βία, ας, ἡ. *vis*. α. 150. 163.

Ἀντιβολήσαι, a. 1. act. infinit. vide ἀντεβόλησεν. s. 782.

Ἀντίη, Ion. pro ἀντία, ex ἀντίος, adverſus. Th. ἀντὶ. α. 444. ἀντίος. α. 361.

Ἀντιφερίζειν. præſ. inf. proprie *obvium ſe offerre*, item *contendere*, f. ίσω. p. κα. ex ἀντὶ, & φέρω, fero. f. οἴσω. a. 1. ἤνεγκα. ϑ. 609.

Ἄντρῳ, dat. sing. ab ἄντρον, ου, τὸ, antrum. ϑ. 483.

Ἄντυγας, pl. num. ab ἄντυξ, υγος, ἡ. proprie, *ambitus rotæ in curru*: item *orbita*. α. 64.

Ἀνύσσας, part. a. 1. act. pro ἀνύσας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω & ἀνύτιω, perficio. a. 1. ἤνυσα. Notetur τριῶν ἀλλὰ--ἀνύσσας pro ἀνύσας metri causa, *emensus*. ε. 633. ϑ. 954. ἀνύσσης. ε. 393.

Ἄνωγα, 1. sing. præt. med. ab ἀνώγω *jubeo*. f. ἀνώξω, a. 1. ἤνωξα. præt. med. ἤνωγα seu ἄνωγα. ε. 365. 401. 685.

Ἄξας, 2. sing. a. 1. act. opt. ab ἄγνυμι, seu ἄγω, *frango*. f. ἄξω. a. 1. ἦξα. ἄξειαν, pro ἄξαιεν, 3. pl. a. 1. act. opt. Æol. ἄξειας, ας, s. in 3. pl. ἄξειαν, pro ἄξαιμι, αις, αι. ε. 432. & 438.

Ἄξεινον, ου. Poëticè pro ἄξενον, *sine hospite*. Th. ξεῖνος, ου, ὁ, *hospes, peregrinus*. ε. 713.

Ἄξονα, acc. sing. ab ἄξων, ονος, ὁ, *axis*. circa axem rota agitur, & circumagitur, axe immoto manente. ε. 422. 691.

Ἀοιδὴ, ῆς, ἡ, *cantus*. ϑ. 60. α. 282. à præt. med. ᾄσμαι. Th. ἀείδω *cano*. ἀοιδῆσι, dat. pl. Ion. ε. 1.

Ἀοιδὸς, οῦ, ὁ. *cantor*. Vide supra ἀοιδὴ. ε. 26. ἀοιδοὶ, ϑ. 95.

Ἄοικος, ος, ὁ, ἡ. domo carens. ex α priv. & οἶκος, ου, ὁ, *domus*. ε. 600.

Ἄοκνον, ου, ὁ, ἡ, impiger. ex α priv. & ὄκνος, ου, ὁ pigritia. ex ὄ & κνίω *moveo*. quia pigri sunt veluti truncι, & vix se movent. ε. 483.

Ἄορ, ἄορος, τὸ, *ensis*. ab ἀείρω *tollo, suspendo*. α. 221. 457.

Ἄουσος, ου, ὁ. illæsus. ab ἀούω, *vulnero*. f. ἠσω. α. 157.

Ἀπ', pro ἀπὸ. ab. ε. 28. 313. 546. α. 30.

Ἀπὸ, præpositi. pro ἀπὸ, sicut ὑπὸ pro ὑπὸ, &c. poëticè. Alia exemplaria habent ἀπὸ. α. 409.

Ἀπτελαὶ, mollia. h. e. juvenilia. ab ἀπτελὸς, ὄς, ὁ, *tener, mollis*, quasi ἁφελὸς, ab ἁφὴ tactus, quia mollia facile tanguntur. hinc ἀπτέλοισιν, dat. pl. Ion. pro ἀπτέλοις. ϑ. 3. & 989. α. 279.

Ἀπτόλεμον, iners. pro ἀπτόλεμον, ex α priv. & πτόλεμος, ἡ, unde Latinorum *pulma*, manus. ε. 20.

Ἀπτολήσεται, *vagabitur*. fut. 1. med. ab ἄλημι vel ἀλάομαι, ῶμαι, *vagor, erro*. in fut. ἀλήσομαι. & in compos. ἀπτολήσεται. α. 409.

Ἀπτολόχροος, genit. ab ἀπτολόχροος, ος, ὁ ἡ. quæ tenellum seu molle corpus habet. ex ἀπτελὸς, ὄς, ὁ, tener, mollis, & χρὼς, ὠτὸς, ὁ, *cutis*. Th. χρόα *color*. ε. 517.

Ἄπτοθι, adverb. idem quod ἄνευ, *sine*, absque. ϑ. 386.

Ἀπτυήναδθαι, *recusare*. a. 1. med. infinit. ab ἀπτανήνομαι *recuso*. a. 1. ἀπτηνήσαμην. ex ἀπὸ & ἀνήνομαι recuso. quod est ab αἰνέω, *laudo*; item *assentior*. ε. 452.

Ἄπτυ-

Ἅπαντα acc. sing. ab ἅπας, ἅπασα, ἅπαν, omnis. & in genit. ἅπαντος, ἁπάσης, ἅπαντος, &c. gen. pl. ἁπασέων, Ion. pro ἁπάντων. dat. pl. ἅπασιν. ex ἅμα, simul, & πᾶς, omnis. ε. 687. Θ. 79. 361.

Ἁπάντη, *ubique*. adverb. Them. πᾶς, ὁ, omnis. Θ. 524.

Ἁπασέων, gen. pl. Ion. pro ἁπάντων. Vide in ἅπαντα. Θ. 79.

Ἀπάτη, ἡ, fraus. ex α priv. & πάτος, ου, ὁ. *via*, quum à vera via abducimur. Th. ἀπαλάω, *decipio*. hinc, ἀπατεών, ῶνος, ὁ, *impostor*. Θ. 224.

Ἀπατήσῃ, f. 1. verbi ἀπαλάω, fallo, f. ήσω. p. ἠπάτηκα. ε. 46.

Ἀπεδειροτόμησεν, *caput amputasset*, a. 1. act. indicat. ex ἀπὸ & δειροτομέω *cervicem abscindo*, ex δειρή, ῆς, seu δειρή, ῆς, ἡ, *cervix, collum*, & τέμνω seco, in præt. med. τέτμημαι; *resecui*. Θ. 281.

Ἀπείρεσος, ον, infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *finis*. α. 204. Θ. 878.

Ἄπειρονα, acc. sing. ab ἄπειρων, ονος, ὁ, ἡ. infinitus. ex α priv. & πέρας, ατος, τὸ. *terminus*. ε. 159. α. 472. Θ. 187.

Ἀπέκτανεν, 3. sing. a. 2. act. indic. ab ἀποκτείνω; *occido*. Them. κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἔκτονα. a. 1. ἔκτεινα. a. 2. ἔκτανον. p. m. ἔκτονα. α. 11.

Ἀπελάμπετο, imperf. pass. Th. λάμπω, splendeo. f. ψω, p. φα. a. 1. ἔλαμψα. α. 72.

Ἀπελείετ', 3. sing. imperf. med. ab ἀπολείβομαι, *destillo*. Th. λείβω, libo, fundo, f. ψω. p. λέλειφα. α. 174. 268.

Ἀπεμνήσαντο, 3. pl. a. 1. med. ab ἀπομιμνήσκω, recordor, seu ἀπομνάομαι. Them. μνάομαι, memoro, f. μνήσομαι, p. μεμνημαι, a. 1. ἐμνήσθην. Θ. 503.

Ἀπόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ion. ab ἄπειμι, absum. part. ἀπών, οῦσα, όν. ε. 365.

Ἀπισάονος, ab Ἄπισος, ανος, ὁ. nomen viri. q. d. *qui non cecidit*. Θ. 331.

Ἀπόσυθεν, 3. pl. a. 1. pass. Æol. vel Bœot. pro ἀπορρύηναν, proruperunt. sic ἔτυφθεν pro ἐτύφθησαν Æol. Poëtice σ duplicatur & ε abjicitur. Them. σείω, vel σέω, *moveo*, agito. f. σω. p. κα. a. 1. ἔσσυα. Θ. 183.

Ἀπόσυτο, 3. singul. pluſq. perf. pass. pro ἀπεσέσυτο, à σεύω, in præt. pass. σέσυμαι, poëtice ἔσυμαι, item ἔσυμαι. Θ. 859.

Ἀπέχωσιν, omittant, abstineant. 3. pl. præs. sub. ab ἀπέχω, abstineo. inf. ἀπέχειν. f. ἀφέξω. Th. ἔχω, habeo. ε. 134. 643.

Ἀπήμονος, ὁ ἡ ἡ. *illæsus*. Th. πῆμα, τος, τὸ, *noxa*. unde πημαίνω, ανῶ, *noceo*. hinc & ἀπήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, illæsus. Θ. 955. ε. 668.

Ἀπὸ--ήμησε demessuit, a. 1. Ind. ab ἀμάω. f. ήσω. Vide in ἤμησε. Θ. 180.

Ἀπήνης, gen. ab ἀπήνη, ἡ, rheda, vehiculum mulare. α. 273.

Ἀπήυρα, abstulit. 3. sing. imperf. act. ab ἀπαυράω eripio. Th.

αὔρης, aura. ἀπαυρέω ergo est quasi τὴν ἀναπνοὴν ἀφαιρῶμαι, *aufero respirationem*, h. e. *occido*. α. 428.

Ἀπηωρεῦντ', pro ἀπηωρεῦντο, *suspensi erant*, 3. pl. imperf. med. indic. Doricè pro ἀπηωρῶντο, ab ἀπαωρέω, ῶ, *ex sublimi dependeo*. Th. est ἀείρω, ῶ. *sursum tollo*. f. ἤσω. α. 234.

Ἀπιστία, ἡ, diffidentia. à πίστις, fides. Th. πείθω, σω, persuadeo. ε. 370.

Ἄπωλας☉, pro ἀπέλας☉, cui appropinquare tutum non est. à πέλας, adverb. prope. *intractabilis*. Alii vertunt, *ineffigiatus*, *informis*. ex α priv. & πλαστὸς *fictus*, à πλάσσω, *fingo*. & Att. πλάττω. ε. 147. θ. 151.

Ἄπωλε☉, Doricè pro ἄπωλη☉, & hoc pro ἄπλητος☉ magnitudine immensus. inaccessus. per syncopen τ & σ. Th. πλήθω, πλέος, plenus. vel quidem ἄπωλε☉, idem esse dicunt cum ἄπωλας☉, cui appropinquare tutum non est. Th. πέλας (adverb.) prope. θ. 153. & 709. α. 147. 230.

Ἀπό, à, ab, præpositio, genit. regens. ἀπὸ δαιτὸς, à convivio, h. e. *post* convivium. ἀπ' ἀρχῆς, ab initio. ε. 195. 740.

Ἀπογυμνωθεὶς, part. a. 1. pass. ab ἀπογυμνόω, nudo. f. σω. Th. γυμνὸς, ὴ, ὸ. nudus. ε. 728.

Ἀποδῶναι, a. 2. act. infinit. ab ἀποδίδωμι, reddo. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2. ἔδων. ε. 347.

Ἀπόδρεπε, præs. imperat. *decerpe*. ab ἀποδρέπω, decerpo. f. ψω. hinc δρέπανον, υ, τὸ. *falx*. ε. 609.

Ἀπὸ--δῦσαι, *exuere*, *spoliare*, a. 1. act. infinit. ab ἀποδύω *exuo*. Thema, δύω. Linea hæc--solet τμῆσιν notare. Vide in δῦσαι. α. 329.

Ἀπὸ--ἕλητον, 3. sing. a. 2. med. subj. ab ἀφαιρῶμαι. Vide in ἕλητον. ε. 603.

Ἀποθέσθαι, a. 2. med. infinit. ab ἀπόθημι, depono. Th. τίθημι. ε. 760.

Ἀποθρώσκωσιν, desiliant. 3. plur. præs. subj. Th. θρώσκω, *salio*. α. 375.

Ἀπόθυμιον, invisum, *alienum ab animo*. ex ἀπὸ & θυμὸς, ῦ, ὁ, animus. ε. 708.

Ἀπὸ--κέρσε, *incidit*, 3. sing. a. 1. activ. ab ἀποκείρω *detondeo*, item *decutio*, *spolio*. Th. κείρω. f. κερῶ, & κέρσω. Vide in κέρσε. α. 419.

Ἀποκρύπτοσκε, vel ἀποκρύπτεσκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε, 3. sing. imperf. activi. α, pro ε, ἀνώμαλον. ab ἀποκρύπτω. *occulto*, *abscondo*, f. ψω, p. κέκρυφα, a. 2. ἔκρυβον. Th. κρύπτω, abscondo. θ. 157.

Ἀπολείψας, part. a. 1. act. ab ἀπολείπω, *relinquo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. θ. 793.

Ἀπολήγει, 3. sing. præs. act. opt. ab ἀπολήγω, *desino*. Th. λήγω, cessare facio. ε. 486.

Ἀπόλ-

Ἀπόλλυται, 3. perſon. ſingul. ab ἀπόλλυμαι, *pereo*, a. 2. med. ἀπωλόμην, perii. Th. ὄλλυμι, perdo, f. ὀλέσω, p. m. ὤλα & Att. ὄλωλα, a 2. m. ὠλόμην. s. 761.

Ἀπόλλων, ωνος, ὁ, Sol, eo notatur, prout Latini dicunt, *Non ſemper ridet Apollo*. Plato in Cratylo derivat ἀπὸ τοῦ ἀπολύειν, quod nos liberet à malis, nempe à frigore, & ſterilitate, quæ *Soli* tribui queunt, ceu Dei organo. a. 68. s. 769. ϑ. 14. 347.

Ἀπόλοιτ', 3. ſing. a. 2. med. optat. Vide paulo ante ἀπόλλυται. s. 46. 346.

Ἀπο--λῦσαι, a. 1. act. infinit. verbi λύω ſolvo. vide λῦσαι. a. 447.

Ἀπομείρεται, ſortitur, 3. præſent. Th. μείρω, partior, ſeu potius μείρομαι. præt. med. ἔμμορα, pro μέμορα. præt. paſſ. μέμαρμαι, & Att. εἵμαρμαι. s. 576. ϑ. 801.

Ἀπονοσήσαντα, acc. part a. 1. act. ab ἀπονοστέω, *alicunde revertor*. Th. νοστέω, *redeo*. ἦσα. s. 733.

Ἀποπέμπειν, remittere. præſ. inf. Th. πέμπω, mitto. f. ψω. p. φα. s. 87.

Ἀποπνείουσι, part. præſ. f. g. ab ἀπππνέω, pro πνέω poët. πνείω, f. πνεύσω, flo, ſpiro. ϑ. 324.

Ἀπόπροθι, adverb. procul. Th. πρόσθε ante. s. 388.

Ἀποπτάμενος, a. 2. med. part. ab ἀφίπταμαι, avolo. ex ἀπὸ & ἵπταμαι *volo, as*, f. πτήσομαι, a. 2. ἔπτην. a. 2. m. ἐπτάμην, part. πτάμενος. ϑ. 285.

Ἀποπτύουσι reſpuunt, 3. pl. ind. præſ. Th. πτύω, ſpuo. f. πτύσω, p. ἔπτυκα, a. 1. ἔπτυσα. s. 724.

Ἀπορινόμενοι, concitatæ, præſ. paſſ. part. f. g. pl. num. Th. ὄρνυμι, ὄρνυμαι. pro ὄρω, excito, f. ῥῶ, vel ρσω. ϑ. 9.

Ἀπορραίσειν, fut. 1. act. inf. ab ἀπορραίω, *deſtruo*. item *caveo*. Th. ῥαίω, profligo. deſtruo. f. σω. p. ἔρραικα. ϑ. 393.

Ἀπορριψούμαι, projecturo. dativ. ſing. f. 1. part. Them. ῥίπτω, projicio, f. ψω, p. φα, p. m. ἔρριπα. a. 215.

Ἀπορρύτου, gen. ſing. ab ἀπόῤῥυτος, *deorſum fluens*, ἀπορρύω. Th. ῥόω idem cum ῥέω. fut. ῥύσω, *fluo*. s. 593.

Ἀπὸ--πεφρίκοι, 2. ſing. a. 2. med. opt. ab ἀποφρίσσω. Vide in τέφρικοι. s. 423.

Ἀποτίνυται, 3. perſon. ſingul. à τίνυμι & τίνυμαι, idem quod Th. τίω, *punio, honoro*. f. σω. s. 245.

Ἀποτίσει, luat. a. 1. ſub. 3. perſ. Th. τίω, punio. s. 258.

Ἀποτμήξας, part. a. 1. act. ab ἀποτμήγω, abſcindo, f. ξω, a. 2. paſſ. ἐτμάγην pro ἀπετμήθην. Th. τέμνω, ſeco. s. 188.

Ἀπτερέμμοι, *privati*, per ſyncopen pro ἀπτερεσσάμμοι, part. a. 1. med. à verbo ἀπτερίζω, proprie *abduco in montem*, Ion. pro ἀφορίζω, extermino. ab ὄρος, ου, terminus, vel ab ὄρος,

ὄρος, ους, τὸ, & Ion. ὄρος, εος, τὸ, *mons.* α. 173.

Ἀπορθιμένε, genit. fingul. part. præf. ἀπορθίμενος, mortuus, per fyncop. pro ἀπορθιάμενος, verbi ἀπορθίω, perdo. à φθίω, ίσω, perdo. Th. φθίω, corrumpo. Ϟ. 606.

Ἀπορθινύθεσι, 3. pl. præf. ind. à φθινύθω, perdo. Th. φθίω. ε. 241.

Ἀπορθίσειε, perdiderit, 3. fing. a. 1. act. opt Æol. pro ἀπορθίσαι, à φθίω, perdo, pro quo etiam dicitur, φθινύθω, φθείρω. Th. φθίω. ε. 664.

Ἀπύρῳ, dat. fing. ἄπυρος οἶκος, frigida domus. Th. πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ε. 523.

Ἀπώλεσεν, perdidit, a. 1. act. indic. Th. ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω, p. ὤλεκα. Att. ὀλώλεκα. a. 2. m. ὠλόμην. p. m. ὤλα, Att. ὄλωλα. ε. 244.

Ἄρ, per metathefin pro ῥά particula expletiva, *certè*, utique. Ϟ. 838.

Ἄρ' pro ἄρα. Differunt ἄρα, *utique*, ἄρα αν, & ἀρὴ, ῆς, ἡ, *precatio*: item *imprecatio*. ſæpe redundat, & eſt μέλιον συμπληρωματικὸν. Vide ε. 49. α. 36. 46.

Ἀρὴ, *execratio*, noxa, damnum. Ion. ἀρὴ, ῆς. Ϟ. 657.

Ἀραβεῦσαι, pl. num. part. præf. f. g. *concutientes* non ſine ſtridore, Doricè pro ἀραβοῦσαι, ab ἀραβέω, ῶ, *ſtrepitum ſeu fragorem edo*. f. ήσω. p. κα. Th. ἄραβος, ου, ὁ, *ſtrepitus*, propriè armorum cadentium in terram. ἄραπος ſonus corporum, aut fragor aquarum delabentium. φλοῖσβος ſonus fluctuum in mari. ἦχος, ſonus reciprocus. φθόγγος ſonus vocis humanæ. βρόμος ſonus ignis crepitantis. τόνος ſonus fidium. κτύπος ſonus ex percuſſione ortus, &c. α. 249. 404.

Ἀραιὰς, acc. pl. f. g. ab ἀραιὸς, ά, όν, *rarus, a, um*. Oc. πυκνὸς *denſus*. ε. 807.

Ἄραξα, a. 1. Ion. pro ἤραξα, & ἄραξεν pro ἤραξεν. a. 1. ind. Ion. ab ἀράσσω. f. ξω. amputo, abſcindo. α. 364.

Ἀρηρῶτα, pl. n. f. g. part. præt. m. ab ἄρω *apto*. fut. Æolicum eſt ἄρσω (pro ἀρῶ.) unde ἄρσας, ἀρσάμενος. in præt. med. ἦρα & facta reduplicatione ἄρηρα, poëtice ἄρηρα, *adaptatus fui*. α. 271. 137. Ϟ. 608

Ἀρὰς, acc. pl. ab ἀρὴ, ᾶς, ἡ. precatio, diræ. ε. 724.

Ἀράχνης, ου, ὁ *araneus*, & ἀράχνιον, *tela araneorum*. ε. 473. 775.

Ἀργαῖος, η, ον, *Argæus*, ab Ἄργος, εος, τὸ. nomen urbis in Peloponneſo. Ϟ. 484.

Ἀργαλέ', pro ἀργαλέαι, ab ἀργαλέος, α, difficilis. pro ἀλγαλέος, ab ἄλγος, εος, τὸ, *dolor*, priori λ mutato in ρ, ad vitandam κακοφωνίαν. Th. ἔργον, opus. Ϟ. 739. 880. ε. 482.

Ἀργείλῳ. Vide paulo ante Ἀργαῖος.

γαῖος. Ϟ. 12.

Ἀργειφόντης, Argi occisor, epitheton *Mercurii*. ex Ἄργος, nomen canis, & φόντης per syncopen pro φονητὴς, *occisor*, à φονέω *occido*, ὁ τὸν Ἄργον τὸν κύνα ἀνελὼν, τυτθὸν τὸ λυσσώδη κεκτημένον. Est interpretatio Tzetzis, quia Argum *canem* sustulit. h. e. cogitationes furiosas. Th. φένω occido. s. 77

Ἀργέσταο, Genit. Ionicus pro ἀργέστου, ab ἀργέστης, ου, ὁ, *piger*. ab ἀργὸς, ὸν, ὁ ἡ ἡ, otiosus. idem quod ἀεργὸς, ex eoque factum per crasin. Th. ἔργον. opus. Ϟ. 870. 379.

Ἀργέτι, pro ἀργῆτι. dat. sing. ab ἀργῆς, ῆτος, ῆτι, ῆτα, per μεταβολὴν & συγκοπὴν, ὁ, *candidus*. Thema ἀργὸς, *albus*. Ϟ. 541.

Ἄργη, à nominativo Ἄργης, ου, ὁ. nomen proprium Cyclopis. Ϟ. 140.

Ἀργύρεος, έη, εον, argenteus, ab ἄργυρος, argentum; ab ἀργὸς. est album metallum. ἀργυρείης, dat. pl. Ion. pro, ἀργυρέας. α. 295. 225. Ϟ. 779. s. 127.

Ἀργυροδίνην, accus. à δίνη, ης, η. *vortex*, *gurges*; h. e. argenteos vortices habentem, & ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. Ϟ. 340.

Ἀργυρόπεζα, ης, ἡ, *argenteos pedes habens*. ex ἄργυρος, argentum, & πέζα, Doricè *pes*, vel malleolus pedis. Ϟ. 1006.

Ἀργυρῷ, dat. sing. contractè pro ἀργυρέῳ, ab ἄργυρος, ου, ὁ, argentum. s. 143.

Ἀργυφέῃ, pro ἀργυφείῃ, dat. sing. ab ἀργύφεος, pro ἄργυφος, alba textura constans. ex ἀργὸς, albus, & ὑφὴ textura, ab ὑφαίνω, vel ὑφάω, ῶ, texo. Ϟ. 574.

Ἀρδησκος, ου, ὁ, nomen fluvii. Ϟ. 345.

Ἄρειον, compar. n. g. ab ἀρείων, masculino, *melior in prælio*. ab Ἄρης, ος, ὁ, *Mars*. Them. ἀγαθὸς, bonus, ἀρείων, ἄμεινος. s. 157. 191. 205. α. 120.

Ἄρεος, gen. sing. ab Ἄρης, *Mars*. varie flectitur. in Gen. Ἄρεος & Ἄρηος, item Ἄρης, Ἄρευ, Ion. Ἄρεω. Ἄρες, vocativi casus, ubi η mutatur in ε in 1. contractorum. α. 98. s. 144.

Ἀρέσσωσι, 3. pl. a. 1. med. ab ἀρέσσω, placeo. f. ἀρέσω, a. 1. act. ἤρεσα. *placo*, item *placeo*, p. ἤρεκα. ἀρέσσομαι in a. 1. med. ἠρεσάμην, & poëticè ἀρεσάμην, ω. *placavi*. α. 255.

Ἀρέσθαι, a. 2. med. inf. ab αἴρω, tollo, capio. f. ἀρῶ. p. ἤρκα. a. 1. ἦρα. a. 2. ἦρον. a. 1. pass. ἤρθην. f. 1. pass. ἀρθήσομαι. Ϟ. 628.

Ἀρετὴ, ἡ, virtus. quasi ab ἀρέσκω, quia per virtutem placemus. s. 311.

Ἄρη, pro Ἄρηα, acc. ab Ἄρης, ος, ὁ, *Mars*. α. 457. Ϟ. 922.

Ἄρηαι, s. 630. α. 107. 2. person. sing. a. 2. med. Ionice pro ἄρῃ. ἄρωμαι, ἄρῃ, ἄρηται. pro

ἄρῃ

ἄρη secunda perf. ἄρηκα. Th. αἴρω. s. 630. a. 107.

Ἀρηγάμην, Ionice pro ἀρήγειν, præf. inf. ab ἀρήγω, *auxilior*. a. 121.

Ἄρηϊ, dat. ſing. ab Ἄρης. Ἀρηΐφιλος bellicoſus. ab Ἄρης, Mars, & φίλος, amicus. Θ. 317.

Ἀρήϊα, acc. pl. adject. *Mavortia*. ab Ἄρης, ηος, ὁ, *Mars*. a. 108.

Ἄρηϊν, pro Ἄρηα. Sic in N. T. legimus Σωσθένην pro Σωσθένη. Vide Lexicon N. T. a. 59. 333. 425.

Ἀρηρώς, p. med. ab ἄρω. Vide ſupra ἀραρυῖα. Θ. 812.

Ἄρης, *Mars*, genitiv. Ἄρηος, &c. ἀπὸ τοῦ ἄρω, à tollendo. Teutonice krieg von kriegen. Vide in Ἄρτος. a. 192.

Ἀρῆς, gen. Ion. pro ἀρῆος, ab ἀρή, ῆς, ἡ, *diræ*, damnum : item *preces*. a. 29. 128. Θ. 657.

Ἀρηϊάδην, ab ἀρηϊάδης, ου, ὁ, nomen patronymicum. a. 57.

Ἀρθείς, a. 1. paſſ. part. ab αἴρω, *tollo*, f. ρῶ. p. κα. a. 1. ῆρα. s. 549.

Ἀρειάδην, acc. ab Ἀρειάδη, ης, ἡ, nomen mulieris. Θ. 947.

Ἀρειδείκετα, acc. pl. ex ἀρί, quod in compoſitione valet *valde*, & δείκετα pro δείκτα, ex δείκνυμι oſtendo. ἀριδείκητος, *præclarum*. ἀριδείκητε vocativ. pro ἀριδείκητε. Θ. 385. 543.

Ἀρίζηλος, quem valde æmulamur, ex ἀρί, valde, & ζῆλος, ου, ὁ, æmulatio. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verſo δ, in ζ, clarus, præclarus. s. 6.

Ἀρείμιον, dat. pl. Ion. nomen loci, Ἄρεμοι. Θ. 304.

Ἀρεϊθοῦς, nomen viri. Θ. 977.

Ἄρειος, ſuperl. proprie *bellicoſiſſimus*, per ſyn. ſp. vero *optimus* in re quavis. ab ἀγαθὸς bonus. in comp. ἀρείων melior. Th. Ἄρης, Mars. s. 583. 692.

Ἀρκέσῃ, *arcebit*. f. 1. ab ἀρκέω, f. έσω. propulſo. p. ἤρκηκα. a. 358.

Ἄρκιος, ου, ὁ ἡ ἡ, *promptus, utilis, ſufficiens*. ab ἀρκέω. s. 368. 349. 499.

Ἄρκτον, Nomen proprium, acc. ab ἄρκτος, ου, ὁ ἡ ἡ, *urſa*. per meton. adj. pars mundi borealis. a. 186.

Ἀρκτοῦρος, ου, *urſæ cauda*, ab ἀρκὸς, οῦς, ἡ, *cauda*, & ἄρκτος, ου, ἡ, *urſa*. s. 608.

Ἅρμα, τος, τὸ *currus*, ab ἄρω, *adapto*. a. 97. 324. 342.

Ἀρμαλιὴν, acc. ſing. Ion. ab ἀρμαλιὰ, ᾶς, & Ion. ἀρμαλιῆς, ἡ, *cibus, demenſum*. Th. ἄρω, adapto. s. 558. 765.

Ἄρμενα, apta, pro ἀρόμενα, ſic & ἄρμενος, præſ. part. paſſ. pro ἀρόμενος. a. 84. ab ἄρω, apto, fut. ἄρσω & ἀρῶ. Sic ἴκμενος pro ἱκόμενος. ubi eſt ſyncope & ſpiritus mutatio Æolica. s. 405.

Ἁρμονίη, compages, ab ἁρμόζω, f. σω, *concinnum reddo*. Vide Th. ἄρω. Θ. 937. 975.

Ἄρνας, acc. pl. ab ἀρὴς, ἀρνὸς, ὁ ἡ ἡ, *agnus*. Θ. 23.

Ἄρ-

Ἄρη, nomen urbis. Ἄρηλω. α. 475.

Ἀρήτην, pro ἀρήτηται, 3. singul. præs. med. sub. ab ἀρήτομαι ἄμαι. f. ήσομαι, recuso, nego. ε. 406.

Ἄρξασθαι, a. 1. med. infin. ab ἄρχω, incipio. f. ξω. p. ἦρχα. a. 1. ἦρξα. ε. 779.

Ἀρῆς, οῖς, 2. sing. præs. act. subj. ab ἀρόω, ῶ, aro. in fut. ἀρόσω, p. ἤροκα, a. 1. ἤροσα. ε. 477.

Ἀρόμμεθαι, Poët. pro ἀρόμεθαι, hoc Doricè, pro ἀρόειν, arare, præs. inf. ab ἀρόω, aro. f. όσω. ε. 22.

Ἀρόσῃς, a. 1. act. subj. ab ἀρόω, aro. f. όσω. a. 1. act. ἤροσα. ε. 483.

Ἀροτῆρ, ῆρος, ὁ, arator. Th. ἀρόω, aro. ε. 403.

Ἀρότοιο, genit. Poet. pro ἀρότου, ab ἄροσις, εως, ὁ, aratio: sed ἄροσις, ιος, ὁ, tempus arandi. Th. ἀρόω, aro. ε. 382. 448.

Ἄροτρα, pl. n. g. ab ἄροτρον, ου, τὸ, aratrum. Th. ἀρόω, aro. ε. 430.

Ἀροῦν, præs. inf. pro ἀρόειν extra crasin. ἀρόων, præs. part. ab ἀρόω. aro. ε. 427.

Ἄρουρα, ἡ, arvum, h. e. terra arata, culta. Th. ἀρόω, aro. ε. 117. 171. 426.

Ἁρπάζων, præs. part. ab ἁρπάζω, rapio. f. σω. & Dor. ξω. p. ἥρπακα. a. 1. ἥρπασα. hinc ἁρπακτός, raptus, rapax. ε. 38. & 682. 318.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Th. ἁρπάζω. Hinc per metathesin, est Latinorum *rapax*. ε. 354.

Ἅρπας, acc. pl. ab ἅρπη, ης, ἡ, *falx*, idem quod δρέπανον. Th. ἁρπάζω, rapio. ε. 571.

Ἁρπύιας, acc. pl. rapaces quædam Deæ. ab ἅρπυια, ας, ἡ, *raptrix*. hoc ab ἁρπάζω, rapio. Θ. 267.

Ἀρρήκτοισι, infractis, dat. pl. Ion. ab ἄρρηκτος infractus. Them. ῥήσσω vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἔρραγον, p. m. ἔρρηγα. ε. 96.

Ἄρρητοι, plur. num. *obscuri*, qui non sunt in ore hominum. ex α priv. particula, & ῥητός. Th. ῥέω, dico, f. ῥήσω, p. ἔρρηκα. ε. 4.

Ἀρτύμενος, Æolic. pro ἀρτάμενος, part. a. 1. med. ab ἄρω, apto. f. ρῶ, a. 1. ἦρα. α. 320.

Ἄρσενε, masculos. dualis numeri, ab ἄρσην, vel ἄρρην *mas*. ἄρσενες. ε. 435. Θ. 667.

Ἄρτεμις, ιος, ἡ, Diana, ab Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, nomen Idoli, q. d. ἀρτιμὴς *perfectus*. vel, ut alii volunt, ὁ διὰ τὸ ἄρτι τέμνειν. Θ. 14. 918.

Ἀρτιεπείαι, ex ἄρτιος *perfectus*, *integer*, & ἔπος, sermo. Th. ἔπω, dico. ἀρτιεπής, ές, ὁ, ἡ, *verborum concinnator*. Sic & ἡ ἀρτιέπεια, veridica dicitur. Θ. 29.

Ἄρτος, ου, ὁ, panis. ε. 440.

Ἀρυσάμενος, part. a. 1. med. ab ἀρύομαι, *haurio*. Th. ἀρύω, vel ἀρύτω, f. σω, haurio. ε. 548.

Ἄρχω, impero, f. ξω. p. ἦρχα. Ἄρχομαι, incipio, imperf. ἠρχό-

ἠρχόμην. perf. ἤργμαι. a. 1. ἤρχθην. a. 1. m. ἠρξάμην Ἄρχεσθ', pro ἄρχεσθαι, incipe. Helleniſmus, ubi Infinitivus præſ. ponitur pro imper. Ἀρχώμεθ', præſ. ſub. med. pro ἀρχώμεθα. Th. Ἀρχὴ, ῆς, ἡ, principium. ſ. 382. & 707. Θ. 1. 36.

Ἅς, acc. pl. ab ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod, Art. ſubjunct. α. 6. Θ. 187.

Ἄσβεστος, ὁ ἡ, qui extingui nequit. ex α priv. & σβεστὸς, ex σβέννυμι. f. σβέσω, *extinguo*. p. ἔσβεκα, a. 1. ἔσβεσα. Θ. 849. 852.

Ἄσβολος, ου, ὁ, nomen proprium auguris. α. 185.

Ἄσις, limoſa, Ionice, pro ἀσία, ας, ἡ, ab ἄσις, εως, ἡ. *limus*. ab ἄζω exſicco. Θ. 359.

Ἀσκητὸς, ὴ, ὸν, nomen verbale, *exercitatus*, elaboratus, ab ἀσκέω *exerceo*. ſ. 544.

Ἄσκρῃ, dat. pro Ἄσκρα Ion. nomen proprium pagi montani, in quo Heſiodus fuit educatus. ἄσκος, ας, ἡ, quercus ſterilis. ſ. 638.

Ἆσσον, Adverb. *propius*, pro ἐγγὺς, prope. in comparativo ἐγγίων, & ἔασσων, quod etiam dicitur ἄασσων. in neutro genere ἔασσον & ἆσσον. Θ. 796.

Ἀασσαόντως, Adverb. *libenter, cum amplexu*: ab ἀασσάζομαι, f. ἀσσομαι, amplector. α. 45.

Ἀασσητὸς, ὴ, ὸν, amplectendus, optatus, ab ἀασσάζομαι, amplector. α. 42.

Ἀατὴς, ου, ὁ ἡ ἡ, quem aſſequi nequeas, immenſus. ut ἀατὴν ὄλβον, *ingentes opes*. ex α priv. & ἑατὸς, pro ἑπτὸς, *ſequor, conſequor, aſſequor*. ſ. 377. Θ. 694.

Ἀατίδος, gen. ab ἀατὶς, ίδος, ἡ, *ſcutum*, hinc ἀατίζω *ſcuto defendo*. α. 417.

Ἀστεμφὴς, φέος, ὁ, ἡ, pro ἀστεμβὴς, *immotus*: utrumque eſt uſitatum. Th. στέμβω, *aſſidue moveo*. item *contumelia afficia*. hinc ἀστεμφέως firmiter. Θ. 812. 748.

Ἄστεγα, accuſat. ab ἀστὴρ, έρος, ὁ, cinſtern. Θ. 381.

Ἀστερόπη, ης, ἡ, nomen mulieris proprium, q. d. *Stellatam*. Θ. 409.

Ἀστερόεν Θ', pro ἀστερόεντα, ſtellis ornatum, θ pro τ ob ſequentem ſpiritum aſperum, ab ἀστερόεις, εσσα, εν, *ſtellis plenus*, α, *um*. Θ. 127. 470. ſ. 546.

Ἀστροπῇ, dat. ſing. ab ἀστροπὴ, fulgur. Poetis idem quod ἀστεροπὴ, ab ἀστεροπτέω, *fulguro*. f. ψω. in a. 2. ἤστεροπον. præt. med. ἤστεροπα. Hinc eſt ἀστεροπὴ, & Poetice ἀστροπὴ, & ἀστροπητὴς, *fulgurator*. ab ἀστροπὴ. α. 322. Θ. 390. 691.

Ἀστὴρ, έρος, ὁ, Stella. ſ. 415.

Ἄστρα, pl. ab ἄστρον, τὸ, aſtrum, ſidus. Th. ἀστὴρ, έρος, ὁ, Stella. Θ. 110. 382

Ἀστραῖος, ου, ὁ, nomen proprium viri. Θ. 376. 378.

Ἄστυ, εος, τὸ, *urbs*, quintæ ſimplicium. Hinc Latinorum *aſtutus*. hinc ἀστεῖος, *elegans*, *bel-*

gans, bellus, scitus. Ϡ. 91.

Ἀσύμφορος, *incommodus, noxius*, à σύμφορος, commodus. Th. φέρω, f. οἴσω, fero. ε. 780.

Ἀσφαλὲς, tutum. n. g. hinc ἀσφαλέως, tutò. Adv. Th. σφάλλω, everto. Ϡ. 128. 86.

Ἀσφοδέλῳ, dat. ab ἀσφόδελος, ου, ὁ, *genus plantæ.* ι. 41.

Ἄχεῖον, acc. ab ἄχειος, ου, ὁ, qui coërceri non potest. ex α privat. & ἴσχω seu ἔχω, *contineo, coërceo.* Them. ἔχω, habeo. Ϡ. 832.

Ἄτεισι, dat. pl. Ion. pro ἄτεις, ab ἄτη, ης, ἡ, *damnum*, ab ἀτάω, *lædo.* ε. 411.

Ἀτάλλων, præs. part. ab ἀτάλλω, *crescо, delicate more puerialor.* Th. ἀτάλος, ου, ὁ, *tener*, juvenilis. ε. 130.

Ἀτὰρ, conjunctio, vel αὐτὰρ Poëtice, idem quod in prosa ἀλλὰ, *sed*, vel δὲ. α. 470. Ϡ. 198.

Ἀτάρβητος intrepidus, à ταρβέω, *perterrefacio.* Them. τάρβος, εος, τὸ, terror. α. 110.

Ἀτασθήρους, noxius, pro ἀτηρὸς, ὸν, ὁ, per pleonasmum syllabæ ταρ. Gen. Ion. ἀτασθήροιο. Th. ἄτη, *damnum*, & hoc ab ἀτάω, ῶ, f. ήσω, lædo. Ϡ. 610.

Ἀτάσθαλος, ου, ὁ ἡ ἡ, improbus, ὅπου θάλλει ἡ ἄτη, ubi viget *noxa.* hinc ἀτασθαλία, *peccatum*, protervia, *stultitia.* εἵνεκ' ἀτασθαλίης propter improbitatem. Ϡ. 996. ε. 259. 133. Ϡ. 209. 516.

Ἀτενεῖ, *intento*, ab ἀτενὴς, intentus, ex α intensivo, quod est ex ἄγαν valde, & τείνω, *tendo*, f. τενῶ, p. τέτεικα. Ϡ. 661.

Ἄτεκνος, ὁ ἡ ἡ, *carens sobole.* à τέκνον, ου, proles. Th. πέλω f. πέσω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 600.

Ἄτερ, *sine*, absque, idem quod ἄνευ, χωρὶς, δίχα. ε. 91. α. 15.

Ἀτερπῆ, acc. sing. ab ἀτερπὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, injucundus. Th. τέρπω, *delectо.* ε. 645.

Ἄτη, ης, ἡ, non tantum *damnum* significat, ut est proverb. ἐγγύα, πάρδα δ' ἄτη, *sponde, præsto noxa est*: sed etiam *peccatum.* Ἰλιαδ. ἰωτὰ. v. 115. ἄτησιν. dat. pl. Ion. pro ἄτεις. Th. ἀτάω, ήσω, lædo. ε. 229. 214. 350. α. 93.

Ἀτιμήσουσι, dehonorabunt, ab ἀτιμάω, f. ήσω. hoc ab ἄτιμος, inglorius. quod est à τίω, honoro. f. τίσω, præt. act. τέτικα. præt. pass. τέτιμαι, unde est τιμή. ε. 183. Ϡ. 395.

Ἀτιταλλέμεναι, Doricè pro ἀτιτάλλειν, per epenthesin Ϡ τ, ἀτιτάλλειν, præs. inf. delicate nutrire. Vide paulo ante ἀτιτάλλων. Ϡ. 480.

Ἀτλαγενέων, gen. pl. ab Ἀτλαγενὴς, ές, ὁ, ἡ. *Atlante natus.* ab Ἄτλας, αντος, ὁ, & γείνομαι, nascor. Ϡ. 509. 517. ε. 381.

Ἄτλαντος, δος, ἡ, filia Atlantis. Ϡ. 938.

Ἀτμῇ, dat. sing. ab ἀτμὴ, ἡ, vapor. Th ἄτμος, ου, ὁ, flatus. ab ἄω *spiro.* epenthesis literæ τ. Ϡ. 862.

Ἄτην πολέμοιο, insatiabilem bello, ab ἄτος, ὁ, ἡ, ex α privat. & ἄδω, satio. α. 58.

Ἀτρεμέωσι, 3. pl. præs. subj. ab ἀτρεμέω, *immotus maneo*. f. ήσω. Th. τρέω. f. τρέσω. tremo. ε. 537.

Ἄτροπος, Nomen proprium Parcæ, quæ sic dicitur à *minime parcendo*, κατ' ἀντίφρασιν. ex α priv. & τρέπω *verto*, quod non possit verti & averti. α. 259.

Ἀτρυγέτοιο, gen. Ion. pro ἀτρυγέτου. ἀτρύγετος, *sterilis, non fructuosus*, ex α priv. & τρυγή, *triticum, vindemia*, ubi nullus est fructuum proventus. Θ. 413. 808. 241. 131.

Ἀτρυτώνη, idem quod ἀτειρής, ἢ ἄτρυτος, indomita, q. d. *nullis laboribus exhausta*: Epitheton Minervæ. Th. τρύω, tero. Θ. 925.

Αὖ, iterum. adverb. ε. 293. α. 51.

Αὐαλέος, ε, ὁ, siccus, idem quod αὖος. Th. αὕω, sicco. ε. 586.

Αὐγάσεαι, respicies. Ionice pro αὐγάσῃ, 2. sing. fut. 1. med. indic. ab αὐγάζομαι, video, illustror. Them. αὐγή, ῆς, ἡ, splendor, lux. ε. 476.

Αὐδή, ῆς, ἡ, *vox*, quasi ab αὔω, *clamo*. Θ. 39. ε. 61. α. 278.

Αὔλω, acc. ab αὖος, η, ον, *siccus*. Th. αὕω, sicco. ε. 458.

Αὖθ', pro αὖθι, rursus, ab αὖ, rursus. αὖθις, idem quod αὖθι, *iterum*. Attice scribitur per θ. Ionic. vero per τ. α. 181. ε. 50. 35. Θ. 435.

Αὔλακ', acc. sing. pro αὔλακα, ab αὖλαξ, ακος, ἡ, *sulcus*, Doricè ὦλαξ. ε. 441.

Αὐλῆς, genit. sing. ab αὐλή, ἡ, *caula, domus, aula*. ε. 730.

Αὐλητῆϊ, dat. sing. ab αὐλητής, ῆρος, ὁ, *tibicen*, ab αὐλός, ὅ, ὁ, *tibia*. α. 283.

Αὐλίδος, genit. ab Αὐλίς. Nomen loci. αὐλέω, *tibia cano*. ε. 649.

Αὐλοῦ, genit. sing. ab αὐλός, οῦ, ὁ, tibia. α. 181.

Αὖον, acc. sing. Vide αὕω. ε. 741.

Αὖραι, nom. pl. ab αὔρα, ας, ἡ, aura, ventus levior. ε. 668. Θ. 872.

Αὔριον, *cras*, adverb. μεθαύριον *perendie*. ε. 408.

Αὐσταλέη, *sicca*. idem quod αὐή. vide paulo ante. α. 265.

Αὖτε, adverb. *rursus*. αὖτ' pro αὖτε, *iterum, porro*. αὖτις, *rursus*. Th. est αὖ, rursus. Θ. 47. ε. 295. Θ. 654.

Αὗται, pl. num. f. g. ab ὅστος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. Θ. 263. 362.

Αὐτάρ, sed. Vide supra ἀπάρ. ε. 63. 82. 89. 120. &c.

Αὖτε, pro αὖ, rursum. adv. ε. 126. 243.

Αὐτέων, pro ηὔτων. *resonabant*. Doricè 3. pl. imperf. act. ab ἀϋτέω, clamo, ab ἀϋτή, ῆς, ἡ, *clamor*. Th. αὕω, clamo. α. 309.

Αὐτέων, Ion. pro αὐτῶν, in f. g. ab αὐτός, ille, τὴ, τὸ. α. 237.

Αὐτῆς, Ion. pro αὐτοῦς. α. 237. Θ. 64. 470.

Αὐ-

Αὐτῆς, gen. ſing. ab αὐτὴ, *clamor*. Th. αὔω, clamo. α. 346. 433. 459.

Αὐτίκα, adverb. *ſtatim*. Th. αὐτὸς, ipſe. ε. 70. 217.

Αὖτις, adverb. rurſum. Th. αὖ, *rurſus*. ε. 384. α. 257.

Αὐτόχθων, ὁ, τὸ, eſt pars aratri, quod vocatur *dentale*. eſt lignum, cui *Vomer* includitur. *Vomer* eſt qui terram ſcindit, & liras ducit. *Buris* eſt curvamen aratri, quod vomerem excidit : *ſtiva* vero eſt aratri manica. cæteroquin *dentale* eſt etiam veluti *cratis dentata*, qua ſemina arvo injecta obruuntur, liræque æquantur. Th. γέα & γύα, ας, ἡ, arvum. ε. 431.

Αὐτόθι, *ibi*, adverb. ab αὐτὸς, ipſe. ε. 96.

Αὐτομάτη, ſc. ἄρουρα, *ſponta-neum arvum*. h. e. ager inaratus ferebat fruges, αὐτόμολος ſponteneus. ex αὐτὸς, & μάτην fruſtra, temere. item *ſine conſilio*, quod ſponte ſua provenit. αὐτόμολοι, non accerſiti, ſponte venientes. ε. 103. 118.

Αὐτονόμη, nomen mulieris. Latine *libera*, *ſui juris*. Θ. 258.

Αὐτονόην, acc. ab Αὐτονόη, nomen mul. q.d. *quæ ipſa intelligit*. ἀ νόος, ου, *mens*. Θ. 977.

Αὐτὸς, ipſe. ε. 268. 331. α. 69. Θ. 72.

Αὐτοχθόνα, *prope*, idem quod χθόνα. Adv. α. 190.

Αὐτοφυὴς, έος, ῆος, ὁ, ἡ, *ſua ſponte enatus*. ex αὐτὸς, & φύω, gigno. Θ. 813.

Αὐτῷ, dat. ſing. ab αὐτὸς, ipſe.

Αὑτῷ pro ἑαυτῷ. ε. 56. 291. 294.

Αὔτως, Adv. *fruſtra*, item *ſimiliter*. pro ὁσαύτως. Th. αὐτὸς, ipſe. Θ. 402. 600.

Αὐχένα, acc. ſing. ab αὐχὴν, ένος, ὁ, *cervix*. ε. 813.

Ἀφ', pro ἀπὸ, ab. α. 374. 392.

Ἄφαλοι, pl. num. non clari, qui non volant per ora virorum. ex α priv. & φάλος, dicendus. φημὶ, dico. ε. 3.

Ἀφαυρότατοι, *imbecilliſſimi*. Th. ἀφαυρὸς, ὸν, ὁ, imbecillis. ε. 584. φαῦρος Dorice pro φαῦλος *vilis*, *nullius pretii*. Atticè φλαῦρος. α eſt intenſivum ἐπιτατικὸν ex ἄγαν.

Ἀφείλετο, abſtulit. 3. ſing. a. 2. med. ab ἀφαιρέομαι, aufero. hinc Ἀφελέσθαι, f. g. part. a. 2. act. ab ἀφαιρέω, aufero. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον. Θ. 443. ε. 94.

Ἄφενος, ὁ, vel τὸ, *divitiæ ex uno anno collectæ*, πολύτος *ex multis annis*. ε. 24. 635. Θ. 112.

Ἄφθιτος, incorruptibilis, idem quod ἄφθαρτος. Th. φθίω, f. ήσω, vel φθίνω *corrumpo*. hinc ἄφθιτα μήδεα perpetua conſilia. Θ. 545. 389. 397.

Ἄφθονος, ον, invidia carens, copioſus. Th. φθόνος, ου, ὁ, invidia. ε. 118.

Ἀφίκετο, rediit, 3. ſing. a. 2. med. & ἀφίκεσθε, 2. pl. a. 2. med. ſic ἀφίκοντο, 3. pl. a. 2.

med. ſubj. verb. ἀφικνέομαι. pervenio. Th. ἱκνέομαι, venio; f. ἵξομαι, præt. ἷγμαι, a. 2. med. ἰκάνω. α. 38. 378. ϑ. 652.

Ἄφνειὸς, dives, poëtice pro ἀφνειὸς. Th. ἄφεν-ος, divitiæ. ε. 453. 306. ϑ. 974.

Ἀφραδίαις, ſtultitiis. ab ἀφραδὴς, *inconſultus*. Hinc regulariter ἀφραδέεια, pro quo lon. ἀφρασδίη & ἀφραδίη, *imprudentia, inopia conſilii*. Th. φράζω, dico. ε. 133. 328.

Ἀφρογενείαν, ex *ſpuma prognatam*, ab ἀφρὸς *ſpuma*, & γεν-ος. hoc à γείνομαι, naſcor. Epitheton Veneris. Sed omnino metrum videtur poſtulare ut ſit ἀφρογενῆ. ϑ. 196.

Ἀφροδίτη, ης, ἡ, Venus, ita dicta quod è maris ſpuma ortum habuerit. ε. 65. ϑ. 989.

Ἀφρὸς, οῦ, ὁ, *ſpuma*. α. 389. ϑ. 197.

Ἄφρων, ον-ος, ὁ, ἡ, *amens*. ex α priv. & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. ε. 208.

Ἀφῦσαι, pro ἀφύσαι, a. 1. act. infinit. ab ἀφύω *haurio*, f. σω. pro quo etiam dicitur ἀφύσσω, ξω. ε. 611.

Ἀχαιοὶ, *Achivi*, quaſi ab ἄχ-ος, ε-ος, τὸ, *mœror, ſolicitudo*. ε. 649.

Ἀχελωΐ-ος, ου, ὁ, *nomen fluvii*. ϑ. 340.

Ἀχόων, præſ. part. *dolens*. ab ἀχόω, idem quod ἀχέω, f. ήσω, doleo. Th. ἄχ-ος, ε-ος, τὸ, *dolor*. ε. 397.

Ἀχέων, præſ. part. ab ἀχέω & ἀχόω, idem ſignificant. α. 93.

Ἄχθος, ε-ος, τὸ, pondus. ε. 690.

Ἀχιλῆϊ, pro Ἀχιλλέϊ poëtice, ab Ἀχιλλεὺς, Achilles. q. d. ἄχ-ος λαῶν, ſolicitudo pro populo. ϑ. 1007.

Ἀχλὺς, ύ-ος, ἡ, *caligo*. α. 264.

Ἀχνύμεν-ος, part. præſ. ab ἄχνυμαι idem quod ἀχέω, doleo. Th. ἄχος, ε-ος, τὸ, dolor, mœror. α. 435. ϑ. 623.

Ἄχ-ος, ε-ος, τὸ, *dolor*. α. 457.

Ἀχρεῖ-ος, *inutilis*. Th. χρεία, ας, ἡ, *neceſſitas, utilitas*. ε. 401.

Ἀχρήϊ-ος pro ἀχρεῖ-ος. poëtice, facta dialyſi τ ει in ηϊ. ε. 295.

Ἄψ. *retro*: item *ſtatim*. Adverb. ἄψ ἰέναι, *retroire*. α. 257. ϑ. 169.

Ἀψευδέα, acc. ſing. ab ἀψευδὴς, έ-ος, ὁ, ἡ, mentiri neſcius, verus. Th. ψεύδω, fallo, facio mentiri. f. σω. propter dimenſionem metri hic legendum eſt ἀψευδῆ. ϑ. 233.

Ἄψιν, acc. ſing. ab ἀψὶς, ῖδος, ἡ, *curvatura in rota*. Th. ἄπτω, necto. ε. 424.

Ἀψορρόου, *reciproci, refluentis*, ab ἀψόρρο-ος. Dicitur etiam ἄψορρο-ος, ex ἄψ, adverbio *rurſus*, & ῥό-ος *fluxus*, à verbo ῥέω *fluo*. in fut. ῥεύσω. in præterito medio ἐῤῥυα, unde eſt ῥό-ος, ου, ὁ, & contractè ῥοῦς, *fluxus*. ῥοὴ, ῆς, ἡ. *idem*. item *fluentum*. ϑ. 776.

B.

Βάζοντ', præſ. part. alloquentes, pro βάζοντε, & hoc pro βάζοντες, à βάζω, *loquor*. f. σω & ξω, p. χα. atque ita ponitur accuſativus dualis pro accuſativo plurali. Sed videri poſſet mendum, quia præcedit τὰς, non τὼ. Tum pro ἐπίσασι eſſe poteſt ἔπασι, quod æque uſitatum eſt. confer Οδυσ. δ. 597. Nulla eſt hic hujus anomaliæ neceſſitas. ſ. 184. 786.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, a, um. Th. βάθος, ϵος, τὸ, profunditas. α. 288.

Βαθυδίνῃσι, acc. ſing. βαθυδίνης, ες, ὁ, *habens vortices profundos*. Th. δίνη, ης, ἡ, aquarum vortex, gurges, & βαθὺς, profundus. ſ. 169. Θ. 133. 338.

Βαθυῤῥείταο, Æolicè pro βαθυῤῥείτου, à βαθυῤῥείτης, ες, ὁ, profunde fluens. ex βαθὺς, profundus, & ῥέω, fluo, ῥόος. Θ. 265.

Βαθυχαίτης, ες, ὁ, *qui denſam habet cæſariem*. à χαίτη, ης, ἡ, propriè *juba* in equo. per metaph. *coma, cæſaries*. & βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, denſus. Θ. 977.

Βαίνοι, aſcenderit, præſ. opt. βαίνῃ. 3. præſ. ſub. verbi βαίνω, eo. f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ſ. 326. 569.

Βαινόντων, euntibus, Ionicè pro βαινόντων, gen. pl. part. præſ. f. g. à βαίνων, ουσα, βαῖνον. Th. βαίνω, eo. α. 232.

Βαιὸν, pauliſper, à βαιὸς, ὴ, ὸν, *parvus*. prov. χάριες βαιοῖσιν ἐπηδεῖ, *gratia compendioſa conſequitur*. confer. ſ. 141. h. e. brevia ſunt grata. ſ. 416.

Βαλάνους. acc. pl. à βάλανος, ου, ὁ, glans. ſ. 231.

Βάλεν, demiſit. 3. ſing. a. 2. act. à βάλλω, jacio. f. λῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. & βάλειο, 3. ſing. a. 2. med. opt. βάλλεο, præſ. imperat. paſſ. pro βάλλου, Ion. p. m. βέβολα. βάλλ'. α. 254. α. 384. ſ. 432. 107. 295.

Βαρεῖαν, accuſ. ſing. βαρὺς, εῖα, ὺ, gravis. Th. βάρος, ϵος, τὸ, pondus, onus. ſ. 16.

Βαρύθῃ, gravatur. à βαρύω idem quod βαρύνομαι, *gravor*. à βαρὺς, gravis. Them. βάρος, onus. ſ. 213.

Βαρύκλυπος, ες, ὁ, graviſtrepus, *graviter fremens*. à κτυπέω, factum ex τυπέω, *reſono*. Th. τύπτω, verbero. ſ. 79. Θ. 818.

Βασιλεύεμεν, præſ. inf. Ion. pro βασιλεύειν. à βασιλεύω, impero. f. σω. Th. βασιλεὺς, ῆος, ὁ, Rex. Θ. 883.

Βασιλεύς, ῆος, ὁ, Rex, q. d. βάσις λαῶν, fundamentum populi. βασιλῆος, poëtice pro βασιλέος. Θ. 886. βασιλεῦσ'. dat. pl. ſ. 200.

Βασιληΐην, regale, pro βασίλειον, poëtica dialyſi, à βασιλεὺς, Rex. ſ. 125.

Βασιληΐδα, acc. ſing. à βασιληΐς, ίδος, ἡ. regius, a, um. adjecti-

vè capitur. ϑ. 462. 892.

Βεβαῶτες, ſtantes. à βάω (pro βαίνω, eo) præt. βέβακα. part. præt. βεβαώς per ſyncopen ϑ ηώσπω, vel craſin, pro βεβηκώς. Vide in βαίνω. α. 307.

Βεβεληϊα, ingraveſcens, præt. med. part. g. f. à βεληϊω, ſum gravis, f. βεήω, præt. med. βέβεληϊα. α. 160.

Βέλεα, tela. acc. pl. à Βέλ-ος, ε-ος, τὸ, telum. ϑ. 684.

Βέλτερον, melius, à βέλτερ-ος. poëtice pro βελτίων, comp. ab ἀγαθὸς, bonus. ſuperl. βέλτιστ-ος, optimus. ε. 363.

Βελλεροφόντης, fuit Glauci regis Ephyræ filius, inclyto decore conſpicuus, & virtute maxima. Vide ſupra Ἀργειφόντης. ϑ. 325.

Βένθεα, acc. pl. à βένθ-ος, ε-ος, τὸ, profunditas. Th. βάθ-ος, ε-ος, τὸ, idem. ϑ. 365.

Βῆσαν, deſcenderunt, pro ἔβησαν, 3. pl. a. 2. act. à βαίνω, eo. Vide βαίνω. ε. 152.

Βήσῃς, vallibus, & βήσῃσιν, dat. pl. Ionic. Them. βῆσαι, αἱ, valles. hinc βησσήεις, εντ-ος, ὁ, ſaltuoſus. ε. 508. 387. ϑ. 860. 865.

Βιβάς, ingrediens. part. a. 2. act. à βίβημι. Th. βαίνω, eo. Vide βαίνω. α. 323.

Βίβλινον οἶνον, vinum Biblinum, poſſet videri vinum Theologicum. Tzetzes ait, ἀπὸ βιβλίας ἀμπέλου Θρᾳκίας, à vite Thraciæ, quæ dicta fuit βιβλία. ε. 587.

Βίη Ion. pro βία, vis fortitudo. Fortitudo Herculis, h. e. fortis Hercules. βιηφι, φι eſt paragoge poëtica & reddit vocem ἄκλιτον, quamvis in dativo ἰῶτα ſubſcriptum maneat. ε. 147. α. 75. ϑ. 496. 882.

Βίος, βίου, ὁ, vita. ε. 31. 314. 599.

Βιότοιο, victus, gen. Ion. pro βιότου, à βίοτος, ου, ὁ, vita. Th. βίος, vita. ε. 299. 474. ϑ. 605.

Βλαβερὸς, ἡ, ὁ, noxius, à βλάπτω, ψω, lædo. ε. 363.

Βλάπτῃ, 3. perſ. præſ. ſub. verbi βλάπτω, f. ψω, lædo, noceo. p. φα. a. 2. ἔβλαβον. a. 1. ἔβλαψα, hinc a. 1. part. βλάψας. ε. 256. 281. 191. ϑ. 89.

Βλεφάρων, gen. pl. à βλέφαρον, ου, τὸ, palpebra. α. 7. ϑ. 910.

Βλοσυροῖο, terribilis, gen. Ion. pro βλοσυροῦ, à βλοσυρὸς, ἡ, ὁ, terribilis aſpectu, ὁ τὸ βλέμμα ἰθυσύρων. Th. σύρω, ρῶ, traho. α. 147. 175.

Βοᾷ, reboat, nempe echo in ſylva. 3. ſing. præſ. à βοάω, f. ήσω, clamo. ε. 509.

Βοιωτοὶ, Bœotii, nomen gentile, à boum paſtu. α. 24.

Βολάων, ictuum. gen. pl. Æol. pro βολῶν, à βολὴ, ῆς, ἡ, ictus. Th. βάλλω, jacio. ϑ. 683.

Βορέαο, pro Βορέου. Æolice, à Βορέας, Latine, Boreas, Nord-wind, & βορέω, Ion. pro βορέου, acc. βορέω, pro ον. ε. 504. ϑ. 379. 870.

Βόσκουσι, paſcunt, à βόσκω, f. ήσω, p. βεβόσκηκα. ϑ. 595.

Βότρυς, υ-ος, ὁ, botrus, uva, acc. pl.

pl. βότρυας. s. 609. α. 294.

Βυκόλος, ου, & Doricè βωκόλος, bubulcus, hinc βυκολίας, armenta boum. Θ. 445. ex βῦς, bos, & κόλον, τὸ, cibus. Θ. 293.

Βύδορα, *bobus nocentes*, à sing. βύδωρος, ὁ ἢ ἡ. boves excorians, ex βῦς & δέρω excorio. s. 502.

Βυλδύσαντι, dat. sing. a. 1. part. à βυλδύω, *consilium do*, f. δύσω. Them. βυλὴ, consilium. s. 264.

Βύλεαι, 2. sing. præs. medii. Ionès formant secundam singularem à tertia βύλεται extrito ται τ. atque ita pro βύλη usurpant βύλεαι, à βύλομαι, βύλῃ, volo, f. ήσομαι, p. βεβύλημαι, a. 1. pass. ἐβυλήθην. s. 645.

Βυλῆσιν, βυλῆσι, dat. pl. Ion. à βυλὴ, ῆς, ἡ, consilium. s. 16. 79. Θ. 318.

Βῦς, Doricè, βῶς, ὁ, ἡ, bos, vacca, g. βοὸς, acc. βῦν, *bovem*, dat. pl. βυσὶν, & βόεσσιν. gen. pl. βοῶν, pro una syllabâ, acc. pl. βῦς & βόας. s. 346. 404.

Βόων, clamabant. pro ἐβόων, 3. pl. imperf. act. à βοάω, ῶ. clamo. f. ήσω. α. 243.

Βοῶπις, ιδος, ἡ. cui bovini sunt oculi & magni, ideoque venusti. ex βῦς, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. p. m. ὦπα. Θ. 355.

Βοωλεῖν, præs. inf. à βοωλέω, bobus agitatis aro. à βῦς, βοὸς, bos, & ὠθέω, f. ήσω, & ὤσω, trudo, pello. s. 389.

Βραδίων, tardius, à βραδὺς, έος, ὁ, tardus. Comp. βραδύτερος & βράσσων pro βραδίων. Superl. βραδύτατος & βράδιστος. s. 526.

Βρέχε, 3. sing. a. 2. act. βρέχω, *sonum & strepitum edo*, verbum ἀνομαλοπεποιημένον. α. 423.

Βρεκάς, 3. perf. ind. verb. βρεκάω, f. άσω, robustum reddo, potens sum. s. 5. Θ. 447.

Βρεκάρεως, ω, ὁ, Attice pro **Βρεκάριος**, ου, ὁ, nomen viri, quartæ simplicium. ex βρε particula intensiva *valde*, & Ἄρης *Mars*. q. d. valde martius. Θ. 714. 817.

Βρέθειν, implere. Vide supra βεβρεθυῖα. βρεθόμην, ab eodem verbo derivatur. s. 464. α. 300.

Βρισαύλακος, ου, ὁ, *qui gravat currum*, ex βρίθω, gravo, & ἄρυγα, τος, τὸ, currus. α. 441.

Βροντὴ, ἡ, tonitru. **Βροντῆς**, οῦ, ὁ, nomen viri, vel Cyclopis. hinc βροντάω, ήσω, tono. Θ. 72. 458. 140. 845.

Βρότεος, ου, *humanus*, hinc & βροτήσιος, idem. Th. βρότος, ου, ὁ, mortalis. s. 15. 414.

Βροτόεσσα, acc. sing. à βροτόεις, sanie respersus, à βρότος, sanies, tabum, cruor, quod est mutato accentu ob mutatam significationem à βρότος, quod sæpius legitur in plurali numero βροτοί, *mortales*. α. 367.

Βροτοῖσι, dat. plur. à βροτὸς, οῦ, mortalis. s. 24. 212. Θ. 218.

Βροτολοιγὸν, hominum peſtem, à λοιγὸς, οῦ, ὁ, pernicies, *peſtis*, & βροτὸς, οῦ, ὁ, mortalis. *a.* 333. 425.

Βρῶσις, εως, ἡ, *cibus*. à βρώσκω, βιβρώσκω *conſumo*, comedo. f. βρώσω. p. βέβρωκα. præt. paſſ. βέβρωμαι. unde eſt βρῶμα αὐλικὸν, hoffbiſſlein. à βέβρωσαι eſt βρῶσις, εως, ἡ, *eſca*. item *tinea*. βρώσιμος. Θ. 797. *a.* 395.

Βυθοδόμοιων, mentibus altis meditans, à βυθοδομέω proprie *profunde ſtruo, fundamenta probejacio*, quod inprimis architecti faciunt in locis paluſtribus. Deinde per metaph. *profunde cogito*, *machinor*. compoſitum ex βυθὸς, οῦ, ὁ, *Ionice* pro βυθὸς, ὄς, ὁ, *fundum*, *pars ima*; & δομέω, pro δομέω, *ædifico*. Th. δέμω ſtruo. in præt. med. δέδομαι, unde eſt δόμος, ου, ὁ, *domus*, &c. *a.* 30.

Βωμὸς, οῦ, ὁ, ara. ab Hebr. במה altare in excelſis extructum ab idololatris. prov. φίλος μαχεῖ βωμῶν, *amicus uſque ad aras*. *a.* 79. ε. 135. Θ. 4.

Γ.

ΓΑῖ, pro γαῖα, ſeu γαῖη ἡ, terra, tellus. gen. γαίης Ion. pro γαίας. Θ. 117. ε. 19. 70. 161. Θ. 147. 427.

Γαιήοχος, ου, ὁ, terram continens. Dicitur & pro eodem contracte γαιάοχος, & γαιήοχος. ex γαῖα, terra, & ἔχω, contineo. Θ. 15.

Γάλα, γάλακτος, τὸ, *lac*. ε. 588.

Γαλαξαύρη, nomen proprium mul. Θ. 353.

Γαλάτεια, nomen mul. Θ. 250.

Γαλήνη, nomen mul. Θ. 244.

Γαμβρὸν, acc. ſing. à γαμβρὸς, οῦ, ὁ, gener. Θ. 818.

Γαμεῖν, præſ. inf. verbi γαμέω, f. ήσω, uxorem duco. ε. 697.

Γαμετὴ, uxor, *nupta*; at γαμέτης, ου, ὁ, *maritus*. Th. γαμέω, ῶ, uxorem duco. ε. 404.

Γαμῆτε. γαμέοιτο γαμῆτε, *nubat*. præſ. opt. paſſ. à γαμέω. ε. 696.

Γάμος, γάμου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ. ε. 695. Θ. 603.

Γαμψώνυχες, nom. pl. à γαμψώνυξ, cui curvi ſunt ungues. ex γαμψὸς, idem quod καμψὸς, incurvus, inflexus, Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, flecto, incurvo, & ὄνυξ, υχος, ὁ, *unguis*. *a.* 405.

Γὰρ, *enim*, *nam*, *namque*. Conjunct. ε. 5. 14. 21. &c.

Γαστὴρ, έρος, ἡ. γαστέρες, ventres fruges conſumere nati. Θ. 26.

Γ', pro γε, *quidem*, certe. ſyllabica adjectio. ε. 736. 185. 244.

Γεγάασι, 3. pl. præt. med. à γάω. in præt. med. γέγαα. Th. γείνομαι, gignor. ε. 108.

Γείνατ', pro γείνατο, produxit. a. 1. med. in prima perſona, ἐγείνάμην. & γείνασθαι, a. 1. med. infinit. γεινόμεθ' & γείνετ' imperf. med. Thema γείνομαι, naſcor. Θ. 185. & 82. ε. 769. *a.* 88.

α. 88. 49. &c.

Γείτων, ονος, ὁ, ἡ, quasi ex γέα, terra, & ἔτης, ου, ὁ, sodalis, amicus. q. d. γείτονες, sodales ejusdem telluris. acc. sing. γείτονα, & γείτοσι, dat pl. ε. 23. 398. 699.

Γελᾷ, 3. pers. præs. à γελάω, rideo, f. άσω. γελόωντες, pl. num. præs. part. Poëtice pro γελῶντες. posito ο ante ω, & retracto accentu. Ϟ. 40. α. 283.

Γενεὴ, generatio, ἡ, Ionice pro γενεά. Th. γείνομαι, gignor. ε. 282. Ϟ. 871. α. 55.

Γενέθλη, ης, ἡ, idem, & ab eodem Themate derivatur. Ϟ. 610.

Γένεο Ionice pro γένου, & hoc pro ἐγένου, a. 2. med. fuisti, ab ἐγενόμην, ου, ετο. Th. γείνομαι, sum, nascor, f. 2. pass. γενήσομαι. p. γεγένημαι. a. 1. m. ἐγεινάμην. Ϟ. 657.

Γένεια, acc. pl. à γένειον, ου, τὸ, mentum, maxilla. Th. γένυς, υος, ἡ, mentum. α. 167. 418.

Γένετ', pro ἐγένετο, fuerit, à 2. med. ἐγενόμην. Th. γείνομαι, sum. nascor. Ϟ. 115.

Γένοιτο, 3. sing. a. 2. med. opt. γένοιτο, pro γένοιτο, a. 2. m. & hoc pro ἐγένοιτο, metri causa abjicitur augmentum. γένοντο, 3. person. pl. a. 2. m. verb. γείνομαι. Ϟ. 199.

Γενετὴ, ῆς, ἡ, partus, generatio. Th. γείνομαι, nascor. Ϟ. 271.

Γένηται, fieret, a. 2. med. sub. γένεσθαι, a. 2. m. inf. à γείνομαι, sum, fut. 1. pass. γενήσομαι, p. m. γέγονα. ε. 88. 342.

Γένος, ους, τὸ, genus. à γείνομαι, nascor. ε. 11. 109.

Γεραίεσσι, dat. pl. Ion. & Poët. à γέρας, γέρως, αος, & ως, τὸ, munus. Ϟ. 449.

Γέρανος, ου, ἡ, grus. ε. 446.

Γέρας, αος, ους, ατος, & ως, τὸ, donum, munus. gen. pl. γερέων. ε. 125. Ϟ. 393.

Γέροντος, gen. & acc. γέροντα, à γέρων, οντος ὁ, senex. Ϟ. 1003.

Γῆ, gen. γῆς, ἡ, terra, ex γέα. circumflectitur in omnibus casibus, & in prosa usurpatur pro terra. Ϟ. 679. ε. 561.

Γηθήσας, a. 1. part. à γηθέω, f. ήσω, gaudeo, lætor. Doricè γαθέω, unde Latinorum gaudeo. hinc γήθησεν, a. 1. ind. act. Ion. α. 116. Ϟ. 173. ε. 474.

Γῆμε, duxit. 3. sing. a. 1. act. indic. γῆμα, γῆμας, γῆμε. Ion. & Poët. ab ἔγημα, pro ἐγάμησα. Th. γαμέω, ήσω, uxorem duco. γῆμαι, a. 1. act. infin. γήμης, a. 1. sub. Ϟ. 604. 960. ε. 699.

Γηραιὸς, ᾶ, ὁ, senex, à γῆρας, αος, ατος, ως, τὸ, senectus. ε. 376.

Γηράσκεσσι, dat. pl. Poëticus, à γήρας, γήραος, senescens. vel γήρας, est a. 1. part. pro γηράσας à γηράω, senesco, unde ἐγήρασα. est & hinc per syncopen ἔγηρα, sicut pro ἐγάμησα, ἔγημα. Th. γῆρας, αος, τὸ, senectus. ε. 186.

Γῆρας, αος, τὸ, senectus. ἐπὶ γήρας ἰκέσθαι, ad senectutem

pervenire. dat. γήρᾳϊ. ε. 703. 92.

Γηρώσκοντας, senescentes, acc. pl. præs. part. à γηράσκω, consenesco, f. άσω, p. γεγήρακα. Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. Th. γῆρας, αος, τὸ, senectus. ε. 183.

Γηροκόμοιο, gen. Ion. à γηροκόμος, qui curat & alit aliquem in senectute. à γῆρας, αος, τὸ, senectus, & κομέω, ῶ, f. ήσω, curam gero. ϑ. 605.

Γηρυονῆα, acc. sing. à Γηρυονεύς, έος, ὁ, nomen viri. ϑ. 287. 309.

Γηρύετ', conqueritur, pro γηρύεται, à γηρύομαι, *conqueror*. Th. γῆρυς, υος, ἡ, *vox*, guttur. ε. 258.

Γῆς. ϑ. 106. 807.

Γιγάντων, g. pl. à γίγας, αντος, ὁ, gigas. à γῆ & γαίω. Nam terræ filii dicuntur. ϑ. 50. 185.

Γίνεσθαι, præs. inf. active capitur *generare* scil. debet. Alii legunt γίνασθαι, a. 1. m. inf. à γίνομαι, gignor. Vide γένετ'. ε. 791.

Γίνετ', imperf. pass. Ion. à γίνομαι. Vide γένετ'. α. 414.

Γινόμην, γινόμην, præs. part. à γίνομαι, nascor. ε. 819. 490.

Γινώσκω, cognosco, f. γνώσομαι. p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων, ως, ω. a. 2. imperat. γνῶθι. præt. pass. ἔγνωσμαι. ε. 279.

Γλαύκη, nomen proprium mul. ϑ. 244.

Γλαυκὴν, accus. singul. ab Adj. γλαυκὸς, ἡ, ὸν, *cæsius*, glaucus. ϑ. 440.

Γλαυκιόων, Poëtice pro γλαυκιάων, præs. part. à γλαυκιάω, ῶ, & Poëtice γλαυκιόω, glaucis oculis terribiliter intueor, sicut pro ὀρράω, ὁράω, Poëtice dicitur ὁρόω. Them. γλαυκὸς, ὴ, ὸ, glaucus, cæsius. α. 430.

Γλαυκιόμη, nomen proprium mul. ϑ. 256.

Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, cæsios habens oculos, epitheton Minervæ, ex γλαυκὸς, cæsius, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*, acc. γλαυκῶπιν, & γλαυκώπιδα. Them. ὄπτομαι, video. ε. 72. ϑ. 13.

Γλάφῃ, 3. præs. ind. verbi γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. α. 431.

Γλαφυρὸς, ὴ, ὸν, cavus: à γλάφω, f. ψω, cavo, excavo. ϑ. 297.

Γλάφυ pro γλαφυρὸν, antrum. Th. γλάφω. ε. 531.

Γλυκερὸς, ὴ, ὸν, dulcis. à γλυκὺς, έος, ὁ, dulcis. ϑ. 97. α. 331.

Γλῶσσα, & Att. γλῶττα, lingua, ἡ. dat. pl. Ion. γλώσσῃσι, pro γλώσσαις. ϑ. 83. & 826.

Γναμπτοῖσι, dat. plur. Ionic. à γναμπτὸς, incurvus, hoc à γνάμπτω, *incurvo*. Th. κάμπτω, flecto. ε. 203.

Γνῶ, pro ἔγνω, cognovit. 3. pers. a. 2. ind. à γινώσκω, cognosco, f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα, a. 2. ἔγνων. ϑ. 551.

Γόμφοισιν, dat. pl. Ionic. à γόμφος, ου, ὁ, cuneus, clavus. ε. 429.

Γονεῦσιν, dat. pl. à γονεὺς, έος, ὁ, pa-

parens. γενῆ, dat. ſing. à γενὴ, ῆς, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. ε. 233. & 731.

Γόν⊙, ϗ, ſoboles, generatio. Th. γείνομαι, gignor. ϑ. 495.

Γοργὺς, acc. plur. à γοργὸς, ὺν, ὁ, *velox.* ϑ. 274. α. 237.

Γοργῦς, gen. ſing. pro Γοργό⊙, à Γοργὼ, ό⊙, ῦς, ἡ, nomen mul. α. 224.

Γοργόνες, dictæ ſunt Phorci filiæ, Meduſa, Sthenyo & Euryale, à γοργὼν, όν⊙, ὁ, nomen animalis noxii in Africa. α. 230.

Γόναϛα, acc. pl. & γόναθ', pro γόνατα, à γόνυ, τὸ, genu. in genit. & γόνυ⊙ & γόνατ⊙, & γονὸς. ε. 585. ϑ. 460.

Γονοῖσιν, dat. pl. à γονὸς, *fertilis*, Ionica epenth. pro γον⊙, hoc à γενὴ, ἡ, genitura. Th. γείνομαι, gignor. ϑ. 54.

Γονοπαχὴς, έ⊙, ὁ ϗ ἡ, *genua pinguis.* ex γόνυ genu, & παχὺς, έ⊙, ὁ, *craſſus.* α. 266.

Γραῖας, nomen mul. à γραῖα, ας, ἡ, *anus, vetula.* idem quod γραῦς, ὡὸς, ἡ. ϑ. 270.

Γρηϊωνον. Nom. propr. ϑ. 342.

Γυάλοις, dat. pl. *jugis.* à γύαλον, ϗ, τὸ, *cavitas.* ϑ. 499.

Γύγης, ἡ γύγη, nomen mul. ϑ. 149. ε. 66.

Γύη, *dentale*, à γύης, ϗ, ὁ, dentale in aratro. at γύα ſeu γύη, Ion. jugerum. ε. 425.

Γυῖα, pl. num. membra, à γυῖον, ϗ, τὸ, membrum. ϑ. 592.

Γυόνρ⊙, ϗ, ὁ, *membra depaſcens*, ex γυῖον, ϗ, τὸ, membrum, & κορέω, item κορέννυμι, *ſatio*, item *depaſcor.* Qui depaſcitur, ille ſatiatur. ε. 66.

Γυωθεὶς, mutilatus. a. 1. part. paſſ. à γυιόω, f. όσω, claudum reddo, membra frango. Them. γῦον, ϗ, τὸ, membrum. ϑ. 838.

Γυμνὸν, acc. à γυμνὸς, ὸν, ὁ, nudus. ε. 389.

Γυμνωθέντα, acc. ſing. a. 1. part. paſſ. à γυμνόω, *denudo.* Th. γυμνὸς, ὸν, ὁ, nudus. α. 334. 460.

Γυναικείῳ, muliebri, dat. ſing. à γυναικεί⊙, ν, ὁ, muliebris. hinc & γυναικεῖον, ϗ, τὸ, gynæceum, locus interior in ædibus, in quo ſolæ mulieres verſabantur. Th. γυνὴ, ϗ, mulier. ε. 751.

Γυνὴ, ἡ, *mulier, adoleſcentula*, genit. γυναικὸς, dat. γυναικὶ, accuſ. γυναῖκα, voc. ὦ γύναι, dat. plur. γυναιξὶ. ε. 94. 700. ϑ. 513.

Δ.

Δαΐ, dat. ſing. pro δαΐδι per apocopen, à δαὶς, ίδ⊙, ἡ, *pugna.* Th. eſt δαίω, uro. ϑ. 650.

Δαιδαλέοιο, Gen. poëticus pro δαιδαλέου, à δαιδάλε⊙, *artificioſus*, derivatur à Δαίδαλ⊙, ϗ, ὁ, qui fuit ingenioſiſſimus & ſcientiſſimus Cretenſium artifex. Videtur nomen accepiſſe à δαίω, *ſcio.* α. 334. 460. 137.

Δαΐ-

Δαΐδων, gen. pl. à δαΐς, ΐδος, ἡ. *fax.* Them. δαίω propriè *uro.* α. 275.

Δαίετο, imperf. Ion. à δαίομαι, divido, partior. Th. δαίω, divido. α. 165.

Δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, Deus. quasi δαήμων. α. 94. δαίμονα. Ϛ. 991. hinc δαμμόνιος, *venerandus*, unde δαμμόνι, pro δαμμόνιε in vocat. Ϛ. 655. & δαμμονίη, pro δαμμονία, Ionicè. Ϛ. 655.

Δαῖτα, acc. sing. à δαίς, δαιτός, ἡ, *cibus*, *epulum*. δαιτὶ. in acc. plur. δαῖτας. à δαίω, epulum præbeo. ε. 340. 720. 740. Ϛ. 802.

Δαΐφρων, *prudens*, *bellicosus*. gen. δαΐφρονος, ex δαίω, disco, vel divido, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. α. 119. ε. 652.

Δάκεν, 3. sing. a. 2. Ion. pro ἔδακεν, momordit. à δάκνω, mordeo. f. δήξομαι. p. δέδηχα. a. 2. ἔδακον. a. 1. pass. ἐδήχθην. a. 2. pass. ἐδάκην. Ϛ. 567.

Δάκρυσι, dat. pl. à δάκρυ, υος, τὸ, *lacryma*: hinc δακρυόεις, εντος, lacrymosus. α. 132. 270. Ϛ. 227.

Δαλοῦ. genit. à δαλὸς, οῦ, ὁ, *titio*. Th. δαίω, *uro*. ε. 703.

Δαμαζόμενος, præs. part. à δαμάζω, *edomo*. δαμάσσας, poëtice pro δαμάσας. part. a. 1. act. Th. δαμάω, domo. Ϛ. 865. 490. α. 11.

Δάμασε, a. 1. Ion. à δαμάω, *domo*, f. άσω. ε. 857.

Δαμέντες, part. a. 2. pass. *domiti*. à δέμω vel δάμνω, pro δαμάω. δαμῆναι, a. 2. pass. infin. δάμνασθαι, domat. præs. à δάμναμαι. Th. δαμάω, domo. ε. 151. Ϛ. 464. 122.

Δαναΐς, ἡ Δαναή, ῆς, nomen mul. α. 216.

Δαναΐδης, filius Danai. Nomen patronymicum. Filii à patribus sua acceperunt nomina. à Δαναὸς, Danaus. α. 229.

Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus. Them. δαπανάω, ῶ, f. ήσω, consumo. ε. 721.

Δάσαντο, 3. pl. a. 1. med. indic. poëtice pro ἐδάσαντο. augmentum abjicitur & σῖγμα duplicatur. à δάζομαι, divido. f. σομαι, a. 1. m. ἐδασάμην. hinc δασάμενος & δάσασθαι. hinc δασμὸς *distributio*. item tributum, quod penditur ab hostibus, brand-schatzung. Th. δαίω, divido. Ϛ. 112. 537. 425. ε. 444.

Δασυστέρνων, gen. pl. à δασύστερνος, hirsutum pectus habens, ex δασὺς densus, & στέρνον, ου, τὸ, pectus. ε. 512.

Δατέεσθαι, præs. inf. pass. *dividi*, pro δατεῖσθαι, exemplaria habent δατέασθαι, α pro ε. à δατέομαι, *dividor*. Th. δαίω, divido. ε. 765. Ϛ. 606.

Δάφνης, genit. à δάφνη, ης, ἡ, laurus. ε. 433. Ϛ. 30.

Δαφοίνεος, *valde funestus*, *ruber*, seu δαφοινὸς, ἡ, ὸν, *cædis avidus*. ex δὰ, quæ particula per se nihil significat, sed in compositione auget, & φένω, occido.

do. *a.* 159. & 250.

Δ', vel δὲ, autem, vero. Sæpe ſubjungitur particulæ μὲν, vim adverſativam habens. *s.* 10. 13. 24. 34. 37. &c.

Δέδασται, attributa eſt, perf. paſſ. ind. à δάζομαι, divido, partior. f. δάσομαι. præt. paſſ. δέδασμαι. Th. δαίω, divido. Ϟ. 789.

Δεδήει, *ardebat.* 3. ſing. pluſq. perf. med. pro ἐδεδήει, à δαίω, uro. præt. med. δέδηα. pl. perf. ἐδεδήειν. *a.* 155.

Δεδμημένοι. præt. part. paſſ. *domiti*, à δέμω *domo.* f. δεμῶ. p. δέδμηκα, præt. paſſ. δέδμημαι. aor. 2. ἐδάμην. hinc inf. infinit. δαμῆναι, & δαμῆμεν. *s.* 116. Them. δαμάω, domo.

Δεδοκημένῳ, obſervans. à δοκάω *obſervo*, f. ήσω. Th. δοκάζω, f. άσω, obſervo. *a.* 214.

Δεδορκὼς, intuens, præt. med. part. à δέρκω, *video.* f. 2. δορκῶ. aor. 2. ἔδρακον. a. 1. paſſ. ἐδέρχθην. p. m. δέδορκα. *a.* 145.

Δειδίξεται, perterrebit. 3. ſing. fut. med. poët. à δειδίσσομαι, terreo. f. ίξομαι. Th. δείδω. f. σω. timeo. *a.* 111.

Δειδίσσετες, metuentes, part. præt. med. à δείδω timeo, præterito med. δέδια & δείδια, poëtice, unde part. δειδιὼς. *a.* 248.

Δεικνύῃ, 3. indicat. δείκνυ, per apocopen pro δείκνυσι. 3. perſ. ſing. ind. à δείκνυμι, idem quod δεικνύω. f. δείξω. p. χα. *s.* 449. 524. 500.

Δειλὸς, ή, ὸν, *timidus.* à δείδω, timeo. *s.* 711. 183. 212.

Δείμῳ, ι, ὸ, nomen viri, à δείδω timeo. *a.* 195. 463. Ϟ. 934.

Δεινὸς, ὴ, ὸν, terribilis, gravis. δεινοῖο poëtice pro δεινοῦ, δεινῆς pro δειναῖς. Ϟ. 829. δεινοῖσι, dat. pl. Ion. hinc δεινότατῳ, acerrimus. ſuperlat. *s.* 367. *a.* 71. 129. Ϟ. 138. 155.

Δεινωπὸι, nom. pl. *graves aſpectu.* ex δεινὸς *gravis*, & ὤψ ὠπὸς, ὁ, *facies.* Th. ὄπτομαι, video. At ὄψ, ὠπὸς, ἡ, *vox.* *a.* 250.

Δείξω, f. 1. δείξαι. a. 1. inf. à δείκνυμι, oſtendo, f. ξω. p. χα. *s.* 646. 610.

Δειπνήσας, a. 1. part. à δειπνέω, *cœno.* f. ήσω. Th. δεῖπνον, ι, τὸ, cœna. *s.* 440.

Δειπνολόχης, comeſſatricis. gen. ſing. g. f. pro δειπνολόχι. Adjectiva enim compoſita ſunt g. c. δειπνολόχῳ, ι, ὸ, ἡ, proprie *qui conviviis inſidiatur*, h. e. qui convivia captat, commeſſator, vel qui accurate illa obſervat, aut loco ſuo curat. ex δεῖπνον cœna, convivium, & λόχῳ, ι, ὸ, inſidiæ. *s.* 702.

Δεῖπνον, ι, τὸ, convivium. *s.* 207.

Δειρὴν, acc. ſing. à δειρὴ, ῆς, ἡ, *collum*, vel δέρη. *a.* 391. Ϟ. 727.

Δέκα, unde eſt δεκάτῳ, *decimus.* f. g. δεκάτη. *s.* 610. Ϟ. 726. 789. 803.

Δεκαδώρῳ, dat. ſing. à δεκάδωρος, qui decem palmorum eſt,

est, ex δέκα *decem*, & δῶρον, ου, τὸ, *palmus*, donum. ſ. 424.

Δελφῖνες, nom. pl. à δελφὶν, ſeu δελφὶς, ῖνος, delphin. α. 210. & 212.

Δέμας, corpus, τὸ ἄκλιτον, & indeclinabile. Ϟ. 260.

Δέμνια, τὰ, *cubilia maritorum*, à δέμνιον, ου, τὸ, ſtratum, lectus. à δέμω, *edomo*. ſ. 326.

Δένδρεα, pl. num. à δένδρεον, ου, τὸ, *arbor*, *lignum* poëtice pro δένδρον. ſic ἀδελφειὸς pro ἀδελφὸς, *frater*. Ϟ. 216. ſ. 581.

Δέξαθ', a. 1. med. Ion. pro. ἐδέξαθ', à δέχομαι, recipio, f. δέξομαι. p. δέδεγμαι. a. 1. m. ἐδεξάμην. Ϟ. 185. ſ. 87. 711.

Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, Δεξιτερῇ, dat. ſing. pro δεξιτερᾷ. Ionicè à δεξιὰ, *dextra manus*: ὥρμηθ' τὸ δέχεσθαι fut. δέξομαι. Ϟ. 179.

Δέος, δέεος, τὸ, *timor*. Th. δείδω, f. σω. timeo. p. δέδοικα, δείδια, δέδια. Ϟ. 167.

Δέον, 3. pl. imperf. act. pro ἔδεον, ligabant, à δέω, *vincio*. f. ήσω. α. 291.

Δερκιόωνται, pro δερκιῶνται, aſpiciunt, à δερκιάομαι, ῶμαι, & poëtice δερκιόωμαι. Th. δέρκω, video. α. 236. Ϟ. 911.

Δερκομένω, tuentes, præſ. part. dualis numeri, à δερκόμαι. δερκομένοιο, gen. Ion. δερκομένοων, f. g. pl. num. Æolice pro δερκομένων, à δερκομένη, præſ. part. idem quod δέρκω, ſeu δέρκομαι, videor. Ϟ. 910. 828. α. 236. 169.

Δέρμα, ατος, τὸ, *cutis*, à δέρω, *excorio*. Th. δέρος, ατος, τὸ, pellis, corium. ſ. 511.

Δεσμεύων, manipulans, præſ. part. à δεσμεύω, idem quod δεσμέω & δεσμόω, ligo. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, vinculum. Th. δέω, ligo. ſ. 479.

Δεσμοῦ, gen. ſing. à δεσμὸς, οῦ, ὁ, *vinculum*, & in pl. δεσμοὶ vel δεσμὰ. hinc δεσμεύω *vincio*. Th. δέω, ligo. α. 43. Ϟ. 501.

Δεύσῃ, 3. ſing. a. 1. act. ſubj. à δεύω, *humecto*, *rigo*. f. εύσω. ſ. 554.

Δεῦτε, huc, agite. adverb. hortantis, à ſing. δεῦρο, huc, hunc in locum. ſ. 2.

Δεύτερος, α, ον, ſecundus. ſ. 126. 141. Ϟ. 47.

Δέχεται, 3. ſing. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. Ϟ. 800.

Δὴ, *ſane*, *jam*. in carmine modo poſtponitur, modo præponitur. ſ. 2. δὴ τότε, jam tum. Ϟ. 643.

Δηθὰ, diu, adverb. à δηὼ, diu. Ϟ. 623.

Δηϊοτῆτος, genit. à δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, *pugna*. à δηίος *hoſtilis*: & hoc à δαίω, *uro*. Ϟ. 662. 852.

Δημήτηρ, ἡ, nomen idoli, q. d. γῆ μήτηρ, Ceres. Δημήτερος, Δήμητρος, Δημήτερα, Δήμητρα. Ϟ. 454. 912. ſ. 298.

Δημὸς, οῦ, ὁ, *adeps*, pinguedo. Vide in δῆμος, ου, ὁ, populus. Ϟ. 538. 541.

Δῆμος, ου, ὁ, *populus*. ſ. 259. Ϟ. 971.

Δή-

Δήνεα, acc. pl. *consilia*. à δῆν-Ϙ, ϵ-Ϙ. τὸ, *consilium*, *vaframentum*. Chaldaice *dena*, meditari. alii habent *μήδεα*. Ϟ. 236.

Δή ῥ᾽. Ϟ. 888.

Δή ῥα. Jam. Ϟ. 883.

Δῆιν, acc. sing. à δῆις, ι-Ϙ, ἡ, *lis*, *contentio*. hinc δηιάω, *pugno*. ϵ. 14. 33. α. 241. 251.

Δηρὸν, *diu*, adverbialiter usurpatur pro δλω. Ϟ. 629.

Δῆσε, a. 1. ind. Ion. pro ἔδησε, *ligavit*, δήσασθαι, a. 1. med. inf. à δέω, *ligo*. Ϟ. 618. ϵ. 540.

Δή τι, sanè. Ϟ. 1014.

Δηώσειν, fut. 1. activ. infinit. à δηόω *populor*, *occido*. pro quo Poëtæ etiam δηϊόω, à δηϊ-Ϙ vel δαϊ-Ϙ, *hostilis*. Th. est δαίω, *uro*, *vasto*. α. 67.

Δία, *Iovem*, acc. sing. à Ζεύς, Διὸς, Διΐ, Δία, vocat. Ζεῦ, Iupiter. Δι᾽. Ϟ. 468. ϵ. 52.

Διὰ, præpositio, Δι᾽ βυλὰς, ex consiliis, Δι᾽ Θρήικης, per Thraciam. ϵ. 13. 505. Ϟ. 398.

Δῖα, *divina*, h. e. præstantissima. à Ζεύς, Διὸς, Iupiter. α. 338. Ϟ. 376.

Διαβὰς, part. a. 2. act. *emensus*. à Δι-βαίνω, transeo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην, a. 2. part. βὰς. Ϟ. 292.

Διαβῇ, transierit. a. 2. act. subj. Δι-βῶ. Th. βαίνω, eo. ϵ. 738.

Διάπσι, 3. pers. ind. sing. perflat. ex Δι-, & ἄημι, *flo*. Th. ἄω, ήσω, flo, spiro. ϵ. 512. 517.

Διάκτορ-Ϙ, ε, ὁ, *nuntius*. Dicitur etiam Δι-άκτωρ ορ-Ϙ, ὁ, à Δι-άγω, traduco, transmitto. ϵ. 77. 68.

Διακρινώμεθα, 1. pers. pl. præs. sub. à Δι-κρίνω, discerno. Th. κρίνω, f. νῶ, secerno, judico, p. κέκρικα, a. 1. ἔκρινα. ϵ. 35. Ϟ. 85.

Διαμπερὲς, adverb. *perpetuo*, ex Δι-, ἀνὰ, & πέρας, ατ-Ϙ, τὸ, *terminus*. q. d. penitus (Δι- intendit significationem) ad finem. ϵ. 234. Ϟ. 402.

Δῖαν, acc. à δῖ-Ϙ, α, ον, divinus, bonus. Th. Ζεύς, Διὸς, Iupiter. α. 287. ϵ. 477.

Διασκιδνᾶσι, dissipant. 3. pl. præs. act. à Δι-σκιδνημι, dissipo, ad formam ἵ-ημι. Th. est, σκεδάω, σκεδάζω, & σκεδάννυμι *dispergo*, f. άσω. Ϟ. 875.

Διδάξῃς, a. 1. sub. à διδάσκω, *doceo*, f. διδάξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα, a. 1. pass. ἐδιδάχθην. ϵ. 697.

Διδασκῆσαι, a. 1. act. infin. verbi διδασκέω, idem quod διδάσκω, doceo. ϵ. 64.

Διδοῖ, dat. pro δίδωσι, à δίδω. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. α. 328. ϵ. 279. 636. Ϟ. 219.

Διδυμάονε, geminos, dualis num. à διδυμάων, ον-Ϙ, pro δίδυμ-Ϙ, ος, ὁ ἡ, geminus. α. 49.

Διεδάσαλο, *distribuit*, 3. sing. a. 1. med. à Δι-δάζω. σ poëtice duplicatur. sic διεδάσσαο, *divisisti*, 2. sing. a. 1. med. pro διεδάσω, Ionicè ω mutatur in αο. Th. δαίω, divido.

Ϟ. 544.

ϑ. 544. 885.

Διέκειϑο, constitutum erat, imperf. med. à Δι-άκειμαι, constitutus sum. Th. κεῖμαι, f. κείσομαι, jaceo. α. 20.

Διέλοντο pro διείλοντο, p. 3. pl. a. 2. med. à Δι-αιρέω, ῶ, divido, f. ήσω, p. διήρηκα, a. 2. διεῖλον. Th. αἱρέω, eligo. ϑ. 112.

Διερῇ, *humidam*, acc. à διερὸς, humidus. Th. διαίνω, f. ανῶ, humecto. ε. 458.

Διέπαξε, disposuit a. 1. ind. verbi Δι-απάσσω, vel πάω, ordino. Th. πάσσω, vel πάω, f. ξω. p. πέπαχα, a. 1. ἔπαξα. ε. 274. ϑ. 74.

Διεπεκμήραντο, destinarunt. 3. pl. a. 1. med. Δι-απεκμαίρω, certis signis probo, f. αρῶ, a. 1. ἐπεκμηρα. Th. τέκμωρ, ατος, τὸ, signum. ε. 395.

Δίζεσθαι, *inquirere*, præs. med. infinit. à δίζημαι, quæro, fut. διζήσομαι. Th. δίζω, quæro. ε. 601. 426.

Δίη, *divina*, à Ζεύς, Iupiter. ϑ. 260. 866.

Διηνεκέεσσιν, longis, dativ. pl. poeticus, à διηνεκής: ex Δι-ά & ἠνεκὴς, έος, ὁ, ἡ, ἡ, *perpetuus*. διηνεκέως, *prolixe*. ϑ. 627. 812.

Δῖι, dat. sing. à Ζεύς, vide suo loco. ε. 69. 257. 463. &c.

Δίκαος, justus. ε. 268. & δίκαι' per apostrophen. ε. 278.

Δικαιότερον, justius, comp. à δίκαος, justus. Th. δίκη. ε. 157.

Δίκας, acc. pl. à δίκη, ἡ, *jus*, *fas*. δίκῃσι, dat. pl. pro δίκαις. inde δίκαος, α, *justus*. & δίκαι' per apostrophen, pro δίκαια. ε. 123. 217. 278.

Δικάσσαι, a. 1. act. infin. pro δικάσαι, à δικάζω, jus dico. Th. δίκη, *jus*, ἡ. ε. 39.

Δινέμεν, *vertere*, præs. inf. Ion. pro Æolico δινέμμεναι, communiter δινεῖν, à δινέω, *moveo*, f. ήσω, à δίνη, ης, ἡ, vortex. ε. 596.

Δινήεντας, acc. pl. à δινήεις, εσσα, εν, vorticosus, a, um, à δίνη, ης, ἡ, *vortex*, *gurges*. ϑ. 337.

Δίνῃς, dat. pl. Ionic. pro δίναις, à δίνη, *vortex*. ϑ. 791.

Διόθεν, adverb. è loco, *à Iove*. Th. Ζεύς, Διὸς, Iupiter. ε. 763.

Διὸς, *Iovis*. gen. à Ζεύς, Iupiter. vocat. ὦ Ζεῦ. ε. 4. 36. &c.

Δῖον, δῖος, δῖα, *divus*, *a*, *um*. Th. Ζεύς. ϑ. 991.

Διογενὴς, *à Iove generatus*, *generosus*, ex Διὸς & γενὴς pro γενητὸς. Th. γίνομαι nascor, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι. α. 340.

Διοτρεφέος, à Iove nutriti, à διοτρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, ἡ, ex Διὸς, & τρέφω, *alo*, f. ψω, p. τέτροφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 992. 82. α. 118.

Δὶς, bis, adverb. ε. 709. 299.

Δίφρου, gen. sing. à δίφρος, (q. δίφορος) ου, ὁ, locus in curru, ubi auriga & parabates sedebant. per syn. memb. *currus*. α. 321. 324. 109. &c.

Διφῶσα, inquirens, pr. part. f. g. à διφάω, *quæro*, f. άσω. ε. 377.

Δίχ', pro, δίχα *seorsim*. Th. est δίς, bis. ε. 166.

Διώνυσος, *Bacchus*, quia, quum nasceretur, femur Διὸς ἔνυξεν, ut

ut habet fabula gentilis. Propter metrum τὸ σ duplicatur & ο mutatur in ω. α. 400. ε. 612. ϑ. 941.

Διώνη, nomen Idoli Ethnici, q. d. Διὸς ἄνασσα, Iovis regina. ϑ. 17. 353.

Δμηθεῖσα, & per apoſtroph. δμηθεῖσ', a. 1. part. f. g. *domita*, à δέμω, (pro δαμάω, domo.) fut. δμήσω. præt. act. δέδμηκα. præt. paſſ. δέδμημαι, σαι, ται. Hinc a. 1. paſſ. ἐδμήθην, ης, η. Vide ſupra δαμέντες. α. 48. ϑ. 1000.

Δμῶας, acc. pl. à δμώς, ῶος, ὁ, *ſervus domitus*, in dat. pl. δμῶσι & δμώεσσι. & δμωὸς, ῆ, ὁ, idem quod δμώς. Th. eſt δαμάω *domo*. ε. 428. 457. 595. 764. α. 39. 276.

Δνοφερὸς, ἡ, ὸν, tenebroſus, δνοφερῇσι, dat. pl. (Ion.) à δνόφος, ου, ὁ, tenebræ, caligo. ϑ. 107. 736. 807. 826.

Δοιαὶ, & δοιὼ, & δοιοὶ, pluralis & dual. numeri tantum, Poëtice pro δύο, vel δύω, *duo*. ε. 430.

Δοῖεν, 3. pl. a. 2. opt. pro δοίησαν, à δίδωμι, f δώσω, do. ε. 186.

Δοιὼ dual. num. Vide δοιαὶ. α. 234.

Δοκεύων, inſidiatus, part. præſ. verbi δοκεύω, obſervo, f. εύσω. Th. δοκέζω, f. έσω, obſervo. α. 333. 480.

Δολίλῳ, acc. ſing. à δόλιος, doloſus. δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ, *doloſa arte*. Them. δόλος, ου, ὁ, dolus, fraus. ϑ. 160. 540.

Δόλιχ', *longas*, per apoſt. pro δολιχὰ, acc. pl. n. g. à δολιχὸς, ἡ, ὸν, longus. ϑ. 186.

Δολοφρονέω, f. ήσω, *cogito fraudes*, à δόλος, & φρὴν, mens. ϑ. 550.

Δόλῳ, dat. ſing. à δόλος, ου, ὁ, dolus. ε. 83. ϑ. 889.

Δολωθεὶς, a. 1. part. à δολόω, *dolos machinor*, circumvenio. ϑ. 494.

Δόμεν, dare. a. 2. act. infin. Hoc' ut & δόμεναι, Dorice pro δοῦναι. Th. δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 352.

Δόμος, ου, ὁ, domus, à δέμω, *ædifico*. præt. med. δέδομαι. ϑ. 386. hinc δόμονδε, domum verſus. ε. 96. α. 38.

Δορυσσόῳ, haſtarum concuſſori, à δορυσσόος, ex δόρυ, lancea, & σσόος, à σείω, quatio, moveo, qui lanceam vibrat. α. 54.

Δὸς, a. 2. imperat. ut & δὸτε *date*, à δίδωμι, do. f. δώσω. a. 2. ἔδων. ε. 451. hinc δόσις, δόσιν, munus. ϑ. 93. 104.

Δότειρα, datrix, à δοτὴρ, ῆρος, dator, ὁ. Th. δίδωμι. ε. 354. α. 131.

Δοῦπος, ου, ὁ, *fragor*, *ſtrepitus*. ϑ. 70. 703.

Δοῦρα, ligna, acc. pl. pro δούρατα per apocopen, & hoc pro δούρατα, à δόρυ, δούρατος, & δουρὸς, lignum, dat. δούρατι, δουρεί. ε. 454. 805. α. 362.

Δοχμωθεὶς, ſeſe obliquans, a. 1. part. paſſ. à δοχμόω. Th. δοχμὸς, ἡ, ὸν, *obliquus*. α. 389.

Δράκοντος, gen. à δράκων, οντος, ὁ, draco. α. 144. ϑ. 322.

Δράκον, aſpiciebant, pro ἔδρακον,

κον, 3. pl. a. 2. act. à δέρκω, video, in a. 2. ἔδρακον, facta metatheſi ἔδρακον, p. m. δέδορκα. α. 262.

Δρᾰκόντε, dracones, dual. num. à δρᾰκών, οντος, ὁ, draco. α. 233.

Δρᾰκών, οντος, ὁ, draco. dat. pl. δρᾰκῡσι. Ϟ. 323. α. 166.

Δρεπάνας, acc. *falces*, à δρεπάνη. idem δρέπανον, υ, τὸ, à δρέπω, *carpo*, f. δρέψω. hinc δρέψασθαι, a. 1. med. inf. α. 292. Ϟ. 31. 162.

Δρέψασθαι. Vide in Δρεπάνας.

Δριμεῖαν, acerbam, à δριμύς, εῖα, ὺ, proprie *acris guſtu ſeu ſapore*. per metaph. *gravis*, *moleſtus*. α. 261. 457.

Δρύαλον, acc. à δρύαλος, eſt nomen viri, *qui quercuum ſatis habet*. α. 187.

Δρύανδα, acc. ſing. à δρύας, ανδος, ὁ, nomen viri, à δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. tam durus ut quercus. α. 179.

Δρῦς, υὸς, ἡ, *quercus*. in acc. δρυῦν. hinc δρύα, acc. à δρύον, υ, τὸ, *nemus*, *quercetum*. ε. 230. 528. Ϟ. 35. α. 376.

Δυαμήν, ηνος, ἡ, nomen proprium mul. Ϟ. 248.

Δύναμις, ιως, ἡ, *potentia*. dat. δυνάμῃ, à δύναμαι, *poſſum*. in 2. ſing. δύνασαι, ad formam κρέμαμαι. f. δυνήσομαι,

Δύνηαι, Ionice pro δύνῃ, 2. ſing. præſ. med. ſubj. uſitate δύνῃ. a. 1. paſſ. ἐδυνάσθην. Ϟ. 420. ε. 348. 213. α. 121.

Δύνουσ', 3. perſ. ind. præſ. pro δύνουσι, *ingrediuntur*, à δύνω, δύω, & δῦμι, ſubeo, f. δύσω, p. δέδυκα, a. 2. ἔδυν, υς, υ. α. 151. ε. 614.

Δύῃ, 3. perſ. præſ. ſub. verb. δύω, ſubeo. ε. 726.

Δύο, communiter. *duo*, δύω Attice. gen. dual. δυοῖν, f. δυεῖν, *duarum*, dat. pl. δυσὶ. α. 112. ε. 12.

Δῦσαι, a. 1. inf. act. verbi δύω, ſubeo. f. σω, p. δέδυκα. a. 1. ἔδυσε. a. 1. inf. act. δῦσαι, pro ἀποδῦσαι, per τμῆσιν. α. 329.

Δυσηλεγέες, moleſtæ. pl. num. à δυσηλεγής, ές, *moleſtus*. ex δυς, quæ particula in compoſitione tantum legitur, ſignificatque *difficulter*, & ἀλέγω, curo, f. ξω. ε. 504. Ϟ. 652.

Δυσκέλαδος, υ, ὁ, ἡ, *raucus*. Th. κέλαδος, υ, ὁ, *ſonus*, *vox*. ε. 194.

Δυσνομίλῳ, acc. Ion. à δυσνομία, Ion. α mutatur in η. proprie *mala legum inſtitutio*. item *licentia*, qua qui utuntur, difficulter ſe legibus ſubjiciunt, jugum legum excutiunt. ex δυς, & νόμος, lex. hoc à νέμω, tribuo. Ϟ. 236.

Δυσπέμφελος, gravis acceſſor. proprie *trajectu difficilis*. ex δυς & πέπεμφα, verbi πέμπω, f. ψω, mitto. ε. 720. Ϟ. 440.

Δύσσο, induere, Poëtice pro δύσο, Ionice, & hoc pro δύσυ, ἔσθω, præſ. med. imperat. à δύω. fut. med. δύσομαι. unde formant novum verbum, δύσομαι, *induo*. ἐδυσόμην, υ, ες, *induebam*. Th. δύνω, vel δύω, ſubeo. α. 108.

Δυσ-

Δυσομβρέων, gen. pl. Æol. g. f. pro δυσομβρῶν. præſ. part. à δύσομαι, mergor. idem quod δύνω & δύω, ſubeo. ε. 382.

Δυσφήμοιο, *omineſo*, gen. ſing. Ion. à δύσφημος, mali ominis. ex δυς, & φάω, vel φημί, dico. ε. 733.

Δυσφρονέων, præſ. part. à δυσφρονέω, animum abjicio, ægrè fero. ex δυς, & φρὴν, ενος, mens. Θ. 102.

Δυσφροσυνάων, gen. pl. Æol. à δυσφροσύνη, animi ægritudo, ex δυς,, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens, animus. Θ. 528.

Δυσωνύμοιο, gen. ſing. à δυσώνυμος, inauſpicatus. ex δυς, & ὄνομα, *nomen*, cui eſt infauſtum nomen. Θ. 171.

Δυωδεκάτη, duodecima ſ. δυωδεκατὴ, duodecimus, & *duodecim annorum*, à δυωδέκατος *duodecimus*. ex δύο, & δέκα, decem. ε. 749. 774. 789.

Δυωδεκάμηνον, ex δυώδεκα, duodecim. & μὴν, μηνὸς, ὁ, *menſis*. ε. 750.

Δῶ, (δῶ δῷς, δῷ) 3. ſing. a. 2. act. ſubj. à δίδωμι, do. ε. 352. Θ. 933.

Δώδεκα, duodecim. Th. δέκα, decem. α. 162.

Δῴη, dederit, Attice, pro δοίη, a. 2. opt. act. à δίδωμι, do. Vide δόμεν. ε. 355.

Δῶκ', dedit, pro δῶκε, & hoc pro ἔδωκε, apocope Poëtica, δῶκαν, pro ἔδωκαν, 3. pl. a. 1. act. indicat. ab ἔδωκα. Th. δίδωμι, do. α. 400. ε. 739. Θ. 504.

Δῶμα, ατος, τὸ, *domus*, pro δόμημα, à δέμω, exſtruo. Θ. 410. ε. 8. 81. δώματ', pro δώματα. Θ. 114.

Δῶρα, acc. pl. à δῶρον, ου, τὸ, donum, δώροισι, dat. pl. ε. 612. α. 47.

Δωρὶς, δωρίδος, ἡ, nomen mul. Θ. 250. 241.

Δωροφάγους, acc. pl. à δωροφάγος, donivorus. Duo turpiſſima vitia in judice, ἡ δωροφαγία καὶ ἡ ωρεσωπολημψία. dicitur δωροφάγος, qui devorat dona, qui bovem habet in lingua. Active capitur, & proinde acutus eſt in penultima. Tzetzes intelligit τὰς ἐκ τῶν λαμβάνειν δῶρα ζημιώσεις, *qui ex illis largitionibus vivunt*. ad quam peſtem è medio tollendam ſtipendia erant conſtituenda illis judicibus digna. ex δῶρον, donum, & φάγω, edo, comedo. ε. 39. 219. 262.

Δὼς, donum, indeclinabile Poët. idem quod δόσις. Th. δίδωμι, do. ε. 354.

Δώσω, dabo, fut. 1. act. à δίδωμι. Vide in δόμεν. ε. 57. 176.

Δώτῃ, datori, dat. caſ. uſitatius δότης, ου, ὁ, *dator*. Th. δίδωμι, do. ε. 353.

Δωτῆρες, nom. pl. à δωτὴρ, donator, à δίδωμι, do. δωτῆρες ἐάων, *datores bonorum*. malo δωτῆρες ἐάων. ἐάων, ſcil. δωρεῶν, ubi ἐάων eſt gen. pl. g. f. pro ἐῶν. Vide infra ἐάων. Θ. 46. 111. 633.

Δωτὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. Θ. 248.

Δώωσι, a. 2. ſub. pro δῶσι, Poëtice, nova Ἴων μεγάλως ἐπιτήδευσις, verb. δίδωμι, do. Θ. 222.

Ε.

Ἑ, *ipſum*, acc. ab ὅς, οἵ. οὐδὲ ἑ λήθει, neque ipſum latet. ſ. 266. α. 359. Θ. 332.

Ἑᾷ, 3. perſ. ind. ab ἐάω, ſino, permitto, f. ἐάσω, p. εἴακα. ſ. 340. Θ. 772.

Ἑάων, *bonorum*. vitioſe videtur quibuſdam ſcribi ἐάων pro ἐῶν Æolice, ab ἑός, ἡ, ὸν, *ſuus*. Magis arridet iis analyſis, qua deducitur ab ἐὸς, ἐὰ, ἐὸν, idem quod ἐὺς, vel ἠὺς, *bonus*, ſubintelligi poteſt δωρεῶν, à δωρεὰ, *donum*. Sed pace illorum, ſubintelligi etiam poteſt in ἐάων (pro ἐῶν Æolic.) τὸ δωρεῶν. Nam omne donum per ſe intelligitur eſſe bonum. *Deus* vero *dator* & largitor donorum *ſuorum*, h. e. quæ ab ipſo proveniunt & non aliunde. Deinde dubitamus etiam, utrum ἑὸς, ἁ, ὸν, pro ἐὺς ſit vox, proba, nec ne. Deſideramus hic autoritatem: ἑὸς, vero ἑή, ἑὸν, *ſuus, a, um*, eſſe uſitatiſſima, nemo, qui Græcas Bibliothecas vel per tranſennam inſpexit, ignorare poteſt. Verius ergo per ſpiritum aſperum ſcribitur ἑάων, quam per ſpiritum tenuem. Θ. 46.

Ἕαγε, 3. ſing. præt. med. pro ἠγε, *fractus fuit*, verbi ἄγνυμι, vel ἄγω frango, p. m. ἦγα & ἔαγα, ſolutione η in α. aor. 1. ἦξα & ἔαξα, aor. 2. paſſ. ἤγλω & ἐάγλω. Errant ergo Grammatici, qui affirmant præt. med. item a. 1. & 2. med. nec non futurum med. active tantum capi, non paſſive. ε. 532.

Ἔαρ, ἔαρος, τὸ, ver, contracte ἦρ, unde Latinorum *ver*. ſ. 475. 567.

Ἔασον, *relinque*, a. 1. inf. act. ab ἐάω. ſ. 340.

Ἔασιν, Ion. pro εἰσὶ, ſunt, ab εἰμὶ, ſum. ſ. 728. Θ. 95.

Ἑαυτῇ, dat. *ſibi*, ab ἑαυτὸν, ἑαυτῆς *ſui*. Θ. 126.

Ἑβδόμη, ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ, ſeptima dies, ſacra dies. ab ἑπτὰ, ſeptem. ſ. 768.

Ἑβδομάτη, Poët. pro ἑβδόμη. ſ. 803.

Ἕβη, 3. ſing. a. 2. act. à βαίνω, eo, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 1. med. ἐβησάμην. ὀκ δ' ἔβη, pro ἐξέβη ὄ, per tmeſin. α. 338. Θ. 194.

Ἑβιήσατο, *per vim ademit*, a. 1. med. à βιάω. Them. βία, ἡ. Θ. 423.

Ἑβούλευσε, a. 1. ind. à βουλεύω, conſilium agito. f. σω. Them. βουλὴ, conſilium. Θ. 389.

Ἑβρόντησε, a. 1. ind. à βροντάω, *tono*. Th. βροντὴ, *tonitru*. Θ. 839.

Ἐγχυάλιξεν, 3. ſing. a. 1. act. indic. ab ἐγχυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, in manus do, à χύαλον, ὐ, τὸ,

τὸ, *cavitas manus*, seu *vola*. idem quod ἐγχειρίζω. Θ. 485.

Ε᾽ἴσης, & ἐσῳθι, Poët. comp. ἐσ-χώτερος, superl. ἐσχατιαῖος, proximus. ε. 247. 286.

Ε᾽γείνοντο, 3. pl. imperf. à γείνομαι, gignor, nascor. ἐγεινατο, 3. sing. a. 1. med. a. 2. m. ἐγκυέμεν, ε, 3. plur. ἐγκύοντο. ε. 17. Θ. 46. 111. 240.

Ε᾽γείρει, *excitat*. 3. pers. præs. ind. ab ἐγείρω, excito. ἐγειρέσθην, 2. dual. imperf. pass. Poëtic. augmento abjecto pro ἠγειρέσθην, f. ερῶ. p. ἤγερκα, & Attice ἐγήγερκα. a. 1. ἤγειρα. ε. 20. α. 176.

Ε᾽γέλασσε, pro ἐγέλασε. a. 1. act. à γελάω, *rideo*. ε. 59.

Ε᾽γκατα, τὰ, *intestina*. Θ. 538.

Ε᾽γκάτθετο, condidit, per syncopen, pro ἐγκατέθετο. 3. pers. sing. a. 2. m. verbi ἐγκατατίθημι, condo, depono, in Th. τίθημι, pono. a. 2. med. ἐθέμην, σο, το. Θ. 487. 899.

Ε᾽γκαταλείπων, *relinquens*, præs. part. Th. λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 376.

Ε᾽γκύρσας, illapsus, a. 1. part. ab ἐγκύρω, incido, f. ἐγκύρσω, a. 1. act. ἐνέκυρσα. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, incido, ε. 214.

Ε᾽γνων, 3. pers. ind. a. 2. *sapuit*. tanquam à γνῶμι. Th. γνώσκω, fut. 1. γνώσομαι. a. ἔγνων, ας, ω, p. ἔγνωκα. ε. 216.

Ε᾽γχος, εος, τὸ, *lancea*, dat. ἔγχει, dat. pl. ἔγχεσιν. α. 135. 190.

Ε᾽γχώριον, domesticum, in eo loco ubi habitas, ex ἐν, & χώρος, ου, ὁ, locus. ε. 342.

Ε᾽γὼ, ego, ἔγωγε, Attice, & ἐγών, Dorice. ε. 10. 652. 680.

Ε᾽δακ᾽, *rodit*, pro ἔδακε, 3. singul. a. 2. act. à δάκνω, *rodo*, *mordeo*, f. δήξομαι, p. δέδηχα, a. 2. ἔδακον. ε. 449.

Ε᾽δάμασσε, a. 1. act. Poët. pro ἐδάμασε, à δαμάω, *domo*. α. 408. Θ. 332.

Ε᾽δασσάμεθ᾽, *divisimus*, 1. plur. aor. 1. m. pro ἐδασάμεθα. Poëtæ duplicant σ, metro id postulante. à δάζομαι, *divido*. ἐδάσσατο, *destinavit*. Th. δαίω, divido. ε. 37. Θ. 520.

Ε᾽δε, *edit*, 3. pers. præsent. ab ἔδω. Θ. 525.

Ε᾽δέξατο, susceptit, a. 1. med. à δέχομαι, capio, f. δέξομαι, p. δέδεγμαι. Θ. 479.

Ε᾽δησαν, alligarunt, a. 1. à δέω, ligo, f. δήσω, & δέσω, præt. pass. δέδεμαι. Θ. 718.

Ε᾽δίδαξαν, docuerunt, 3. pers. pl. a. 1. act. verb. διδάσκω, doceo, f. ξω, p. δεδίδαχα, a. 1. ἐδίδαξα. ε. 660. Θ. 22.

Ε᾽δίδυν, 3. pers. pl. imperf. pro ἐδίδοσαν, à διδύω, pro δίδωμι, do. Vide δίμφω. ε. 138.

Ε᾽δον, pro ἔδοσαν, a. 2. 3. plur. à δίδωμι, do. Θ. 30.

Ε᾽δονεῖτο, agitabatur, imperf. pass. Th. δονέω, f. ήσω. α. 237.

Ε᾽δος, εος, τὸ, sedes. Th. ἕζομαι, f. ἑδέσμαι, sedeo. α. 203. Θ. 117.

Ε᾽δουσι, *edunt*, præs. ind. ἔδω,

edo, p. ἐδήδοκα. cætera tempora non ſunt in uſu. Ϟ. 640.

Ἕδρη, Ion. pro ἕδρα, ſella, ἡ. Th. ἕζομαι, ſedeo. Ϟ. 386.

Ἑδριόωντται, *ſedem habent*, 3. pl. ind. paſſ. pro ἑδριῶνται, ab ἑδριάω, ῶ, Poëticè ἑδριόω. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, ſedeo. Ϟ. 388.

Ἐδύναντο, 3. pl. imperf. à δύναμαι, poſſum. Vide ſupra δύναμις. ε. 133.

Ἔδυνε, imperf. *induit*, à δύνω. Vide in ἀμφὶ-ἔδυνε. α. 124.

Ἐδωδῆς, gen. ſing. ab ἐδωδή, cibus. Th. ἔδω, edo. ε. 591.

Ἔδωκε, dedit. a. 1. verbi δίδωμι, do, f. δώσω, p. δέδωκα. a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 277. 92. α. 125.

Ἐδώρησαν, a. 1. ind. à δωρέω, f. ήσω. dono. Th. δῶρον, ε ϛ. τὸ, donum. ε. 82.

Ἔειπε, a. 1. vel 2. pro εἶπε, proſthesi poëtica. ἔειπον, 3. pl. a. 1. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2. imperat. εἰπέ. ε. 86. Ϟ. 24.

Ἕεις, *unus*, pro εἷς, per πεῤῥάθεσιν poëticam, f. μία, n. ἕν. Ϟ. 145.

Ἑέλδεται, appetit, præſ. ind. verb. ἕλδομαι, cupio. hinc ἑέλδωρ, τὸ, deſiderium. ε. 379. α. 36.

Ἕεργ', præſ. imperat. pro, ἔεργε, *cohibe*, ab ἔέργω, pro εἴργω, arceo, f. ξω. ε. 333. Ϟ. 751.

Ἑέρση, pro ἕερση, *ros*. α. 395.

Ἕζεε, *fervebat*, 3. perſ. imperf. act. à ζέω, ferveo. Ϟ. 695. 847.

Ἑζόμενον, *ſedentem*, part. præſ. verbi ἕζομαι, ſedeo. f. ἑδοῦμαι. ε. 591. 724.

Ἕζωον, vivebant, 3. pl. imperf. act. à ζῶω, poët. pro ζάω, ῶ, vivo, f. ζήσω. p. ἔζηκα. ε. 112.

Ἔῃν, *erat* vel *fuit*, poët. pro ἦν, imperf. verbi εἰμὶ, ſum, ε. 11. 117.

Ἑῆν, ſuam, acc. ab ἑός, ή, όν, *ſuus, a, um*. ab ἕ, ſui. Ϟ. 487. 890.

Ἔῃσθα, poëtica proſtheſi, pro ἦσθα, & hoc pro ἦς, & eſt a. 2. ſub. ὦ, ῇς, & poët. ἔω, ἔῃς. θα eſt Æolica paragoge. Th. εἰμὶ, ſum. ε. 312. 515.

Ἔθ', pro ἔτι, ob ſeq. aſpiratam. Et eſt adverb. ſignificans, adhuc. α. 50.

Ἐθέλω, vel θέλω, volo, f. θελήσω, p. τεθέληκα. ἐθελήσθα, 2. perſ. præſ. ſub. pro ἐθέλῃς per paragogen Æol. θελήσι, vel ἐθελήσιν, 3. perſ. ſing. ſub. præſ. Ion. pro ἐθέλῃ. ε. 207. 266. 390. 666. Ϟ. 432.

Ἐθελημὸς, voluntarius, ab ἐθέλω. *volo*. ε. 118.

Ἔθεντο, *ponunt*, 3. pl. a. 2. m. ἐθέμην, ου, το. à τίθημι, pono. ε. 510. α. 261. Ϟ. 805.

Ἔθεσαν, 3. pl. a. 2. ind. ab ἔθλω, poſui, ἔθηκα, a. 1. ind. à τίθημι. ε. 74. 287. Ϟ. 400. 974.

Ἔθλασε, comminuit, a. 1. ind. 3. perſ. ſing. à θλάω, άσω. *frango*. α. 140.

Ἔθοινων, depaſcebant, 3. pl. imperf. à θοινάω, *epulor*. f. ήσω. Them. θοίνη, ης, ἡ, epulum. α. 212.

Ἐθρέφθη, innutrita eſt. a. 1. paſſ. pro ἐτρέφθη, quia formatur à τίθεμαι: alioqui τ ſcribitur, quo-

quoties ſequitur litera aſpirata, prout in voce ἐτρέφθη videre eſt. à τρέφω, alo, f. ψω. p. φα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ϑ. 192.

Ἐθύνετον, furebat. imperf. à θυνέω. idem quod Th. θύω, *impetu feror*. f. ύσω. α. 210. 256.

Εἰ, ſi. ſ. 106. 270. α. 358.

Εἴαρι, verc. dat. ſing. pro ἔαρι, ab ἔαρ, ρος, τὸ, ver. ſ. 460.

Εἰαρινὸς, vernus, a, um. dat. pl. εἰαρινοῖσι, ab ἔαρ, ver. ſ. 680. ϑ. 279.

Εἴασι, reliquit. a. 1. act. ab ἐάω, ſino. f. ἐάσω. p. εἴακα. α. 424.

Εἴαται pro ἧνται Ion. *ſedent*. 3. pl. ind. præſ. verbi ἧμαι, ἧσαι, ſedeo. Imperf. ἧμην, ἧσο. ϑ. 622.

Εἴβεται, diſtillat. 3. præſ. ind. Poëtice pro λείβεται. εἴβεϑ', Ion. pro λείβεϑ'. Them. λείβω, f. ψω. libo, fundo. ϑ. 910.

Εἶδος, εος, τὸ, forma, dat. εἴδεϊ, εἴδῃ. Th. εἴδω, video, f. ὄψομαι, aor. 2. εἶδον & ἴδον. ſ. 63. α. 5. ϑ. 153.

Εἰδὼς, εἰδυῖα, pro εἰδηκὼς, υῖα, perf. part. act. εἰδέω, vel εἴδημι, ſcio, f. εἰδήσω. p. εἴδηκα. ſ. 54. 519. ϑ. 313. 887.

Εἴην, εἴης, εἴη, præſ. opt. ab εἰμὶ, ſum. ſ. 269. 346. ϑ. 128.

Εἶθαρ, *ſtatim*. adverb. Poëticum. ϑ. 688.

Εἴκοσι, viginti, dat. ſing. Th. εἴκοσι, *viginti*, unde eſt εἰκάς, άδος, ἡ, numerus complectens viginti, acc εἰκάδα. ſ. 790. 818.

Εἴκ', ſiquidem. ſ. 643.

Εἶκε, præſ. imperat. *cede*, ab εἴκω, *ſimilis ſum*. item, *cedo*. f. ξω. α. 353.

Εἰκελος, η, ον, ſimilis. Them. εἴκω, f. ξω, ſimilis ſum. ἴκτην pro εἰκέτην, 3. dual. imperf. act. ab εἴκω, f. ξω, ſimilis ſum. α. 390. 322. 451.

Εἴκτην, ſimiles ſunt, Poëtice pro εἰκέτην, ab εἴκω, ſimilis ſum. α. 390.

Εἰκυῖαι, *ſimiles*. part. præt. act. g. f. ab εἴκω. f. εἴξω. p. εἴκα, (pro εἶχα.) inde εἰκὼς, υῖα, ὸς. α. 206.

Εἶλε, *cepit*. a. 2. act. ab αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ᾕρηκα, a. 2. εἷλον, a. 2. med. εἱλόμην, η, ετο. ſ. 154. α. 139. ϑ. 325.

Εἰλείθυια, ας, ἡ, *Lucina*, Dea quæ parientibus opituletur. eadem etiam vocatur Ἐλϑώ, ab ἐλϑόω, venio. ϑ. 922.

Εἱλιγμένος, *intortus*, perf. part. ab εἱλίσσω, volvo. Th. εἱλέω, f. ήσω, verſo. ϑ. 791.

Εἰλίποδας, curvipedes, ab εἱλίπους, οδος, flexipes, ex ἕλω pro quo uſitatum αἱρέω flecto, & πούς, ποδὸς, *pes*. dat. pl. εἱλιπόδεσσι, Ion. ſ. 793. ϑ. 290. 983.

Εἱλύφαζε, *reſplendebat*, imperf. ab εἱλυφάζω, verſo. Dicitur etiam εἱλυφάω, ῶ, *circumvolvo*, *involvo*. εἱλυφόωντες Poëtice pro εἱλυφῶντες, & hoc pro εἱλυφάοντες. Th. εἱλέω, verſo. α. 275. ϑ. 692.

Εἵμαρτο, *fato decretum erat*,

3. perſ. pl. perf. paſſ. Att. à μείρω, *dirido, partior*, f. μερῶ. p. μέμαρκα. præt. paſſ. μέμαρμαι, Att. εἵμαρμαι cum ſpiritu aſpero, quæ ſuum cuique diſtribuit. in pluſq. perf. εἱμάρμην, σο, το. hinc εἱμαρμένη, ης, ἡ, *fatum*. ϑ. 894.

Εἷμα, ατος, τὸ, veſtis, ab ἕννυμι, vel ἵω, induo. ε. 554. α. 159.

Εἰμὲν, *ſumus*, pro ἐσμὲν, Poëtice, 1. pl. ab εἰμὶ, ſum. α. 351.

Εἰν, in, pro ἐν, Poëtice. ε. 362. 405.

Εἶναι, præſ. inf. eſſe, ab εἰμὶ, ſum. ε. 363. 614. ϑ. 401.

Εἰνὰς, pro ἐννὰς, άδος, ἡ, *nonarius numerus*. Heſiodo eſt nona dies menſis. Th. ἐννέα, novem. ε. 808. 809.

Εἵνεκα, pro ἕνεκα, *propter, cauſa*, εἵνεκ' ἀπιοθαλίης, propter improbitatem. ϑ. 516.

Εἷο, pro οἷ Poëtice, μετ' εἷο, ſecum. ϑ. 392.

Εἶπεν, dixerat, 3. perſ. ſing. a. 1. vel 2. ind. verbi ἔπω, dico. α. 116. ϑ. 163. 392.

Εἶπατε, a. 1. imperat. ab ἔπω, dico, εἶπαϑ', pro εἶπατε. ϑ. 108. 115.

Εἴργων, *coërcens*, præſ. part. n. g. ab εἴργω, f. ξω, arceo. ε. 492.

Εἰρέας, acc. pl. *cœtus*, conciones, ab εἰρέη, ης, ἡ, *concio, cœtus*, ab εἴρω *necto*, vel potius dico. ϑ. 804.

Εἰρδοσαι, *enumerantes*, pro ἐρέσσαι, Dorice δ pro σ, præſ. part. f. g. pl. num. ab ἐρέω, dico, quod eſt ab εἴρω, in fut. ἐρῶ, unde ſuppullulavit novum verbum ἐρέω, Poëtice εἰρέω, dico. ϑ. 38.

Εἰρημένον, *conſtituta*, perf. part. à ῥέω. f. ῥήσω, *dico*, præt. paſſ. ἐῤῥήμαι, & Attice, εἴρημαι. ε. 368.

Εἰρὴνη, ης, ἡ, pax. ε. 226.

Εἰροπόκων, *lanigerarum*, à πείκω, vel πέκω, *pecto*, f. ξω, p. m. πέπωκα, hinc πόκος, ου, ὁ, *vellus*, & εἶρος, εος, τὸ, *lana*. ε. 232. ϑ. 446.

Εἰρύσσαι, præſ. inf. Dorice pro εἰρύειν, *trahere*, ab ἐρύω, traho, pro quo etiam dicitur εἴρυω. Sic & εἴρυσϑ. 3. ſing. pluſquamperf. paſſ. ε. 816. α. 138.

Εἰς, *ad*. ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα, *venitque ad Creontem*. ε. 21. ϑ. 71.

Εἰσαναβαίνων, *conſcendens*, præſ. part. m. g. εἰσαναβᾶσα, a. 2. part. act. f. g. verb. εἰσαναβαίνω. Th. βαίνω, incedo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβλω, a. 2. opt. βαίλω. ϑ. 57. 508. 939.

Εἰσαναβὰς, *ſcandens*, a. 2. part. ex εἰς, ἀνὰ, & Them. εἶμι. *eo*. ϑ. 761.

Εἴσατο, *videbatur*, a. 1. med. ab εἴδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον. ϑ. 700.

Εἰσαφίκηται, *reverſus eſt*, ex εἰς, ἀπὸ, & ἱκάνω, venio. Th. ἱκνέομαι, venio. f. ἵξομαι. vel ἵκω, ἵξω, venio. α. 45.

Εἷσε, a. 1. ind. act. verbi ἕω, colloco, induo, f. ἕσομαι, a. 1. m. εἰσάμην, p. εἷμαι. ϑ. 174.

Εἶσ', pro εἶσι, *Vadit*, ab εἶμι, *eo*. ϑ. 972. εἶσι, *eunt*, (ut vertunt) ab εἶμι, *eo, vado*. quamvis hoc

in

in loco commode εἰσὶ ab εἰμὶ esse possit. Nam εἶμι, *eo*, in 3. pl. non format εἶσι, sed in tertia singulari. *α.* 113.

Εἰσὶ, *sunt*. ab εἰμὶ, *sum*. *ε.* 12. 36. 121. *Ϟ.* 363.

Εἰσεπέρησα, *transivi*, a. 1. act. ab εἰσπεράω. Th. περάω, *transeo*, f. ήσω, & άσω. *ε.* 753.

Ἔἰσκειν, assimilare, præs. inf. pro ἔικειν, Poëtice. Th. ἔικω, f. ξω, similis sum. *ε.* 62.

Εἰσόκεν, donec, ex εἰς, vel ἐς, ad, & ὅκε. *ε.* 560. 628.

Εἰστήκη, *stabat*, 3. singul. plusq. perf. ab ἵστημι, sto. f. στήσω. p. ἕστηκα, ubi spiritus asper ex præsenti repetitur ceu initialis litera. a. 2. ἔστην. *α.* 264. 268.

Εἴσω, pro ἔσω, *intra*, Poëtice. cum Gen. Th. εἰς, vel ἐς, ad. *α.* 151.

Εἶχε, & per apostrophum εἶχ' *habebat*, imperf. verbi ἔχω, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. *ε.* 89. *α.* 132. 214.

Εἰως, Poët. pro ἕως, *donec*, Adverb. Th. ὡς, sicut. *α.* 378.

Ἐκ, *ex*, præpositi. regit genit. *ε.* 70. 104. *α.* 222. *Ϟ.* 46. &c.

Ἐκαίνυτο, *superabat*, imperf. à κταίνυμι. Th. κταίνω, proprie *occido*. item *vinco*. per syn. speciei. *α.* 4.

Ἐκάλεσσε, *vocavit*, a. 1. pro ἐκάλεσε Poëtice, à καλέω. f. έσω. p. κέκληκα. *Ϟ.* 391.

Ἐκβεβύασθ', *confirmabant*, 3. pl. a. 1. med. à κραιβύνω, confirmo. Th. κραίβ-ω, & per metathesin κράιβ-ω, ε-ω, τὸ, robur. *Ϟ.* 676.

Ἑκὰς, *procul, longe*, cum Genit. *α.* 217.

Ἕκας-ω, singuli, ἕκαστον, ἑκάστῳ, ἕκαστα. *α.* 283. *Ϟ.* 151. 370.

Ἑκάτη, *Hecatæ*, dat. sing. nomen mul. *Ϟ.* 411. 441.

Ἑκατηβόλ-ω, ε, ὁ, *qui procul tela ejaculatur*. Epitheton Apollinis, ab ἑκὰς, procul, & βάλλω, jacio. *α.* 58.

Ἑκατηβελέταο, gen. Æolic. pro ἑκατηβελέτου, ab ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, ex βέλ-ω, ε-ω, τὸ, *telum*, & ἑκὰς, Adv. *procul*. *α.* 100.

Ἑκατόμβας, ἑκατόμβη, ης, ἡ, *sacrificium solenne*, constans centum bobus, h. è. centum nummis argenteis, in quibus bos pictus erat. ex ἑκατὸν, centum, & βῦς, Dorice βῶς, bos. ὁ, ἡ. *α.* 479.

Ἑκατὸν, centum. *ε.* 129. *Ϟ.* 150.

Ἐκγεγαῶτα, *prognata*, præt. med. part. f. g. ab ἐκγέγαα, præt. med. verbi ἐκγάω, pro ἐκγίγνομαι, *enascor*. Th. γίνομαι, *gignor*. f. 1. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, a. 1. m. ἐγεινάμην. p. m. γέγονα. *ε.* 254. *Ϟ.* 76.

Ἐκγεγάμεσθα, *nati sumus*, a. 2. m. pl. num. Ion. pro ἐξεγενόμεθα. Th. γίνομαι. *Ϟ.* 648.

Ἐκγ--ελάασε, a. 1. Ionic. pro ἐγέλασε, à γελάω, *rideo*. *ε.* 59.

Ἐκείνῳ, dativ. ab ἐκεῖν-ος, η, ο, Ille, a, ud. *α.* 72. *Ϟ.* 450.

Ἔκειτο, *jacebat*, imperf. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. *α.* 172. 221.

Ἐκέκλετο, *acclamavit*, seu acclama-

maverat, imperf. à κέκλομαι, pro κέλομαι, *cum clamore jubeo*. α. 341.

Ἐκέλδοτε, a. 1. ind. à κελδόω, *jubeo*, f. δύσω. Th. κέλω, jubeo. ε. 60.

Ἑκηβόλος, ου, ὁ, *eminus jaculans*, ab ἑκαὰς, *procul, eminus*, & βολὴ, *jactus*, mutato α in η. Th. βάλλω, jacio. ϑ. 94.

Ἑκήλῳ, *dativus*, qui Poëticè ponitur adverbialiter. Th. ἑκών, όντος, ὁ, *voluntarius*. ε. 4.

Ἔκιον, imperf. à κίω, *eo, accurro*, ex ἴκω per metathesin. α. 277. ε. 343.

Ἑκκορυφώσω, *summatim & breviter perstringam*, f. 1. verbi ἐκκορυφόω, f. ώσω. Th. κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*. q. d. *summa capita indicabo*. ε. 106.

Ἔκλεψ', pro ἔκλεψε, *surripuit*, a. 1. ind. verbi κλέπτω, *furor*, f. ψω, p. κέκλεφα, p. med. κέκλοπα. ε. 51.

Ἐκλίνθη, *inclinata est*, a. 1. ind. pass. verbi κλίνω, *inclino*, f. νῶ. p. κέκλικα, a. 1. ἔκλινα, p. m. κέκλινα. ϑ. 711.

Ἐκλονέοντο, imperf. pass. à κλονέω, *commoveo*, f. ήσω. Them. κλόνος, ου, ὁ, *motus*. α. 317.

Ἔκλυε, imperf. à κλύω, *audio*, f. ύσω. α. 68.

Ἐκπάγλους, *stupendos*, pro ἐκπλάγους, per metath. ab ἐκπλήσσω, f. ξω, p. χα, *attonitum reddo*, in a. 2. act. ἐξέπλαγον. ε. 153.

Ἐκπλείου, *expleto*, gen. ab ἔκπλειος pro ἔκπλεος. Them. πλέος, *plenus*. ε. 776.

Ἐκρείνοντο, *litigabant*, imperf. pass. eodem sensu accipitur hoc verbum 1 Cor. 6. 1. Th. κρίνω, judico, f. νῶ, p. κέκρικα. ϑ. 535.

Ἔκρυψε, *abscondit*, a. 1. ind. verbi κρύπτω, *occulto*, f. ψω, p. κέκρυφα. a. 2. ἔκρυφον. ε. 47.

Ἔκτελέκ, *proventum*, acc. ab ἐκτελὴς. ές, ὁ, ἡ, perfectus. Th. τέλος, εος, τὸ, finis. ε. 464.

Ἐκτελέσῃ, *perfecerit*, a. 1. sub. verbi ἐκτελέω, *perficio*. a. 1. inf. ἐκτελέσαι. Th. τέλος, finis. ε. 563. α. 22. 38.

Ἔκτεινε, *occidit*, a. 1. act. à κτείνω, occido, f. κτενῶ, p. ἔκταγκα. a. 2. ἔκτανον. ϑ. 527.

Ἕκτη, sexta, ἕκτος, η, ον, sextus. Th. ἕξ, sex. ε. 611. 780.

Ἐκτολμήσας, a. 1. part. à τολμάω. Th. τόλμα, ης, ἡ, *audacia*. Alii legunt ἐκτλυπόσας, *cum exanimassent*: quæ lectio est melior. Th. τλύπη, ης, ἡ, lana carpta, & pexa, & operi parata. α. 44.

Ἐκτὸς, vel ἔκτοθεν, extra. Th. ἐκ, vel ἐξ, ex. ε. 727. 115. ϑ. 813.

Ἔκτυπε, *intonuit*, a. 2. à κλυπέω, *resono*. à κλύπος, ου, ὁ, *fragor*. sicut à φιλέω, ἔφιλον. Th. τύπτω, f. ψω, *verbero*. α. 383. 61.

Ἔκφυγε, *elapsa sunt*, a. 2. ind. pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω, effugio. f. ἐκφεύξομαι, p. m. ἐκπέφυγα. Th. φεύγω. ϑ. 182.

Ἑκών, όντος, ὁ, *voluntarius*. ϑ. 232.

Ἐλαίῃ,

Ἐλαίᾳ, dat. ſing. ἐλαία, ας, ἡ, *olea*. nomen arboris. ἔλαιον, ου, τὸ, fructus, oleum. ſ. 520.

Ἔλασαν, Ion. pro ἤλασαν, 3. pl. a. 1. ab ἐλάω, *agito, incito*, pro quo uſitatum, ἐλαύνω, f. ἐλάσω. ἐλάσειας, a. 1. Æol. opt. ἐλάσσας, *adigens*, part. a. 1. act. pro ἐλάσας metri cauſa. Θ. 522. α. 372. ſ. 473.

Ἐλάτης pro ἐλάτῃς, dat. pl. Ion. ἡ ἐλάτη, *abies*. ſic dicta à ventorum agitatione. ſ. 507. α. 190. 188.

Ἐλάφοιο, gen. Ion. ab ἔλαφος, ὁ καὶ ἡ, cervus, quaſi ἐλαφρὸς. cervus eſt levis. α. 402.

Ἐλαφρότερος, *levius*, comparat. ab ἐλαφρὸς, ὸν, ὁ, levis. ſ. 415.

Ἐλαύνοι, *ducat*. præſ. opt. ab ἐλαύνω, f. ελάσω, *agito*. ſ. 441.

Ἔλαχεν, *ſortita eſt*, à λαγχάνω, *ſortior*. in a. 2. act. ἔλαχον, f. λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι. perf. Att. εἴληχα. p. med. λέλογχα. Θ. 424 422.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, *probrum, dedecus*. Th. ἐλέγχω, ξω, arguo. Θ. 26.

Ἐλέειν, *capere*, pro ἐλεῖν, dialyſ. Ion. a. 2. inf. ab αἱρέω, *capio*. α. 337.

Ἔλεκτο, 3. ſing. pluſq. perf. pro ἐλέλεκτο, *concubuerat*, verbi λέχομαι, cubo, f. ξομαι, p. λέλεγμαι. α. 46.

Ἕλεν, *invaſit*, a. 2. ind. pro εἷλεν, ab αἱρέω, capio. Vide ἑλέσθαι. Θ. 167.

Ἑλένης, gen. ab Ἑλένη, ἡ, nomen ſpecioſiſſimæ mulieris. ſ. 164.

Ἐλεὸν, pro ἐλεεινὸν, per ſyncopen, *miſerè*. ἐλεεινὸς, *miſer*. ἐλεέω, *miſereor*. Th. ἔλεος, ου, ὁ, miſericordia. ſ. 203.

Ἑλέσθαι, capere, a. 2. med infinit. ab αἱρέομαι, f. 1. αἱρεθήσομαι, p. ἥρημαι, a. 2. med. εἱλόμην. ſ. 285. 364.

Ἕλσο, *elige*, Dorice pro ἕλου ad formam τυπσῦ, ἑσθω, a. 2. med. imp. ab αἱρέομαι. Θ. 549.

Ἑλοσθήρου, ἑλοσθήρε, ῆρος, ἡ, nomen proprium urbis in Bœotia. Θ. 54.

Ἐλεφαίρετο, imperf. *decipiebat*. Th. ἐλεφαίρω, decipio. Θ. 330.

Ἐλέφαντι, *ebore*, dat. ſing. ab ἐλέφας, αντος, ὁ, elephas. α. 141.

Ἐλήλαται, *ductum eſt*, 3. ſing. præt. paſſ. ab ἤλακα, in præt. paſſ. ἤλαμαι, & facta Attica reduplicatione ἐλήλαμαι. Th. ἐλαύνω, agito, f. ἐλάσω, p. ἤλακα. Θ. 726.

Ἕληται, 3. ſing. ab ἕλωμαι, ηται, ηται, a. 1. med. ſubj. ab αἱρέομαι, capio, f. 1. paſſ. αἱρεθήσομαι. p. ἥρημαι, a. 2. m. εἱλόμην. ponitur & ἥληται, per τμῆσιν pro ἀφήληται. ſ. 319. & 603. 357.

Ἕλθοι, 2. 2. opt. act. *venerit*, ἔλθῃς, ſub. ἐλθεῖν. inf. ἐλθόντος, gen. part. ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον, & per ſyncopen ἦλθον, ες, ε. p. m. ἤλυθα, Att. ἐλήλυθα. ſ. 541. 337. 662. α. 432.

Ἕλικας, acc. pl. ἑλίκεσσιν, dat. pl. *curvas*, q. d. anfractuoſas,

ſas, ab ἕλιξ. Th. εἰλέω, verſo. ſ. 450. 793. α. 295.

Ε᾽λίκη, nomen urbis. α. 475. 381.

Ε᾽λικοβλέφαρος, ε, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ ſunt volubiles, tortiles aut nigræ, ab ἑλικὸς, ε῎, volubilis. hoc ab ἑλίσσω, volvo. Th. εἰλέω, verſo, & βλέφαρον, ε, τὸ, palpebræ. Θ. 16.

Ε᾽λικὼν, ῶνος, ὁ, nomen montis. qui nomen habuit ab anfractuoſis viis. ſ. 637. Θ. 2. 23. hinc

Ε᾽λικωνιάδες, Muſæ. Ε᾽λικωνιάδεσσ᾽, dat. pl. Ion. ſ. 63. 656. Θ. 1.

Ε᾽λικώπιδι, dat. ab ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, *limis oculis contuens*. ex ἕλιξ, quæ vox etiam Adjective capitur, pro *intorto*, hoc ab εἰλέω, verſo, & ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video. Θ. 307. 998.

Ε᾽λιπον, *liquerunt*. 3. pl. a. 2. act. à λείπω, linquo. f. ψω. p. φα. p. m. λέλοιπα. ſ. 154.

Ε᾽λκε, trahebat, imperf. Ion. pro εἵλκον, ες, ε, ab ἕλκω, traho, f. ἑλξω. α. 158. ἑλκέμεν, pro ἕλκειν præſ. inf. ſ. 629.

Ε᾽λκηδὸν, Adverb. *luctando*, attrahendo, ut ſupplantetur, vel ſublimis ſternatur. Th. ἕλκω, ξω, traho. α. 302.

Ε᾽λλαβεν, a. 2. ind. Poët. pro ἔλαβεν, verb. λαμβάνω; capio, f. λήψομαι, p. λέληφα, & Attice, εἴληφα, a. 2. ἔλαβον, ες, ε. Θ. 179.

Ε᾽λλάδος, genit. ab Ε᾽λλας, άδος, ἡ, Græcia. ſ. 651.

Ε᾽λλεδανοῖσι, dat. pl. Ion. *manipulis*. Th. εἰλέω, convolvo. α. 291.

Ε᾽λλοπας, *mutos*, acc. pl. q. d. ἅς ἐλλείπῃ ἡ ὀψ, quos deſerit vox, ab ἔλλοψ, οπος, qui vocem edere nequit, ab ὀψ, ὀπὸς, ἡ, vox, & λείπω, linquo. α. 212.

Ε᾽λπὶς, ἐλπίδος, ἡ, ſpes. ſ. 96. ἐλπίδα. acc. ſ. 496.

Ε᾽λπόμενος, ſperans, præſ. part. ab ἔλπομαι, Poët. pro ἐλπίζω. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, ſpes. α. 66.

Ε᾽λυμοὶ, τος, τὸ, *temo*, ab ἕλω, traho. Thema, εἰλέω, verſo. ſ. 428. 434.

Ε᾽λύσατο, *liberavit*, a. 1. med. à λύω, ſolvo, f. σω, p. λέλυκα. Θ. 528.

Ε᾽λὼν, *arripiens*, a. 2. part. ab αἱρέω. Θ. 487.

Ε᾽μ᾽, pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ſ. 394.

Ε᾽μαρναθίων, 3. dual. imperf. med. à μάρναμαι, *pugno*. α. 238.

Ε᾽μὰς, acc. pl. f. g. ab ἐμὸς, ἡ, ὸν, meus, a, um. ſ. 55.

Ε᾽μάχοντο, dimicabant. imperf. verbi μάχομαι, pugno, f. μαχέσομαι, p. μεμάχημαι. α. 301.

Ε᾽μβαλλε, conjicit, 3. imperf. pro ἐνέβαλλε. Th. βάλλω, λῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 414. 453.

Ε᾽μβασίλευον, ες, ε, imperf. pro ἐνεβασίλευον, verbi ἐμβασιλεύω, regno in. Th. βασιλεὺς έος, ὁ, rex. ſ. 111. Θ. 71.

Ε᾽μβεβαὼς, inſiſtens, ἐμβεβαώχ, f. g. pluſq. perf. part. act, per cra-

crasin, pro ἐμβεβηκὼς, verb. ἐμβαίνω, ingredior. Th. βαίνω, eo. α. 195. 324. ϑ. 12.

Ἐμεῖο, Ion. & poët. pro ἐμέο, & hoc pro ἐμοῦ, ab ἐγὼ. α. 361.

Ἔμελλε, imperf. à μέλλω, f. μελλήσω, futurus sum. α. 126. ϑ. 552.

Ἔμελε, imperf. à μέλῃ, impersonal. *curæ est*, p. μεμέληκε. ε. 145.

Ἔμμι, Ionicè pro εἶναι, præs. inf. ab εἰμὶ, sum. ϑ. 500.

Ἐμμοίνα, *curabat*, imperf. à μμοινάω, *curo*. Them. μμών, ονος, τὸ, animus. α. 368.

Ἐμήσατο, *paravit*, a. 1. m. à μήδομαι, f. ήσομαι, *cogito*, *machinor*. à μῆδος, εος, τὸ, cura. ε. 49. 95.

Ἔμιμνε, *mansit*, imperf. à μίμνω, *maneo*. Th. μμάω, νῶ, *maneo*. ε. 97.

Ἐμίσγετο, imperf. pass. verb. μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι, misceor. f. 1. μιχθήσομαι, præt. perf. μέμιγμαι, a. 1. ἐμίχθην, a. 2. ἐμίγην. ϑ. 56.

Ἐμμαπέως, adverb. *dicto citius*. q. d. ἅμα τῷ ἔπει, ab ἔπος, εος, τὸ, verbum. Th. ἔπω, dico. α. 442.

Ἐμμεμαῶτα, f. g. p. m. part. à μμάω, *cupio*. α. 439.

Ἔμμεναι, *esse*, Æol. pro ἔμμεν, Dor. pro εἶναι. ab εἰμὶ, sum. ε. 270. ϑ. 400. 610.

Ἐμμενέως, fortiter, adverb. μένος, εος, τὸ, *robur*. α. 429. ϑ. 712.

Ἔμμορε, *sortitus est*, per metathesin pro μέμορε, præt. med. à μείρω, *divido*, *sortior*, præt. pass. μέμμερμαι & Att. εἵμαρμαι. ε. 345. ϑ. 414. 426.

Ἐμός, ή, όν, meus, a, um, ab ἐμοῦ. Th. ἐγὼ, *ego*. ε. 269. ϑ. 164.

Ἔμπαλιν, *retro*, adverb. Them. πάλιν, *rursus*. ε. 145.

Ἐμπελάδην, *juxta*. Adverb. Th. πέλας, *prope*. ε. 732.

Ἐμπελάσαντες, *inter se committentes*, a. 1. part. pl. num. ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. α. 109.

Ἔμπεσε, *inciderat*, pro ἐνέπεσε, a. 2. ab ἐμπίπλω, *incido*. Th. πίπλω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπλωκα, a. 2. ἔπεσον, a. 2. part. πεσών. α. 420. 509.

Ἔμπης, *tamen*, Ionice pro ἔμπας. ε. 141. α. 259.

Ἔμπολιν, *prope*, adverb. ab ἐμπελάζω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. α. 371.

Ἐμπνείουσας, *inspirans*, a. 1. part. Th. πνέω, *flo*, *spiro*, f. πνεύσω, p. πέπνυκα. ε. 506.

Ἐμπορίην, acc. Ion. ab ἐμπορία, ἡ, *mercatura*. Th. πείρω, *transeo*. p. m. πέπορα, unde est πόρος, ου, ὁ, via. hinc ἔμπορος, *mercator*. ε. 644.

Ἐν, *in*, præpos. regit. dat. pro ἔνθα, *ibi*. ε. 202. 379. α. 204.

Ἔναιε, *habitabat*, imperf. à ναίω, habito. α. 14.

Ἐναλίγκιον, *similem*, ex ἐν & ἀλίγκιος, *similis*, q. ex α & λίγξω *resono*, *non absonus*, vel q. d. ἄλις ἔγκιον. ε. 128. α. 88.

Ἐναντίοι, *hostes*, ab ἀντίος, adversus. Th. ἀντὶ, *contra*. α. 184.

Ἐνα-

Ἐναποψύχειν, *alvum exonerare, excernere*, præſ. inf. ex ἐν, ἀπὸ, & ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ſ. 757.

Ἔναρα, τὰ, *ſpolia*, ab ἐναίρω, occido. α. 367.

Ἐναρίζω, f. ξω, idem quod ἐναίρω, *occido*. α. 194.

Ἐναρφόρος, *ſpoliator*, pro ἐναρηφόρος, *ſpolia ferens*, ab ἔναρα, τὰ, ſpolia, & φέρω, fero. α. 192.

Ἐνάτη, poëtice pro ἐννάτη, *nona*, ab ἐννέα, *novem*. ſ. 770.

Ἔναυλος, ου, ὁ, *ſtabulum*. Them. αὐλὴ, ἡ, *aula, atrium*. ϑ. 129.

Ἑνδεκάτη, *undecima*, ab ἕν, unum, & δέκα, decem. ſ. 772. 774.

Ἐνδήμιοι, *popularibus*, dat. pl. Ion. ab ἔνδημος, qui in populo eſt. hinc ἐνδήμιος νοῦσος, eſt morbus cuidam populo peculiaris. Them. δῆμος, ου, ὁ, populus. ſ. 223.

Ἔνδον, *intus*, adverb. hinc ἔνδοθεν, ex interiori loco. ἔνδοϑι, intus. ϑ. 964. ſ. 31. 521.

Ἐνδυκέως, adverb. *valde accuratè*. ab ἐνδυκής, ές, ὁ, ἡ, *promptus, accuratus*. α. 427.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, cor & medulla arboris, καρδία δ' δένδρε ἡ τὸ μέσον, der Kern vom holtz. Th. δρῦς, υὸς, ἡ, quercus. ſ. 467.

Ἔνθηκε, a. 1. ind. verbi ἐντίθημι, *impono*, f. ϑήσω, p. τέθεικα, a. 2. ἔθλω. ϑ. 174.

Ἐνείκῃ, *ferat*, a. 1. ſub. ἐνείκαι, a. 1. act. infinit. ab ἐνείκω, idem quod ἐνέγκω, vel à φέρω, fero, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, Poëtice ἤνεικα, & abjecto augmento, ἔνεικα, ας. ſ. 561. ϑ. 734.

Ἔνειμαν, diſtribuerunt, a. 1. ind. à νέμω, f. μῶ, tribuo, præt. νενέμηκα, a. 1. ἔνειμα, p. med. νένομαι. ſ. 222.

Ἕνεκα, propter, cauſa, adverb. ſ. 162. ἕνεκ'. ϑ. 983.

Ἔνεικεῖτο, *inerat*, 3. ſing. imperf. ab ἔγκειμαι, f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, jaceo. ϑ. 145.

Ἐνέπνευσαν, a. 1. act. ab ἐμπνέω, *inſpiro, aſpiro*. Th. πνέω, f. πνεύσω, flo, ſpiro. α. 131.

Ἐνεποιήσαντο, *duxerunt*, a. 1. med. verbi ἐμποιέω, *facio in*. Th. ποιέω, ῶ, facio. ϑ. 7.

Ἐνέπων, *alloquens*, præſ. part. Them. ἔπω, *dico*. a. 1. εἶπα. ſ. 192. 260.

Ἔνερϑε, *infra*, adverb. Th. ἔρα, ας, ἡ, *terra*. ϑ. 720.

Ἐνέροισι, *inferis*, dat. pl. Ion. idem quod καταχθονίοις. Th. ἔρα, ας, terra. ϑ. 850.

Ἔνη, ης, ἡ, *novilunium*. Th. ἐνιαυτός, ſeu ἐνιός, annus. ſ. 768.

Ἐνηέος, *placidæ*, gen. ab ἐννὴς, ἐής, ὁς, *bonus, placidus*. Th. eſt ἐὺς, ἐός, ὁ, bonus. ϑ. 65.

Ἐνήεργε, a. 1. m. ab ἐναίρω, occido. f. αρῶ. a. 1. ἤνηρα. ϑ. 316.

Ἔνθ', pro ἔνϑα, *hic, ibi*. ſ. 165. 493. hinc ἐνθάπερ, idem quod ἔνϑα. ϑ. 586.

Ἔνθάδε, *hic, huc*, adverb. Th. ἔνϑα. ſ. 652. ϑ. 775.

Ἔνθεν, *hinc*, adverb. de loco. Th. ἔνϑα, *hic, illic*. α. 28. ϑ. 9.

Ἐνθρέψασθαι, *inſerere*, a. 1. inf. m. ab ἐντρέφω, *alo in*. Th. τρέ-

τρέφω, alo. f. θρέψω. p. τέτροφα. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτροφα. ε. 779.

Ἐνί, pro ἔνεστι, eſt. ε. 747.

Ἐνί, in, poët. pro ἐν. α. 276. ϑ. 297.

Ἐνιαύσια, quotannis, ab ἐνιαύσιος, ος, ον, ἡ, annuus. Th. ἐνιαυτὸς, annus, q. d. εἰς ἑαυτὸν ἑπανελθών. ε. 447. ϑ. 58. α. 87.

Ἐνικάτθεο, repone, pro ἐγκαλίθεσο, 2. ſing. a. 2. med. imperat. ab ἐγκαταθήμι. Th. τίθημι, pono. ε. 27.

Ἐνίσσειν, proloqui, præſ. inf. pro ἐνέπειν. Th. ἔπω, dico, a. 1. εἶπα. ϑ. 369.

Ἐννάετες, novennio. ἐννατὸς, novennis. Th. ab ἐννέα. novem, & ἔτος, εος, τὸ annus. ϑ. 801.

Ἐννατήρω, dual. num. ab ἐννατήρος, ος, ὁ, novennis, ab ἐννέα, novem, & ἔτος, annus. ε. 434.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τὰ, novem, ἄχλιον. ϑ. 56. 60. 76.

Ἐννέπετε, poët. dicite, pro ἐνέπετε, præſ. imperat. ab ἐνέπω. Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα. a. 2. εἶπον. ε. 2.

Ἐννεσίῃσι, dat. pl. Ion. & poët. pro ἐνεσίαις, ab ἐνεσία, conſilium. ſicut σύνεσις, intelligentia, eſt à συνίημι, ita ἐνεσία ab ἐνίημι, immitto. Th. ἵημι, mitto. ϑ. 494.

Ἔννηφιν, perendinum, ab ἔννη, ſeu ἐννὴ, vel ἔννη, ſeu ἐννὴ, vetus, (ſub. ἡμέρα.) φι, eſt paragoge poëtica. Th. ἔνος ſeu ἐνιος, annus. ε. 405.

Ἐννοσίγαιος, Neptunus, ab ἐνόω, moveo, & γαῖα, terra. α. 104 ϑ. 441.

Ἐννύχιος, α, ον, ſeu ἔννυχος, nocturnus, adject. Th. νὺξ, νυκτὸς, ἡ, nox. ϑ. 10. α. 32.

Ἐνόησε, ſenſit, ut & ἐνόησεν, a. 1. ind. à νοέω, cogito. Th. νόος, νοῦς, mens. ε. 89. α. 410. ϑ. 488.

Ἐνοπλὼ, clamorem, ab ἐνέπω, dico. Th. ἔπω, dico. ϑ. 708.

Ἔνοσις, εως, ἡ, motus, ab ἐνόω, moveo. Th. εἷς, ἑνὸς, unus. ϑ. 681. 849.

Ἐνοσίχθων, terræ quaſſator, ex ἐνόω, moveo, inde ἔνοσις, motus, & χθὼν, terra, quod terram moveat. Neptuni Epitheton. ε. 665.

Ἔνδος, intus, adverb. ε. 267. α. 312.

Ἔνδοθε, & ἔνδοθι, intus: idem quod ἐντὸς. ε. 540. 518. ϑ. 598.

Ἐνδύναθαι, a. 1. med. infinit. ab ἐνδύνομαι, apparo. Th. ἔνδεα ἔνδη, τὰ, arma. ε. 630.

Ἐνυαλίοιο, gen. Ion. ab Ἐνυάλιος, ος, ὁ, Mars. Th. Ἐνυὼ, οῦς, Bellona. α. 371.

Ἐνυὼ, οῦς, ἡ, Bellona, ab ἐνύω, perimo. ϑ. 273.

Ἐξ, ex, præpoſit. reg. gen. ε. 148. 306. α. 76.

Ἐξάδιος, ος, ὁ, nomen viri. α. 180.

Ἐξαλαπάξῃ, diripiet, f. 1. Th. λαπάζω, ſive λαπάσσω, f. ξω. evacuo. ε. 187.

Ἐξαλέασθαι, evitare, a. 1. med. infin. Vide ſupra ἀλέασθαι. ε. 105. 756. 800.

Ἐξαμείβετο, imperf. Ion. abje-

cto

cto augmento, verbi ἐξαμείβομαι, *immuto*. Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto*.

Ἐξαπάτας, *blanditias*, acc. pl. ab ἀπάτη, dolus. Th. ἀπαφάω, *decipio*. Θ. 205.

Ἐξαπάτησι, pro ἐξηπάτησε, a. 1. ind. Th. ἀπαφάω, f. ήσω, *decipio*, proprie πάτῳ ἀπάγω, à via aliquem abduco in devia, hinc ἐξαπάτησε, a. 1. ſub. ε. 321. 371. Θ. 889.

Ἐξαπαλίσσων, (alii legunt ἐξαπτάφισσων, *fallens*, quod ab ἀφάω, *palpo*) poët. idem quod ἐξαπαφάω. Θ. 537.

Ἐξαῦτις, *denuo*, Adv. Th. eſt αὖ, *rurſus*. Θ. 915.

Ἐξεγένοντο, *procreati ſunt*, a. 2. m. cum Genit. verbi ἐκγίνομαι, *enaſcor*. hoc à γείνομαι, naſcor. Vide in γείνατο. Θ. 106. 126. 147. 263.

Ἐξέθορε, a. 2. act. ab ἐκθορέω, *proſilio*. Th. θόρω, vel θορέω, *ſalio*. Θ. 281.

Ἐξῇ, *habebit*, f. 1. Th. ἔχω, habeo, a. 2. ἔσχον. ε. 270.

Ἐξείης, poëtice pro ἑξῆς, *deinceps, ordine*. Θ. 738. 809.

Ἐξήκοντα, *ſexaginta*. ε. 562.

Ἐξελάαν, poëtica ᾱ epentheſi, pro ἐξελᾶν: ab ἐξελάω, f. άσω, *expello*, p. ἐξήλακα. Th. ἐλαύνω. f. άσω. agito. Θ. 491.

Ἐξελάσσι, *expellunt*. præſ. verbi ἐξελάω, ἐξέλασε, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, f. άσω, p. κα. ε. 222. Θ. 820.

Ἐξείλετο, *exemit*. a. 2. m. ab ἐξαιρέομαι. Th. αἱρέω, capio, f. ήσω, p. ἥρηκα, a. 2. εἷλον. ε. 104. α. 89.

Ἐξελθεῖν, *exire*, a. 2. inf. ἐξελθοῦσα, a. 2. part. f. g. Th. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι. a. 2. ἦλθον. p. med. ἐλήλυθα. ε. 216. Θ. 772.

Ἐξέμεν, f. 1. inf. pro ἔξειν Ionice. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. Θ. 394.

Ἐξενάριξε, a. 1. ind. verbi ἐξεναρίζω, f. ξω. Th. ἐναίρω, *occido*. α. 329. Θ. 289.

Ἐξέπλη, a. 2. indic. act. ab ἐξίπλημι. f. ἐκπλήσω, a. 2. act. ἐξέπτλω. ε. 98.

Ἐξεβαίνοντες, a. 2. part. act. Th. ἐρείπω, f. ψω, *cado*. in a. 2. act. ἔρεπον. α. 174. Θ. 704.

Ἐξερύσας, a. 1. part. ab ἐξερύω, *extraho*. Th. ἐρύω, f. ύσω, *traho*. ε. 624.

Ἐξετέλεσσεν, & ἐξετέλεσσ', pro ἐξετέλεσσε, *perfecit*, a. 1. ab ἐκτελέω, *perficio*. ἐξετελεῖτο, imperf. paſſ. Th. τέλος, *finis*. ε. 83. Θ. 403. 881. 1002.

Ἐξεφαάνθη, *emerſit*, a. 1. paſſ. ab ἐκφαίνω, *emergere facio*, pro ἐξεφάνθη, per epentheſin ᾱ α. Th. φαίνω. f. νῶ. p. πέφαγκα. a. 1. ἔφηνα. oſtendo. Θ. 200.

Ἐξήμησε, a. 1. ind. *evomuit*, ab ἐξεμέω. f. έσω, vel ήσω. Them. ἐμέω, ῶ, f. έσω, *vomo*. Θ. 497.

Ἐξῆρχον, *incipiebant, duces erant*. 3. pl. imperf. act. ab ἐξάρχω. Th. ἄρχομαι, *incipio*. α. 205.

Ἐξίκετ', *pervenit*, a. 2. med. ἐξικάνω, ε, ετο. verbi ἐξικνέομαι, *pervenio*. Th. ἱκνέομαι, ve-

venio; f. ἴξομαι, p. ἶγμαι, a. 2. med. ἰκόμην. α. 471.

Ἐξιτὸν, verbale, οἷς οὐκ ἐξιτὸν ἐστι, quibus non éxire licet. ab ἔξειμι, *exeo*. Th. εἶμι, eo. ϑ. 732.

Ἐξόπιϑεν, poët. pro ἐξόπισϑεν, adv. *à tergo*. ἐξοπίσω. ε. 88. Th. ὀπίσω, *retrorsum, retro*. α. 130.

Ἔξοχ', adv. pro ἔξοχα, *excellenter*, ab ἐξέχω, *excello*. Th. ἔχω, f. ἕξω & σχήσω, habeo. ε. 771.

Ἐοικὼς, ότος, part. præt. med. ab εἴκω, *similis sum*. hinc ἔοικα dicitur pro οἶκα, sicut ἐώρακα pro ὤρακα. ε. 233. α. 215.

Ἔολπα, præt. med. ab ἔλπομαι, *spero*. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, *spes*. ε. 271. 473.

Ἐόντος, ἐούσης, ἐόντα, gen. dat. & acc. ab ἐὼν, poët. pro ὤν, ab εἰμὶ, sum. ε. 29. 361. 474. ϑ. 32.

Ἑὸς, suus. hinc genit. Ion. ἑοῖο, pro ἑοῦ. ϑ. 472.

Ἔσσα, præs. part. f. g. ab εἰμὶ, sum. ε. 206. 290.

Ἐπ', pro ἐπὶ, *in*, præpositi. ε. 34. 43.

Ἐπάγω, *adduco*. f. ἄξω, p. ἦχα, a. 2. ἤγαγον & Attice ἠγαγον. Th. ἄγω, duco. ϑ. 176.

Ἐπαινέσσειε, *probaverit*, a. 1. act. opt. Æol. ab ἐπαινέω. Them. αἰνος, ου, ὁ, laus. ε. 12.

Ἐπαινῆς, gen. ab ἐπαινὴ, *gravis*. Th. αἶνος, ου, ὁ, laus. ϑ. 768. 774.

Ἔπαισσε, *animum adjice*, præs. imperat. ab ἐπαισσάω, f. άσω, præt. ἐπήισσα, a. 1. ἐπήισσαι, hinc in sub. ἐπαισσάσω, ης, ῃ. p. m. ἐπήισμαι. ε. 273. 446.

Ἐπαισὼν, *auscultatorem*. ε. 29.

Ἐπάλμενος, *insiliens*, præs. part. ex ἐπὶ & ἀλλόμενος, poëtice ἄλμενος. sic ἴκμενος, ἄρμενος, pro ἱκόμενος, ἁρόμενος. Th. ἄλλομαι, f. ἅλμαι, salio. ϑ. 815.

Ἐπάρμενον, *sufficientem*, præs. part. Vide ἄρμενον. ε. 599. 625.

Ἐπάσαντο, 3. pl. a. 1. med. *comederunt*. à πάω, vel πάομαι, *possideo, vescor*. præt. pass. πέπαμαι. ϑ. 642.

Ἐπαυρεῖ, *fruitur*, ab ἐπαυρέω. qui fruitur aura, qui respirare potest. Th. αὖρα, ας, ἡ. ε. 238. 417.

Ἐπάχνωσεν, a. 1. ind. *vexavit, constrinxit*. Th. πάχνη, ης, ἡ, *pruina*. unde παχνόω, ῶ. ε. 358.

Ἔπ', pro ἔπεα, acc. pl. ab ἔπος, ους, *verbum*, ab ἔπω, dico. α. 117. 326. ϑ. 84.

Ἐπέβησε, *ingredi fecit*. a. 1. act. activè capitur, verbi ἐπιβαίνω, ex ἐπὶ & βαίνω, εο, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 578. 657.

Ἔπεσσι, dat. pl. Ion. pro ἔπεσι, & forte ita legendum: ab ἔπος, ους, τὸ, *verbum*. Th. ἔπω, dico. ε. 184. ϑ. 90.

Ἐπέθηκεν, a. 1. verbi ἐπιτίθημι, impono. f. ϑήσω, a. 2. ἔϑην, α. 332.

Ἐπεὶ, *postquam, quoniam*. ε. 120. α. 110. 336.

Ἔπειγε, *festinabat*, imperf. Th. ἐπείγω, *urgeo*, f. ξω. α. 21.

Ἔπειτ' ἔπειτ' *deinde*. Th. εἶτα, *postea*. ε. 614. α. 332. ϑ. 193.

Ἐπίκειτο, imperf. verbi ἐπίκειμαι,

μαι, *jaceo, superimpositus sum.* f. κείσομαι. Th. κεῖμαι, *jaceo.* ϑ. 143.

Ε'πέμβαλε, *injecit*, a. 2. act. pro ἐπενέβαλε, ab ἐπεμβάλλω, *superinjicio.* Th. βάλλω, αλῶ, *jacio*, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 98.

Ε'πεμβεβαὼς, *insistens.* perf. part. ab ἐπεμβαίνω. Th. βαίνω, eo. α. 324.

Ε''πεμψε, *misit*, a. 1. ind. verbi πέμπω, *mitto*, f. ψω, p. φα. ϑ. 784.

Ε'πέπλων, ως, ω, *navigavi*, 1. sing. a. 2. act. vel imperf. ab ἐπίπλωμι, pro ἐπιπλέω, ad formam ἔδων, ως, ω, vel ἐδίδων, ως, ω, à δίδωμι, *do.* Th. πλέω, f. πλεύσω, *navigo.* ε. 684.

Ε'πιῤῥώσανθ', 3. pl. a. 1. med. ind. ab ἐπιῤῥώννυμι. Th. ῥώννυμι, *confirmo, corroboro.* f. ῥώσω. p. ἔῤῥωκα. a. 1. ἔῤῥωσα. ϑ. 8.

Ε'πιστενάχιζε, *ingemiscebat.* imperf. à στεναχίζω, f. σω. Th. στενὸς, ὸς, ὸ, *angustus.* ϑ. 843.

Ε'πίστενε, ingemiscebat, imperf. à στένω, *gemo*, f. νῶ. Th. στενὸς, ὸς, ὸ, *angustus, arctus.* ϑ. 679

Ε'πέχθ', 3. sing. a. 2. med. ab ἐπέχω, *animum attendo*, f. ἐφέξω; a. 2. ἔπεχον. Th. ἔχω, habeo. f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. ϑ. 177.

Ε''πεται, *sequitur*, præs. ind. Th. ἕπομαι, vel ἕπω. ε. 220.

Ε'πέτελλε, *imperabat*, imperf. act. ut ἐπετέλλετ', imperf. pass. Th. τέλλω, inusitatum verbum. ϑ. 995.

Ε'πετέρπετο, imperf. verbi ἐπιτέρπομαι, *delector.* Them. τέρπω, f. ψω. *delecto.* ϑ. 158.

Ε'πέφαν', *apparebant*, 3. plur. pluscq. perf. poët. pro πεφασμένοι ἦσαν, à φαίνομαι, *appareo.* f. 2. φανήσομαι, præt. pass. πέφασμαι, & Att. πέφασμαι, a. 2. ἐφάνην. α. 166.

Ε''πεφνεν, *occidit*, imperf. à πέφνω, idem quod φένω, *occido.* p. m. πέφονα. ε. 148. α. 57.

Ε'πέφραδε, a. 2. ind. act. ἐπιφράζω, *induco, indico.* f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. Th. φράζω, dico, memoro. ϑ. 74. 162.

Ε'πεφράσατ', *excogitavit*, a. 1. m. Poët. pro ἐπεφράσατ'. Th. φράζω, *dico.* ϑ. 160.

Ε'πέφυκον, *enata erant*, imperf. verbi πέφυκα, idem quod φύω, nascor. f. σω. a. 2. ἔφυν. α. 76. ϑ. 673.

Ε'πέχειν, *abstinere*, præs. inf. Th. ἔχω, f. ἕξω. ε. 134.

Ε'πέων, gen. pl. ab ἔπος, ους, τὸ, *verbum.* Th. ἔπω, dico. ε. 401.

Ε'πήγαγε, *adduxit.* Atticè pro ἐπῆγε, præt. m. vel a. 2. act. Th. ἄγω, *duco*, f. ξω. ε. 240.

Ε'πετήσιος, ος, ὁ, *annuus.* Th. ἔτος, ους, τὸ, *annus.* ε. 31. 515.

Ε'πῆν, *aderat*, imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 114. 598. ϑ. 799.

Ε'πὴν, *postquam*, ex ἐπὶ, & ἦν, pro ἂν, & hoc pro ἐάν. ε. 289.

Ε'πήνεσαν, *laudarunt*, aor. 1. Poëtice, pro ἐπῄνεσαν, ab αἰνέω. Th. αἶνος, laus. ϑ. 664.

Ε'πλώσθη, *completa erat.* a. 1. pass.

pass. ind. ab ἐπανύω, *expedio*. Th. ἀνύω, item, ἀνύτω, *perficio*. α. 311.

Ἐπήρατον, *amabilis*. Th. ἐράω, άσω, *amo*. ε. 63. Ϡ. 67.

Ἐπηρεφέας, *coopertis*, ab ἐπηρεφὴς, *tectus*. & hoc ab ἐρέφω, ψω, *tego*. Ϡ. 598.

Ἐπὶ, præpolit. regit gen. dat. & acc. ε. 250. α. 76. 306.

Ἐπιέμβυαι, concendere, a. 2 inf. Æol. pro ἐπιβῆναι. Ἐπιβησέμβυ, Ion. pro ἐπιβήσειν, f. 1. inf. Ἐπιβάντες, ἐπιβᾶσα, aor. 2. part. ab ἐπιβαίνω, *conscendo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, aor. 2. ἔβλω. α. 40. Ϡ. 396.

Ἐπιδείελα, adv. *post meridiem*, à δείλη, ης, ἡ, *tempus pomeridianum*, q. à δέω & ἔλη, quum solis splendor deficere incipit. Malo ἐπὶ δείελα, circa pomeridianum tempus. ε. 808. 819.

Ἐπιδέρκεται, *inspicit*, præs. ind. Th. δέρκω, *video*. f. 2. δερκῶ, a. 2. ἐδρακον. ε. 266.

Ἐπιδώσω, *dabo*, f. 1. verbi δίδωμι, *do*, a. 2. ἔδων, ως, ω. ε. 394.

Ἐπείκελον, *similis*. Th. εἴκω, ξω, *similis sum*. α. 182. Ϡ. 207.

Ἐπιθείς, *imponens*, a. 2. part. act. Them. τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθλω. ε. 695.

Ἐπιθήκη, ης, ἡ, *accessio*, *additio*. Th. τίθημι. *pono*. ε. 378.

Ἐπίθοντο, *obtemperarunt*, 3. pl. a. 2. med. à πίθομαι, *assentior*, a. 2. m. ἐπιθόμην, p. m. πέποιθα. præt. pass. πέπεισμαι, f. 1. pass. πεισθήσομαι. ε. 69. Ϡ. 474.

Ἐπὶ--θόρε, a. 2. act. à θορέω, *salio*. α. 321.

Ἐπιθρώσκουσα, *insiliens*, pr. part. f. g. Th. θρώσκω, *salio*. α. 438.

Ἐπίκλησιν, acc. ab ἐπίκλησις, *cognominatio*, ab ἐπὶ, & καλέω, f. έσω, *voco*. Ϡ. 207.

Ἐπίκλοπον, *furax*. Th. κλέπτω, ψω, *furor*, p. m. κέκλοπα. ε. 67. 78.

Ἐπίκουροι, *auxiliarii*, ab ἐπίκουρος, ε, ὁ, *auxiliator*. Ϡ. 815.

Ἐπικρατέουσα, pl. num. part. præs. ab ἐπικρατέω, *prævaleo*. Th. κράτος, *robur*. α. 308.

Ἐπικρατέως, Poët. pro ἐπικρατῶς, adv. *valide*. Th. κράτος, εος, τὸ, *robur*. ε. 204.

Ἐπικυρτώοντε, *attollentes*, Poëtice dualis num. part. præs. ab ἐπικυρτόω, ῶ, *incurvo*. Th. κυρτὸς, ὴ, ὸ, *curvus*. α. 234.

Ἐπιλήθεο, *oblivisce*, Ion. pro ἐπιλήθου, præs. imper. verbi ἐπιλήθομαι, *obliviscor*. Th. λήθω, f. σω, *lateo*, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 273. Ϡ. 102.

Ἐπιμάρτυροι, testes. Th. μάρτυς, υρος, ὁ, ἡ, *testis*. α. 20.

Ἐπιμειδήσας, *arridens*, a. 1. part. act. Th. μειδάω, f. ήσω, *rideo leniter*. Ϡ. 547.

Ἐπιμετρήσω, *mutuo dabo*, f. 1. ab ἐπιμετρέω, in mensura addo. Them. μέτρον, τὸ, *mensura*. ε. 395.

Ἐπιμηθὴς, nomen viri. ε. 85.

Ἐπιμίσγεται, *commiscetur*, præs. ind. à μίσγω, pro μίγνυμι, *misceo*, f. ξω. Ϡ. 802.

Ἐπιμωμητὴ, *vituperabilis*, ἡ. Th.

μῶμος, ου, ὁ, *dedecus.* ε. 13.

Ἐπιόντα, *accedentem*, a. 2. act. part. ab ἔπειμι, *accedo.* Th. εἶμι, *eo.* ε. 673. α. 333. 425.

Ἐπίορκον, *perjurium.* Th. ὅρκος, ου, ὁ, *jusjurandum.* ε. 280. 802. θ. 232.

Ἐπιπάγχυ, *prorsus*, adv. πάγχυ, pro πάνυ, *valde.* ε. 262.

Ἐπιπειθόμενος, *obtemperans*, præs. part. à πείθομαι. Vide in ἐπίθοντο. α. 369.

Ἐπιτελομένοιο, gen. Ion. *volventε*, ἐπιτελόμενος, pro ἐπιπελόμενος. Th. πέλομαι, *fum.* α. 87. θ. 493.

Ἔπιτελον, *implebant*, 3. pl. a. 2. act. à πιτελάω, pro πιμπλάω, vel πίμπλημι, *impleo.* a. 2. ἔπιτλην, ſicut à πιμάω, ἔπιμον. Them. τλέος, ου, ὁ, *plenus.* α. 291.

Ἐπιπνείουσι, *inſpirant*, præſ. ind. Them. πνέω, f. πνεύσω, ſpiro. θ. 872.

Ἐπίῤῥοθοι, ex ἐπὶ, & ῥόθος, ου, ὁ, *undarum fremitus.* ἐπίῤῥοθος, ου, ὁ, ἡ, *auxiliator*, *utilis.* ε. 558.

Ἐπισμυγερὴ, *ærumnoſa*, ἡ. Th. σμύχω, *vaſto*, f. ξω. α. 264.

Ἐπισσοβέλω, *iteratam ſationem.* Th. σπείρω, f. σπερῶ, ſero. ε. 444.

Ἐπιστημόνως, *ſcienter*, adverb. ab ἐπίστημαι, *ſcio*, ex ἐπὶ & ἵστημι, ſcio. α. 107. θ. 87.

Ἐπιστολάδην, Adv. *ornate*, *ſuccinctε.* Th. στέλλω, *mitto.* item, στίλβω, f. στελῶ, p. ἔσταλκα, a. 1. ἔστειλα, p. m. ἔσταλα. α. 287.

Ἐπιστρέφεται, convertitur, præſ. ind. à στρέφω, verto, f. ψω, p. ἔστροφα, a. 2. ἔστραφον. θ. 753.

Ἔπισχε, præſ. act. imperat. *cohibe*, *inhibe*, ab ἴσχω, pro ἔχω, *inhibeo.* α. 446. hinc ἐπίσχεθον, in dual. α. 350.

Ἐπιτέλλεται, *exoritur*, præſ. ind. hinc ἐπιτελλομένων, Æol. pro ἐπιτελλομένων, part. præſ. gen. pl. f. g. Th. τέλλω, verbum inuſitatum. ε. 381. 565.

Ἐπίφρονα, acc. ſing. ab ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, *prudens.* Th. φρὴν. θ. 122. ἐπιφροσυνῃσι, dat. pl. Ion. pro ἐσιφροσυνάας, ab ἐπιφροσύνη, prudentia. θ. 122. 661. 896.

Ἐπιχθόνιοι, *in terris verſantes.* idem quod ἐπίγειοι, οἱ ἐπὶ τῇ χθονὶ ὄντες. ἐπιχθονίοισι, dat. pl. Ion. ex ἐπὶ & χθὼν, ονὸς, ἡ, terra. ε. 122. θ. 372.

Ἐπιψαύων, præſ. part. ab ἐπιψαύω, *contingo.* Th. ψαύω, idem quod ψάω, tango. α. 217.

Ἔπλεθ, per ſyncopen, pro ἔπλετο, *facta eſt*, à πέλομαι, ſum. item, ἔπλειτο, imperf. pro ἔπλετο. θ. 425. 836.

Ἔπλετο, Adv. *prope*, ab ἐμπελάζω, *appropinquo.* Th. πέλας, prope. α. 372.

Ἔποίησεν, a. 1. ind. ἴχνος ποιεῖν, veſtigium facere. à ποιέω, *facio.* ε. 678.

Ἐπομόσῃ, 3. ſing. a. 1. act. ſubj. Poëtice, pro ἐπόμοσῃ, *juraverit*, ab ἐπόμνυμι f. ἐπομόσω. Th. ὄμνυμι, *juro*, f. ὀμόσω, p. ὤμοκα. θ. 793.

Ἔπον-

Ε᾽πονται, 3. pl. præſ. ἕπονθο, *ſequebantur*, pro εἵπονθο abjecto augmento, imperf. Ion. ab ἕπω, *ſequor*. ſ. 403. α. 277.

Ε᾽ποπτάδειν, *inſpicere*. Th. ᾽όπθομαι, video, p. m. ὤπα, a. 1. ᾽ώφθων. ſ. 765.

Ε᾽πόρσεν, a. 1. ind. *irruit*, ex ἐπὶ, & ὀρύω, f. σω, *impetu feror*. Th. ᾽όρω, *concito*. f. ῥῶ vel ρσω, α. 442. 452.

Ε᾽πος, εος, τὸ, *verbum*. Them. ἔπω, dico. ſ. 451. α. 330.

Ε᾽ποτᾶτο, *volabat*, 3. ſing. imperf. med. à ποτάομαι, *volo*, à ποτὴ, ῆς, ἡ, *volatus*. Th. πέτομαι, vel πετάομαι, *volo*. α. 222.

Ε᾽ποτρυνέειν, *inſtigare*, præſ. inf. act. Th. ὀτρυνω, f. υνῶ, *incito*, p. γνα. ſ. 595.

Ε᾽πρησε, a. 1. ind. pro ἔπρησε, à πρήθω, *incendo*. ϑ. 856.

Ε᾽πτὰ, ſeptem. α. 272.

Ε᾽πταπόδην, *ſeptempedalem*, acc. ab ἑπταπόδης, ex ἑπτὰ, & πούς, ποδὸς, *pes*. ſ. 422.

Ε᾽πτάπορον, acc. ſing. nomen fluvii, q. d. *habens ſeptem vias*. ϑ. 341.

Ε᾽πτάπυλος, *ſeptem portas habens*, à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & ἑπτὰ, *ſeptem*. ſ. 161. α. 49.

Ε᾽πτάτην, *evolat*, 3. ſing. præt. paſſ. à πτήσω, Poëtice πτοιέω, *terrefacio*, *attonitum reddo*. πτήσομαι, *attonitus ſum*. item, *animo ſpectio attento*. quæ ſignificatio huc quadrat. ſ. 445.

Ε᾽πώνυμον, ου, τὸ, nomen è re impoſitum, ex ἐπὶ, & ὄνομα, ατος, τὸ, nomen. ϑ. 144. 282.

Ε᾽πῶρσε, *concitavit*, 3. ſing. a. 1. act. ab ἐπόρω, *concito*. Them. ᾽όρω, ῥῶ, & ρσω, *concito*. α. 69.

Ε᾽ραζε, pro ἔραζε, Adv. ad locum, *in terram*, *humi*. Th. ἔρα, ερας, ἡ, terra. α. 174. 268.

Ε᾽ραζε, humi. in proſa χαμαὶ. adverb. ſ. 419. 471.

Ε᾽ρασσάτθ, a. 1. m. *amavit*, pro ἐράσατο Poëtice; ab ἐράω, *amo*, f. άσω. hinc ἐρατὸς, *amabilis*, *jucundus*, & ἐρατεινὸς, ἡ, ὸν, *amabilis*. ϑ. 70. 136. 915.

Ε᾽ρατὼ, οῦς, οῦς, ἡ. *Erato*, nomen mulieris vel Muſæ, ab ἐράω, amo. ἐρατὴ, amabilis. ϑ. 78. 247.

Ε᾽ργάζοντο, *operantur*, ἐργάζοντο, imperf. pro εἰργάζοντο, abj. augmento. ἐργάζου, pro ἐργάζε, Dorice, præſ. imperat. ἐργάσσαιο, a. 1. med. opt. εἴργασμαι, p. paſſ. Th. ἔργον, *opus*. ſ. 43. 150. 297. 312.

Ε᾽ργμαθ, *operi*, dat. ſing. pro ῥέγμαθ, per metatheſin, à ῥέζω, ῥέξω, & per metatheſin ἔρξω, facio. ſ. 799. ϑ. 823.

Ε᾽ργον, *opus*. ἔργοιο, gen. Ion. pro ἔργου. ἔργ᾽, pro ἔργα. ſ. 20. 21. 389. ϑ. 146.

Ε᾽ρδειν, *facere*, præſ. inf. ab ἔρδω, idem quod ῥέζω. ſ. 35. ϑ. 417.

Ε᾽ρεβος, εος, τὸ, *Erebus*, eſt nomen gehennæ, *caligo*. ἐρέβεσφιν, ex orco, ἐρέβους pro ἐρέβεος, φιν, eſt paragoge Poëtica. ἐρεβεννὴ, *caliginoſa*, ab ἔρεβος, εος, τὸ, *caligo*. ſ. 17. ϑ. 125.

Ε᾽ρειπομένης, *diruta*, præſ. part. paſſ.

pass. ab ἐρείπω, *diruo*. f. ψω. ϑ. 704.

Ἐρεμνῆς, gen. sing. quasi ἐρεβεννῆς, ab ἐρεμνὴ, *obscura*. Th. ἔρεβος, εος, τὸ, *orcus*. α. 444. ϑ. 334.

Ἐρύμωον, per syncopen, pro ἐρυζήωμεν, vel potius pro ἐρυόμωον, à Themate ἐρύω, *investigo*. Vide Th. ἐρύζω, f. ξω, *ructo*, a. 2. ἤρυγον. Alii ἐρύμωον, Doricè, pro ἐρύωμεν, ab εἴρω, seu ἐρέω, *dico*. ε. 474.

Ἐρέω, dico. Th. εἴρω, dico. ε. 200. 284. α. 330.

Ἐϐρύχεω, *valde mugientis*, Ion. pro ἐϐρύχου, ab ἐϐρύχης, υ, ὁ, *valde mugiens*, ex ἐϐ quod in compositione valet *valde*, & βρύχω, ξω, *strideo*, *frendeo*. ϑ. 832.

Ἐϐγδοπος, gen. Ion. ab ἐϐγδοπ-ος, υ, ὁ, ἡ, Poëtice pro ἐϐδοπος, *valde sonans*. Th. δοπος, υ, ὁ, sonitus. ϑ. 41.

Ἔϐιζε, *certabat*, imperf. pro ἤϐιζε, ab ἐϐίζω, certo. Them. ἔϐις, *lis*. α. 5. ϑ. 534.

Ἐϐλήλης, ος, ὁ καὶ ἡ, Ion. pro ἐϐλαλης, *valde virescens*, ex ἐϐ, intensiva particula, & θάλλω, *vireo*. ϑ. 30.

Ἔϐλος, ἡ, *ancilla*, *famula*, ab εἶρος, ος, τὸ, *lana*. hinc ἔϐλος, υ, ἡ, *ancilla*, *quæ lanificium exercet*. ε. 600.

Ἐϐόμυπον, *valde sonantem*, ex ἐϐ *valde* (quæ est particula in compositione tantum usitata, intendens significationem) & ex κτύπος, υ, ὁ, *sonus pulsu factus*, per prosthesin Γ κτύπος, à τύπος, υ, ὁ. Th. τύπτω, *pulso*, *verbero*. ϑ. 456. 930.

Ἐϐυδὴς, ές, *valde glorioſus*. Th. κῦδος, εος, τὸ, gloria. ϑ. 938.

Ἐϐύμυγον, *valde mugientem*, à μυκάω, *mugio*. boum proprium. ε. 788.

Ἐϐυννὺς, ύος, ἡ. *Furia*, peccatorum ultrix. in acc. pl. ἐϐυννύας, ἐϐυννῦς. ε. 801. ϑ. 185.

Ἔϐυσα, *cecidit*, a. 2. Ionic. Th. ἐρείπω, *everto*, f. ψω, item, *cado*. α. 423.

Ἔϐις, ιδος, ἡ, *lis*. acc. τὴν ἔϐιν, & ἔϐιν. ε. 28. α. 148.

Ἐϐιόντες, *antecedentes*, a. 1. part. ab ἐϐίζω, f. ισω. *contendo*, *certo*. Th. ἔϐις, ιδος, ἡ, lis. ε. 437.

Ἐϐοώτης, ος, ὁ καὶ ἡ, *valde potens*. ab ἐϐ, particula in compositione tantum usitata, intendens & augens significationem eorum quibuscum componitur; & σθένος, εος, τὸ, *robur*, *vis*. Th. σθένω, *valeo*, *possum*. ε. 414. ϑ. 4.

Ἐϐομφεόφωιο, gen. Ion. *valde tonantis*. Th. σμφεοφωέω, ήσω, *magnos strepitus edo*. ϑ. 915.

Ἐϐόφων, gen. pl. ab ἔϐοφος, ος, ὁ, *hœdus*, q. ἔαρ ϐ φαινόμενος, quod vere nasci soleat. ε. 541.

Ἑ ἑμῇ, dat. sing. ab Ἑρμῆς, ῆ, ὁ, *Mercurius*. ab εἴρω, *dico*, *nuntio*. Ἑρμείω, acc. Ion. pro Ἑρμείαν. Ab Ἑρμείας, dicitur etiam Ἑρμίας, Poëtice, pro Ἑρμῆς. ε. 68. ϑ. 444.

Ἔξ, f. 1. ab ἕδω. Th. ἵζω, f. ἵξω, & per

& per metathesin, ἔρξω. hinc ἔρξας, a. 1. part. ε. 325. 708.

Ε'ρόσσα, f. g. in masc. ἐρόεις, εν̃ς, *amabilis*: ἔρως, ωτ©, ὁ, in malam partem accipitur; ἔρ© vero in bonam. Them. ἐρέω, *amo*. ϑ. 120. 245.

Ε"ρ©, ω, ὁ, *Amor*. Th. ἐρέω, *amo*. ϑ. 120. 201.

Ε"ῤῥηξε, *perrupit*, a. 1. act. à ῥήσσω, vel ῥήγνυμι, *frango*, f. ξω, a. 2. ἔῤῥαγον, p. m. ἔῤῥηγα. α. 140. 415.

Ε'ῤῥιγόντι, *formidanti*, præs. part. act. ab ἐῤῥίγω, *formido*, quod est ab ἔῤῥιγα, præt. med. verbi ῥιγέω. Th. ῥῖγ©, ε©, τὸ, *rigor, frigus*. α. 228.

Ε"ῤῥιψε, a. 1. ind. verb. ῥίπτω, *abjicio*, f. ψω, p. ἔῤῥιφα, a. 1. ἔῤῥιψα, a. 1. part. ῥίψας, a. 2. ἔῤῥιπον, p. m. ἔῤῥιπα. ϑ. 181.

Ε'ῤῥωοντο, *ruebant*, 3. pl. pluſq. Poëtice, pro ἔῤῥωντο, à ῥώννυμι, *roboro*, f. ῥώσω, à ῥώω, hujus paſſivum ῥώομαι, *roboror*. item *fluo, ruo*. in imperf. ἐῤῥώοντο, *feſtinabant, ruebant*. α. 230.

Ε'ρυθτίῃ, dat. ſing. nomen proprium loci, ab Ε'ρυθεία, ας, ἡ. ϑ. 290. 983.

Ε'ρύηι, *abducat*. præs. act. opt. ab ἐρύκω, *inhibeo*, f. ἐρύξω. ε. 28.

Ε'ρύσσαι, a. 1. act. infin. ponitur pro imperativo, ἔρυσσο, pro ἐρύεσο, & ἔρυτ', pro ἔρυσο, ab ἐρύομαι, quod idem est cum ῥύομαι, *libero*. hinc ἔρυμα, τ©, τὸ, *munimentum*, ab ἐρύομαι, *custodio*. ε. 534. 622. ϑ. 304.

Ε'ρυσάρματες, *currum trahentes*, pro ἐρυσαρμάτους, per metaplasmum, ut ait Eustathius, in Ἰλιάδ. π. ex ἐρύω, ἐρύσω, traho, & ἅρμα, τ©, τὸ, *currus*. α. 369.

Ε'ρυσάμβ©, *extractus*, Poëtice, pro ἐρυσάμβ©, a. 1. part. med. ab ἐρύω, f. ύσω, traho. α. 457.

Ε"ρχεται, præs. ind. ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλθον, p. m. ἦλυθα. ε. 417. α. 439. ϑ. 91.

Ε'ς, Poëtice, pro εἰς, *in*. ἐς φά©, in lucem. ϑ. 626.

Ε"σαν, 3. pers. pl. imperf. per systolen Poëticam, pro ἦσαν, ab εἰμὶ, sum. α. 161. 245. ϑ. 586.

Ε"σθειν, præs. inf. ab ἔσθω, *comedo*, & hinc ἐσθίω, *idem*. ε. 276. ϑ. 773.

Ε'σθλὸς, ἡ, ὸν, bonus, a, um. dat. pl. Ion. ἐσθλοῖσιν. ε. 119. 212.

Ε'σίδῃ, *inspexerit*, poëtice pro εἰσιδῇ. 3. singul. a. 2. act. subj. ab εἰσείδω, *intueor*. Th. εἶδω, video, f. εἴσομαι, aor. 2. εἶδον, & ἴδον. ε. 608. ϑ. 82.

Ε'σκάτθετο, *condidit*, pro εἰσκατέθετο. a. 2. m. 3. pers. sing. verbi εἰσκαταθέμαι. Th. τίθημι, *pono*. a. 2. m. ἐθέμην, σο, το, ϑ. 890.

Ε"σκε, poëtice pro ἦ, *erat*, ab εἰμὶ, sum. ε. 150.

Ε'σκέδασ', *dispersit*, pro ἐσκέδασε, a. 1. ind. à Th. σκεδάω, vel σκεδάννυμι, *dissipo*, f. σω. ε. 95.

Ε'σκομίσσαι, *importare*, a. 1. inf. act. à κομίζω, *porto*. Th. κομέω. *curo*. ε. 604.

Ε'σμαεφάγησεν, *stridit*, a. 1. act. à σμαεφαγέω, *fragorem edo*. & ἐσμαεφάγιζεν, imperf. à σμαεφαγίζω. Th. σμαεφαγέω. ϑ. 679. 693.

Ε'σπερίδες, Hesperides, ab ἕσπερος, ου, ὁ, *vesper*. *Hesperides*, h.e. Tzetze interprete, *vespertinæ horæ*. quibus curæ sunt poma, h.e. *quo tempore stellas in cælo videmus*, tanquam poma. ϑ. 215. 275.

Ε'σπετο, poëtice pro εἵπετο, *sequebatur*, imperf. pass. ab ἕσπομαι, *sequor*. poëtice pro ἕπομαι. ἕσπετε, pro ἕπετε, præs. imperat. verb. ἕπω, *sequor*. ϑ. 114. 201.

Ε'σταμένη, a. 1. m. part. f. g. ἠέρα ἑσταμένη, *aëre involuta*. pro ἐσταμένη. τὸ σίγμα poëtice duplicatur. ab ἕννυμι, f. ἕσω, *induo*. Th. ἕω, *induo*. ε. 124. 221. 534.

Ε'στεται, erit, & ἐσσεῖται, pro ἔσται, f. 1. ex εἰμὶ, *sum*. ε. 182. 501. ἔσσεαι, eris, pro ἔσῃ. ε. 308.

Ε'στόμφα, & ἐστομφόωσι, fut. 1. part. verbi εἰμὶ, *sum*. ε. 56. ϑ. 32.

Ε'στυμφώς, *certatim*, *cum impetu*, adv. pro στεσυμφώς, per metathesin. Th. σείω, σθύω, poëtice σύω, *concutio*. α. 340. ϑ. 181.

Ε'συτ', perf. pass. pro ἔσυται, *irruit*, pro στεσυται, per metathesin. à σθύω, f. σθύσω, p. στέσθυκα, præt. pass. στέσθυμαι, ubi abjecto ε & facta metathesi est ἔσυμαι. Th. σείω, f. σείσω, *concutio*. α. 458.

Ε'σῃ, erit, per syncopen pro ἔσεται, f. 1. verbi εἰμὶ, *sum*. ε. 34. 191. 476.

Ε'σσάλατ', *succinctas habebant*, pro ἐσσάλαται, 3. pl. præterit. pass. Ion. pro ἐσσαλμένοι εἰσί. Th. σάλλω, *orno*. σέλλομαι, *vestibus ornor*. f. 2. σαλῶ, p. ἔσσαλκα, a. 1. ἔσσειλα. præt. pass. ἔσσαλμαι, p. m. ἔσσλα. α. 282.

Ε'σσαότ', pro ἐσσαότε, *stantes*, part. act. dualis num. ab ἵστημι, *sto*. f. σήσω. præt ἕσσακα. in part. præt. ἐσσακὼς, & per syncopen ϑ κ, ἐσσὼς, ὁτος. pro quo ἐστηὼς. ϑ. 519. item ἐσσώς, ῶτος. α. 61. 747.

Ε'σσαον. *stabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἵστημι, *sto*. α. 196.

Ε'σσᾶσι, stant, 3. pl. præs. act. ab ἵστημι, quod poëtis idem est quod ἵστημι, sto. ϑ. 796.

Ε'σσεφάνωται, *cinctum est*, præt. perf. pass. ἐσσεφάνωμαι, σαι, ται. hinc in pl. perf. ἐσσεφάνωϑε, à στεφανόω. Them. στέφω, *corono*. α. 204. ϑ. 382.

Ε'στη, stetit, a. 2. ab ἵστημι, f. στήσω, p. ἕστηκα. α. 361. ϑ. 745.

Ε'στήριχται, *firmatæ sunt*, 3. sing. præt. hinc ἐστήριχϑε, in pl. perf. à στηρίζω, f. ξω, *statuo*. α. 218. ϑ. 779.

Ε'στίη, dat. Ion. pro ἑστίᾳ, ab ἑστία, ας, ἡ, *focus*. item *Vesta*, quæ vox hinc orta est. Dicitur & Ion. ἱστίη. ε. 732. ϑ. 454.

Ε'στι, ἐστὶ, ἔστιν, *est*, *licet*. ab εἰμὶ, *sum*. ε. 36. ἐς'. ϑ. 720.

Ε'σφαράγιζον, *sonum excitabant*, imperf. verbi σφαραγίζω. Th. σφάραγος, ου, ὁ, *sonus*. ϑ. 706.

Ε'χα-

Ε᾽σχαλῆ, *extrema*, dat. ab ἔσχατα, extremitas rei alicujus. Th. ἔσχαλ-ος, ου, ὁ, *ultimus*. Θ. 275.

Ε᾽σχον, *obtinuerint*, a. 2. ab ἔχω, *habeo*, f. ξω. ε. 125. Θ. 113.

Ε᾽στω, *esto*. 3. sing. præs. imperat. ab εἰμὶ, *sum*. ε. 368.

Ε᾽ταῖρ-ος, *amicus*, acc. ἑταῖρον, & ἕταρον, poëtice. ε. 181. 705. 714.

Ε᾽ταμὸθη, *extentum est*, a. 1. pass. à ταμύω. f. σω. p. κα. Th. τείνω, tendo. Θ. 177.

Ε᾽τεα, acc. ἔτας, pro ἔτε-ος, gen. sing. ab ἔτ-ος, *annus*. ε. 129. 171. 694. Θ. 803.

Ε᾽τεκ᾽, pro ἔτεκε, *peperit*, a. 2. act. verb. τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 1. pass. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. Θ. 60. 211. 287. 295.

Ε᾽τελέσθη, 3. person. a. 1. pass. à τελέω, *ad finem perduco*. f. έσω. Them. τέλ-ος, ε-ος, *finis*. Θ. 59.

Ε᾽τεροζήλως, *inique*, adverb. ab ἑτεροζηλ-ος, qui alio zelo ducitur. ab ἕτερ-ος, *alius, diversus*, & ζῆλ-ος, ου, ὁ, *æmulatio*. Θ. 544.

Ε᾽τερ-ος, ἑτέρη, *alter, alius*. ἑτέρηφι, pro ἑτέρη, nominat. f. g. φι per paragogen additur. ε. 187. 214. ἑτέρη γε. Θ. 752.

Ε᾽τέρωθε, θεν, *ex altera parte*, adverb. ab ἕτερ-ος. α. 184. 281. Θ. 676.

Ε᾽τέτυκτο, *factus erat*, 3. singul. plusq. perf. poetice, pro ἐτέτυκτο. à τεύχω. f. ξω. *fabricor*. α. 208.

Ε᾽τήκετο, *liquescebat*, imperf. verbi τήκω, & Dor. τάκω, f. ξω. *liquefacio*. p. med. τέτηγα. Θ. 862.

Ε᾽τήτυμα, *vera*, pro ἔτυμα, per poeticam epenthesin syllabæ τη. Th. ἔτυμ-ος, *verus*. ε. 10.

Ε᾽τικτεν, genuit, imperfect. verb. τίκτω, pario. f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. a. 2. sub. τέκω. a. 1. pass. ἐτέχθην. p. m. τέτοκα. Θ. 45. &c.

Ε᾽τι, *adhuc*. ε. 156. α. 176. Θ. 428.

Ε᾽τινάσσετο, *concutiebatur*, imperf. à τινάσσω, *quatio*, f. ξω. Θ. 680.

Ε᾽τισε, *coluit*. a. 1. ind. à τίω, *honoro*. α. 10.

Ε᾽τλαίνετο, *extendebatur*, imperf. à τλαίνω, quod à τείνω, *tendo*, f. νῶ, p. τέταγκα. α. 229.

Ε᾽τλη, *sustinuisset*, 3. sing. a. 2. à τλῆμι, *tolero*, f. τλήσω, p. τέτληκα, a. 2. ἔτλην. Th. ταλάω, άσω, *suffero*, hinc per syncopen τλάω & τλῆμι. α. 73.

Ε᾽τραπ᾽, *evertit*, a. 2. act. à τρέπω, verto. a. 2. ἔτραπον, f. ψω, p. φα, p. m. τέτροπα. α. 456. Θ. 58.

Ε᾽τραπον, imperf. *uvas calcabant*, à novo verbo τραπέω, formatum à fut. 2. τραπῶ, verb. τρέπω, *verto*. α. 301.

Ε᾽τρεφε, *nutrivit*, imperf. act. ἐτρέφετ᾽, pro ἐτρέφετο, imperf. pass. à τρέφω, f. θρέψω, *alo*, p. τέτροφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ε. 130. Θ. 107.

Ε᾽τρύγων, *vindemiabant*, 3. pl. imperf. pro ἐτρύγοσαν, à τρυγάω. Thema τρύγη, ης, ἡ, *tri-*

ticum, vindemia. α. 292.

Εὐτύμιον, *veris*, dat. pl. Ion. ab ἔτυμος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, *verus*. Vide paulo ante ἐτήτυμα. ϑ. 27.

Εὔτυχθη, *fuit*, a. 1. pro ἐτύχθη Poët. à Th. τύχω, f. ξω, *sum, fio*. p. paſſ. τέτυγμαι. α. 366.

Εὐτώσια, *inania*, acc. pl. ab ἐτώσιος, hoc ab ἐτὸς. Adv. *fruſtra*. Th. εἰμὶ. ε. 438.

Εὐτωσιοεργὸς, *qui in caſſum laborat*, ab ἐτώσιον, *inane*, & ἔργον, *opus*. ε. 409.

Εὖ, *belle*, adverb. ab ἐὺς, *bonus*. ε. 107. α. 355. ϑ. 73.

Εὐαγόρη, nomen mul. ϑ. 257.

Εὐαεῖ, dat. ſing. ab εὐαὴς, έος, ὁ, ἡ, *qui bene à ventis perflatur*. Th. ἄω, vel ἄημι, *ſpiro*. ε. 597.

Εὐαίχμη, nomen mul. ϑ. 259.

Εὐβοίαν, *Euboea*, nomen loci, ſeu inſulæ maris Ægæi, ex εὖ *bene*, & βόω, *paſco*. ε. 649.

Εὐδαίμων, *beatus*, hinc εὐδαιμονία, *felicitas*. Th. δαίμων, ονος, ὁ ἡ, *Deus*. ε. 824.

Εὐδμήτων, gen. pl. ab εὔδμητος, *bene ædificatus*. Thema δέμω, f. δμῶ, præt. δέδμηκα. α. 242.

Εὐδώρη, nomen mul. ϑ. 244. 360.

Εὔει, *torret*. præſ. ind. idem quod φλογίζει, ab εὔω, vel ἕω, *uro*, f. σω. ε. 703.

Εὐειδὴς, έος, ὁ, ἡ, *ſpecioſus*. ex εὖ, & εἶδος, εος, τὸ, *forma*. Th. εἴδω, video. ϑ. 250. 354.

Εὐεργὲς, *fabrefactum*, n. g. ab εὐεργὴς, *bene fabricatus*. Th. ἔργον, *opus*. ε. 627.

Εὐιερμενάων, Æol. pro εὐιερσιῶν, ab εὐιερσία, ας, ἡ, *beneficentia*. Th. ἔργον, *opus*. ϑ. 503.

Εὐιερκὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, *bene ſeptus*, ab ἕρκος, *ſeptum*. Th. εἴργω, *includo*. ε. 730.

Εὔιππον, nomen fluvii. ϑ. 345.

Εὐϊπτίσας, αντος, ὁ, a. 1. part. *qui rite diſpoſuit*, ab εὐϊπτίζω, *concinne diſpono*. Th. πίθημι, *pono*, f. ϑήσω. ϑ. 541.

Εὐϊπτοσύνη, concinna rerum diſpoſitio, quæ cadit in induſtrios, ab εὔϊπτος, ον, *concinnus*. Them. πίθημι, *pono*. ε. 469.

Εὐκηλήτειρα, *placatrix*, à κηλέω, ήσω, *mulceo*. ε. 462.

Εὔκηλος, *tranquillus*. ex εὖ & ἔκηλος, *mitis, pacificus*. ε. 669.

Εὐκημίσασθαι, *bene recondere*. a. 1. med. infin. Th. κημίω, unde κημίζω. ε. 598.

Εὐκόσμως, adv. *concinne, rectè*. Th. κόσμος, ου, ὁ, *ordo*. ε. 626.

Εὐκραέος, gen. ab εὐκραὴς, έος, ὁ, ἡ, *temperatus*. Th. κεράννυμι, *miſceo*. f. άσω, vel εὐκρὰς, per ſyncopen pro εὐκρατὴς. ε. 592.

Εὐκράτη, nomen mul. ϑ. 243.

Εὐκελέες, pl. num. ſunt *venti eteſii*, q. d. puri, non confuſi, ubi nullæ ſunt nebulæ, ab εὐκελὴς, *purus, liquidus*. Th. κρίνω, *diſcerno*. ε. 668.

Εὐκλιδμένον, *bene extructum*, perf. part. pro εὖ κεκλισμένον, à κλίζω, f. ίσω, *condo*. α. 81.

Εὐλιμένη, nomen mul. *bonus portus*. ϑ. 246.

Εὔμ-

Εὐμμελίης, ω, ὁ, Ion. pro Δμελίας, ω, ὁ, *fraxini peritus*. Th. μελία, ας, ἡ, *fraxinus*. α. 368.

Εὐνάζῃ, *cubitum ieris*, præs. sub. pass. ab εὐνάζω, *sopio*, f. άσω. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*. ε. 337.

Εὐνείκη, nomen mul. *bene litigans*. ϑ. 247.

Εὐνὴ, ῆς, ἡ, *cubile*. α. 40.

Εὐνηθεῖσα, *concumbens*, a. 1. part. pass. f. g. ab εὐνάω, f. ήσω, *sopio*. Th. εὐνὴ, ῆς, ἡ. *cubile*, εὐνῇ, εὐνὼ. ε. 327. α. 6.

Εὐνομίλω, nom. mul. *legitimam*. ϑ. 902.

Εὔξῃ, *oraveris*, 2. sing. a. 1. med. subj. εὔξωμαι, ῃ, ηται, ab εὔχομαι, *precor*, f. εὔξομαι, p. εὔγμαι. ε. 736.

Εὔξοον *bene rasam, politam, dolatam*, idem quod εὔξεος. Th. ξέω, *polio*, f. ξέω. α. 352.

Εὐορκος, qui jusjurandum religiose colit. Th. ὅρκος, ω, ὁ, *juramentum*. ε. 188. 283.

Εὔορμος, *tutus*. ab ὅρμος, ω, ὁ, *statio navium*. α. 207.

Εὐοχέων, *convivans*, præs. part. ab εὐοχέω. ab ὀχέω, ῶ, *porto*. Th. ὄχος, *currus*. Alii legendum esse contendunt εὐοχθέων, *lætus & victu abundans*, ut sit ab ὀχὴ, id est, τροφὴ, interposito ϑ. Vide in ὀχθέω, ῶ, *indignor*. ε. 475.

Εὔπεπλον, Th. πέπλος, ω, ὁ, *peplum*, vestis muliebris. ϑ. 273.

Εὐπλοκέων, gen. pl. ab εὐπλόκης, ος, ὁ, ἡ, *bene iunctus*. Th. πλέκω, ξω, *plecto, necto*. α. 306. 370.

Εὐποίητα, *fabrefactæ*, nom. pl. n. g. ab εὖ, & ποιέω, *facio*. α. 64.

Εὐπόωπη, nomen mul. ἡ μετὰ μεγάλης φαντασίας. ϑ. 261.

Εὐπυργος, *bene turrita*. ἀπὸ πύργος, ω, ὁ, *turris*, ein burg. α. 270.

Εὗρε, *invenit*, 3. sing. a. 2. act. ab εὑρίσκω, *invenio*, f. εὑρήσω, p. εὕρηκα, a. 2. εὗρον. inde in sub. εὕρω, ῃς, ῃ. ε. 349. α. 58

Εὐρρείτης, ω, ex εὖ & ῥέω, *fluo*, f. ῥύσω, p. ῥυκα. ϑ. 343.

Εὐρυάλη, nomen proprium mul. ϑ. 276.

Εὐρυβίης, Ionicè pro εὐρυβίας, ω, ὁ, *cujus vis se late extendit*. Hinc Εὐρυβίη, nomen proprium mul. Εὐρυβίλω. Ex εὐρὺς, έος, ὁ, latus, & βία, ας, ἡ, *vis*. ϑ. 239 375. 931.

Εὐρυμέτωπος, ω, ὁ, *latam frontem habens*. ἀπὸ μέτωπον, ν, τὸ, *frons*. Th. ὄπτομαι, video. α 82. 291.

Εὐρυνόμη, nomen mul. ϑ. 358. 907.

Εὐρυοδείης, gen. Ion. *spatiosa*. ex εὐρὺς, εῖα, *latus*, & ὁδὸς, *via*. εὐρυόδεος, ὁ, ἡ, & in f. g. etiam εὐρυοδείη, Ion. vero εὐρυοδείη ε. 195. α. 464. ϑ. 119.

Εὐρυόπα, *late sonans*, vocat. cas. ab εὐρυοπὴς, ω, ὁ. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, & εὐρὺ, late. Poetice vocativus ponitur pro nominativo. Item accentus nominativi manet in vocativo. Alii scribunt εὐρύοπα. ε. 227. 237 279.

Εὐρύοπα, accusat. casus ab εὐρύοψ, οπος, *latum habens* oc-

oculum, ab ὄψ. Th. ὄπλομαι, video. Ϡ. 514. 884.

Εὐρὺς, *latus*. Εὐρείη, Ionicè pro Εὐρεία. Εὐρύ. Ϡ. 45. 480.

Εὐρυθέα, acc. pro Εὐρυθέα, Poëtice; ab Εὐρυθεύς, έος, ὁ, nomen viri, cujus robur longe lateque patet. α. 91.

Εὐρύστερνος, qui habet latum pectus. à στέρνον, ν, τὸ, *pectus*, &c, Εὐρὺς, εῖα, ὺ, *latus, a, um*. Ϡ. 117.

Εὐρυτίων, nomen viri. Εὐρυτίωνα, acc. Ϡ. 293.

Εὐρώεντα, *amplam*, ab Εὐρώεις, *squalidus*. ab Εὐρως, ῶτος, ὁ, *caries, mucor*. ε. 152. Ϡ. 731. 739.

Εὐρώπη, nom. prop. Ϡ. 357.

Εὐς, έος, ὁ, *bonus*. ε. 50. α. 26.

Εὐστέφανος, *bene coronatus*, ex εὖ & στέφω, *corono*, f. ψω. ε. 298. α. 80. Ϡ. 978.

Εὐσφυρος, ὁ ἡ ἡ, cui eſt elegans pedum forma, à σφύρα, ας, ἡ, *malleus*, hinc σφυρὸν, ὸν, τὸ, *malleolus*. item *pes*, qui habet pulcros talos. α. 16. Ϡ. 254.

Εὐσσώτρε, *bene fabrefacti*. Epithet. ἁπλοΐης currus. α. 273. ὁ ἡ ἡ εὐσσωτος, vel ἄσσωτος, benè inſtructus σώτροις. σῶτρον τὸ eſt lignum orbiculare rotæ radios in ſe continens. Th. σείω, *quatio, agito*.

Εὖτ' pro ὅτε ſequente ἄν. ὅτ' ἄν, *poſtquam*, adv. temporis. ε. 179. 428. 596

Εὐτέρπη, nomen mul. & Muſæ, ab εὖ *bene*, & τέρπω, *delecto*. Ϡ. 77.

Εὐτειχὴς, *bene perforatus*, Poët. ἐὐτειχὴς. accipitur & pro εὐρύτειχὴς, *lato ore hians*. Th. τλέω, *perforo, terebro*, f. τρήσω. Ϡ. 863.

Εὐτροχάλῳ, dat. ab εὐτρόχαλος, bene currens, æquabilis, planus, à τροχαλὸς, *citus, velox*. Th. τρέχω, *curro*, f. θρέξω. p. δεδράμηκα, a. 2. ἔδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 597. 804.

Εὔτροχος, agilis. ab εὖ & τρέχω, *curro*. α. 463.

Εὔτυκτον, *bene fabricatam*. Th. τεύχω, *fabricor*. α. 136.

Εὔφρων, ονος, *hilaris*. Th. φρὴν, ενὸς, *mens*. ε. 773.

Εὐφρόναι, *noctes*, à nomin. ἡ Εὐφρόνη, *nox*. ὥθεν τὸ, Εὐφραίνεσθαι, *oblectari*. Th. φρὴν, *mens*. ε. 558.

Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia. Them. φρὴν, *mens*. Ϡ. 909.

Εὐχὰς, acc. pl. ab εὐχὴ, ῆς, ἡ, *precatio*. hinc & εὖχος, εος, τὸ, *honor*. Th. εὔχομαι, f. εὔξομαι, p. εὔγμαι. Ϡ. 419. 628.

Εὔχομαι, precor, εὔχεσθαι, præſ. inf. hinc εὐχωλέων, Ion. pro εὐχωλῶν, ab εὐχωλὴ, idem quod εὐχὴ, precatio. Th. εὔχομαι, precor. α. 62. Ϡ. 463.

Εὐώνυμος, ε, *clara*, quæ bene audiebat. Th. ὄνομα, ατος, *nomen*. Ϡ. 409.

Εὐωχέων, convivans, lætus, præſ. part. ab εὐωχέω. Th. εὐωχία, ἡ, *convivium*. ε. 475.

Ἐφ', pro ἐπὶ, præpoſit. *in, ſuper*. ε. 161. α. 406. 458.

Ἔφατ', pro ἔφατο, *dixit*, 3. ſing.

a. 2. med. ad formam, ἑσάμην, ἕσατο, ἕσατ. ε. 59. 210. α. 368.

Ε᾽φαινον, *ostendebant*, imperf. à φαίνω, f. φανῶ, p. πέφαγκα, a. 2. ἔφανον, a. 1. ἔφηνα, f. 2. pass. φανήσομαι. ϑ. 689.

Ε᾽φασαν, dixerunt, pro ἔφησαν, Doricè 3. pl. a. 2. verbi φημὶ. Vide ἔφατ᾽. ϑ. 19.

Ε᾽φεζομένῳ, *insidenti*, præs. part. ab ἕζομαι, *sedeo*, f. 2. ἑδοῦμαι. ε. 581.

Ε᾽φέπεσθαι, *incolunt*, 3. person. plur. ab ἕπω, ἕπομαι, *sequor*. hinc ἐφέπεσθαι, præs. part. ϑ. 366.

Ε᾽φερον, ες, ε, *ferebam*. Th. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. ε. 117. α. 342.

Ε᾽φέστασαν, *instabant*, 3. pl. imperf. act. ab ἐφέστημι pro ἐφίστημι, *instо, urgeo*. f. ἐπιστήσω, p. ἐφέστηκα, a. 2. ἐπέστην. α. 258.

Ε᾽φετμῆς, gen. ab ἐφετμὴ, *præceptum*. ab ἐφίημι, *immitto*. Th. ἕω, *mitto*. ε. 296.

Ε᾽φήρμοσε, *adaptavit*, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Th. ἄρω, *apto*. ε. 76.

Ε᾽φίεσαν, *immittebant*, 3. pl. imperf. ab ἵημι. Th. ἕω, *mitto*. α. 307.

Ε᾽φίμερος, ε, ὁ, *amabilis*, ab ἵμερος, *desiderium*. Th. ἱμείρω, *desidero*. α. 15. ϑ. 132.

Ε᾽φόρεις, ferebas, imperf. à φορέω, *fero*. Th. φέρω. Differunt propriè, φέρω, *fero*, & φορέω, *gesto*. ε. 38.

Ε᾽φόρεον, ferebant, imperf. Doricè pro ἐφόρουν, à φορέω. Th. φέρω. α. 293.

Ε᾽φορμήσασθαι, aggredi, a. 1. m. inf. ab ὁρμάω, *impetu feror*. hinc ἐφορμηθῶσι, a. 1. inf. Th. ὁρμὴ, impetus. α. 127.

Ε᾽φράσατ᾽, *cogitavit*, a. 1. m. ind. ἐφρασάτην, 3. dual. a. 1. act. à φράζω, *eloquor, cogito, consulto*, f. σω. ε. 85. ϑ. 892.

Ε᾽χ᾽, *contine*, pro ἔχε, præs. imperat. ab ἔχω, *teneo, habeo*. f. ἕξω. α. 95. 159.

Ε᾽χαραδρεον, *infrendebant*, 3. pl. imperf. à χαράσσω, ξω, *sculpo*. α. 235.

Ε᾽χεσκε, pro εἶχε, imperf. Poëticum ab ἔχω. ϑ. 533.

Ε᾽χέτλη, ης, ἡ, *stiva*, ὡς δὲ τὸ ἔχεται, quia manu tenetur. ε. 465.

Ε᾽χέφρονες, pl. ab ἐχέφρων, ονος, ὁ, *cordatus*. Th. φρὴν, *mens*, & ἔχω, *habeo*. ϑ. 88.

Ε᾽χθαίρῃ, *oderit*, præs. sub. ab ἐχθαίρω. Th. ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. ε. 298.

Ε᾽χθρὸς, *hostis*, ab ἔχθος, εος, τὸ *odium*. ε. 340. ϑ. 766.

Ε᾽χιδνα, *vipera*, in masc. ἔχις, ιος. & Ε᾽χιδνα, nomen mul. ϑ. 297. 304.

Ε᾽χόλωσε, ad iram commovit. a. 1. ind. act. à χολόω. Th. χολὴ, *bilis*. ϑ. 568.

Ε᾽χω, *habeo*, possum, habito. Imperf. εἶχον, & Ion. vel Poëtice ἔχον, f. ἕξω & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον, a. 2. sub. σχῶ. Præs. inf. ἔχειν, & Ion. ἐχέμεν. ε. 146. 205. 455. ϑ. 75.

Ε᾽ῷ, *suo*. dat. ab ἑός, ἡ, ὸν, suus, a, um. α. 385. ϑ. 464.

Ε᾽ὼν pro ὤν, *ens*. Ionica prosthesis,

sis, ab εἰμὶ, sum. ε. 512. α. 73.

Ἑωσφόρον, *luciferum*, ab ἕως, ω, ἡ, 4. simpl. *aurora*, & φέρω, *affero*. *phosphorus* hinc dicitur. Th. est, ἠὼς, ὁ☉, ᾶς, ἡ, *aurora*, q. d. aurea aura. ϑ. 381.

Z.

Ζαθέοιο, gen. Poëtice pro ζαθέου, à ζάθε☉, *valde divinus, admirandus*. ζα particula in compositione intendit significationem. Th. θεὸς, deus. ϑ. 6. 23. 192. 253.

Ζαμενὲς, a. 1. Ion. *vires intendit*. à ζαμενέω, quod est à ζαμενὴς, ἐ☉, *vehemens*. & hoc ex ζα & μενός☉, ε☉, τὸ, *robur*. ϑ. 928.

Ζείδωρ☉, *fertilis*, pro ζήδωρ☉, *ubertim proferens ad vitam sustentandam*. ex ζη; quod ex ζῆν, & δῶρον, *munus*. ε. 117. 171.

Ζεύξω, ὁ☉, ἡ, nomen proprium mul. q. d. *conjugans*, à ζεύγνυμι, *jungo*. ϑ. 352.

Ζεύς, Iupiter, gen. Διὸς, Διΐ, Δία, vocat. Ζεῦ. Dicitur & Ζηνὸς, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, & Dor. Ζὰν, Ζανὸς, &c. ε. 8. 47. ϑ. 47.

Ζεφύροιο, Gen. Poët. pro ζεφύρου, ζέφυρ☉, ex ζέω, *caleo*, & φέρω, fero. Est ventus humidus & calidus, qui facit ut plantæ germinent. ϑ. 379. 870.

Ζηλοῖ, 3. sing. præs. à ζηλόω, *æmulor*. Th. ζῆλ☉, *livor, invidia*. ε. 23.

Ζηνὸς, genit. à Ζεύς. Vide Ζεύς, Iupiter. ε. 86. 243, 251.

Ζητεύης, *quæras*, præs. sub. Poëtice pro ζητέω dicitur ζητεύω. ε. 398.

Ζόφ☉, ου, ὁ, *caligo*, inde ζοφερεῖο, gen. Ion. à ζοφερὸς, ᾶ, ὸ, *caliginosus*. α. 227. ϑ. 814.

Ζυγὸς, *jugum*, in plurali numero; ζυγὰ. Th. ζεύγνυω, f. ζεύξω, *jungo*. ε. 579. 813.

Ζῶε, *vivebat*, 3. sing. imperf. à ζώω Poëtice pro ζάω, ζῶ. ζώεσκον, imperf. Poëtice, pro ἔζωον. ε. 90. ϑ. 606.

Ζώῃ, vivat. (differt à ζωῇ vitæ.) 3. sing. præs. subj. Vide in Ζῶε, ε. 302.

Ζώῃσι, dat. pl. pro ζώοις, Ionic. ἰῶτα in fine est paragoge Ionica. à ζώνη, ἡ, *zona*. Them. ζωννύω, f. ζώσω, *cingo*. α. 233.

Ζωὸς, ζωὴ, ζωὸν, *vivus*, α, *um*. ζωῇσιν pro ζωοῖσιν, Ion. dat. pl. Th. ζάω, vivo. α. 157. 194. 244.

Ζῶσε, a. 1. Ion. *cinxit*, pro ἔζωσε, à ζώννυμι, *cingo*. ζώσαντο, *cinxerunt se*, 3. pl. a. 1. med. pro ἐζώσαντο. ε. 72. 343. ϑ. 573.

H.

Η Art. præpos. ut, ὁ, ἡ, τὸ; hic, hæc, hoc. ε. 13. 14. 220. &c.

Ἡ art. postp. ut ὃς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. ε. 277. α. 4. ϑ. 262.

Ἧι, *cui, quatenus*. ε. 136. α. 85. ϑ. 430.

Ἦ, sequente μὲν, *profecto, tamen*, adverb. α. 103.

Ἦ, *erat*, 3. imperf. ab εἰμὶ, sum.

α. 11. 101.

Ἦ κ', *dixit*, & ἦ pro φῆ, φῆ pro ἔφη, duplex aphæresis. a. 2. ind. à φημὶ, dico.

Ἦ, *aut*. ε. 173. ϑ. 6. 35.

Ἥβη, ἡ, *pubes*. ab Hebr. *Ebh. viror.* quod flos est in arbore revirescente, id pubes in homine. est & Ἥβη, Dea pubertatis. ε. 131. ϑ. 17. 950.

Ἡβήσειε, *annos pubertatis attigisset*, 3. sing. a. 1. Æol. opt. ab ἡβάω, ῶ, & Poëtice, ἡβώω. Th. ἥβη, ης, ἡ, *pubes*. ε. 131.

Ἡβᾷ, 3. sing. præs. act. opt. Attice, communiter ἡβάοιμι, ῶμι, Attice, ἡβῴην, ης, η, ab ἡβάω, f. ήσω, *pubesco*. ε. 696.

Ἠγάγετο, *duxit*, (3. sing. a. 2. med. pro ἤγετο, est, ἠγάγετο per Atticam reduplicationem) ἠγάγετ', pro ἠγάγετο, *duxit*, verb. ἄγω, *duco*, f. ἄξω, p. ἦχα, a. 1. ἦξα, a. 2. ἤγαγον, & Att. ἠγαγον. ϑ. 266. 901.

Ἠγαθέη, *divina*, ἠγάθεος, q. d. ἄγαν ϑεῖος. Th. ϑεὸς, *deus*. ϑ. 499.

Ἦγε, a. 2. act. ind. *abduxit*. Attice, ἤγαγε, ab ἄγω, f. ἄξω. ϑ. 994.

Ἡγεμονεύω, præs. ind. *præeo, sum dux*. Th. ἡγέομαι, f. ἡγήσομαι, *duco*. ϑ. 387.

Ἠγερέθοντο, *congregabantur*, 3. pl. imperf. pass. indic. ab ἀγερέθομαι, Poëtice, pro ἀγείρομαι, *congregor*, hinc imperf. ἠγειρετο. α. 475. Th. ἀγείρω, congrego, f. ερῶ, p. ἤγερκα. α. 184. 473. 475.

Ἡγῆτ', 3. sing. præs. med. subj. pro ἡγῆται, *præveniat*. (pro ωσηγῆτο.) si precibus te antevertat. præt. pass. ἤγημαι. ε. 710.

Ἠγνοίησε, *ignoravit*, a. 1. act. ab ἀγνοέω, Poëtice ἀγνοιέω, ex α, & νόος, νοῦς, *mens*. ϑ. 551.

Ἦγον', pro ἦγον, *ducebant*, (3. sing. imperf. med.) ab ἄγω. Vide ἠγάγοντο. α. 274.

Ἠδὲ, &. ε. 22. tum ἠδ', pro ἠδὲ. ε. 316. 381.

Ἡδεῖα, f. g. ab ἡδὺς, *suavis*, neut. ἡδύ. Comp. ἡδίων, Superl. ἥδιστος. ϑ. 40.

Ἤδη, adverb. *nuper, tum*. ε. 37. α. 172. At ἤδη *novit*, pro ἤδεε.

Ἡδυέπειαι, *suaviloquæ*, ab ἡδὺ, *suave*, & ἔπω, *dico*. ϑ. 965.

Ἦε, *aut*, pro ἤ. ε. 207. α. 345.

Ἠέλιος, *sol*, Poëtice, pro ἥλιος, Hebr. *El*, *splendor*, Græc. ἔλη, German. hell. ἠελίοιο, Ion. pro ἠελίου. ε. 154. 524.

Ἦεν, *erat*, scil. *licitum*, pro ἦν, ἦς, ἦ, Poëtice, ἦα, ἦας, ἦε, ab εἰμὶ, sum. α. 15. 22.

Ἠέρι, dat. pro ἀέρι, *aëre, caligine*, in mascul. genere *aër*, sed in f. g. *caligo*. Th. ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, aër. ε. 124. ϑ. 9.

Ἠεροειδέι, *obscuro*, ab ἠεροειδὴς, ές, ὁ ϰῇ ἡ, *obscurus*, ab ἠὴρ, ἠέρος, pro ἀὴρ, apud Poëtas, pro caligine & tenebris, & εἶδος, *forma*. Th. εἶδω, *video*. ϑ. 252.

Ἠερόεις, *tenebrosus*, ἠερόεις, ab ἠὴρ, pro ἀὴρ, ἀέρος, ὁ, *aër* ϑ. 119. 294. 807.

Ἤθεια, *mores*, acc. pl. ut & ἤθεα, *domicilia*. ἤθεσι, *habitaculis*

ε. 166

ε. 166. 523. Ϡ. 66.

Η᾽θεῖος, *patruus*, ἠθεῖ, vocat. pro ἠθεῖς, à θεῖος, *patruus*. Th. θεὸς, *Deus*. α. 103.

Η᾽θος, εος, τὸ, *mores*, ἐπίκλοπον ἦθος, *furaces mores*. ε. 67.

Η᾽θελον, *volebant*, imperf. ab ἐθέλω, *volo*. θέλω, idem. f. θελήσω. p. τεθέληκα. ε. 135.

Η᾽ιόνη, nomen mul. Ϡ. 255.

Η᾽ισαν, *incedebant*, 3. pl. pluſq. ab ἤειν. Alii volunt eſſe 3. pl. imperf. pro ἴσαν, quia η initio aliquando abundat. Sunt qui volunt eſſe 3. perſon. pl. aor. 1. inuſitat. εἶσαν, & Poet. ἧισαν. Th. εἶμι, *eo*. α. 170.

Η᾽κε, *immiſit*, 3. ſing. a. 1. act. ab ἵημι, *mitto*. α. 343. Ϡ. 669.

Η᾽λασα, *percuſſi*, a. 1. act. ab ἐλαύνω, f. ἐλάσω, a. 1. ἤλασ᾽, pro ἤλασε, *vulneravit*, p. ἤλακα. α. 363. 419. Ϡ. 291.

Η᾽λέκτρη, nomen mul. Ϡ. 266.

Η᾽λεκτρυώνη, nomen mul. α. 86.

Η᾽λεκτρύων, nomen viri. α. 3. 82.

Η᾽λεκτρος, ου, ἡ, & ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum, à λέκτρον, lectus. Th. λέχομαι, cubo. α. 142.

Η᾽λήλαντο, 3. pl. imperf. paſſ. ab ἄλημι, *erro*, *vagor*. Attica reduplicatione, pro ἤλαντο. Th. ἀλάομαι, ὦμαι, vagor. Alii volunt eſſe pl. perf. paſſ. per Atticam reduplicationem ab ἐλαύνω, f. άσω, in pl. perf. ἐληλάμεν, σι, ντι, & cum augmento temporali in pl. ἠλήλαντο, *diſcurrebant*. α. 143.

Η᾽λθε, *venit*. a. 2. Vide ἦλυθον. ε. 633. α. 81. Ϡ. 404.

Η᾽λιβάτοιο, gen. Ion. ab ἠλίβατος, τος, ὁ, ἡ, tam altus locus, ut Soli uni ſit pervius, ab ἥλιος, *ſol*, Æol. ἄελιος, & βαίνω, *eo*. Ϡ. 422. 483.

Η᾽λιτεν, *peccavit*, a. 2. act. ab ἁλιτέω, vel ἀλείτω. ἤλιτον, ες, ε. α. 80.

Η᾽λυθάμεν, *venimus*, præt. med. ab ἔρχομαι. Vide ἦλυθεν. Ϡ. 660.

Η᾽λυθεν, *venit*. a. 2. & per ſyncopen ἦλθεν, ab ἔρχομαι, venio, f. ἐλεύσομαι, p. m. ἦλυθα, a. 2. m. ἠλθόμεν. α. 2. 435.

Η᾽μαθίων, ωνος, nomen regis. Ϡ. 985.

Η᾽μαθόεντος, *arenoſo*, genit. ab ἠμαθόεις, Ion. pro ἀμαθόεις, εντος. Idem quod ψαμαθώδης, arenoſus. Th. ψάμμος, ου, ἡ, *arena*. α. 360.

Η᾽μαρ, *dies*, gen. ἤματος, ἤματι. hinc ἡμάτιος, *diurnus*. Th. ἡμέρα, ας, ἡ, *dies*. ε. 174. 417. 776. Ϡ. 597.

Η᾽μελλε, imperf. augmentum Atticum. ſic ἠβουλήθεν, pro ἐβουλήθεν. à μέλλω, futurus ſum, f. μελλήσομαι. Ϡ. 478. 888.

Η᾽μὲν, &, ſequente plerumque, ἠδὲ, &. ε. 337.

Η᾽μενον, part. præſ. ab ἧμαι, *ſedeo*. ε. 478. 499.

Η᾽μέρη, Ionic. pro ἡμέρα, dies. ε. 102. 820. 823.

Η᾽μερόκοιτος, ου, qui tota die dormit, epitheton furis, ab ἡμέρα, *dies*, & κοίτη, ης, ἡ, *lectus*. ε. 603.

Η᾽μέτερον, *noſtrum*, ἡμετέρου. ἡμετέρῃσι, dat. pl. Ion. Th. ἐγὼ, *ego*. ε. 296. α. 367.

Η᾽μεν-

Η᾽μησε, a. 1. ind. act. ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω, p. ᾔμηκα. hic per tmesin, pro ἀπήμησε. ϑ. 181.

Η᾽μιθεοι, *semidei*, ab ᾔμισυς, εος, *dimidius*, & ϑεὸς, *Deus*. ε. 159.

Η᾽μιόνων, gen. pl. ἡμιόνοισι, dat. pl. ab ἡμίονος, ὁ ἡ, *mulus*, q. d. semiasinus, ab ᾔμισυς, dimidius, & ὄνος, ὁ, *asinus*. ε. 46. 605.

Η᾽μισυ, *dimidium*, in mascul. ᾔμισυς, in f. ἡμίσεια. ε. 40. ϑ. 299.

Η᾽μος, *quando*, adverb. ε. 418.

Η᾽μων, *metebant*, 3. pl. imperf. act ab ἀμάω, *meto*, f. ήσω. α. 288.

Η᾽ν, *erat*, 3. pers. imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 149. α. 178.

Η᾽ν, quam. acc. ab ὃς, ἥ, ὅ. α. 93. 408. ϑ. 409.

Η᾽ν, *si*, pro ἄν: ἤν vero per aphæresin, pro ἐὰν. ε. 399.

Η᾽νία, ας, ἡ, *habena*. α. 95.

Η᾽νιόχη, nomen mul. *agitatrix*. α. 83. ἡνίοχος. α. 323.

Η᾽νίοχος, ὁ, auriga, q. d. ὁ τὼ ἡνίαν ἔχων, qui manu habenas tenet, equosque quo libet inflectit. α. 323.

Η᾽νορέης, *fortitudinis*, gen. ab ἠνορέα, idem quod ἀνδρεία. Th. ἀνὴρ, *vir*. ϑ. 516.

Η᾽ντινα, *quam*, acc. ab ἥτις, ὅστις, ὁτι, gen. ἧστινος, ἕτινος. ε. 761.

Η᾽νωγε, *jussit*, imperf. vel præt. med. ab ἀνώγω, *jubeo*, ἤνωξ᾽, pro ἤνωξε, *jussit*, a. 1. act. fut. ἀνώξω. ε. 68. α. 479.

Η᾽ος, gen. ab ἠὼς, *aurora*. Vide in ἠως. ε. 722. 819.

Η᾽παρ, ατος, τὸ, *jecur*. ϑ. 523.

Η᾽πειρος ἠπείροιο, pro ὑ, ἡ, *Epirus*, terra continens. ε. 622. ϑ. 139.

Η᾽πειτα, Poëtice, pro ἔπειτα, *deinde*, ex ἐπὶ, & εἶτα, *postea*. ε. 290. ϑ. 405.

Η᾽περοπεύσας, part. a. 1. act. *qui decepit*. ab ἠπεροπεύω, *decipio*, q. d. ἀπείρων ὀπὶ, infinitis vocibus. impostores sunt verbosi. Th. ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox. ε. 55.

Η᾽πιος, ὑ, *placidus*. ε. 785. ϑ. 235.

Η᾽πυ, *profectò*. α. 92.

Η᾽πυον, imperf. *clamabant*. Th. ἀπύω, f. ύσω, *sono*. α. 316.

Η᾽ρακλέης, ῆος, ῆι, *Hercules*, propter carminis dimensionem legendum est hîc, τὸ ἡρακλῆι, tanquam ἡρακλεῖ. hinc ἡρακληείη, *Herculea*. Them. κλεία, *celebro*. α. 74. 115. 448. ϑ. 318. 332.

Η᾽ρειπον, imperf. *proscindebant*, ab ἐρείκω, *scindo*, f. ξω. α. 287.

Η᾽ρείσατο, *sustinuit se*, a. 1. med. ab ἐρείδω, f. είσω, *fulcio*. α. 362.

Η᾽ρεύν, pro ϑήρευον, Dorice, *venabantur*, à ϑηρεύω, *venor*. Th. ϑήρ. Alii scribunt, ἤρευον, imperf. Doric. esse, pro ἦρον, ab αἱρέω, *capio*, f. ήσω, p. ᾕρηκα, imperf. ἦρσον, ἦρον, a. 2. εἷλον. α. 302.

Η᾽ρη, *Iuno*, pro ἥρα, Ionice. ἥρα vero videtur per metathesin dici, pro ἀὴρ. ϑ. 314.

Η᾽ριγένεια, *mane genita*, proprie *vere nata*. Metaph. ver ad annum se habet, sicut matutinum tempus ad diem. ϑ. 381.

Ἠ῾ελδανὸς, nomen fluvii. ϑ. 338.
Ἤ῾εσσεν, *contendit*, a. 1. act. ab ἐρίζω, *rixor*, f. ἴσω. Th. ἔρις, ιδος, ἡ, *contentio*. ϑ. 928.
Ἤ῾εσσε, a. 2. ind. *cecidit*. Them. ἐρείπω, f. ψω, *everto*. α. 421.
Ἥ῾ρπασεν, *rapuit*, a. 1. ind. ab ἁρπάζω, *rapio*, f. σω, & Dor ξω, p. ἥρπαγα, a. 2. pass. ἡρπάγην, p. m. ἥρπαγμαι. ϑ. 914.
Ἤ῾ρυον, *hauriebant*, imperf. ab ἀρύω, f. ύσω. α. 301.
Ἦ῾γε, *ducebat*. imperf. ab ἄγω, f. ξω. α. 26.
Ἥ῾ρως, ωος, ὁ, heros. α. 37.
Ἑ῾ός, *suæ*, gen. ab ὅς, ἥ, ὅν, *suus*, *a*, *um*, ἧς ϑ' ὑπὸ μητρὸς, *à sua matre*. α. 18. 40.
Ἦ῾σαν, erant. 3. pl. imperf. ab εἰμὶ, sum. ε. 111. α. 20.
Ἤ῾σθα, *fuisti*. 2. sing. imperf. ab εἰμὶ. ϑα est paragoge Æolica. α. 119.
Ἤ῾σθιον, imperf. *edebant*, ἤσθιεν, *comedebat*, ab ἐσθίω, *edo*, f. ίσω, p. ἤσθηκα. Th. ἔσθω, edo. ε. 146.
Ἡ῾σίοδον, nomen autoris, ex ἥσις, εως, ἡ, *delectatio*, & ὁδὸς, *via*, q. d. via delectationis. Facetus comes est in via pro vehiculo. ϑ. 22.
ἧ῾ς, pro αἷς, *quibus*, Ionice, ab ἥ, quæ. ϑ. 904.
ἧ῾σιν, *suis*, pro αἷς, ab ὅς, ἥ, ὅν, *suus*. ε. 47.
ἦ῾σιν, *sint*. 3. sing. præs. subj. pro ἦ. σιν, est Paragoge Poëtica. ab εἰμὶ, *sum*; sic Homerus ἐϑέλη-σιν, pro ἐϑέλῃ, ἰλιαδ. α. 408.
Ἡ῾σπάζοντο, 3. plur. imperf. ab ἀσπάζομαι, f. σομαι, *amplector*. α. 84.
Ἧ῾σσον, Attice, ἧττον, minus. ab ἥσσων, ονος, *minor*. à positivo μικρὸς, *parvus*, caret superl. ϑ. 426.
Ἧ῾στο, poëtice pro ἧτο, *sedebat*, 3. sing. imperf. ab ἧμαι, *sedeo*. α. 214.
Ἡ῾συχοι, *quieti*, ab ἥσυχος, quietus. ε. 119. ϑ. 763.
Ἥ῾τε, *hæque*. ἡ, est articul. præpos. accentum habet ob seq. dict. encliticam τε. sic & ἥτ', ε. 20. 316.
Ἦ῾τ, *verè*, *certè*, adv. α. 79.
Ἥ῾τις, *quæ*, ὅστις, ὅ, τι. Vide ἥν τινα. ε. 404. 698.
Ἦ῾τοι, *sive*, *seu*, Th. ἤ, aut. ε. 165. α. 413. ϑ. 1004.
Ἦ῾τορ, τὸ, cor. ε. 358. α. 429.
Ἡ῾ὐκόμος, *pulchricoma*, genit. ἠϋκόμου, & ἠϋκόμοιο, poëtice ἠϋκόμοιο, ex εὖ & κόμη, ης, ἡ, coma. ε. 164. ϑ. 625.
Ἠ῾ὼ, accus. ab ἠὺς, *bonus*. Th. ἐὺς, ἑος, ὁ, bonus. ϑ. 817.
Ηὔ῾ξετο, 3. sing. imperf. pass. ab αὔξομαι, pro αὐξάνομαι, *augeo*, perf. ηὔξημαι, a. 1. pass. ηὐξήθην. f. 1. med. αὐξήσομαι. Th. αἴξω, *augeo*. ϑ. 493.
Ἡ῾φαιστος, ου, ὁ, *Vulcanus*, sic dicitur, ab ἅπτω, *accendo*, & αἴστω, *destruo*, fabrorum metallicorum Deus. α. 319. 244.
Ἠ῾χεῖ, 3. person. præs. act. verb. ἠχέω, f. ήσω, *sono*. Th. ἦχος, ου, sonus. ϑ. 42.

Ἠ῾χέ-

Ἠχέτα, pro ἠχήτα, vocativus, ab ἠχήτης, ου, ὁ, *canorus*. Th. ἦχος, ου, ὁ, *ſonus*, unde ἠχὴ, *fragor*. ε. 580. α. 438.

Ἠχήεις, εντος, ὁ, *ſonorus*, ab ἦχος, *ſonus*. ϑ. 767.

Ἤχθηρε, a. 1. act. ab ἐχθαίρω, *odio proſequor*. f. ρῶ, p. ἤχθαρηκα. Th. ἔχθος, εος, τὸ, *odium*. ϑ. 138.

Ἤχθοντο, 3. p. imperf. ab ἄχθομαι, *ſuccenſeo*. f. ἐσομαι, vel ήσομαι. Th. ἄχθος, εος, τὸ, pondus. ϑ. 155.

Ἠχὼ, όος, οῦς, ἡ, ſonus reciprocus, *Echo*, ab ἦχος, *ſonus*. α. 279. 348.

Ἠὼς, όος, οῦς, ἡ, *aurora*, acc. ἠόα, ἠῶ, ἐπ' ἠῶ, circa auroram, & ἠώ θ', *auroramque*, pro ἠῶ τε. vel ἠῶ τε. ε. 548. ϑ. 18. 372. ἠοῖος, *matutinus*. ε. 546.

Θ.

Θ', pro τε, &. ε. 554. α. 109.

Θαλαμήια ξύλα, ligna thalamo vel ædibus ſtruendis apta. Th. θάλαμος, ου, ὁ, *thalamus*. ε. 805.

Θαλίη, nomen mul. (pro Θαλία, ας, ἡ, Ionic.) à θάλλω, vireo. ϑ. 245.

Θαλίαι, convivia, θαλίῃσι, dat. pl. Ion. Them. θάλλω, vireo. ε. 115. 229. ϑ. 65.

Θάλασσα, ης, ἡ, mare. ε. 163.

Θάλεια, nomen Muſæ, ut Poëtæ finxerunt. ε. 740. ϑ. 77.

Θαλερὸς, ἡ, ὸν, in flore exiſtens, à θάλλω, f. λῶ, *floreo*, *vireo*. ϑ. 138. 946. 999.

Θάλλουσιν, *florent*, præſ. ind. à θάλλω, f. αλῶ, *vireo*, *floreo*. ε. 234. θάλλουσα, *florentem*. ε. 171.

Θαλφθεὶς, *calefactus*, a. 1. part. paſſ. à θάλπω. f. ψω. ϑ. 864.

Θαμὰ, *frequenter*, *crebro*, adv. ε. 360.

Θάνατος, ου, & θανάτοιο, Ion. *mors*. Th. θνήσκω, f. θανέομαι, *morior*. ε. 153. 354.

Θανεῖν, *mori*, a. 2. inf. θάνοιο. a. 2. opt. med. à θνήσκω, *morior*. f. 2. θανέομαι. f. 1. med. θνήξομαι. p. τέθνηκα. a. 2. ἔθανον. p. m. τέθναα. ε. 173. 376.

Θάπτειν, *ſepelivit*, imperf. Ion. verbi θάπτω, *ſepelio*, f. ψω, p. τέταφα, aor. 2. ἔταφον, præt. med. τέθαπτο. α. 472.

Θάρσος, εος, τὸ, animi præſentia, (*fiducia*) θράσος, *audacia*. Hinc θαρσήσας, a. 1. part. verb. θαρσέω, *fiduciam habeo*. ε. 317. ϑ. 162.

Θαρσύνω, f. υνῶ, fiduciam affero. θαρσύνθ', pro θαρσύνθητι, præſ. part. Th. θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 326. ϑ. 163.

Θᾶσσον, *celerius*, comparat. pro ταχίων, ex ταχὺς, *celer*. α. 95.

Θαῦμα, τὸ, *res mira*, θαῦμα ἰδέσθαι, mirum viſu. Th. θαυμάζω. f. σω, *miror*. α. 140. 224. ϑ. 834.

Θαύμαντος, gen. à θαύμας, αντος, ὁ, nomen viri. ϑ. 237. 265.

Θεὰ, ᾶς, Dea. θεῶν, gen. Dor. pl. num. & θεάων, Æolicè. α. 338. ϑ. 41. 103.

Θέε, imperf. pro ἔθεε, *ferebatur*, à θέω, *curro*, f. θεύσομαι.

μαι. α. 224.

Θεῆς, Ionicè pro θεαῖς, *Deabus*. Vide θεά. ε. 62.

Θεητὸς, ὴ, ὸ, cum admiratione ſpectandus, à θεάω, cum admiratione ſpecto. Th. θεάομαι, *ſpecto, contemplor*. f. ἀσομαι, Ionicè ἠσομαι.

Θεῖ, *patrue*, voc. à θεῖος. α. 103.

Θεῖα, nomen mul. & θείλω, divinam, Ionicè pro θείαν, à θεῖος, α, ον, adject. Th. Θεὸς, Deus. θ. 32. 135. 371.

Θείη, 3. perſ. præſ. ſub. *ponat*. h.e. *faciat*, more Hebræorum, à θέω, *pono*, pro quo Poëtæ θείω, ſicut pro πνέω, πνείω. vel eſt aor. 2. Poët. pro θῇ, à τίθημι, pono, a. 2. ἔθλω. ε. 554.

Θεῖναι, a. 2. act. infinit. à τίθημι, *pono*, f. θήσω, a. 2. ἔθλω. ε. 813.

Θεῖος, *divinus*, gen. ου, vel Ion. θείοιο. α. 138.

Θέλουσα, *volens*, præſ. part. f. g. à θέλω, f. ήσω. θ. 446.

Θεμέθλοις, dat. plur. à θέμεθλον, idem quod θέμηλον, *fundamentum*. θ. 816.

Θέμεν, *ponere*, Ionicè pro θεῖναι, a. 2. inf. à τίθημι, *pono*. ε. 61.

Θέμις, ιος, vel ιδος, ἡ, *jus*, acc. θέμιν. θεμιστέων, gen. pl. pro θεμίτων, Ioniſmus enim ille non habet locum in Genitiv. declin. 5. ſimplicium, niſi dicamus θεμιστέων, eſſe à θεμιστὴ, ῆς. θεμιστὸς, ὴ, ὸν, *legibus conſentaneus*. ε. 136. θ. 235. Eſt & θέμις, nomen Deæ. θ. 16.

Θεμιστονόλω, nomen mul. quæ ſapit ex legibus. α. 356.

Θεμιτὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. θ. 261.

Θεοειδὴς, forma Deum referens. ex θεὸς, & εἶδος, *forma*. Th. εἴδω, *video*. θ. 350.

Θεόσδοτα, *divinitus data*, à δίδωμι, *do*. ε. 318.

Θεὸς, Deus, gen. θεοῦ, & θεοῖο, Ion. α. 415. dat. pl. Ion. θεοῖσι, θεοῖσιν. ε. 334. α. 28. θεόφιν, adverb. *ex Deo*. θ. 871.

Θεραπεύειν, præſ. inf. act. à θεραπεύω, *famulor, ſervio*. f. εύσω. Th. θεράπων, οντος, ὁ, *miniſter*. ε. 134.

Θεράπων, οντος, ὁ, *miniſter, famulus*. θ. 100.

Θέρος, θέρεος, τὸ, *æſtas*. ε. 500. 501.

Θερμὸς, ὴ, ὸν, ἡ, *calidus*. Th. θέρω, f. θερῶ, & Æol. θέρσω, *calefacio*. θ. 696.

Θέσκε, a. 2. med. infinit. à τίθημι, pono. ε. 23. 430.

Θέσκελα, *divina*, per ſyncop. pro θεοείκελα, *Deo ſimilia*, ex θεὸς, & εἴκω, *ſimilis ſum*. α. 34.

Θεσπεσίη, ἡ, *divina*. à θεσπέσιος, ὁ, ἡ, ὸν, *divinus*. Them. θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, *vaticinus*. α. 383.

Θέτις, nomen mul. θ. 244.

Θέτο, *fecit*, & θέτ', pro ἔθετο. ab ἐθέμλω. a. 2. med. verbi τίθημι, *pono*. θ. 886. 953.

Θεώντων, gen. pl. part. Alii θεόντων, à θέω, *curro*. At illi, à θεάω, *exhibeo me videndum*. α. 146.

Θήβη, ἡ, nomen urbis. θήβης, &c. α. 49. 105. θ. 978.

Θηβαγενὴς, έος, ὁ, ex urbe Thebaba-

barum oriundus, à γείνομαι, nascor. Θ. 530

Θήγῃ, *acuit*, 3. pers. præs. ind. à θήγω, f. ξω, *acuo*. α. 388.

Θηητόν, *mirandum*. à θηέομαι. Th. θεάομαι, ῶμαι, *spectо*. θηήσονται, *suspicient*, f. 1. à θηέομαι. ε. 480. Θ. 31.

Θῆκαν, a. 1. ind. θῆκα, a. 1. med. verbi τίθημι, *pono*, f. θήσω, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθλω. α. 465.

Θῆλυς, εος, ὁ, vel ἡ, fœmineus. θήλειαι *fœminæ*. Θ. 667. θηλυτερέων, gen. Æolic. à θηλυτέρη, comparat. à Th. θῆλυς, εια, *fœmineus*. α. 4. 395.

Θησαυρὸς, οῦ, ὁ, *thesaurus*. ε. 717.

Θὴρ, ρὸς, ὁ, fera, in pl. θῆρες, dat. θηρσὶ. ε. 275. 510.

Θηρὸς τῆς, pro θηρὸς ταῖς, dat. pl. Poët. à θηρὸς τὴς, venator. θηρὸς ται, in pl. à θηρόω, *venor*. Th. θὴρ, *fera*. α. 303. 388.

Θησέα, acc. à θησεὺς, nomen viri. α. 182.

Θῆτ', pro θῆτα, accus. sing. *servum*, à θὴς, θητὸς, ὁ, *servus*, θῆσσα, ης, ἡ, *ancilla*. ε. 600.

Θνῆσκον, *moriebantur*, pro ἔθνησκον, 3. pl. imperf. verbi θνήσκω, *morior*. Vide in θανεῖν. ε. 116.

Θνητὸς, ὸν, ὁ, mortalis, θνητὴ, θνητοῖσι, à θνήσκω, morior. ε. 88. 103. α. 73.

Θόη, nomen propr. Θ. 354.

Θοίνη, ης, ἡ, *epulum*. hinc θοινάω, *epulor*. α. 114.

Θοὸς, ὸν, ὁ, *celer*. α. 97.

Θόρε, *desiliit*, a. 2. act. à θορέω, vel θόρω, *salio*. α. 392.

Θόρον, *desilierunt*, imperf. pro ἔθορον, à θόρω, *salio*. α. 370.

Θοῶς, adv. *celeriter*. Th. θοὸς, ὸν, ὁ, *celer*. α. 418.

Θρασεῖα, f. gen. à θρασὺς, *audax*. Th. θάρσος, εος, τὸ, *fiducia*. α. 263.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde, à θρασὺς, audax, hoc à θάρσος, εος, fiducia, & καρδία, ας, ἡ, *cor*. α. 448.

Θρεπτήρια, educationis præmia. Th. τρέφω, f. θρέψω, *alo*. ε. 186.

Θρέφθη, a. 1. pass. Ion. à τρέφω, *alo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. hinc & θρέψασα, a. 1. part. θρέψε, pro ἔθρεψε, a. 1. Θ. 198. 314. 328.

Θρηϊκίης, gen. à θρηϊκίος, Thracius, à θρὴξ, ηκὸς, *Thrax*, nom. gentile. ε. 551.

Θρήκη, ης, ἡ, Thracia, nomen regionis. ε. 505.

Θυγάτηρ, ἡ, *filia*, acc. θυγατέρα, & θύγατρα Poëtice, vocat. ὦ θύγατερ. α. 3. Θ. 265. 346.

Θῦε, *æstuabant*, imperf. Ion. à θύω, *mactо*, & impetu feror. Θ. 848.

Θύελλα, ης, ἡ, *procella*. ε. 549. α. 345. Θ. 742.

Θύεσσι, *victimis*, dat. pl. Ion. à θύος, εος, τὸ, *victima*, à θύω, *immolo*. ε. 336.

Θυήεις, εντος, *redolens*, ὁ, à Th. θύω, f. ύσω, *mactо*. Θ. 558.

Θυμαλγέα, & θυμαλγέ', accus. à θυμαλγὴς, afferens dolorem in animo, ex θυμὸς, *animus*, & ἄλγος, εος, *dolor*. Θ. 629.

Θυμήνασαν, a. 1. part. f. g. pl. *succen-*

censentes, à θυμαίνω, *iræscor*, f. θυμανῶ, a. 1. act. ἐθύμηνα, hinc part. a. 1. act. θυμήνας, ασα, αν. Th. θυμὸς, *ira*. α. 267.

Θυμοβορεῖν, præs. inf. à θυμοβορέω, animum exedo tristitia, ex θυμὸς, *animus*, & βορὰ, *pabulum*, *esca*. ε. 797.

Θυμολέοντα, acc. sing. à θυμολέων, *leonino animo præditus*, ex θυμὸς, *animus*, & λέων, οντος, *leo*. Θ. 1007.

Θυμοφθόρον, acc. à θυμοφθόρος, *animum labefactans*, ex θυμὸς, *animus*, & φθείρω, *corrumpo*. Th. φθέω, *corrumpo*. ε. 715.

Θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*, ira. ε. 379.

Θῦον, *furens*. part. præs. act. g. n. à θύω, *mactio*, cum impetu feror. ε. 618. Θ. 131.

Θύρασε, adv. *foras*, θύρηφι, *foris*, adv. aut dativus adverbialiter positus, à θύρα, *janua*. ε. 97. 363.

Θύσανοι, οἱ, *villi*, seu *nodi*, quales dependent à crumenis, fimbriæ. α. 225.

Θύων, præs. part. à θύω, *sacrifico*. sumitur & θύω, pro ὁρμῶ, impetu quodam feror: item *furo*. hinc μεθύω, q. d. μετὰ τὸ θύειν, à sacrificiis enim solebant epulari. Θ. 109.

Θῶκον, acc. à θῶκος, ου, *sedile*, pro θάκος, ου, τὸ, à θαάσσω, *sedeo*. Th. θοὸς, ὄς, ὁ, *celer*. ε. 491. 572.

Θώμισυ, pro τὸ ἥμισυ, *medium*. ε. 557.

Θώρηκα, *thoracem*, acc. pro θώρηξα, Ion. à θώρηξ, ηκος, ὁ. Ionice mutatur α in η, θώρηξ, *pectus*: unde θωρήσσω, ξω, *pectus armis seu lorica munio*, per syn. speciei *armo*, θωρήσσονται, *armantur*, præs. ind. α. 124. Θ. 431.

Θωϋπὰ, nom. pl. θωϋπὰ ἔργα, *admiranda opera*. θώϋμα, Ionice, idem est quod θαῦμα, & hinc θωϋπὰ, pro θωυμασὰ, Ion. Th. θωυμάζω, f. άσω, *miror*. α. 165.

I.

Ἴαλλον, *volitabant*, 3. pl. imperfect. pro præs. enallage temporis, ab ἰάλλω, *mitto*, *volo*, f. αλῶ. Θ. 269.

Ἰάνειρα, ας, ἡ, nomen mul. ex ἴα, *sola*, & ἀνὴρ, quæ sola animo virum imitatur. Θ. 356.

Ἰάνθη, nomen. mul. ab ἰαίνω, *calefacio*. item, *exhilaro*, *lætitia perfundo*. Θ. 349.

Ἰαπετοῖο, gen. Ion. ab Ἰαπετὸς, nomen viri, ab ἰάπτω, *mitto*. item, *maledictis lacesso*. Ἰαπετιονίδη, voc. casus. ab Ἰαπετιονίδης, *filius Iapeti*. ε. 54. Θ. 528.

Ἰασίῳ, dat. nomen viri, ab ἰάω, f. ἰάσω. Θ. 970.

Ἴαχε, & ἰάχησι, 3. sing. imperf. activ. verb. ἰάχω, vociferor, clamo. hinc in part. ἰάχων, οντος, hinc ἰαχὴ, *clamor*. α. 232. 441. Θ. 69.

Ἰαωλκὸς, οῦ, ἡ, *nomen urbis*. α. 380. 474.

Ἰδάλιμος, *sudorificus*, ab ἶδος, ἴδεος, τὸ, *sudor*. idem quod ἰδρὼς,

ἱδρὼς, ῶτος, ὁ. s. 413.

Ἰδὲ, a. 2. act. imperat. ab εἶδω, video, f. εἴσομαι, a. 2. εἶδον, & ἴδον, in part. ἰδὼν, ὄντος, & ἰδὼς, pro ἰδώσας. a. 445.

Ἰδὲ, idem quod ἠδὲ, &, *atque*. a. 19. Ϛ. 19.

Ἴδῃ, *æstu*, dat. sing. ab ἶδος, εος, τὸ, *sudor*. a. 397.

Ἰδεῖν, a. 2. act. infinit. ἰδέσθαι, a. 2. med. infinit. ab εἶδω, *video*. Vide ἰδὲ. a. 166. 224.

Ἴδης, genit. ἡ Ἴδη, *Mons Cretæ, sic dictus*, quod ex eo longe lateque licuerit circumspicere. Ϛ. 1010.

Ἴδῃς, *videris*, 2. sing. a. 2. act. subj. ab εἶδω, *video*. a. 335.

Ἴδμεν, pro ἴσμεν, & hoc per syncopen, pro ἴσαμεν, *scimus*, ind. præs. 1. pl. Th. ἴσημι, *scio*. Imperat. ἴσαθι, & ἴοθι. Ϛ. 27. 656. Hinc ἴδμων, peritus & ἰδμοσύνη, peritia, dat. pl. Ion. ἰδμοσύνῃσιν. Ϛ. 377.

Ἴδοντο, 3. pl. a. 2. med. ind. *aspexerint*, ab εἶδω, *video*. a. 445. Ϛ. 451.

Ἴδριες, *periti*, ab ἴδρις quod est ab ἴσημι, *scio*. a. 351.

Ἴδρις, ιος, ὁ, ἡ, *provida*. sic κατ' ἐξοχὴν dicitur *formica*. Th. ἴσημι, *scio*. s. 776.

Ἱδρῶτα, acc. ab ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, *sudor*, per metonym. effecti, *labor molestus*. Th. est ἶδος, εος, τὸ, *sudor*. s. 287.

Ἰδυῖα, ας, ἡ, nomen mul. quasi εἰδυῖα, *gnara*. Ϛ. 352.

Ἰδὼν, *videns*, a. 2. part. ab εἶδω, *video*. Vide ἰδὲ s. 9. 21. 699.

Ἰέντες, *emittentes*, part. præs. g. f. pl. num. ab ἵημι, *mitto*, alii scribunt ἱέντες, idque Æolic. imperf. ἵεν, ης, η, 3. pl. ἵεσαν, f. ἧσαν, p. εἷκα, a. 1. ἦκα, a. 2. εἶν, εἷς, εἶ, præt. pass. εἷμαι, a. 1. pass. ἵεθεν. Ϛ. 10. 43. 65. 830.

Ἴεμεν, Ion. pro ἰέμεναι; Att. præs. inf. ab ἴεναι, ubi Iones αι, in fine abjiciunt, accentu in sua sede relicto, ab ἵημι, *mitto*. s. 594.

Ἱέμενοι, *cupientes*, part. præs. m. ab ἵεμαι, cupio. Verba desiderii regunt Genitivum, ἵεντο, *cupiebant*, imperf. med. 3. pl. a. 23. 251.

Ἴεναι, *ire*, ab εἶμι, *eo*, pro quo etiam dicitur ἵημι, ὤρτ' ἴεναι, *perrexit ire*. a. 40. 353.

Ἱερὸς, ὸν, ὁ, *sacer*. item, *magnus, immensus*, ἱερὴ, Ionice, pro ἱερά. ἱερὰ, g. n. pl. num. intelliguntur *sacrificia*, ἱερ', pro ἱερὰ, ἔρδειν ἱερ', *facere sacra*, h. e. sacrificare, ἱερέων (pro ἱερῶν, in f. g.) Dorice. s. 334. a. 201. Ϛ. 417. 1014.

Ἵησι, *tranat*, ab ἵημι, *mitto*, spiritu differt, ab ἵημι, *eo*, de quo paulo antè. Ϛ. 806.

Ἰήσονι, dat. sing. nomen viri, ab ἰήσων. Ϛ. 1000.

Ἰθείαν, ab ἰθὺς, εῖα, ὺ, idem quod ὀρθὺς, *rectus*, ἰθείῃσι, dat. pl. Ionic. s. 36. 222. Ϛ. 86.

Ἴθι, præs. imperat. *accede*, ab εἶμι, vel ἵημι, *eo*. s. 491.

Ἰθυδίκαισι, *justos*, dat. pl. Ion. paragoge, ab ἰθυδίκης, ου, ὁ, cujus judicia sunt recta, ab ἰθὺς, ἰθεῖα, ἰθὺ, *rectus, a, um*,

& δίκη, jus. ε. 228.

Ἰθύνῃ, *dirigit*, 3. ſing. præſ. ab ἰθύνω, *dirigo*. Th. ἰθύς, εῖα, ύ, *rectus*. ε. 7. 9. 261.

Ἵκανεν, *pervenit*, ab ἱκάνω. Th. ἵκω, f. ἵξω, a. 1. ἵξα, *venio*. Ϡ. 681. 697.

Ἴκελα, *ſimilis*, & εἴκελα, ab εἴκω, *ſimilis ſum*. ε. 302. α. 198.

Ἵκετ', pro ἵκετο, *pervenit*, a. 2. m. ab ἱκνέομαι, *venio*. f. ἵξομαι. Ϡ. 285.

Ἱκέτευσε, a. 1. ind. ab ἱκετεύω, *ſupplico*. Th. ἱκέτης, ευ, ὁ, *ſupplex*. α. 13.

Ἱκέτῃσι, *ſupplicibus*, dat. pl. Ion. ab ἱκέτης, ευ, ὁ, *ſupplex*. ε. 325. α. 85.

Ἵκηαι, *attigeris*. 2. ſing. a. 2. med. ſub. Ionice pro ἵκῃ, ab ἱκνέομαι, venio, f. ἵξομαι, p. ἷγμαι, a. 2. m. ἰκάνω, ω, ε῀ς, & in 3. pl. ἵκοντο, in aor. 2. ſub. ἱκωμαι, ῃ, ηται. ε. 466.

Ἵκτερε, Adverb. *celerrime*, ἀπὸ τ῀ ἱκέσθαι. Th. ἱκνέομαι. Ϡ. 691.

Ἵκτο, per ſyncopen pro ἱκέτο, *pervenit*, a. 2. med. ἱκνέομαι. Vide in ἵκηαι. Ϡ. 481.

Ἰλαδὸν, *catervatim*. ε. 285.

Ἵλαον, ab ἵλαος, *propitius*, Atticè ἵλεως. ε. 338.

Ἱλάσκεσθαι, præſ. inf. ab ἱλάσκομαι, *placo*. Th. ἱλάω. ε. 336.

Ἱμάσας, Poëticè pro ἱμάντας, part. a. 1. act. à verbo ἱμάζω, *loris cædo*. f. ἱμάσω. Th. ἱμάς, άντος, ὁ, *lorum*. Ϡ. 857.

Ἵμερα, *deſidero, cupio*. f. ρῶ, hinc ἵμερος, *deſiderium*, & ἱμερόεντας, acc. plur. *deſiderabiles*, ab

ἱμερόεις, εσσα, εν. Th. ἱμείρω. ε. 616. α. 31. Ϡ. 359.

Ἵν', pro ἵνα, *ut*. ε. 544. ἵνα. ε. 459.

Ἰνὰ, όος, ἡ, *valida*, nomen mul. ab ἶς, ἰνὸς, ἡ, *robur, fibra*: Ϡ. 976.

Ἶξε, 3. ſing. a. 1. act. indic. Th. ἵκω, *venio*, f. ἵξω, a. 1. ἵξα. α. 32.

Ἵξεαι, *pervenies*, 2. ſing. fut. 1. med. Ionicè pro ἵξῃ, ab ἱκνέομαι, ῆμαι, f. ἵξομαι. Præt. paſſ. ἷγμαι, a. 2. med. ἰκάνω, ω, ε῀ς. ε. 475.

Ἰοειδέα, acc. ſing. in nom. ἰοειδὴς, έος, *niger*, ab ἴον, ου, τὸ, *viola purpurea*, nigricans, & εἶδος, εος, *forma*, & hoc ab εἴδω, *video*. Ϡ. 3. 844.

Ἰόλαος, ου, nomen peritiſſimi aurigæ. *Iolaus*, q. d. ἰὸς Ϡ λαός, jaculum ſeu telum populi. α. 74. 102. Ϡ. 317.

Ἰόντα, *euntem*, a. 2. act. part. ab εἶμι, *eo*. part. a. 2. act. ἰὼν, ἰοῦσα, ἰόν. ε. 718. α. 257. Ϡ. 773.

Ἰοχέαιρα, ας, ἡ, *ſagittis gaudens*. ex ἰὸς, ὁ, *telum*, & χαίρω, *gaudeo*. Ϡ. 14. 918.

Ἱπποδάμου, *equorum domitor*. ex ἵππος, & δαμάω, domo. α. 346.

Ἱππηΐη, nomen mul. *celer inſtar equi*. vel *valde celer*. Nam ἵππος in compoſitione quandoque auget, ſic & βοῦς quod eſt ex βόος, ut βουλιμος. Ϡ. 251.

Ἱππιόη, nomen mul. *valde intelligens*. Ϡ. 251.

Ἵππος, *equus*, dat. pl. Ion. ἵπποι-

ποισιν. ε. 814. α. 341.

Ἵππότα, vocativi casus. ab ἱππότης, ου, ὁ, *eques*, vocativus pro nominativo ponitur Poëtice, & Attice. α. 216.

Ἱπποτρόφου, gen. sing. *equorum altricis*, Thraciæ epitheton. ε. 505.

Ἱππουκρήνη, *equi fons*. Nomen fontis, in Bœotia, non procul ab Helicone monte. Θ. 6.

Ἶρηξ, ηκος, ὁ, Ionicè, pro ἱέραξ, ακος, ὁ, *accipiter*. ε. 201.

Ἶρις, ιδος, Ἴριος, & Ἴρεως, ἡ, *iris*, in accus. Ἶριν. Θ. 780.

Ἶς, ἰνὸς, ἡ, *vis*, ἰς ἀνέμου, *vis venti*. ε. 516. Θ. 332.

Ἴσ', pro ἴσα, ab ἴσος, *par*. ε. 350.

Ἴσαν, *ibant*, 3. pl. imperf. act. ab εἶμι, *eo*. imperf. εἶν. a. 2. ἴον, pl. perf. m. ἴμεν. Θ. 68.

Ἴσασι, & Ἴσασιν, 3. pl. ab ἴσημι, *scio*. ε. 40.

Ἴσαν, parem, æqualem, ab ἴσος, par. ε. 325. Θ. 126.

Ἴσον, æquale, scilicet prima in ἴσος est anceps, & proinde scribitur etiam Ἶσος, quum prima corripitur. ε. 750.

Ἰσάαξ, pro ἰσόειξ, præs. med. infin. *æquare*, ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἴσος, ου, ὁ, par. ε. 560.

Ἰσοφαρίζει, *æquiparat*. q. d. ἴσον φέρει. ε. 428.

Ἱσταμένου, part. præs. pass. ἱστάμενος, *stans*, genit. Ion. ἱσταμένοιο, ab ἵσταμαι. ε. 567.

Ἵσσο', pro ἴσασο, 2. sing. præs. pass. imperat. ab ἵστημι, *sto*, f. στήσω, a. 2. ἔστην. α. 449.

Ἱστίη, Ionice pro ἑστίαν, ab ἑστία, ας, ἡ, *Vesta*, focus. Θ. 454.

Ἱστοδόκη, *stivæ*, dat. sing. ab ἱστοδόκος, *temo*, *stivæ*. ab ἱστὸς, *tela*, quod ab ἵστημι, *sto*, & βοῦς, *bos*. ε. 433.

Ἱστὸν, *telam*, acc. ab ἱστὸς, οῦ, ὁ, *tela*, & malus navis. Th. ἵστημι, *sto*, ε. 64. 777.

Ἴστορα, ab ἴστωρ, ορος, ὁ, ἡ, *gnarus*, sciens. ε. 790.

Ἴστρον, acc. ab ἴστρος, nomen fluv. Germanici, *Danubius*. Θ. 339.

Ἰσχάνῃ, *detinet*, ab ἰσχάνω, idem quod ἴσχω, *habeo*. Th. ἔχω, *habeo*. ε. 493.

Ἴσχω, εις, ει, idem quòd ἔχω, habeo. ἴσχωσ', 3. pl. præs. sub. act. ε. 623. Θ. 687.

Ἰσχὺς, ύος, ἡ, *robur*. dat. ἰσχύϊ, acc. ἰσχὺν, *fremitum*. Hinc ἰσχύω, *robustus sum*. Θ. 146. 823.

Ἰσώσαντο, *exæquabant*, a. 1. m. ab ἰσόω, ῶ, *æquo*. Th. ἴσος, ου, ὁ, *par*. α. 263.

Ἴτον, *abierunt*, 3. dual. præs. activi, ab εἶμι, *eo*, ponitur verò præsens, pro a. 2. ἴτον, qui 3. dual. formant ἴστων enallage temporis. ε. 197.

Ἴτυν, *extremam oram*. ab ἴτυς, υος, ἡ, *extremus ambitus*, circumferentia. α. 314.

Ἰφθίμου, genit. *fortis*, ab Ἰφθιμος, & hoc ab ἶφι, *fortiter*, quod est ex ἰς, ἰνὸς, ἡ, *vis*, *robur*. ἰφθίμων. α. 136. Θ. 768.

Ἶφι, adverb. fortiter, ab ἰς, ἰνὸς, ἡ, vis, fibra. ε. 539.

Ἰφικλείδην, nomen viri. α. 111.

Ἰφικλῆα, nomen viri. ad formam ἡρακλῆα. à nominati-

νο ἰφικλείης contractè ἰφικλῆς, q. d. *valde honoratus*, gloriosus. α. 54.

Ἰχθυάοντες, piscibus inhiantes, præs. part. ab ἰχθυάω, ῶ, piscor. Th. ἰχθύς, ύος, ὁ, piscis. α. 210.

Ἰχθύς, ύος, ὁ, *piscis*, ἰχθῦς, pro ἰχθύας, acc. pl. sicuti ὀρῦς pro ὀρύας, &c. α. 212.

Ἴχνος, εος, τὸ, *vestigium*. ε. 678.

Ἰὸν, dat. sing. ab ἰὸς, ὸς, ὁ, *sagitta*. quod est ab ἵημι *mitto*. item *aruga*, quæ in metallo serpit, *venenum* quod transmittitur in venas. At ἴος, ἴα, ἴον, idem quod οἶος, α, ον, *solus, a, um*. α. 409.

Ἰωὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. Θ. 682.

Ἰωλκὸν, acc. ἰωλκὸς, ὸς, ἡ, *urbs Thessaliæ*. Θ. 997.

Ἰωχμοῖο, *tumultus*, genit. Ion. ab ἰωχμὸς, ὸς, ὁ, persequutio hostilis, idem quod ἰωχὴ. Th. διώκω, f. ξω, *persequor*. Θ. 683.

K.

Κ᾽ pro κὴ &. ἢ κ᾽ *dixit* &. ε. 44. Θ. 547.

Κάββαλε, & κάββαλ᾽, prostravit, a. 2. ind. pro κατέβαλε, à καταβάλλω *dejicio*, κάββαλεν, a. 2. m. 3. pers. sing. Th. βάλλω, f. βαλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. α. 130. 462. Θ. 189.

Καδδυνάμιν pro κὴ δύναμιν, pro virili, à δυνάμις, εως, ἡ, *potentia*. Th. δυνάμαι, f. ήσομαι, *possum*. ε. 334.

Καδδ᾽, καδ᾽ ἀ βάλε pro κατέβαλε ἢ, *dejicit vero*. α. 384.

Κάδμος, ου, nomen viri. hinc καδμεῖος, καδμείοισι, dat. pl. & in f. g. καδμείη, & καδμηΐς, ίδος, *Cadmea*. ε. 161. Θ. 937.

Καθαπτόμενος, præs. part. à καθάπτω, *invado*. Th. ἅπτομαι, *tango*, f. ψομαι. ε. 330.

Καθαρῶς, *pure*, adverb. à καθαρὸς, ὸν, ὁ, *purus*. Th. καθαίρω, *purgo*. ε. 335.

Καθεζόμενος, præs. part. *resident*. à καθέζομαι, *sedeo*. Th. ἕζομαι, f. ἑδοῦμαι, *sedeo*. ε. 257. α. 34.

Καθίζει, 3. pers. præs. ind. *sedet*. καθίζειν, præs. inf. *collocare*. à καθίζω. Th. ἵζω, f. ἴσω, *sedere facio*. ε. 748. Θ. 434.

Καὶ, *sed etiam*, τε κὴ, quæ duo simul juncta sunt distributiva, ὁμῶ κὴ, *simul etiam*. ε. 43. 241.

Καίειν, præs. inf. Vide καίω.

Κάϊκον, *Caïcum*, Nom. propr. Θ. 343.

Καίω, *adolent*, pro καίουσι, καιομένη, *ardens*, præs. part. à καίω, *uro*, accendo, f. καύσω, p. κέκαυκα, a. 2. pass. ἐκάην, f. 1. pass. καυθήσομαι. ε. 335. Θ. 557.

Καινέα, à Καινεὺς, έος, ὁ, nomen proprium regis. α. 179.

Καιρὸς, ὸν, ὁ, *tempus opportunum*, occasio. ε. 692.

Καὶκ, pro κὴ ἐκ, & *ex*. Θ. 447.

Καὶκεῖνος, ille : ex κὴ & ἐκεῖνος. ε. 293.

Καλαχρύπλων, pro καλαχρύπτων, *absconditorum*

abſcondens, præſ. part. à κρύπτω, *abſcondo*. f. ψω. p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ſ. 469.

Κακοθημοσύνη, *ignavia*, ex κακὸν, *malum*, & θήμων, ονος, ὁ, acervus rerum ſimul congeſtarum. Th. τίθημι, *pono*. ſ. 470.

Κακὸς, *malus*, proprie *piger*, à κάζω, *cedo*. κακὴ, ἡ, neut. κακὸν. κακ' pro κακά. dat. pl. κακοῖσιν. ſ. 177. κακὸν, pro κακῶς, *adv*. ſ. 325. comp. κακίων, κάκιος. ſ. 264. 344. 502.

Κακότητι, dat. ſing. à κακότης, ητος, ἡ, improbitas. *a*. 42. 93.

Κακόχαρ, ος, *alienis malis gaudens*, ex κακὸν, *malum*, & χαίρω, *gaudeo*. ſ. 28. 194.

Κακτάμμεν, *occidere*, Dor. pro Καθακτάμμεν, & hoc pro κατακτεῖναι, a. 1. inf. act. à κατακτείνημι, pro κατακτείνω. Th. κτείνω, f. κτενῶ, *occido*, p. ἔκταμαι, a. 2. ἔκτανον. *a*. 453.

Κᾶλα, *ligna*. à κᾶλον, ου, τὸ, lignum. ſ. 125.

Καλεῖν, *vocare*, *invitare*, à καλέω, *voco*, f. έσω, p. κέκληκα, καλέσσειν. 3. perf. imperf. Ionice, pro ἐκάλεε, ει, καλέεσ', pro καλέεσι, *vocant*. ſ. 340. Θ. 187. 207. 234.

Καλιαὶ, *horrea*, καλιὰ, ᾶς, ἡ, *nidus ex virgultis*; καλιλὼ Ion. pro καλιάν. Th. κᾶλον, ου, τὸ, *lignum*. ſ. 305.

Καλλιγυναῖκα, acc. à καλλιγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, *pulchris mulieribus abundans*. ex κάλλος, ους, τὸ, *pulchritudo*, & γυνὴ, *mulier*. ſ. 651.

Καλλικόμοιο, genit. Ion. καλλίκομος, *pulchricoma*. à καλὸς, ἡ, ὸν, pulcher, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. ſ. 35. Θ. 915.

Καλλιπάρῃος, Æol. ſeu Boeotice pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas, ex καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & παρειὰ & Æol. παρηὰ, ᾶς, ἡ, *mala*, gena. Θ. 238. 270. 907.

Καλλιρέεθρον, *pulchrifluum*, à καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & ῥέω, *fluo*, f. ῥεύσω. p. ῥύηκα. Θ. 339.

Καλλιόπη, ης, ἡ, nomen Muſæ, *cujus eſt elegans eloquium*, *facunda*, ex κάλλος, ους, τὸ, *pulchritudo*, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*. Θ. 79.

Καλλιρόη, nomen mul. Θ. 288.

Καλλίτριχας, *pulchricomos*. καλλίθριξ, ὁ, ἡ, pulchros crines habens, ex καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, & θρὶξ, τριχὸς, ἡ, *pilus*. *a*. 372.

Καλλίῤῥοον, *limpidam*, ex καλὸς, *pulcher*, & ῥόος, *fluentum*. Th. ῥέω, f. ῥεύσω, *fluo*. ſ. 735.

Καλλίσφυρος, *pulchros talos habens*. ex καλὸς, & σφύρον, *malleolus*. Th. σφύρα, ης, ἡ, *malleus*. Θ. 384. 526.

Καλὸς, ἡ, ὸν, *pulcher*, *bonus*. Comp. καλλίων, ονος, ὁ, ἡ, & κάλλιον, τὸ, Superl. κάλλιστος, *optimus*, pulcherrimus. Θ. 384.

Καλυπτόμφοι, contectæ, præſ. part. paſſ. à καλύπτω, tego, f. ψω, p. φα, a. 1. ἐκάλυψα, ας, ε, a. 2. ἐκάλυβον. ſ. 139. 196. *a*. 134. Θ. 541.

Καλύπτρῃσιν, acc. Ion. à καλύπτρη, tegmen

tegmen capitis muliebre. Th. καλύπτω, *tego*. ϑ. 574.

Καλυψώ, nomen mul. ϑ. 359.

Κάμαξι, dat. pl. *palis, pedamentis*, à κάμαξ, ακος, ἡ, *palus*. α. 298.

Κάμαθος, ου, ὁ, *labor*. hinc καματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, *laboriosus*. Th. κάμνω, μῶ, p. κέκμηκα, *lasseſco*. ε. 175. 582.

Κάμμιδι, pro κῇ μῦ. ε. 437.

Καμπύλα κᾶλα, *curva ligna*. à καμπύλος, ου, ὁ, Th. κάμπτω, f. ψω, p. φα, *flecto*. α. 324.

Κἢν, *quamvis*, etſi, ex καὶ & ἂν, ſi. ε. 335. 355.

Καναχὴ, *crepitatio, ſonitus*. hinc καναχηδὰ, adverb. cum ſtrepitu. Th. ἦχος, ου, ὁ, *ſonus*. α. 160. 164. ϑ. 267.

Καναχίζε, imperf. *ſubſtrepebat*, à καναχίζω & καναχέω, *reſono*, hinc καναχὴ, *crepitatio*, καναχῇσι, dat. plur. Ion. Th. ἦχος, ου, ὁ, ſonus. α. 373.

Καπνὸς, οῦ, ὁ, fumus. ε. 45. 627.

Κάπρος, ου, ὁ, *aper*, item *verres*, quo ſenſu accipitur. ε. 788.

Κάρη, τὸ, indeclinabile, *caput*, per apocopen pro κάρηνον, ου. ε. 532. α. 223. ϑ. 42.

Καρπαλίμως, *cito, raptim*, adv. q. d. ἁρπαλίμως, ab ἁρπάζω, f. σω, & ξω, *rapio*. α. 432. ϑ. 492.

Καρπὸς, οῦ, ὁ, *fructus*. ε. 170. 235.

Κάρῃσι, *robore*, pro ἐν κράτει. h. e. κρατερῶς, more Hebræorum, κάρος, pro κράτος, ος, τὸ, *robur*. ϑ. 73. 710.

Καρτερόθυμον, dat. καρτερόθυμον, à καρτερόθυμος, ου, ὁ, *pertinax*, qui toleranti animo eſt, ex κάρτος, per metatheſin literarum pro κράτος, ος, τὸ, *robur*, & θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus*. ϑ. 378. 476.

Καρτερόφρονα, acc. à καρτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, *præfractus*, item *magnanimus*, à κράτος, ος, τὸ, robur, & φρὴν, *animus*.

Κάρῑστον, *præſtantiſſimum*, pro κράτιστον, ab ἀγαθὸς, *bonus*, κρείσσων, κράτιστος. ϑ. 981.

Κάρφε, *ſiccat*. Th. κάρφω, *ſicco, arefacio*, f. ψω. ε. 7. 573.

Καρχαρόδοντα, acc. ſing. dentibus aſperum, à κάρχαρος, *aſper*. Them. χαράσσω, f. ξω, *ſculpo*, & ὀδὰς, όντος, ὁ, *dens*. ε. 602. 694. α. 303.

Κασίγνητος, ου, ὁ, ex κάσις, εος, ὁ, ἡ, *frater, ſoror*, & γείνομαι, *naſcor*. ε. 182. ϑ. 756.

Κασίτερος, κασιτέροιο, genit. Ion. ὁ, *ſtannum*. ϑ. 862.

Κατὰ, cum Genitiv. *per*. Cum Accuſ. *ad, ſecundum*. κατ' ὄρος, *in monte*, κατ' οἶκον *domi*. κατ' ὦρα, *ad tempus*, idem quod πρὸς καιρόν. ε. 100. 615.

Καταβεβήαται, *onuſtæ ſunt*. 3. pl. præt. medii, à βαίνω, *onero*, ſum gravis, f. σω, p. κα. ε. 232.

Καταβήσεται, *intrat*, f. 1. à καταβαίνω, f. βήσομαι, *deſcendo*. Th. βαίνω, eo, a. 2. ἔβην. ϑ. 750.

Καταγηράσκουσι, præſ. ind. à καταγηράσκω, *ſeneſco*. Th. γῆρας, αος, τὸ, *ſenectus*. ε. 93.

Κα-

Καταδδύῃ, 3. præſ. ſub. *humeſiat*, à δδύω, *rigo*, f. δδύσω. ſ. 544.

Καταδύμεναι, Att. & Dor. *ingredi*, pro καταδῦναι, a. 2. act. infinit. à καταδυώω, a. 2. act. κατέδλω, υς, υ. Th. δυώω, & δύω, *ſubeo*. α. 196.

Καταδύντα, *occidentem*, part. a. 2. act. Th. δύω, *ſubeo*, vel δυώω. Θ. 596.

Καταθεῖο, *poneres*, 2. ſing. a. 2. med. opt. καταθέναι, *depoſueris*. 2. ſing. a. 2. med. ſubj. καταθωμαι, καταθῃ, & hoc pro καταθέναι, Ion. à τίθημι, *pono*. ſ. 45. 599.

Κάτθεο, poët. pro κατάθυ, & καταθέσσο, *reconde*, a. 2. imperat. med. à καταθέμαι, *repono*. Th. τίθημι, f. θήσω, a. 2. ἔθλω. ſ. 625.

Καταικείμενον, præſ. part. à κατάκειμαι, *jaceo*, decumbo. ſ. 362.

Καταλείβεται, *diſtillat*. præſ. ind. à καταλείβομαι, *deſtillo*. Th. λείβω, f. ψω, *libo*. Θ. 786.

Καταλειπεῖν, præſ. inf. à λείπω, *linquo*, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ſ. 744.

Καταλέξεται, *cubat*. fut. ind. à λέχθμαι, *cubare facio*. ſ. 521.

Καταμάρψῃ, *opprimat*, a. 1. ſub. à καταμάρπτω, *comprehendo*. Them. μάρπτω, f. ψω, *capio*. ſ. 494.

Καταπεπληγυῖα, *exterrita*, perf. part. activi, per ſyncopen γχ, pro καταπεπληχυῖα. à verbo καταπλήσσω, f. ξω, *perterreſio*, præt. act. καταπέπληχα. Th. πλέω, ῶ, f. ήσω, *exterreo*. α. 265.

Καταπίνε, *deglutiebat*. imperf. Ion. Th. πίνω, *bibo*, f. πώσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, inde in imperat. πῖθι & πίε. Θ. 459. 497.

Καταύσιος, *opacus*, à σκιὰ, ᾶς, ἡ, *umbra*. ſ. 511.

Καταυσφελος, ε, à σφιλὸς, *durus*, *aſper*. Th. σύφω, *aſtringo*, f. ψω. Θ. 806.

Καταφθιμένοισιν, *mortuis*, dat. pl. perf. part. Ion. à φθίω, idem quod φθέω, f. ήσω, *corrumpo*. Θ. 850. perf. paſſ. ἔφθιμαι. inde φθιμένος. Ion. vel per ſyncop. pro φθιόμενος, præſ. part.

Καταφλέξαι, *combuſſiſſet*, 3. ſing. a. 1. act. opt. à φλέγω, *uro*, f. ξω, p. χα. α. 18.

Καταφράζεσθε, præſ. imperat. paſſ. à καταφράζομαι, *conſidero*. Them. φράζω, *dico*, f. σω. p. κα. a. 2. ἔφραδον. p. m. πέφραδα. ſ. 246.

Καταχεύετ', *effundit*, 3. imperf. à καταχεύομαι. Them. χέω, f. χεύσω, *fundo*. ſ. 581.

Κατεῖεν, *deſcendebat*, ex κατά & εἶμι, *eo*, eſt 3. ſing. præt. med. εἶα, & Attice ἦα, ας, ſ. καλιὼν, part. a. 2. à κάτειμι. α. 254. Θ. 723.

Κατελεγχέτω, *redarguat*, præſ. imperat. à καλελέγχω. Them. ἐλέγχω, f. ξω, *arguo*. ſ. 712.

Κατέλεξε, *recenſuit*, a. 1. ind. à καταλέγω. Them. λέγω, ξω, *dico*. Θ. 627.

Κατενωπιον, adv. *ex adverſo*, *coram*. Th. ἀνὰ, *pro*. α. 73.

Κατέναυσε, a. 1. ind. pro κατέναυσε, ab inuſitato verbo, καταναύω, *ha-*

habitandum do. Them. ναίω, *habito.* ε. 167. Θ. 538.

Κατενλώσθην, *constraveram.* præt. med. à κατενθέω, ἐνθέω ex ἐν & θέω, *pono.* per metathesin ἐνέθω, in præt. med. ἤνοθα, & per reduplicationem ἐνήνοθα, præposita præpositione κτ, fit hinc κατενλώσθα, *constravi.* Errant qui à καλαυθέω, derivant. Sic n. reduplicatio foret καλαυλώσθα, &c. Malo ita resolvere, ut dicam, κατενλώσθα, esse duntaxat *præt. medii*, & carere præsenti. Præsens, si usitatum foret, esset κατενέθω. α. 269.

Κατέπαυσε, *diremit, sedavit*, a. 1. act. ind. verb. καταπαύω, *desisto*, Them. παύω, *finio, cesso.* Θ. 87.

Καθέπιμψε, *detrusit*, a. 1. à πέμπω, *mitto.* f. ψω. Θ. 515.

Καθέπινε, imperf. *devorabat*, à πίνω. Θ. 467.

Κατέσταθεν, *oppositi sunt*, pro κατεστάθησαν, Æolice, a. 1. ind. pass. à καθίσταμαι, *constituor.* Them. ἵστημι, f. στήσω, *statuo.* Θ. 674.

Κάτεχεν. imperf. ut & κατέχεθε, *detinebat.* pro ἔχω, dicitur σχέθω. Θ. 575. 700.

Καθηρεφέ, pro κατηρεφέα, à κατηρεφής, ές, ὁ κὴ ἡ, *tectus*, dat. pl. Ion. κατηρεφέεσσι. Th. ἐρέφω, f. ψω, *tego.* Θ. 594. 778.

Καθηωρτῦντο, *suspensi erant*, 3. pl. imperf. pass. Dor. pro κατηωρῶντο, à verbo καθαωρέομαι, *dependeo*, ex κτ & αἰωρέω, f. ήσω, *in sublime tollo.* α. 225.

Καθεπάζῃ, *expulerit*, præs. sub. ab ὀπάζω, f. σω, *persequor.* ε. 322.

Κάτω. *infra*, deorsum. Θ. 301.

Καναίξαις, *fregeris*, a. 1. opt. act. à καναίζω, *contero, frango.* sic Æoles pro ἀνὴρ, dicunt αὐνὴρ, vel pro κατάξαις, poët. sublato, τ, & inserto, υ, Æol. ab ἄγω, *frango.* ε. 664. 691.

Καῦμα, ατος, τὸ, *incendium*, à καίω, uro, f. καύσω. ε. 413. Θ. 844.

Κε, & κεν, particula potentialis, sicut in prosa ἄν, vel expletiva. ε. 10. 12. 33.

Κέαθε, *jacebant*, pro ἔκειντο, Ion. & κέατο pro κεῖντο, à κεῖμαι, *jaceo.* α. 241.

Κέγχροισι, dat. pl. Ion. à κέγχρος, *milium*, genus legumenis. α. 398.

Κεδνῇ, *castæ*, dat. sing. à κεδνὸς, ἡ, ὸν, *castus*, probus. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura.* ε. 69. 129.

Κεῖνο, *illo*, pro ἐκεῖνο, per aphæresin. κείνοις, κείνοισι, dat. pl. Ion. ab ἐκεῖνος, η, ον. Θ. 628. 836.

Κεῖται, jacet, κεῖτ', pro ἔκειτο, imperf. Ion. à κεῖμαι, *jaceo.* α. 227. Θ. 795.

Κεκαλυμμένη, perf. part. pass. à καλύπτω, operio, tego, f. ψω. p. φα, a. 2. ἐκάλυβον. Θ. 9. 745. 757.

Κεκασμένον, perf. pass. à κάζω, *orno*, f. σω. Θ. 929.

Κεκεύθει, *occultabat*, Ion. plusq. perf. med. à κεύθω, f. κεύσω, p. κα. in præt. med. κέκευθα. sicut,

ſicut, πολήω πέπληθα, γηθέω γέγηθα, &c. ϑ. 505.

Κεκληγοντες, præt.med. Æolice pro κεκληγότες, à κλάζω. verior analyſis hæc eſt: ex præterito κέκληγα, novum verbum κεκλήγω, quod Græcis eſt uſitatiſſimum, unde in part. præſ. κεκλήγων, οντος, in pl. οἱ κεκληγοντες. α. 379. 412.

Κεκληγὼς, *vociferans*, præt.med. à κλάζω, *clamo*, in f. κλάγξω, a. 2. ἔκλαγον, p. m. κέκληγα, hinc in part. f. g. κεκληγυῖα. ε. 447. α. 99.

Κεκλῆσθαι, *vocari*. perf. inf. paſſ. à καλέω, f. έσω, p. κέκληκα. ϑ. 410.

Κέκλυτε, *audite*, à κλῦμι, (Thema κλύω *audio*.) Hinc κλῦθι, & poëtica redupl. κέκλυθι, in 2. pl. κλῦτε, & κέκλυτε, *audite*, correpta penultima. ϑ. 644.

Κεκονιμδόν, *pulverulentus*, Attice, pro κεκονισμδόν, à κονίζω, pulvere impleo, quod eſt à κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. ε. 471.

Κεκορημένον, *ſatiatum*, à κορέω, *ſatio*. f. έσω, & ήσω, p. κεκόρηκα. ε. 591.

Κεκριμένως, *diverſam*. Th. κρίνω, f. νῶ, *ſecerno*, p. κέκρικα. α. 55.

Κεκρύφαται, *latent*, 3. pl. præt. paſſ. Ionice, pro κεκρυμμένοι εἰσί. à κρύπτω, *abſcondo*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔκρυβον. ε. 384.

Κεκτῆσθαι, *comparare*, præt. paſſ. infinit. à κτάομαι, *acquiro*, f. κτήσομαι, p. κέκτημαι. ε. 435.

Κελάδοιο, genit. Poëticus, pro κελάδου, à κέλαδος, ου, ὁ, *ſtrepitus*. ϑ. 852. 926.

Κελαινεφέϊ, *nubium offuſcatori*, dat. ſing. à κελαινεφής, ex κελαινὸς, *niger*, idem quod μέλας, & νέφος, εος, τὸ, *nubes*. α. 53.

Κελαινῇ, *nigra*, dat. Th. eſt μέλας, μέλαινα, μέλαν, *niger*, pro μ, ponitur κ, κελαινός. α. 173. 429.

Κελεύθου, genit. κέλευθος, ου, ἡ, *via*. ε. 578. α. 352.

Κελεύω, *jubeo*, præſ. ind. à κέλομαι, Poëtice, κέκλομαι, κέκλονθ', pro ἐκέλονθο, 3. pl. imperf. ε. 314. ϑ. 33. 686.

Κενεὼ, Poëtice, pro κενεὼ, à κενὸς, ὄν, ὁ, *vacuus*. ε. 496.

Κένταυροι, *Centauri*, ex κεντέω, *ſtimulo*, pungo, & ταῦρος, Latine, *taurus*. α. 184.

Κερκμὸς, έος, ὁ, *figulus*, à κέρκμος, ου, ὁ, *urceus*, vel terra figularis. ε. 25.

Κερσοὶ, *cornutæ*, à κερσὸς, ὄν, ὁ, hoc à κέρας, *cornu*. ε. 527.

Κερσωῦ, gen. ſing. à κερσωὸς, ὁ, *fulmen*, q. à κείρω, *ſcindo*, & αὔω, *uro*. hinc κερσωόω, *fulmino*, *fulmine percutio*. κερσωθέντος, a. 1. part. paſſ. gen. ϑ. 846. 859.

Κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. ϑ. 789.

Κέρβερος, Cerberus. ϑ. 311.

Κέρδος, εος, τὸ, *lucrum*. hinc κερδαίνειν, *lucrari*, à κερδαίνω. ε. 321. 350.

Κερκὶς, nomen mul. ϑ. 355.

Κέρσε, 3. perſ. a. 1. ind. Ionice, verbi κείρω, *tondeo*, f. ρῶ, & Æol.

Æol. κέρσω, a. 1. ἔκερσα, & ἔκερσσα. hinc κέρσε, per τμῆσιν, pro ἀπέκερσε. α. 419.

Κέρθομα, *convicia*, quasi dicas convocia, à κέρθομος, *mordax, cavillatorius*. hinc κερθομέω, *convicior*, ex κείρω, *tondeo*, & & τομὴ, *sectio*, quod est à τέμνω, *seco*, p.m. τέτομα. ε. 786. Θ. 545.

Κεύθεσι, dat. pl. à κεῦθος, εος, τὸ, *caverna profunda*. à κεύθω, *occulto*. unde etiam est κευθμὼν ῶνος, ὁ, *locus qui occultat*. Regula. Nomina appellativa in ὼν, & εἰον, significant locum. ut, ἀμπελὼν, ῶνος, ὁ, *vinetum*. Θ. 300. 334.

Κεφαλὴ, ῆς, ἡ, *caput*, gen. pl. κεφαλέων, Ionic. pro κεφαλῶν, dativ. κεφαλῇσι. ε. 416. 543. Θ. 827.

Κεφάλῳ, dat. sing. in nom. κέφαλος, ου, nomen viri. Θ. 986.

Κεχάρηται, *lætatus est*, 3. sing. a. 2. med. ut, ἐχαρόμην, ου, ετο, & per reduplicationem Poeticam, κεχαρόμην. Dicitur vero, κεχάροντο, per συστολὴν, ut vocant. Mallem à pluſq. perf. formare, ἐκεχαρήμην, ησο, ητο, à χαίρομαι, lætor. perf. κέχαρμαι, & κεχάρημαι, quasi à χαρέω. α. 65.

Κεχαρισμένος, *grata est*, perf. part. à χαρίζομαι, *rem gratam facio*. Th. χάρις, ιος, ἡ, *gratia*. ε. 681.

Κεχρημένος, *indigus*, præt. perf. part. à χρῶμαι *utor*, f. χρήσομαι, p. κέχρημαι, a. 1. m. ἐχρησάμην. ε. 476. 491.

Κέχυται, *fusa est*, 3. perf. perf. pass. à χύω, f. χύσω, p. pass. κέχυμαι. Th. χέω, χύσω, *fundo*. Θ. 727.

Κήδει, *lædit*, 3. perf. præs. à κήδω, *ango*. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*. ε. 362. Θ. 102.

Κήδεα, acc. pl. à κῆδος, εος, τὸ, cura, damnum. ε. 49.

Κῆλα, *tela*, n. g. pl. num. à κῆλον, Ion. pro καῦλον, *lignum*. Θ. 708.

Κηλέῳ, dat. à κηλὲος, *calidus*. Th. καίω, f. καύσω, *uro*. Θ. 865.

Κὴρ, κηρὸς, ἡ, *Parca*. mendose scribitur, κῆρ. α. 156.

Κῆρ, pro κέαρ, ατος, τὸ, *cor*. (sicuti pro ἔαρ, ἦρ, dicitur.) κῆρα, κῆρες. α. 249. 435.

Κηρόθι, *ex corde*, adverb. à κῆρ, τὸ, *cor*. α. 85.

Κηρίον, ου, τὸ, *favus*, à κηρὸς, οῦ, ὁ, *cera*. Θ. 597.

Κηρὶ τελεσφόρων, gen. pl. à κηρὶ τελεσφὴς, ὁς, ὁ, ἡ, *morti obnoxius*. q. d. *fato nutritus*. à κὴρ, *fatum* & τρέφω, *alo*. ε. 416.

Κῆρυξ, υκος, ὁ, *præco*. ε. 80. Θ. 939.

Κῆτος, ὁς, ἡ, nomen mul. forte sic dicta à *prodigiosa crassitie*, qualis est in balæna seu cete, monstro illo marino. Κῆτους, gen. contract. Θ. 270. 336.

Κήυκα, acc. sing. à Κήυξ, υκος, ὁ: nomen regis. α. 354. 476.

Κηφήνεσσι, dat. pl. Poëticus, pro κηφῆσι, à κηφὴν, ῆνος, ὁ, *fucus*, ex apum genere. ε. 302. Θ. 595.

Κιβίσις, ἡ, *pera*, *sacculus*, ubi κεῖται βίοτος, ubi victus reconditur.

conditur. α. 224.

Κιθαρίζεν, *personabat*, imperf. abjecto augmento à κιθαρίζω, f. ίσω, *cithara cano*. Th. κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. est organon musicum. α. 202.

Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, *citharista*, pl. οἱ κιθαριστεῖ. à κιθάρα, ας, ἡ, *cithara*. Θ. 95.

Κικλήσκει, *vocat*. 3. person. ind. à καλέω, *voco*. Poet. κικλήσκω. ε. 816. Θ. 418.

Κίοσιν, *columnis*, dat. pl. à κίων, ονος, ὁ, ἡ, *columna*. κίον', acc. pro κίονα. Θ. 522. 779.

Κίρκη, *Circe*. nomen fagæ. Θ. 957. 1011.

Κλαίζοντε, præs. part. dual. num. à κλάζω, *clamo*. Vide supra κεκληγώς. α. 406.

Κλαίουσα, *flens*, præs. part. à κλαίω, *fleo*, f. κλαύσω, p. κέκλαυκα. ε. 220.

Κλεῖα, pro κλέα, & hoc ex κλέεα, *res præclare gestæ*. à κλέος, εος, τὸ, *gloria*. Th. κλείω, *celebro*. Θ. 100.

Κλείετε, præs. imperat. *celebrate*, κλείουσι, *celebres*, præs. part. f. g. pl. num. à κλείω, *celebro*. hinc κλειτὸς, ὸν, *inclytus*. ε. 1. Θ. 105.

Κλειὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. & Musæ. Θ. 77.

Κλέος, εος, τὸ, *gloria*, pro quo etiam dicitur κλεῖος, εος, τὸ, *gloria*. Them. κλείω, celebro. α. 107. Θ. 530.

Κλέψας, *furatus*, a. 1. part. à κλέπτω, *clepo, furor*. fut. κλέψω; p. κέκλιφα, p. pass. κέκλεμμαι, p. med. κέκλοπα. ε. 55. Θ. 613.

Κλῆρον, acc. à κλῆρος, ου, ὁ, *sors*, patrimonium. ε. 37.

Κλόνον, acc. a κλόνος, ου, ἡ, *turbatio, tumultus*. hinc κλονέω, ῶ, *commoveo*, f. ήσω. ε. 551. Θ. 935.

Κλυζομένῳ, *inundanti*, dat. præs. part. à κλύζω, *eluo*; f. σω, p. κέκλυσμαι. α. 209.

Κλυμένη, nomen mul. & pro κλυομένη. Θ. 351. 508.

Κλύοιμι, præs. opt. *audirem*, à κλύω, *audio*. κλῦθι, præs. imperativi est à κλῦμι, at κέκλυθι, & κέκλυτε, per reduplicationem, pro κλῦθι, & κλῦτε, in præs. imperat. hinc κλυτὸς, κλυτῶ, *inclytus*. ε. 9. 70. Θ. 32. 644.

Κλυτίη, nom. prop. Θ. 352.

Κλωθὼ, nomen Parcæ. Vide Calepin. α. 258. Θ. 218.

Κνήμησι, dat. pl. Ion. pro κνημίδας, Ionice, à κνήμη, *tibia, sura, crus*. α. 123.

Κνημῖδας, acc. pl. à κνημὶς, ῖδος, ἡ, *ocrea*. Them. κνήμη, ης, ἡ, *tibia*. α. 122.

Κοθόρνοις, à κόθορνος, epitheton fuci, ὡς ἀπὸ τοῦ κόθεσθαι τὴν ὄρφνην, quod aculeum non exerat more apum, à κόθω, *occulo*, & ὄρφνη, *cauda*. ε. 303.

Κοίλου, *cavus*. κοίλη, dat. pl. κοίλῃσι. ε. 52. 687.

Κοιμηθέντα, a. 1. part. pass. a κοιμάω, *sopio, facio dormire*. κοιμάομαι, ῶμαι, *dormio*. f.

1. pass. κοιμηθήσομαι. a. 1. m. ἐκοιμησάμην. Θ. 214.

Κοινῇ, gen. à κοινὸς, ὴ, ὸν, *communis*. ε. 721.

Κοίῳ, Κοίου, nomen viri. Θ. 134. 404

Κοιρανέων, præs. part. *imperans*, à κοίρανος, ου, ὁ, *rex*. hinc κοιρανέω, ῶ, *dominor*. Θ. 331.

Κοίτον, accus. à κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη, ης, ἡ, *cubile*. ε. 572.

Κοκκύζει, *canit*. 3. pers. præs. à κοκκύζω, *coccyzo*, à κόκκυξ, υγος, ὁ, *cuculus*. ε. 484.

Κολλήεντα, *ferruminati*, nom. pl. à κολλήεις, εσσα, εν, *glutinatus*. Th. κόλλα, ης, ἡ, *gluten*. α. 309.

Κολοσυρῇσι, *palearum strepitu*, à κολοσυρῇς, ῆς, ὁ. Schol. ἦχος φρυγάνων συρομένων. h. e. strepitus sarmentorum, quum trahuntur. ex σύρω, *traho*, & κῶλον, *lignum*, seu κόλος, mutilus. Est enim sarmentum, lignum defractum. Θ. 880.

Κομεῖν, *nutrito*, præs. inf. à κομέω, ήσω, *nutrio*. &, curam gero. hinc κομίζω, & κομίσσαι, a. 1. m. inf. ε. 315. 602.

Κονάβησε, *edidit fragorem*, a. 1. ind. Ion. à κοναβέω, ῶ, *resono*. Them. κόναβος, ου, ὁ, *sonitus*. Θ. 840.

Κονίῃσι, dat. pl. Ion. pro κονίαις, à κονία, ας, ἡ, idem quod κόνις, εως, ἡ, *pulvis*, acc. κόνιν. α. 365. Θ. 706.

Κονίοντες, *pulverem excitantes*, præs. part. à κονίω, vel κονίζω. Them. κόνις, εως, ἡ, *pulvis*. α. 342.

Κοπτομένῃ, *excitatus*, præs. part. à κόπτομαι, *pulsor*, scindor. Them. κόπτω, f. ψω, *scindo*. α. 63.

Κορεσσάμενος, *satiatus*, a. 1. m. part. Poët. pro κορεσάμενος. Vide κορέσσαι. ε. 33.

Κορέσσαι, *saturato*, a. 1. infin. m. pro imperativo, Hellenismus. à κορέννυμι, vel κορέω, *saturo*. Θ. 366.

Κόρθυνεν, *collegit*, imperf. act. pro ἐκόρθυνεν, verbi κορθύω, vel κορθύνω, *coacervo*. Th. κόρθυς, υος, ἡ, *acervus*. Θ. 853.

Κόρος, ου, & Ion. κόροιο, *satietas*. Th. κορέω, *satio*. Θ. 593.

Κόρυθος, genit. à κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. α. 417.

Κορύσσῃ, præs. inf. à κορύσσω, *armo*, q.d. galea munio. κορύσσασα, præs. part. f. gen. Thema, κόρυς, υθος, ἡ, *galea*. α. 148. 198.

Κορυφῇς, genit. Θ. 62. κορυφῇσι, dat. pl. Ionic. à κορυφὴ, ῆς, ἡ, *vertex*. Θ. 1010.

Κορώνη, ης, ἡ, *cornix*. hinc κορωνιόωσα, acc. *rostrata*, Poëtice, pro κορωνιόουσα, à κορωνιάω, ῶ, incurvus & lunatus sum. à κορώνη, *summitas*, curvatura. ε. 677. α. 289.

Κοσμεῖν, præs. inf. sic κόσμησε, *ornavit*, a. 1. pro ἐκόσμησε, à κοσμέω, f. ήσω. Th. κόσμος, ου, ὁ, *ornatus*, *ordo*. ε. 72. 76. Θ. 573.

Κοτέῃ, 3. præs. ind. *est infestus*. κοτέσσαι, præs. part. f. g. κοτέοντε, dual. num. part. à κοτέω, έσω,

ἔσω, & ἤσω, *iraſcor*. Th. κότος, ου, ὁ, *ira vetus*. ε. 25. ϑ. 315.

Κότ(ος), ου, ὁ, nomen viri, ſeu gigantis. ϑ. 714. 817.

Κόρη, ης, ἡ, *puella*, idem quod κόρη, ex eoque factum Poëtica epenthesi ῦ υ. pl. κόρυαι. Th. κορέω, *verro*. α. 126.

Κουρίζουσιν, *à teneris educant*, 3. pl. præſ. verbi κουρίζω, à puerili ætate educo. à κοῦρ(ος), idem quod κόρ(ος), puer. Th. κορέω, verro. ϑ. 347.

Κουρότερ(ος), *junior*. Etiam ſubſtantiva apud Græcos perſæpe comparantur. à κοῦρ(ος), idem quod κόρ(ος), juvenculus. Th. κορέω, f. έσω, & ήσω, *verro*. ε. 445.

Κουροτρόφ(ος), ου, *juvencularum nutritor*. à κούρα, hoc à κόρη, *juvencula*. κορέω, *orno*. quæ dum ſe comit, annus it. ε. 226. ϑ. 450.

Κουφίζουσαν, præſ. part. f. g. à κουφίζω, f. ίσω, *levo*. à κοῦφ(ος); *levis*. ε. 461.

Κοῦφ(ος), ου, ὁ, *levis*. ut, κούφη ἐλπὶς, *levis ſpes*. ε. 759. Κοῦφα, leviter. α. 323.

Κραδίη, ης, ἡ, pro *ficu ſylveſtri*. ε. 679.

Κραδίῃ, acc. ſing. Ion. à κραδία, per metatheſin, pro καρδία, ας, ἡ, cor. ε. 338. 448.

Κρατεῖ, dat. ſing. *imperio*, à κράτος, ε(ος), τὸ, *robur*. hinc κρατερὸς, *validus*. κρατερέων, gen. plur. Æolice. κρατερώτερος; ſuperl. *validiſſimus*. α. 101, ϑ. 403. 683. 684.

Κρατεῖ, *præpotens eſt*, 3. perſ. præſ. ind. à κρατέω, ῶ, *imperium obtineo*. f. ήσω, p. κεκράτηκα. Th. κράτ(ος), ε(ος), τὸ, *robur*. ϑ. 403.

Κρατερόφρονι, dat. ſing. à κρατερόφρων, *infracto animo ſum*. ex κράτ(ος), *robur*, & φρὴν, *animus*. α. 458. κρατερόφρονα. ε. 146. ϑ. 509. κρατερόφρον'. ϑ. 297. 308.

Κραῖ, *capiti*, dat. ſing. à κρατὸς, κράτ(ος), ὁ, vel τὸ. Them. κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. unde per apocopen, κάρη, τὸ, ἄκλιτον. Pro κάρη, dicitur κάρα, Dorice. & per novam apocopen κάρ, pro κάρη. item, pro κάρ, per metatheſin κράς, ατος, & κρατὸς, κράτ(ος). unde etiam deſcendunt, κράνον, ου, τὸ, & diminutivum κρανίον, ου, τὸ, *calvaria*. α. 136. 328.

Κράτ(ος), ε(ος), τὸ, *robur*. α. 328.

Κρέας, ατος, & Attice, κρέως, τὸ, *caro*. ε. 589.

Κρεῖον, acc. à Κρεί(ων), ου, ὁ. nomen viri. ϑ. 134.

Κρείοντα, acc. ſing. nomen viri. à Κρείων, οντ(ος), ὁ. α. 83.

Κρείσσων, vel κρείττων, ον(ος), ὁ ϗ ἡ, *præſtantior* vel melior. à poſitivo ἀγαθὸς, *bonus*. Th. κράτ(ος), ε(ος), τὸ, *robur*. ε. 208. 211.

Κρεμάσασϑ, a. 1. med. infin. à κρέμαμαι, *ſuſpendor*. conjugatur ut ἵσταμαι. Th. κρεμάω, & κρεμάννυμι, f. άσω. *ſuſpendo*. ε. 627.

Κρήδεμνον, ου, τὸ, proprie capi-

tis ligamentum. ex κρὰς, & δέω, *ligo*. per metaph. *pinnæ murorum*, & ponitur pro *mœnibus*. α. 105.

Κρῆθεν, adv. *à capite*, ex κρᾶς, ἀλός. Them. est, κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. α. 7. ϑ. 574.

Κρηνίης, gen. à κρηνίη, ης, ἡ, *fons*, à fundendo, quia fundit aquas. κρηνάων, Æolice, pro κρηνῶν, genit. plur. ε. 756. ϑ. 6.

Κρήτη, Κρήτης, nomen Insulæ. ϑ. 477. 480.

Κρητῆρος, genit. Ionic. κρητῆος, Ionice, pro κρατῆος, ῆρος, ὁ, Latine, *crater*. à κεράννυμι, f. άσω, *misceo, tempero*; quia in eo merum diluitur, ne noceat. ε. 742.

Κρίναντο, *pugnarunt*, 3. pl. a. 1. med. à κρίνω, *discerno*. f. νῶ. Κρίνασι, 3. pl. a. 1. act. sub. κρίνας, part. a. 1. act. ε. 799. ϑ. 882.

Κρισίη, nomen mul. ϑ. 359.

Κρίων, nomen mul. ϑ. 375.

Κρόκη, *tramam*, per syncopen, pro κροκίδα, à κρεκὶς, ίδος, ἡ, vel tanquam à κρόξ. Th. κρόκη, ης, ἡ, *trama*. ε. 536.

Κροκόπεπλος, *croceo peplo*. à κρόκος, ου, ὁ, *crocus*, & πέπλος, ου, τὸ, *peplum*, vestis muliebris. ϑ. 273. 358.

Κρονίδης, ου, ὁ, *filius* ϑ Κρόνου, h. e. *Saturni*. Sic vocatur ὁ Ζεύς. Κρονίδεω, Ionic. pro Κρονίδου. ε. 18. 53. ϑ. 450.

Κρονίων, ωνος, idem quod Κρονίδης. à Κρόνος, ου, ὁ, *Saturnus*, qui sic videtur dictus à splendore. Hebr. *karán*, splendere. Fr. Iun. Aliis quasi χρόνος tempus: plurimum enim temporis conficit in emetiendo suo orbe. ε. 274. ϑ. 949.

Κροτάφοισι, dat. pl. Ion. à κρόταφος, ου, ὁ, *tempus*, pars capitis. ὡς δὴ τὸ κροτεῖν τὴν ἀφλὼ, quod ibi evidens sit venarum pulsus. α. 226.

Κρύος, εος, τὸ, *frigus*. hinc κρυερὸς, ὸν, & Ionice κρυηρὸς, *frigidus*. hinc κρυόεις, εντος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερός. ε. 492. ϑ. 657. 936.

Κρυπταδίης, *secreti*, genit. à κρυπτάδιος, apud Poëtas idem quod κρυπτὸς, *occultus*. hinc & κρύφιος, *abditus*. Th. κρύπτω, ψω, *occulto*, abscondo. a. 2. ἔκρυβον. ε. 327. 787.

Κρύψε, a. 1. Ion. à κρυπτω, *occulto*. hinc κρύψας, a. 1. part. κρύψασα, f. g. ε. 50. 402. ϑ. 174.

Κρώζῃ, præs. sub. à κρώζω, *crocito*, quod est cornicis. ε. 745.

Κταμένης, *occisæ*, part. a. 2. med. ab indic. ἐκτάμην, ad formam ἐστάμην, ab a. 2. act. ἔκτην. pro quo Dores ἔκταν. à κτημι, *occido*, f. κτήσω. Th. κτείνω. ε. 539. α. 402.

Κτεάνων, gen. pl. à κτέανον, ου, τὸ, *possessio*. Poëtis idem quod κτῆμα, & κτέαρ, ατος, τὸ, *idem*. Th. κτάομαι, f. ήσομαι, *acquiro*. ε. 313.

Κτείναντα, acc. à κτείνας, αντος, part. a. 1. act. à κτείνω, *occido*, f. κτενῶ, p. ἔκταγκα, a. 2. ἔκτα-

ver.

νον. a. 1. ἔκτεινα, κτεινάμην, Doricè pro κτεῖναι, κτείνασθαι, præſ. inf. act. α. 414. 448.

Κτήμασ', dat. pl. pro κτήμασι, per apocopen, à κτῆμα, *poſſeſſio*. Th. κτάομαι, ῶμαι, *acquiro*. ε. 34.

Κτητὴν, *famulam*, acc. à κτητός, *acquiſibilis*. Th. κτάομαι, f. κτήσομαι, *acquiro*. ε. 404.

Κτύπος, *ſonitus*, à τύπτω, *pulſo*. α. 98.

Κυανόπεπλον, *cæruleo peplo*. à κύανος, *cæruleus*, & πέπλον, peplum. ϑ. 406.

Κυανόπτερος, *nigras alas habens*. ex κύανος, *cæruleus*, & πτερὸν, ου, τὸ, *ala*. α. 393.

Κυάνου, genit. à κύανος, *cæruleus*. hinc κυάνεαι, nigra. dat. pl. κυανέῃσι pro κυανέαις, & κυανεάων, Æolicè, pro κυανέων, α. 7. 143. 249.

Κυανοχαίτης, ου, nom. ex κύανος, ου, ὁ, *cæruleus*, color niger, & χαίτη, ἡ, *juba*, coma. α. 120. ϑ. 278.

Κυανῶπιν, *nigroculam*, acc. à κυανῶπις, ἡ, cærulea aſpectu, à κύανος, *cæruleus*, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *oculus*. Th. ὄπτομαι, *video*. p. m. ὦπα. α. 356.

Κυδάλιμος, idem quod κύδιμος, *glorioſus*. à κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. α. 74. 467.

Κῦδος, εος, τὸ, *gloria*, in compar. κυδίων, *glorioſior*, ſuperl. κύδιστος, η, ον, *glorioſiſſimus*. ε. 311. ϑ. 548.

Κυδαίνων, *illuſtrans*, præſ. part. à κυδαίνω, *glorioſum reddo*, f. νῶ, p. κα. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. ε. 38.

Κυδιόων, *exultans*, *jactabundus*, præſ. part. pro κυδιῶν, à κυδιάω, *glorior*, *jactito*. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. α. 27.

Κυδνὸς, ἡ, ὸν, *inclytus*, *celebris*. Th. κῦδος, εος, τὸ, *gloria*. ε. 255.

Κυδοιμὸς, οῦ, ὁ, *tumultus*. q. à κύω, *pario*, & δεῖμα, *timor*. α. 156.

Κυθέρεια, ας, ἡ, *Venus*. ὅτι κεύθει, τοὺς ἔρωτας, occultat amorem venereus. Tenebras amat, propter opera tenebrarum. ϑ. 934. 1008.

Κυθήρεις, κυθήροισι, dat. pl. à Κύθηρος, ου, ὁ. Th. Κυθήρη, ἡ, urbs Cypri. ϑ. 192.

Κυκλοτερὴς, έος, ὁ ἡ ἡ, tornando rotundus factus. ex κύκλος, ου, ὁ, *circulus*, & τερέω, *terebro*. α. 208. ϑ. 145.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ. οἱ Κύκλωπες, *Cyclopes*. ex κύκλος, ου, ὁ, *orbis*, circulus, & ὤψ, *oculus*. Th. ὄπτομαι, *video*. ϑ. 139. 144.

Κύκνος. α. 65. 346. 368. 413. κύκνου. α. 57. 329. 331. 466. 472. κύκνοι. α. 350. κύκνοι. α. 316.

Κυλίνδεται, præſ. ind. paſſ. à κυλίνδω, *volvo*. hinc κυλινδόμενος. Th. κυλίω, ίσω, *volvo*. α. 378. 438.

Κυμαίνοντος, genit. præſ. part. à κυμαίνω, *fluctuo*. Th. κῦμα, ατος, τὸ, *fluctus*. ε. 388.

Κύματα, nom. pl. à κῦμα, ατος, τὸ, *fluctus*. q. à κυκάω, *miſceo*, unde eſt κύκημα, pro quo κῦμα. κύματ'. ε. 685. ϑ. 252.

Κυμοθόλη, nomen mul. Θ. 253.

Κύμη, acc. casus, à Κύμη, ης, ἡ, nomen urbis. ε. 634.

Κυμοπόλεια, nom. mul. Θ. 819.

Κυμοδόκη, ης, ἡ, nomen proprium mul. Θ. 252.

Κυμοθόη, nomen proprium mul. Θ. 245.

Κυνέη, ης, ἡ, (sub. δορά,) pellis canis, *galea*. Th. κύων, κυνὸς, canis. α. 227.

Κυμὼ, nomen mul. Θ. 255.

Κυπρογένεια, epitheton Veneris, quæ nata dicitur in insula Cypro. Cuprum quoque ceu scortum, metallis omnibus misceri dicitur. Verum metri dimensio videtur postulare, ut hîc legatur Κυπρογένη. Θ. 199.

Κύπρος, ὁ, nomen insulæ Veneri sacræ: unde & Κύπρις *Venus*. Θ. 193.

Κυρήσας, a. 1. part. à κυρέω, *incido*. Th. κύρω. fut. Æol. σω, *incido*. ε. 753.

Κῦρσαι, a. 1. inf. *incidere*. à κύρω, f. κύρσω. κύρσας, a. 1. part. ε. 689. α. 426.

Κυσταμένη, a. 1. part. med. f. g. pro κυσσαμένη, quæ concepit, verbi κύομαι, in utero gestor. Th. κύω, osculor. Θ. 125. 405.

Κύων, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis. κυνα, acc. κυνε, nom. & acc. dual. κυσὶ, dat. plur. α. 303. Θ. 769.

Κῶμα, τος, τὸ, *veternus*, *somnus profundus*. Θ. 798.

Κώμαζον, imperf. Ion. pro ἐκώμαζον, verbi κωμάζω, *comessor*. Th. κῶμος, ου, ὁ, comessatio. α. 181.

Κώμη, ης, ἡ, *vicus*. ε. 637. α. 18.

Κωκύσασα, præs. part. f. g. à κωκύω, *garrio*. ε. 372.

Λ.

Λάβησι, *prehenderit*, a. 2. act. subj. σι est paragoge Ion. à λαμβάνω, *accipio*, f. λήψομαι, p. λέληφα, Att. εἴληφα, aor. 2. ἔλαβον, inde in part. λαβὼν, ὄντος, ὄν. ε. 466. Θ. 765.

Λαγὼς, acc. pl. Dor. pro λαγοὺς *lepores*. à λαγὼς, οῦ, ὁ, *lepus*: Att. λαγὼς, ὼ, ex λα, particula quæ intendit significationem, & ὦς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, quia habet longas aures. Alii à λάω, τὸ βλέπω, *video*, quia dormit apertis oculis. α. 302.

Λάδωνα, nomen fluv. acc. sing. Θ. 344.

Λάθεσθε, *oblivisciminini*. 2. pl. a. 2. med. imperat. à λανθάνομαι, f. λήσομαι, præt. pass. λέλησμαι, a. 2. act. ἔλαθον, præt. m. λέληθα. ε. 262.

Λαθιφθόγγοιο, *facientis oblivisci vocem*. gen. Ion. à λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens. à λάθος, ος, τὸ, *oblivio*, Th. λήθω, *lateo*, & φθόγγος, *sonus*. hoc à φθίγγομαι, f. γξομαι, *loquor*. α. 131.

Λαίτμα, *magnus maris fluctus*. ex λα. *valde*, & ἴεναι, *ire*. Vel dictum quasi λαύτμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare,

& mare, λαὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα. Vide in τέμνω, *seco*. ε. 163.

Λαιψηροκέλευθον, *rapidum*, acc. ex λαῖλαψ, απος, ἡ, *tempestas*, & κέλευθος, ου, ἡ, *via*. Θ. 379.

Λάκε, *crepitabat*, pro ἔλακε, a. 2. act. à ληκέω, *crepitum ciec*, a. 2. ἔλακον, præt. med. λέλακα. Θ. 694.

Λακέρυζα, ης, ἡ, loquax, *stridula*. ε. 745.

Λάμπεν, *collucebat*. imperf. Ion. pro ἔλαμπεν, à λάμπω, *luceo*, f. ψω, p. φα. α. 71.

Λαμπετόωντα, *fulgentia*. Poëtice pro λαμπετῶντα, à λαμπετάω, *luceo*. dat. λαμπετόωντι. à Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. Θ. 110.

Λαμπόμενον, *splendens*. λαμπομένοισι, dat. pl. Ion. part. præs. Th. λάμπω. α. 145. Θ. 186.

Λαμπρὸς, ἡ, ὸν, *splendidus*, clarus, à λάμπω, *luceo*. Θ. 18.

Λαομέδεια, nomen propr. mul. Θ. 257.

Λαὸς, *populus*, λαοῖσι, dat. plur. Ion. Attice λεὼς, ῶ, ὁ, *populus*. ε. 225. 241. Θ. 430.

Λαοσσόος, *populorum defensor. vel agitator*. ex λαὸς, ὸ, ὁ, *populus*, & σόω, *servo*. Th. σός, *salvus*. Vel ex λαὸς, & σείω, *moveo*. α. 37.

Λαπιθάων, pro Λαπιθῶν, gen. pl. Dorice, à nominativo Λαπίθης, ου, ὁ, *Lapitha*. Vide in Calepino, *Lapithæ*. α. 178.

Λαῖφος, nomen viri. Θ. 1013.

Λάχεσις, in Gen. Atticè λαχέσεως ἡ, *Lachesis*, nomen Parcæ. à λαγχάνω, *sortior*. α. 258. Θ. 218.

Λάχνη, ης, ἡ, *lanugo, vellus*. ε. 511.

Λέγειν, *dicere*, præs. inf. verbi λέγω, *dico*. f. λέξω. p. λέλεχα, præt. m. λέλογα. Θ. 27.

Λειαγόρη, nom. prop. mul. *suaviloqua*. ex λεῖος, ου, ὁ, *lævis*, & ἀγορεύομαι, *concionor*. Th. ἀγορὰ, ἡ, *forum*. Θ. 257.

Λείβεται, *stillat*. à λείβω, f. ψω. ε. 722. α. 390.

Λειμῶνι, dat. à λειμὼν, ῶνος, ὁ. Latine, *pratum*, q. d. *paratum*, ubi non opus est satione. *Namque injussa virescunt gramina*. Θ. 279.

Λείπεθ', pro λείπετο, imperf. pass. Ion. verbi λείπω, *linquo, relinquo*. f. ψω, p. φα, p. m. λέλοιπα, a. 2. m. ἐλιπόμην. ε. 198. Θ. 490.

Λειρεόεσσῃ, dat. sing. *floridæ*. Th. λείριον, ου, τὸ, *lilium*. Hinc est λειριόεις, εντος, ὁ, in f. g. λειριόεσσα, *liliaceus, a*. & per syncod. sp. *floridus, suavis*. Θ. 41.

Λελάθοιτο, poët. *lateret*, pro λάθοιτο, a. 2. med. opt. à λανθάνομαι, *lateo*. Mutuatur sua tempora à λήθω, f. λήσω. a. 2. med. ἐλαθόμην, hinc in opt. λαθοίμην, οιο, οιτο. p. m. λέληθα. Θ. 471.

Λέλακας, *strepis*, p. m. à ληκέω, *resono, crepo*. in a. 2. ἔλακον, unde est præt. med. λέλακα, *strepui*. accipitur hic in significatione præsentis, cujus generis apud Græcos sunt plurima. ε. 205.

Λέλειπται, *relicta est*, præt. pass. λέλειμμαι, ψυχή, πλοῖα, à λείπω, *linquo*. ε. 282.

Λελειχμῶτες, *lambentes*, part. præt. act. per syncopen, & epenthesin ῶ ε, pro λελιχμακότες, à λιχμάω. Th. est λείχω, *lingo*, f. ξω. ϑ. 826.

Λέλογχε, *consecuta est*, 3. singul. præt. med. indic. (tanquam à λέγχω.) Th. est λαγχάνω, *sortior*, f. κληρώσομαι, a. 2. ἔλαχον, p. m. λέλογχα. ϑ. 203.

Λέοντες, pl. num. à λέων, οντος, ὁ, *leo*. in dual. λέοντε. λέουσι, dat. plur. α. 175. 402.

Λεπτῇ, *macilentâ*, dat. à λεπτὸς, ἡ, ὁ, *tenuis, exilis, viribus destitutus*. ε. 495.

Λερναίλω, acc. Nomen hydræ. à Λέρνη, ης, ἡ, *palus Argivorum, ubi erant sordium confluges*. prov. Λέρνη κακῶν, *Lerna malorum*. Dicitur hydra seu serpens Λερναία, quod in illa versata fuerit palude; à loco. ϑ. 314.

Λέσχῃ, dativ. sing. à λέσχη, ης, ἡ, *sermocinatio*: & pro loco publico sumitur, ubi confabulantur. ε. 499.

Λελυγαλέοισιν, dat. pl. Ion. *tristibus*. h. e. in casulis pauperculorum, à λελυγαλέος, ε, ὁ, *perniciosus*. Th. λοιγὸς, *pernicies*. ε. 523.

Λευκὸς, ἡ, ὁ, *candidus, albus*. affine τῷ λεύσσω, *video*. alba sunt lucida. λευκῆσιν, Ionic. dat. pl. pro λευκῆς. ε. 196.

Λευκωλένῳ, *pulchris ulnis*. ex λευκὴ, *albæ*, & ὠλένη, *ulnæ*. quæ habet candida brachia. ϑ. 314. 914.

Λεύσσουσιν, *vident*, 3. pers. pl. præs. ind. à λεύσσω, *video*. poeticum est. ε. 248.

Λέχος, ους, τὸ, *lectus*, dat. plur. λεχέεσσι, poetice pro λέχεσι. Th. λέγω, vel λέγομαι, *cubo, dormio*. ϑ. 57. 798.

Λέων, *leo*. Vide paulo ante λέοντες. ϑ. 323.

Λήγει, *cessat*, 3. pers. præs. à λήγω, *cesso, desino*. f. λήξω. ε. 412. ϑ. 48. 221.

Λήθει, *latet*. præs. ind. à λήθω, *lateo*, f. λήσω, a. 2. ἔλαθον, p. m. λέληθα. ε. 266. 489.

Λητίδ', pro λητίδα, acc. à λητὶς, ίδος, ἡ, *pecus*. à λεία, ας, ἡ, *præda*. λητὶς, proprie *præda*. item *pecus*, quia pecudes à prædonibus rapi & abigi solent. ϑ. 444.

Λήϊζετ', *sortitur*. imperf. Ionic. verbi λήϊζομαι, *nanciscor*. f. ίσομαι. hinc λήϊστεται, f. 1. pro λήϊσεται. Th. λεία, ας, ἡ, præda. ε. 320. 700.

Λήϊον, ου, τὸ, *seges*. α. 288.

Λιμναίῃσι, acc. à Λιμναιὼν, ῶνος, ὁ, *lanuarius*. quo Ethnici vina libabant idolo Baccho. Th. λιμὼς, οῦ, ὁ, *lacus prælitorcularii*. hinc Λιμναῖος, Bacchus. ε. 502.

Λησμοσύνη, ης, ἡ, *oblivio*. à λήθω, seu λανθάνω, lateo. ϑ. 55.

Λητοΐδης, ου, ὁ, *Latonæ filius*. α. 479.

Λητὼ, οῦς, ἡ, *Latona*, acc. Λητόα, λητὼ. ε. 769. ϑ. 19.

Λιγέως, *stridulè*, adverb. à λιγὺς, εῖα,

εῖα, λιγύ. α. 206. à λίζω, *strideo*. Hinc λιγυρὸς, *sonorus*. λιγυρλώ. ε. 581.

Λιγύφωνοι, *argutæ*, nom. pl. quibus vox erat gracilis, & acuta, αἷς ἡ φωνὴ λιγεῖα. Th. λιζω, f. ξω, *strideo*, & φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. Θ. 275. 518.

Λίθον, acc. à λίθος, ου, ὁ, *lapis*. Θ. 485. hinc λιθοισι, dat. pl. Ionicus. ε. 622.

Λιλαιόμενοι, *cupientes*, præs. part. à λιλαίομαι, apud poetas idem quod γλίνομαι, *cupio, desidero*. Verba desiderii regunt Genitivum. α. 113.

Λιμένι, ένος. ὁ, *portus*, q. ex λίαν μένειν, quod ibi naves tutæ à fluctuum agitatione conquiescunt. α. 207.

Λίμνη, ης, ἡ, *stagnum, palus, lacus*. ὥδε τὸ λίαν μένειν. Θ. 365.

Λιμὸς, οῦ, ὁ, *fames*. ε. 228. 300.

Λιπαρὴν, Ionicè pro λιπαρὴν, *splendidam*, acc. sing. λιπαρὸς, ὰ, ὸν, proprie *pinguis*, à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. Θ. 63.

Λίπ', pro λίπι, (ut vult Tzetzes,) dativus sing. à λίπος, εος, τὸ, *pinguedo*. Per apostrophum etiam diphthongum abjicit, patet ex Ἰλιάδ. α. 117. βέλομ' ἐγὼ, pro βέλομαι ἐγὼ. Esset ergo appositio, *pinguedine*, nempe *oleo*, sicut dicimus, *urbs Roma*. At alii λιπ', pro λιπαρῶ. ε. 520.

Λιπέειν, dialysi poëtica pro λιπεῖν, a. 2. act. infin. Λίποιεν. 3. pl. a. 2. act. opt. à λείπω, linquo, f. ψω, p. φα, a. 2. ἔλιπον, hinc in opt. λίποιμι, & in 3. pl. λίποιεν. a. 2. part. λιπὼν, οῦσα, όν. ε. 435. α. 332.

Λὶς, *leo*, acc. λῖν. Poëticum est, pro λέων, οντος, ὁ. α. 172.

Λίχμαζον, 3. pl. imperfect. act. *lingebant*, à λιχμάζω, *lingo, lambo*. quod est à Th. λείχω, f. ξω. α. 235.

Λόγον, *sermonem*, acc. à λόγος, ου, ὁ. dat. pl. Ion. λόγοισιν. Th. λέγω, *dico*, f. ξω, præt. med. λέλεγμαι. ε. 106. Θ. 890.

Λοισθαμένη, *lota*, poëticè pro λουσαμένη, part. a. 1. med. ubi ου resolvitur in οι, & τὸ σσ γμ duplicatur, *lota*. λόεσθαι, *lavari*, poët. pro λούεσθαι, præs. inf. pass. Poëtæ abjiciunt τὸ υ, metri causa. Th. λόω, f. σω, *lavo*. ε. 520. 748.

Λοιγὸς, οῦ, ὁ, *pernicies*. α. 240.

Λοιμὸν, acc. à λοιμὸς, οῦ, ὁ, *pestis*. ε. 241.

Λοιθοτάτῳ, *postremam*, à λοῖθος, pro quo etiam λείθιος, ου, ὁ, *postremus, ultimus*. Θ. 921.

Λοκροὶ, nomen nationis, Locri. α. 25.

Λουτρὸν, *balneo*, dat. à λουτρὸν, οῦ, τὸ, *lavacrum*. λοῦτρον vero, *aqua sordida, qua nos lavimus*. Accentu differunt. Them. λόω, f. σω, *lavo*. ε. 751.

Λοφιῇ, *dorso*, Ionicè pro λοφιᾷ, dat. sing. à λοφιὰ, ἡ, *cervix*. Th. λόφος, ου, ὁ, *cervix*, collum. α. 391.

Λόχῳ, dat. pro ἐν λόχοις, *in insidiis*. ellipsis præpositionis ἐν.

à λόχ⊙, ε, ὁ, *insidiæ*, à λέγ-μαι τὸ κεῖμαι, *jaceo*, quod soleant κατῆσθαι οἱ λοχῶντες, sedere insidiantes. hinc λοχάω, ῶ, *insidior*. Θ. 174.

Λοχαίο, gen. sing. Ion. *ex insidiis*. ubi additur præpositio. à λοχιὸς, ὅ, ὁ, idem quod λόχος, ε, ὁ, *insidiæ*. Θ. 178.

Λυσγῆ⊙, gen. à Λυσγεὺς, έ⊙, ὁ. nomen gentis. α. 327.

Λυγρὴ, pro λυγρὰ, Ionice, *gravis*, λύγρ' εἰδῆσαι, pro λυγρὰ, *odiosa edoctam*. Θ. 313.

Λύκλον, acc. à Λύκλ⊙, ε, ἡ, nom. urbis in Creta. Θ. 477. 482.

Λυπῇς, *molestus sis*, 2. perf. præs. sub. à λυπέω, ῶ, f. ήσω, *dolore afficio, contristo*. Th. λύπη, ης, ἡ, *dolor*. ε. 399.

Λῦσαι, a. 1. act. infin. & λῦσε, pro ἔλυσε, a. 1. ind. *solvit*, h. e. liberavit. à λύω, *solvo*, f. λύσω, p. λέλυκα, a. 1. ἔλυσα. ε. 606.

Λυσιάναστα, nomen mul. Θ. 258.

Λυσιμελὴς, *solvens membra*. somni epitheton est. à λύω, *solvo*, & μέλ⊙, ε⊙, τὸ, *membrum*. Alii tamen dictum putant, ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, id est, curas. Θ. 911.

Λύσιν, *solutionem*, à λύσις, εως, ἡ. Th. λύω, *solvo*. ε. 402.

Λώβη, ης, ἡ, *contumelia*. πάσαις λώβην, ulcisci contumeliam illatam. Θ. 165.

Λωβητὸς, ὸν, ὁ, *infamia notatus*. à λωβάομαι, ῶμαι, *contumelia afficio*. Th. λώβη, ης, ἡ, *injuria*. α. 366.

Λώϊον, *melius*, comparat. à positivo ἀγαθὸς, comp. λωΐων, superl. λῷστος. Th. λῶ, λῇς, *volo*. ε. 348. 431.

M.

Μᾶζα, ης, ἡ, *libum*. Hinc Latinum *massa*. ε. 588.

Μαίανδρ⊙, ε, ὁ, nomen fluvii. Θ. 339.

Μαίη, proprie *obstetrix*. Hic vero nomen mul. quæ fuit soror Atlantis. Θ. 938.

Μαιόμενοι, *inquirentes*, præs. part. à μαίομαι, cupio. item pro ζητῶ, quæro. Th. μάω, ῶ, *vehementer cupio*. ε. 530.

Μάκαρες, *beati*. nom. pl. à μάκαρ, αρ⊙, ὁ ἡ, ἡ τὸ, *beatus, felix*. in dat. pl. μάκαρσι, & Ionicè μακάρεσσι. Μάκαρ, sic videtur dici, quasi μὴ κηρὶ, (Dorice μὰ κᾱρὶ) ὑποκείμεν⊙, morti non subjectus: hinc μακαρίτης, ε, ὁ, dicitur ὁ ἐν τοῖς ἁγίοις. ε. 138. 140.

Μακέλλω, acc. *ligonem*, à μάκελλα, ἡ. *ligo*. à μία, & κέλλω, *moveo*. Poëta propter metrum hic λ abjicit. ε. 468.

Μακρὸς, ὸν, ὁ, *longus*, κύμαθ' μακρὰ, *fluctus decumani*. h. e. *magni*. in acc. μακρὸν, Ion. pro μακρὸν. μακρῆσι, dat. pl. pro μακροῖς, Ionicè. Th. μῆκ⊙, ε⊙, τὸ, *longitudo*. Dor. μᾶκος. ε. 288. 778. Θ. 180.

Μαλακὸν, acc. f. g. & μαλακῆσι, dat. pl. Ion. μαλακὸς, ὸν, ὁ, *mollis*. Th. μαλάσσω, *mollio*, f. ξω. ε. 534. Θ. 90. 279.

Μα-

Μαλάχη, ης, ἡ, *malva*, sic dicta, quia alvum natura sua μαλάσσει, *mollit*. Th. μαλάσσω, vel τω, f. ξω, *mollio*. ε. 41.

Μάλα, *valde*, adv. & μάλ', pro μάλα. in comparat. μᾶλλον, sup. μάλιστα, maxime. ε. 202. 308. 341. α. 176. ϑ. 666.

Μαλερῷ, *flagranti*, dat. sing. à μαλερὸς, ὸν, ὁ, *usitivus*, *pernicioſus*. Th. μαλὸς, pro ἀμαλὸς, ὸν, ὁ, *tener*. α. 18.

Μάλιστα. Vide in μάλα, *valde*. ε. 341.

Μαλλοῖς, *velleribus*, dativ. plur. à μαλλὸς, ὸν, ὁ, *vellus*, *lana promiſſa*. ε. 232.

Μαπέειν, *apprehendere*, per ſyncopen ϑ ε, pro μαρπέειν, à μάρπτω, *apprehendo*, in a. 2. infinitiv. μαρπεῖν, & poëtice μαπεῖν, Ionicaque diæreſi μαπέειν, & poëtica reduplicatione μεμαρπέειν, præt. med. μέμαρπα. α. 231. 252. & 304.

Μαρμάρεαι, *ſplendidæ*, pl. f. g. à μαρμάρεος, *ſplendidus*. Th. μαρμαίρω, *ſplendeo*, f. αρῶ. hinc in part. f. g. μαρμαίρουσα. ϑ. 699. 811.

Μαρναμένους. Vide in μαρνάμεσθ'. ε. 162.

Μαρνάμεσθ', pro μαρνάμεθα, Ion. pro μαρνάμεθα, *pugnemus*, 1. pl. ſub. medii. μάρναντο, & μάρναντ', 3. plur. imperf. pro ἐμάρναντο, Ion. Th. μάρναμαι, *pugno*. ε. 162. α. 110. 401.

Μάρτυρα, accuſ. ſing. à μάρτυς, υρος, ὁ, *teſtis*. hinc μαρτυρίησιν, dat. pl. Ionic. pro μαρτυρίαις, à μαρτυρία, ας, ἡ, *teſtimonium*. ε. 280. 369.

Μαστίτλω, *flagellaverunt*, 3. dual. imperf. vel a. 2. act. à μαστίω, poëtice pro μαστιγόω, *flagello*. duo illa tempora hinc coincidunt. μαστιόων, *flagellans*, per ſyncopen pro μαστιγόων. Th. μάστιξ, ιγος, ἡ, *flagellum*. α. 431. 466.

Μασιχόωντι, *mandenti*, dat. ſing. part. à μασιχάω, ῶ, & poëtice μασιχόω, μασιχάοντι, ῶντι, & poëtice μασιχόωντι. Sed de hac voce altum eſt ſilentium in omnibus Lexicis, quæ quidem videre licuit. α, 389.

Μὰψ, *ſine uſu, fruſtra*, Adverb. ϑ. 872.

Μαυρῶσι, *obſcurant*. 3. pl. præſ. ind. per aphæreſin pro ἀμαυρῶσι, ab ἀμαυρόω, *obſcuro, offuſco*. Th. ἀμαυρὸς, ὸν, ὁ, *obſcurus*. ε. 323.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, à μάχομαι, f. μαχέσομαι, & μαχήσομαι, p. μεμάχημαι, *pugno*, *prælior*. μαχέσθω, 3. dual. imperf. med. Ion. μαχήσασθ, a. 1. inf. m. α. 176. 361. 387. 406.

Μαχλότατται, *ſalaciſſimæ*. à μάχλος, *libidinoſus*. ε. 584.

Μὲ, & μ' pro ἐμὲ, acc. ab ἐγὼ, ego. ε. 660. ϑ. 24.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, *magnus*, *a*, *um*, *multus*, *a*, *um*. μέγα, *valde*. ε. 58. μέγα νήπιε, *valde ſtulte*, h. e. *ſtultiſſime*, μέγ' pro μέγα. μέγ' ἀμείνων, multò melior. ε. 774. item pro

με-

μεγάλως. ibid. Comp. μείζων, ονος, ſuperl. μέγιστος, η, ον, maximus. ſ. 41. 147. α. 237.

Μεγαθαρσεῖι, dat. ſing. à μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. ex μέγας, μεγάλη, μέγα, magnus, a, um, & θάρσος, ους, τὸ, fiducia. α. 385.

Μεγάθυμον, magnanimum, acc. à μεγάθυμος, μεγαθύμων, ex μέγας, & θυμὸς, οῦ, ὁ, animus. α. 17. 57.

Μεγαλήτορα, acc. ſing. à μεγαλήτωρ, magnanimus. à μέγα, magnum, & ἦτορ, cor, animus. α. 450. Th. ἦτορ, μεγαλήτορες. ε. 654.

Μεγάροισι, dat. pl. Ion. à μέγαρον, ου, τὸ, magnitudo. Th. μέγας. ſ. 375. Θ. 49.

Μεγέθει, dat. à μέγεθος, ους, τὸ, magnitudo. Th. μέγας. α. 5.

Μεγήεσσα τέκνα, perquam amabiles liberi. ex μέγα, valde, & ἐράω, amo. alii legunt μεγήερσα. Θ. 240.

Μέγιστος, ſuperlat. maximus. à μέγας. μείζων, major. Θ. 49.

Μέδουσα, nomen mul. à μέδω, curo. Μεδέουσα, præſ. part. f. g. à μεδέω, idem quod μέδω, impero. Θ. 276.

Μέζ', pro μέζη, ex μέζεα, τὰ, pudenda. Thema, μέσος, ου, ὁ, medius. ſ. 510.

Μεθ', pro μετὰ, præpoſit. cum gen. cum. cum. acc. poſt. ſ. 442. 445. Θ. 137.

Μεθήσω, dimittam, f. 1. Thema ἵημι, f. ἥσω, p. εἷκα, a. 2. ἦν. unde μεθίημι, dimitto. ſ. 207.

Μειδήσεν, a. 1. à μειδάω, ſubrideo. μειδήματα, acc. pl. à μείδημα. α. 115.

Μείζων, major, comparat. à μέγας, magnus. in ſuperl. μέγιστος, maximus. in acc. ſing. μείζω, ex μείζονα, μείζοα, ω. ſ. 270. 378.

Μείλιχος, ε, ὁ, ἡ, blandus. hinc μειλίχιος, η, ον, idem. Th. μειλίσσω, f. ξω, p. χα, delinio, demulceo. Θ. 92. 206. 406.

Μείναντες, part. a. 1. Thema, μένω, maneo, expecto, f. μενῶ, p. μεμήνηκα, a. 1. ἔμεινα. hinc in aor. 1. part. μείνας, ασα, αν, ὁ. ε. 650.

Μείονα, acc. ex μείων, minor, in gen. μείονος, ὁ ἧ ἡ, & τὸ μεῖον, eſt comparativus irregularis, nominis μικρὸς. ε. 688. Θ. 447.

Μείς, menſis, Æolicè pro μὴν, μηνὸς, ὁ, menſis. ſ. 555.

Μελαγχαίτῃ, acc. ſing. à μελαγχαίτης, ου, nigram cæſariem habens. ex μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, um, & χαίτη, ης, ἡ, juba, cæſaries. α. 186.

Μελάνδετον, nigro illigatus capulo. ex μέλας, & δέω, ligo. α. 221.

Μελάνθησαν, 3. pl. a. 1. paſſ. ind. Ion. nigreſcebant. à μελαίνω, denigro, f. ανῶ. Them. μέλας, ανος, niger. α. 167. 300.

Μέλας, μέλαινα, μέλαν, niger, ra, rum. ſ. 150. 634. Θ. 69.

Μελεδῶνας, acc. pl. curas. à μελεδών, ῶνος, ἡ, cura. à μέλει, curo. ſ. 66.

Μελέεσσιν, & μέλεσσιν, membris, dat. pl. Ion. & Poët. à μέλος, ους,

ος, τὸ, *membrum*. ε. 148.

Μελέεσσι, dat. pl. *miseris*. Them. μέλεος, ε, ο, *vanus*, *infelix*. Θ. 565.

Μελετᾷς, 2. perf. ind. præf. act. à μελετάω, ῶ, *curam gero*. f. ήσω. Th. μέλω, *curæ est*. ε. 314. 441.

Μελέτη, *meditatio*. Them. μέλω. ε. 78. 410.

Μελία, ας, ἡ, fraxinus arbor. hinc Μέλιαι, pro Nymphis, ita dictis. α. 420.

Μελίας. Nymphæ creditæ sunt dictæ Μέλιαι, ἀπὸ τὸ ἐν ὄρεσι δενδροφόροις ἀναστρέφεσθαι. Epitheton hoc ergo est à μελία, ας, ἡ, *fraxinus*, Ionice μελίη, μελιαῖν, Dorice pro μελιῶν, gen. pl. ε. 144. Θ. 187.

Μελιηδέα, *dulcem*, acc. à μελιηδής, dulcis instar mellis. ex μέλι, & ἡδύς, *suavis*. ε. 170.

Μελισσάων, gen. pl. Æol. pro μελισσῶν, à μέλισσα, vel τια, ἡ, apis. ε. 303.

Μελίτη, ης, ἡ, nomen proprium mul. Θ. 246.

Μελίφρονα, *dulcem*, acc. sing. à μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit. à μέλι, *mel*, ac φρὴν, νὸς, *animus*. α. 428.

Μέλησι, *curæ sunt*. à μέλω, impersonali, *curæ est*. Θ. 216.

Μελπομένη, nomen Musæ. à μέλπομαι, *cano*. Θ. 77.

Μεμάασιν. Vide paulo ante μαίεσθαι. α. 252.

Μεμαρπὼς, præt. med. à μάρπτω, *corripio*. Vide supra μαίεσθαι. Μέμαρπον, a. 2. act. initialis litera repetitur, prout in præterito fieri solet, pro ἔμαρπον. Præt. med. μέμαρπα. ε. 202. α. 245.

Μεμαὼς, μεμαῶτες, *studentes*. perf. part. act. pro μεμαηκὼς. à μάω, ῶ, *vehementer cupio*. α. 240. 414.

Μέμβλομαι, ῃ, εται, *curo*, pro μεμέλημαι, per syncopen & pleonasmum β, ad euphoniam: & denique η Attico more in ο mutato. à μέλω, impersonali, *curæ est*. Θ. 61.

Μέμηλε, *curæ est*, per syncopen pro μεμέληκε, præt. act. Th. μέλω. Μεμηλότα, acc. pl. part. præt. ε. 229. 529.

Μεμίξεσθον, *admiscebuntur*. 3. sing. futuri paulo post, à μίγνυμι, f. μίξω, p. μέμιχα, præt. pass. μεμιγμαι, μέμιξαι. ε. 177.

Μέμνηται, *meminit*. præt. perf. pass. à μνάομαι, ῶμαι, *recordor*. f. μνήσομαι, præt. μέμνημαι, a. 1. pass. ἐμνήσθην. ε. 296. 420. Θ. 103.

Μέμνονα, nomen viri. acc. sing. à μέμνων. Θ. 984.

Μέμυκε, *remugit*. præt. med. à μυκάω, *mugio*, in a. 2. act. ἔμυκον, sicut à πιμπάω est ἔπιμπον. Hinc præt. med. μέμυκα. ε. 506.

Μέμψονται, f. 1. m. à μέμφομαι, accuso. ε. 184.

Μὲν, *quidem*. ε. 5. 12. 17. &c.

Μενεαίνων, *furens*. præs. part. à μενεαίνω, *cupio*, ira percitus sum. Them. μένος, ος, τὸ, *animus*. α. 361

Mé-

Μένειν, pro πεδιμένειν, *exspecta*, præſ. inf. à μένω, *maneo*, exſpecto, f. μενῶ, p. μεμένηκα, a. 1. ἔμεινα. ε. 672.

Μενεσθῶ, οῦ, ᾶς, ἡ, nomen mul. Θ. 357.

Μενίππη. nomen mul. q. d. *valde robuſta*. Θ. 260.

Μενοίτων. Nom. propr. Θ. 514.

Μένος, εος, τὸ, *animus*, ira. ε. 412. α. 235.

Μερίμνα, ης, ἡ, *cura*. ε. 176.

Μερόπων, gen. pl. à μέροψ, diviſam vocem habens. ex μέρος *pars*, & ὄψ *vox*. ε. 109. 142.

Μέρμερα, ſollicita, acc. pl. à μέρμερος, ος, ὁ, anxius. Th. μερμαίρω, anxie cogito. Θ. 603.

Μερμηρέων, gen. pl. Æol. pro μερμηρῶν, à μέρμηρα, ἡ, *cura*. Them. μερμαίρω, vel μερμέρω, *curo*. Θ. 55.

Μεσάῃ, *loro*, dat. ſing. à μέσσαιον, ου, τὸ, medium lignum inter boves, ex μέσος, ου, ὁ, *medius*, & βοῦς, *bos*. ε. 467.

Μέσος, ου, ὁ, *medius*, μέση, *media*. μέσσου, pro μέσου, Poëtice, μεσσόθι, adv. *in medio*, μεσσόθεν, *è medio*, μεσσηγύς, pro μεσηγύς, adv. *inter*. ε. 231. 500. α. 367. 417.

Μεσσηγύς, à μέσος, *medius*. α. 417.

Μετὰ, & μετ', præpoſit. regit. gen. & acc. Θ. 137. 449.

Μεταύδηποι, *intermediæ*, *incertæ*. à δοῦπος, ου, ὁ, *ſonus aquarum ex alto ruentium*. καταύδηπος, ου, ὁ, *cataracta*, quod eſt ab ἀράσσω. ε. 821.

Μεταναίεις, *cohabitatores*, acc. pl. à μεταναίτης, ου, ὁ. Them. ναίω, *habito*. ultima per naturam longa, hîc licentia Poëtica corripitur. Θ. 401.

Μεταξὺ, idem quod μεσσηγύς, *inter*. Th. μετά. ε. 392.

Μεταπρέπει, *eminet*, 3. perſ. ind. à μεταπρέπω, *decorus ſum inter*. μετέπρεπεν, *præcellebat*, imperf. Th. πρέπω, *decorus ſum*. Θ. 430.

Μεταστοναχίζετ', *ingemiſcebat*, 3. ſing. imperf. medii. Th. στενὸς, ὸν, ὁ, *anguſtus*. α. 92.

Μετάτροπος, *qui poteſt converti*, *mutabilis*. Hinc

Μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, *res in integrum reſtituunt*. ex μετά & τρέπω, *verto*. Θ. 89.

Μετάφρενον, ου, τὸ, *tergum*, q. d. poſt pectus. Th. φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. α. 223.

Μεταχθονίοις, *in cœlo degentes*, à μεταχθόνιος. Sed ſunt qui hic legant μεταχθονίοις, ut ſit relicta terra, à χθὼν, *terra*. Eſt & χθόνιος, *cœlum*, vel, μετά, *trans*, q. d. quæ ſunt trans tempus. à χρόνος, ου, ὁ, *tempus*. Θ. 269.

Μετέειπε, *interlocutus eſt*, pro μετεῖπε, a. 1. ind. Th. ἔπω, *dico*. a. 1. imperat. εἰπὸν, ἄτω. aor. 2. ind. εἶπον, ες, ε. Θ. 643.

Μετείναι, præſ. inf. cum dat. *intereſſe*, ex μετά, *inter*, & εἰμὶ, ſum. ε. 172.

Μετεστοναχίζετ'. Vide in μεταστοναχίζετ'. α. 92.

Μετόπισθεν, & μετόπισθε, *pone*, *poſt*, adv. Th. ὀπίσω, *retrorſum*. ε. 283. Θ. 210.

Μη-

Μεθοπωρινὸν, *in autumno*. Adv. à μεθοπωρινὸς, *autumnalis*. Th. ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*. ſ. 413.

Μετρεῖσθαι, præſ. inf. paſſ. à μετρέομαι, ἐῶμαι, *menſuram admitto*. Th. μέτρον, ου, τὸ, *menſura*. ſ. 347.

Μέτρον, ου, τὸ, *menſura*. hinc μέτριος, ου, ὁ, modum non excedens. ſ. 131. 304.

Μετώπου, genit. à μέτωπον, ου, τὸ, *frons*, ab ὄπτομαι, *video*. α. 147. Θ. 145.

Μοῦ, pro μου, *me*, Dorice, gen. ab ἐγώ. Θ. 644.

Μὴ, Adverbium prohibendi, *ne*. ſ. 350. 405.

Μὴ, Adverbium negandi, *non*. ſ. 21. 31. 352.

Μηδὲ, *neque*, & μηδ'. ſ. 486.

Μήδεα, *conſilia*, *genitalia*, à μῆδος, εος, τὸ, *cura*, *conſilium*, & ſignificat etiam, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. Θ. 180. 398.

Μήθ', pro μήτε, idem quod μηδὲ. ſ. 294. ut & μήτ'. ſ. 268.

Μήδειον. Θ. 1001. μήδειος, nomen viri, & μήδεια, nomen mul. Θ. 961.

Μηδὲν, *nihil*, q. d. μηδὲ ἓν. ſ. 98. 393.

Μηδέποτε, & μηδέποτ', *nunquam*, ex μηδὲ, *neque*, & ποτὲ, *aliquando*. Them. ὅτε, *quando*. ſ. 715. 742.

Μήδετο, pro ἐμήδετο. Vide μήσατο, *verſabat*, imperf. verbi μήδομαι, f. μήσομαι. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*. α. 34.

Μηδέων, gen. pl. Vide in μήδεα.

Μηδός, οῦ, τὸ, *cura*, *conſilium*: & ſignificat etiam τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. Θ. 180.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, *non amplius*. Thema, ἔτι, *adhuc*. ſ. 172. α. 21.

Μῆλα, ουες, à μῆλον, ου, τὸ. ſ. 793. Sic & μήλον, & Doricè, μᾶλον, ου, τὸ, *pomum*. Th. μηλέα, ας, ἡ, *malus arbor*. Θ. 284. 335.

Μηλόβοσις, nomen mul. q. d. *ovium cuſtos*. Θ. 354.

Μλὼ, ἢ μλὼ, *quanquam*. α. 11. 101.

Μλωῖν, à μλωῖς, ιος, ἡ, *ira inveterata*. α. 21.

Μλωὸς, gen. à μλὼ, *menſis*, μλῶα, acc. μλωᾶν φθινόντων, menſibus decreſcentibus. ſ. 764. Θ. 59.

Μήποτε, *ne quando*, ex μὴ, *ne*, & ποτὲ, *aliquando*. Th. ὅτε, *quando*. ſ. 86. 397.

Μήπω, *ne quando*. Th. πῶς, (adv. interrog.) *quomodo?* ſ. 392.

Μηέιον, in Μηρὸν.

Μηρὸν, *femur*, *crus*, à nom. ὁ μηρὸς, οῦ. Dicitur & μηέιον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, *femur*. α. 335. 363.

Μηρύσασθαι, a. 1. med. infinit. à μηρύω, *revolvo*, *intexo*, *agglomero*, f. ύσω. ſ. 536.

Μήσατο, pro ἐμήσατο, a. 1. m. à μήδομαι, *curam gero*. Them. μῆδος, εος, τὸ, *cura*. Θ. 166.

Μήτης, ητος, ἡ, *mater*, μητρὸς, μητέρι, & μητεῖ, acc. μητέρα, tantum. hinc μητρυιὰ, & Ion. μητρυὴ, *noverca*. ſ. 561. 823. Θ. 170.

Μη-

Μητίετα, *consultor*, vocativus pro nominativo, μελιέτης, ου, ὁ, μῆτις, ιος, ἡ, *consilium*, à μήδομαι. item θ. 358. Nomen mul. μῆτιν. ε. 104. α. 33. θ. 886.

Μηλιόεντος, genit. ὡς δὲ μηλιόεντος, *à consulto, consilio pollente*, à μηλιόεις, εντος, ὁ. Thema, μῆτις, ιος, ἡ; *consilium*. ε. 51. θ. 457.

Μηχανάᾳ, *machinatur*, 3. præs. ind. m. pro μηχανᾶται, per Poëticam novi ᾱ ἄλφα epenthesin. Sic pro ἀποτροπᾶος, *aversari*, dicunt metri causa ἀποτροπάαος, à μηχανάω, *machinor*. Th. μηχανή, ῆς, ἡ, *artificium*. ε. 239.

Μηχανὴ, ῆ, ἡ, *artificium*, *machina*. pl. αἱ μηχαναὶ. θ. 146.

Μία, ας, una, in dat. μιᾷ, & Ionice, μιῇ, in masc. οἷς, unus θ. 321. 792.

Μιγεῖσα, a. 2. part. pass. f. g. à μίγνυμι; *misceo*. f. μιξω, p. μέμιχα, a. 2. pass. ἐμίγην, a. 2. part. μιγείς, præt. pass. μέμιγμαι, ξαι, κται, a. 1. pass. ἐμίχθην, &c. μιγήμεναι, Dorice, pro μιγῆναι, a. 2. pass. infinit. paulo post fut. μιμίξομαι. θ. 53. 305. 970.

Μίμαντα, acc. μίμας, αντος, ὁ, nomen viri. α. 186.

Μίμνῃ, *manet*, 3. pers. præs. ind. à μίμνω, verbum Poëtic. pro μένω, f. νῶ, *maneo*. ε. 518.

Μιν, ipsam, Poët. pro αὐτὸν, αὐτὴν. ε. 18. 48. θ. 127.

Μινύθῃ, *minuit*, 3. præs. ind. ut, μινύθῃ, sub. *minuatur*. à μινύθω, *minuo*. Them. μινυὸς, υ, ὁ, *parvus*. ε. 6. 407.

Μίνως, genit. à μίνως, ωος, ὁ, nomen viri. θ. 948.

Μισγόμενος, præs. part. à μίσγω, idem quod μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. χα, a. 2. ἔμιγην. θ. 238.

Μισθὸς, οῦ, ὁ *merces*, μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρχει ἔπος, ein wort ein wort / ein man ein man. ε. 368.

Μιχθεὶς, & μιχθεῖσ', a. 1. part. pass. Vide paulo ante μιγεῖσα. θ. 288. 923.

Μνημοσύνη, nomen Deæ, & idem quod μνήμη, ἡ, *memoria*. Th. μνάομαι, f. ήσομαι, *memoro*, *commemoro*. θ. 54. 915. hinc a. 1. med. μνησάμενοι, *memores*. θ. 651.

Μογήσας, *perpessus*, a. 1. part. à μογέω, ῶ, *ærumnas patior*. Th. μόγος, ου, ὁ, *labor*. θ. 997.

Μόθον, acc. *pugnam*, à μόθος, ου, ὁ, q. ὡς ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ θεῖν, *à concurrendo*. α. 158.

Μοὶ, pro ἐμοὶ, *mihi*, per aphæresin, ab ἐγὼ, *ego*. θ. 30.

Μοῖρα, ρας, *fatum*, à μείρω, *divido*, in præt. med. μέμορα, unde est μόρος, ου, ὁ, *fatum*, *mors*, & μοῖρα, ας, ἡ, proprie, *portio*. item, *fatum*, idem quod εἱμαρμένη, quæ omnia ejusdem sunt etymologiæ. Sic enim dicitur *fatum* quasi *effatum*, quod Deus prout decrevit & in se ipso q. effatus est, distribuat sua, & cuique suam assignet sortem; in qua acquiesce-

quiescere debet. Secus qui agunt, dicuntur μεμψίμοιροι. s. 743. ϑ. 204. 607.

Μολπῇ, dat. sing. à μολπὴ, cantilena. hoc à μέλπομαι, cano, in præt. med. μέμολπα. ϑ. 69.

Μόρος, ου. Vide in μοῖρος.

Μορφοῖο, nigræ, gen. Ion. à μορφὸς, obscurus. ab ὀρφνὴ, caligo. α. 134.

Μουνοχρὼς, unicus, à μοῦνος, pro μόνος, solus, & χαίνομαι, nascor. s. 374. ϑ. 426.

Μοῦνος, pro μόνος, solus, Poëtic. s. 96. ϑ. 143.

Μοῦσαι, nom. pl. & in gen. pl. μουσάων, Æol. pro μουσῶν, à μοῦσα, ης, ἡ, Musa, dat. pl. μούσῃσ', pro μούσαισι. s. 1. 656. ϑ. 100.

Μόχϑος, ου, ὁ, labor. α. 306.

Μόψον nomen viri. α. 181.

Μυδαλέον χρῶτα, madidum corpus. Th. μυδάω, destillo, f. ήσω. s. 554. α. 270.

Μυθησαίμην, dixero, a. 1. m. opt. Vide in μῦθος. s. 10. ϑ. 28.

Μῦθος, ου, ὁ, verbum, sermo, dat. plur. μύθοισι. Ionic. Hinc est verbum μυθέομαι, dico, μυθησαίμην, dixero, a. 1. med. opt. μυθήσασθαι, a. 1. inf. m. s. 10. ϑ. 24.

Μυλιόωντες, præs. part. pro μυλιῶντες, ex μυλιάω, ῶ, dentibus frendeo, epenthesis Poëtica, & ο μικρόν. Scilicet præcedenti syllaba brevi interponitur ο μικρὸν, ut, ὀρέω, ὁρῶ, ὁρόω, ac præcedenti syllaba longa, interponitur ω μέγα, ut, ἠδέω ῶ, Poëtice, ἠδόω, ζάω ζῶ, ζόω.

Th. μύλη, ης, ἡ, mola, molaris dens. s. 528.

Μύξας, nom. pl. à μύξα, ας, ἡ, mucor, mucus, τ' ἐκ μὲ ῥινῶν μύξαι ῥέον, cujus quidem ex naribus mucores fluebant. α. 267.

Μύρετο, imperf. Ion. med. lugebat, à μύρω, propriè fluo, at μύρομαι, lugeo, ubi lacrymæ per genas defluunt. s. 204.

Μύριοι, mille, οἱ μύριοι, infiniti, innumeri, à μυρίος, α, ον, infinitus. s. 100. 250.

Μυρμιδόνων, gen. pl. Græcorum, à μυρμιδών, όνος, Græcus. Vide μύρμηξ, ηκος, ὁ, formica. α. 380. 474.

Μῦρον, prima longa, 3. pl. imperf. act. pro ἔμυρον, à μύρω, madeo, fluo, unguentis imbuo, à μύρον, ου, τὸ, unguentum. α. 132.

Μυχῷ, dat. sing. in recessu, in penetrali, à μυχὸς, οῦ, penetrale, à μύω, claudo, f. σω. ϑ. 116. 1014.

Μῶλον, bellum, stragem, à nom. μῶλος, pro quo etiam μόλος. α. 257.

Μῶμος, ὁ, Momus, Deus quidam reliquorum omnium Deorum irrisor & reprehensor. sumitur & pro dedecore. ϑ. 214.

N.

ΝΑίῃ, incolit, à ναίω, habito, incolo. s. 8. ναῖον, pro ἔναιον, imperf. Hinc ναιετάω, idem quod ναίω, ναιετάουσι, 3. pl. ind. præs. Hinc νάσσαθ', ha-

habitavit, a. 1. m. pro ἐνάσσατο, & hoc pro ἐνασσάτο, à νάω, *habito*. in Themate, ναίω. s. 637. ϑ. 387. 775.

Ναιόντων, *fluentium*. gen. pl. part. præſ. à ναίω, *fluo*. Them. ναίω. s. 548.

Νάϱϑηκι, dat. ſingul. à νάϱϑηξ, ηκος, ὁ, *ferula, bacillus*. s. 52.

Ναυσίϑοον, nomen viri, *qui navi currit*. Navem Plautus vocat ligneum equum. ϑ. 1016.

Ναυσίνοον, nomen viri, cujus animus eſt in navibus. ϑ. 1017.

Ναύτας, acc. pl. à ναύτης, ου, ὁ, nauta, à ναῦς, νεὸς, ἡ, *navis*. ϑ. 876.

Ναυτιλίης, gen. Ion. à ναυτιλία, ας, ἡ, *navigatio*. Th. ναῦς, *navis*. s. 616. 640.

Νέας, *naves*, acc. pl. pro νῆας, & ſimpl. ναῦς, à ναῦς, *navis*, gen. νεὸς, & Att. νεώς, & Poët. νηὸς, dat. νηΐ, acc. ναῦν. s. 245.

Νέεσϑαι, præſ. inf. *redire*, à νέομαι, vel ex νέω, *eo, redeo*. s. 552. 671.

Νεῖ, *net*, ſpinnet/ à νέω, f. νήσω, *no, neo*. s. 775.

Νείατα, acc. pl. à νεῖαξ, ος, τὸ, *contentio*, νείατ', pro νείατα, *lites*. νειατείη, *probris affecerit*, pro νειατέῃ, 3. ſing. præſ. act. ſubj. à νειατέω, ῶ. Th. νεῖαξ, ος, τὸ, *jurgium, lis*. Quidam componunt ex νε, *non*, & εἴκω, *cedo*. hinc νειατεῦντα, *conviciatorem*, acc. à νειατεύς. Th. νεῖαξ. s. 33. 35. 714. ϑ. 87. 208.

Νείλος, ου, ὁ, nomen fluvii maximi. ϑ. 338.

Νειόϑι, adv. loci, pro νειοῦϑι, *in imo fundo*, νειόϑεν, *ex ima parte*, à νειός, *novellus*. Th. νέος, ου, ὁ, *novus*. ϑ. 567.

Νειὸς, ὅς, ἡ, Ion. pro νεὸς, οῦ, ἡ, *novalis*. s. 461. ϑ. 971.

Νείοντται, *navigant*, 3. pl. præſ. à νείομαι, *eo, navigo*. Th. νέω, *eo, redeo*. s. 235.

Νέκταρος, gen. à νέκταρ, αρος, τὸ, *potus generoſus*. ϑ. 640. 796.

Νεμείης, nomen regionis, ſic dictæ à *nemoribus*, νέμος, εος, τὸ, *nemus*. à νέμω, *paſco*. hinc νεμεαῖος, *Nemeæus*. ϑ. 327. 329. 331.

Νέμεσις, εως, ἡ, *indignatio*, à νεμεσάω, *indignor*. Eſt & nomen certæ Deæ, quæ præ cæteris inſolentiam hominum reprimere, & de injurioſis pœnas ſumere ſolet. s. 198. ϑ. 223.

Νεμεσῶ, *indigne fert*, Poëtice, pro νεμεσᾷ, 3. præſent. ind. à νεμεσάω, ῶ, *iraſcor, ſuccenſeo*. s. 739. 754.

Νέμονται, *fruuntur*, 3. præſ. paſſ. νέμομαι. Th. νέμω, f. μῶ, *poſſideo, tribuo*, p. νενέμηκα, a. 1. ἔνειμα. s. 119. 229.

Νεοϑηλὴς, έος, ὁ, ἡ, *nuper virens*, ex νέος, ου, ὁ, novus, & ϑάλλω, *vireo*. ϑ. 576.

Νεοκηδὴς, έος, *recentem dolorem habens*, νεοκηδέϊ, dat. Th. κῆδος, εος, τὸ, *cura*, & νέος, ου, ὁ, *novus, recens*. ϑ. 98.

Νέον, *recens, nuper*. Th. νέος, *novus*. s. 567. 672.

Νεόπηλος, *recens vulneratus*, à νέος, *novus*, & ὀπάω, ῶ, f. ήσω, *vul-*

vulnero. a. 157.

Νίσσον, nomen fluvii. Θ. 341.

Νδύοισιν, *nutabunt, vergent*, præſ. ind. opt. à νδύω, *innuo, nuto*, f. δύσω. ε. 471.

Νδύρω, dat. à νδῦρον, *nervus*. hinc νδυρῆς, gen. Ion. à νδυρεὺς, ῆος, ὁ, *nervus arcus*. ε. 542. a. 409.

Νεφέλη, nubes, in dat. pl. νεφελῆσι. Θ. 745.

Νεφεληγερέταο, gen. Æol. à νεφεληγερέτης, ω, ὁ, *nubes excitans*, ex νεφέλη, *nubes*, & ἐγείρω, *excito*. ε. 99. Θ. 944.

Νέφος, εος, τὸ, *nubes*, dat. pl. Ion. νεφέεσσι. ε. 202.

Νεωλέη, *iterata*, præſ. part. f. g. ſcil. γῆ, à νεάω, *renovo*. Th. νέος, *novus*. ε. 460.

Νεώτερος, *junior*; comp. in ſuperl. νεώτατος, à νέος, *novus*. ε. 443.

Νῆ, pro νῆα, acc. Poët. pro ναῦν, *navem*, à νηῦς, νηὸς, dat. plur. νήεσσιν. ε. 163. 641. Θ. 641.

Νηδὺν, acc. à νηδὺς, ύος, ἡ, *venter*. Θ. 460. 487. 890.

Νήϊα, *navalia*. à νήϊος, ε, ὁ, *navalis*. Th. ναῦς, *navis*. ε. 806.

Νήκερσι, *ſine cornibus*. à νήκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, ex νὴ, & κέρας, ατος, τὸ, *cornu*. ε. 527.

Νήκεσον, *inſanabiliter*. ex νὴ, negandi particula & ἀκέω, *ſano*. ε. 281.

Νηλεὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, *crudelis*. νηλέϊ, per ſync. pro νηλεΐ; dat. ſing. ex νὴ, & ἔλεος, εος, τὸ, *miſericordia*. Sic & νηλειὴς, *ſævus*, pro νηλεὴς. Θ. 765. 770.

Νηλεόποινος, *immitis*, crudeli ſupplicio puniens, à ποινὴ, *pœna*, & νηλεὴς, *immitis*. Θ. 217.

Νήματ', pro νήματα, *fila*, à νῆμα, τὸ, *filum*. Th. νέω, *neo*. ε. 775.

Νημερτὴς, verus. Th. ἀμφοτέρωθεν, aberro, f. ήσω, a. 2. ἤμαρτον, & νημερτὴς, nomen proprium mul. Θ. 234. 262.

Νηοῖς, *templis*, pro ναοῖς, à ναὸς, οῦ, ὁ, *templum*. Θ. 990.

Νηοπόλον, *ædituum*, à νηοπόλος, ε, ὁ, *ædituus*, qui circa templum verſatur, ex νηὸς, pro ναὸς, & πολέω, *verſo*. item, *verſor*. Θ. 991.

Νηὸς, *navis*, gen. Poët. dat. pl. νηυσί. Vide in νέας. ε. 626. 632.

Νήπιος, ε, ὁ, infans, vocat. νήπιε. ε. 130. 284.

Νηρῆος, pro νηρέως, à νηρεὺς, νηρέα, nomen viri. Θ. 233. 240.

Νήϊλις, ex νη negativo, & ἔρις, ιδος, ἡ, *lis*, tanta, ut adverſus eam non integrum ſit ſeſe opponere. Epitheton ſylvæ. ε. 509.

Νησαίη, nomen mul. à νῆσος, *inſula*, q.d. inſalo. Θ. 249. 964.

Νήσοισι, *inſulis*, dat. pl. Ion. à νῆσος, ε, ἡ, inſula. ε. 169.

Νησὼ, nomen mul. Θ. 261. 1014.

Νηυσὶ, dat. pl. à ναῦς, *navis*. Vide in νέας. ε. 632.

Νήϋτμος, *animæ expers*; ex νὴ, negativo, & ἀϋτμὴ, ῆς, ἡ, *ſpiritus*. Alii legunt, νηπόλμος, *infauſtus*. Θ. 795.

Νῆχον, pro ἔνηχον, *natabant*, à νήχω, ξω, idem cum νέω, *nato*. a. 211. 317.

Νίκη, νίκης, *victoria*, à νικάω, f. ήσω,

ήσω, *vinco*. s. 209. α. 311.

Νικηθεὶς, *victus*, part. a. 1. pass. νικήσας, part. a. 1. act. à νικάω, ῶ, *vinco*, f. ήσω, p. νενίκηκα. Θ. 73. 496.

Νίσσοντ', imperf. pro νίσσοντο, *revertebantur*. Vide νίομαι, *redeo*, pro quo, νίσσομαι, seu νείσσομαι. α. 469.

Νίφα, accus. per apocopen pro νιφάδα, à νιφὰς, άδος, ἡ, *nix*. à νίφω, *ningo*, f. ψω, p. φα. s. 533.

Νιφόεντος, g. sing. à νιφόεις, *nivosus*, à νίφω, f. ψω, p. φα, *ningo*. Θ. 42. 62. 118.

Νιψάμενος, *lotus*, a. 1. part. m. à νίπτω, *lavo*, f. ψω. s. 737.

Νοέῃ, *sapit*, 3. præs. sub. à νοέω, ῶ, νοέοντες, Doricè pro νοοῦντες, *cogitantes*, præs. part. Th. νόος, νοῦς, mens. s. 259. 294.

Νόημ', pro νόημα, τὸ, *intellectus*, *cogitatio*. Them. νόος, νοῦς. α. 222.

Νοήσας, a. 1. part. νοῆσαι, inf. νόησε, pro ἐνόησε, Ion. a. 1. ind. Th. νόος, νοῦς, *mens*. s. 12. 482. Θ. 838.

Νομὸν, *pabulum*, acc. à νομὸς, οῦ, ὁ, *pabulum*. Th. νέμω, *pasco*. s. 401. 524.

Νόμος, lex, νόμοι, *leges*, à νέμω, *tribuo*. s. 274. Θ. 66.

Νόος, νοῦς, ὁ, *mens*, νόοιο, gen. Ion. s. 481. 683. Θ. 661.

Νόσφι, *absque*, ut & νόσφιν, *seorsum*. s. 91. νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, hoc est, *plane absque malis*. Adverbia quæcunque ingeminata, sunt ἐμφατικά, s. 91. Θ. 870.

Νότος, ου, ὁ, νότοιο, gen. Ion. *notus*, *auster*. s. 673. Θ. 380.

Νοῦσος, ου, ἡ, Ionic. pro νόσος, ου, ἡ, *morbus*. s. 102. Θ. 527.

Νυ, apud Poëtas est particula expletiva. s. 205. 262.

Νύκτα, *noctem*, acc. à νὺξ, *nox*. νύκτ', pro νύκτα. s. 102. Θ. 166.

Νύκτως, adv. *noctu*, à νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. s. 175.

Νύμφη, ης, ἡ, *Nympha*, νυμφίων, *nympharum*, Ion. pro νυμφῶν, à νύμφη, *sponsa*, h. e. promissa, nempe fœdere promissa, fœderata. Θ. 298. 305.

Νῦν, *nunc*, adv. temporis. s. 174. 200. α. 99.

Νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox*. νύκτ', pro νύκτα, acc. sing. s. 17.

Νυχίη, *nocturna*. Th. νὺξ. νυχίη, *nocturnæ*, pro *noctu*. Sic Vergil. Georg. 3. *lupus nocturnus obambulat*. s. 521.

Νύσσοντες, præs. part. à νύσσω, *pungo*, f. ξω. α. 62.

Νῶθ' pro νῶτα, à νῶτος, ου, ὁ, *dorsum*. in pl. τὰ νῶτα. α. 286.

Νῶϊ, & νῶΐν, in gen. & dat. duali. Th. ἐγὼ, *ego*. α. 358.

Νωμήσας, *vibrans*, a. 1. part. à νωμάω, *agito*, *moveo*, à νέμω, sicut σφοφάω, à σρέφω. α. 462.

Νώνυμος, *ignobilis*, ex νὴ, & ὄνυμα, Æol. pro ὄνομα, *nomen*. s. 153.

Νῶτα, plur. num. à νῶτος, ου, ὁ, *dorsum*, & in plur. τὰ νῶτα. s. 532. α. 167. Θ. 762.

Ξ.

Ξ Ἀήθη, nomen mul. θ. 356. & ξωθὴ, ῆς, ἡ, *flava*. θ. 947.

Ξεῖν⊙, Poëtice pro ξέν⊙, ε, *peregrinus*. ε. 181. dat. pl. ξείνοισι. ε. 223.

Ξεινοδόκῳ, *hospiti*, dat. à ξεινοδόκος, Ion. pro ξεινοδέχος, ε, ὁ, *qui recipit peregrinos, hospes publicus*, ex ξέν⊙, & δέχομαι, f. δέξομαι, *capio*. ε. 181.

Ξεστὰ, *rasiles*, à ξεστὸς, ή, ὁ. Them. ξέω, f. ξέσω, *rado*. α. 133.

Ξύλα, *ligna*, à ξύλον, ε, τὸ, *lignum*. ε. 806.

Ξύμπασαι, *universa*, in m. g. ξύμπας. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*. ε. 238.

Ξυὼ, Atticè pro σὺν, *cum*, præpositr. dativum solum regens. θ. 347.

Ξυνήονας, *participes*, acc. plur. à ξυνήων, ον⊙, ὁ ἡ ῆ, à ξυνὸς, pro κοινὸς, *communis*, unde ξυνήων, ον⊙, ὁ & ἡ. θ. 595.

Ξυνιόντων, *confligentibus*, part. a. 2. act. gen. à ξυνίημι, *congredior, confligo*, vel ξυνέημι. Th. ἴημι, & εἶμι, *eo*. illud in a. 2. ἴων, ιος, ε. θ. 705.

O.

Ο, Ille. ε. 89. α. 135. & ὁ ponitur pro ὅτι. α. 22.

Ὀάρους, *confabulationes*, acc. pl. nam pro ὄαρις, dicimus & ὄαροι. Th. ὄαρ, αρ⊙, ῆ, *uxor*. θ. 205.

Ὀβριμον, *terribilem, fortiter*, ponitur adverbialiter, ab ὄβριμος, validus, hoc à βριάω, *fortis sum*. α. 135. θ. 839.

Ὀβριμοεργὸς, fortium facinorum patrator. composita cum voce ἔργον sunt ὀξύτονα. θ. 996.

Ὀβριμόθυμος, ε, ὁ, ab ὄβριμος, *robustus*; & hoc à βριάω, *robustum reddo*, & θυμὸς, *animus*. θ. 140.

Ὀβριμοπάτρης, *forti patre nata*, genit. sing. ab ὀβριμοπάτρη. Epith. Palladis, ab ὄβριμος, *fortis*, & πατὴρ, ῆρ⊙, *pater*. θ. 587.

Ὀγδοάτῃ, dat. ab ὀγδοάτος, poët. pro ὄγδο⊙, *octavus*. Th. ὀκτὼ, ὀκτο. ε. 770. 788.

Ὄγε, g. m. ε. 355. ὄγε, g. n. ε. 244. & ὄθ', pro ὄδε. ε. 361.

Ὀδόντα, *dentem*, acc. ab ὀδοὺς, ὀντος, ὁ, *dens*. α. 146. 235.

Ὁδὸς, ὁδοῦ, ἡ, *via*. ε. 577. 727.

Ὀδυσῆϊ, dativ. & ὀδυσῆ⊙, pro ὀδυσέως, gen. Ion. ab ὀδυσεὺς, Ulysses. θ. 1012. 1016.

Ὀδύσατο, 3. sing. a. 1. med. *iratus fuit*, ab ὀδύζομαι, f. ὀδύσομαι, a. 1. med. ὠδυσάμην. Th. ὀδύσσω. *iratscor*. θ. 1012.

Ὄζ⊙, ε, ὁ, proprie significat *ramusculum, stolonem*. Metaphoricè, homo bellicosus. Ὄζ⊙ Ἄρη⊙ dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. α. 181.

Ὀθρύ⊙, genit. ab ὀθρὺς, ύ⊙, ἡ, *nomen montis*. θ. 632.

Οἱ, illi. ε. 69. 77. 86. 118.

Οἱ, *qui.* ε. 39. 123. α. 84.

Οἱδ', *hi.* ε. 118.

Οἱ, an οἰ, legend. *illi.* Ϟ. 503. h.e. αὐτοί, *illi*, ab ὅ, οἱ, ἥ. ε. 69. 73. 76. 77. 263. α. 20.

Οἴγα. α. 288. 301.

Οἷα, *qualia*, ab οἷος, α, ον, *qualis.* α. 400. Ϟ. 93.

Οἶγε, *aperi*, præf. imperat. act. ab οἴγω, *aperio*, f. οἴξω, p. ὦχα, & ἔωχα, præt. med. ἔωγα. ε. 817.

Οἰδιπόδαο, genit. Æol. pro οἰδιπόδου, ab οἰδιπόδης, ου, ὁ, nomen viri. ε. 162.

Οἶδ', pro οἶδε, *novit.* præt. med. οἶδα, pro οἴδαθα, *nosti.* θα, Æolica paragoge, præt. med. οἶδα, ας, ε. ab εἰδέω, vel εἴδημι, *scio*, f. εἰδήσω, p. εἴδηκα. ε. 454. α. 355.

Οἰδμαλί, dat. sing. ab οἴδμα, per syncopen pro οἰδήμα, ατος, n. g. *tumor.* Th. οἰδέω, vel οἰδάω, f. ήσω, *tumeo*, *inflatus sum.* Ϟ. 109. 131.

Οἰζύος, genit. ab οἰζύς, ύος, ἡ, *ærumnæ*, in acc. οἰζώ, hinc οἰζυρὸς, *calamitosus*, οἰζυρῇ, Ionicè pro ᾷ. ε. 113. 193. 637. Ϟ. 214.

Οἰκείων, poëtice pro οἰκίων, præs. part. *habitans, commorans*, f. ήσω, p. ᾴκηκα, ab οἰκέω. Th. οἶκος, ου, ὁ, *domus.* Ϟ. 330.

Οἰκήϊα, τὰ, *res domesticæ*, ab οἰκήϊος, Ion. pro οἰκεῖος, *domesticus.* Th. οἶκος, ου, ὁ, *domus.* ε. 455.

Οἶκον, acc. ab οἶκος, ου, οἰκί, pro οἰκία, à singul. οἰκίον, ου, τὸ, *domuncula*, οἶκόν δε & οἰκόνδε, *domum.* ε. 521. 574. Ϟ. 64. 758.

Οἶμος, ου, ὁ, ἡ, *semita*, idem quod οἴμη, ης, ἡ, *via*, *semita.* ε. 228.

Οἰνέων, gen. pl. Ion. pro οἰνῶν, ab οἴνη, ης, ἡ, vitis. Th. οἶνος, ου, ὁ, *vinum.* ε. 570.

Οἰνοπι, dat. sing. *nigro.* οἰνοπα, acc. ab οἰνοψ, οἰνοπος, qui vinei coloris est, q. ὄψις & οἶνος, *niger instar vini.* Vina illa Græcorum calidissima subnigrum imitantur colorem. Th. οἶνος, *vinum*, & ὤψ, *oculus.* Th. ὄπωμαι, *video.* ε. 620. 815.

Οἶνος, οἶνα, vinum. ε. 594.

Οἰνοχόη, ης, ἡ, *patina libatoria*, *trulla, ex qua vinum fundebatur*, ex οἶνος, & χέω, *fundo.* ε. 742.

Οἷος, pro ὅμοιος, *similis.* ε. 312. α. 386.

Οἷος, pro ὅμοιος, *similis*, οἷος ergò *qualis*, item, *similis*, sed οἷος, α, ον, *solus.* Neut. οἷον, *solum.* ε. 311.

Οἷον, *tantummodo*, adv. ab οἷος, οἵη, οἷον, *solus*, α, *um.* Ϟ. 386.

Οἷς, contractè pro οἶας, *oves*, acc. pl. Th. est οἶς οἰός, vel οἶς, οἷος, ἡ, *ovis.* ε. 232. 773.

Οἷς, & οἷσιν, dat. pl. Ion. ab ὅς, *qui.* ε. 144. Ϟ. 432.

Οἶσθα, pro οἴδασθα, *nosti.* Vide in οἶδ'. α. 355.

Οἴσεις, feras, f. 1. à φέρω, f. οἴσω. ε. 480.

Οἰστοὶ, *sagittæ.* ab οἰστὸς, οῦ, ὁ, *sagitta.* ab οἴω, *fero*, f. οἴσω. α. 130.

Οἵτε,

Οἵπε, & οἵτ', nom. plur. ab ὅστ. ε. 303. α. 351. Ϟ. 46.

Οἵπινς, nom. pl. ab ὅστις, ἥπις, ὅ,τι, *quicunque*. α. 150. 163.

Οἰωνοῖς, dat. pl. ab οἰωνὸς, ῦ, ὁ, *avis*. hinc οἰωνιστὴς, οῦ, ὁ, *augur*. ε. 799. α. 185.

Οἴω, sive ὄἴω, *puto*. item *fero*. α. 111.

Οἴων, *ovium*, gen. pl. Vide supra ὄϊς. Ϟ. 446.

Ὀκτάβλωμον, *octo morsuum*. à βλωμὸς, οῦ, ὁ, pro panis portione, *buccella*, & ὀκτὼ, *octo*. ε. 440.

Ὀκταπόδῳ, *octopedalem*, accus. ab ὀκταπόδης, à ποῦς ποδὸς, *pes*. ε. 423.

Ὄλβος, ου, ὁ, *beatitudo*, *felicitas*. q.d. ὅλος βίος, hinc ὄλβιος, *beatus*. ε. 324. 824.

Ὄλεθρον, *perniciem*, ab ὄλλυμι, *perdo*, f. ὀλέσω, a. 1. act. infin. ὀλέσαι, præt. m. ὤλεσα, & Att. ὄλωλα. ε. 178. 666. Ϟ. 326.

Ὀλίγον, pauxillum, adv. ab ὀλίγος, η, ον, *paucus*. ε. 478. hinc

Ὀλίγιστος, superl. *pauciſſimus*. ε. 721.

Ὀλμειὸς, οῦ, ὁ, fluvius in Heliconе Bœotiæ, ſic dictus ab Holmeio Siſyphi filio. Ϟ. 6.

Ὄλμος, ου, ὁ, *mortarium*. ε. 421. Ϟ. 96.

Ὀλοὴ, *perniciosa*. ab ὀλοὸς, ὴ, ὸν, hinc & ὀλοΐος, idem. Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo*. ε. 743.

Ὄλυμπος, quaſi ὀλόλαμπος, ου, ὁ, *totus lucens*, Theſſaliæ mons altiſſimus, & pro ipſo cœlo ponitur. Hinc ὀλύμπιος, *cœleſtis*, & ὀλυμπιάδες, Muſæ dictæ, tanquam Olympias domos inhabitantes. α. 203. Ϟ. 25. 52. 390.

Ὁμὴ, *ſimilia*, ab ὁμὸς, *ſimilis*. α. 50.

Ὄμιλος, ου, ὁ, *tumultus*, multitudo. Them. ὁμὸς, ὴ, ὸν, *ſimilis*. α. 155.

Ὁμαρτήσας, *ſecutus*. a. 1. part. ab ὁμαρτέω, ῶ, *ſequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρτῇ, idem quod ὁμῶ, *ſimul*. ε. 194. 674.

Ὄμβρωῶ, *pluvioſæ*. Alii ὀμβρηρῶ. eſt adject. g. n. ab ὄμβρος, *imber*. hinc ὀμβρίως, *pluvioſus*. ε. 449.

Ὄμβριμος, *robuſtus*. Vide ſupra ὄβριμον. ε. 144.

Ὄμβρος, ου, ὁ, *imber*. ἀφὸ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν *ſimul fluere*, ubi aqua copioſè fluit, quod in imbre (quæ ipſa vox hinc orta eſt) fieri ſolet, hinc ὀμβρήσαντος, pluente. a. 1. part. ab ὀμβρέω, ῶ, *pluo*, ὀμβρήσαντος. a. 1. part. ε. 413. 490.

Ὀμεῖται, *jurabit*, 3. ſing. fut. 2. med. verbi ὄμνυμι, *juro*, f. ὀμόσω, f. 2. med. ὀμόσομαι, ῇ, εῖται, p. ὄμωμαι, a. 1. ὤμοσα. ε. 192.

Ὀμήλικας, *coætaneos*, acc. pl. ab ὁμήλιξ, ικος, *coætaneus*. Th. ὁμὸς, *ſimilis*, & ἡλικία, ας, ἡ, *ſtatura*. ε. 442.

Ὁμηρόωσι, pro ὁμηρῶσι, præſ. part. f. g. pl. num. ab ὁμηρέω, *in unum convenio*. Th. ὄμηρος, ου, ὁ, *obſes*. q. ex ὁμῶ, *ſimul*, & εἴρω, *loquor*. Ϟ. 39.

Ὁμιληδὸν, *turmatim*, Adverb.

Th. ὅμιλος, ε, ὁ, *turba*. α. 170.

Ὁμιχεῖν, *meiere*, præſ. inf. ab ὀμιχέω, q. d. ὀμοῦ χέειν. ε. 725.

Ὄμμασι, *oculis*, dat. pl. ab ὄπτομαι, *video*. f. ὄψομαι. p. ὤμμαι. hinc eſt ὄμμα, ατος, τὸ, *oculus*. α. 262.

Ὁμόθεν, *ſimul*, ab ὁμοῦ. Th. ὁμὸς, ὄν, ὁ, *ſimilis*. ε. 108.

Ὁμοῖος, ſive ὁμοῖος, α, ὁ, *ſimilis*, Poët. ὁμοίιος. Th. ὁμὸς, ὄν, ὁ, *ſimilis*. ε. 143. 180.

Ὁμοκλῆς, gen. ab ὁμοκλὴ, ἡ, *hortamentum, comminatio*. q. ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι. Euſtath. Th. κέλομαι, *hortor, jubeo*. α. 341.

Ὁμὸν, *eundem*. ab ὁμὸς, unde eſt ὁμοῖος. δ. 508.

Ὁμόσσῃ, *juraverit*. a. 1. ſub. ὀμόσσας. a. 1. part. pro ὀμόσας. ab ὄμνυμι, fut. ὀμόσω. a. 1. act. ὤμοσα. ε. 280. δ. 232.

Ὁμοῦ, *ſimul*, ab ὁμὸς, *ſimilis*. ε. 241.

Ὠμφακες, nom. pl. q. ὠμοὶ ἐς τὸ φαγεῖν, *crudi ad veſcendum*, ab ὄμφαξ, ακος, ἡ, *uvæ acerbæ*. α. 399.

Ὁμόφρων, ονος, ὁ ϗ ἡ, *concors*, acc. pl. ὁμόφρονας, ab ὁμὸς, *ſimilis*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens, animus*. δ. 60.

Ὅμως, *tamen*. ſed ὁμοῦ, *ſimul*. Th. ὁμὸς, ὄν, ὁ, *ſimilis*. ε. 3. 20.

Ὅν δὲ, ἀφίκεθ' ὅν δὲ δόμον δὲ, *rediit domum ſuam*. δὲ poſtpoſitum accuſativo, valet *ad*. α. 38.

Ὅντε, *quemque*. ε. 3.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, *utilitas, emolumentum*, ab ὄνημι *proſum*, f. ήσω. ε. 41. 344.

Ὄνειδος, εος, τὸ, *probrum*. hinc ὀνειδίζειν, *exprobrare*. ε. 309. 716.

Ὀνείρων, *ſomniorum*, gen. pl. ab ὄνειρος, ε, ὁ, *ſomnium*. Th. ὄναρ, *ſomnium*, nomen indeclinabile. δ. 212.

Ὀνίνησιν, *juvat*. 3. præſent. ind. ſing. ab ὀνίνημι ſeu ὄνημι, f. 1. ὀνήσω, a. 1. ὄνησα. ε. 316. δ. 429. 436.

Ὄνομα, ατος, τὸ, nomen, Æol. ὄνυμα, ὄνομ' pro ὄνομα. hinc ὀνομαστὶ, *celebres, nominandi*. δ. 148. 369.

Ὀνόμηνε, *appellavit*, a. 1. act. ab ὀνομαίνω, *nomino*, f. ανῶ, a. 1. ὠνόμηνα. Th. ὄνομα, *nomen*. ε. 80.

Ὀνοτάζων, præſ. part. *convicians*, ab ὀνόω, *vitupero*, f. όσω. Th. ὄνημι, *vitupero*. ε. 256.

Ὅντινα, *quemcunque*, ab ὅστις, ὅτ-τινος, ὅτινι. ab ὅς, & τις, *quis*. δ. 82. 96.

Ὄνυχες, *ungues*. ab ὄνυξ, ὄνυχος, ὁ, *unguis*. pro ἐξ ὄνυχος λέοντα, ex ungue leonem. ὀνύχεσσι, dat. pl. Ion. ε. 202. α. 266.

Ὀξέια, *acutum*. In plur. pro ὀξέα capitur, & metri gratia pro ὀξέως, ab ὀξὺς, έα, ὁ, *acutus*. ὀξείῃσι, dat. pl. Ion. ut ὀξείῃσιν ἀιχμῇς, *mucronibus acutis*. α. 289. 335. 348.

Ὄπ', pro ὄπα, *vocem, ſonum*, acc. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox*, q. ab ἔπω, *dico*.

Ὀπάζει, 3. perſ. præſ. ind. ὀπάσαμι, a. 1. act. inf. ab ὀπάζω, *perſequor*,

quor, *ſequi jubeo, præbeo.* ὀπάσας, pro ὀπάσας, part. a. 1. act. ſ. 166. ϑ. 433.

Ὅπις, *quod.* ϑ. 864.

Ὀπηδεῖ, *comitatur*, 3. perſ. præſ. ind. ab ὀπηδέω, *comitor.* Th. ὀπάζω, f. άσω, *perſequor, comitem do.* ſ. 141. ϑ. 80.

Ὀπὶ, *voce*, dat. ab ὄψ, ὀπὸς, ἡ, *vox.* Vide ὄπα. ϑ. 41. 68.

Ὀπίζετο, *curabat*, imperf. ab ἐπίζομαι, *curo*, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, cura.* α. 21.

Ὄπιθεν, metri cauſa, pro ὄπισθεν. Th. ὀπίσω, *retrorſum.* ϑ. 323.

Ὀπιπλίσιν', pro ὀπιπλίσιν, *ſpectantem*, præſ. part. accuſ. caſus, ab ὀπιπλίω, ab inuſitato ἀπλέω. Th. eſt ὄπτομαι, *video.* ſ. 29. 804.

Ὄπιν, acc. ſing. ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio, vindicta, cura.* ſ. 249.

Ὄπιθεν, adverb. *pone*, à tergo. ab ὀπίσσω, Poët. pro ὀπίσω, *retrorſum, retro.* ſ. 467.

Ὅπλα, *inſtrumenta*, ab ὅπλον, ου, τὸ, *arma.* ſ. 625.

Ὁπλέα, acc. ab ὁπλεύς, έος, ὁ, *nomen viri.* α. 180.

Ὁπλὴ, *ungulam*, ungulâ pecus eſt armata, ab ὁπλὴ, ῆς, ἡ. Th. ὅπλον, ου, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, *arma.* ſ. 487.

Ὁπλότατος, *minimus natu*, ſuperlat. grad. in comp. ὁπλότερος, α, ον, *junior*, ab ὅπλον, ου, τὸ, *arma.* ϑ. 137. 333.

Ὁπότε, *quando, cum*, ex ὅτε, ὁπ' ὀρχικὸν τ, ut liquet ex ὁπόσος, ὁποῖος, &c. ſicut & ληκικὰ ſunt complura, quorum alia ratio reddi nequit, ut πυπίζω, &c. ὁππότε idem quod ὁπότε. π duplicatur metri cauſa, ὁπότταν ex ὁππότε & ἂν, *ubi.* ſ. 541. α. 397. ϑ. 782.

Ὄππη, Poët. pro ὅπη, *ubi.* ϑ. 387.

Ὁπποτέρῳ, *utram*, accuſ. f. g. Poët. ab ὁπότερος, *uter.* Th. πότερος, α, ον, *uter.* ϑ. 549.

Ὀπωρινὸς, ἡ, ὁ, *autumnalis*, ex ὀπώρα, ας, ἡ, *autumnus*, q. d. ὥρα ὀπῶν, *tempus ſucci.* ſ. 672. 675.

Ὅππως, *ut, quo pacto.* ϑ. 156. 471.

Ὀράται, *ſpectat*, 3. perſ. præſ. ind. verb. med. κάρη δ' εἰς ἴδας ὀράται, *caput pavimentum ſpectat*, eſt ſenis deſcriptio. ab ὁράω, *video.* imperf. ἐώρων, perf. ἑώρακα. ſ. 532.

Ὀρειχάλκοιο, genit. Ion. ab ὀρείχαλκος, *orichalcum*, æs montanum, ab ὄρος, εος, τὸ, *mons*, & χάλκος, ου, ὁ, *æs.* α. 122.

Ὀρέξαι, *porrigere*, a. 1. infinit. ὀρεξαμένη, part. f. g. a. 1. med. ab ὀρέγομαι, *porrectis manibus prendo.* Th. ὀρέγω, f. ξω, *porrigo, extendo.* ϑ. 433. 456.

Ὄρεϊ, *montis*, gen. ſing. à τὸ ὄρος, *mons.* α. 374. ϑ. 484.

Ὀρεσσινόμοις, *in montibus paſcentis*, gen. ex ὄρος, εος, τὸ, *mons.* & νέμω, *paſco*, in præt. m. νένομαι. α. 407.

Ὄρτο, *orta fuerit*, 3. ſing. a. 2. med. ſub. ab ὄρω, in med. ὄρομαι, ῃ, ητο, præſens & aor. 2. coincidunt, in ſubj. Hinc eſt Latinorum *orior.* ϑ. 782.

Ὀ῾ρθὸς, *rectus, erectus.* s. 725. hinc

Ὀ῾ρθαὶ τρίχες, *erecti pili.* a. 391.

Ὄ῾ρθιος, g. com. *arduus*, ex ὀρθὸς, ὸν, ὁ, *rectus.* s. 288.

Ὀ῾ρθρογόη, ης, ἡ, *manè lugens.* ab ὄρθρος, ου, ὁ, *tempus matutinum.* & γοάω, f. ήσω, *gemo.* s. 566.

Ὄ῾ρθρου, gen. ab ὄρθρον, τὸ, *diluculum*, ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρτιος εἴη. *Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit.* s. 275.

Ὄ῾ρθῳ, dativ. sing. nomen proprium viri, ὄρθος, ου, ὁ. Ϟ. 293. 309.

Ὄ῾ρκος, ου, ὁ, *juramentum.* s. 217.

Ὀ῾ρμήσωσι, *impetum faciunt*, 3. pl. a. 1. act. subj. ab ὁρμάω, ῶ, *impetu feror*, f. ήσω, ὁρμηθῆναι, a. 1. pass. infin. Them. ὁρμὴ, ῆς, ἡ, *impetus.* s. 524. a. 73. 403.

Ὄ῾ρμους, *monilia*, acc. pl. ab ὅρμος, ου, ὁ, *monile*, colli ornamentum. s. 74.

Ὄ῾ρνις, ιθος, ὁ, ἡ, *avis*, dat. pl. ὀρνίθεσσι, Ion. & Poët. s. 210. 468.

Ὄ῾ρος, ους, τὸ, *mons.* At ὅρος, ου, ὁ, *terminus.* s. 326. Ϟ. 2.

Ὄ῾ρουσαν, *irruerant*, pro ὤρουσαν, 3. p. a. 1. act. indic. ab ὀρούω. ab ὄρω formatum est, sicut & ὀρόω, & ὄρνυμι. item, ὀρώρω, à præt. med. ὤρορα per metathes. ὄρωρα. ὀρώσας, pro ὀρώσασα, *præcipitans*, part. a. 1. act. f. g. ab ὀρούω. a. 412. 437.

Ὄ῾ρπηκα, *stimulum*, acc. ab ὄρπηξ, ηκος, ὁ, virga aculeata è ramo. s. 466.

Ὀ῾ρφανὰ, *orphanos*, ab ὀρφανὸς, ὴ, ὸν, *orphanus, pupillus*, q. ab ὀρφνὸς, *obscurus*, q. d. ὁ ἐν σκότῳ ὢν, negligitur enim & velut in tenebris versatur. Flectitur more adjectivorum. s. 328. Vide Manuale N. T.

Ὀ῾ρχήσαμαι, ήσομαι, *salto*, 3. pers. pl. num. ὀρχέονται, *tripudiant, saltant*, Dorice, pro ὀρχοῦνται, f. ήσομαι, a. 1. med. ὠρχησάμην. Hinc ὀρχηθμὸς, οῦ, ὁ, *chorea.* a. 282. Ϟ. 4.

Ὄ῾ρχος, ου, ὁ, *pulvinus*, ordines vitium. a. 296.

Ὀ῾ρώρει, *excitabatur*, 3. plusq. perf. med. verbi ὄρω, *excito*, f. ρῶ, & σω, præt. m. ὄρωρα, & ὤρορα, quod activè & passivè usurpatur. a. 274. Ϟ. 703.

Ὀ῾ρῶν, *videns*, præs. part. ab ὁράω, ῶ, f. άσω, p. ὄρωκα. Att. ἑώρακα. a. 426. Ϟ. 5.

Ὅ῾ς, *qui.* s. 8. 22. 208. &c.

Ὅ῾ς, *suus.* πατρὸς εἰς ὃν, *ad patrem suum.* a. 38. Ϟ. 71.

Ὅ῾σα, quanta, & ὅσσα, ab ὅσος. & Poët. ὅσσος, η, ον, *quantus.* Ϟ. 475. 651.

Ὄ῾σσα, ης, ἡ, vox. Ϟ. 10. 43.

Ὅ῾σσαι, pro ὅσαι, *quotquot*, pl. n. f. g. ὅσσ', pro ὅσσα, *quæcunque*, ab ὅσος, & Poëtice, ὅσσος, η, ον, *quantus.* Ϟ. 183.

Ὄ῾σσετο, *prævidebat*, imperf. verbi ὄσσομαι, *video*, Æolic. pro ὄπωμαι, f. ὄψομαι, p. ὤμμαι. Ϟ. 551.

Ὄ῾σσος, ου, ὁ, & σσε, τὸ, *oculus.*

ὄσσοις,

ὄσσοις, *oculis*. ὄσσε, dualis numeri, pro ὄσσειν, per apocopen ϑ ε ψιλῶ. *a.* 426.

Ὅσσον, *quantum*, Poëtice, pro ὅσον. ϑ. 41. 49.

Ὁσσονδ', *quicunque*, Poëtice, pro ὃς ἂν. ὅσσοι, *quotquot*. ὅσσοι, pro ὅσοι. *s.* 301. ϑ. 154.

Ὀστέα, *ossa*, pl. num. ab ὀστέον, οῦν, έα, ᾶ, *os ossis*. ϑ. 540.

Ὅτ', pro ὅτε, ut & ὅθ'. *s.* 111. 337.

Ὅτε, *quando quum*. Notetur discrimen. ὁπότε, *quando*, extra interrogationem. πότε, *quando ?* in interrogatione. *s.* 89. ϑ. 58. 291.

Ὀτοβος, ου, ὁ, *sonus*. ϑ. 709.

Ὀτραλίως, *celeriter, ocissime*, adverb. Th. ὀτρωίω, f. ωῶ, *incito, instigo*. *a.* 410.

Ὅτι, *quia, quoniam*, ὅτι τάχιστα, *quàm celerrimè*, Poëtice, pro ὅτι, *quod*. *s.* 48. 60. *a.* 428.

Οὐ, *non*, ἀ δίκη, pro ἀδικία, more Hebræorum *s.* 242.

Οὔτι, *non*, Poëtice, pro οὐ. ϑ. 182.

Οὔατα, accus. plur. *aures*, ab οὖας, ατος, τὸ, Poëtice, pro οὖς, οὖσι, dativ. plur. οὔασιν. *s.* 544. ϑ. 702.

Οὐδὲ, *neque*, οὐδ', pro οὐδὲ, per apostrophum. *s.* 40.

Οὐδαμῆ, *nusquam*, adv. ab οὐδαμός, ex οὐ, & ἁμός, ή, όν, *unus*. *a.* 218.

Οὖδας, τὸ, *pavimentum*, idem quod οὖδος, ους, τὸ, hoc in nom. inusitat. illud in nom. & acc. tantum usitatum. *s.* 532.

Οὐδὲν, *nullum*, ab οὐδείς, οὐδεμία, οὐδὲν, *nullus, a, um*. *s.* 309. ϑ. 295.

Οὐδέποτ', *nunquam*, ex πότε, *quando*. Th. ὅτε, *idem*. *s.* 174. ϑ. 759.

Οὐδέτερος, *neuter*, ex οὐδὲ, & ἕτερος, *alter*. *a.* 171. ϑ. 638.

Οὐδέτι, *neque ullum*, ex οὐ, & τι, *quid*. *s.* 145.

Οὐδὸς, οῦ, ὁ, *limen*, ab οὖδος, ους, τὸ, *solum*. *s.* 329. ϑ. 749.

Οὐκ, sequente tenui, *non* : οὐχ, sequente vocali aspirata. *s.* 11. 318.

Οὐκέτι, *non amplius*, ex οὐκ, & ἔτι, *adhuc*. *s.* 34. *a.* 118.

Οὔλιος, idem quod ὁλοὸς, ή, όν, sic οὔλιος ἄρης, *pernicios Mars*. Them. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, *perdo*. *a.* 192. 441.

Οὐλομήλω, Poët. pro ὀλομήλω, *miseram*, accus. ab οὐλόμηλος, factum ex aor. 2. ὀλόμηλος, interposito υ, metri causa. Th. ὄλλυμι, f. ὀλέσω, a. 2. med. ὠλόμην. *s.* 715.

Οὔλυμπος, olympus, quasi ὀλόλαμπος, *totus lucens*, οὐλύμποιο, gen. Ion. οὔλυμπόνδε, *ad olympum*. hinc οὐλύμπιος, *olympius*, vel *cælestis*, ο, mutatur in υ Poëtice. ϑ. 855.

Οὕνεκα, pro τοῦ ἕνεκα, *cujus rei gratia*, οὕνεκ', per apocopen ϑ *a.* *s.* 137. 515.

Οὖν, *igitur*, τοιγαροῦν. *a.* 299.

Οὔποτε, *nunquam*, ex οὐ, & πότε, & hoc ab ὅτε, *quando*. *s.* 811.

Οὔπω, *nondum*, ex οὐ, & πω, (enclitic.)

(enclitic.) *quodammodo.* hoc ab ὅς. s. 271. a. 10.

Οὐρανίδῃ, dat. sing. ab οὐρανίδης, ου, ὁ, *cælestis.* Th. οὐρανὸς, οῦ, ὁ, *cælum.* Ð. 486.

Οὐρανὸς, ὁ, *cælum.* Hinc οὐρανίη, Ion. pro οὐρανία, Urania, una ex Musis, οὐρανόθεν, *è cælo, cælitus.* s. 240. οὐρανιώνων, *cælicolarum*, gen. pl. ab οὐράνιων, ονος, ὁ. Ð. 45. 78. 939.

Οὐρεῖν, *meiere*, præs. infin. pro imperativo, more Hebræorum. Vide in οὐρήσῃς. s. 756.

Οὔρι-ος, pro ὄρι-ος, *montis*, οὔρια, pro ὄρια, Poëtice, *montes.* dat. pl. οὔρισι, ab ὄρ-ος, ε-ος, τὸ, *mons.* s. 230. 508.

Οὐρῇ, Ion. pro οὐρᾷ, dat. sing. ab οὐρὰ, ᾶς, ἡ, *cauda.* a. 431.

Οὐρῆας, *mulos*, acc. pl. ab οὐρεύς, Ion. pro ὀρεύς, έος, & Ionic. εως, ὁ, *mulus*, ab ὄρ-ος, ε-ος, τὸ, *mons*, quod hujus jumenti magnus sit usus circa montana opera. s. 789. 794.

Οὐρήσῃς, *meias*, 2. sing. a. 1. act. subj. ab οὐρέω, *meio*, f. ήσω. Th. οὖρον, ου, *urina.* s. 727.

Οὔρεον, seu potius, οὔρδον, nomen viri. a. 186.

Οὓς, *quos*, ab ὃς, ἥ, ὅ. At ὅς, *suos*, ab ὃς, ἥ, ὅν. Ð. 45. 473.

Οὐτάμην, Ion. pro ἐτάνυσα, præs. inf. ab ὄτημι, seu ὀτάω, *vulnero.* hinc part. οὐτάμενος, *vulneratus.* nisi velis in præt. pass. per syncopen dici, pro ὀτα-σάμην, ab ὀτάζω, άσω. idem quod ὀτάω, ῶ, f. ήσω. a. 335. 363.

Οὔτασ', pro ἔτασε, *vulneravit.* ab ὀτάω. a. 461.

Οὔτε, *neque*, & ὄτ', pro ὅτε, ut & ὅθ'. s. 128. 782. a. 217.

Οὗ τ', *cujusque*, gen. ab ὅς, *qui.* s. 532.

Οὔτις, ὁ, & ἡ, *nullus*, non aliquis, h. e. *nullus.* s. 15. οὔτι, *nusquam.* s. 105.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, ex ὁ αὐτὸς, *hic.* s. 291. 386.

Οὕτως, sequente vocali, *sic*, οὕτω, sequente consona. s. 422.

Ὀφέλλει, *auget*, 3. præs. ind. verbi, ὀφέλλω, *adaugeo.* in præs. imperat. ὄφελλε, *fove.* s. 14. 211.

Ὀφθαλμὸς, οῦ, ὁ, *oculus*, ὀφθαλμοῖσιν, dat. pl. Ion. Th. ὄπ-ωμαι, *video.* s. 265. Ð. 451.

Ὄφι-ος, *serpentis*, gen. ab ὄφις, ι-ος, ὁ, acc. ὄφιν. a. 161. Ð. 334.

Ὄφρα, adv. Poët. pro ἵνα, *ut.* s. 258. ὄφρ' εἴπω, *ut dicam.* s. 339.

Ὀφρύσι, dat. pl. ab ὀφρὺς, ύ-ος, ἡ. *supercilium.* Ð. 827.

Ὀχθήσας, a. 1. part. act. *contristatus*, ab ὀχθέω, ῶ, *gravate fero.* Ð. 558.

Ὀψιαρότης, ου, ὁ, *qui sero arat*, ex ὀράω, *aro*, & ὀψὲ, sero, adverb. s. 488.

Π.

Πᾶγασόν, gen. pro πηγασόν, Doricè, à πήγασος, ου, ὁ, *Pegasus*, alatus Persei equus. Them. πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons.* a. 70.

Πάγχαλκ-ος, *omnino malus*, ut πάγχαλκον ἦμαρ, *infaustissimus*

mus dies. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*, ε, & ηλιος, ου, ὁ, *malus*. ε. 811.

Πάγος, ου, ὁ, collis ubi multi lapides sunt quasi compacti, & in unam coaluerunt cautem. Th. πηγνύω, vel πήγνυμι, *compingo*, f. ξω. α. 439.

Παγχρύσια, *prorsus aurea*, quasi dicas, πάντως χρύσια, à χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*. Ϡ. 335.

Παθὼν, *passus*, in f. g. παθεῖσα, a. 2. part. act. à πάσχω, *patior*, f. πείσομαι, a. 2. ἔπαθον, præt. med. πέπονθα. ε. 216. Ϡ. 276. 660.

Παῖς, *puer*, & Ionica diæresi, παΐς, παιδὸς, in acc. παῖδ', pro παῖδα, in dat. plur. & Ion. παισὶ, παίδεσσι. ε. 50. 129. 376. 397.

Παίζοντες, *ludentes*, præs. part. à παίζω, f. παίξω, & σω, *ludo*. α. 277.

Παιπαλοέσσης, dat. pl. Ionicus, *asperis*, à παιπαλόεις, εσσα, εν, *asper*, *præruptus*. Th. παίπαλα, τὰ, *loca prærupta*. Ϡ. 860.

Παλαιὴ, *luctatur*, à πάλη, ης, ἡ, *lucta*, hinc παλαίω, *luctor*. ε. 411.

Παλάμαις, *manibus*, dat. pl. à παλάμη, *palma*, παλάμῃσι, dat. pl. Ion. pro παλάμαις. α. 320. Ϡ. 866.

Πάλιν, adv. *iterum*, *rursus*. ε. 671. Ϡ. 181.

Παλινάγρετος, *revocabilis*, ex πάλιν, & ἀγείρομαι, *colligor*. Th. ἀγείρω, f. ρῶ, *congrego*. α. 93.

Παλίνξις, pro παλιδίωξις, q. d. post insecutio. Thema διώκω, *persequor*, *insector*, f. ξω, p. ωχα. α. 15.

Παλλὰς, άδος, ἡ, *Pallas*, Sapientiæ Dea, quæ & Minerva dicitur. ε. 76. α. 126.

Πάλλαντι, dat. à πάλλας, nomen viri. πάλλαντα, acc. Ϡ. 376.

Πάλλεν, *jactabat*, imperf. pro ἔπαλλεν, à πάλλω *vibro*, *agito*, f. αλῶ. α. 321.

Πάμπαν, adverb. *prorsus*, q. d. πάντως πάντως. ε. 273. 300.

Παμφαίνων, præs. part. à παμφαίνω, *totus appareo*. μ est ante φ, quæ literæ sunt cognatæ, & ut ita dicam, consanguineæ. ex πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis*, & φαίνω, *appareo*, f. ανῶ, p. πέφαγκα, a. 1. ἔφανα, a. 2. ἔφανον. ε. 565.

Παναίολος, *omnino varius*, ex πᾶς, & αἰόλος, ου, ὁ, *varius*. α. 139.

Πανάπημον, *prorsus innoxia*, ex ἀπήμων, ονος, ὁ ἡ, *illæsus*. Th. πῆμα, ατος, τὸ, *damnum*. ε. 809.

Πανάριστος, *longe præstantissimus*, ex πᾶν, & ἄριστος, *præstantissimus*. Th. ἄρης, ος, ὁ, *Mars*. ε. 291.

Πανδιονὶς, Fabula de filia Pandionis. ε. 566.

Πανδώρῃ, nomen mul. videtur epitheton telluris, quæ omnis generis fruges profert. ex πᾶν, & δῶρον. ε. 81.

Πανιλλώεσσι, dat. pl. Ion. omnibus ad unum Græcis, à πανίλλως, ex πᾶς, & ἴλλω, ης,

συ, ὁ, *Hellen, Græcus.* ε. 526.

Παντόθεν, gen. à πάντοθι, *omni ex parte coelus.* Th. ἕψω, *coquo, elixo*, f. ἑψήσω. α. 208.

Παντμέριος, *toto die.* ex πᾶν, & ἦμαρ, seu ἡμέρα, *dies.* α. 396.

Παννύχιος, *tota nocte*, elegantia poëtica, ubi nomen ponitur pro adv. Th. νὺξ, νυκτὸς, ἡ, *nox.* α. 46.

Πανόπη, nomen mul. q. d. *pro omnibus loquens.* Υ. 250.

Πάντοθεν, *undiquaque*, adv. à πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *omnis.* ε. 623.

Παντοίῃσι, acc. f. g. παντοίῃν, gen. pl. à παντοῖος, α, ον, *omnigenus, varius.* Th. πᾶς, *omnis.* ε. 619. Υ. 830.

Παντὸς, παντὶ, πάντεσσι, &c. Vide in πᾶσα.

Παπταίνων, præs. part. à παπταίνω, *circumspicio.* ε. 442.

Παρὰ, cum gen. *à, ab.* ε. 51. Παρ, pro παρὰ. ε. 27. Cum dat. *apud.* ε. 129. Cum acc. *trans, præter, &c.* ε. 169. πάρα, pro πάρεσι, *urgent.* ε. 452.

Παραγίνεται, 3. pers. præs. *adest.* Th. γίνομαι, seu γείνομαι, *fum*, f. 1. pass. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην. Υ. 432. 436.

Παραιφασίη, *importuna*, à παραιφάσιος, seu παρὰ καιρὸς, *intempestivus.* Th. καιρὸς, οῦ, ὁ, *occasio, tempus.* ε. 327.

Παραμείβηται, *prætereat.* 3. præs. sub. à παραμείβω, *prætereo.* Th. ἀμείβω, f. ψω, *commuto.* ε. 407.

Παρασβασίη, *delictum, transgressio*, idem quod παράβασις, ex παρὰ, & βαίνω, *eo, incedo.* Υ. 220.

Παρασφάλμοι, *appellantes*, metri gratia inserto σ, vel per epenthesin Poëtic. est aor. 1. part. med. à παράφημι, *hortor.* Th. φημὶ, seu φάω, *dico.* Υ. 90.

Παρασχεθίῃ, dativ. à παράκοιτις, ιδος, ὁ, *maritus*, παράκοιτις, ἡ, *marita, uxor*, σὺν εὐνῇ παρακοίτιδι, ex παρὰ, *juxta*, & κοίτη, ης, ἡ, *cubile, lectus.* Υ. 328. 928.

Παρεφαινέμην, Ionic. pro παραφαίνειν, *revelare*, præs. inf. pro imper. Th. φαίνω, f. νῶ. ε. 732.

Παρεσχεῖν, est. a. 2. act. infin. à παρέχω, *efficio, præsto*, παρεῖχεν, 3. pl. imperf. act. Th. ἔχω, *habeo*, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, a. 2. ἔσχον. ε. 710. α. 84.

Παρειῶν, gen. pl. παρειὰ, ᾶς, ἡ, *gena, maxilla.* α. 267.

Παρεκβαίνουσι, *exorbitant.* 3. pl. ind. præs. ex παρὰ, ἐκ, & βαίνω, *eo*, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 224.

Παρελαύνω, *aveho*, præterveho. Th. ἐλαύνω, *agito*, f. ἐλάσω, p. κα. α. 353.

Παρελέξατο, *concubuit*, cum dat. a. 1. m. ind. à λέχομαι, *cubo*, f. λέξομαι. Υ. 278.

Παρελθεῖν, *pervenire*, a. 2. inf. Th. ἔρχομαι, *venio*, f. ἐλεύσομαι, a. 2. ἦλυθον & ἦλθον, p. m. ἐλήλυθα. ε. 214.

Παρὲξ, *extra*, dicitur & παρὲκ. Th. ἐκ vel ἐξ, ex, è. α. 352.

Πα-

Παρεόντ-, *præsentis*, Ionicè pro παρόντ-, genit. præs. part. à πάρ-ειμι & εἰμὶ, *sum*. s. 364.

Παρεχάμην, *adesse, adstare*. Ion. pro παρισχέσθαι, præs. act. inf. à παρίστημι, pro παρέστημι. Non solum ἵστημι, sed etiam ἵσταμαι usitatum est, f. στήσω, a. 2. ἔστην. Θ. 439.

Πάρειμι, à πάρειμι, *adsum*. Th. εἰμὶ, *sum*. Θ. 420.

Παρέσχεθε, *apposuit*. 3. pers. præs. imperf. à πάρ-εχέθω, idem quod παρέχω, *præbeo*. Them. ἔχω, *habeo*. Θ. 639.

Παρέτραπον, *deflexerunt*, a. 2. act. à πάρ-τρέπω, *diverto, deflecto*, f. ψω, p. φα. a. 2. ἔτραπον, p. m. τέτροπα. Θ. 103.

Παρθέν-, ε, ἡ, *virgo*, hinc παρθένι-, & παρθένιος, η, ον, *virgineus, virginalis*. s. 63. 254. Θ. 344.

Παρκλίνουσι, *deflectunt*, pro πάρ-κλίνουσι, 3. pers. pl. ind. præs. à κλίνω, f. νῶ, *reclino*, p. κέκλικα. s. 260.

Παρνήσσοιο, gen. Ion. à πάρνησσ-, ος, ὁ, nomen montis in Delphis. Θ. 499.

Πάροιθεν, seu πάροιθε, idem quod πάρ-, *ante*. Θ. 531.

Πάρ-, *antè*. Adverbium vel temporis vel loci. s. 119.

Πᾶσαι, f. g. à πᾶς, *omnis*, g. παντὸς, in acc. πάσαν, πᾶσαν, πᾶν, gen. pl. πασέων, Ion. pro πασῶν, dat. pl. πᾶσι, & πάσσι, & Ion. παντοσι. πάσσειν, pro πάσσας, 'πάντ', pro πάσαν, πάντα, adv. *passim*. s. 76. 124. 509. Θ. 372. 828.

Πασιθέη, nomen mul. Θ. 247.

Πασιθόη, nomen mul. *quæ ad omnes currit*. Θ. 352.

Πάσχει, *patitur*. à πάσχω, f. πείσομαι, præt. med. πέπονθα, aor. 2. ἔπαθον. s. 209.

Πατὴρ, *pater*, gen. πατέρ-, πατρὸς, dat. πατρὶ, acc. πατέρα tantum. vocat. ὦ πάτερ. hinc πατρὶς, ίδ-, ἡ, *patria*. s. 5. a. 1. Θ. 73.

Πατροκασιγνήτους, *patruos*. ex πατὴρ, *pater*, & κασίγνητ-, *frater*. Th. κάσις, *frater*, & γείνομαι, *nascor*. Θ. 502.

Πατρώϊ-, α, ὁ, ἡ, ὁν, *paternus*. Th. πατὴρ, *pater*. s. 374.

Παῦε, *desiste*, præs. imperat. act. παύθη, 3. singul. a. 1. pass. f. παύσω, p. πέπαυμαι, aor. 2. ἔπαυον. a. 449. Θ. 533.

Παῦρον, *exiguum*. παῦρον δ' ἐπὶ χρόνον, *ad exiguum tempus*. à παῦρος, α, ον, Poët. *paucus*. Hinc παῦρα, neut. pl. adverb. *raro*. hinc & παυρίδιον, *pauxillum*. Th. παύω, f. παύσω, *cesso*. s. 132. 324. Θ. 780.

Παχείας, *densas*, acc. pl. à παχὺς, εῖα, ὺ, *densus, crassus*, in gen. παχέ-, in acc. παχεῖ. s. 495. 507.

Πέδιλον, α, τὸ, *calceus, talare*. Θ. 12.

Πεδίον, α, τὸ, *campus*. πεδίοιο, gen. Ion. πεδέοιο, adv. *ex fundo*. Th. πέδον, α, τὸ, *solum*. a. 342. 378. Θ. 680.

Πεῖθ', pro ἔπειθε, *persuasit*, imperf. à πείθω, *persuadeo*. πει-

θὼ,

θὼ, *Suada*, Dea eloquentiæ præſes. Th. πείθω, f. πείσομαι, a. 2. m. ἐπιθόμην, præt. med. πέποιθα. ε. 73. ω. 450.

Πείκειν, *tondere*, præſ. inf. à πείκω, vel πίκω, *pecto*, f. ξω, a. 1. paſſ. ἐπέχθην. ω. 773.

Πείρασι, pro πέρασι, *termini*. dat. pl. πείρασιν. à πέρας, ατος, τὸ, finis. ε. 167.

Πειρηθῆναι, *periculum feciſſe*, a. 1. inf. paſſ. à πειράω, ῶ, *conor*, nitor, f. άσω, vel ήσω, p. πεπείρασμαι. Th. πεῖρα, ας, ἡ, conatus. ω. 359.

Πεισίβροον, nomen viri, *ardelio*. ω. 179.

Πέλαγος, ε, τὸ, *profunditas maris*, *pelagus*, πέλας τ' ἀκτῆς κατ' ἀντιφρασιν, vel quia πέλας ἄγει. ω. 131.

Πελάσσας, *accedens*, a. 1. part. à πελάζω, f. σω, *appropinquo*. Th. πέλας, adv. *propè*. ε. 370.

Πελεμίζετ', pro πελεμίζετο, imperf. paſſ. *contremuit*, *quaſſatus fuit*, πελεμίζεται, *concutitur*, 3. præſ. ind. paſſ. à πελεμίζω, f. ξω, *moveo*, *quaſſo*. Θ. 458. 842.

Πέλῃ, 3. perſ. ind. à πέλω, *ſum*. πέλεν pro ἔπελεν, 3. imperf. act. πέλομαι, idem quod πέλω. ε. 806. ω. 164.

Πελίης, ου, ὁ, nomen viri. Θ. 996.

Πελώρη γαῖα, *terra vaſta*, πέλωρος, ου, ὁ, *ingens*, πελώριος, idem quod πέλωρος, à πέλωρ, ωρος, τὸ, *monſtrum*. Θ. 159. 295.

Πέμπε, pro ἔπεμπε, *miſit*, imperf. πέμψαν, pro ἔπεμψαν, 3. a. 1. ind. act. à πέμπω, f. ψω, *mitto*. ε. 84.

Πέμπλη, *quinta*, dat. caſ. πέμπλας, acc. pl. πέμπλοισι, dat. pl. Ion. à πέμπλος, ου, ὁ, *quintus*. Th. πέντε, *quinque*. ε. 800. 801.

Πένεσθαι, præſ. inf. à πένομαι, *ago*, *efficio*. unde eſt ἡ πενία, *paupertas*, Ion. πενίη. ε. 495. 771.

Πένθος, εος, τὸ, *luctus*, *mœror*. κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες; *prementes altum corde dolorem*. Θ. 98.

Πέντε, *quinque*. ε. 611.

Πεντήκοντα, *quinquaginta*. ε. 661.

Πεντηκοντακάρηνον, ex πεντήκοντα, *quinquaginta*, & κάρηνον, ου, τὸ, *caput*. Θ. 312.

Πενθέων, gen. Ion. à πένθεος, ους, ἡ, *manus*. ex πέντε, *quinque*, & ὄζος, *ramus*. Digiti ſunt veluti quinque ramuſculi, & homo eſt quaſi *arbor inverſa*. ε. 740.

Πεπαλαγμένος, *pollutus*. perf. part. paſſ. à παλάσσω, *inquino*, *fœdo*. f. ξω. p. πεπάλαχα. a. 1. ἐπάλαξα. Th. πάλλω, αλῶ, *vibro*. alii à πηλὸς, οῦ, ὁ, *lutum*. ε. 731.

Πεπαρμένη, *confixa*, perf. part. paſſ. à πείρω, *tranſadigo*, f. ῶ, perf. paſſ. πεπαρμαι, p. m. πεπορε. ε. 203.

Πεπείρημαι, *expertus ſum*, perf. paſſ. Doricè pro πεπείρημαι, à πειράω, ῶ, *tento*, f. άσω & ήσω. Th. πεῖρα, ας, ἡ, *conatus*. ε. 658.

Πεπνυμένα, *ſapientia*. perf. part.

Th.

Th. πνέω, *flo, spiro*: unde πνῦμι seu πνύω, f. σω, præt. pass. πέπνυμαι, *sapiens sum*. ε. 729.

Πέποιθ', pro πέποιθε, præt. m. *confidit*. à πείθω, *persuadeo*, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 373.

Πέπον, *mollis*, vocativi casus, à πέπων, ονος, ὁ, ἡ, *maturus, mitis*. Th. πέπλω, *coquo*, f. ψω, præt. pass. πέπεμμαι. α. 350.

Πεπότητο, *volabat*. 3. sing. plusq. perf. pass. à ποτάομαι, ῶμαι, *volo*. Th. πέτομαι, unde est ποτὴ *volatus*, & hinc ποτάομαι. α. 148.

Πεπρωτο, *fatis constitutum esset*, 3. sing. pl. perf. pass. per syncopen pro πεπερώτωτο. à περόω, *determino*, f. ώσω, perf. pass. πεπερώτωμαι, & per syncopen πέπρωμαι. Th. πέρας, ατος, τὸ, terminus. ϑ. 464. 475.

Πεπυκασμένος, præt. perf. part. pass. hinc πεπυκασμένος νόον, prudens, callidus, à πυκάζω, denso. Thema πύκω, densè. ε. 791. ϑ. 484.

Περᾶν, præs. inf. Th. περάω, ῶ, f. ήσω, & άσω, transeo. ε. 736.

Περ in fine, *quamvis*. Ἤτοί περ, quamvis sint Dii. ϑ. 739.

Πέρην, ultrà, Ionicè pro πέρα, idem quod πέρᾳ, ultrà. ϑ. 215.

Περι--ἔδυνε, induit, imperf. à περιδύω, induo. Th. δύνω, & δύω, f. δύσω, a. 2. ἔδυν. α. 124.

Περι--ἔθηκε. Vide in ἔθεσαν. α. 123.

Περιγλῶχες, *cuspiduloſa folia*, per syncopen pro περιγλώχινες. Th. γλωχὶν, vel γλωχὶς, ῖνος, ἡ, *cuspis*, acies. α. 398.

Περὶ, cum Genitivo *præ, circa*. περὶ χερεῖ. περὶ πάντων, *super* omnes. Cum Dativo, *circa*, περὶ σθένεσι, *propter*. Cum Accusativo, *circa*, περὶ σῦμα. ε. 817. α. 129. 247. 279 ϑ. 3.

Περὶ, *valde*. ε. 54.

Περι--ἐσσι, *excellit*. ϑ. 656.

Περί τ' ἀμφίπτ, *circumquaque*. ϑ. 848.

Περ, particula est, quæ annecti aliis orationis partibus solet, & plerumque significat, *quamquam, quamvis*. Sæpe etiam vacat. ε. 20. 153. 206.

Περίαχε, *insonuit*, a. 2. act. à περιηχέω, Doricè περιαχέω, ῶ, circumsono, f. ήσω. Th. ἠχος. ους, ὁ, sonus. ϑ. 678.

Περίεσσαθαι, circuminduito, a. 1. med. infin. à περιέννυμαι. Th. ἕω, *induo*, pro quo ἔννυμι, f. ἔσω, p. εἷμαι, a. 1. m. ἐσσάμην. ε. 537.

Περικαλλέα, accus. singul. f. g. à περικαλλὴς, perpulcher. περὶ enim auget significationem. Th. καλὸς, λὴ, λὸν, pulcher. ϑ. 10.

Περίκειται, *circumdatur*, 3. pers. præs. à κεῖμαι, jaceo, f. κείσομαι. ϑ. 733.

Περικλυτὸν, celebrem, accus. à περικλυτὸς. Th. κλύω, audio. ε. 60.

Περιμαίνεται, *circumquaque furit*. 3. pers. præs. ind. περὶ intendit significationem, à μαίνομαι,

νομαι, furo, f. μανοῦμαι. α. 99.

Πεμμαχεώμεθ', propugnavimus, pro πεπμαχεώμεθα, 1. pl. præſ. ind. verbi μάχομαι, pugno. θ. 647.

Πεμπάθεια, nomen viri. α. 187.

Πεμπήκεις, prælongæ, pl. num. à πεπμήκης, εος, ὁ, ἡ. Th. μῆκος, εος, τὸ. longitudo, πεπ in compoſitione auget ſignificationem. α. 133.

Περναιβίοισι, circumhabitant. 3. pl. præſ. ſubj. à περναιτάω, circumhabito. Th. ναίω, habito. θ. 370.

Περιπλομένου, circumvolato, pro περιπλομένου. Th. πέλω, moveo, ſum. ε. 384. θ. 184.

Περίῤῥυτος, ε, ὁ, circumfluus. Th. ῥύω, pro ῥέω, fluo. θ. 193.

Περισσὰ, eximia, plur. num. à περισσὸς, ὴ, ὸ, excellens. à περὶ, præpoſitione, variam habente conſtructionem & ſignificationem. θ. 399.

Περιστενάχιζε, circumquaque ingemiſcebat, 3. perſona imperf. à περιστενάχιζω, idem quod περιστένω, circumcirca gemo. Th. στενὸς, ὴ, ὸ, anguſtus. α. 344.

Περιτάμνεμεν, incidito, Ion. præſentis act. infin. pro περιτάμειν, à περιτάμνω pro περιτέμνω, circumcido. Th. τέμνω, ſeco, f. τεμῶ, p. τέτμηκα, aor. 2 ἔταμον, præt. med. τέτμημαι. ε. 568.

Περίφρονος, prudentis, genit. à περίφρων, ονος. Them. φρὴν, mens. α. 297.

Περμησσὸς, ὁ, & Ion. οῖο, ὁ, fluvius Bœotiæ ex Helicone; Phœbo & Muſis ſacer.

Περσεὺς, έος, ὁ, nomen viri.

Περσεφόνη, & περσεφόνεια, ας, ἡ, Proſerpina, filia Iovis & Cereris. Them. φένω, occido. θ. 768. 913.

Περσηΐς, ίδος, ἡ, nomen mul. θ. 356. 957.

Πέρσης, nomen viri. Frater Heſiodi etiam ita appellatus fuit. ὦ πέρση, vocativi caſus. ε. 27. 211.

Πέσεν, cecidit, pro ἔπεσεν, 3. ſing. a. 2. act. à πίπτω, cado, f. πεσοῦμαι, p. πέπτωκα, a. 2. act. ἔπεσον, inde in part. πεσὼν, οῦσα, ὸν. α. 365. 375.

Πέπαλ', folia, à πέπαλον, folium, in dat. pl. πεπάλοισι, à πεπάννυμι, ſeu πεπάω, expando, f. άσω, præt. paſſ. πέπαμαι. ε. 678.

Πεπεινοῖς, volucribus, dat. pl. pro πετεινοῖς, per epentheſin Poëticam, à πετεινὸν, οῦ, τὸ, volatile, avis, & Poëticè πεπεινὸν, à πέτομαι, volo, in imperf. ἐπετόμην, & in 3. plurali, ἐπέτοντο. ε. 276. α. 308.

Πέτηλα, Ion. pro πέταλα. Vide πέπαλ'. α. 289.

Πετραίη, nomen proprium. θ. 357.

Πέτρη, Ion. pro πέτρα, petra, rupes, cautes. Differunt, πέτρα, & πέτρος, quod πέτρα, ſit grande ſaxum, rupes. πέτρος vero, lapis manu tractabilis, πέτρῃσι, dat. pl. Ion. θ. 728. πέτρας. θ. 7. Hinc πετραίη, ſaxatilis. ε. 587. & πετρήεν, ſaxoſum, à maſcul.

masculi. πεπήγεις, εσθος, ὁ. ε. 531.

Πεύθετ', imperf. à πεύθομαι, idem quod πυνθάνομαι, *interrogo*, scisciter, f. πεύσομαι, prætp. pass. πέπυσμαι, aor. 2. med. ἐπυθόμην.

Πεύκας, *abietes*, à πεύκη, ης, ἡ, abies. α. 376.

Πευκείδας, acc. à πευκείδης, ου, ὁ, nomen gentile. α. 187.

Πεφρεδέτην, *commemorarunt*. 3. dual. a. 2. act. pro ἐφρεδέτην. π, initialis litera præponitur à Poëtis, prout in præterito fieri solet. Th. φρέζω, dico, memoro, f. φρέσω, a. 2. act. ἔφρεδον, ες, ε. & Poët. πεφρεδον, ες, ε. πεφρεδέτην, Ion. pro φρεδεῖν, a. 2. act. infin. p. m. πέφρεδε. ε. 764. Θ. 475.

Πεφρηδὼν, όνος, ἡ, nomen mul. à πέφρεδε. Th. φρέζω, dico. Θ. 273.

Πεφύασι, *nati*, seu *producti sunt*, 3. plur. perf. act. Poët. pro πεφύκασι, à φύω, f. ύσω, gigno, p. πέφυκα, a. 2. ἔφυον, & ἔφυν. Θ. 728.

Πεφυλαγμένος, *observans*, perf. part. πεφύλαξο, *esto cautus*, 2. singul. præt. pass. imperativi modi, à φυλάσσω, f. ξω, custodio, p. χα. ε. 704. 795.

Πηγάδας, acc. pl. à πηγάς, άδος, ἡ, *glacies*. Them. πηγνύω, seu πήγνυμι, f. ξω, compingo. ε. 503.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus; alatus Persei equus, ita dictus quod circum Oceani fontes natus esset. Th. πηγὴ, ῆς, ἡ, fons. Θ. 281.

Πηγαὶ, plur. à πηγὴ, ῆς, ἡ, *fons*. ἀπὸ τὸ πήγνυσθαι, quia circa fontes domicilia struxerunt, unde Latinè *pagi*, acceperunt nomen. Etymol. quasi πηδὴ, à πηδάω, *salio*, quod scaturiat è terræ visceribus, πηγὰς, acc. pl. Θ. 809.

Πηδάλιον, ου, τὸ, *temo*, *gubernaculum*. Th. πηδὸς, ου, ὁ, ligni species. ε. 45.

Πηκτὸν, *compactum*, à πηκτὸς, ὴ, ὁ, compactus. Th. πηγνύω, vel πήσσω, f. ξω, compingo. ε. 431.

Πηλεῖ, dat. sing. à πηλεὺς, έος, ὁ, *Peleus*, nomen viri. Θ. 1006.

Πῆμα, ατος, τὸ, *damnum*, *noxa*. ε. 56.

Πηνειὸς, nomen viri. Θ. 343.

Πήξας, *infigens*, part. a. 1. act. à πήσσω, πήσσω, pro quo etiam dicitur πηγνύω, & πήγνυμι, *pango*, compingo, f. πήξω, a. 1. ἔπηξα. ε. 428.

Πήξασθαι, fabricare, a. 1. med. infin. à Th. πήσσω, vel πήσσω, vel πήγνυμι, compingo, f. ξω, a. 1. m. ἐπηξάμην. ε. 453.

Πηοὶ, Ion. pro πατοὶ, *cognati*, *affines*, à πατὴς, ῆ. ὁ. Th. πάω, ῶ, vel potius πάομαι, possideo, præt. pass. πέπαμαι. ε. 343.

Πίειν, bibere, pro πιεῖν, (a. 2. act. infin.) dialysi Ionica, à πίνω, bibo, f. πίσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον, a. 2. imperat. πῖθι. α. 252.

Πιέζεις, *premas*, præs. opt. Th.

πιέζω, f. ἐσω, premo. ε. 495.

Πιερίη, ης, ἡ, nomen regionis in finibus Macedoniæ, quæ ob ſummam amœnitatem credita fuit Muſarum ſedes. Hinc eſt πιερίηθεν, Adv. è loco, ad formam, Θήκηθεν, κλισίηθεν, *ex tentorio*, ἰλιαδ. λ. 603. à κλισίη, Ion. pro κλισία. πιερίδες, *Pierides*, pl. num. à πιερὶς, ίδος, ἡ. ε. 1. α. 206. Ϟ. 53.

Πιθήσας, *fretus*, a. 1. part. act. à πιθέω. Th. πείθω, perſuadeo, f. πείσω, p. πέπεικα, a. 2. ἔπιθον. ε. 357.

Πίθῃ, *paruerit*, 3. ſing. a. 2. med. ſubj. Th. πείθω, f. πείσω, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. ε. 293.

Πίθυ, *vaſis*, gen. à πίθος, υ, ὁ, *dolium*, πίθοιο, poëtice pro πίθου. ε. 98.

Πιλνᾷ, *dejicit*, 3. præſ. ind. à πιλνάω, idem quod πελάω, appropinquo. πίλναθε, imperf. pro ἐπίλναθε, à πίλνημαι, ab act. πίλνημι, quod eſt à πιλνάω, *appropinquo*. Th. πέλας, *prope*. ε. 508. Ϟ. 703.

Πῖλον, πίλοις, à πῖλος, υ, ὁ, pileus. ε. 540.

Πιμπλάσσας, *replentes*, præſ. part. f. g. pl. num. pro πιμπλάσας, Æolicè, à πίμπλημι, ης, ησι, idem quod πλήθω, impleo, hinc in paſſ. πίμπλαμαι, σαι, ται, expletur. Them. πλεος, υ, ὁ, plenus. ε. 299. α. 429. Ϟ. 880.

Πνείμμ, Ionic. pro Dorico πνέυμμαι, abjecto αι, & retento accentu in loco ſuo, pro πίνειν, *bibere*, præſ. inf. à πίνω, f. πίσω, p. πέπωκα, a. 2. ἔπιον. ε. 590.

Πίονος, gen. Th. πίων, ονος, ὁ, ἡ, *pinguis*. Ϟ. 538. Hinc in comp. πιότερος, ſuperl. πιότατος. ε. 583.

Πίπλασαι, *incidentes*, pl. num. f. g. præſ. part. à πίπλω, *cado*, f. πεσέομαι, p. πέπλωκα, a. 2. ἔπεσον. ſubj. πίπλωσιν, in præſ. ε. 618. Ϟ. 873.

Πίστεις, nom. pl. à πίστις, εως, ἡ, fides. Th. πείθω, f. σω, perſuadeo. ε. 370.

Πίσυνος, *fretus*. Th. πείθω, f. σω. p. κα, perſuadeo, a. 2. ἔπιθον, p. m. πέποιθα. Ϟ. 506.

Πιφάσκεαι, Ion. pro πιφάσκῃ, *loqueris*, 2. perſ. præſ. ſub. à πιφάσκομαι, pro φάσκω, *jactito*, dicò, à φημὶ, dico, & hoc à φάω, dico. Ϟ. 655.

Πλάσσε, *finxit*, a. 1. ind. pro πλάσε, Poëtice, & rurſus πλάσσε, pro ἔπλασε, Poëtæ duplicant, literam, ut ſyllaba poſſit produci, & abjiciunt augmentum, ne ſyllaba redundet. Th. πλάσσω, *fingo*, f. άσω, p. πέπλασμαι, a. 1. paſſ. ἐπλάσθην, hinc πλαστὸς, ἡ, ὸν, *fictus*, a, um. ε. 70. Ϟ. 512.

Πλασθὼ. Vide in πλάσσε. Ϟ. 513.

Πλατὺ, *lata*, pro πλατέα, plur. num. g. n. à πλατὺς, εῖα, ὺ, *latus*. Ϟ. 445.

Πλείη, Ion. pro πλέα, hoc pro πλέα, *plena*: à maſcul. πλέος, *plenus*, Poëtice πλεῖος. Attice, πλέως. ε. 101.

Πλείστη, plurima, & πλεῖστον, *plu-*

ri-

rimum, ſuperl. à πολὺς, multus. Vide in πλέον. s. 718.

Πλείων, *major*, & pro πλείων, Poëtæ πλέων: unde eſt πλέονες, & dat. pl. Poëticus πλεόνεσσι, & pro πλείονα, *plura*, Poëtice πλέονα, nec non per ſyncopen & craſin, πλέω. s. 377. 378. 688.

Πλειὼν, ῶνος, ὁ, *annus*, ſic dictus quod eo compleantur tempora. Them. πολὺς, multus. s. 615.

Πλεκτοῖσιν, *plicatis*, dat. pl. Ion. à πλεκτὸς, ὄ, ὁ, *plexus*. Them. πλέκω, necto, f. ξω, præt. act. πέπλεχα, a. 2. ἔπλακον, p. m. πέπλεγμαι. a. 63.

Πλέον, *plus*, dicitur & πλεῖον, n. g. Neutra, ut hic, ſæpe adverbiaſcunt, à πλείων, & πλέων, ονος, ὁ ἡ, amplior. in ſuperl. πλεῖστος, plurimus. Th. πολὺς, πολλὴ, πολὺ, multus, a, um. s. 40.

Πλευρὰς, acc. pl. à πλευρὰ, ᾶς, ἡ, *latus*, *coſta*. a. 430.

Πλέῳ, *pleno*, in dativ. à πλέος, plenus. s. 790. & πλέω, *plura*. Vide in πλείων.

Πληγήτος, *percuſſi*, gen. part. a. 2. paſſ. pro πεπληγότος, πληγείσης, ejuſdem temporis & modi. f. g. à πλήσσω, vel πλήττω, *percutio*, f. ξω, a. 2. ἔπληγον, & ἔπλαγον, p. m. πέπληγα. Θ. 861. Hinc πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga, Doricè, πλαγὰ, πληγῇσιν, dat. pl. Ion. Θ. 857.

Πλήθωσι, *impleantur*, præſ. ſub. à πλήθω, *impleo*, f. ήσω, ſed quum de mari aut fluviis dicitur, *inundo*. Th. πλέος, ε, ὁ, plenus. s. 306. 459.

Πληϊάδες, Poëtice pro πλειάδες, *vergiliæ*, *ſidus in dorſo tauri*, à πλειὰς, άδος, & hoc à πλείονες, quod ibi ſint ſtellæ complures. Them. πολὺς, multus. s. 613.

Πλῆμναι, nom. pl. f. g. à πλήμνη, *rotæ modiolus*. Sunt fiſtulæ, quæ axi inſeruntur. Euſtath. ὡσεὶ τὸ πλήθεσθαι ἤτοι πληρῶσθαι ὑπὸ ἄξονος. Them. πλέος, ε, ὁ, plenus. a. 309.

Πλὴν, cum Genit. *præter*, adv. a. 74.

Πληξαύρη, nomen mul. *quæ multiloquio aërem verberat*. Θ. 353.

Πλῆξεν, *percuſſit*, a. 1. ind. Th. πλήσσω, percutio, f. ξω, p. m. πέπληγα. Θ. 855.

Πλήξιππον, nom. pl. à πλήξιππος, agitator equorum, ex πλήσσω, f. ξω, percutio, & ἵππος, ε, ὁ, equus. a. 24.

Πλῆτο, *implebatur*, 3. ſing. pluſq. perf. paſſ. Poëtice, pro ἐπέπλητο, à πλήθω. Sic & πλῆντο, in plurali. Verum malim derivari ab imperf. verbi πλήμι, à πλήθω. Th. πλέος, plenus. a. 146. Θ. 688.

Πλόος, & contractè, πλοῦς, *navigatio*, à πλέω, f. πλόσω, navigo. s. 663.

Πλούσιος, *dives*, à πλοῦτος, ε, ὁ, *divitiæ*. s. 22.

Πλυτεύσα, Dorico, pro πλυτοῦσα, præſ. part. acc. à πλυτέω,

τέω, *diteſco*. Th. πλοῦτος, ου, ὁ, divitiæ. ſ. 311.

Πλουτώ, οῦς, ἡ, nomen mul. q.d. *opulenta*. Ϟ. 355.

Πλουτοδόται, *opum datores*, nom. pl. à πλουτοδότης, ου. ex πλοῦτος, *divitiæ*, & δίδωμι, do. ſ. 125.

Πλοῦτος, ου, ὁ, q. ex πολὺ, & ἔτος, *divitiæ*, *ex multis annis collectæ*. at ἄφιτος, ος, τὸ, *divitiæ* (ἀφ' ἑνὸς ἔτους) *ex uno anno ſuperſtites*. ſ. 375.

Πλωΐζεσκε, *navigabat*, 3. perſ. ſing. imperf. act. Poëtice, à πλωΐζω. Th. πλέω, f. πλεύσω, navigo. ſ. 632.

Πνείοντες, *anhelantes*, præſ. part. Poët. pro πνέοντες. πνέουσιν, acc. f. g. præſ. part. πνεύσαντος, part a. 1. act. Th. πνέω, f. πνεύσω, flo. ſ. 504. α. 24

Πνοιαὶς, *flatus*, acc. pl. à πνοιὴ, quod eſt à πνέω, *flo*, *ſpiro*, f. πνεύσω, in præt. med. πέπνυμαι, unde eſt πνοὴ, ῆς, ἡ, *flatus*, Poët. πνοιὴ, πνοιῇσι, dat. pl. Ion. pro πνοιαῖς. Ϟ. 253. 268.

Πόδα, acc. ſing. à πούς, *pes*, in dat. duali, ποδοῖν, & Poët. ποδοῖ ιν. ſ. 495. α. 158. ποδῶν, gen. pl. Ϟ. 70.

Ποδώκεα, acc. ſing. q. ὠκὺς τοῖς ποσὶ, *pedibus celer*, à ποδώκης, ους, ὁ ϗ ἡ, pedibus celer, à πούς, ποδὸς, pes, & ὠκὺς, celer. Ϟ. 320.

Πόθος, ου, ὁ, deſiderium. α. 41.

Ποιεῖ, *facit*, 3. præſ. à ποιέω, ῶ, facio, ποίησε, & ποίησ', a. 1. pro ἐποίησε. ſ. 100.

Ποίη, Ion. pro πόα, ας, ἡ, *herba*. hinc ποιήεσσα, herboſa. α. 381. Ϟ. 194.

Ποικιλόβουλος, *verſutus*, qui animo ſuo agitat varia conſilia, à ποικίλος, η, ὁ, varius, & βουλὴ, ῆς, ἡ, conſilium. Ϟ. 521.

Ποικιλόδειρον, *canoram*, *variantem vocem*, à δειρὴ, ῆς, ἡ, ſeu δειρὴ, *collum*, & per metonym. cauſæ, *vox*, & ποικίλος, ὁ, varius. ſ. 201.

Ποικίλος, η, ὁ, varius. Ϟ. 300.

Ποιμαίνοντ', *paſcentem*, acc. ſing. præſ. part. verbi ποιμαίνω, f. ανῶ, paſco, aor. 1. ἐποίμηνα. Th. ποιμὴν, ένος, ὁ, paſtor. Ϟ. 23.

Ποιμέϊ, dat. ſing. à ποιμὴν, ένος, ὁ, *paſtor*. Hinc ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. ſ. 785. Ϟ. 100. 446. hinc & ποιμνήιος, ὁ, ad ovium gregem pertinens.

Ποινὴ, ῆς, ἡ, *pœna*. ſ. 753.

Πολεμήιος, Ionica dialyſi, pro πολέμειος, *bellicus*. Th. πόλεμος, ου, ὁ. bellum. α. 238.

Πολέας, *multos*, acc. pl. Poët. pro πολλὰς, (differt à πόλεας, *urbes*, ſolo accentu.) Th. πολὺς, in genit. uſitatè πολλοῦ à πολλὸς, ſed Poëtice etiam πολέος. ſ. 578.

Πολεῖν, *verte*, præſ. inf. à πολέω, ῶ, *verto*, εἶμεν πολεῖν, *vere verte*. Hic in dimenſione legendum ἦεν πολεῖν. ſ. 460.

Πόλεμος, ου, & Ionic. πολέμοιο, acc. πόλεμον, *bellum*. ſ. 14.

Πόλις, ἡ, urbs. in Gen. πόλιος, πόλεως, & Poëtice, πόληος. in acc.

acc. πόλιν, & πόληα, Poët. dat. plur. πολίεσσιν, Ionic. & Poët. s. 119. 238. a. 105. 285.

Πολιοκρόταφοι, *cani circa tempora*, κρόταφος, ου, ὁ, pars capitis dicta *tempus*. *Homo propriè canescit*. Vide κρόταφος. s. 179.

Πολλάκι, Poët. pro πολλάκις, ſæpe. Th. πολύς. s. 238.

Πολλὴ, πολὺς, & πολλὸς, & πολὺ, multus, a, um, dat. pl. πολλοῖσι. πολὺ, adverbialiter accipitur, pro *multò*, πολὺ μᾶλλον, *multò magis*. πολλὸν, pro πολλῷ ponitur & accipitur adverbialiter. s. 19. πολλὸν ἀμείνω, *multò meliora*. πολλὰ, adv. *valde*, *multùm*. Comp. πλείων, ονος, Superl. πλεῖστος, η, ον, plurimus, a, um. s. 9. 19. 126. a. 92. 274. ϑ. 9.

Πολυγηθίης, gen. à πολυγηθὴς, *multum lætitiæ afferens*. Th. πολὺ, *multum*, & γηθέω, f. ήσω, *lætor*. s. 612.

Πολυγόμφων, *multos clavos habentium*, ex πολὺς, *multus*, & γόμφος, ου, ὁ, *clavus*. s. 658.

Πολυδαίδαλος, *multo artificio elaboratus*. ex πολὺς, multus, & Δαίδαλος, ου, ὁ, *Dædalus*, ingenioſus ille artifex Cretenſis. s. 64.

Πολυδερκέος, genit. à πολυδερκὴς, *multos intuens*, ex πολὺς, multus, & δέρκω, video. ϑ. 451.

Πολυδώρη, nomen mul. ϑ. 354.

Πολύδωρος, nomen viri. ϑ. 978.

Πολυήρατος, peroptabilis. Them. ἐράω, ῶ, f. άσω, amo. ϑ. 404.

Πολυΐδριν, *multiſcium*, idem quod πολυΐστορα, à πολὺς, *multus*, & ἴδρις, ιος, ὁ ἡ, *ſciens*. Th. ἴστημι, *ſcio*. ϑ. 616.

Πολυκληΐδα, accuſ. ſing. à πολυκληὶς, *multis transtris inſtructa*, vel *multa compage juncta*, à κληὶς, ſedes nautica: vel à κληὶς, pro κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Th. κλείω, f. σω, claudo. s. 815.

Πολυκλύστῳ, in dat. à πολύκλυστος, ου, ὁ, *undis agitatus*. à κλύζω, *abluo*, f. σω. ϑ. 189.

Πολυμήλοι, *pecoroſi*, ex μῆλον, ου, τὸ, *ovis*. Th. μηλέα, ας, ἡ, malus arbor. s. 306.

Πολύμνια, ας, ἡ. Nomen Muſæ, à πολὺς, multus, & ὕμνος, ὁ, hymnus, carmen, & hoc ab ὑδέω, celebro, cano. ϑ. 78.

Πολύξεινος, *multorum hoſpes*, à ξεῖνος, ου, & Poët. ξεῖνος, *hoſpes*. s. 713.

Πολύπλυχος, ου, *multiplex*, *implicatus ſphæris*, à πλύνω, f. ξω, *complico*. ϑ. 113.

Πολὺς. Videin πολλὴ.

Πολυσπερέες, *diſperſæ*, à πολυσπερὴς, έος, ὁ ἡ, *multum ſparſus*. Them. σπείρω, *diſſemino*, f. ρῶ. ϑ. 365.

Πολυφλοίσβοιο, *multiſoni*, gen. Ion. à φλοῖσβος, ου, *fremitus undarum*. s. 646.

Πολυφόρβης, gen. caſus, *multos paſcentis*. Th. φέρβω, ψω, paſco. ϑ. 912.

Πολυφραδέεσσι, *aſtutis*, dat. pl. à

πολυφραδὴς, valdè consultus. Th. φράζω, f. σω, dico, a. 2. ἔφραδον. ϑ. 494

Πολύχρυσ⊙, *affluens auro*. Th. χρυσὸς, ὦ, ὁ, aurum. α. 8.

Πολυώνυμ⊙, *multa habens nomina*, celebris, ab ὄνομα, ατ⊙, τὸ, *nomen*. ϑ. 715.

Πονησάμην⊙, *laborans*, part. a. 1. med. verbi πονέω, ῶ, f. ήσω, *laboro*. Them. πένομαι, facio, p. m. πέπονα. ε. 430.

Πόν⊙, υ, labor, πόνοιο, gen. Ion. Th. πένομαι, facio. ε. 91.

Πόντος, υ, ὁ, mare. ε. 668.

Ποντοπόρεια, nomen mul. *pontivaga*. Sic ποντοπόροιο, à πόντος, υ, ὁ, mare, & πορεία, ας, ἡ, iter. Th. πείρω, transeo. ε. 626. ϑ. 256.

Πόρον, acc. à πόρ⊙, υ, ὁ, *iter*. Th. πείρω, f. σρῶ, transeo. ϑ. 292.

Πόρε, *dedit*, a. 2. act. à πόρω, Poët. pro ποριζω. πόρεν, pro ἔπορεν, a. 2. act. πόροι, *præbuerit*, a. 2. opt. act. Th. πείρω, f. πρῶ, transadigo, pertranseo, præt. m. πέπορα. ε. 377. ϑ. 412. 904.

Ποσειδάων, & contractè, ποσειδῶν, gen. ῶν⊙, ὁ, Neptunus. ε. 665.

Πόσις, ιος, ἡ, f. g. *potus*. idem quod πόμα, τὸ. Th. πίνω, f. πώσω, *bibo*. α. 395.

Ποσ', pro ποσὶ, *pedibus*, & ποσ', pro ποσὶ, & hoc pro ποσὶ, dat. pl. Poët. à πούς, ποδὸς, ὁ, pes, vocat. ὦ πούς. ε. 539.

Ποταμοῖο, gen. Ion. à ποταμὸς, ὦ, ὁ, *fluvius*. ϑ. 242.

Ποτὲ, ποτ', & ποϑ', *quando*. ε. 86. 228. ϑ. 22.

Ποτέοντο, *volabant*, imperf. Ion. à ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πτάμαι, volo, as. ϑ. 691.

Ποτὶ, Doricè, pro πρὸς, *ad*. ε. 550.

Πότνια, *veneranda*, à πότνι⊙, ια, ὁ, venerandus. ε. 73.

Πῇ, *ubi*, adv. ab ὅς. Th. ὃς, qui. ε. 88.

Πτολυβότειρα, *multorum alumna*, epitheton terræ, ex πτολὺς, Poët. pro πολὺς, *multus*, & βόσκω, f. ήσω, pasco. à Th. inusitat. βόω, ῶ, f. όσω, pasco. ε. 156. ϑ. 531.

Πτλωὼ, accus. sing. m. g. pro πολωὼ. Vide in πολὺς. ϑ. 190. 258.

Πραθεῖν, *vastare*, Ion. pro πραθεῖν, a. 2. inf. verbi πέρθω, vasto, f. πέρσω, f. 2. παραθῶ, & per metathesin πραθῶ, hinc a. 2. ἔπραθον. α. 240.

Πραπίδεσσι, dat. pl. à πραπίδες, ων, *præcordia*. ϑ. 608.

Πρέπει, 3. præs. à πρέπω, decorus sum. μεταπρέπω, decorus sum inter. ϑ. 92.

Πρεσβῆες, *seniores*, Ion. à πρεσβεύς, έως, ὁ, idem quod πρέσβυς, υ⊙, ὁ, *senex*. α. 245.

Πρεσβύτατον, *maximum natu*, superl. grad. à πρέσβυς, senex. ϑ. 363.

Πρηνὴς, ε⊙, ὁ, ἡ, *pronus*. α. 365.

Πρήξεις, *facies*, f. 1. ind. Ion. pro πράξεις, à πράσσω, facio, f. ξω, p. χα. ε. 400.

Πρηςήρων, *valdè spirantium*, gen. pl.

pl. à πρηστὴς, ῆρος, ὁ. Th. πρήθω, incendo. ϑ. 846.

Πρηΰνῃ, *mitigat*, 3. ſingul. præſ. Ion. pro πραΰνῃ. Th. πρᾶος, vel πρᾶος, ον, ὁ, lenis. ϑ. 254.

Πρηῶνος, *præcipitio*, gen. à πρηών, ῶνος, ὁ, *eminentia montis*. α. 437.

Πρίν, *prius*, adv. ε. 90.

Πρίνινον, *ilignum*, à πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*, arbor. ε. 427.

Πρίνου, genit. πρῖνος, ου, ἡ, *ilex*. ε. 434.

Πρὸ, *juxta, una*. πρό τ' ἰόντα, *præterit*. α. 303. ϑ. 32.

Προβάδην, adv. *in progrediendo*, à προβαίνω, *progredior*. Them. βαίνω, eo, f. βήσομαι, p. βέβηκα, a. 2. ἔβην. ε. 727.

Προβάλοιτο, *proponat*, a. 2. med. opt. à προβάλλω, *profero*, propono. Th. βάλλω, f. αλῶ, jacio, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον, p. m. βέβολα. ε. 777.

Προβάτοις, dat. pl. à πρόβατον, ου, τὸ, *ovis*, pecus. ε. 556.

Προβέβηκε, *antiſtat*, perf. ind. act. Th. προβαίνω, anteeo, ſupero. Vide in προβάδην. α. 355.

Προηγίνοντ', *procedebant*, pro προηγίνοντο, & hoc pro προεγίνοντο, 3. pl. a. 2. med. indic. Th. γίνομαι, ſum, *naſcor*, f. γενήσομαι, p. γεγένημαι, a. 2. m. ἐγενόμην, p. m. γέγονα, a. 1. m. ἐγεινάμην. α. 345.

Προθύελλα, *impetuoſa*, à θύελλα, ης, ἡ, *procella*. videtur hæc vox dividenda, & τὸ προὲ per τμῆσιν referendum ad τὸ φέρῃ. ϑ. 742.

Προϊδέσθαι, a. 2. med. infinit. à προείδω, prævideo. Th. εἴδω, video, f. εἴσομαι. a. 2. εἶδον & ἴδον. α. 386.

Προΐωξις, εως, ἡ, *perſecutio*, pro προδίωξις, per ſyncopen, à προδιώκω. Th. διώκω, f. ξω, p. χα, *perſequor*, abigo. α. 154.

Προλιπών, *relinquens*, a. 2. part. act. & in f. g. προλιπέσθαι, προλιπόντ', pro προλιπόντε, nom. dual. a. 2. part. Th. λείπω, *linquo*, f. λείψω, f. φα, a. 2. ἔλιπον, p. m. λέλοιπα. ε. 197. 564. α. 1.

Πρόλοχος, nomen viri, q. d. *primus inſidiator*. α. 180.

Προμηθεὺς, *Prometheus*, nomen viri. Th. μῆδος, εος, τὸ, *cura*, ſed in compoſito προμηθὴς, ές, ὁ, ἡ, *providus*, mutatur δ in ϑ, quæ ſunt literæ cognatæ. ε. 48.

Προνοίη, nomen mul. ϑ. 261.

Πρόπαν, *univerſum*. Th. πᾶς, πᾶσα, πᾶν, omnis, e. ϑ. 525.

Προπάροιθε, pro πρὸ, *ante*, cum Gen. vide πάροιθε, *ante*. πρόπαρ, per apocopen, pro προπάροιθε, è *regime*. α. 285. ϑ. 518.

Προπεφραδμένα, *prædeliberata*, Doricè pro προπεφασμένα, perf. part. à φράζω, dico, f. σω, in a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα, perf. paſſ. πέφασμαι ε. 653.

Προρέῃ, præſ. ind. *profluit*, προρεόντων, *influentium*, præſ. part. gen. pl. Th. ῥέω, *fluo*, f. ῥύσω, p. ἐρρύηκα. ϑ. 792.

Πρὸς, cum Dativo, *ad*, cum Accuſ.

cuſ. *ad*, πρὸς οὐρανὸν, *ad cælum uſque, præter, advetſus*. ſ. 208. 317.

Προσαρήρτηται, adaptaverit, eſt 3. ſing. præſ. paſſ. indic. à προσαρήρομαι. A præterito enim medio formatur præſens, ſignificans idem quod primitivum. Sic ab ἄρω, *apto, congruo*, f. ῥῶ, præt. m. ἦρμαι & Atticè ἄρηρα, unde præſens hoc ἀρήρομαι. ſ. 429.

Προσεβήσατο, acceſſit, a. 1. med. à προσβαίνω, accedo. Them. βαίνω, eo. α. 33.

Προσέειπε, *alloquebatur*, imperf. vel a. 1. vel 2. à προσείπω. Vide Th. ἔπω, dico. a. 1. εἶπα, a. 2. εἶπον. α. 349. Ϡ. 546.

Προσεῖναι, *adeſſe, juvare*, præſ. inf. ex πρὸς, & εἰμὶ, ſum. ſ. 351.

Προσέκυρσε, *appulit*, a. 1. act. à προσκύρω, appropinquo. Th. κύρω, f. Æol. κύρσω, incido. ſ. 198.

Προσελέξατο, *verſat*, a. 1. m. Th. λέγω, dico, f. ξω, p. χα. ſ. 497.

Προσέφη, a. 2. act. ind. à προσφημι, *alloquor*. Th. φημὶ, dico, vel φάω. ſ. 53.

Προσηύδα, *alloquebatur*, imperf. act. à προσαυδάω, f. ήσω. Th. αὐδὴ, *vox*. α. 117. 326.

Πρόσθεν, *prius*, ante, & πρόσθ', pro πρόσθε. Th. πρὸ, ante. ſ. 98. α. 277.

Προσθέντι, dat. ſing. part. a. 2. act. à προστίθημι, *accedo*, in aor. 2. προσθέσθαι, ες, adivi, ex πρὸς, *ad*, & εἶμι, *ea*, a. 2. ἴον. ſ. 351.

Πρόσωπον, τὸ, *vultus*, ex ὤψ, oculus. Th. ὄπωπα, video. ſ. 592.

Προτέροισιν, dat. pl. Homer. ἀνδράσι γ' προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐθελήσω. *Cum viris me majoribus contendere noluero*. Hic locum habet illud, *cede majori*. & Rom. 13. 7. *honorem, cui honor*. πρότερος, *prior*. Th. πρὸ, *ante*. Ϡ. 424.

Προὔθηκε, *propoſuit*, pro προέθηκε, a. 1. ind. à προτίθημι, propono, f. θήσω, p. τέθεικα, a. 1. ἔθηκα, a. 2. ἔθην. Ϡ. 537.

Προὔχειτο, *propoſitus erat*, pro προέκειτο, imperf. verbi κεῖμαι, f. κείσομαι. α. 312.

Προφέρῃ, *promovet*. 3. ſing. præſ. Th. φέρω, fero, f. οἴσω. ſ. 577.

Προφερὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ, *præſtans*, in comp. προφερέστερος, ſuperl. προφερέστατος, à προφέρω, præſto. Th. φέρω. α. 260.

Πρόφρων, ονος, *prudens*, προφρονέως, adv. ſ. 665. Ϡ. 433.

Προφυγεῖν, a. 2. act. infinit. à προφεύγω, effugio. Th. φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ſ. 645.

Προχέειν, *infunde*, præſ. inf. Th. χέω, f. χεύω, fundo. ſ. 594.

Προχοῇ, *alveo, gutturnio*, ex πρὸ & χέω, f. χεύω, fundo. ſ. 755.

Προχοὰς, *gutturnia*, dat. à πρόχους, ους, ὁ, *aqualis, vas aquarium*. Th. χέω, fundo. Ϡ. 785.

Πρυλέεσσι, *pedeſtribus*, dat. pl. à πρυλὴς, έος, ὁ. Legitur tantum in pl. πρυλέες, εων, pedites conferti, Iliad. λ. 49. ſ. 744. α. 193.

Πρυμνὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. q. d. πρ-

d. *ultima*. Θ. 350.

Πρωΐ, *mane*, cui opponitur ἑψὲ, veſperi. ſ. 459.

Πρώτη, *prima*, à πρῶτος, η, ὁ. Th. πρό, ante. Θ. 397.

Πρωτιμότη, illi qui tempeſtivè aravit, dat. ſing. à πρωτιμότης, ex πρῶτος & ἀρόω, aro, f. όσω. ſ. 488.

Πρωτογόνων, *primogenitorum*, gen. pl. à πρωτογόνος, ex πρῶτος, primus, & γείνομαι, naſcor, inde γονή, genus. ſ. 541.

Πρωτομηδέα, nomen mul. quæ prior curat. Θ. 249.

Πρῶτον, τὸ πρῶτον, *Adverb.* primùm, πρῶτα, ut & ſuperl. πρώτιστα & πρώτιστ'. Th. πρό, antè. ſ. 289. 456. 809.

Πρωτώ, όος, ἡ, nom. mul. ἡ πρωτόλυσα, gern groß. Θ. 24.

Πτελέης, *ulmo*, gen. Ion. à πτελέα, ας, ἡ, ulmus. ſ. 433.

Πτερά, acc. pl. à πτερὸν, *ala*, hinc πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, acc. pl. πτερόεντα.

Πτερύγων, gen. pl. à πτέρυξ, υγος, ἡ, *ala*, πτερύγεσσι, dat. pl. Ion. Th. πτερὸν, ὄν, τὸ, ala. ſ. 626. 682. α. 117. 134.

Πτολεμίζειν, Poëtice pro πολεμίζειν, præſ. inf. à πολεμίζω, f. ίσω, bello. Th. πόλεμος, ου, ὁ, bellum. α. 358.

Πτολίεθρον, *oppidulum*. pro πόλις dicunt Poëtæ πτόλις, εως, ἡ, unde eſt πτολίεθρον, ου, τὸ, idem. α. 81.

Πτολιπόρθῳ, dat. ſing. à πτολίπορθος, *urbium everſor*, ex πτόλις, pro πόλις, urbs, Poët. & πέρθω, *vaſto*, in præt. med. πέπορθα. Θ. 936.

Πτόρθοιο, gen. Ion. à πτόρθος, ου, ὁ, *ramus*. Th. ὀρθὸς, ὄν, ὁ, *rectus*. ſ. 419.

Πτύχας, plicæ. pl. num. à πτὺξ, πτυχὸς, ἡ, plica. Th. πτύσσω, f. ξω, plico. α. 143.

Πτώσσῃς, 2. perſ. ſub. præſ. à πτώσσω, mendico. hinc πτωχὸς, ὄν, ὁ, mendicus. Th. πτοίω, ῶ, f. ήσω, perterrefacio. ſ. 26. & 393.

Πυγοστόλος, ου, ἡ, *quæ nates veſtibus ornat*. ex πυγὴ, ῆς, ἡ, *nates*, *clunes*, & στέλλω, *orno*. f. στελῶ. ſ. 371.

Πύθονται, 3. præſ. ind. ὀστέα πύθονται, oſſa computreſcunt. à πύθω, fut. ύσω, *putrefacio*, unde eſt Latinorum, *puteo, es, ère*, πύθομαι, *putrefio*. α. 153.

Πύθῃ, 3. perſ. præſ. ſubj. act. à πύθω, fut. ύσω, *putrefacio*. ſ. 624.

Πυθμένι, dat. ſingul. à πυθμὴν, ένος, ὁ, *fundum*, *ima pars*. Th. πύθω, putrefacio. Θ. 952.

Πυθοῖ, dativ. ſing. à πυθὼ, όος, ἡ, nomen urbis. Θ. 499.

Πυθοῖ δε, *pythum verſus*. Hic δε poſtponitur Dativo, alioquin poſtponi ſolet accuſativo, ut οἶκόν δε. ἰλιάδ. β. 158. Unicum hoc exemplum, ubi δε *dativo* poſtponitur, non evertit regulam. δε poſt accuſativum caſum poſtpoſitum ſignificat, *ad*, *verſus*; & eſt dictio enclitica. Sic legimus οἶκόνδε. ὀδυσ. ε. 426. α. 480.

Πυ-

Πυκάσσω, a. 1. inf. à πυκάζω, f. άσω, *munio, fulcio.* proprie *condenso.* Nam Th. eſt πύκα Adv. & vertitur *densè.* item *accuratè.* ſ. 622.

Πυκινὸς, idem cum πυκνὸς, ὴ, ὸν, *creber*: à πυκινὰ, *densè.* ſ. 530. 551.

Πύλαι, nom. plur. à πύλη, ης, ἡ, *porta*, & πυλέων, gen. pl. Ion. pro πυλῶν. α. 246. 272.

Πύλας, acc. pl. à πύλη, *porta.* ϑ. 732.

Πύλε, genit. à πύλος, ε, ὁ, nomen regionis. α. 360.

Πύματος, Poëtice *ultimus*, à πυθμαίνω, ένος, ὁ, fundum. Th. πύθω, putrefacio. ϑ. 497.

Πυξ, Adverb. *pugno*, mit der fauſt. α. 302.

Πῦρ, πυρὸς, τὸ, ignis. ſ. 57.

Πύργων, *turrium*, gen. pl. à πύργος, ε, ὁ, *turris.* α. 242.

Πυροφόρος, *frugifer.* Epithetum aëris. à πυρὸς, ὁ, *triticum*, & φέρω. ſ. 547.

Πώεα, acc. pl. à πῶυ, εος, τὸ, *grex.* Th. πάω vel πάομαι, *poſſideo.* ſ. 514.

Πολεῖται, *vertitur*, præſ. à πολέω, *verto*, ut πολέω. ϑ. 781.

Πῶμ', pro πῶμα, ατος, τὸ, *operculum.* ſ. 94. 98.

Πώποτε, *unquam.* Th. ὅτε, quando. ſ. 648.

P.

Ῥαδινοῖσι, *mollibus*, à ῥαδινὸς, ὴ, ὸν, gracilis, mollis, q. d. ῥέα δινέμενος, *qui facile movetur.* Th. δίνη, ης, ἡ, vortex. ϑ. 195.

Ῥ' ἄ, per *metatheſin*, pro ἄρ, ex ἄρα, dictio encl. ſ. 323. α. 4.

Ῥ', pro ῥα, dictio enclitica, hîc expletiva. Græcè μέλλον συμπληρωματικὴν, *vocula expletiva*, quæ nihil ſignificat, ſed carmen explet. α. 125.

Ῥ' αδάμιγγες, pl. num. *guttæ*, à ῥαδάμιγξ, ιγγος, ἡ, *gutta*, Poët. q. à ῥαίνειν ϑαμᾷ, *perfundere ſemper.* ϑ. 183.

Ῥ' εα, conſtituit unam ſyllabam, vulgo mendoſe, ῥεῖα. Vide in ῥεῖα. ſ. 5.

Ῥ' έεθρα, *fluenta*, à ῥέεθρον, ε, τὸ, fluentum. Th. ῥέω, f. ῥύσω, fluo. ϑ. 695.

Ῥ' έην, acc. *Rheam*, à ῥέη, *Rhea*, eſt nomen mul. ϑ. 625.

Ῥ' εῖα, Poëtice pro ῥέα, *facile*, idem quod ῥηϊδίως. Th. ῥᾴδιος, ε, ὁ, *facilis*, comp. ῥᾴων, ſuperl. ῥᾷστος. ſ. 6. 7.

Ῥ' έια, nomen mul. *Rhea.* ϑ. 135. 453.

Ῥ' έζουσι, *faciunt*, 3. perſ. præſ. pl. num. à ῥέζω, *facio*, f. ῥέξω, p. χα, præt. m. ἔῤῥεγα, & per metatheſin ἔοργα, *feci.* ῥέξαι, a. 1. inf. act. ſ. 683. ϑ. 209.

Ῥ' έεν, fluo, ῥέεν, pro ἔῤῥεεν, 3. ſing. imperf. ut ῥέον, pro ἔῤῥεον, 3. pl. imperf. act. f. ῥύσω, p. ἔῤῥυκα. α. 267. 314. ϑ. 84.

Ῥ' ηκτὴρ, ῆρος, ὁ, factor, à ῥέζω, ξω, facio. ſ. 189.

Ῥ' ηγνῦνται, *refringuntur*, 3. pl. ind. præſ. à ῥήγνυμαι, *frangor.* Th. ῥήσσω, f. ξω, *frango*, unde ῥηγνύω, ῥήγνυμι. α. 377.

Ῥ' ηϊδίη,

Ῥηϊδίη, facilis, à ῥᾴδιος, Ionice ῥηϊδίος, *facilis*, hinc ῥηϊδίως, *facile*. ε. 43. 290.

Ῥηξηνορέᾳ, acc. ſing. à ῥηξήνωρ, ορος, ὁ, qui virum frangere poteſt, *ſtrenuus, bellicoſus, martius*, à ῥήσσω, ξω, frango, & ἀνήρ, vir. Θ. 1007.

Ῥῆσος, nomen fluvii. Θ. 340.

Ῥηῶι, *clari*, ἀῤῥηῶι, *ignobiles*, à ῥέω, ῥήσω, dico. ε. 4.

Ῥιγαλὸς, ὄν, *rigidus, horrendus*, hinc ῥίγιον, *durius*, comparativi ſignificatione, à ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor*, frigus. ε. 701. α. 131.

Ῥίζησι, pro ῥίζαις, Ionicè, à ῥίζα, ης, ἡ, radix. ε. 19.

Ῥίμφα, *facile, celeriter*, à ῥιπτέω, f. ψω, projicio.

Ῥινὸς, ὄν, ὁ, ἡ, *pellis*, per quam ἰδρῶτες ῥέουσι. ῥινοῖο, gen. Ion. pro ῥινοῦ. ε. 513.

Ῥινοτόρῳ, dat. ſing. *clypeos diſſecanti*, à ῥινότορος, proprie *pellem terebrans, pertundens, transverberans*: eſt Martis epitheton, ex ῥινὸς, ὄν, ὁ, ἡ, *pellis*, & τορὸς, *penetrans*, ex τορέω, f. ήσω, *terebro*, item *vulnero*. Θ. 934.

Ῥιπῇ, impetu, ὑπὸ ῥιπῇ, pro ῥιπῆς, dativus pro genitivo: ἀντίπαλωσις, à ῥιπὴ, ῆς, ἡ, *impetus rei, quæ projicitur*, à ῥιπτέω, f. ψω, projicio. Θ. 681.

Ῥίπτασκον, *abjiciebant*, 3. pl. imperf. act. Ion. pro ἐῤῥίπταζον, à ῥιπτάζω, jacto. Th. ῥίπτω, *jacio*, f. ψω. α. 256.

Ῥίψε, 3. plur. a. 1. pro ἔῤῥιψε, à ῥίπτω, *abjicio*, projicio, f. ψω, p. ἔῤῥιφα. Θ. 868.

Ῥοδίη, nomen mul. q. d. *roſea*, quæ colore roſam fuit imitata. Θ. 351.

Ῥόδιος, nomen fluvii, à ῥόδον, ου, τὸ, *roſa*.

Ῥοδοδάκτυλος, *habens roſeos digitos*, ex ῥόδον, & δάκτυλος, digitus. ε. 608.

Ῥοδόπηχυς, *quæ habet roſeos cubitos*, ex ῥόδον, ου, τὸ, roſa, & πῆχυς, εως, ὁ, cubitus. Θ. 247.

Ῥόθος, ου, ὁ, *impetus, undarum ſtrepitus, fragor*. ε. 218.

Ῥοίζαχ', ſtridebat. 3. perf. imperf. pro ῥοιζάσκε, propter ſequentem ſpiritum aſperum, à ῥοιζέω, ſtrido, in imperf. act. ἐῤῥοίζεον, & poëtice ἐῤῥοίζεσκον. Sed Heſiodus magis gaudet litera α. confer Θ. v. 157. ubi eſt, ἀπηκύπταζασκε, pro ἀπηκύπτασκε. Th. ῥοῖζος, ου, ὁ, *ſtridor*. Θ. 835.

Ῥόον, acc. ſing. à ῥόος, ου, ὁ, *fluxus*. à præt. med. ἔῤῥοα, verbi ῥέω, *fluo*, fut. ῥύσω. ε. 564.

Ῥύεται, *tuetur*, 3. præſ. ind. verbi ῥύω, vel ῥύομαι, *ſervo*, hinc fut. 1. med. ῥύσομαι, & in pl. ῥυσόμεθα, *vindicabimus*. α. 105. Θ. 662.

Ῥυτὰ, τὰ, *frænа*. à ῥύω, traho. α. 308.

Σ.

Σαγάρειον, σαγαρεύς, nomen viri. Θ. 344.

Σαίνει, *adulatur*, 3. præſ. ſingul. ind. à σαίνω, idem quod σείω, *moveo*, pro quo dicitur etiam

iam σαίνω : quod tribuitur proprie canibus caudam moventibus. Θ. 771.

Σάκος, ος, τὸ, *ſcutum*, σάκεος Doricè pro σάκους, ex σάκεος, gen. Dores mutant ε, in ο. Th. σάπτω, f. ξω, p. χα, *onero*. α. 139. 460.

Σαπείσης, *putrefactæ*, part. a. 2. paſſ. g. f. ex σήπω, f. ψω, a. 2. ἔσαπον, *putrefacio*. α. 152.

Σάς, tuas, acc. pl. à σὸς, σὴ, σὸν, *tuus, a, um*. Th. σύ, tu. α. 107.

Σαὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. *ſalva*. Θ. 243.

Σβεννυμένων, *non amplius lucentium*. Æol. pro σβεννυμένων, quæ dialectus in illo caſu genus diſtincte exprimit. gen. pl. part. præſ. à σβέννυμι, f. σβέσω, p. ἔσβεκα, a. 1. paſſ. ἐσβέσθην. ſ. 588.

Σὲ, & σέθεν, pro σέθεν, per ſyncopen, ὃ μιχρόν, ex σέο, pro σοῦ, *tui*. Th. σύ, *tu*. Θ. 341.

Σειόμενον, præſ. part. Th. σείω, *moveo*, f. σείσω, p. σέσεικα. α. 298.

Σείριος, *Sirius*, nomen ſtellæ, quæ etiam *canicula* dicitur, à σείρω, *verro*, item *bio*. ſ. 415.

Σίλαι, *jubare* : dativus contractus, pro σέλαϊ, à σέλας, ος, τὸ, fulgor. α. 60. Θ. 867.

Σελήνη, ης, ἡ, *luna*, à σέλας, ος, τὸ, *fulgor*. Θ. 18.

Σεμέλη, à nom. σεμέλη, ης, ἡ; nomen mul. Θ. 940.

Σέο, pro σοῦ, ex σύ. ſ. 476.

Σεσειρῶσα, *ridens, dentes ſtridens*, præt. med. in m. g. σεσείρω, propriè *ſcopis purgatus*, à σείρω. item *ſum ore hianti ſeu diducto, prout illi faciunt, qui cachinnantur*, unde pro *ridente* accipitur, f. σείρω, p. σέσειρκα, p. m. σέσηρα, & σέσιρα. α. 268.

Σεσοφισμένος, *peritus*, cum Genitivo, à σοφίζω, *reddo ſapientem*, f. ίσω, p. κα. Th. σοφὸς, ὴ, ὸ, ſapiens. ſ. 647.

Σηκὸν, acc. *ſtabulum*, à σηκὸς, οῦ, ὁ, *ſtabulum ovium, caprarium*, affine Hebræo סג *ſepire*, vel תך, *tegere*. ſ. 785.

Σῆμα, ατος, τὸ, *ſignum*, & σῆμ', pro σῆμα. Hinc σημαίνω, *ſignum do, jubeo*, unde σημάντωρ, ορος, ὁ, *præfectus, dux*. ſ. 448. α. 56.

Σὴν, acc. ſing. à σὸς, *tua*, σῆσι, & σῆσιν, pro σοῖς, Ion. *tuis*, à σὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*. ſ. 272. α. 104.

Σθεινὼ, οῦς, ἡ, nomen mul. *robuſta*, à σθένος, robur. Θ. 276.

Σθένος, *robur*. ſ. 62. 613. 617. α. 97. 420.

Σιγῇ, *tacite*, dativus, adverbialiter ſumitur, à σιγὴ, ſilentium. Th. σιγάω, ſileo. ſ. 104.

Σίδηρος, ου, ὁ, ferrum, hinc σιδήρεος, *ferreus*, & contracte σιδηροῦς. ſ. 150. Θ. 764.

Σίμβλους, acc. pl. à σίμβλος, ου, ὁ, vel σίμβλον, & σίμβλη. *alveare*, capſa ubi mellificant apes. Θ. 598.

Σιμοῦντα, pro σιμόεντα, nomen viri. Θ. 342.

Σίνεται, 3. præſ. ind. à σίνομαι, *lædo*, noceo. ſ. 316.

Σῖ-

Σῖτος, ου, ὁ, *frumentum*, σῖτον, ου, τὸ, *panis ex frumento*. s. 145. 602.

Σκαιῇ, dat. ſing. unde Latinorum *ſcæva*, à σκαιὸς, ἡ, ὸν, ſiniſter. Th. Σκάζω, f. σω, claudico. Ϟ. 179.

Σκάμανδρος, fluvii *nomen*. Ϟ. 345.

Σκάφος, *foſſio*, à σκάπτω, f. ψω, fodio, p. ἔσκαφα. s. 570.

Σκέπα, tecta, acc. pl. per apocopen pro σκεπάσματα. Th. σκέπω, *tego*. s. 530.

Σκῆπτρον, ου, τὸ, à σκήπτω, *nitor*, *innitor*. Eſt ergo σκῆπτρον, baculus, cui quis inniti poteſt. Ϟ. 30.

Σκιδναμένη, diſperſa, præſ. part. Th. eſt, σκεδάω, f. άσω, unde σκεδάννυμι, & σκίδνημι, diſſipo, diſpergo, in paſſivo σκίδναμαι, unde eſt part. præſ. paſſ. σκιδνάμενος. Ϟ. 42.

Σκιὰ, *umbra*, σκιὴ, Ionicè pro σκιὰ, hinc σκιερὸς, ᾶ, ὁ, *umbroſus*. s. 572. 587.

Σκληρὸν, acc. à σκληρὸς, *durus*. Th. σκέλλω, exicco. Ϟ. 839.

Σκολιὸν, accuſ. ſing. à σκολιὸς, *tortuoſus*, *obliquus*, metaph. *parvus*, dat. pl. σκολιῇσι, pro σκολιαῖς, Ion. hinc σκολιῶς, *tortuoſe*, adv. s. 217. 256.

Σκόλυμος, ου, ὁ, *carduus*. s. 580.

Σκοτόεν, in maſcul. σκοτόεις, εντος, *caliginoſus*. Th. σκότος, ου, ſeu ος, τὸ, *tenebræ*. s. 553.

Σκυλάκεσσιν, dat. pl. Ion. à σκύλαξ, ακος, ὁ, *catulus*. Th. υλάω, ῶ, f. άσω, latro, as. Ϟ. 834.

Σκυλεύσουσι, a. 1. part. pl. num. à σκυλεύσας, ασις, verbi σκυλεύω, idem cum συλεύω, vel συλάω, ῶ, *ſpolio*. Th. σύλη, ης, ἡ, *ſpolium*. a. 468.

Σμηνόσι, dat. pl. Ion. à σμηνος, εος, τὸ, *apium examen*. Ϟ. 594.

Σμικρὸν, pro μικρὸν, *parvum*, metri cauſa. s. 358.

Σμερδαλέον, *terribiliter*, proprie *viſu*, à σμερδαλέος, idem quod σμερδνὸς, *aſpectu terribilis*. Th. μέρδω, *intueor*. a. 341. 840.

Σοὶ, *tibi*, σοὶ δ' αὐτῷ, pro σεαυτῷ, à σὺ, tu. s. 34. 56.

Σὸς, ἡ, ὸν, *tuus*, *a*, *um*. s. 631. a. 98.

Σπαργανίσασα, *faſciis involvens*, part. a. 1. act. à σπαργανίζω, f. ίσω, *faſciis involvo*, idem quod σπαργανόω. Th. σπάργανον, *faſcia*. Ϟ. 485.

Σπείρειν, *ſerito*, præſ. inf. pro imperat. Ion. à σπείρω. f. σπερῶ, *ſero*, *ſemino*, f. 2. σπαρῶ, p. ἔσπαρκα, a. 1. ἔσπειρα, a. 1. inf. σπεῖραι, a. 2. ἔσπαρον, præt. m. ἔσπορα. s. 389.

Σπειὼ, οος, ἡ, Speo, nomen mul. q. d. *in ſpecu latitans*. Ϟ. 245.

Σπέος, εος, τὸ, *ſpelunca*, *ſpecus*, *antrum*. Ϟ. 301.

Σπερμαίνειν ἤθελε, *ſerere proſapiam*, h. e. *procreare liberos*, redolet Hebraiſmum, poſteri enim Hebræis dicuntur *ſemen*, à σπερμαίνω, idem quod σπείρω, f. σπερῶ, *ſemino*. s. 734.

Σπέρμα δέξασθαι, *ſementem incipere*, σπέρμα, à σπέρμα, ατος, τὸ, ſemen. Th. σπείρω, *ſero*. a. 444. 469.

Σπερ-

Σπερχὸν, *celerem*, acc. à σπερχὸς, ὁ, *festinus*: hoc à σπέρχω, idem quod σπέχω, urgeo, à σπέχω, *festinare cogo*. α. 454.

Σπεύδει, *festinat*, à σπεύδω, σπεύδω, acc. part. pro σπεύδοντα, f. σπεύδουσα, p. ντα, præt. m. ἐσπευδα. ε. 22.

Σπῆι, alii legunt, σπεῖι, idque melius. Dativus sing. à σπέος, εος, τὸ, *antrum*, pro quo poetæ per epenthesin ϝ ἰῶτα, dicunt etiam σπείος, & in dativo pro σπείι, per syncopen ϝ ἰῶτα, pro σπέεϊ, dicunt σπεῖϊ, per novam ϝ ἰῶτα ἐπένθεσιν. Θ. 297.

Σπονδῆσι, *libaminibus*, dat. plur. Ionice pro σπονδαῖς, à σπένδω, *libo, promitto*, f. σπείσω, præt. m. ἐσπονδα. ε. 336.

Σταθμῷ, dat. sing. σταθμὸν ἠερόεντα, *in stabulo obscuro*, σταθμοῖσι, dat. pl. *stabulis*, à σταθμὸς, ὅς, ὁ, stabulum. Th. ἵστημι, sto. Θ. 294.

Σταφυλῇσι, *uvis*, dat. plur. à σταφυλὴ, ῆς, ἡ. Th. σταφὶς, ίδος, ἡ, *uva*. α. 300.

Στάχυες, *spicæ*, nom. pl. στάχυων, gen. pl. à στάχυς, υος, ὁ, ἡ, *spica*. ε. 471. α. 290.

Στεινομένη, *arctata*, Ion. pro στενομένη, præs. part. f. g. à στένω, *gemo*, & hoc à στενὸς, ὅς, ὁ, Ion. στεινὸς, *angustus, arctus*. Θ. 160.

Στεῖχον, pro ἔστειχον, 3. pl. imperf. act. *incedebant*. Th. στείχω, eo, vado, f. ξω, p. χα; a. 2. ἔστιχον. Θ. 10. 690.

Στενάχιζε, *ingemiscebat*, 3. pers. imperf. Ion. à στοναχίζω, idem quod στένω, *gemo*. Th. στενὸς, ὅς, ὁ, angustus. Θ. 858.

Στενόεντα, acc. pl. à στενόεις, εντος, ὁ, gemebundus. Th. στενὸς, ὅς, ὁ, arctus. ε. 145.

Στέρεται, privatur, pro στερεῖται. Th. στερέω, privo, f. έσω, & ήσω, pro στερέομαι, οῦμαι, dicitur Poëtice στερομαι. ε. 209.

Στεροπὴ, per aphæresin, pro ἀστεροπὴ, *fulgur*, ab ἀστεροπάω, *fulguro*, & στεροπὴς, nomen proprium Cyclopis. Θ. 140. 845.

Στέφον, pro ἔστεφον, *coronarunt*, imperf. à στέφω, *corono*, f. ψω, p. φα, præt. pass. ἔστεμμαι. ε. 75.

Στήθεσσι, Poëtice, pro στήθεσι, dat. pl. Ion. à στῆθος, εος, τὸ, *pectus*. ε. 77.

Στήμονι, *stamine*, dat. sing. à στήμων, ονος, ὁ, *stamen*. Th. ἵστημι, sto. ε. 536.

Στήριξε, pro ἐστήριξε, *firmiter fixit*, a. 1. ind. à στηρίζω, f. ξω, a. 1. ἐστήριξα. Θ. 498.

Στήσωμεν, *ordiatur*, *faciat stare*, a. 1. med. opt. στήσειν. *statuere*, fut. 1. act. infinit. ab ἵστημι, sto. ε. 777. α. 114.

Σταθαροῖς, & σταθαροῖσι, *validis*, dat. pl. à σταθαρὸς, *densus*, item, *robustus*. Th. στείβω, *calco*. Quæ calcantur, condensantur: quæ vero condensantur, evadunt densiora, spissiora, & proinde firmiora. hinc & στιβὰς, *culcitra*. α. 76.

Στίγμη-

Σίγμαϛα, *puncta*, nom. plur. à σίγμα, τὸ, *punctum*, à σίζω, *pungo*, f. σίξω, p. ἔσιχα, p. pass. ἔσιγμαι. α. 166.

Στίχες, αἱ, *ordines*, à στίξ, στιχὸς, ἡ, *ordo*. Th. στείχω, *ordine incedo, more militum*, f. ξω, a. 2. ἔστιχον. α. 170.

Στιλίσας, *ornatè præparans*, a. 1. part. à στολίζω, *amicio, apparo*. Th. στέλλω, f. λῶ, *apparo, orno*. ε. 626.

Σῶμα, σώματος, τὸ, *os*. α. 146. ϑ. 40.

Στοναχίζετο, imperf. pass. verbi στοναχίζομαι, f. ισομαι. idem quod στενω, f. νῶ, gemo, ingemisco. Th. στενὸς, ὴ, ὸ, angustus. ϑ. 159.

Στονόεντας, *suspiriosa*, acc. pl. à στονόεις, εντος, ὁ, ἡ, *gemebundus*. Them. στενὸς, ὴ, ὸ, *arctus*. ϑ. 684.

Στρατὸς, ὃ, ὁ, *exercitus*. ε. 244.

Στρυμόνα, acc. à στρυμὼν, όνος, ὁ, nomen fluvii. ϑ. 339.

Στρωτοῖς, dat. pl. à στρωτὸς, *stratus*, hoc à στρώννυμι, *sterno*, f. στρώσω. Them. στορέω, ῶ, f. έσω, *sterno*. ϑ. 798.

Στρωφᾶται, *vertitur*, 3. præs. ind. pass. à στρωφάομαι. Th. στρέφω, f. ψω, verto, p. φα, a. 2. ἔστροφον. ε. 526.

Στυγερὴ, Ion. pro στυγερὰ, horribilis, à στυγέω, ῶ, f. στύξω, odio prosequor. ϑ. 226.

Στυγερώπης, *invisus*, ex στυγερὸς, *horribilis*, & ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus*. ε. 194.

Στύξ, γὸς, ἡ, *Styx*, nomen fluvii. Th. στυγέω, ῶ, f. στύξω, ab inusit. στύγω, *odio prosequor, exhorresco*. ε. 308. ϑ. 361. 805.

Σὺ, tu. ε. 27.

Σύες, *sues*, à σῦς, υὸς, ὁ, ἡ, *sus*, pro quo usitatius, ὗς, ὑὸς, ἡ. α. 177.

Σύλαφκε, *vi spoliabat*, imperf. Ionic. vel Poetic. pro ἐσύλα, à συλάω, ῶ, spolio. Th. σύλη, ης, ἡ, *præda*. α. 480.

Σύμμικτος, *omnigenus*, à συμμίγνυμι, *commisceo*. Th. μίγνυμι, *misceo*, f. μίξω, p. μέμιχα. ε. 561.

Σύμπλαστε, pro σύνεπλαστε, *conformavit*, a. 1. ind. Ion. à πλάσσω, & Att. πλάττω, f. άσω, p. πέπλακα, a. 1. pass. ἐπλάσθην. ϑ. 571.

Σύμφορος, ε, *comes*, à σὺν, & φέρω, *fero*, f. οἴσω. ε. 300.

Συμφράσσαιντο, *suggererent*, a. 1. med. infinit. à συμφράζομαι, *simul delibero*. Th. φράζω, f. σω, dico, p. κα, a. 2. ἔφραδον, p. m. πέφραδα. ϑ. 471.

Σὺν, *cum*. σὺν τοῖσι, *cum illis*. ϑ. 628.

Συναΐξειαν, 3. dual. plusq. perfecti, pro συνήϊξειαν, *irruebant*, à συναΐσσω, *una impetu feror*. fut. συναΐξομαι, præt. pass. συνήϊγμαι, plusq. perf. συνήϊγμεθα, ξο, χθ. Th. ἄϊσσω, f. ξω, cum impetu feror. α. 139.

Συναντῶσιν, *occurrerint*, 3. pl. præs. sub. à συναντάω, & hoc ab ἀντάω, ῶ, f. ήσω, *occurro*. Th. ἀντὶ, præp. *pro*. ϑ. 877.

Σωεῖχε, *continebat*, imperf. à σωέχω, *contineo*. Th. ἔχω, habeo, f. ἕξω, & σχήσω, p. ἔσχηκα, imperf. εἶχον, a. 2. ἔσχον. α. 315.

Σωεχέως, *continue*, adv. à σωεχής, ές, ὁ, ἡ, *continuus*. Th. ἔχω, habeo. ϑ. 636.

Σωνεείκεται, *confertur*, 3. præſ. ind. ab ἐνείκω, Poëtice, pro ἐνίγκω. Th. φέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα. α. 440.

Σωνήθεας, acc. pl. à σωνήθης, ες, ὁ, ἡ, *conſuetus*. Th. ἦθος, ες, τὸ, mos. ϑ. 230.

Σωνίδω, Ion. pro σωνιέναι, præſ. inf. à σωνίημι, committo, intelligo.

Σωνίσων, *concurrerunt*, una iverunt. 3. plur. imperf. act. ex σωὼ, & εἶμι, *eo*, in imperf. εἶν, ἔες, εἴ, ἴτον, ἴτην, ἴμεν, ἴτε, ἴσαν, a. 2. ἴον. α. 383.

Σωοισόμεϑα, *congrediamur*, 1. plur. fut. 1. med. verbi συμφέρω, f. οἴσομαι. Th. φέρω, fero. α. 358.

Σωωχαδὸν, adverb. *confertim*, à σωέχω, contineo. Them. ἔχω, *habeo*. ϑ. 690.

Συείϛων, gen. pl. à σύειγξ, ιγγος, ἡ, *tibia*. Th. συείσω, *ſibilo*. α. 278.

Συῤῥάπλειν, *conſuere*, à ῥάπτω, f. ψω, p. ἔῤῥαφα. ε. 542.

Συσκιάσαι, *adumbrato*, a. 1. inf. act. à συσκιάζω. Th. σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra. ε. 611.

Συρφετὸν, *paleas*, *ſordes corraſas*, tanquam à σύρω, f. ρῶ, *traho*.

Συῶν, *aprorum*, gen. pl. à σῦς, Doricè, pro quo ὗς, *ſus*. α. 168.

Σφέων, *ipſorum*, vel *ipſarum*, σφῶν *illos duos*, pro σφὲ, acculativu dual. σφὶ, pro σφίσι. σφὶν, pro σφίσιν. σφέας, σφᾶς, *ipſos*. α. 62. ϑ. 144. 624.

Σφέτερον, *ſuum*, à σφέτερος, ρα, ὁν, ſuus. σφετέροισι, & σφετέρῃσι, dat. pl. Th. ἑ, *ſe*, pronomen. ε. 2. α. 247.

Σφίϛ', pro σφίϛα, acc. à σφὶγξ, σφιγγὸς, ἡ. Th. σφίγγω, *conſtringo*. Vide in Calepino, *Sphinx*. ϑ. 326.

Σφύρα, ας, ἡ, *malleus*. ε. 423.

Σχεδὸν, *prope*. α. 426. 432.

Σχέτλιος, α, ὁ, *miſer*, σχέτλια ἔργα, *prava opera*. ε. 185.

Σχίσας, *conſcindens*, pro σχίσας, part. a. 1. act. à σχίζω, *findo*. f. ίσω, p. ἔσχικα, p. paſſ. ἔσχισμαι, a. 1. paſſ. ἐσχίσθην. α. 428.

Σώζοι, *ſervarit*, præſ. opt. à σώζω, f. σω, p. σέσωκα, p. paſſ. σέσωσμαι, a. 1. paſſ. ἐσώθην. ε. 374.

Σῶμα, ατος, τὸ, *corpus*, σώματα. α. 426.

Σωρὸν, accuſ. à σωρὸς, οῦ, ὁ, *acervus*. hinc σωρεύω, *coacervo*. ε. 776.

Τ.

ΤΑ, τάγε, τάδε, τάδ'. ε. 266. τάτ'. ε. 396. ταὶ, Poëtice, pro αἱ. α. 162.

Ταλαιεργῶν, genit. pl. *laborioſorum*, à ταλαιεργὸς, *qui patienter opus facit*, à τάλας, αντος, ὁ, *miſer*. Th. ταλάω, *ſuffero*, vel τλῆμι, *fero*. ε. 46. 789.

Τα-

Ταλαηφόρδ, *magnanimus*, qui animo res arduas perferre, & ſuperare poteſt, ex ταλάω, *ſuffero*, & ηφρδία, ας, ἡ, cor. α. 424.

Ταλάρους, *ciſtas*, acc. pl. à τάλαρ, ου, ὁ, *qualus*, in quo lana & fuſi. Them. ταλάω, *ſuffero*, f. άσω. α. 293.

Ταλαπάφρον, *ærumnoſi*. genit. ſing. à ταλαπάφρων, *cujus peſtis omnia tolerat*, ex ταλάω, *ſuffero*, & φρὴν, ενὸς, ἡ, mens. Θ. 1012.

Ταμεῖν, a. 2. inf. act. τάμνειν, & ταμνέμμεν, Dorice, pro τάμνειν, præſ. activ. infinit. τάμοιο, a. 2. opt. med. verb. τέμνω, ſeco, f. μῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, p. m. τέτομα. Sic & τάμοιο, per τμῆσιν, pro ἀποτάμοιο. a. 2. opt. m. ſ. 421. 423. 789. 805.

Ταναύπτολ, *longa veſtis*, à ταναύω, idem quod τείνω, *extendo*, & πέπλον. α. 83.

Ταναύῤῥιζ, *expandens radices*. Epitheton arboris, ut hoc in loco populi, quæ radices in viſceribus terræ diffundit, in aëre vero ramos, à ταναύω, pro τείνω, *tendo*, & ῥίζα, ης, ἡ, *radix*. α. 377.

Ταναυπτέρ, *expandens alas*, ex ταναύω, pro τείνω, *extendo*, & πτέρον, τὸ, *ala*. ſ. 210.

Ταναυφύσι, *procera*, à ταναύφυρ, ex ταναύω, pro τείνω, extendo, & σφυρὸν, *malleolus pedis*, qui feſtinat, & extenſis paſſibus incedit. Θ. 364.

Ταναύτειχα, *hirſutam*, acc. ſing. à ταναύθειξ, *qui laxo capillo eſt*, ex ταναύω, ſeu τείνω, *extendo*, & Θεὶξ, τειχὸς, ἡ, *capillus*. ſ. 514.

Ταπεφῶτα, ταπεφῶτ', *ut primum*. Th. πεφὶ. ſ. 465.

Ταρτάρους, *Tartari*, gen. à τάρταρ, ου, ὁ, in pl. τάρταρα, quam anomaliam Scapula præterit. Θ. 807.

Ταρφέες, *crebra*, nom. pl. à ταρφὴς, ſeu ταρφὺς, ές, ὁ, ἡ, *denſus*, *creber*. Th. τάρφ, ος, τὸ, *denſitas*. Θ. 693.

Ταῦτα & ταῦτ', acc. pl. ab οὗτος, αὕτη, τοῦτο, hic, hæc, hoc. ſ. 27. Θ. 75.

Ταύρ, ου, ὁ, idem quod ταύρειος, *taurinus*. Th. ταῦρος, ου, ὁ, *taurus*. α. 104. Θ. 832.

Ταφίων, populi quidam dicuntur τάφιοι. α. 19.

Τάφος, ου, ὁ, *ſepulcrum*, à Θάπτω, f. ψω, *ſepelio*, in a. 2. ἔταφον. α. 477.

Τάχα, *mox*, adv. à ταχὺς, *celer*, in acc. ταχὺ, & ταχ', pro τάχα, ταχέως. ſuperl. τάχιστα. ὡς τάχιστα, *quam celeriſſime*. ſ. 85. 310. Θ. 490.

Τάων, Æol. pro τῶν, in f. g. ab articulo, ἡ. ſ. 824. α. 6.

Τ'. Vide κὴ. ſ. 4. 7.

Τε reſpondet Latino *que*, & hinc eſt &. ſ. 3. 4. τε ἰδὲ, *atque*. Θ. 624.

Τέθηλε, *floruit*, præt. med. à Θάλλω, pro τέϑαλε, metri cauſa, hinc in præt. part. med. τεθαλυῖα. ſ. 225. Θ. 902.

Τεθνειῶ̃ς, mortuum, part. præt. act. pro τεθνεικό̃ς, à τέθνημι, pro θνήσκω, *morior*, f. 2. m. θανε῀μαι, a. 2. ἔθανον, præt. τέθνηκα, & τέθνεικα, ad formam & τέθεικα. pro τεθνειὼς, *mortuus*, Plato in Epist. τεθνεὼς, Poëticè etiam τεθνηὼς, p. m. τέθνα. α. 454.

Τεῖχος, ε῟ος, τὸ, *murus*. ε. 244.

Τέκε, & τέκ', a. 2. act. pro ἔτεκε, à τίκτω, *pario*, τεκέσθαι, a 2. med. infin. Vid. ἔπικτεν. ϑ. 53.

Τέκεσσι, dat. pl. Ion. pro τέκεσι, à τέκος, ε῟ος, τὸ, *fœtus*. Them. τίκλω, *pario*. ϑ. 478.

Τέκεῖ, *peperit*, 3. sing. a. 2. med. indic. pro ἐτέκεῖ, metri causa abjicitur augmentum. Th. τίκλω, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον. ϑ. 308.

Τεκμαίρεται, *destinat*: 3. pers. præs. à τεκμαίρομαι, *ad finem perduco, struo*. Th. τέκμαρ, τὸ, *finis*. ε. 227.

Τέκνα, *liberi*, à τέκνον, ν, τὸ, *filius*. Th. τίκλω, *pario*. ε. 233.

Τέκον, *pepererunt*, 3. pl. a. 2. act. indic. pro ἔτεκον, à τίκλω, *pario*. α. 6.

Τέκος, ε῟ος, τὸ, *fœtus, proles*, à τίκλω. α. 216.

Τεκοῦσα, *pariens*, part. a. 2. act. ut & τεκών, à τίκλω, pario. a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ϑ. 471.

Τέκτων, ο῟νος, ὁ, faber, pro τεύκτων, à τεύχω, fabricor, f. ξω, p. pass. τέτυγμαι. ε. 25.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, *lorum ensis*. Th. ταλάω, ῶ, f. ήσω, *suffero*. α. 222.

Τελέεσθαι, præs. inf. pass. τελέεσθαι ἔμελλεν, *perficienda erant*. à τελέω, ῶ, f. έσω, p. κα, *ad finem perduco*, præt. pass. τετέλεσμαι. ε. 271. ϑ. 552.

Τελέθωσι, præs. sub. à τελέθω, (Poet.) *sum*. Th. τέλω. ε. 175.

Τελεσθὼ, όος, οῦς, ἡ, nomen mul. ϑ. 358.

Τελέσαιμι, *peragam*, a. 1. opt. act. à τελέω, f. έσω, *perficio*, τέλεσεν, pro ἐτέλεσεν, a. 1. act. τελέσῃ, a. 1. subj. τελεσθῶ῟ος, perf. part. ε. 559. α. 36. ϑ. 170.

Τελοῦσι, pro τελε῟σι, Doricè, à τελέω. Th. τέλος, ε῟ος, τὸ, *finis*. ϑ. 89.

Τελεσφόρος, *ad finem perducens* vel *perductus*, ex τέλος, ε῟ος, τὸ, *finis*, & φέρω, *fero*. ϑ. 740.

Τελευτὴ, acc. à τελευτὴ, ῆς, ἡ, idem quod τελετὴ, *finis*, exitus. Th. τέλος, ε῟ος, τὸ, *finis*. ε. 331.

Τελησί῟ος, gen. à τελήεις, *perfectus*. Th. τέλος, ε῟ος, finis. ϑ. 242.

Τέλος, ε῟ος, τὸ, *finis, exitus*. ε. 165. 216.

Τεμένει, *luco*, à τέμενος, ε῟ος, τὸ, *lucus*. Them. τέμνω, μῶ, *seco*. α. 58.

Τενθὴ, *arrodit*, 3. præs. ind. à τένθω, *rodo*, arrodo. ε. 622.

Τένοντε, accus. dual. à τένων, οντος, ὁ, *tendo*: Thema est τείνω, *tendo*, f. νῶ, p. τέτακα. α. 419.

Τέξεσθαι, *paritura*, fut. 1. med. infin. à τίκλω, f. 1. m. τέξομαι, a. 2.

a. 2. ἔτεκον, a. 1. paſſ. ἐτέχθην, præt. m. τέτοκα. ϑ. 469.

Τεὸν, *tuum*, à τεὸς, ἡ, ὸν, *tuus, a, um*, Doricè, pro σὸς, σὴ, σὸν. Th. σὺ, tu. ε. 339.

Τέρας, ατος, τὸ, *prodigium*. ϑ. 744.

Τέρενα, accuſ. ſing. à τέρην, ενος, ὁ, *tener, mollis*. Th. τείρω, *vexo, affligo*. ϑ. 5.

Τερμιόεντα, *talarem*, acc. ſing. à τερμιόεις, εντος, *ad pedes uſque demiſſus*. Th. τέρμα, ατος, τὸ, *terminus, meta*. ε. 335.

Τέρπονται, 3. præſ. ind. τέρποντ', pro τέρπονθ, delectabantur; imperf. abjecto augmento. Th. τέρπω, ψω, *delecto*. ε. 115.

Τέρπει, *delectat*, à τέρπω, f. ψω. α. 47. ϑ. 37.

Τερπικέραυνον, *fulminibus gaudentem*. à τέρπω, *delecto*, & κεραυνὸς, οῦ, ὁ. ε. 52. 271.

Τερψιχόρη, ης, ἡ, nomen Muſæ, tripudiis ſe oblectans, à τέρπω, delecto, & χορὸς, οῦ, ὁ, chorus, tripudium. ϑ. 78.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio. Th. τέρπω, delecto, f. ψω. ϑ. 917.

Τεσσαρακοντάδα, *quadraginta*. Th. τέσσαρες, quatuor. ε. 383.

Τεσσαρακονταετὴς, *quadragenarius*, ex τεσσαρακοντάδα, *quadraginta*, & hoc à τέσσαρες, *quatuor*, & ἔτος, εος, τὸ, annus. ε. 439.

Τέτανται, *extenſus eſt*, præt. paſſ. & τέτατο, pro ἐτέτατο, pluſq. perf. verbi τείνω, f. νῶ, p. τέτακα, præt. paſſ. τέταμαι. ϑ. 638.

Τετράτῃ, *quarta*, dat. à τέταρτος, η, ὁ, *quartus*. Th τέσσαρες. ε. 798.

Τετελεσμένον, perf. part. Vide in τελέσαιμι. ε. 559.

Τετιμένη, honorata eſt, per epenthefin Poëtic. τετιμένη, perf. part. paſſ. à τίω, punio, *honoro*, f. ισω, p. κα. ϑ. 415.

Τετίμηται, *honorata eſt*, à τιμάω, *honoro*. Th. τίω, *idem*. ϑ. 449.

Τέτλαϑ', *ſuſtineas*, pro τέτλαϑι, per reduplicationem pro τλῆϑι, a. 2. imperat. ab a. 2. ἔτλαον, verbi τλῆμι vel τλάω, per ſyncopen pro ταλάω, f. τλήσω. ε. 716.

Τέτμῃ, 3. ſing. præſ. ſubj. à τέτμω, *ſortior, invenio*. Vide τέμνω, *ſeco*. unde τμάω, τμῶ, & per reduplicationem (uti placet Euſtathio) τέτμω. ϑ. 610.

Τετοκυίης, *enixæ*, præt. med. part. à τίκτω, *pario*, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. ε. 539.

Τέτορε, pro τέτορες, in dual. num. τέτορες, *quatuor*. ſic accipitur à Poëtis pro τέσσαρες. Videmus hic aptari numerum dual. etiam non dualibus. ε. 696.

Τετραμμένῳ, *verſus*, perf. part. paſſ. à τρέπω, *verto*, f. ψω, p. m. τέτροπα. ε. 725.

Τετρὰς, άδος, ἡ, *quaternarius*, τετράδι, τετράδ', acc. pro τετράδα. Them. τέσσαρες, *quatuor*. ε. 792. 796.

Τετράτευφον, qui in quatuor partes finditur, ex τετρὰς, άδος,

ἑδος, ὁ, *quaternio*, & hoc à τέσσαρες, *quatuor*, & θρύπτω, *frango*, f. ψω, perf. pass. τέθρυμμαι. ε. 440.

Τέτραρχος, per metathesin τέπταρχος, ου, ὁ, *quartus*. Th. τέσσαρες. ε. 594.

Τέττιξ, ιγος, ὁ, *cicada*. α. 393.

Τέτυκται, 3. perf. pass. à τετυγμαι, verbi τεύχομαι, *fum*. Th. τεύχω, ξω, *fabricor*. ε. 743. 750.

Τέτυκτο, pl. perf. pro ἐτέτυκτο, à τεύχω, fabricor. Vide in τέτυκται. α. 154.

Τεῦ, Doricè pro ξ, & hoc pro σεῦ. Th. σὺ, tu. ε. 328.

Τεῦξε, a. 1. ind. pro ἔτευξε, ut & τεῦξαν pro ἔτευξαν, a. 1. act. 3. pl. τεύξειαι, Ion. pro τεύξῃ, 2. sing. fut. 1. med. ε. 79. 399. θ. 141.

Τεύχεα, τὰ, *arma*, τεύχε', pro τεύχεα, τεύχεαι. α. 60. θ. 186.

Τεύχων, *machinans*, à verbo τεύχω, εις, ει, *fabricor*, f. ξω. ε. 263.

Τέχνη, ης, ἡ, *ars*, τέχνησι, Ionicè pro τέχναις. θ. 496. 863.

Τεῷ, dat. à τεὸς, *tuus*. ε. 23.

Τῇ, hac, τῇδε. ε. 206. 633.

Τηθὺς, ύος, ἡ, nomen mul. in acc. Τηθεὼ. θ. 136.

Τήκεται, liquescit, à τήκω. θ. 866.

Τῆλε, procul, adverb. τηλοῦ, *procul*, idem quod τῆλε, τηλόθεν. θ. 785.

Τηλεβοάων, gen. pl. nomen gentis. α. 19.

Τηλεκλειτοῖο, gen. Ion. pro τηλεκλειτοῦ, *inclyti*, à τηλεκλειτὸς, οῦ, ὁ, est nomen viri. q. d. *longè latéque celeberrimus*. ex τῆλε, *procul*, & κλειτὸς, *inclytus*. Them. κλείω, *celebro*. α. 327.

Τηλέσκοπον, *eminus apparentem*, ex τῆλε, *procul*, & σκέπτομαι, f. ψομαι, *video*. θ. 566.

Τῆμος, *tunc*, τημέτερος, pro τῆμος. Th. ἧμος, *quum*. ε. 574.

Τῆν, τῆν δὲ, τῆν γε, τῆσιν pro ταῖσιν. Ion. ab ἡ. ε. 12 39. θ. 917.

Τεὸν, acc. Doricè, pro σεὸν, à σὸς, σὴ, σὸν. Th. est σὺ, Doricè τὺ. ε. 299.

Τητᾶι, *careas*, 2. pers. præs. à τητάομαι, ῶμαι. Th. τητάω, ῶ, f. ήσω, privo. ε. 406.

Τί, interrogativum, *quare*. ε. 205. α. 380. τὶ indefinit. *aliquid*. ε. 88.

Τίεσκεν, *honorabat*, imperfect. Poëtice pro ἔτιε, à τίω, *honoro*, f. τίσω. α. 9. hinc & τίεται.

Τίη, Poëtice pro τὶ, quid. θ. 35.

Τίθησι, τιθεῖσι, *faciunt*. τιθείη. præs. opt. ε. 516.

Τιθεὶς, præs. part. τιθέμεν, Ionicè pro τιθέναι, præs. inf. à τίθημι, *pono*, a. 2. ἔθην. ε. 742. θ. 397.

Τιθωνῷ, dat. casus, nomen viri. θ. 984.

Τίκτε, Poëticè pro ἔτικτε, imperf. verbi τίκτω, *pario*, f. τέξομαι, a. 2. ἔτεκον, p. m. τέτοκα. θ. 223.

Τιμᾷ, *honorat*. τίμα, imperf. pro ἐτίμα, *honorabat*. Them. τίω, *honoro*. τίμησε, a. 1. ind. pro ἐτί-

ἐτίμησον. ϑ. 532.

Τιμὴ, ῆς, *honor.* τιμὴ, à τίω, *honoro.* ϑ. 203.

Τίννυϑαι, *puniri*, præſ. inf. idem quod πίεϑαι, τιννυμένας, *vindicantes*, præſ. part. Th. τίω, *punio.* ε. 802.

Τίον, *honorarunt.* 3. pl. a. 2. act. pro ἔπιον, prima in a. 2 brevis eſt, cæteroquin longa, à τίω, honoro. α. 85.

Τίρινθος, nomen oppidi, τίρινθ', per apoſtrophum inſolentem, pro τίρινθον. α. 81. ϑ. 292.

Τίς, *quis?* interrogativum, genit. τίνος. α. 72.

Τὶς, indefinitum in g. maſ. *quiſpiam.* εἴ τις, *ſi quis.* in fœm. g. τὶς, *ulla*, & in neutro τὶ, quod. ε. 21. 188.

Τισαίμεϑα, *ulti fuerimus*, 1. pl. a. 1. med. opt. à τίω, ulciſcor, punio, f. τίσω, a. 1. ἔτισα. ϑ. 165.

Τίσιν, *ultionem*, acc. à τίσις, ultio. Th. τίω, punio. ϑ. 210.

Τιτύσκουσας, *nocentes*, acc. pl. præſ. part. à τιτύσκω, idem quod τίω, *punio, lædo.* τίω, habet primam longam. Alii vertunt *feſtinantes*, à τείνω, ſed ſic prima foret brevis. ϑ. 209.

Τιτύσκῳ, *calci, gypſo*, dat. ſing. à τίτυς, υος, ἡ, calx. α. 141.

Τιταρήσιον, Nom. propr. α. 181.

Τιτῆνες, *Titanes*, poſteri Saturni, τιτῆσι, dativ. plur. & τιτήνεσσι, Poëtice à τιτύσκω, ulciſcor, pœnas luo. Th. τίω, punio. ϑ. 630.

Τμηϑεῖσα, *cæſa*, a. 1. part. paſſ. à τέμνω, *ſeco, ſcindo*, f. 1. τεμῶ, p. τέτμηκα, a. 2. ἔταμον, a. 1. paſſ. ἐτμήϑην, præt. med. τέτμημαι. ε. 418.

Τὸ, τόγ', & τόδε, articulus præpoſit. ε. 50. 362. 483.

Τόϑ', pro τότε, *tunc*, & τόϑι, idem. α. 32. 76.

Τοὶ, particula eſt enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur: interdum ornatus tantum gratia. ε. 106.

Τοίγε, *illi.* ε. 724.

Τοῖο, Poët. pro οὗ, ab ὁ, art. præpoſ. pro αὐτοῦ. ϑ. 210. 493.

Τοῖος, talis. Th. οἷος, *qualis.* α. 41.

Τοῖς, ipſis, dat. pl. τοῖσι, paragoge Ion. τοῖσιν, ab ὁ, ἡ, τὸ, art. præpoſit. ε. 57. 170.

Τοῖχον, *parietem*, acc. ſing. ε. 730.

Τοκῆϊ, dat. Ionicè, pro τοκεῖϊ, à τοκεύς, *parens*, acc. τοκῆα, dat. pl. τοκεῦσιν, à τίκω, f. τέξομαι, *pario.* ε. 186. ϑ. 155.

Τὸν, quem, acc. ab ὁ, art. præp. ε. 32.

Τόσος, & Poëtice τόσσος, tantus. Th. ὅσος, & Poëtice ὅσσος, η, ον, quantus. ε. 658. α. 441.

Τότε, τότ', pro τότε, *tunc.* Them. ὅτε, *quando.* ε. 563. 614.

Τό, τ', *hocque*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τὸ. ε. 358.

Τοπάρος, idem quod πάρος, Poëtice pro πρὸ, ante, τοπάροιϑε. ε. 182. ϑ. 394.

Τοπρῶτον, *primum.* Sic τὸ πρωΐ, *mane*, τὸ καθημέραν, *quotidie*, eleganter præponitur τὸ. ε. 485.

Τῦ, & τῦδε, *quo*, art. præp. ab ὁ, ἡ, τὸ. ε. 33. 228.

Τῦτρ, & τῦτ', τῦθ', pro αὖτρ, ab αὐτός, αὕτη, τοῦτο, *hic, hæc, hoc.* ε. 120. 360.

Τὕνεκα, *quocirca*, pro οὕνεκα, cujus gratia. ε. 49. ϑ. 38.

Τὺς, *hos*, ab ὁ, art. præp. ε. 136.

Τρίετλω, *timebant*, 3. dual. imperf. act. pro ἐτρίετλω, ad formam ἐτυπλίετλω, à τρέω, *tremo*, f. τρέσω. α. 171.

Τρίεν, imperf. pro ἔτρεσον, *tremebant*, à τρέω, *tremo*. α. 213.

Τρεῖς, οἱ, & αἱ, *tres*. ϑ. 148. 321.

Τρέψας, *convertens*, & in accus. τρέψαντα, a. 1. part. act. τρέπω, *verto*, p. m. τέτροπα. ε. 314. 414.

Τραφέμϑω, Ion. pro τραφεῖν, a. 2. act. infin. à τρέφω, *alo*. f. ϑρέψω, p. τέτροφα, a. 2. ἔτραφον, p. m. τέτροφα. ϑ. 480.

Τραχεῖα, *aspera*, f. g. à τραχὺς, έος, ὁ. α. 119.

Τρέσε, Poët. pro ἔτρεσε, *expavit*, à τρέω, *expavesco*. ϑ. 850.

Τρέχε, *abit*, 3. præs. ind. à τρέχω, curro, f. ϑρέξομαι, perf. δεδράμηκα, a. 2. τέδραμον, p. m. δέδρομα. ε. 217.

Τρηλοῖο, *cavernosæ*, Poët. pro τρητῆ, in f. g. à τρητὸς, ῆ, όν, *perforatus*. Th. τράω, pro quo usitatum, πτράω, perforo, f. τρήσω, dicitur & τετράνω, pro πτράνω, unde aor. 1. ἐτέτρηνα. ϑ. 331.

Τρηχῖνος, genit. à τρηχὶν, ῖνος, ἡ, nomen mul. α. 355.

Τρηχὺς, Ion. pro τραχὺς, *asper*. ε. 289.

Τρίβεσι, *atterunt*, 3. pl. præs. ind. à τρίβω, f. ψω, *tero, attero*, p. φα, præt. pass. τέτριμμαι, præt. m. τέτριβα. ε. 249.

Τριηκάρηνον, triceps, τρία κάρηνα, *tria capita*, ex τρεῖς, οἱ, & αἱ, tres, & κάρηνον, τὸ, caput. ϑ. 288.

Τριηκόντων, *triginta*, pro τριάκοντα, sunt enim ἄκλιτα. Th. τρεῖς, *tres*. ε. 694.

Τριηκοστὰ, acc. à τριηκοστὰς, άδος, ἡ, *tricesima, pars*, τριηκοσίας, *trecentas*, à τριηκόσιοι, *trecenti*. Th. τρεῖς, *tres*. ε. 764. ϑ. 715.

Τρίπηχυ, *tricubitalem*, acc. à τρίπηχυς, ex τρεῖς, & πῆχυς, εως, ὁ, *cubitus*.

Τρίποδ', pro τρίποδα, tripodem, à τρίπους, οδος, ὁ, tripes. τρίποδα, acc. *tripedale*, à nominat. τρίπους, ῦς, ὁ, τρίπος, ους, ὁ, Æol. pro τρίπους, οδος, ὁ, ex τρεῖς, *tres*, & πὺς, ποδὸς, *pes*. ε. 421. 655. α. 312.

Τρίπολα, dat. sing. *ter arato*, hinc τρίπολος γῆ, *terra quæ ter aratro versa fuit*, à τρεῖς, & πολέω, *verto, aro*. ϑ. 971.

Τρὶς, *ter*., à τρεῖς, *tres*. ε. 171. 250.

Τρισεινάδα, acc. à τρισεινὰς, άδος, ἡ, *tertius nonus dies mensis*, h. e. vigesimus septimus, ex τρὶς, *ter*. & ἐννέα, novem. ἐννὰς, άδος, ἡ, & εἰνὰς, άδος, ἡ, *nonus dies*. ε. 812.

Τρισκαιδεκάτῳ, h. e. tricesimum. ex τρεῖς, *tres*, & δέκα, decem. ε. 778.

Τρι-

Τελαπίθαμον, à ἀπθαμὴ, ῆς, ἡ, *spithama*, cin spanne / quantum longissimo digitorum porrectu complecti licet. ε. 424.

Τελσοχὶ, *triplici serie*, adverb. ex τελὶς, seu τρεῖς, *tres*, & σείχω, f. ξω, *ordine eo*. Θ. 727.

Τέλτον, *tertium*, pro τέλτην dicitur etiam τελτάλον. Them. τρεῖς, *tres*. ε. 142.

Τελτογένεια, nomen Minervæ. α. 197. est etiam nom. mul. Θ. 924.

Τελχες, *pili*, à nominat. θελξ, τελχὸς, ἡ. α. 391. in dat. pl. θελξὶ. ε. 537.

Τροίλω, *Troiam*, à τρὼς, τρωὸς, ὁ, *Troianus*. ε. 164.

Τροπὴ, *conversio*, τροπὰς, acc. pl. ubi ας corripitur per licentiam Poëticam, quam vocant συνεκλῶ. ε. 477. 562.

Τροχαλὸς, *incurvus*, metaphora desumpta à rota. Th. τρέχω, curro. ε. 516.

Τρυγητήρων, gen. pl. à τρυγητὴς, ῆρος, ὁ, *vindemiator*, h. e. qui vina demit, à τρυγάω, *fruges carpo*. item per synec. gener. *vindemio*. Th. τρύγη, ης, ἡ, triticum. α. 293.

Τρυφάλειαν, *galeam*, q. τρίφαλον, à triplici cono. Th. φαλὸς, ὃς, ὁ, conus galeæ. α. 199.

Τρύχουσιν, *absumunt*, à τρύχω, idem quod τρύω, *attero*. ε. 303.

Τυὴ, *tu*, pro Dorico, τὺ, & hoc pro σὺ, *tu*. ε. 10.

Τυπεὶς, *percussus*, a. 2. pass. à τύπτω. α. 362.

Τυρσηνοῖσιν, dat. pl. *Tyrrhenis*, nomen populi. Θ. 1015.

Τυτθὸς, ὃ, ὁ, *parvus*, & τυτθὸν, *paululum*. Adv. Neutra ponuntur pro Adverbiis. Th. τυτθὸς, ὃ, ὁ, *mamma*. ε. 467.

Τυφάονα, acc. à τυφάων, ωνος, ὁ, nomen proprium viri, τυφαόνιον, nomen proprium loci. α. 32. Θ. 306.

Τυφωέος, gen. τυφωῆος, nomen est gigantis. Θ. 869.

Τύχη, nomen proprium mul. Θ. 360.

Τυχὼν, *ei qui obviam fuerit*, part. a. 2. act. à τυγχάνω, *sum, evenio, incido*, f. τεύξομαι, aor. 2. ἔτυχον, p. τέτυχα. Θ. 973.

Τώγ', *hi*, dual. num. ab ὁ, *hic*. ε. 473. sed τῷ, dat. sing. ε. 279.

Τῶν, & τῶν γε, gen. pl. ab ὁ, ἡ, τὸ, hic, hæc, hoc. ε. 244. 333.

Τὼς, *sic*, pro οὕτως, per aphæresin. Th. οὗτος, η, ο, *hic*. α. 219.

Υ.

Υάδες, *stellæ septem in cornibus tauri, quæ quum oriuntur aut occidunt, pluvias excitant*, ab ὕω, *pluo*. ε. 613.

Ὕβρεις, ὕβρεος, ὕβριν, ὕβρεις, *injuriæ*. Hinc est ὑβρίζω. *contumelia afficio*. unde est, ὑβριστὴς, ὃ, ὁ, insolens, protervus. in accusat. ὑβριστὴν. ε. 212. Θ. 307.

Ὑγρὸς, ὃν, ὁ, humidus: hinc ὑγραίνω, *humecto*. ε. 623.

Ὕδατι, *aquæ*, dat. cas. ab ὕδωρ.

ος, τὸ, Poët. pro ὕδωρ, *aqua*. ε. 61.

Ὕδρλω, Ion. pro ὕδραν, Hydram, ab ὕδωρ, ατος, τὸ, aqua. Θ. 313.

Ὕδως, *aqua*, genitiv. ὕδατος. ε. 194.

Ὑεῖ, *pluit*, 3. præſ. ind. ab ὕω, *pluo*, f. ὕσω. hinc ὑετὸς, οῦ, ὁ, *pluvia*. ε. 543. 550.

Ὑεῖι, à nominativo ὑεὶς, *filius*, in gen. ὑέος, & contractè ὑοῦ, in dat. ὑέϊ, & contractè ὑεῖ. α. 150. ὑέϊε, ὑέες, ad formam βασιλέες, ab ὑιὸς, *filius*. vox hæc variè declinatur, in 3 ſimpl. itemque in 2 & 3 contractorum. Θ. 368.

Ὑιὸς, οῦ, ὁ, *filius*. Θ. 526. 532.

Ὕλη, ης, ἡ, *ſylva*. hinc ὑλήεις, εσσα, *ſylvoſus*, ὑλήοστης. Θ. 1010.

Ὑληγῖται, *qui in ſylvis dormiunt*, nom. pl. ab ὑληγίτης, ex ὕλη, ης, ἡ, *ſylva*, & κοίτη, *lectus*. confer ſupra ἡμερόκοιται, *qui toto die dormit*. ε. 527.

Ὑλοθόμος, ε, *cæſor lignorum*. hinc & ὑλοθομέω, *ligna in ſylvis cædo*, ab ὕλη, *ſylva*, & τέμνω, ſeco, f. μῶ, p. m. τέτομα. ε. 420. 805.

Ὑλοφάγοιο, gen. Ion. ab ὑλοφάγος, *qui ſylvas depaſcitur*, ab ὕλη, ſylva, & φάγω, *edo*, a. 2. ἔφαγον. ε. 589.

Ὑμεῖς, *vos*, à σὺ, *tu*. hinc ὑμέτερος, veſter. Θ. 963.

Ὑμέναος, *hymenæus*, ab ὑμὴν, ένος, ὁ, *pellicula, qua fœtus involvitur*. α. 274.

Υ̓́μμι, *vobis*, Æolice, pro ὑμῖν. ὑμὲν, pro ὑμέτερον. α. 328. Θ. 662.

Ὑμνέω, celebro, laudo, f. ήσω, ὑμνείουσι, Poët. pro ὑμνέουσι, pl. part. præſ. f. g. ὑμνήσῃ, a. 1. act. ſubj. ὑμνάσσι, Dorice, pro ὑμνήσει. ὑμνάσσας, part. præſ. f. gen. pl. num. pro ὑμνήσας, Dorice, ab ὕμνος, hymnus, carmen. Th. ὕδω, celebro, cano. ε. 2. Θ. 11. 33.

Ὕμνος, ε, ὁ, *carmen*, ab ὕδω, *celebro*, ὕμνω, *carmine*. ε. 655.

Ὕοι, *pluat*, præſ. opt. Vide in ὕει. ε. 486.

Ὑπὲκ, præpoſit. pro ὑπὸ, Poëtice, ubi redundat. α. 71. 278.

Ὑπαλύασθαι, *ſubterfugere*, ſcil. debes, (a. 1. med. infin. Th. ἀλέω, *molo*, *vito*, Poët. ἀλύω.) ε. 555. ὑπαλύσσο, *evita*. ε. 758.

Ὑπαλύξαι, *effugere*, a. 1. act. inf. ab ὑπαλύσκω, f. ὑπαλύξω. Th. ἀλέω, *vito*. α. 304.

Ὑπέδεκτο, *ſuſcepit*, pro ὑπεδέδεκτο, 3. ſing. pluſq. perf. paſſ. habet ſignificationem mediam, ab ὑποδέχομαι, ξομαι, præt. ὑποδέδεγμαι, *ſuſcepi*. Th. δέχομαι, f. ξομαι, *capio*. Θ. 513.

Ὑπέθηκε, *inſtruxit*. 3. ſing. a. 1. med. ind. ab ὑποτίθημι, ſuppono. Th. τίθημι, pono. Θ. 175.

Ὑπεκφεύγοι, *effugiat*, a. 2. opt. ab ὑπεκφεύγω, clam effugio, ab ὑπὸ, ἐκ, φεῦ, & φεύγω, *fugio*. α. 42.

Ὑπεναντίος, *adverſarius*, ab ἐναντίος, *oppoſitus*. Th. ἀντὶ, præpo-

positio, *pro.* a. 347.

Υπένερθε, ab ἔνερθε, *infra.* Them. ἔρα, ας, ἡ, *terra.* a. 410.

Υπεξήλυξε, *evitavit*, a. 1. ind. Th. ἀλύω, unde ἀλύσκω, f. ξω, a. 1. ἤλυξα, ας, ε. Φ. 615.

Υπὲρ, præpos. *pro, supra.* ε. 45.

Υπερβάλλων, *superans*, præs. part. Th. βάλλω, jacio, f. αλῶ, p. βέβληκα, a. 2. ἔβαλον. ε. 487.

Υπερβασία, ας, ἡ, *transgressio*, Poëtice, pro ὑπέρβασις, ab ὑπερβαίνω, *transgredior.* Th. βαίνω, eo, f. βήσομαι, a. 2. ἔβην. ε. 825.

Υπέρβιος, *violentus*, omnem vim excedens, ex ὑπὲρ, *supra*, & βια, ας, ἡ, *vis, robur*, unde est Latinorum, *superbus.* Φ. 139.

Υπερφανὴς, & ὑπερήφανος, ε, ὁ ἡ ἡ, superbus, conspicuus super alios; ut ὑπερήφανα τέκνα, superba proles, ex ὑπὲρ, & φαίνω, f. ανῶ, p. πέφαγκα, ostendo, in lucem edo. Φ. 149.

Υπερήωρε, ορος, ὁ, *superbus.* Th. ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, *vir.* Φ. 995.

Υπέρτερ, seu ὕπερθε, supra. Th. ὑπὲρ, *super.* ε. 543.

Υπέρθυμος, ὁ, *magnanimus.* Th. θυμὸς, οῦ, ὁ, *animus.* Φ. 719. 937.

Υπερθύριον, *superliminare.* Th. θύρα, ας, ἡ, *janua.* a. 271.

Υπερισιονίδαο, gen. Æol. pro ὑπερισιονίδου, ab ὑπερισιονίδης, ε, ὁ, nomen gentil. Φ. 1010.

Υπερίονος, gen. ab ὑπερίων, nomen viri. Φ. 134. 374.

Υπερκύδαντα, acc. ab ὑπερκύδας, αντος, ὁ, *gloria supereminens.* Th. κῦδος, ος, τὸ. *gloria.*

Υπερμενέος, *præpotentis*, ab ὑπερμενὴς. Th. μένος, ος, τὸ, animus. a. 413.

Υπερος, ε, ὁ, *pistillum*, veteres mortario usi fuerunt pro molis. ε. 421.

Υπερόπλου, gen. ab ὑπέροπλος, *insolens*, cujus robur arma superat. Th. ὅπλον, ε, τὸ, & in pl. τὰ ὅπλα, *arma.* Φ. 516.

Υπέστη, *pollicitus erat*, a. 2. act. ab ὑφίστημι, suppono. Them. ἵστημι, *statuo.* f. στήσω, a. 2. ἔστην. Φ. 402.

Υπέρτατα, *supremas*, superl. ab ὑπὲρ, *super*, comp. ὑπέρτερος, *superior*, ab ὑπέρατος, dicitur etiam ὕπατος, per syncopen. *Consul.* ε. 8.

Υποδυνηθεῖσ', *congressa*, a. 1. part. pass. pro ὑποδυνθεῖσα, ab ὑποδύνω. Th. δύνη, ης, ἡ, *lectus.* Φ. 374.

Υπῆσαν, *prominebant*, imperf. ab ὕπειμι, *subsum.* a. 266.

Υπνος, ε, ὁ, somnus, ὕπνω. ε. 116.

Υπὸ, & ὑφ', *à* vel *sub.* præpos. a. 63. 367.

Υποδείσας, *subveritus*, part. a. 1. act. δ' ingeminatur metri causa, ab ὑποδείδω. Th. δείδω, *timeo*, f. δείσομαι, p. δέδοικα. a. 98.

Υπεκφύγῃ, a. 2. act. subj. alii ὑπεκφύγοι, a. 2. act. opt. *effugerit*, à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον. a. 42.

Υποδμηθεῖσα, *subjugata*, participium aor. 1. pass. ab ὑποδμάομαι, f. ήσομαι, p. δέδμημαι,

μαι, pro ὑποδαμάσομαι. Th. δαμάω, ῶ, domo. α. 53.

Υποκυσαμένη, σ duplicatur metri causa, part. a. 1. med. ab ὑποκύομαι, *fio gravida*. Th. κύω, f. σω, in utero fero. Θ. 308.

Υπόδρα, *torve*, adverb. ponitur ἐπιῤῥηματικῶς, ὑπόδρα, pro ὑπόδρα, per epenthesin δ. Th. ὁράω, f. άσω, ὦρακα, & Att. ἑώρακα. α. 445.

Υπολαμπὴς, neutr. ab ὑπολαμπὴς, *sublucidus*. Th. λάμπω, f. ψω, *luceo*. α. 142.

Υπαλδύεο, *fuge*, pro ὑπαλδύου, præs. imper. ex ὑπὸ & ἀλδύομαι. Th. est ἀλέω, *molo*, item *vito*. ε. 758.

Υπνος, ου, ὁ, *somnus*. Θ. 212.

Υπόπορις, *quæ liberos habet*, à πόρις, ιος, ἡ, *vitula*. ε. 601.

Υποταρτάριοι, *sub tartarum detrusi*. Th. τάρταρος, ου, ὁ, *tartarus*. Θ. 851.

Υποδυομένων, *irruentibus*, præs. part. verbi σεύω, *agito*, idem quod σείω. α. 373.

Υποχόμπου, part. a. 1. med. ab ὑπέχομαι, *promitto*, f. ὑποσχήσομαι, p. ὑπέσχημαι, a. 2. m. ὑποσχόμην, ab ὑπέχω. Th. ἔχω. habeo. Θ. 170.

Υποχθόνιοι, *subterranei*, nom. pl. ab ὑπὸ *sub*, & χθών, *terra*. ε. 140. Θ. 304.

Υποδέξεται, *suscipit*, f. 1. m. ab ὑποδέχομαι. f. ξομαι. à δέχομαι, capio. Θ. 419.

Υσμίνη, ἡ, pugna. Them. μένω, maneo. α. 178.

Υστερος, α, ον, *posterior*, *sequens*. ε. 349.

Υφαινε, *texebat*. imperf. act. ab ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo. α. 28.

Υφήσσων, *aliquanto minor & junior*, q. d. *subminor*, ab ὑπὸ. & ἥττων, vel ἧσσων, ονος, ὁ, ἡ, *minor*. α. 258.

Υψηλὸς, ἡ, ὸν, *altus*, *a*, *um*, ab ὕψος, εος, τὸ, altitudo. α. 440.

Υψιβρεμέτης, α, ὁ, *altitonans*, ex Adverbio ὕψι, alte. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & βρέμω, *fremo*, *reſono*. ε. 8.

Υψίζυγος, *altijugus*, ex ὕψι, *alte*. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*, & ζυγὸς, *jugum*. Them. ζεύγνυω, *jungo*. ε. 18.

Υψικόμου, *altè comatus*. Epith. quercus, ex ὕψι, altè, & κόμη, ης, ἡ, *coma*. α. 376.

Υψιμέδοντος, gen. ab ὑψιμέδων, *in alto regnans*. ex ὕψι, altè, hoc ab ὕψος, εος, *altitudo*, & μέδω, *impero*. Θ. 529.

Υψόθεν, & ὑψοῦ, altè, adverbia. Th. ὕψος, εος, τὸ, *altitudo*. ε. 549. 847.

Φ.

Φαέθοντα, *Phaëthonta*, nomen viri. φαέθων, οντος, ὁ, *lucidus*. præs. part. q. d. *lumen currens*. à φαέθω, idem quod φάω, *luceo*. Θ. 760.

Φαείνῃ, *lucet*, 3. præs. ind. act. à φαείνω, luceo. Th. φάω; luceo. ε. 526. Θ. 372.

Φαει-

Φαεινὸς, ἡ, ὁ, *splendidus*. à φαείνω, idem quod φάω, *splendeo*. α. 225.

Φαεσιμβρότου, gen. à φαεσίμβροτος, *lucem hominibus præbens*. à φάω, *luceo*, & βροτὸς, mortalis. Ϡ. 958.

Φαίδιμος, ε, ὁ ἡ ἡ, *illustris*. Th. φαιδρὸς, ᾶ, ὁ, *hilaris*. Ϡ. 940.

Φαιδρυνέσθαι, *ablue*, præs. inf. pass. à φαιδρύνω, *nitidum reddo*. Th. φαιδρὸς, ᾶ, ὁ, alacer. ε. 751.

Φαινομένῳ, *apparentem*, præs part. pass. à φαίνω, *ostendo, facio apparere*. φαίνετε, *ostendite*, φαῖνε pro ἔφαινε, *exserebat*, imperf. Ionic. Vide φανείη. Ϡ. 443. 689.

Φάλαγγας, acc. pl. φάλαγξ, γγος, ἡ, *acies quadrata*. Ϡ. 935.

Φάληρον, nomen viri. α. 180.

Φανείη, *apparuerit*. 3. sing. a. 2. pass. ut & φανῇ, 3. sing. a. 2. pass. sub. φανέεσσι, part. a. 2. pass. verbi φαίνω, *in lucem profero*, f. φανῶ, a. 1. ἔφηνα, p. πέφαγκα, p. pass. πέφαμμαι, a. 2. pass. ἐφάνην. ε. 456. 596.

Φάος, εος, τὸ, *lumen*, à φάω, *luceo*. ε. 154.

Φαρέεσσι, dat. pl. Poët. à φᾶρος, εος, τὸ, *vestis exterior, palla*. ε. 196.

Φαρέτρην, acc. Ion. τῷ δὲ τὸ φέρεσθαι, *quia sagittæ in ea feruntur*. α. 129.

Φάρμακον, ε, τὸ, *remedium*, accipitur etiam pro *veneno*. ε. 483.

Φασὶ, & φασὶν, *aiunt*, 3. pl. ind. præs. à φημὶ, dico. ε. 801.

Φάσις, nomen fluvii. Ϡ. 340.

Φάσκε, *dictitabat*, imperf. pro ἔφη, Poëtice, ab inusit. φάσκω, Sic φάσκε (ἰλιαδ. 6. v. 60.) pro ἔση. Ϡ. 209.

Φατὸς, *celebris*, φατειὸς, *enarrabilis*. & in gen. pl. φατειῶν. Th. φημὶ vel φάω, *dico*. ε. 3. α. 144. 161.

Φάτο, a. 2. med. pro ἔφατο, ad formam ἰστάμην, ασο, ἔστο. Th. φημὶ, vel φάω, dico. α. 115.

Φείδεο, *parcas*, præs. imperat. m. Ion. pro φείδου, verbi φείδομαι, *parco*, f. φείσομαι, p. πέφεισμαι. ε. 602.

Φειδὼ, οῦς, ἡ, *parsimonia*. 4. contract. hinc φειδωλὴ, *parca*. ε. 367. 718.

Φερέμεν, Ion. pro φέρειν, *pascere*, præs. inf. à φέρβω, f. ψω, *pasco*. ε. 375.

Φερέοικος, epitheton cochleæ, *domiporta*. à φέρω, *fero*, & οἶκος, *domus*. ε. 569.

Φερέσβιος, ε, ὁ, ἡ, *almus*. à φέρω, fero, & βίος, ε, ὁ, *vita*. Ϡ. 693.

Φερεσακίας, *ferentes scuta, scutiferos*, à φερεσακὴς, hoc à φέρω, fero, & σάκος, εος, τὸ, *scutum*. Th. σάττω, *onero*. α. 13.

Φέροιεν, *gererent*, 3. præs. ind. opt. φέρεσσα, præs. part. φέρετ', pro ἐτέρετο, 3. pers. imperf. φερέμεν. Ion. pro φέρειν, à φέρω, *fero*, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα, p. m. ἤνοχα. ε. 213. α. 150.

Φέρουσα, ης, ἡ, nomen Nymphæ. Ϡ. 248.

Φέρ-

Φέρτ@-, ſuperl. *præſtantiſſimus*. à φέρω, φέρτερ@-. ε. 49.

Φέρων, φέρουσα, *ferens*, præſ. part. Vide in φέροισιν. ϑ. 202.

Φεύγουσιν, *fugientes*, præſ. part. f. g. pl. num. à φεύγω, *fugio*, φεύξεσθαι, f. 1. inf. a. 2. ἔφυγον. p. m. πέφυγα. ε. 618. α. 112.

Φῆ, *dixit*, pro ἔφη, a. 2. vel imperf. à φημὶ, *dico*. ϑ. 550.

Φηλήτησι (alii φιλήτησι.) *furibus*, dat. pl. Ion. à φιλήτης, ε, ὁ, *fur*. hoc à φίλ@-, ε, ὁ, amicus. ſed φηλήτης, ε, ὁ, *impoſtor*, à φῆλ@-, ε, ὁ, *impoſtor*. hinc φηλέω, *decipio*. ε. 373.

Φήμη, ης, ἡ, *fama*. à φημὶ, vel φάω, *dico*. ε. 759.

Φημὶ, *dico*, præſ. ind. ἔφλω, a. 2. hinc φημίζω, *divulgo*, dico. ε. 654. 762.

Φθάμεν@-, *antevertens*. part. a. 2. med. à φθάω, *prævenio*, f. φθάσω, a. 1. ἔφθασα, a. 2. act. ἔφθην. a. 2. med. ἐφθάμην, ad formam ἔστάμην. ε. 552.

Φθέγγονθ', pro ἐφθέγγοντο, *ſonabant*, imperf. à φθέγγομαι, *loquor*. φθέγξατο, a. 1. med. Ion. præt. paſſ. ἔφθεγμαι, præt. m. ἔφθογγα. ϑ. 831.

Φθείρουσι, *perdunt*, 3. perſ. pl. ind. præſ. à φθείρω, f. ερῶ, p. ἔφθαρκα, a. 1. ἔφθειρα, a. 2. ἔφθορον, p. m. ἔφθορα. Them. primum φθέω. ϑ. 876.

Φθίνω, *pereo*, *deficio*, præſ. ind. hinc in genit. part. φθίνοντος, φθινόντων. ε. 796. ϑ. 59.

Φθισήνορα, acc. ſing. à φθισήνωρ, *perdens viros*, epitheton bello congruentiſſimum, à φθίω, *corrumpo*, & ἀνὴρ, *vir*. ϑ. 431.

Φθονέῃ, *invidet*, 3. perſ. præſ. ind. à φθονέω, invideo, f. ήσω, p. ἐφθόνηκα. Th. φθόν@-, ε, ὁ, *invidia*. ε. 26.

Φίκιον, accuſ. à φίκι@- nomen montis. ex ἴφι, *fortiter*, & κίω, *incedo*, quia ardui montes ſummis viribus ſunt ſuperandi. α. 33.

Φιλήτησι, *furibus*, dat. pl. pro φιλήταις, à φιλήτης, ε, ὁ, *fur*. Th. φίλ@-, amicus. ε. 373.

Φίλ@-, ε, ὁ, *amicus*. φίλα & φίλ' in pl. ε. 182. 304.

Φιλεῖ, *amat*, 3. præſ. ind. à φιλέω, f. ήσω, p. πεφίληκα, præt. m. πέφιλα. ε. 15. 298. 340.

Φιλεύντων, Doricè pro φιλούντων, 3. pl. præſ. à φιλέω, amo. Th. φίλ@-. ϑ. 97.

Φιλμυρίδης, nomen gentile. ϑ. 1002.

Φιλομμειδὴς, έ@-, ὁ, ἡ, *amans riſus*. die gern lachet / Poët. geminant μ. ex φίλ@-, amicus, & μειδάω, rideo. ϑ. 989.

Φιλομμηδέα, acc. ſing. à φιλομμηδὴς, έ@-, quæ amat genitalia, à φίλ@-, & μῆδ@-, ε@-, cura, & μήδεα τὰ, τὰ αἰδοῖα, *pudenda*. In carminis dimenſione hic legendum φιλομμηδῆ. ϑ. 200.

Φιλότης, ητ@-, ἡ, *amicitia*. Th. φίλ@-, ὁ, amicus. ϑ. 651.

Φίλε, *cari*. genit. à φίλ@-, ε, ὁ. *amicus*. ϑ. 180.

Φίλῳ, *amico*, dat. ſing. ut & φίλῃ, in f. g. φίλοισιν, & φιλήσι,

σι, dat.pl. Ion. ſ. 368. Ϡ. 162. 283.

Φιλτερ⊙, *carior*, comparat. pro φιλότερ⊙, in ſuperl. φίλτατ⊙ς, à φιλ⊙, ος, ὁ, *amicus*. ſ. 307. α. 78.

Φλεγέθοντος, *ardentis*, gen. part. præſent. à φλεγέθω, ex φλέγω, *uro*, & θέω, *curro*. Ϡ. 846.

Φλεγύαο, *aquilæ*, genit. Æolicus à φλεγύας, ος, ὁ, *aquila*. ἀπὸ τ῀ φλέγειν ϵ̓ λαμπρὸς εἶναι. α. 134.

Φλὸξ, γὸς, ἡ, *flamma*, à φλέγω, ξω, uro. Ϡ. 697. 859.

Φόβ⊙, *timor*, à φέβομαι, in præt. med. πέφοβα. α. 144. 155.

Φοβέεσκον, 3. pl. imperf. Poëticè pro ἐφόβουν, à φοβέω, ῶ, *timorem injicio*, *terreo*. φοβέομαι, οῦμαι, *timeo*. Th. φέβομαι, *timeo*. α. 162.

Φοῖβ⊙, φοίβη, *purus*, *lucidus*. eſtque Apollinis epitheton : & φοίβη, nomen Deæ. Ϡ. 404.

Φοινικήεις, ϵντος, *puniceus*. à φοῖνιξ, ικος, ὁ, *palma arbor*, *color ruber*. α. 194.

Φοιτῶσι, à φοιτάω, *ventito*, *frequento*, f. ήσω, p. ηκα. ſ. 103.

Φόνον, cædem, à φόν⊙, ος, ὁ, cædes, à φένω, *occido*, unde præter. med. πέφονα. α. 17. Ϡ. 228.

Φόρκυι, *Phorco*, dat. ſing. nom. propr. Ϡ. 270.

Φόρκυν⊙, gen. à nomin. φόρκων, ων⊙, ὁ, & φόρκυ⊙, *nomen monſtri marini*. in acc. Φόρκων, in dat. φόρκυι, pro Φόρκωνι. Ϡ. 237.

Φόρμιγι, dat. ἡ φόρμιγξ, ιγος, *cithara*, *teſtudo*. α. 280.

Φορμὸς, ὸς, ὁ, *ſporta*. ſ. 480.

Φορτίζεσθαι, *imponito*, præſ. inf. paſſ. verbi φορτίζω, onero, f. σω. p. πεφόρτικα. Th. φόρτος, ος, ὁ, *onus*. ſ. 688.

Φόρτος, ος, ὁ, *onus*, hinc φορτίον, ος, τὸ, *onus*. φορτί', pro φορτία, *onera*. ſ. 642.

Φόως δὲ, in lucem, à φόως, idem quod φῶς, τὸς, τὸ, *lux*. Th. φάω, *luceo*. Ϡ. 669.

Φραδμοσυνήσιν, dat. pl. Ion. pro φραδμοσύναις, à φραδμοσύνη, ἡ, *conſilium*. Th. φράζω, f. σω, *dico*. ſ. 243.

Φράζεσθαι, *cogitare*, præſ. inf. φρασσάτην, 3. dual. a. 1. act. Ion. φράσασθ', pro φράσασθαι, φράσασιν, pro φράσωσι. 3. ſing. a. 1. med. opt. φρασσάμην⊙, part. a. 1. med. pro φρασάμην⊙, metri cauſa, φράζομαι, *conſidero*. Th. φράζω, dico, f. σω, p. κα, a. 2. ἔφραδον. ſ. 365. α. 218. Ϡ. 892.

Φρεσὶ, & φρεσὶν, *præcordiis*, *mente*, dat. pl. à φρὴν, *mens*. ſ. 47. 389.

Φρίσσει, horret. 3. præſ. ind. φρίσσω, *contremiſco*, f. ξω, p. χα. φρίσσασ', pro φρίσασι, φρίσσον pro ἔφρισσον, imperf. ſ. 510. α. 171.

Φρονέω, *ſapio*, *cogito*, f. ήσω, p. πεφρόνηκα. Them. φρὴν, ενὸς, ἡ, *mens*. ſ. 200. Ϡ. 461.

Φύγῃς, *effugeris*, a. 2. opt. act. à φεύγω, *fugio*, f. φεύξομαι, a. 2. ἔφυγον, p. m. πέφυγα. ſ. 682.

Φυὴν, *naturam*, *indolem*, à φυὴ,

ῆς, ἡ. Th. φύω, naſcor. α. 88.

Φύλακες, nom. pl. à φύλαξ, ακος, ὁ ἡ, *cuſtos*. Th. φυλάσσω, *cuſtodio*. ε. 122.

Φύλλα, *folia*, nom. pl. à φύλλον, ου, τὸ, *folium*, dat. pl. φύλλοισι. ε. 419.

Φυλάσσῃ, *cuſtodit*, 3. præſ. φυλάσσεο, pro φυλάσσου, præſ. imperat. paſſ. à φυλάσσω, *cuſtodio*, f. ξω, p. χα. ε. 489. ϑ. 769.

Φῦλον, ου, τὸ, idem quod Φυλὴ, ῆς, ἡ, *tribus*, *genus*, φῦλ', pro φῦλα, nom. pl. ε. 90. 197.

Φύλοπις, ιδος, ἡ, *pugna*, in acc. φύλοπιν & φυλόπιδα, proprie *clamor bellicus*, à φῦλον, ſeu φυλὴ, ῆς, ἡ, natio, gens, & ὄψ, ὀπὸς, ἡ, vox, q. d. ὄψ τῶν φύλων, *clamor nationum*. Sic βοὴ, ponitur pro *bello*, ἰλιαδ. β. 408. per metonymiam adjuncti, vel quaſi, ἡ τῶν φύλων ὄπις, quod bellis puniat Deus homines, ab ὄπις, ιδος, ἡ, *ultio*. α. 23. 114. 200.

Φύρειν, *miſcere*, præſ. inf. à φύρω, f. υρῶ, & Æolic. φύρσω, p. κα. ε. 61.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, *planta*, in dat. pl. φυτοῖσι, hinc φυτεύω, *planto*, φυτεύσῃ, *plantaret*, 3. perſ. a. 1. ſub. φυτεύσαι, a. 1. m. ind. Ion. Th. φύω, *naſcor*. ε. 567. 780. 810. α. 29. ϑ. 986.

Φωκῆες, nomen gentis. α. 25.

Φώκην, nom. viri. *phoca*, eſt bellua marina, φώκαινα, φώκη, *vitulus marinus*, peſſime olet. ὀδύσ. δ. 443. ϑ. 1004.

Φωνῇ, dat. ſing. à φωνὴ, ῆς, ἡ, *vox*. α. 382.

Φῶτες, *viri*, gen. ſing. φῶτα, *virum*, acc. ſing. à φὼς, *vir*, φωτῶν, *virorum*, per ſyncc. ſpec. *hominum*. φῶτες, *viri*. Sed φῶς, φωτὸς, τὸ, *lumen*, differentiæ cauſa facit Genitivum pluralem φώτων. Th. φάω, *luceo*, ε. 191. α. 149. 420.

X.

X', propter ſequentem Vocalem aſpiratam pro κ. pro κὴ, ſæpe pro κε, κεν, quæ ſunt dictiunculæ potentiales. ε. 390. 432.

Χάος, genit. ſing. à χάος, εος, τὸ, *rudis indigeſtaque materia*, *qualem fingebant*. Vide in χάος. ϑ. 123.

Χαίρεις, *gaudes*, 2. perſ. præſ. verbi χαίρω, *gaudeo*, f. χαρῶ, p. κέχαρκα, a. 2. ἔχαρον. f. 2. paſſ. χαρήσομαι, p. m. κέχαρμαι. ε. 55. 356. α. 327.

Χαλαίνοντες, *laxantes*, præſ. part. à χαλαίνω, idem quod χαλάω. f. άνω, *laxo*. α. 308.

Χαλέπλω, *damno afficio*, *everto*, hinc χαλεπὸς, gravis, χαλεπὴ, χαλεποῖο, gen. Ion. χαλεποῖσι, dat. pl. Ion. χαλεπώτατος, *difficillimus*, ſuperl. & χαλεπῶς, adv. ε. 5. 91. 290. 330. 555. 672.

Χαλκεόφωνος, ου, ὁ, *ærea voce*, ex χαλκὸς, οῦ, ὁ, æs, & φωνὴ, ῆς, ἡ, vox. ϑ. 311.

Χαλκηρυσλὼ, *ærea galea munitum*; acc. ſing. à χαλκηρυ-

ἥνης, ex χαλκὸς, ὕ, ὁ, æs, & κόρυς, υθος, ἡ, galea. ϑ. 984.

Χαλκῷ, ære, dat. ſing. χαλκὸς, ὕ, ὁ, æs. ſ. 150. α. 415. hinc χάλκεος, ὕς, æreus, & χάλκειος, metri gratia. χαλκίδα, acc. à χαλκὶς, nomen urbis. ſ. 143. 149. 653.

Χαμαὶ, humi, adv. hinc χαμαιγενέων, humi prognatorum, à χαμαιγενὴς, ex χαμαὶ, & γείνομαι. ϑ. 879.

Χάος, hiatus, tenebræ, à χαίνω, hiſco: hinc χαόω, in chaos verto. ϑ. 116.

Χαραξόμενος, præſ. part. χαραξάμενος, Dor. & Æol. pro χαραξάσθαι, à χαράσσω, f. ξω, ſculpo, incido, acuo. ſ. 571.

Χαρίεντας, acc. pl. à χαρίεις, χαρίεσσα, εν, elegans, à χάρις, ιτος, ἡ, gratia. ϑ. 129.

Χάριες, ιτος, ἡ, gratia, in acc. χάριν. ſ. 707. 718.

Χάριτες, Deæ, in gen. pl. χαρίτων. ſ. 73. ϑ. 907.

Χάρμα, ατος, τὸ, gaudium. Th. χαίρω, gaudeo. α. 400.

Χαροπῶν, gen. Ion. à χαροπὸι, truces, fulvi alioquin, χαροπὸς, ὕ, ὁ, lætus, vultu ſerenus, cæſius, cæruleus, ab ὤψ, oculus. Th. ὄπτομαι, video, & χαίρω, gaudeo. ϑ. 321.

Χάσμα, ατος, τὸ, hiatus. Th. χαίνω, hiſco. ϑ. 740.

Χαλίζων, egens, præſ. part. à χατέω, egeo. ſ. 21.

Χαυλιόδων, οντος, ὁ, curvos dentes habens, dicitur & χαυλιόδους, ab ὀδὼς, όντος, ὁ, dens. α. 387.

Χεύῃ, fundit, 3. præſ. ind. verb. χέω, ſeu χείω, fundo, f. χέσω, χείσω, & χεύσω, a. 1. ἔχευσα, ἔχευα, & ἔχεα, a. 1. paſſ. ἐχύθην. ſ. 419.

Χείλεσι, dat. pl. à χεῖλος, ους, τὸ, labium, labrum. ſ. 97.

Χείμαρος, clavus ligneus ſub carina. χειμάρρους, hyeme fluens, à χεῖμα, ατος, τὸ, hyems, & ῥέω, fluo. ſ. 624.

Χεῖμα, χείματος, hyems, hinc χειμών, ῶνος, idem. hinc χειμέριος, & χειμερίη, hyemalis. ſ. 492. 563. 638. 673.

Χείουσιν, 1. pl. præſ. ind. Poëtice pro χέουσιν, à χέω, fundo, f. χεύσω, a. 1. ἔχευσα, & ἔχεα, pro ἐχεύσατε, f. 2. χεῶ, a. 1. paſſ. ἐχύθην, quaſi à χύω. ϑ. 83.

Χειροδίκαι, nom. pl. à χειροδίκης, cui jus eſt in manibus, ex χεὶρ, manus, & δίκη, ἡ, jus. ſ. 187.

Χειρὸς, gen. à χεὶρ, manus, χειεὶ, χεῖφι, χεῖρις, dat. pl. χερσὶ, χερσὶν, & χείρεσσι, Ion. & poët. ut & χέρεσσιν. ſ. 478. 795. α. 188. ϑ. 747.

Χείρων, Chiron, nomen viri. ϑ. 1001.

Χελιδὼν, όνος, ἡ, hirundo. ſ. 566.

Χερείων, deterior, & χειρότερον, deterius, novus comparativus, à κακὸς, malus, in comp. κακίων, χείρων, & Poët. χερείων, in ſuperl. κάκιστος, & χείριστος. ſ. 819. α. 51.

Χερσὶ, dat. plur. Vide in χειρὸς. ſ. 319.

Χηλῇσι, dat. pl. Ion. à χηλὴ, ῆς, ἡ, ungula, forſex. α. 62.

Χηρωσὺῃ, *remoti cognati.* Them.

Χήρ⊙, ε, *viduus.* Θ. 607.

Χήτῃ, dativus ſing. à χῆτος, ε⊙, τὸ, *penuria.* Th. χατέω, ῶ, *egeo.* Θ. 605.

Χθονίε, gen. à χθόνι⊙, *terreſtris*, à χθών, ονὸς, ἡ, *terra.* α. 373.

Χίλιαι, in f. g. & χίλιοι, *mille*, in n. g. χίλια. Θ. 364.

Χίμαιρα, in gen. χιμαίρης, Ion. *capra hyeme nata*, à χεῖμα, τ⊙, τὸ, *hyems*, per ſyncopen ΕΙ ε ψιλὲ, metri cauſa. Θ. 322. 323.

Χιτῶνα, acc. ſing. à χιτὼν, ῶν⊙, ὁ, *tunica*, Ionicè, κιθὼν. ε. 534. α. 287.

Χλαῖναν, acc. à χλαῖνα, ἡ, *læna*. veſtis ſpecies. ε. 535.

Χλοερῷ, dat. à χλοερὸς, *viridis*, unde per craſin χλωρὸς, χλωρῷ. ε. 741. α. 393.

Χλῦναι, *agreſtes*, à χλύνης, per craſin pro χλοδύνης, ut ſit qui in virenti gramine cubat, epitheton apri, ex χλόα *herba virens*, & δύνη, ἡ, *cubile.* α. 177.

Χοάνοιο, gen. Ion. χόαν⊙, *catinus*, à χέω, *fundo.* Θ. 863.

Χόλοιο, gen. Ion. pro χόλυ, à χόλ⊙, υ, ὁ, *bilis*, item *ira.* Th. χολὴ, ῆς, ἡ, bilis. Θ. 221.

Χολόμῳ⊙, *iratus*, præſ. part. à χολόομαι, ῶμαι, *iraſcor.* Th. χολὴ, ἡ, *bilis.* ε. 137.

Χολωσάμῳ⊙, *iratus*, part. a. 1. med. pro quo Poëtæ quoque dicunt, χωσάμῳ⊙, à χολόω, *iraſcor.* Th. χολὴ, bilis. ε. 53.

Χορὸς, ῦ, ὁ, *chorus*, chorea, tripudium. α. 201.

Χόρτ⊙, υ, ὁ, *fœnum*, hinc χορτάζειν, proprie *herbis*, ſeu *fœno paſcere*, per ſynecd. *ſaturare.* ε. 604.

Χρέα, *debita*, in dimenſione Poët. legendum, χρεώ, vel τε, abeſſe debet, quod mihi fit veriſimilius, χρέα vero derivatur à χρέον, ν, τὸ, *debitum*, χρέ⊙, ε⊙, *idem.* ε. 645.

Χρειῶν, gen. pl. à χρεία, ας, ἡ, *egeſtas, utilitas, &c.* ε. 402.

Χρεμισσαν, *hinnivere*, a. 1. Ion. à χρεμίζω, per ſyncopen pro χρεμετίζω, f. ίσω, *hinnio.* α. 348.

Χρηίζειν, præſ. inf. à χρηίζω, idem quod χρήζω, *egeo.* Th. χρεία, *indigentia.* ε. 365.

Χρῆμα, ατος, τὸ, *res*, χρῆμ' pro χρῆμα, & χρήματ' pro χρήματα. ε. 342. 603.

Χρισαμένη, part. a. 1. med. *uncta.* Errant ergo qui aiunt, aor. 1. med. non habere paſſivam ſignificationem, à χρίω, f. ίσω, *ungo*, perf. paſſ. κέχρισμαι. ε. 521.

Χρόν⊙, υ, ὁ, *tempus.* ε. 132.

Χροὸς, genit. à χρώς, *cutis.* Th. χρόα, ας, ἡ, *color.* Dicitur χρό⊙, υ, ὁ, & χρώς, χροὸς, ὁ, χροΐ, χρόα. ε. 74. 196. 534.

Χρυσαμπύκας, *aurea mitra revincta*, ex χρυσὸς, ὁ, *aurum*, & ἄμπυξ, υκ⊙, ὁ, ἡ, propriè *funiculus auratus, quo jubæ equorum in fronte ſparſæ colligantur*, ab ἀμπέχω, *circumdo.* Deinde per metaph. tribuitur mulieribus. Θ. 916.

Χρυ-

Χρυσάωρ, *accinctus aureo gladio*, nomen viri, in acc. χρυσάορα. ε. 769. ex χρυσὸς, *aurum*, & ἄορ, ορος, τὸ, enſis. ϑ. 282.

Χρύσειαι, pl. à χρύσεια, χρυσῆς, pro χρυσέης. ϑ. 975. χρυσοῖ. ε. 65.

Χρύσειος, idem quod χρύσεος. α. 313.

Χρύσεος, & contractè, χρυσοῦς, *aureus*, à χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*. α. 297. ϑ. 216.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, *aureo crine conſpicuus*, ex χρυσὸς, & κόμη, ἡ, *coma*. ϑ. 947.

Χρυσοπέδιλον, *aureis calceamentis gaudentem*, ex χρυσὸς, οῦ, ὁ, *aurum*, & πέδιλον, ου, τὸ, *calceus*. ϑ. 454.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona, à χρυσὸς, οῦ, aurum, & στέφανος, corona. Th. στέφω, corono. ϑ. 17.

Χρώς, ωτὸς, ὁ, *corpus*, idem quod χρῶς, χροὸς. Th. χρόα, ἡ, *color*. ε. 596.

Χυτροπόδων, gen. pl. à χυτρόπους, olla pedes habens, ex χύτρος, ου, ὁ, *olla*, & πούς. ε. 746.

Χωόμενος, *ſuccenſens*, part. præſ. med. pro χολοόμενος. χωσάμενος, part. a. 1. med. verbi χώομαι, idem quod χολῶμαι, *iraſcor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 12. ϑ. 533.

Χώρου, genit. à χῶρος, ου, ὁ, *locus*, *ſedes*. item, *ſpatium*. item, *ager*, *prædium*, *fundus*. α. 410. ϑ. 731.

Χώσατο, pro ἐχολώσατο, *iratus fuit*, a. 1. m. Ionic. à χώομαι, *iraſcor*. Th. χολὴ, ῆς, ἡ, *bilis*. α. 554.

Ψ.

Ψαμάθῳ, nom. mul. à ψάμμος, ου, ὁ, arena, ſabulum. α. 260.

Ψεύδεα, *mendacia*, acc. plur. à ψεῦδος, ψευδέας, ubi in dimenſione legendum ψευδεῖς, acc. pl. à ψευδὴς, ές, ὁ ἡ, ἡ, *falſus*, *mendax*. Th. ψεύδω, *fallo*, f. ψεύσω, p. ἔψευκα, p. paſſ. ἔψευσμαι, a. 1. m. ἐψευσάμην. ε. 78. 709. ϑ. 229. 783.

Ψιάδας, *guttas*, acc. plur. à ψιὰς, άδος, ἡ, *roris gutta*. α. 384.

Ψολόεντι, *ardenti*, dativ. ſing. à ψολόεις. Th. ψόλος, ου, ὁ, *fuligo*. α. 492.

Ψυχὴ, *vita*, *anima*. ψυχὰς, *vitas*. per metonym. cauſæ. α. 173.

Ψυχερὸς, *frigidus*, à ψύχω, f. ξω, *refrigero*. ψυχρὴ, pro ψυχρᾷ, Ion. ε. 545.

Ω.

Ω̃, ὦ, vocativus. ε. 27.
ᾧ, *cui*. ε. 57.

Ὧδε, *ſic*. ε. 35.

Ὠδύσατο, *iratus eſt*, a. 1. m. poët. ὠδυσάμην, ab ὀδύζομαι. f. ὀδύσομαι. ϑ. 617.

Ὠκεανὴν, *Oceanis*, nomen puerperæ. ὠκεανῖναι, *filiæ Oceani*. ϑ. 364. 507. 956.

Ὠκεανὸς, *Oceanus*, ex ὠκέως, *citò*, & νάω, *fluo*. ε. 169. ὠκεανοῖο,

pro ὠκειαῖ. s. 564. Θ. 133.

Ὠκέες, pl. *veloces*, ὠκείης. gen. ſing. f. g. ὠκείη, ab ὠκύς, *celer*, m. g. & in n. g. ὠκύ. α. 61. Θ. 998.

Ὠκείης, pro ὠκείαις, dat. pl. Ion. Θ. 269.

Ὠκείαν, acc. f. g. ab ὠκύς, ύος, ὁ, celer, ὠκείης pro ὠκείαις, Ion. dat. pl. ὠκέα, poët. pro ὠκεῖα. Θ. 266. 780.

Ὠκυπέτης, *celeriter volans*, ex ὠκύς, ύος, ὁ, *celer*, & πέτομαι, *volo*. eſt & ὠκυπέτη, nomen mul. s. 210. Θ. 267.

Ὠκυπόδων, alipedum, ab ὠκύπους, οδος, ὁ, idem quod ποδώκης. ὠκυπόδεσσι, dat. pl. Ion. α. 302. 470.

Ὠκυρόη, nomen mul. Θ. 360.

Ὤλεσε, a. 1. ind. ab ὄλλυμι, *perdo*, in fut. ὀλέσω, a. 1. ὤλεσα, 3. pl. ὤλεσαν. s. 370.

Ὠμάρτησε, a. 1. ind. act. ab ὁμαρτέω, *ſequor*, f. ήσω. Th. ὁμαρτη, ſimul. idem quod ὁμῦ. Θ. 201.

Ὤμισυ, Θ' ὤμισυ, pro ὃ ἥμισυ, *quod dimidium* Th. ἥμισυς, υ, ὁ, *dimidius*. s. 557.

Ὠμηστὴν, *crudis veſcentem*, acc. ab ὠμηστής, ής, ὁ, *crudivorus*, ὡς τὸ τοὺ ὠμὰ ἔδειν, ab ἔδω, edo, & ὠμός, ή, ὁ, crudus. Θ. 300.

Ὠμὰ, *crudæ*, dat. ab ὠμός, ή, ὁ, *crudus*. item, *crudelis*. s. 703.

Ὦμος, υ, ὁ, *humerus*, ὤμων, gen. pl. ὤμοις, & ὤμοισι. dat. plur. α. 159. 468.

Ὠνῇ, 3. ſing. præſ. ſubj. med. ab ὠνέομαι, *emo*, f. ήσομαι. s. 539.

Ὠπὸς, acc. ab ὤψ, ὠπὸς, ὁ, *vultus* Th. ὄπτομαι, *video*. s. 62.

Ὤπασε, dedit, & ὤπασεν, a. 1. act. ind. ab ὀπάζω, f. σω, *præbeo*, item *inſequor*. Θ. 442.

Ὡραῖος, *tempeſtivus*, *ſpecioſus*, ab ὥρα, ας, ἡ, *pulchritudo*, *tempus*. s. 32.

Ὡραίσι, *matura reddunt*, pro ὡραΐζουσι, Æolic. ab ὡραΐζω. Th. ὥρα, *tempus*. Θ. 903.

Ὠρέξατο, *petiit*, a. 1. med. à Th. ὀρέγω, porrigo, f. ξω, prær. χα, aor. 1. paſſ. ὠρέχθην. Θ. 178.

Ὥρη, Ion. pro ὥρα, *hora*. & per ſyn. membri, *tempus*, ὥρης, ὥρῃ, ὥρην, ὥρας. s. 30. Θ. 501.

Ὠργεῶντο, certabant, *porrigebantur*, 3. pl. imperf. paſſ. ab ὀργεάομαι, ὦμαι, idem quod ὀρέγω vel ὀρέγνυμι, f. ξω, p. χα, *porrigo*. α. 190.

Ὄρνυσι, concitat, a. 1. act. ab ὀρέγω. Th. eſt, ὄρω, *excito*. s. 674.

Ὥρος, *tempeſtivus*. ab ὥρα, *hora*, ὥρης, ὥρῃ. s. 392. 490.

Ὠρίων, ωνος, ὁ, *Orion*, ſignum cæleſte. s. 607.

Ὄρνυτο, *excitabatur*, imperf. paſſ. ab ὄρνυμι. Them. ὄρω, *excito*. Θ. 191.

Ὦρσε, immiſit, a. 1. act. ab ὄρω, f. ὀρῶ, & Æol. ὄρσω. ὦρτο, 3. ſing. prær. pluſq. paſſ. ut & ὦρτ'. α. 40. Θ. 523. 990.

Ὠρύγιον, *antiquum*, ab ὠρύγιος, antiquiſſimi Thebanorum regis nomen, per ſynec. ſpeciei, *vetuſtus*, *antiquus*. Θ. 806.

Ὡς, particula varios habens uſus. s. 86. 108. ὡς τ', ὥστε. s. 697.

ſ. 697. ϑ. 402.

Ὡ̓ς, pro ὅπως, ſic. ſ. 44.

Ὡ̓σεὶ, *perinde*. α. 189.

Ὥ̓ς τε, *adeo ut*, ὥ̓ς, *utque*, pro ὥ̓ς τε. α. 405. ϑ. 831.

Ὧ̓ι, *cui*, dat. ab. ὅς, qui. ſ. 31.

Ὤ̓τρυνον, *jubebant*, imperf. ab ὀτρύνω, *incito*, f. *υνῶ*, p. *γκα*. ϑ. 883.

Ὠ̓τειλὴ, *auritum*, h.e. *anſatum*, ab οὖς, ὠτὸς, τὸ, *auris*, unde eſt ὠτόεις, ὠτοεσσα, ὠτοεν, *auritus, a, um*. ſ. 655.

Ὤ̓φειλον, imperf. ab ὀφείλω, *debeo*, fut. ὀφειλήσω, præt. ὠφείληκα, aor. 2. ὤφελον. ſ. 172.

Ὤ̓ιχετο, *gradiebatur*, 3. ſing. imperf. med. ab οἴχομαι, *abeo*, unde ἀπόλλυμαι, *abeo, morior*, f. οἰχήσομαι, perf. ὤ̓χημαι. α. 200.

FINIS.

LAMBERTI BARLÆI,

Græcæ Linguæ in Academia Lugduno-Batavâ Professoris eximii,

IN

HESIODI THEOGONIAM

Commentarius luculentus.

AMSTELODAMI,
Typis Ludovici & Danielis Elzeviriorum.
cIↃ IↃ c LVIII.
Sumptibus Societatis.

AD
LECTOREM.

OBtulit nuper tibi iterum, Candide Lector, Vir Doctissimus CORNELIUS SCHREVELIUS Hesiodum poëtam antiquissimum, selectis probatissimisque Notis auctum; quem satius est admirari, quam propriis decorare laudibus. Offerimus nos nunc auctarii loco, ingenii summi & diffusæ eruditionis, Præstantissimi Viri, LAMBERTI BARLÆI Græcæ Linguæ Professoris eximii, in Theogoniam ejusdem Commentarium. Qui labor uti nullis hactenus præstitus, ita perrupit difficillima quæque judicium atque eruditio Autoris nostri. Quippe in Græcis ita exercitatus erat, ut paucos pares, neminem fere superiorem habuerit. Plurimi sententiam unam aut alteram Græcam lectitare norunt, verum genium Linguæ penetrare, de stilo uniuscujusque judicare posse paucorum hominum, & qui in legendis Græcis autoribus ætatem triverunt. Neque vero in hoc opere enucleando verbis tantum inhæsit autor noster, sed res ipsas, & antiquissimam veterum sapientiam penetravit. Sub fabulis veterum

Poë-

Poëtarum occultari illorum myſticam eruditionem, nemo eruditorum dubitat: Quam veterem Philoſophiam ita heic excuſſit BARLÆVS, *uti in ejus verâ æſtimatione nemo ſibi ſatisfacere poſſit, niſi qui male judicat, vel labores alienos deprimit. Ipſe quoque etſi nihil minus quam ſui æſtimator, modeſtiæque princeps, hunc laborem etiam ante mortem candori & judicio tuo conſecravit. Vale Lector, & ubi legeris, judica.*

LAM-

LAMBERTI BARLÆI
NOTÆ
IN
HESIODI ASCRÆI
THEOGONIAM.

1. Μουσέων,&c.] Exorditur Heſiodus ab invocatione & laudibus Muſarum, quæ cum Deæ ſint, ſcire, etiam abſtruſiſſima quæque creduntur: ſimulque docet, rem ſacram eſſe poeſin, nec αὐτοδιδάκτως canere vates, ſed divino quodam inſtinctu tanquam Muſarum ſubminiſtros. Muſarum verò nomine intelliguntur liberalia ſtudia ſive artes, quas propter excellentiam ſuam, & multiplicem utilitatem in Deas transformavit Gentilitas. De quarum parentibus, numero, variis hominibus & inventis dicendum poſtea, ubi ἱστορίαν earum tradit poëta. Heliconis montem habitare dicuntur, quod Ratio & Sapientia in hominis capite velut in edito monte ſedes ſuas fixerint. Præterea nec otioſas eſſe ait, ſed Muſas tripudiis & cantibus ſemper intentas. Ob hanc in ſtudiis ſedulitatem invulnerabiles eas eſſe querebatur Cupido, in feſtiviſſimo Veneris & Cupidinis colloquio apud Lucianum. Saltare Muſas cum ait, & pedes intendere, τὴν ἄρσιν καὶ θέσιν in Muſica deſignare volunt poëtæ; tum exprimere naturam poëtices quæ pro diverſis carminum generibus, diverſis conſtat pedibus, hoc eſt, menſuris, quibus movetur. Μουσέων.] Genit. Æolicus pro Μουσῶν. Ἑλικωνιάδων.] Poëticâ epentheſi τ α, pro Ἑλικωνίδων. Sic dictæ

sunt Musæ ab Helicone Bœotiæ monte. Helicon nomen accepit ab Hebræo הֵלִיכוֹן, quod eò loci convenirent pastores ad pascendas pecudes. Nam Bœotiæ, & vicinæ Phocidis pleraque loca, ut à Cadmo, & aliis Phœnicibus aut Syris condita fuere, sic & ab iisdem nomina sua accepere. Ἀρχώμεθα.] Sic Virgilius Ecl. 3. *A Iove principium.* Ἄειδειν.] Pro ᾄδειν, quod fit ab α intentivo, & εἴδω, *scio*, quod poëtæ multarum rerum gnari esse debeant.

2. Αἵθ'.] Τε redundat, quod familiare poëtis epicis. Ἔχουσιν.] Καλίχουσι. Versus hic δηλοληπὸς est præcedentis epitheti, *Heliconiadum.* Μέγα.] Strabo Parnassi æmulum vocat & altitudine & circuitu, à quo non longè diffidebat; spatio tamen haud amplo fuisse testatur. Ζάθεον.] Ἅγαν θεῖον, quod Apollini & Musis sacer esset.

3. Καί τε.] Τε παρέλκει, ut supra. Κρήνην.] Πηγήν. Fontem hic intelligunt eum, quem Pegasus ictu ungulæ fingitur aperuisse. Hesiodus quarto abhinc versu Ἱπποκρήνην vocat. Persius, *fontem caballinum*, in Prologo. Ἰοειδέα.] *Violæ instar purpurantem seu nigricantem*, ob aquæ colorem. Πόσσ' ἀπαλοῖσιν.] Ποσὶν ἀπαλοῖς.

4. Ὀρχεῦνται.] Ὀρχοῦνται, ab ὀρχέομαι, *salto.* Βωμόν.] Repetenda λὰξ κρουνῦ præpositio ἐπί. Fuit autem Jovis ara in Heliconе, cujus hic meminit poëta, ubi & sedem suam, & templum habuit Jupiter. unde & *Heliconius* dictus. Ἐριδευέος.] A recto ἐριδευής, ὁ μέγα δύνος ἦγυν κορύφος ἔχων. Jovis epitheton. Κρονίωνος.] Τοῦ Διός. Patronymicum pro nomine proprio.

5. Καί τε λοεσσάμεναι] Narrat Hesiodus, quomodo Musæ corpora sua lavent in fontibus Permessi, Hippocrene & aliis. Nec sine causa. Eo enim docet, non corporis duntaxat, sed & mentis puritate opus esse sapientiæ studiosis. Tum quoque scientiarum omnium & artium simplicitatem significat non fucatam aut pollutam. Inter omnes enim aquas, nulla purior & salubrior est fontana. Λοεσσάμεναι.] Poët. λουσάμεναι. à λοέω, pro λούω. Χρόα.] Σῶμα. Περμησσοῖο.] Ion. pro Περμησσοῦ. Permessus Bœotiæ fluvius est ex Helicone per Copaidem lacum fluens, ut docet Strabo. In nonnullis codicibus legitur Τερμησσοῖο, sed perperam. Termessus Pisidicæ urbis nomen est, non fluminis Bœotici, ut testatur idem Strabo.

6. Ἱπποκρήνης.] Alii legunt, Ἵππου κρήνης divisim: Fonti nomen

nomen ex fabula inditum, quam ſupra retulimus. De eo Propertius lib. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbra,
Bellerophontei quà fluit humor equi.

Fontem Pierium appellat Statius, quod Muſis ſacer eſſet. Ὁλμειὸν.] Olmius, Bœotiæ item fluvius in Helicone, ſic dictus ab Olmio Siſyphi filio, ut tradit Scholiaſtes. Strabo lib. 9. ſcribit, Permeſſum & Olmeium fluvios ex Helicone confluentes prope Haliartum in eandem Copaidem lacum incidere. Ζαθέοιο.] Ion. *ſacri*, vel *eximii*.

7. Ἀκροτάτῳ Ἐλικῶνι.] Deeſt ἐν, vel continetur in verbo ſequenti. Χορὸς ἐνεποιήσαντο.] Ἐνέφυσαν. Aoriſtus δ' ἐνεποίησαν ſignificationem habet.

8. Καλὰς, ἰμερόεντας.] Laudat Muſas, quod non inconditè & agreſtium more tripudiarent, ſed pulchrè & ad numeros. Ἐπιῤῥώσαντο δὲ ποσίν.] Id eſt, ἐῤῥωμένως δὲ καὶ σωφρόνως ἠρχέσαντο. Non pugnant hæc cum iis quæ ſuprà dixit de Muſis: πόσσ' ἀπαλοῖσιν. Poſſunt enim virgines ut corpus, ſic & pedes habere teneros, nec minus tamen fortiter & contentis pedibus ſaltare.

9. Ἔνθεν ἀπορνύμεναι.] Docet Poëta Muſas relicto Helicone, quique in eo, vel prope eum montem ſunt fontibus & fluviis, poſtquam ſe abluerint, in terris oberrare ac vocem edere ſuaviſſimam cantillantes pariter & tripudiantes: idque per noctem, ne ab hominibus conſpiciantur. Nec ἀλόγως id fictum. Pertinent enim hæc ad doctrinam, præcipueque poëticam ſpectant. Siquid ſapientius mediteris, nocturna opus eſt meditatione, inquiebat olim Epicharmus. Unde & noctem priſca Græcia εὐφρόνην appellavit, ἀπὸ τοῦ εὖ φρονεῖν, *à bene ſapiendo*. Tum etiam hoc fictum creditumve, ut ea voluptatibus ſibi temperarent homines, neque ob noctis obſcuritatem licentiùs peccarent, gnari Deos Deaſve actionibus ipſorum intereſſe, ac ſcelerum fore vindices. Cum verò ruere ab Helicone dicuntur Muſæ, τὸ ὀρμητικὸν in poëtis declarat, quod & in Pindaro ſuo eleganter expreſſit Horatius Od. 2. lib. 4. cùm inquit:

Monte decurrens velut amnis, imbres
Quem ſuper notas aluere ripas,
Fervet, immenſuſque ruit profundo
Pindarus ore.

Et Ovidius de ſeipſo:

Eſt Deus in nobis, agitante calescimus illo.

Ἔνθεν.] Ἔντεθεν. Ἀπορνύμεναι.] Ἀφορμώμεναι, *concitatæ*, vel potiùs *citatim degressæ*. Potest etiam uno verbo verti, *deruentes*, quo verbo usus est Apulejus, pro *deorsum ruere*. Ἧιες πολλῆ.] Id est, σκότῳ πολλῷ. Deos sæpe cælesti domicilio relicto, inter homines versari, sed ἀοράτως & nube obsæptos, prisca credidit Gentilitas. Idem & de heroïbus affirmant poëtæ, præsertim per loca incognita euntes. Sic Venus Atridem obduxit apud Homerum: Æneam & Achaten apud Virgilium, ubi inquit: *At Venus obscuro grădientes aëre sæpsit*, id est, ἧιες πολλῇ.

10. Ἔννυχιαι.] Noctu. Nomen ἐπιῤῥηματικῶς positum. Στεῖχον.] Pro ἔστιχον, *incedunt*. Nam indefinita illa & imperfecta præsentis notionem habent. Περιμήλιτα ὄσσαν.] *Suavissimam vocem*. Ὄσσαν Scholiastes interpretatur ἡδεῖαν φωνήν. Nam docet Eustathius ὄσσαν, κλητόνα & ὀμφήν, nec non φήμην Homero esse θεῖόν quiddam & σημαντικὸν & μείζονος. Hic simpliciter pro voce accipitur.

11. Ὑμνεῦσαι.] Laudat Musas à religione. Non enim vanis & spurcis cantilenis animum oblectare ait, sed piis, & sacris hymnis vacare, qui vel Dei reverentiam ingenerare, vel mores informare possent ad honestatem. Quippe Carminum suorum auspicia faciunt à celebratione Jovis & Junonis, velut principatum inter Deos obtinentium. Sic & Aratus Astrologiam descripturus orditur à Jovis invocatione & laudibus locum. Docet eo vates, poësin, cùm cæleste sit donum, non nisi in Dei operumque ejus laudem esse convertendam. Ὑμνεῦσαι.] Dor. pro ὑμνῆσαι. Αἰγιόχοιο.] Sic Jovem appellat usitato Græcis cognomine, de quo Eustathius: *Jupiter*, inquit, *dictus est* αἰγιόχος, *vel quod nutritus fuit à capra, quæ Græcè* αἶξ, αἰγὸς *dicitur: ὀχὴ verò sonat alimentum. vel,* ὁ ἔχων τὴν αἰγίδα, *id est, quod habeat pellem dictæ capræ, cujus lac fuxit: in ejus enim memoriam ipsam ferebat.* Ἥρην.] Ab ἀὴρ, cui præsidet, transpositis litteris fit ἥρα, Juno. Gerardus Vossius Lunam eo nomine signari putat, quem videsis lib. 2. de Gentium Idololatria cap. 27. Πόντιαν.] Σεβασμίαν. Corripitur ultima & retrahitur accentus, pro ποντίαν, à πόντος, quod tamen, in usu non est.

12. Ἀργείην.] Ion. Ἀργείαν. Sic dicitur Juno ab *Argis*, ubi nata fertur, ut scribit Strabo lib. 9. Errant qui Junonem Argivam cum Pelasga vel Samia confundunt. Χρυσείοισι.] Pro χρυσοῖς *aureis*, hoc est, pretiosissimis & auro intertextis. Πεδίλοις.] Τὸ πέδιλον, *calceus*, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφειλεσθαι τοῦ ποδὸς, quod

pedi

pedi circumvolvatur. Hinc χρυσοπέδιλον alibi vocat Junonem Hesiodus. Eo epitheto, aerem designant, à sole illustratum. Ἐμβεβαῶσαν.] Ion. pro ἐμβεβηκυῖαν, ab ἐμβαίνω, *incedo*. Expressit hoc adjunctum Maro, cùm sic Junonem introducit loquentem: *Illa ego quæ Divûm incedo regina Jovisque Et soror & conjux.* Hinc, *Junonium ingredi* proverbio dicitur, qui *lento & fastuoso incedit gressu, Junonis instar.* Vide Erasmi Chiliad.

13. Κέρλω τ'.] Secundam à Jove & Junone ponit Minervam. Eam à genere & corporis habitu describit poëta cum filiam Jovis appellat, & cæsiis oculis præditam. Si historicè consideremus, Minerva eadem videtur fuisse, quæ Naama Lamechi filia, cujus meminit Moses Genes. 4. vers. 22. quæ lanificium & texturam reperisse dicitur. Alii Venerem eo nomine designari putant, quum *Nahama* Hebræo sermone *venustam* sonet ac *delicatam*. Diodorus Siculus, varia Minervæ inventa refert, atque in his πλὴν τῆς ἐσθῆτος κερκωτικὴν, id est, *rationem conficiendarum vestium*. Physici supremam aëris regionem, vel Lunam eo nomine intelligunt. Platonici intellectualem providentiam sapienter omnia & potenter exornantem, quæque sub cœlo sunt, producentem. Jovis filia dicitur, quod ex cerebro ejus sine matre procreata, quo docere voluêre poëtæ, sapientiam, & bonarum artium disciplinas, non esse humani ingenii reperta, sed ex Jovis cerebro, hoc est, inexhausto divinæ sapientiæ fonte in humanum usum depromptas. *Cæsiam* appellat, quod noctuæ oculos haberet, quæ avis etiam ei adscribebatur. Diodorus Siculus ab Ægyptiis sic vocatam prodit, non quod glaucos habeat oculos, ut Græci putaverunt, sed quod aër, quem Pallada antiqui credebant, glauci sit coloris. At Gellius in Noct. Atticis sic dictam tradit, quod horrendo ac formidoloso esset adspectu, tanquam belli dea. Unde & *cæsii leones*. Κέρλω.] Ion. κόρλω. Αἰγιόχοιο.] Αἰγιόχου. Γλαυκῶπιν.] Γλαυκωθμίαν. γλαυκὸς, enim, *cæsius*, & ὤψ, *vultus*. Ἀθήνην.] Ἀθηναῖαν. Phurnutus nomen illud δυσεπιμέλητον esse ait, ob antiquitatem. Gerardus tamen Vossius, cùm Minervæ cultum ab Ægyptiis accepisse dicat Græcos, etiam ab Oriente nomen ejus arcessit, sicque vocatam putat ex Chaldæo תנה, hoc est, *meditari, studere, docere*, ס & ת, ut sæpe fit apud Græcos, inter se commutatis, quasi dicas, *studiorum ac doctrinæ præses*. A præfixum Ἀθανα articulus est, sed spiritu aspero in lenem converso.

14. Φοῖβόν τ'.] Prisci Gentiles Solem Lunamque Deos esse crediderunt, quorum alterum Apollinem, alteram Dianam nuncuparunt, ut auctor est Tullius lib. 3. de natura Deorum. Quatuor autem eo in loco recenset Apollines, quorum antiquissimus Ciceroni is, qui ex Vulcano natus, Athenarum custos est dictus. Huic inter alia præcipuè Musicen tribuit Vetustas. At cum hoc inventum ante diluvium claruisse ex sacris litteris constet, non alius fuisse videtur Apollo iste, quàm Jubal, qui Genes. 4. à Mose vocatur, *pater canentium cithara & organo*. Plato in Cratylo, nominis rationem perquirens, quatuor ei attribuit facultates, Musicam, divinationem, medicinam & sagittandi peritiam, sicque dictum putat Clariss. Vossius, ἀπὸ τοῦ ἀπολλύειν, quod est *perdere*. Nam Sol tam corruptionis, quàm generationis auctor est, pestis æquè ac salutis, ut videre est apud Homerum Iliad. primo, idque præcipuè facit in regionibus illis torridis, ut apud Atlantes in Africa, qui propterea Solem detestantur, ut auctor est Mela lib. 1. cap. 7. Quinimo Apollinis nomine Delphis non alium coluere gentes, quàm eum qui Apocalyps. cap 9. vocatur *Abaddon*, quod est, si Græcè interpreteris, ὁ Ἀπόλλων, cujusque filius Æsculapius sub serpentis forma Epidauri cultus. Post Apollinis laudem sequitur & Dianæ, quæ Physicè Luna est, Apollinis soror, ut fabulantur poetæ. Si historicè consideretur, Diana virgo quædam fuit Cressa, Eubuli filia, venationi addictissima, & retium, ut proditur, cassariorum inventrix, quæ post mortem communi nomine cum Diana coli cæpit. Verùm ut Apollines, sic & plures Dianas refert Cicero lib. ultimo de natura Deorum: at omnium novissima illi est, quæ eodem partu cum Apolline ex Jove & Latona nata fertur, quæque templum habuit apud Ephesios augustissimum, cujus meminit Lucas in actis Apostol. cap. 19. Latinis dicitur *Diana*, non quasi Διὸς ἄνασσα, ut Pasori visum, sed tanquam *Diva Iana*. Nam Solem *Ianum*, Lunam *Ianam* dixere veteres. Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα.] Utroque illo nomine unum & eundem Deum designant, nempe Solem. Prius illud etiam ἐπιθέτως accipi potest, ut significet, *splendidum Solem*. Φοῖβος enim Hesychio, καθαρὸς, λαμπρὸς, ἁγνὸς, naturaque sua adjectivum est. Καὶ Ἄρτεμιν.] Sic vocant Græci Dianam, ἀπὸ τοῦ ἀρτεμεῖς ποιεῖν, *quod integros sanosque præstet sui cultores*, tanquam venationis Dea. Macrobius 1. Saturnal. cap. 15. ad Lunam respiciens sic eam vocari scribit,

ſcribit, quaſi ἀιεϱήπμιν, *quod aëra ſecet.* Ἰοχέαιρα.] Sic dicitur, vel ἰὸς χέουσα ἰοὺς, *quaſi tela emittens* ſeu *effundens*, vel ἰὸς χαίρουσα ἰοῖς, *quod ſagittis gaudeat*, ut ſagittaria & venatrix. Si ad Lunam referas, etiam ἰοχέαιρα meritò dici poſſit, tum venatorum reſpectu, qui noctu ad Lunam exire ſolent, cum è luſtris ſuis prodeunt feræ: tum maximè parturientium ergò, quarum acerrimis doloribus mitigandis conferre creditur Luna, præſertim cùm pleno orbe refulget ob humoris tùnc copiam, & lubricitatem uteri. Inde ſagittas Dianæ tribuunt ob dolorum ſcilicet in partu gravitatem. Sic puella proco apud Theocritum, Idyll. 27. Ὠδίνων τϱομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης. *Pariendi doloribus mihi metuo: grave telum eſt Lucinæ.*

15. Ἠδὲ Ποσειδάωνα.] Neptuni quoque laudes à Muſis celebrari ait, cujus divinitatem, & miranda opera, cùm ipſo nomine; tum ſubjectis quibuſdam epithetis declarat poëta. Per *Neptunum* Veteres intelligunt maris præſidem, ſeu ſpiritum illum & mentem divinam, quæ per maria eſt diffuſa, totamque aquæ naturam ac molem à corruptione præſervat: quod quidem nihil aliud eſt, quàm anima mundi per elementa diffuſa, ſicut in animalibus & plantis. Verùm ut multos Joves & Apollines, ita & multi fuere Neptuni temporibus inter ſe diſtincti. quorum tamen antiquiſſimus doctorum judicio fuiſſe videtur unus è Noachi filiis. Nam velut in Saturno Noë, ita in tribus Saturni liberis, qui mundi imperium diviſiſſe dicuntur, adumbrati ſunt tres filii Noë, eorumve poſteri. Porrò ut Semi progenies Septentrionalem & Orientalem Aſiam obtinuit: Chami autem ſtirpi Aſia meridionalis cum Africa ceſſit: ita Iapheto obtigere maris mediterranei inſulæ & continens Europæa, ut in quam ex inſulis ulterius veniretur. Hujus igitur poſteris duplici ſcientia opus fuit: nauticâ, ad transmittendum vaſtum mare; & equeſtri, ut in loca venientes longè lateque patentia, ſed inculta & ſæpe ſylveſtribus, efferis ac venenatis animalibus obſeſſa, celeriùs tutiuſque quàm maxima ſpatia conficerent, donec de locis maximè ſibi idoneis ſatis deſpicere poſſent, eaque inter ſe partirentur. Hanc eſſe cauſſam exiſtimant nonnulli, cur Neptunum, quem Iapetum interpretantur, non nauticæ ſolum rei, ſed equeſtri etiam præfecerint οἱ ἔξωθεν. Poſtea tamen tot prope Neptuni extitere, quot principes inſulares, quemadmodum ex poëtarum fabulis, ſi ad hi-

ſtoriam referantur, non obſcurè cognoſcitur. *Ποσειδάονα.*] D. *Ποσειδάων*, pro communi *Ποσειδῶν*. Julius Scaliger in libro de arte poëtica, ſic vocatum ſcribit, *ὡς δοὺς τὸ πλεῖν πόσιν ἅπασι*, quia potum dat omnibus. Etſi enim aqua marina ob ſalſedinem potabilis non ſit, tamen fontana & fluviatilis & puteana aqua mari originem debent, ut ex Homero, & Eccleſiaſte conſtat. *Γαιήοχον.*] Sic dicitur Neptunus vel *ἀπὸ τοῦ γαῖαν ἔχειν*, quia Neptunus, hoc eſt, mare terram continet humore ſuo: vel *ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γαίης ὀχεῖσθαι*, quod vehatur ſupra terram. Perperam nonnulli *γαιήοχον*, *terræ concitatorem* exponunt, quæ ſequentis epitheti ſignificatio eſt. *Ἐννοσίγαιον.*] Alterum Neptuni cognomen ſic appellatur, vel quod terram fluctibus ſuis concutiat: vel quod terræ motuum auctor eſſe creditur. *Ἔννοσις* & geminata conſonante ob metrum *ἔννοσσις* motum ſignificat, & *γαῖα*, *terram*.

16. *Καὶ Θέμιν*, &c.] Eſt propriè Themis ipſa Juſtitia ſive Dei vindicta bonorum præmiatrix & ſcelerum ultrix, quam virtutem, ut Deam coluerunt priſcæ Gentes, variiſque nominibus appellaverunt. Latinè *jus* ſive *fas* dici poteſt. Templum habuit juxta Cephiſſum Bœotiæ fluvium, ubi & oracula edidit, ad quæ Deucalion & Pyrrha poſt diluvium pro reparatione humani generis ſcitatum adivere, ut Plinius refert lib. 4. cap. 3. Eruditi Themides duas ſtatuerunt, vetuſtiorem quidem alteram, alteram verò Euandri matrem, quæ & *Nicoſtrata* & *Carmentis* dicta eſt. Cicero quatuor recenſet in lib. 3. de natura Deorum. Vetuſtiorem appellat, quam Cælo & Die natam ſcribit, cujus in Elide delubrum ſe vidiſſe refert. Veneris autem nomine ſignificatur phyſicè coïtus ſive generationis deſiderium omnibus animalibus à natura inditum, ad ſpeciei ſuæ propagationem, & conſervationem, de cujus natali & variis nominibus poſtea agetur. Si hiſtoricè conſideretur ſub Veneris nomine Cyprii coluere amicam, vel concubinam Cynaræ regis Cyprii, quem Cecropis ætate, vel paulò poſt vixiſſe ſcribit Apollodorus lib. 3. At Cecrops ille, ut Clariſſ. notat Voſſius, Moſi æqualis fuit. Unde patet antiquiſſimam fuiſſe Deam. Antiquitatem quoque ejus confirmat Seldenus in lib. ſuo de Diis Syris, cum nomen Veneris ab Oriente arceſſit, ex eo, quod Aſſyriis tabernacula, in quibus Veneri virgines dicarentur, nomen haberent, *ſucoth benot*. A *Benoth Benos* ſeu *Venus* formatum credit, facili ב & ו in v migratione. Quod nomen &

pro

pro idolo ipso postea accipi cæpit. Θέμις.] Dicitur Θέμις, ιδος & ιος. Αἰδοῖον.] Ion. αἰδοῦς ἀξίαν, τιμίαν. Scribit Gellius lib. 14. *Imaginem Iustitiæ fieri solitam forma atque filo virginali, adspectu vehementi & formidabili, luminibus oculorum acribus: neque humilem, neque atrocem, sed reverendæ cujusdam tristitiæ dignitate.* Ἐλικοβλέφαρον.] Sic Venerem appellat, vel *à nigris superciliis.* Nam ἑλικὸς, *niger*, & βλέφαρον, *palpebra, supercilium*: vel ab iisdem *curvis* & *arcuatis.* Ἕλικες in vitibus sunt capreoli. Ex parte formosam intelligit. Ἀφροδίτην.] Sic Venus dicta, quod è spuma maris nata fingitur. Ἀφρὸς enim *spuma.* Aristoteles 2. de generat. animal. ideo hoc fictum scribit, quod semen genitale sit ἀφρῶδες, id est, *spumosum*, qua ratione etiam ipsum semen album est, ut spuma. Sunt quibus Ἀφροδίτην dici placet, quasi ἀφροσύνην. Sic adulterium suum excusat Helena apud Euripidem in Troade: Καὶ μῶρα inquit, πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς, καὶ τἄνεμ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς. Videatur Aristoteles in Rhetor. Aristophanis Scholiastes in Nebulis, & Daniel Heinsius ad Hesiodi ἔργα καὶ ἡμέρας.

17. Ἥβην τε, &c.] Hebe filia Junonis fingitur à poëtis absque patre, & Dea juventutis. Ἥβη enim Græcè *pubertas* & *lanugo.* Apud Sicyonios, & in Phliunte pro Dea habita est, ut testatur Strabo lib. 8. Latinis *Iuventa* vel *Iuventas*, vel etiam *Iuventus* nuncupatur. Neque enim est quod Grammatici illa nomina sollicitè distinguant, cum sæpe ea confundantur à poëtis. Hebes sive Juventutis ædem Romæ in circo maximo dedicavit Licinius Lucullus duumvir, ut testis est Livius. De ea sic Eustathius ad Iliad. δ. Dicitur *Hebe Diis sedentibus apud Iovem in aureo pavimento nectar infundere aureis poculis. Per θεοὺς, sidera intelligit Homerus ἀπὸ τοῦ θεῖν, à currendo seu movendo sic dicta. Diis autem Hebe nectar infundit, tanquam Iovis pocillatrix, quoniam astra semper quasi nova sunt & recentis fragrantiæ. Iovi assident Dii, hoc est, fato, cùm fatorum conscia sint sidera. Per aurea pocula, quibus se mutuò excipiunt Dii, sympathiæ & consentientes astrorum virtutes significantur. Aureum pavimentum est cælum.* At paulò aliter fabulam exponit Cicero Tuscul.quæst.lib.1. Itemque Natalis Comes lib. 2. mythologiæ cap.5. de quibus uberior sese offeret differendi campus, ubi nativitatem ejus refert Hesiodus. Dione verò una est ex Nymphis, Oceani & Thetyos filia, Veneris mater ex Jove, quàm à pulchritudine commendat poëta. Ab hac Venerem

Dioneæum cognominat Virgilius 3. Æneid. Et Eclog. 9. Cæsarem quoque appellat *Dioneum* poëtica adulatione, quia genus suum referebat ad Æneam Anchisæ & Veneris filium. Cur autem Oceani & Tethyos filia esse fingatur Dione, postea dicetur, ubi χθόνιον Deæ describit poëta. Χρυσοστέφανον.] Εὔμορφον à corona muliebri ornamento, quæ compacta sit ex auro, & lapillis pretiosis.

18. Ἠὼτ', &c.] Tres hic Deos commemorat poëta, Auroram, Solem & Lunam temporis diurni nocturnique præsides. Est autem Aurora primæ partis diei præses, sive Dea quâ gaudet mortale genus, ut in hymnis suis canit Onomacritus. Cùm enim manifesta & eximia lucis matutinæ, solis præsertim Lunæque beneficia in genus humanum intuerentur Veteres, perennesque siderum motus suspicerent, animata esse credidêrunt, proque Numinibus habuerunt, quæ tot fabulis & nominibus implicarunt, ut non idem de iis senserint Gentes. Sed de horum Deorum natalibus infra pluribus differendum. Ἠῶ.] Dicitur ἠὼς vel Doricè ἀὼς, ab αὔω τὸ λάμπω, *luceo*, quasi αὔως, quod Æolicum est pro ἄως. Ἠέλιον.] Ἥλιον. Sunt qui nomen illud derivent, vel ab Hebræo הֵל, quo splendor denotatur, vel ab אֵל, *quod unum* est ex nominibus Dei. Certè ἦλ esse Solem, ostendit Servius, ubi de Belo Phœnice agit: *Omnes*, inquit, *in illis partibus Solem colunt, qui ipsorum lingua Hel dicitur, unde & ἥλιος*. Μέγαν.] *Luminare majus* vocatur à Mose Genes. 10. quod non intelligendum de quantitate molis, sive essentiæ, sic enim minor fuerit reliquis stellis: sed partim usu & administratione luminis quod copiosius ad nos diffundit: partim specie sua, & opinione nostra, ut scribit Junius ad locum illum. Σελήνην.] Sic dicitur, ὡς ἀπὸ τὸ σέλας ἀεὶ νέον ἔχειν. Quod lucem semper novam habeat. Quanquam alii compositam vocem esse negent. Syri & Phœnices Astarten & Baaltin dixere, hoc est cæli dominam seu reginam, quam & religiosissimè coluerunt, ut ex Jeremia constat cap. 44. Itemque Eusebio lib. 1. de præparat. Euangelica. Vide Seldenum Syntagm. 2. cap. 2. Sed de hac Syderum regina pluribus alibi dicendum.

19. Λητώ τ', &c.] Latona Cæi Titanis filia dicitur, quæ Apollinem & Dianam ex Jove peperit. Cæus è Cælo natus esse fingitur, quoniam, ut Physiologi exponunt, omnium bonorum pater, ac mens divina, cunctis quæ sunt ac vigent, suam bonitatem impertit, neque quicquam est boni, quod non à divina

boni-

bonitate proficiſcatur. Platoni autem Latona eſt materies univerſi, quæ Λητὼ ſive Latona vocata eſt, ἀπὸ τῆ λήθεω, verſa aſpirata littera in tenuem : vel quod antequam lux foret, omnia in tenebris delituerint: vel quia, ut Platonici volunt, rudis illa, indigeſtaque moles innumeris latuit ſeculis, uſque dum mundi ille architectus omnibus in orbem redactis, ſingulis ſuum tribuit decus. Verùm de Latonâ fuſiùs, ubi generationem ejus exhibet poëta. Sequitur Japetus qui à poëtis fingitur Cœli & Terræ filius. Ferunt hunc Aſiam uxorem duxiſſe, ex eoque Heſperum, Atlantem, Epimetheum, & Prometheum ſuſcepiſſe. Sed revera non alius fuit Iapetus, quam Japhet, filius Noachi, Europæorum patèr. unde *audax Iapeti genus* dicimur ab Horatio lib. 1. Od. 3. Proclus verò Japeti nomine φυσικῶς intelligit celeberrimum cæli motum, & hujus univerſi, Græcumque eſſe putat ἀπὸ τῆ ἰέναι καὶ πίπτειν, à *motu* ſcilicet, & *volatu* : ſed fallitur, cum origine Hebræum ſit, de quo Geneſ. 5. Saturnus ſecundum fabulas Cæli & Veſtæ filius eſſe traditur : quo nihil aliud volunt priſci Sapientes, quam tempus, quod eo nomine intelligitur, cum cæli aſtrorumque agitatione & motu cæpiſſe. Hinc ſenem eum, & falcatum & detecto capite, nec non laceris veſtibus finxere, quod tempus terit, denudat ac demetit omnia, quæ nata ſunt. quod & nomen ipſum indicare videtur. Nam κρόνος teſte Macrobio vocatur immutata littera, quaſi χρόνος, quod auctor eſt temporum. Qui hiſtoricè Saturnum conſiderant, partim Adamo, partim Noacho nomen accommodant. Adamo quatenus aureum ſub eo ſeculum extitiſſe, & juſtitiæ paciſque ſtudium viguiſſe fama eſt : Noacho, quia orbis imperium inter ſe diviſerint tres liberi ejus, quod & totidem Noachi filiis examuſſim optimè quadrat. Nec aliud ſibi vult Saturni nomen, quod non à ſatione factum, ut ſolùm Latinè gnaris videtur, ſed ex Hebræo *Sathar*, quod eſt, *latere*, ut Saturnus idem ſit, quod *Latius*, *à latendo*, quoniam divini mandati prævaricator Adamus *agnito pudore nuditatis ſuæ ſe abſcondit à facie Domini, latebraſque quæſivit*, ut legere eſt Geneſ. cap. 3. verſ. 8. Sed de his alibi. Ἀγκυλομήτεω.] Saturnus ita vocatur quia tempus, quod eo nomine deſignatur, *obliqua*, id eſt, multa & varia conſilia ſuggerit, homineſque callidos reddit. Ex ἀγκύλος, id eſt, *obliquus*, & μῆτις, *conſilium*, βουλή.

20. Γαῖάν τ'.] Poſt Solem, Lunam, & Stellas, prima ex Elementis Terra divinos accepit honores, proque Dea habita eſt, in qua

in qua Veteres universam coluere Naturam. Nec mirum, si miseri mortales ab æthereis corporibus prolapsi etiam sint ad cultum Telluris. Etenim uti in cælis Sol, & sidera continuò se ingerunt in sensus: ita in partibus mundi inferioribus primò oculis & corporis & mentis eximia Telluris se bona offerunt. Quocirca principem illi inter elementa locum tribuêre. Et Plato Terram vocat Deorum antiquissimam. Quid quod veterum omnium opinio fuit, Terram esse antiquam matrem, quam Cælo nuptam dixere, quia, ut in rerum generatione cælum refert marem: sic Tellus habita est alma mater. Et cùm corpora omnia naturalia, omniaque elementa ex se invicem gignantur, quibus omnibus prope sedes est tellus, eam merito Deorum ac hominum parentem vocarunt. Hæc autem Dea à Phrygibus sub nomine *Rheæ, Cybeles*, culta: ab Ægyptiis *Isidis*: à Græcis & Romanis nomine Cereris, Junonis, Vestæ, de quibus passim legere est apud profanos scriptores. Terræ subjungit Oceanum, qui Cæli & Vestæ filius, maris Deus creditur & maritus Tethyos, fluviorum fontiumque omnium pater. Propriè tamen Oceani nomine intelligitur vastissimum illud mare, quo universus ambitur terrarum orbis. unde & μέγαν appellat poëta. Nomen accepit ab antiquitate. ὠγύδιον Hesychius παλαιὸν interpretatur. Oceanum quippe Orpheus, & omnes antiquorum Theologi principium ortus Diis & rebus extitisse ajunt, quia, ut sensit Thales, nihil sine humectatione nascitur, aut putrescit, atque omnes elementorum qualitates, quas Deorum nominibus appellarunt, ex humore nascuntur: tum censuit etiam antiquitas ex hoc elemento nata esse alia tria, ex parte crassiore in se ipsum compactâ, terram: ex subtiliore, aërem: rursus ex aëre ignem fieri. De quibus suo loco fusius. Nox quoque non parvo in honore fuit apud antiquos, quam Deorum omnium antiquissimam crediderunt, cùm omnes locos ante Deorum ortus occuparit, & informem materiem, quæ Chaos dicta est. Quippe antequam Sol & Cælum fieret, nulla erat lux, quam idcirco ex Erebo & ab inferis venire finxerunt, cùm terram semper circumeat: nam sole inferiore cæli parte sub terra occultato, apud nos umbram esse terræ, necesse est, cum nihil sit nox, quam umbra terræ. De cujus item genealogia in sequentibus agit poëta.

21. Ἄλλων τ'.] Est hic conclusio superiorum unà cum digressione ad opus institutum. Præter Deos jam memoratos:

etiam

etiam alios esse ait, quorum laudes & beneficia celebrent Musæ. Neque enim omnes se hic recensuisse innuit, qui cùm Musis, ut Deabus sint noti, in sequentibus referre satius ducit. Idque facit poëta, ut scopum attingat sibi ab initio propositum, qui est, ostendere, qua ratione & ipse à Musis edoctus poëta evaserit, utque Dearum instinctu carmina sua conscripserit, præsertim hanc Theogoniam, ne fides tanto operi derogaretur apud mortales. Gloriatur ergò vates noster, se cùm à patre missus esset ad pascendas oves, sub Helicone Musas vidisse, ab iisque laurum accepisse, qua degustata, hausta que Hippocrenes unda repente poëta evaserit. Quò respiciens Persius, sed modestiùs de seipso sentiens, deridere videtur Hesiodum, ejusque similes, qui nihil præter Heliconem, Pirenen, cæterasque Musarum sedes in ore haberent, cùm inquit:

Nec fonte labra prolui caballino:
Nec in bicipiti somniasse Parnasso
Memini, ut repente sic poëta prodirem.

Lucianus quoque in Dialogo, qui ab Hesiodo inscriptus est, eo ex loco insultat poëtæ, tanquam φορμῷ, & πεζοβολίᾳ, quod à Musis artem suam accepisse jactitaret. Nec aliud in animo habuit Naso, cùm in primo de arte amandi, scripsit:

Nec mihi sunt visæ Clio, Cliûsque sorores
Pascenti pecudes vallibus Ascra tuis.

Amolitur à se suspicionem, qua laborabat Hesiodus, quaque hodie laborant poëtastrorum non pauci, qui glorioso titulo, sed falso *laureatos* se appellant. Cujusmodi homines antiqui γηησιόδους vocarunt, hoc est, ἀπαιδεύτους, καὶ ἀλαζόνας. *Laureata mendicabula* scitè eos appellat Heinsius noster, cujus elegantissimi in hos extant jambi:

Δύσηνε, Γ'ήνε κἀπίπηλα θρέμματα,
Λιμῷ πολεῖς ἀναιδίζεσθον γλίσ-
Ἄνδρες φρενῆρες, οἰνοπλῆγες, οἵ αἰεὶ
Σίβυσι Μούσης, ὥστε δρυοπώλιδας.

Docetur item exemplo Hesiodi, non nisi vigilantibus & officium suum strenuè facientibus adesse Musas. Ἀθανάτων.] Θεῶν. Γένος γλίσ-.] *Sacrum*, vel *augustissimum genus*. Αἰὲν ἰόντων.] Αἰεὶ ὄντων, quod ἐξηγητικὸν est epitheti præcedentis ἀθανάτων.

22. Αἵ νύ.] Musæ. Ἡσίοδον.] Id est, me vilem & abjectum opilionem. De seipso loquitur poëta, tanquam de alio. Ἀσιδλώ.] Id est, πλὴν ποιητικῶ.

23. Ἄρνας

23. Ἄρνας ποιμαίνοντα.] Poëtam ſe factum ait, cùm oves paſceret ſub Helicone, quod inſecuta ætas accepit, quaſi dixiſſet, ideo poëtam evaſiſſe, quod in Helicone eſſet verſatus, verum, ut rectè notat Caſaubonus ad Perſii prologum, ſicut ægroti in Æſculapii, vel Apollinis templis incubare ſolebant, ut inſomnia captarent, quibus morborum remedia præſcribi credebant: ita Veteres eum morem & ſuperſtitionem ad ſuos illos tranſtulerunt montes, ſibique perſuaſerunt, eos, qui in illis montibus ſomniaſſent, repente poëtas exiſtere. Sic & Propertius lib. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbra,
Bellerophontæi quà fluit humor equi:
Reges Alba tuos, & regum facta tuorum,
Tantum operis nervis hiſcere poſſe meis.

24. Τόνδε, &c.] Sequitur προσφώνησις, qua Heſiodum primò & ſponte ſua affatæ ſunt Muſæ. Eo ſignificat poëta, ſe à Muſis dilectum & quaſi ſelectum fuiſſe præ cæteris ad hanc Theogoniam conſcribendam, ſimulque docet poëſin donum eſſe cælitus proveniens, nec niſi divino afflatu canere poëtas. Per Muſas ars poëtica comprimis intelligitur, quæ cùm ex altiſſimo Helicone, hoc eſt, cælo in homines dimanet, filiæ Jovis perhibentur. Hinc Muſicam, ut divinam ſcientiam commendat Pythagoras teſte Strabone: nec alia de cauſſa Muſæ *Olympiades* dictæ, hoc eſt, cæleſtes, quàm quod è cælo naſcantur poëtæ. Τόνδε.] Τοῦτον, & hoc pro τῶνδε. Προίηται.] Τοποθέτου, Πρὸς μῦθον ἔειπαν.] Hyperbaton, ἀντὶ δ' ἐποιήσαν μύθῳ, id eſt, τῷ λόγῳ.

25. Κῦρα Διός.] Muſarum periphraſis.

26. Ποιμένες.] Continetur his verſibus oratio ἐλεγκτική, qua non inſcitiæ modò & ſocordiæ redarguunt paſtores Muſæ, ſed & eorum refellunt præconceptam opinionem, qua non niſi falſa & ficta à Muſis, & conſequenter à poëtis proficiſci credebant. Etſi enim vates ſæpe fabuloſa loquantur & ſcribant, non tamen ſemper fictionibus indulgent: eſt etiam quando vera pronunciant, veraque à Muſis edocti mortalibus noſcenda proponunt. Eſtque hic elegans προσωποχαρία ab officio, vita, & moribus paſtorum, quibus ſubditur ἀναιρεσις ſive refutatio objecti criminis. Sequitur deinde epilogus ſive clauſula orationis, & Muſarum ἀξίωσις: nec non donum ſibi à Deabus oblatum, nempe ſceptrum è lauro, ſive laureus

reus ramus: quo velut ſymbolo deſignare voluerunt Muſæ, regnum, ſive principatum inter vates habiturum aliquando Heſiodum. Ποιμένες] Opiliones intelligit. Ἄγραυλοι.] Οἱ ἐν ἀγρῷ αὐλιζόμενοι. Ἐλέγχεα.] Vox ἔλεγχος præter alia etiam ſignificat *dedecus*, ἀπὸ τοῦ ἐλέγχειν, quod eſt, reprehendere, quaſi dicat, homines peſſimi & omni reprehenſione digni. Γαστέρες.] Objiciunt Muſæ paſtoribus, quod ventris ſolummodò curam haberent, neque ſaperent ea quæ cæleſtis & divinæ ſunt veritatis. Οἶον.] *Μόνον.*

27. Ἴδμεν.] Dor. pro ἴσμεν, quod κατὰ συγκοπὴν factum ex ἴσαμεν. In ſequenti verſu ὄ pro καὶ poſitum. Ἐτύμοισιν.] Ion. ἐτύμοις, id eſt, τοῖς ἀληθέσι.

28. Εὖτε.] Ὁπότε. Ἀληθέα μυθήσασθαι.] Τὰ ἀληθῆ εἰπεῖν. Scriptum quoque, ut Scholiaſtes monet, γηρύσασθαι, quod idem valet.

29. Ὡς.] Οὕτως. Ἀρτίπεπλα.] Αἱ τὰ ἄρτια λέγουσαι, *quæ recta & vera loquuntur, veridicæ.*

30. Καὶ μοι σκῆπτρον.] Τὸ σκῆπτρον propriè baculus ſeu ſcipio cui innitimur, à σκήπτω, *nitor*, *incumbo*. Hic ſceptrum ſive virga regia. Δάφνης.] Lauri meminit, vel quod πολύδαφνον eſſet mons Helicon: vel quod Apollini ſacra laurus: vel denique quod laurus conferat ad vaticinia. Unde & Lycophron δαφνηφάγον appellat vatem. Ἔδον.] Pro ἔδοσαν Bœoticè. Ἐριθηλέα.] Dicitur ἐριθηλὴς, quaſi λίαν θάλλουσα, hoc eſt, ἀειθαλὴς, ſemper enim viret laurus. Quo epitheto carminum deſignatur immortalitas. Ὄζον.] Κλάδον.

31. Δρέψασθαι.] A δρέπω vel δρέπομαι, *decerpo*. Θηήσατο.] Θαυμαστὸν, à θηέομαι, *admiror*, vel *cum admiratione ſpectо*, quod Ionicum eſt, ex θηάομαι, τὸ βλέπω. Ἐνέπνευσαν, &c.] Narrat poëta, quod non ſolùm Muſæ laureum ei obtulerint ramum, tanquam poëticæ excellentiæ quoddam inſigne, ſed quod unà quoque vocem ei inſpirarint divinam, qua quæ à Muſis audiendo perceperat, aptè hominibus decantare poſſet. Quod & ad potum Hippocrenei fontis referunt alii. Sic Alcæus in epitaphio poëtæ noſtri:

Τοίλω γὰρ ἐν γήρᾳ ἀπέπνευσεν, σοφίαν Μουσῶν
Ὁ πείσους καθαρῶν γλυκυπώματος λιβάδων.

Eadem legas & apud alios. Deinde exponit poëta, quænam ſint ea quæ à Muſis audivit, nimirum res futuras & præteritas, ut oſtendat poëſin ſimilem eſſe vaticinio, cùm futura prædicere

cere non propriùm ſit poëtæ, ſed vatis. Cavillator Lucianus in ſua cum Heſiodo velitatione poëtam noſtrum vanitatis arguit & mendacii, quod cùm jactaverit ſe à Muſis accepiſſe facultatem canendi præterita & futura, nihil tamen de futuris, quod quidem extet, vaticinatus fuerit.

32. *Αὐδλὼ ϑείλω.*] *Θείαν φωνὴν.* Sic carmen vocat, vel divinitus inſpiratum; vel eximium. *Αὐδὴ*, ab *αὔω*, *clamo*. *Ὥς τε κλύοιμι.*] Alii, *ἵνα κλείοιμι, ut celebrarem*, ſed cùm ſic modulus non conſtet, legendum potiùs, *ὡς κλείοιμι*, cùm infra quoque eo verbo utatur poëta. *Ἐκατόμφα.*] *Ἑκατόμφα. Πρὸς τ' ἰόνϛα.*] *Καὶ πὶ ϖρὸς ἰόνϛα.* Tmeſis.

33. *Καὶ μὲ κέλονθ'.*] *Προῤῥήσεως* Muſarum, quo juſſerunt Heſiodum conſcribere hanc Theogoniam, & ſuas quàm maximè laudes celebrare. Deinde proverbiali locutione velut intempeſtivam hanc orationem ſuam, & à propoſito alienam redarguit poëta, correctione quadam utens, qua ſuum in ſcribendo inſtitutum retardare aut ſiſtere velle videtur, quaſi dicat: *quorſum attinet hæc antiqua & obſcura commemorare de Deorum generatione?* quod perinde eſt, ac ſiquis narrare inſtituat, quo pacto homines primùm è quercu, vel petris fuerint prognati. *Κέλονϖ.*] Pro *ἐκέλονϖ*, à *κέλομαι*, pro *κελεύω*. *Μακέϛων.*] *Θεῶν. Αἰὲν ἐόνϖων.*] *Ἀεὶ ὄντων, ἀθανάτων.*

34. *Πρῶϑόν τε κ᾽ ὕϖϛερον.*] *Primò & poſtremò*, hoc eſt, ſemper. *Ἀείδειν.*] *ᾄδειν.*

35. *Τίη.*] Pro *τί*, poët. *Ταῦτα.*] Scilicet *ῥήματα συμφέρα λέγειν. Περὶ δρυῒ.*] *Circa quercum aut petram verſari* dicitur, qui antiqua nimis conſectatur, & ab omni hominum memoria longè remota, ut ſunt Deorum generationes. Vide Chiliades Eraſmi. *Δρῦς* autem quercus eſt, *unde homines nati durum genus*, ut fabulantur poëtæ. Interpres Homeri, qui vulgo Didymus putatur, Odyſſ. τ. *ἀπὸ δρυὸς παλαιφάτου*, ſubdit, *ϖερὶ ἧς παλαιὰ μυθολογοῦσι*, de qua fabulæ ferunt, veteres fuiſſe è quercu & rupe proſeminatos, quia partus ſuos in ſpeluncis & cavis arboribus reponebant enixæ mulieres: vel potiùs *ἀπὸ τὸ τοὺς πάλαι ἀνθρώπους ἐϖὶ ταῖς ἐρημίαις τῶν μίξεων ποιεῖσθαι πλησίον δρυῶν καὶ πετρῶν.*

36. *Τεύνη*, &c.] Seipſum alloquitur & exhortatur poëta, ſine mora ulla ab ipſis Muſis exordiatur, quæ concordi voce Jovis animum oblectant in cælo, canentes non modò res præſentes, ſed & præteritas & futuras. Idque facit poëta, ut Theogoniam

goniam ſuam Jovi quoque & Diis cæleſtibus gratam eſſe declaret. Jovis verò animus recreatur, cum canuntur ea, quæ Deorum ſpectant in genus humanum beneficia. Sic à veteribus factitatum eſſe teſtatur Apollonius lib. 1. Argonaut. ubi de Orpheo loquitur vate antiquo. Similiter Maro, de Jopa citharædo, ubi convivium deſcribit Didonis, lib. 1. Æneid.

Hic canit errantem Lunam, Soliſque labores,
Vnde hominum genus & pecudes: unde imber & ignes.

Quin & Homerus etiam convenire exiſtimavit, ut heroum animi ſeveris & decoris cantibus acuerentur, quo ſæpius revocatis in memoriam præclaris virorum illuſtrium rebus geſtis, mox inſtructi & accenſi cum hoſtibus dimicarent. Fuit enim cantorum & poëtarum antiquorum inſtitutum, ut ſe, non ſolùm animorum moderatores, ſed & morum magiſtros cum ſuavitate profiterentur. Hinc Græciæ civitates liberis ab initio prima adoleſcentiæ rudimenta poëticen tradiderunt, non illam quidem nudam, & omni ſpoliatam voluptate, ſed caſtam & moderatam. Quare ne parum relligioſus videretur Heſiodus, ſeipſum exſtimulat, ut à Muſis exordium capiat, tanquam vatum omnium præſidibus, rerumque quas ſcripturus eſſet, optimè gnaris. Neque enim etiam beatæ mentes in cælo ullis præterquam divinis encomiis vacant, ſoliuſque Dei creatoris ſui & redemptoris præconia intonant. Vaticiniorum quoque præſides & largitrices creduntur Muſæ, cum & inſtinctu earum futura prædicant vates, & ipſa poëſis vaticinio ſimilis ſit. Denique vocibus inter ſe concordare dicuntur, cùm nihil aliud ſit Muſica, quàm diverſarum vocum, numerorumque apta & concinna modulatio & concentus, cujus tanta eſt vis credita, ut ſummum ſit in adverſitatibus ſolatium, nec leve incitamentum ad res honorificas, tum & efficax remedium adverſus omnes voluptatum illecebras, ut fuſius ſuo dicetur loco. Τωὶν.] Dor. pro σὺ. Μυσάων.] Æol. Μυσῶν. Ταί.] Ion. αἵ. Præpoſitivus articulus loco poſtpoſitivi.

37. Ὑμνεῦσαι.] Dor. ὑμνῆσαι. Ἔντοσθ' Ὀλύμπου.] Pro ἐν τῷ ἱερῷ.

38. Εἰρεῦσαι.] Dor. εἰρῆσαι, hoc eſt, λέγουσαι, tanquam ab εἴρω, vel εἰρέω, τὸ λέγω. Τὰ ἐόντα.] Τὰ παρόντα.

39. Φωνῇ ὁμηρεῦσαι.] Ὁμοῦ τῇ φωνῇ εἴρουσαι, ἅμα, συμφωνοῦσαι, ab ὁμηρέω, *in unum convenio*. Τῶν δ' ἀοιδάων.] Muſas tanta ſuavitate in cælo canere aſſerit, ut etiam ipſa cæleſtis fa-

brica, Joviſque domicilium inde reſonet, atque exhilarari quodammodo videatur. Eo Muſices admirandam vim atque ſuavitatem adumbrare voluit Heſiodus, quæ tanta eſt, ut non Deos & homines modò, ſed & cælum, ſidera & res inanimæ virtutem ejus perſentiſcant. Quod & exemplis Orphei & Amphionis ſcitè deſignarunt poëtæ, quorum alter non bruta tantum animantia, ſed & arbores moviſſe dicitur: alter ſaxa & lapides in muros traxiſſe ſono teſtudinis & prece blandâ, ut loquitur Flaccus in Arte Poëtica. Τῶν δὲ.] Τύπων δὲ, Muſarum. Ἀκάμαντος αὐδή.] Laudat Muſas à ſuavitate & aſſiduitate cantus. Ρεῖα.] Pro ῥέουσιν, & hoc ἀντὶ τοῦ ῥεῖ poſitum. Eo verbo copioſam & mellitam dicendi facultatem tribuit Muſis. Sic & de Neſtore ſuo Homerus in primo Iliad. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

40. Γελᾷ δέ.] Schema γλυκύτητος, ἀντὶ τοῦ ἠχεῖ, *Ridendi* verbum ad res inanimas ſcitè transfertur.

41. Ζηνός.] Διός. Εὐρυόπτοιο.] Gen. Ion. pro εὐρυόπτου. epitheton Jovis, ab εὖρος pro λίαν & ὄπτω, ſonitus, quaſi *graviter ſtrepentis ob tonitrua.* Θεῶν.] Θεῶν. Ὀπί.] Φωνῇ. Λειριόεσσαν.] Τὸ λείριον, ut docet Euſtathius, non modò lilium ſignificat, vel narciſſi ſpeciem, ſed & quemlibet florem. Hinc λειριόεις, pro ἀνθηρός. Cùm verò flores ſint molles, ac grati odoris, ὄπα λειριόεσσαν vocat poëta, *vocem ſuavem & delectabilem*, qualis eſt Muſarum harmonicè canentium.

42. Σκιδναμένη.] Διαχεομένη. Σκίδνημι, *diſpergo.* Κάρη.] Κάρηνον, *caput, vertex montis.* Νιφόεντος Ὀλύμπου.] Olympus pro cælo. Non quod nives ſint in cælo, ſed reſpicit poëta ad Olympi Theſſaliæ montis ſic propriè dicti altitudinem, in cujus vertice perpetuæ ſunt nives.

43. Αἱ δ' ἀμβρόσιον.] Nunc ὑπόθεσιν ſive argumentum Muſicæ cantionis proponit, quod eſt Deorum & Gigantum ortus celebrare. Docet autem poëta, Terram & Cælum univerſos progenuiſſe Deos. Cùm enim corporibus omnibus naturalibus, omnibuſque quæ ex ſe invicem generantur, elementis, veluti ſedes ac matrix ſubſternatur tellus, non mirum, ſi Terra Deorum ac hominum mater à Gentibus fuerit credita. At cùm terra nihil concipere, aut producere poſſit abſque cæli ſoliſque influxu, hinc Titanis, aut Cæli uxorem eam eſſe finxerunt. Nec ſine cauſſa duobus hiſce corporibus, tanquam antiquiſſimis principatum tribuêre Veteres, cùm ipſe Deus univerſi conditor

ditor primo die crearit cælum & terram, ut teſtatur Ἡσίοδος Moſes, ex quibus poſtea proceſſerint, & ornatum ſuum acceperint reliquæ mundi partes. Cælum itaque priſci conſiderarunt, ut marem; terram, ut matrem, quæ cæli ſoliſve excitata calore ſemina ex omnibus elementis derivata in ſe recipit, rerumque omnium procreatrix eſt. Hinc tanta Deorum Dearumve turba exorta, ſinguliſque mundi partibus à Gentilitate præfecta, ut ſupremum illud Numen, quod totum comprehendere non poterant, per partes & quaſi membratim colere viderentur, ut loquitur Maximus apud Auguſtinum in lib. de Civitate Dei. Αἱ δ'.] Αὗται δὲ, Muſæ. Ἄμβροτον.] Id eſt, *divinam*, ad diſtinctionem vocis humanæ: vel *immortalem*, ab effectu quod carmina à Muſis dictata immortalitati conſecrent. Fit ἄμβροτος ex α privante & βροτὸς, inſerto μ, plenioris ſoni cauſſa, pro ἄβροτος. Ὅσσαν] Φασὶ.

44. Θεῶν γένος.] Eſt hic Synizeſis ſive coalitio vocalis brevis & longæ in voce γενῶν: vel Pæon ſecundus pro dactylo poſitus. Αἰδοῖον.] Αἰδοῦς ἄξιον, τίμιον. Κλείουσιν.] Ὑμνοῦσι, Poët. Ἀοιδῇ] ὨΙδῇ.

45. Ἐξ ἀρχῆς] Hæc ad ſequentia referunt alii, & poſt ἀοιδῇ, ponunt inciſum. Γαῖαν.] Ἡ γῆ. Οὐρανόν.] Cælum vel Cælus. Ἔπλεν.] Ἔπλευσεν.

46. Τῶν.] Τούτων. Ἐγένοντο.] Ἐγενήθησαν. Δωτῆρες ἐάων] Sic Deos vocant poëtæ à ſuis in genus humanum beneficentiis. Ἐάων] Ἀγαθῶν. Τὰ ἑὰ ſunt, quæ quiſque habet veluti ſua, à quo ἐάων pro ἑῶν, per pleonaſmum ϝ α, & ſpiritu aſpero in tenuem verſo Æolicè.

47. Δὸς πρέσβιστον.] Secundum cantionis Muſicæ proœmium Jupiter eſt, Deorum omnium & hominum pater, ut beneficentiſſimus, ita & potentiſſimus. Sic & Onomacritus, in hymno Jovis:

Iupiter omnipotens eſt primus & ultimus idem:
Iupiter eſt caput, & medium: Iovis omnia muntus.

Jovis nomine, (quod ex Hebræo *Iovah*) cælum intellexerunt antiqui, quem *Olympum omnipotentem* vocat Virgilius lib. 10. Alii *animam mundi* eſſe crediderunt, quæ Platonicorum fuit ſententia. Hunc Jovem non hominum duntaxat, ſed & Deorum patrem appellat Heſiodus, quia cùm omnium rerum humanarum & productio, & adminiſtratio ipſi attribuatur, ut à munificentia pater, ita à ſapientia in hac rerum univerſitate

vocatus est rex. Hinc passim ab Orpheo, & Homero antiquissimis poëtis vocatur πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Romani Opt. Max. nuncuparunt Jovem, quo dicendi genere summa Dei bonitas & imperium in res universas designatur. Δεύτερον.] Ἐκ δευτέρου. Αὖτε.] Πάλιν. Ζλῶα.] Δία.

48. Υμνεῦσι.] Υμνοῦσι. Λήσουσιν ἀοιδῆς.] Hic αι diphthongus corripitur sequente consona, quod licet rarius fiat, tamen à poëtis subinde factum esse pluribus ostendit Casaubonus ad Theocritum, quod & de diphthongo οι verum est, non in ratione accentuum duntaxat, sed etiam re metrica, ut nihil hic sit mutandum.

49. Ὅσσον.] Ὅσον. Φίρτερ.] Ἄμεινον. Κρείττων.] Τῷ κρείττονι, Dialysis.

50. Αὖθις.] Post Jovis Opt. Max. laudes, etiam hominum, Gigantumque progenies à Musis celebratur. Finguntur Gigantes Telluris filii, celsissimæ staturæ, & Draconum pedibus in Deorum perniciem creati, ut superis scilicet bellum inferrent, Jovemque de cæli possessione dejicerent. Macrobius lib. 10. Saturnal. cap. 20. Gigantes non alios fuisse credit, *quàm hominum quandam impiam gentem, Deos negantem, & ideo existimatam Deos pellere de cælesti sede voluisse.* Physiologi verò interpretantur Gigantes esse spiritus terræ inclusos, qui dum exitum non inveniunt, fractis interdum altissimis montibus vi erumpunt, & frusta ipsa quasi in cælum ejaculantur. Hos poëtæ in campis Phlegræis cum Diis congressos fabulantur, sed partim Jovis fulmine, partim Apollinis, & Dianæ telis confixos cecidisse, aliosque sub Ætna monte, alios sub Mycone & Lipara insulis sepultos jacere: nonnullos etiam in Tartarum detrusos impietatis suæ pœnas luere. Sacra Scriptura quatuor Gigantum genera nominibus distincta recenset, quos *anschehascem*, id est, *viros nominis* appellant Hebræorum filii. Inter hos familiam ducunt *Nephelim*, qui cum Hevæis habitarunt, dicti quasi, *grassatores*, propter rapinam. Sequuntur *Emim*, inter Jebusæos, Moabitas & Ammonitas clari, quos gentili nomine *Zamzummim*, quasi *formidabiles* propter violentiam nominarunt. *Enacim* inter Hethæos fama celebres vixere, quasi *torquati* ab ostentatione opum sic dicti. Sunt denique *Raphaim*, qui sedes habuerunt inter Amorrhæos & Palæstinos, nomine sumpto honesto, quod *servatores* & *curatores* essent. Tot monstris olim oppressa fuit Ecclesia Dei. Nec defuerunt posterioribus

ribus ſeculis viri ſuperbi, poteſtate & honoribus inflati, virtutis & honeſtatis inimici. Unde apud poëtas invaluerunt nomina Titanum, Cyclopum, Centaurorum, aliorumve, qui cum Hebræorum nominibus & factionibus conferri debent. De Gigantum origine variæ circumferuntur opiniones. Alii illos Titani & Terræ filios fuiſſe ſcribunt: alii ex ſanguine Titanorum à Jove interfectorum eſſe natos ajunt. Heſiodus ex ſanguine Cæli amputatis illius à Saturno virilibus genitos eſſe infra tradit. Joſephus verò in antiquitatibus Judaicis contendit eos ex Dæmonum coitu cum mulieribus fuiſſe procreatos: cui opinioni & Lactantius argumento ex ſacra hiſtoria deſumpto aſtipulari videtur. Sed beatus Auguſtinus, cæterique recentiores Theologi meritò iſtam rejiciunt ſententiam, quod dæmones cum mulieribus verè coire non poſſint. Ad ſcripturæ locum quod attinet, quem ex Geneſ. cap. 6. verſ. 2. allegant nonnulli, ſic exponitur, ut per *filios Dei*, non Angelos intelligant, ſed Sethi poſteros, qui Dei dicti ſunt filii, cùm ob legitimos Deo impenſos honores: tum ob juſtitiæ virtutiſque ornamenta, & vitæ ſanctimoniam ac ſimplicitatem, in qua aliquamdiu vixerunt: per *filias hominum*, ex Caino deſcendentes, quibus nulla fuit pietas, aut religio curæ. Itaque indignatur Deus, quod religionis puræ pietatiſque ſectatores, modò forma placuiſſet, ſeſe intruderent temere in conjugia & infidelium neceſſitudines. Gigantomachia autem, quam Ovidius deſcribit 10. Metamorph. partim eorum hominum adumbrat audaciam, qui turrim Babylonicam ædificarunt Geneſ. 6. partim deſumpta eſt ex hiſtoria Joſuæ Numer. 13. cum Cananæis bellum gerentis, quam ſuis fabulis corrupere Gentium poëtæ. Cùm Muſas Gigantum commemoratione Jovis animum oblectare dicit Heſiodus, victoriam præcipuè reſpicit, qua in ſuo cum Gigantibus conflictu, potitus eſt Jupiter, cujus ἐπινίκιον cecinere Muſæ. De ea ſic Horatius Carm. lib. 3. Od. 1.

Regum timendorum in proprios greges,
Reges in ipſos imperium eſt Iovis,
Clari Giganteo triumpho,
Cuncta ſupercilio moventis.

Sed de his plura in ſequentibus, ubi de Gigantum origine, & diverſis nominibus agit poëta. Αὖθις.] Πάλιν. Γιγάντων.] Dicti γίγαντες, quaſi γηγενεῖς, quod *è terra nati* ſecundum fabulas.

51. Χιμαίρου.] Χιμάρου.

53. Τὰς σὺ.] Musarum parentes, natale solum, & officium describit poëta. Jovis & Mnemosynes filiæ dicuntur, quoniam Musicæ scientia & optimus affectus animi ad illam imbibendam non nisi divinitus in nos influit. Mnemosyne autem nympha fingitur Pieria, Latinè memoriam interpretari possumus, quam ideò Musarum matrem fingunt poëtæ, quod omnium scientiarum thesaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conservetur. Hinc & illud veteris poëtæ:

Vsus me genuit, mater peperit Memoria.
Sophiam vocant me Graji, vos Sapientiam.

Locum indicat, in quo natæ Musæ, qui est Pieria mons Macedoniæ, quem locum, ut & alia Musis consecrarunt Gentiles. Hinc Musæ *Pierides* dictæ propter amœnitatem ac solitudinem Pieri montis, quod eæ secretis locis ob studia liberalia delectantur. nam ut Ovidius ait: *Carmina secessum scribentis & otia quærunt.* Alii Thraciæ montem esse scribunt, in quo versatus est Orpheus. Etenim Strabo auctor est, Thraces Bœotiæ accolas diversa loca, in quibus & Pieria, Musis dedicasse, eo quod Musicæ essent studiosissimi, poëticamque harmoniam primitus invenerint. Testes sunt Ephorus, Orpheus, Thamyris, Musæus & Eumolpus, poëtæ celebres, quorum duo posteriores à Musis, vel scitè canendo nomen accepere. Musarum quoque officium subdit poëta, seu Musices encomium, quod est canticis suis levare hominum curas, & oblivionem inducere malorum omnium. Unde Olympius Nemesianus Eclog. 2.

Tum verò ardentes flammati pectoris æstus
Carminibus, dulcique parant relevare querela.

Et idem Eclog. 4.

Cantet, amat quod quisque: levant & carmina curas.

Τάς.] Ἅς. Ionicè. Πιερίη.] Πιερία. Pieria nomen montis, vel regionis, in qua natæ vel versatæ Musæ. Κρονίδῃ.] Jovi. Τίκτε.] Ἔτεκε. Μιγεῖσα.] Id est, Ἐπιμιγεῖσα, ut apud Maronem: *mixta Dea mulier.*

54. Μνημοσυνὴν.] Μνήμη. Hîc Dea vel nympha esse fingitur Musarum mater. Γενεῖαι.] Ion. γενεῆς. Deest σὺ. Γενὸς, quasi γενὸς, epenthesi τοῦ υ. Ἐλελειθῆρ᾽.] Ἐλελειθὴς, urbs Bœotiæ, cujus solum à fœcunditate commendat. Μεδέουσα.] Ἄρχουσα, à poetico, μεδέω, *impero.*

55. Ἀνεμοσυρίλλω.] Λιθλῶ, à λίβομαι, pro ἐπιλανθάνομαι. Ἀμπαυμὸς.] Pro ἀνάπαυμα, per syncopen. Μερμηρίων.] Æol. μερ-

μεμμηρῶν. Μίμμηκες, idem quod φόρτις. Notetur versus Spondaicus, qui Græcis quàm Latinis poëtis sunt usitatiores.

56. Ἐνία.] Χρονολογία, sive temporis descriptio. Refert poëta quanto temporis spatio opus fuerit Jovi ad procreationem Musarum, novem scilicet noctibus pro numero Dearum. Mirari quis possit, quo pacto Hercules dicatur unica nocte quinquaginta defloraisse virgines, & gravidas reddidisse, ita ut totidem, vel uno plures pepererint liberos, earum scilicet prima gemellos enixa: Jupiter contra novem indiguerit noctibus ad Musarum generationem. Respondent nonnulli id propterea fictum, quod amor sive voluptas, quæ circa Musarum studia versatur, tardius perficiatur, nec tam facilè evanescat, vel diffluat, quàm ea, quæ ex Veneris, cibi potusque, aut aliarum rerum corporearum delectatione percipitur. Hinc perfecto usus est numero poëta, qui est novenarius, & novem genitæ dicuntur Musæ, quoniam τελεσφόρους, id est, quadratos perfectosque reddant eos, qui cum eis versantur. Talis enim est numerus novenarius, utpote qui ex seipso consistit, & principatum ob perfectionem suam inter numeros obtinet. Præterea laudat Musas à summo, quæ inter ipsas est, consensu & conspiratione. Eo docetur, scientias omnes ἁρμονικὰς sibi invicem communicare, & naturali quodam vinculo inter se esse connexas, concatenatasque: quod de Musica imprimis dici possit, quæ nihil est aliud, quàm diversorum tonorum amica consensio & concentus. Adde quod litterarum studia, quæ Musarum nomine veniunt, sylvestres hominum animos ad pacem concordiamque forment, secundum illud Peligni vatis: *Didicisse fideliter artes, Emollit mores, nec sinit esse feros.* Cum Virgines vocat Musas, innuit poëta, disciplinas semper quasi novas esse, ac recentes virginum instar, quæ ideo interiores, abditæ & reconditæ vocantur à Cicerone. Οἱ.] Αὐτῇ, nempe Mnemosynæ. Ἐμίσγετο.] Συνεγίνετο. Μίσγομαι, pro μίγνυμαι, misceor. Μηλίνη.] Μηλίνης.

57. Νόσφιν.] Δίχα. Γεγὼς λέχῳ.] Hoc addit, nequis ex adulterio conceptas natasque crederet Musas. Εἰσαναβαίνων.] Phrasi poëtica dictum, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζων. Metonymia antecedentis.

58. Ἀλλ' ὅτε δὴ ὡραῖαι.] Subdivisio temporis, quod partum antecessit. Incipit à generali vocabulo, & deinceps ad singulas ejus partes descendit. Ex horis enim conflantur dies: ex diebus menses, ex mensibus anni. quasi dicat: Postquam pariendi

tempus affulſit à natura præſtitutum. Ἔην.] Pro ἦν. Περὶ δ' ἔτραπον.] Περιέτραπον δέ. Solis converſionem reſpicit, qua vel à Meridie in Septentrionem reflectit curſum ſuum: vel à Septentrione in Meridiem. Horæ enim ab uno Tropico ad alterum tranſeuntes ad idem punctum quaſi conſiſtunt.

59. Μηνῶν φθινόντων.] Menſis apud Græcos in tres decades dividebatur, quarum prima erat μηνὸς ἱσταμένου inchoati: ſecunda δ' μεσοῦντος, ſive medii: tertia δ' φθίνοντος, hoc eſt deficientis ac finientis, à φθίνω, *deficio*, *pereo*. Περὶ δ' ἡμέρα πολλὰ ἐπελείθη.] Tmeſi pro ἀφειπελείθη. Ἡμέρα.] Ἡμέραι.

60. Ἥδε.] Αὕτη ἡ, Mnemoſyne. Κύρης.] Ion. Κόρης, id eſt, παρθένους. Notetur poſteriorem ſyllabam in κύρης Doricè corripi, quam alii producunt in caſibus paribus. hinc ſcribendum foret κῦρες, niſi reclamarent antiqui codices. Ὁμήφεγγας.] Τὰ ὅμοια φεγγόσας. Ἥ'στιν ἀοιδή.] Deſcribit porrò Muſas ab habitu & actionibus, eaſque conviviorum, chorearum, omnimodæque lætitiæ præſides facit. Quo docere vult poëta, eos qui circa litteras & Muſarum ſtudia verſantur, debere animum habere à curis vacuum & defæcatum. Noverat hoc ingenioſiſſimus Naſo, cùm inquit:

Carmina proveniunt animo deducta ſereno:
Nubila ſunt ſubitis tempora noſtra malis.

Et idem alibi:

Nec mihi diſpoſitis jungam quæ carmina nervis,
Proveniunt: vacuæ carmina mentis opus.

Deinde & ædes pulchræ tribuuntur Muſis, idque in vertice montis Pierii, quia ex alto cœlo, hoc eſt, à Deo in homines dimanat ſapientia. Ἥ'στιν.] Ion. αἵς. Ἀοιδή] Ὠδή.

61. Μέμβλετον.] Pro μεμέλητον, per ſyncopen & pleonaſmo τοῦ β. Scholiaſtes exponit μέλῃ, σὺν φεγγοῖ ἐστίν. Ἀκηδίαν.] Ἄλυπον, ἀφεγγίζον, quod ex α privante & κῆδος, *cura*, *mœror*.

62. Τυτθὸν ἀπ' ἀκεγχέτης.] Hyperbaton. Connectenda enim hæc cum ſuperioribus hoc pacto: Τὰς σὺν Πιερίῃ τίκτει Μνημοσυνὴ, τυτθὸν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου. Locum deſignat, ubi natæ Muſæ. Τυτθόν.] Dor. Μικρὸν, ὀλίγον.

63. Ἔνθα.] Ὅπου. Σφίν.] Σφίσιν αὐτοῖς. Λιπαροὶ χοροί.] *Splendidi*, vel *nitidi chori*, reſpectu pedum, qui & λιπαροὶ Homero. Solebant enim veteres ungere pedes, antequam calceos induerent, ut tanto agiliores eſſent & expeditiores ad ſaltandum.

64. Πὰς

64. Παὲ' δ' αὐτῆς.] Musarum comitatus sive contubernium describitur. Cum his versari & cohabitare dicuntur Gratiæ & Cupido. nec ἀλόγως id fingitur, cum sine horum Numinum societate ac munere sordeant Musæ. Neque enim satis est, ut poëta sit πολυμαθὴς, hoc est, *multarum rerum gnarus*, sed necesse etiam est, ut sit ἐπίχαρις, hoc est, *gratiosus & amabilis*. Euripides in Hercule Furente: Καὶ μὴ παυσαίμαν τοῖς Μούσαις τὰς Χαρίτας καταμιγνύων, ἡδίστην συζυγίαν. *Non desinam Charites Musis conjungere suavissimam copulam.* Musis autem Gratias miscere est operi erudito gratiæ & ingenii lenocinium aspergere. Ita Plutarchus lib. Sympos. de philosophis, qui non minus satagunt literatis sermonibus condire symposii apparatum, quàm vinum affusa aqua diluere, dixit, οὐχ ἧττον τοῖς Μούσαις τὸν Διόνυσον, ἢ τοῖς Νύμφαις κιρνωμένους. id est, *non segnius Bacchum Musis, quàm Nymphis permiscentes.* Nam ut vino affusa lympha diluto temperies, roburque corporis conservatur: ita colloquiis eruditionis sale conditis animus pascitur. Hæc est illa Charis, quam scriptis suis affusam esse ajebat politissimus Lipsius. Non sufficit igitur eruditum carmen, aut orationem conscribere, sed & gratiam ei, vel genium conciliare oportet, secundum illud Bilbilici poëtæ: *Victurus genium debet habere liber.* quod & ad alia negocia transfertur. nam Plinius quoque lib. 35. cap. 10. *Charitem Venerem* dixit, pro ea quæ picturis & imaginibus est venustatis gratia. In conviviis sacris versari ait Gratias & Cupidinem, uti & Musas, quod ἐν τοῖς εὐωχίαις; & festis dapibus præcipuè locum habeat Musica, & venusti sermones, & gratia, quibus conciliatur inter Deos hominesque amor. Unde vatum princeps cantum & saltationem vocavit ἀναθήματα δαιτός, id est, ornamenta convivii, Odyss. primo. Παὲ'.] Pro παῖδε. Apocope. Αὐτῆς.] Ion. αὐτοῖς, nempe Musis. Χαρίτες.] Gratiæ, quæ tres finguntur sorores. Nomen habere putantur ἀπὸ τῆς χαρᾶς, *à lætitia*. Hinc τοῖς χάρισι καίνυσθαι, id est, *Gratiis sacrificare* jubentur, qui tristes & solliciti sunt. vide Erasm. Ἵμερόν.] *Cupido*. Propriè sic dicitur ἡ ἐπιθυμία, cujus beneficio incitamur ad id, quod jucundum & amabile existit, ἀπὸ τοῦ ἵεσθαι, quod est, *desiderare*, vel *incitare*. Οἵτινες ἔχουσιν.] Συνοικοῦσι.

65. Θαλίης.] Ion. θαλίαις. Sunt autem θαλίαι, *convivia*, ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod est, *florere*, quia in conviviis omnia læta & florida esse convenit: vel quod floribus coronati epularen-

tur antiqui. Ἐφεξῆς.] Pergit in amplificandis Muſarum laudibus & effectis. Argumentum cantus, quo convivantes delectant Muſæ, non res ſunt obſcænæ, vel levis momenti, ſed tales quæ moribus hominum informandis, juſtitiæque operibus exercendis non parum conducerent. Non enim Muſæ tantùm Deorum virtutes & opera celebrant: ſed etiam regna & reſpublicas divinis humaniſque legibus prudenter inſtitutas per univerſum terrarum orbem. Quod nec minimum divinæ bonitatis & ſapientiæ πεκμήριον eſt. Deſcendit poeta à Deorum generatione, ad νομοθεσίαν eorum, & ſanctos mores ſive inſtituta, docetque quibus olim canticis τὸ ἐπαΐειν animos oblectarint egregii cantores, nempe Deorum hominumque præclarè geſtis recenſendis. Ἐφεξῆς.] Ἐπίρρημα, ἀκολουθητικόν. Ὅσσαν.] Φωνικόν. Διὰ στόμα.] Διὰ στόματος.

66. Μίλπου).] Ἀπὸ μίλπομαι, τὸ ὑμνῶ. Νόμους.] Latiùs ea voce utitur poëta, ut & ambitu ejus comprehendat diverſas gubernationum formas, hominum inſtituta, leges & ſtudia. Ἤθεα.] Singulorum mores, vel opera intelligit. Κλείουσιν.] Id eſt, Ὑμνοῦσι.

67. Ἐπίρρεπον ὄσσαν.] Bis idem repetit, quò Muſarum in canendo admirandam ſuavitatem exprimat poëta.

68. Αἳ τότ'.] Muſarum è terris ad cælum abitionem, earumque effecta porrò amplificat. Poſtquam in Pieria natæ & inter homines verſatæ ſunt aliquamdiu Muſæ, tandem natali ſede relicta Olympum petiere, hoc eſt, cælum, in quo regnat Jupiter. Hoc autem dicit poëta, quod mons Pierus non procul diſtaret ab Olympo. Deinde cùm voce Muſarum reſonare terram, & pedum applauſu ſtrepitum ingentem excitari ait, eo ſignificat litterarum & artium ſtudia, non modo voluptatem parere incredibilem, ſed & celebrem reddere hominem, totoque orbe prædicandum. Neque enim omnes, qui res præclaras ac laudabiles geſſerunt, iidem ſui nominis memoriam poſteritati prodere potuerunt: ſed ii demum, qui eximium aliquem poëtam nacti ſunt virtutum ſuarum, rerumque geſtarum præconem. Quare & Alexander Magnus beatum prædicabat Achillem, quod Homerum habuiſſet laudum ſuarum buccinatorem. Αἳ.] Muſæ. Ἴσαν.] Ἐπορεύοντο. Πρὸς Ὄλυμπον.] Εἰς οὐρανόν. Ἀγακλύτοιο.] Quaſi ἄγαν κλυτοῦ.

69. Ἀμβροσίη.] Ion. ἀμβροσίη. Περὶ δ' ἴαχε.] Pro ἐφθέγξατο, ἴαχον, ἐφθέγξαντο ἰ, quod ex ἐφὶ & ἰάχω, clamo, fono.

70. Πο-

70. Ποδῶν ὑπό] Ὑπὸ ποδῶν, Anastrophe. Δύπος.] *Sentina*, propriè qui ex corpore ad terram illiso excitatur. Ὀρώρει.] Per reduplicationem Atticam, pro ὄρει, ab ὄρω, τὸ ὄρνυμι.

71. Νεισομένων.] Περιόντων αὐτῶν. Alii legunt νισομένων, quod idem significat. Ὅν.] Σφίσι λέγει. De multis hic sermo. Ὅ τ' ἀρίστευεν.] Jovis descriptio ab imperio, armis, victoria & universi gubernatione. De bello illo Jovis adversus Saturnum alibi dicetur, cujus historicam & Physicam ἐξήγησιν tunc simul dabimus. Unitatem in πολυθεότητι sua agnoscit Hesiodus, dum Jovem ut supremum cæteris præficit Diis, velut universi gubernatorem, cui soli fulmen & tonitru tribuit, quique solus sapientissimè omnia disponit inter Deos, singulisque suos dispertitur honores, & officia. Ὅ δή.] Jupiter. Οὐρανῷ ἐμβασιλεύει.] Ἐν τῷ οὐρανῷ βασιλεύει.

72. Αἰθαλόεντα.] Ab αἰθάλη, *fuligo*, quod καὶ ἀπὸ τοῦ αἴθω, *ardeo*. Auctor lib. de mundo: Οἱ μὲν αἰθαλώδεις, inquit, φολόεντες λέγουσι· οἱ δὲ ταχίστας ἀφιπτάμενοι, ἀργῆτες, id est, *quæ ex fulminibus, fuligine inficiunt, fuliginosa dicuntur: quæ raptim transmittuntur celeriterque provolant, Argetes vocantur.*

73. Κάρπιοι.] Δωρικῶς. Εὖ] Καλῶς. Unde κόσμος ab ornatu nomen accepit.

74. Διέπυξε.] Μετὰ πάσης εὐταξίας. Sic Ovidius:

Quæ postquam evolvit, cæcoque exemit acervo,
Dissociata locis concordi pace ligavit.

Ὅ μοῦς.] Ὁ μοῦς. Ἐπίφραδε.] Παρέχει. ἐπιφράζω, *indico*. Per μοῦς non solum intelligit honores, sed & imperia, gubernationes, officia, & similia.

75. Τοῦτ' ἄρα.] Post enarratos Musarum natales & officia, tandem ad ἐπόπτευσιν ipsa descendit. Duo priores versus συμπεράσματος continent superiorum, in quibus Musarum sedes, genitor, numerus & actiones breviter repetitæ proponuntur. In reliquis speciatim explicat, quænam sint novem illæ Musæ, quibusque nominibus à veteribus insignitæ. Ad numerum quod attinet, de eo non satis convenit inter scriptores. Scribit Arnobius Ephorum tres posuisse; Mnasean quatuor; Myrtilum induxisse septem; octo asseverasse Craten. At Hesiodus, quem ferè omnes sequuntur poëtæ, novem prodidit, Deis cælum & sidera locupletans. Aliis novem esse placet propter novem earum inventa. Clio historiam invenisse perhibetur. Euterpe tibiæ modulos. Thalia Comœdias: vel ut alii, Geometriam.

triam. Melpomene Tragœdiis præſidere putatur. Terpſichore tripudiorum inventrix habita. Erato nuptialia & amatoriam artem præcepiſſe traditur. Polymniæ γεωμετρία aſſcribitur; Aſtrologia Uraniæ, cui & inde nomen. Calliope poëſin expolivit. Quibus omnibus pro numero artium inventarum libros ſuos inſcripſit Herodotus. At ſi Pythagoricis fidem habemus, nihil aliud fuerint Muſæ, quàm ſphærarum animæ. Urania ſcilicet ſtelliferi cæli & ejus ſphæræ, quæ vocatur ἀπλανὴς ſeu fixa, Polymnia Saturni, Terpſichore Jovis, Clio Martis, Melpomene Solis, Erato Veneris, Euterpe Mercurii, Thalia Lunæ: quæ ſicuti magis recedunt à medio mundi, ita diverſos ſonos efficerent. Nam cùm aliæ ſphæræ tardiores ſint, aliæ velociores, aliæ medium inter hos motum ſortiantur, eadem credita fuit ſonorum differentia, ita ut ex velociſſimo & ordinato cælorum motu, contactuque potentiſſimo & varia & ingens efficeretur melodia, quam Pythagoras ſæpe auribus ſe percepiſſe dicebat. Nugatur Myrtilus Lesbius, qui novem has virgines Lesbo aſſerere conatus eſt, coque in Lesbiorum templis totidem ipſis aras fuiſſe poſitas ait, ac pro Myſis Muſas eſſe dictas. Sed hanc opinionem ut falſam & ineptam jure optimo refellit Clariſſimus Voſſius lib. 1. de Idolol. Gent. cap. 13. Inter Muſas autem Calliope præſtantiſſima cenſetur, quod in omni ſcriptionis genere principatum obtineat poeſis, in poëſi heroïci carminis ſublimitas. Qua de cauſſa & regum comes traditur, ob majeſtatem epici metri, quo res præclarè in bello geſtas celebrat. Flaccus in Arte Poët.

Regumque Ducumque & triſtia bella
Quo ſcribi poſſent numero monſtravit Homerus.

Sed & prior Homero oſtendit Orpheus, cujus mater fuiſſe creditur Calliope. Ἄειδον] Ἤειδον, neglecto poëticè augmento.

76. Ἐννέα θυγατέρες] Hinc Deæ *Novenſiles* dictæ veteribus. Μεγάλου Διός.] Sic & μεγάλη Ἥρα, *Iuno magna* cognominata eſt Samothracum more, ut obſervat Macrobius ex Caſſio Hemina lib. Saturnal. 3. Ἐκγεγαῶσαι.] Ion. pro ἐκγεγηνῶσαι, ab inuſitato γάω, τὸ γίγνομαι, *naſcor.*

77. Κλειώ.] Κλειὼ dicta ἀπὸ τοῦ κλείειν, quod eſt *celebrare, à gloria & celebritate rerum geſtarum*, quas canit. Εὐτέρπη.] Nomen accepit *à ſuavitate concentus*, ex εὖ & τέρπω, *delecto.* Θάλεια.] Hæc cùm τὴν φυτουργίαν, ſive plantandi artem docuerit, nomen ſortita eſt ἀπὸ τοῦ θάλλειν, quod eſt, *germinare, florere.*

Μελ-

Μελπομένη.] Huic præter Tragœdias quoque oden, hoc eſt, *cantilenam* tribuunt. Unde nomen ſibi adoptavit à Græco *μέλπω*, quod eſt, *canere, modulari.*

78. *Τερψιχόρη.*] Sic appellatur, *ἀπὸ τοῦ τέρπειν τὰς χορούς*, à *delectandis choris*. *Ἐρατώ.*] Et hæc ita vocatur *ἀπὸ τοῦ ἐραστοῦ*: à *canendis amoribus*. Ovidius lib. 2. de Arte, ad Etymon alludens inquit:

Nunc mihi ſiquando, puer & Cytherea favete:
Nunc Erato: nam tu nomen amoris habes.

Πολύμνια.] A *multitudine cantus* ſic dicta. *Οὐρανίη.*] Nomen illi, vel à rerum cæleſtium cantu, vel à cantus divinitate, quaſi dicas, *cæleſtem.*

79. *Καλλιόπη.*] Sic eam dixere à bonitate vocis. *Κάλλος* enim *pulchritudo*, & *ὄψ, ὀπὸς, vox*. *Ἀπασέων.*] Ion. *ἁπασῶν.*

80. *Βασιλεῦσιν.*] Calliopen poëta epici carminis præſidem facit, regumque comitem, ob majeſtatem & ſublimitatem cantus, ut dictum. *Αἰδοίοισιν.*] *Αἰδοίοις*. *Ὀπηδεῖ.*] *Ἀκολουθεῖ.*

81. *Ὅππα.*] Scientiæ omnis & eloquentiæ donum Muſis acceptum refert poëta. Quæ ſuada, uti judicibus omnibus & populi præfectis perquàm neceſſaria eſt: ita Regem imprimis condecorat, cui ſummum in populos imperium conceſſit Deorum ſummus. *Ὅππα.*] Scilicet, *βασιλέων.*

82. *Γενόμενον.*] *Γενώμενον*, à *γένομαι*, *naſcor*. *Ἐσθλὸν.*] *Εὐμενὲς θεάσασθαι*, quod Græcis poëtis eſt, *εἰσιδεῖν* vel *εἰσβλέψαι ὄμμασι λοξοῖς*. Sic & Callimachus:

Μῶσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμμασι παῖδας
Μὴ λοξῷ, πολίης τοὺς ἀπὸ βουλοφόρους.

Διοτρεφέων.] Pro *διοτρεφῶν*. *Βασιλήων.*] *Βασιλέων.*

83. *Τῷ.*] *Τούτῳ*, Ionicè. *Γλυκερὸν.*] *Γλυκερὸν*, quod Poët. pro *γλυκεῖαν*. *Χεῖσι.*] *Χέῃσι*, per epentheſin ϝ jota.

84. *Τοῦ δὲ.*] *Τούτου δὲ*. *Ἔπεα.*] *Ῥήματα*. *Μειλίχια.*] *Γλυκύτητος* ſignificatio ſubeſt verbo, *ἀπὸ τοῦ ἁπαλοῦ τοῦ λόγου*, inquit Scholiaſtes. *Οἱ δέ νυ λαοί.*] Deſcribitur eloquentiæ vis in flectendis & ſedandis hominum animis. Etenim ſiquis aut rex, aut judex pro tribunali ſedens gravi ac diſerta oratione populum alloquitur, rectiſque judiciis ſuum cuique tribuit, eum, ut numen quoddam tutelare ſuſpiciunt & venerantur omnes. Id veriſſimum eſſe poëta oſtendit lib. 8. divini operis, ubi commotam plebeculam graphicè depingens, quantum in ea ſedanda polleat viri gravis & facundi oratio, ibidem declarat, inquiens:

Ac

Ac veluti magno in populo cùm ſæpe coorta eſt
Seditio, ſævitque animis ignobile vulgus,
Iamq; faces & ſaxa volant, furor arma miniſtrat:
Tum pietate gravem ac meritis ſi forte virum quem
Conſpexere, ſilent, arrectiſque auribus aſtant:
Ille regit dictis animos & pectora mulcet.

Exemplo ſit vir diſertiſſimus in gente Romana Menenius Agrippa, de quo Livius lib. 2. decad. 1. *Cùm plebs à Patribus ſeceſſiſſet in Aventinum, quod tributum & militiam toleraret, nec revocari poſſet, Agrippa eos facunda oratione reduxit, propoſita ſimilitudine de ventre & artubus inter ſe diſſidentibus.* quem apologum inibi legere eſt. Deinde qualem oporteat eſſe regem aut judicem ſubdit poëta, nempe qui perpenſa litigantium cauſſa, probeque perſpecta, lites brevi dirimit: ſecundum vetus illud effatum: Πρὶν ἂν ἀκούσῃς, μὴ κρῖνε. priuſquam audias, ne judica. Λαοί.] Δῆμοι.

85. Θέμιστας.] Τὰς δίκας. Θέμιστας vocat, jura, leges, ſtatuta.

86. Ἰθείῃσι δίκῃσι.] Pro Ἀθείαις δίκαις, ἴσην, δικαίως. Ὁ δ'.] Οὗτος δ'. Ἀσφαλίως ἀγορεύων.] Pro ἀσφαλῶς δικάζων.

87. Αἶψα.] Ταχέως. Μέγα νεῖκος.] Id eſt, ἔριν. Ἐπισταμένως.] Hinc Marius apud Plutarchum: *Nequaquam, tantum ſe in humeros ſuos impoſiturum onus dixit, uti de re ita magna ante cognitionem ſententiam ferret.* Καταπαύσῃ.] *Diremit, ceſſare fecit.*

88. Τύνεκα.] Boni regis ſive judicis encomium proponitur. Illi reges ſive judices ſunt prudentes, qui juſtitiam ex æquo omnibus adminiſtrant, damnoque affectos, in integrum reſtituunt: contumelioſos contrà in officio continent: idque non ſuppliciorum terrore, ſed paternis, ſi fieri poſſit, monitis. Senecæ effatum eſt: *Nullum clementia ex omnibus magis, quàm regem aut principem decet.* Hinc optimo Principi, ut inter alias virtutes, quibus opus habet ad reipub. adminiſtrationem, nihil animi moderatione debet eſſe antiquius. Recte apud Claudianum Theodoſius Honorio filio ſalubre hoc conſilium ingerit:

Sis pius imprimis: nam cùm vincamur in omni
Munere, ſola Deos æquat clementia nobis.

Et notum eſt illud ingenioſiſſimi poetæ:

Sit piger ad pœnas princeps, ad præmia velox,
Quique dolet, quoties cogitur eſſe ferox.

Con-

Conſtat ex hiſtoriis Cæſarem Julium in Deos relatum, quod clemens ac placabilis fuerit in eos, à quibus injuriam bellis civilibus acceperat. Eadem virtus Auguſtum conſecravit, alioſque permultos immortalitate donavit. Prudentiam itaque & clementiam principibus commendat poëta. Prudentiam, ne temere quem & incognita cauſſa condemnent: clementiam, ut blanda oratione potiùs, & paternis admonitionibus delinquentem corrigant, quàm pœnæ ſeveritate; nec niſi extremis malis extrema adhibeant remedia, prudentum medicorum exemplo, qui tum urunt ſecantque, cùm fruſtrà tentatis blandioribus remediis aliter ægro ſuccurri nequit. Hoc eſt, quod Scholiaſtes inquit, non ἐξυσπαστικῶς agendum, ſed ὑφηνικῶς, id eſt verbis potius quàm verberibus, aut pœnis. ad quod prudentiam in Regibus, ſuadam & clementiam requirit Aſcræus noſter, principe dignas virtutes. Τένιος] Τένες ἴσιος, διὸ. Ætiologia. Βασιλῆες.] Pro βασιλεῦς. Ἐχέφρεις.] Scil. εἰσὶν ἡ λέγει): ἐχέφρων, ὁ φρόνιμος. Λαοῖς βλαπτομένοις.] Τοῖς πολίταις ἀδικουμένοις, *civibus damno affectis*, in paſſiva ſignificatione, non, *damnum inferentibus*, ut vertit Smidtius.

89. Ἀγορῇφι.] Ἐν ἀγορᾷ. Vox ἀγορὴ hic τὸ δικαστήριον ſignificat. Μεθέπεσπε ἔργα.] Sic dicuntur res, quæ poſſunt adhuc μεθεπίπτειν, converti, ſeu reſtitui in integrum. Scholiaſtes exponit, μεταβλήσιμα εἰς τὸ βέλτιον, quæ mutari poſſunt in melius. Τελεῖσι.] Pro πελῶσι.

90. Ῥηϊδίως.] Ῥαδίως. Μαλακῇσι.] Μαλακῆς. Ἔπεσι.] Ἔπεσι, ἤγουν, λόγοις. Παραφάμενοι.] Παραφάμενοι, per epentheſin ι jota metri gratia.

91. Ἐρχόμενον.] Docet poëta, quanto ſit populi erga regem pium & benevolum cultus, amor & obſervantia. Eum quippe in publicum prodeuntem, mediamque per urbem inter cives incedentem, velut numen quoddam tutelare intuentur, & fauſtis acclamationibus proſequuntur, ipſe vero in concione, vel cœtu populi ſupra omnes eminet. Sic Virgilius de Æneæ 4. Æneidos:

——— Ipſe ante alios pulcherrimus omnes
Infert ſe ſocium Æneas, atque agmina jungit.
Qualis, ubi hybernam Lyciam Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.

Et paulò poſt:

Tantum egregio decus enitet ore.

Quem-

Quemadmodum enim Deus Solem collocavit in cælo, tanquam ſuæ divinitatis illuſtre ſymboluin, ita in terris ſimile donavit lumen in perſona regis, ad irradiandúm ac prælucendum ſubditis ſuis, uti Solis aſtrum in firmamento. Unde monarchicum regimen Heſiodus, ut divino magis ſimile, cæteris videtur præferre gubernationibus, utpote in quo repræſentatur nobis magnitudo illa ac majeſtas ejus, qui regit & moderatur hoc univerſum. Et hæc cauſſa eſt, cur Salluſtius Criſpus Tiberio auctor fuerit, *ne vim principatus ſolveret, cuncta ad Senatum vocando: eam conditionem eſſe imperandi, ut non aliter ratio conſtet, quàm ſi uni reddatur.* Tacitus lib. 1. Annal. cap. 2. *Ἀνὰ ἄϝυ.*] Etiam ſcribitur *ἀὶ ἀγῶνα. Θεὸν ὡς.*] Per anaſtrophen, pro *ὡς θεόν.* Poſterior in *θεὸν* producitur ope vocis aſpiratæ, quæ ſequitur. *Ἱλάσκου̃ται.*] *Placant*, hoc eſt, votis victimiſque, ſibi propitiare ſtudent. Vel ſimpliciter *τιμῶσι, colunt, honorant*, ob benevolentiam & juſtitiam ejus, ut exponit Scholiaſtes.

92. *Αἰδοῖ μειλιχίῃ*] *Reverentia blanda*, hoc eſt, quæ cum benevolentia civium conjuncta eſt. *Μιγὲὶ ὃ πρέπει.*] Tmeſis, pro *μιγαπρέπει ὃ*, hoc eſt, *ἁλαλάμπει. Ἀγερωμένοισι.*] Ion. pro *ἀγερωμένοις*, id eſt, *συνεθροισμένοις*, ab *ἄγερμαι*, quod Atticum, pro *ἀγείρομαι*, *congregor.*

93. *Οἷα τοί.*] Concluſio epiphonematica, quaſi dicat: Tantum tamque excellens donum eſt bene dicendi facultas. Per anthypophoram hoc ait poëta. Objicit enim ſibi ipſi. Cùm reges à Jove ſint, quo pacto à Muſis eos diligi aſſeris? reſpondet Heſiodus: Etſi quidem reges à Jove ſint, ſuamque illi dignitatem & poteſtatem debeant acceptam, tamen & à Muſis amantur, à quibus habent *τὸ εὔγλωττον*, & bonarum artium ſtudia. Feliciſſimus itaque rex ille, quem & Jupiter & Muſæ diligunt. quod & hiſtoricè & mathematicè exponunt nonnulli. Reges ex Jove eſſe dicuntur, quatenus ab eo, ut ſummo rege, cæterorum in terris propago ſit proſeminata, ſicut ab Apolline, & Muſis, artium & harmoniæ omnis inventoribus prognati ſunt vates & citharœdi. Mathematici vero per Apollinem cum veteribus Solem intelligunt, ideoque ex Apolline vates & citharœdos eſſe dicunt, quatenus ex concentu ſtellarum & apto Solis concurſu gignuntur viri ſapientes & Muſici: at vero ex Jovis cum ſideribus *συνόδῳ* fiunt reges. Hinc *τὸ βασιλικὸν* conferre dictus Jupiter: *τὸ μουσικὸν* Muſæ & earum præſes Apollo, qui & citharam primus inveniſſe traditur à Gentibus. *Οἷα τοι*

Mu-

Μουσάων.] Acclamatio. Verſus in principio non conſtat, niſi. σημαίνουσιν ſtatuamus in οἵα: vel Creticum ponamus loco dactyli vel ſpondæi: vel οι corripi dicamus. Ἱερή.] Ἱερός. Quicquid magnum eſt, vel ſingularem habet utilitatem & præſtantiam, ἱερὸν appellant Græci. Sic ἱερὸν ἅλας, Homerus dixit ob utilitatem; ἱερὸν μένος, *ingens robur*; ἱερὸν κνίφας, pro *denſiſſima caligine*; Medicis, ἱερὸν ὀστοῦν, *os magnum atque latum eſt*: ἱερὸς ἰχθύς, apud Comicum, *piſcis magnus vel præſtans.*

94. Ἐκ γὰρ Μουσάων.] Τὸ ἐκ, non cauſſam materialem, ſed efficientem denotat. Ἑκηβόλος.] Apollinis epitheton, quaſi ἑκὰς βάλλων, longè jaciens. De quo Macrobius 1. Saturnal. At præceſſor meus Hoezlinus ſic dictum putat ratione vaticiniorum, ut βάλλειν ſit idem quod συμβάλλειν, *conjicere. Sol enim eſt fatum, fati & intelligens & effector. Ac quoniam is rem divinat optimè, qui eam facere poteſt & vult, idcirco ἑκὰς, & ἑκηβόλος βάλλει, & ἑκάεργος eſt.*

95. Ἄνδρες ἀοιδοί.] Ποιηταί. Εἰσίν.] Ion. εἰσίν. Ἐπὶ χθόνα.] Ἐπὶ τὴν γῆν. Κιθαριστής.] Κιθαρίζω, *citharam pulſo.* Apollinem quatuor imprimis artibus præfecit antiquitas: medendi, ſagittandi, vaticinandi, & citharam pulſandi.

96. Ἐκ Διός.] Παρὰ Διός, ut ſuprà. Βασιλῆες.] Οἱ βασιλεῖς. Repetendum ἐστὶ ἐφετῶν verbum εἰσὶ, quod præceſſit. Ὅ τ' ἄλβιος.] Hæc cum ſuperioribus conveniunt, ſive concluſio ſunt præcedentis orationis. Felix ille quem Muſæ diligunt. Tali enim & ſua dona liberaliter conferunt, nempe prudentiam, & ſuaviſſimam dicendi copiam. Quod illuſtre donum tanti fit ab hominibus, ut ejuſmodi principes è cælo demiſſi videantur inter mortales: cùm contra rex ἄμουσος & illitteratus ſit aſinus coronatus, ut vulgò dicitur. Hinc Muſis exoſi dicuntur homines ἀπαίδευτοι & ἄμουσοι, quibus nullum cum virtute & bonis artibus commercium eſt. Ὅ δὲ.] Pro ἐκεῖνος δὲ. n. rex. Θάλπει.] Μαιεύεται ἐπι.

97. Φιλήσῃ.] Dor. pro φιλῇ, & hoc pro φιλῶσι, in activa ſignificatione. Οἱ.] Αὐτῷ. Ἀπὸ στόματος.] Sic & ſupra dixit de Muſis: Τῇ μὲν ἐπὶ γλαίσῃ γλυκερῷ χείλεσιν ἀοιδὴν,
Τῇ δ' ἐπὶ ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα.

98. Εἴ γάρ τις.] Muſicæ præſtantiam virtutemque deprædicat poëta, quam curarum levamen, afflictorumque ſolatium eſſe dicit. Cujus vim admirandum in eo ponit, quod non veterem modò, ſed & recentem animi dolorem ſedare queat.

Δυσκαζίπαυστον γὰρ τὸ νέον πάθος, inquit Scholiorum auctor. Id verum esse, non profani solùm, sed & sacri scriptores passim testantur, qui propterea Musicam, ut artem Deo gratissimam, humanoque generi perutilem commendant, de qua legere est, 1. Reg. cap. 16. & apud Jessæum vatem non uno in loco. Scripsit Plutarchus elegantem de Musica commentarium, cujus vires attingit posteriore, de fortuna & virtute Alexandri, & de cohibenda iracundia. ne de Luciano, aliisve idem argumentum tractantibus quicquam loquar. **Νεοκηδέι.**] **Νεοκηδεῖ.** Fit ex κῆδος, *cura*, φρενὶς, & νέος, *novus*, *recens*.

99. **Ἄζηται κραδίην.**] Propriè *arescat corde*, ab ἄζομαι, τὸ ξηραίνομαι: per metaphoram, *cura & mœrore conficiatur*. **Ἀκαχήμενος.**] **Λυπούμενος.** ἀκάχημαι, fit ex ἀχέω, *tristor*, *doleo*.

100. **Μουσάων θεσπιάων.**] Sic Poëtam vocat Hesiodus. appositio. Μουσάων pro μουσῶν, Æol. **Κλεῖα φερσίβροτα ἀνθρώπων.**] Id est, τὰς τῶν ἡρώων καλὰς πράξεις, ut exponit Scholiastes. Huic geminus est locus Apollonii lib. 1. Argonaut. Παλαιγενέων κλέα φώτων Μνήσομαι. id est, interprete Hoezlino, *Viros veteres, eosque fama claros memorabo*. Κλεῖα, pro κλέα, inserto jota ob metrum. Τὸ κλέος, vocabulum est τῶν μέσων, ut *facinus*, & *clarus* apud Latinos.

102. **Αἶψα.**] Ταχέως. **Ὅτε**] Οὕτως. **Δυσφροσυνέων.**] Genit. Ionicus, pro δυσφροσυνῶν, à δυσφροσύνη, quod κατὰ συγκοπὴν factum, ex δυσφροσυνίη, *sollicitudo*. Aliis participium esse placet, exponiturque, *ægrè ferens*, quod loci sententiæ minus quadrat. **Ἐπιλήθωνται.**] **Ἐπιλανθάνωνται.** **Οὐδὲ μεμνῆνται.**] Declarativum verbi præcedentis. **Κηδέων.**] Pro κηδῶν, à κῆδος significante *curam*.

103. **Παρίστασαι.**] Nempe, τὸν λυπούμενον τῆς λύπης. **Δῶρα θεάων.**] Pro θεῶν. Per dona Musarum intelligitur, ἡ ποίησις ἢ μουσική.

104. **Χαίρετε.**] Continetur his versibus ᾠδὴ προσῳδιακὴ ad Theogoniam, unà cum salutatione & invocatione Musarum. Præmissa enim compellatione honorifica supplicat Musis poëta, ut cùm Theogoniam scribere propositum sit, suavem ipsi & amabilem concedant cantum. Deinde ut Deorum sibi ignotas generationes revelent, tam eorum qui Cælo & Terra, quàm qui Nocte & Ponto prognati sunt. Sciendum Veteres Cælum & Terram, ut Deorum primos coluisse, cùm eorum beneficia primùm in sensus sese ingerant, ex quorum conjunctione reliqua Deorum turba prodierit. Nam cæli solisque influxu & calore

exci-

excitatur terra, & apta redditur ad rerum omnium generationem. His & Noctem Pontumque ſubjungit, ut Deorum itidem antiquiſſimos, & reliquorum progenitores. Nam antequam Sol & Cælum fierent, nulla erat in rebus lux, ſed nox & caligo texerant abyſſum, uti legere eſt Geneſ. cap. 1. verſ. 2. Nec Pontus divino honore caruit. Ab eo quoque initium ſumpſiſſe res omnes plurimi veterum crediderunt, cum omnia priuſquam oriantur, aut intercidant, indigeant humore, ſine quo nec gigni poſſit quicquam, nec corrumpi. Χαίρετε.] Salutatio petitoria. Τέκνα Διός.] Id eſt, *Muſæ Iovis ex Mnemoſyne filiæ.* Ἰμερόεσσαν ἀοιδήν.] Ἐρασμιον ἆσμα.

105. Κλείετε.] Ὑμνεῖτε. Ἀθανάτων] Θεῶν.

107. Δνοφερῆς.] Σκοτεινῆς, a δνόφος, *caligo*, quaſi γνόφος, verſo Doricè γ in δ. Unde Latinum *tenebræ*, quaſi *denefræ*, ut vult doctiſſimus Caninius. Ἀλμυρός.] Quaſi ἅλμηρος, & verſo η in υ, ἀλμυρὸς, teſte Etymologo, ab ἅλμη, *ſalſugo*. Ἔτρεφε.] *Nutrivit*, hoc eſt, *produxit*, per metonym. conſequentis. Πόντος.] Θάλασσα.

108. Εἴπατε.] Duplex ſequitur petitio. Primùm petit à Muſis, ut cùm Deæ ſint, & rerum abſtruſiſſimarum gnaræ, memorare ipſi velint, unde ſinguli Deorum ortus duxerint: quorum aliquot hoc loco enumerat: tum ſecundò, quî inter ſe partiti fuerint orbis univerſi opes ſive imperia, quove tandem pacto cælum occuparint. Quæ cùm multis retrò ſeculis involuta ſint, longeque ab hominum noſtrorum memoria remota, Muſarum ad hæc enarranda opem meritò implorat. Solent enim Muſæ poëtis, ut internunciis ſuis multarum rerum arcana revelare. Sic Horatius;

Favete linguis. carmina non priùs
Audita Muſarum ſacerdos
Virginibus puerisque canto.

De his ſic ſcribit Herodotus: *Vnde ſinguli*, inquit, *Deorum extiterint, an cuncti ſemper fuerint, aut qua ſpecie, hactenus ignoratum eſt, niſi nuper atque heri, ut ſic dicam. Heſiodus enim atque Homerus, quos* CCCC. *non amplius ante me annos opinor extitiſſe, fuere, qui Græcis Deorum ſobolem introduxerunt, eiſque & cognomina & honores, & diverſa officia, & figuras attribuerunt: alii Orpheum exiſtimaverunt, qui hos ætate anteceſſerit.* Εἴπατε.] Λέγετε. Γένοντο.] Pro ἐγένοντο, neglecto poëticè augmento.

 109. Πόν-

109. Πόντον ἀπείρονα.] Ὁ πέρας μὴ ἔχων. Sic mare vocat, non quasi non habeat limites suos, sed quod totam ambiat terram sphæricum in morem. At quæ rotunda, principio & fine carent. Οἰδμοσὶ θύων.] Οἴδμα, quasi οἰδήμα per syncopen, ab οἰδέω, *tumeo*. Θύειν hoc loco est ὁρμᾶν, *furere, seu cum impetu ferri*.

110. Λαμπετόωντι.] Pro λαμπετάωντι, pleonasmo τοῦ ο, verbi λαμπετάω, pro λάμπω.

111. Τῶν.] Τούτων.

112. Ἄφενον.] Propriè unius anni reditus, quasi ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ, ut πλοῦτον ἐκ πολλῶν ἐτῶν. Poëtis tamen promiscuè usurpantur. hic voce ἄφενα designantur universi orbis imperia, opes & honores. Δάσσαντο.] Pro Ἐδάσσαντο, à δάζομαι, τὸ μερίζω. Διέλοντο.] Pro διείλοντο, hoc est, διεμερίσαντο, à διαιρέω, quod est in tribu τοῦ ἀνομοίλων.

113. Ἠδὲ καί.] Pleonasm. Πολύπτυχον.] Sic dicitur Olympus, quod in eo multæ sint πτυχαί, *plicæ*, hoc est, *sinus & convalles*. Alii de cælo exponunt, *multis implicitum sphæris*.

114. Ἔσχε.] Λίχε. Ab ἔσχω, quod ex ἴσκω, factum.

116. Ἤτοι μὲν.] Hic auspicium facit Theogoniæ suæ poëta. Tria ponit ab initio facta, Chaos, Terram, & Cupidinem cælestem, qui etiam censetur Deus. Primo loco collocatur Chaos, cui Numini supplicabant Veteres, tanquam parenti, à quo rerum omnium factum putabant initium. Arnobius Jani nomine cultum à superstitiosis hominibus affirmat. Poëtæ chaos in principio fuisse ajunt, id est, confusionem rerum atque elementorum. De quo Ovidius lib. 1. Metamorph.

Vnus erat toto Naturæ vultus in orbe,
Quem dixere chaos. ——

Mosi *tohu* & *bohu* vocatur, Genes. cap. 1. vers. 2. Estque nihil aliud, quàm rudis inordinatæque materiæ confusa congeries, quam postea Deus universi conditor diremisse dicitur, singulisque rebus ex confuso acervo separatis, & in ordinem descriptis, instruxisse mundum & ordinasse. Veteres Græci ea voce aëra signarunt, sive omne id, quod inter sidera terrasque est interjectum. Unde & *cohum* dixere, pro cælum teste Festo, à Χάος, vel inserto Æolum more digamma, *covum*. Hebræis רקיע, hoc est, *expansum*, quod nihil aliud est, quàm diffusum quoddam corpus aëris, distinguiturque in duas partes, in superiorem, quæ appellatur æther: & in partem inferiorem,

quam

quam vocarunt aërem. De priori chao hic ſermo eſt, quatenus confuſam & inordinatam materiam ſignificat, hoc eſt, congeriem rerum ἀόριστον, καὶ ἀκαταστασίαν, ut exponunt ſeptuaginta interpretes. Secundo autem loco Terram ponit Heſiodus, quæ ex elementis prima honorem ſortita eſt divinum, quia ut dictum eſt, in partibus mundi inferioribus primo oculis & corporis & mentis Telluris ſe bona offerunt. Hinc Deorum antiquiſſimam vocat Plato in Timæo, quæ non hominum modò, ſed & Deorum ſedes ab eodem dicitur in Phædro. Nam homines cum adhuc juſti eſſent, & vita innocentes, Deos habebant ſecum familiariter converſantes. Πρώτιστα.] Τὸ πρῶτον. Χάος.] Sic dicitur ἀπὸ τοῦ χαίνω, vel χάσκω, *hiare*, q. d. *hiatum*, *tenebras*. Philo ὑσίαν ἄπειρον vocat. Γένετο] Pro ἐγένετο.

117. Γαῖα.] Ἡ γῆ. Εὐρύστερνος.] Quod *lato vel ampla ſit pectore*, ob amplas ejus planicies, campoſque diffuſos, ex εὐρὺς, *latus*, & στέρνον, *pectus*. Στερνοῦχον appellat Sophocles. Ἀσφαλὲς.] Ob ſoliditatem terræ, cui velut centro ſuo ſubnixa ſunt cætera. Hinc & Deus *terram fundaſſe dicitur ſuper baſes ſuas*. Pſal. 78. & 104.

119. Τάρταρα.] Hæc cum ſuperioribus jungenda. In terræ receſſibus ponit Tartarum. Eſt autem Tartarus inferorum locus profundiſſimus, in quo plectuntur ſontes. Videtur Heſiodus Tartarum ex illa confuſa mole, quæ Chaos vocatur, genitum credidiſſe. Ariſtophanes Comicus illum antiquiſſimum facit locum, & coætaneum cum Nocte & Chao, ut legere eſt in Avibus. Τάρταρα.] Τάραρος à ταράττω *conturbo*, quod locus ille plenus ſit perturbationis. Talem & impiis in terra receſſum eſſe deſtinatum ſacra pagina affirmat. Plato in Phædone *ſceleſtorum carcerem* appellat, quem ſub terra prope centrum eſſe putavit. Ἠερόεντα] Ab obſcuritate. Ἠερόεις idem quod σκοτεινὸς, ab Ionico ἠὴρ, *caligo*, *aër*. Μυχῷ.] Pro ἐν μυχῷ. Χθονός.] Γῆς. Εὐρυοδείης.] Εὐρυχώρου. Quod *latas habeat vias*, ſive *latè patens*.

120. Ἠδ' Ἔρος.] Tertiò Amorem, ut principium conſtituit, ſed cæleſtem. Nam qui ex Venere natus eſt, recentioris eſt ævi. Hunc Cupidinem ſive Amorem poëta dicit ex informi materia, quæ Chaos dicta eſt, in lucem prodiiſſe. Idem tradit Onomacritus in hymnis, & φάνητα illum appellare videtur, quod ex Chao primùm apparuerit. At Ariſtophanes in Avibus Noctem Zephyrium ovum peperiſſe ſcribit; è quo natus ſit Cupido, qui cum Chao miſtus omne Deorum genus ex illo excitaverit.

Quod verò Deorum antiquiſſimum fecerint Cupidinem, eò ſignificare viſi ſunt Veteres, quod res priùs inter ſe confuſas amicitia & odium invicem diſcreverint, cùm illæ per ſe ſine his nihil gignere poſſint. Nihil ergò aliud Cupidinem eſſe ſenſerunt antiqui, quàm quod ſuaſit Empedocles, vim ſcilicet ſimilium divinam coire & coaleſcere cupientium, vel potiùs mentem divinam, quæ has ipſas motiones ipſi Naturæ indidit. Hic cùm primùm in architectando hoc mundo apparuerit, ex informi illa materia natum crediderunt. Nam tametſi Thales aquam rerum omnium principium poſuit, aptiſſimam ſanè gignendis rebus & accommodatam materiam, tamen nihil ex illa ſimpliciter gignitur ſine hoc artifice, ſive amicitiam, ſive marem, vel maris vice fungentem calorem quis appellaverit, vim divinam ſcilicet, res ad ortum evocantem. Pulcherrimus inter Deos vocatur, quoniam Amor omnia etiam longiſſimè diſtantia unit, omniumque rerum & generationum cauſſa eſt. Neque enim tam veneream cupiditatem intelligit poëta, quàm jucundam unionem & commixtionem diverſorum inter ſe elementorum. Plato quoque in Sympoſio Deorum omnium feliciſſimum, potentiſſimumque vocat, quod homines juxta ac Dii ejus ſubjiciantur imperio. Sed geminos facit Cupidines: alterum cæleſtem: alterum terrenum ac vulgarem. Ἔρω.] Æolicum eſſe vult Scholiaſtes pro Ἔρως, quæ vox tum *amorem*, tum *amoris Deum ſive Cupidinem* ſignificat.

121. Λυσιμελής.] Ab effectu, ὡς ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μέλη, *quod membra diſſolvat, & enervet.* Παίζοντα θεῶν.] Amoris vim & potentiam demonſtrat, quod Deos pariter & homines domet. Unde & πανδαμάτωρ à poëtis appellatur.

122. Δάμνα.] Δαμάζει, à poëtico δάμναμαι, *domo.*

123. Ἐκ Χάεος.] Erebi, Noctis, itemque Ætheris & Diei γενέσεις enarrat hic poëta. Erebum ex Chao unà cum Nocte progenitum aſſerit. E Nocte verò Æthera & Diem prodiiſſe ait. Quod & Hyginus refert fabul. poeticarum cap. 1. *Erebus*, inquit, *inferorum Deus eſſe fingitur, & pater Noctis ex Chao & Caligine procreatus.* Cicero tamen de natura Deorum, Noctem Erebi non filiam, ſed uxorem facit. Poëtæ frequenter Erebum pro ipſa inferorum ſede collocant. Unde Ovidius Proſerpinam *Erebi reginam* appellat lib. 6. Metamorph. Noctem quoque ex eodem Chao prognatam eſſe tradit auctor, nec ἀλόγως, cùm ante Solis & aſtrorum ortus, aër eſſet tenebricoſus. Hanc & anti-

antiquiſſimam Deorum omnium credidit vetuſtas, cum neque illam quidem ante mundum in ordinem digeſtum, uſquam fuiſſe intelligant. Unde & mater Deorum ac hominum dicta Orpheo, quod omnia ex illâ nata eſſe credantur. Ex Nocte viciſſim Æther genitus. Quippe nocturno tempore aërem videmus Luna & Stellis ardentem. Unde & illi nomen, ἀπὸ τοῦ αἴθειν, quod eſt, *ardere*. Nam Ætheris vocabulo univerſa intelligitur regio illa, quam Anaxagoras igneam eſſe credidit. Euripides apud Ciceronem in ſecundo de natura Deorum, ſummum Deum appellat:

Vides ſublime, fuſum, immoderatum Æthera,
Qui tenero terram circumvectu amplectitur;
Hunc ſummum habeto Divûm, hunc perhibeto Æthera.

Cùm enim calore ſuo contemperet omnia & foveat æther, non mirum, ſi pro Numine habitus, & quidem ſupremo, cùm in ſuprema aëris regione ſit collocatus. Cicero in ſomnio Scipionis, ubi de orbibus agit cæleſtibus, *Quorum unus*, inquit, *eſt cæleſtis, extimus, qui reliquos omnes complectitur, ſummus ipſe Deus, arcens & continens cæteros.* Sed notandum, cùm Æthera ſupremum Deum appellant Gentes, unà cum æthereo corpore complexas eſſe mentem ejus præſidem, quæ animaret æthera, ac præcipuè ſe exſereret in celſiſſimo æthere. Diem præterea ex Nocte genitum affirmat, quia niſi præterierit Nox, non illuceſcit dies. Hinc ex Nocte, quam ſequitur, & in cujus locum ſuccedit, quaſi ortum ducere videtur. Χάεος.] Pro χάος, Ion. dialyſi. Ἔρεβος.] Sic propriè dicitur τὸ ὑπὸ γῆν σκότος, ex Hebræo *Ereb*, quæ vox *veſperam*, vel *noctem* ſignificat.

124. Αἰθήρ.] Ab αἴθω, *ardeo*, quod ſuperior mundus ardeat igne totus: vel propter aſtra, quæ ignea eſſe crediderunt Veterum nonnulli. Ἡμέρη.] Ion. Ἡμέρη.

125. Τίκτει.] Ἔτικτε. Κυοκαρδίη.] Pro κυοκαρδίη, à κύω, *uterum geſto.* Φιλότητι μιγεῖσα.] Συμπλακεῖσα. Sunt qui inter φιλίαν & φιλότητα, diſtinguant, hanc de Venereo amore: illam de amore benevolentiæ uſurpari volunt, quod tamen diſcrimen non ſemper obſervatur.

126. Γαῖα δέ τοι.] Deſcribitur Cæli generatio. Terram Cæli matrem eſſe tradit Heſiodus contra ſacræ hiſtoriæ veritatem, cùm Moſes cælum terræ præmittat, vel ſimul creata extitiſſe dicat, Geneſ. 1. cap. verſ. 1. Cauſſam vero, cur Terra Cælum genuerit, hanc fuiſſe aſſerit, ut ſeipſam ambiret & circumte-

geret. Nam cum omnia corpora naturalia, omniaque elementa ex ſe invicem gignantur, quorum omnium ſedes eſt tellus, etiam cæleſtia corpora ex ejuſdem ſinu prodiiſſe crediderunt. Dici etiam poteſt Cæli mater, eoque prior, quia terra eſt centrum. At centrum cauſſa eſt ſphærici motus in cælo. Hinc & Uranum ſibi parem genuiſſe dicitur, non reſpectu ſubſtantiæ, quæ diverſa eſt; ſed ob figuram ſphæricam & rotundam. Ut enim cælum eſt σφαιροειδὲς, ita & Terra. Nobiliſſimis autem & perfectiſſimis corporibus, ut cælo & terræ, figura etiam debetur nobiliſſima & perfectiſſima, quæ eſt ſphærica, cùm unica ſuperficie terminetur, & capaciſſima ſit, intraque ſe omnia ἰσοπερίμετρος claudat, vergens tota quaſi in ſeipſam. Homerus tamen Terram Cæli non matrem, ſed uxorem facit: alii Titanis, quia ſol & cælum aſſiduo in terram agunt, & calore ſuo motuque eam ad generationem excitant: illa vero, ut uxor ſemina, ex omnibus elementis vim condenſatam in ſe recipit. Quod naturæ connubium ſcitè expreſſit Virgilius 2. Georg.

——— fœcundis imbribus æther
Conjugis in gremium lætæ deſcendit & omnes
Magnus alit magno commiſtus corpore fœtus.

Deinde & cælum vocat Deorum ἕδρασμα, ſolidum & firmum, utpote Terræ velut baſi ſuæ & centro inſiſtens, circa quam perpetuo movetur: tum etiam reſpectu cæleſtis materiæ, quæ non corrumpitur, ut corporum ſublunarium. Nemo enim hominum eſt uſquam, qui vel minimam mutationem in cælo partibuſve ejus factam deprehendere potuit. Idcirco Ariſtoteles cælum vocat, ἀγήρατον, ἀναλλοίωτον, καὶ ἀπαθές. Ἔγεινατο.] Ἔτεκε. Synecdoche generis. Ἴσον.] Parem, non mole, ſed figura ſphærica.

127. Οὐρανὸν ἀστερόεντα.] Hinc οὐρανὸς à Chaldaico אוֹר, quo *lux* ſignificatur. Lucidum quippe cælum ob aſtra. Μίν] Αὐτόν. Περὶ πάντα.] Subaudi, μέρη. Καλύπτοι.] Circumgyrando eam, ut terra ſit centrum: circumferentia, cælum.

128. Ἕδος ἀσφαλές.] Sedes tuta, ut & terra, cui innititur: tum etiam hoc dicitur ob cæli ἀφθαρσίαν.

129. Γείνατο δ'.] Montium & ſpeluncarum origo. Heſiodus Terram quoque montes genuiſſe ait, qui montes nympharum Oreadum gratæ & amœnæ ſunt ſedes. Nympharum vox generalis eſt, cum quædam terris præſint, quædam aquis. Ex iis, quæ terris præſunt, aliæ montes incolunt, ut Oreades, de quibus hic

hic ſermo: aliæ vallibus gaudent, ut Napeæ. Sunt præterea quæ eundem cum arboribus ævi terminum ſortitæ Dryades & Hamadryades appellantur, à δρυὸς nomine, quo quercus, imo omne arborum ac lignorum genus denotatur, quippe cum iis naſcentes & morientes. Proprie tamen hoc nomen convenit Deabus aquarum præſidibus. Eſt enim ab Hebræo *nuph*, quod eſt *ſtillare, effundere*, ut νυφίειν loquendo, νύμφη ſit *aqua*. Latini pro eo *n* in *l* converſo dixere *lympha*. At quæ fontibus aquiſque præſunt nymphæ ſpeciatim Najades dicuntur à ναίω, *nato*, quarum natales alibi exponit poëta. Montes autem genuiſſe dicitur Terra, non ſine ratione, cum nihil aliud ſint montes, quam terræ ἐκφύσεις quædam & protuberationes. Unde & apud Græcos ὄρος nomen, ὅτι ἀπὸ τοῦ αὔρου, τοῦ ἀπὸ γῆς ἀνατεῖναι ὕψος καὶ ἐμμῆκες, quod *mons è terra elevatus* ſit, *& in altum eductus*. Γείναντο.] Pro ἐγείναντο. Οὔρεα.] Ion ὄρη. Μακραί.] Ὑψηλαί. Ἐναύλους.] Appoſitio. Ἔναυλοι ſunt *ſedes, antra, receſſus*. Et Scholiaſtæ, εὐδιαυτήρια, vel τὰ ἐν πεδίοις κοιλώματα.

130. Νυμφέων.] Νυμφῶν. Αἳ ναίουσι.] Periphraſis Oreadum, quæ & Ὀρεσσιμιάδες Heſychio, quod in cubilibus, hoc eſt, antris montium quieſcerent. Ἀν' ὕρεα.] Ion. κατὰ τὰ ὄρη. Βησσήεντα.] Græci βήσσας vocant *ſaltus & convalles profluas*, δι' ὧν ἐστι βῆναι, ἄγειν, πορεύεσθαι.

131. Ἠδὲ καὶ] Pontus itidem Terræ filius, ſed abſque complexu virili & Venerea voluptate procreatus, quod ut ſingulare hic notandum. Heſiodus Pontum ab Oceano diſtinguit, de quo in ſequentibus agit. Primum itaque geniti ſunt montes: deinde Pontus, cum necdum pluviis, vel rore, vel alia virtute cæleſti deſuper madefacta eſſet terra. Moſes autem narrat ſecundo die aquas, quæ ſub cælo erant, Dei mandato in unum confluxiſſe locum, congregationemque illam aquarum vocatam eſſe *maria*, Geneſ. 1. verſ. 9. & 10. Mare autem illud, ſive Pontum voces, ſive Oceanum, ſive alio nomine, pro Numine habuerunt Gentes, ob immenſam ejus molem, profunditatem & multiplicem utilitatem. Ponti enim beneficio populi longiſſimè diſſiti inter ſe conveniunt, mutua commercia agitant, alter alterius neceſſitatibus ſuccurrit, ut non ſine cauſſa Homerus ἅλα δῖαν, *mare divinum* appellet. Cum abſque amore ſeu maris conjunctione Pontum genuiſſe dicitur Tellus, ferociam elementi reſpicit poëta & indomitam vim. Unde & tauro ei feciſſe veteres notat Spondanus ad Ho-

meri Iliad. Quod & Virgilius confirmat libro 5.

Dii quibus imperium pelagi, quorum æquora curro,
Vobis lætus ego candentem in littore taurum
Conſtituam ante aras voti reus.

Indomitum quippe animal taurus & furioſum. Nec alia de cauſſa *Neptuni filios* appellarunt Latini homines ferociſſimos, & immanes, tanquam è mari genitos, elemento feroci & implacabili. Α'πρύμβον.] Ob profunditatem, cujus πρύμνα, hoc eſt, fundum invenire ſit difficile: vel ἀφ' ἧ ἐδὴν πρυγῶμεν, à quo nihil frugum colligimus. Nam ἀκηράσιον πέδιον dixit Euripides pro mari. Οἰδμαλὲ.] Οἰδήμαλε. Syncope. Θοὸν.] Ὀρμεῶν, μαινόμενον.

132. Α'ντε φιλότητος.] Α'ντὶ σωτηρίας. Ε'φιμείρω.] Τερπνῶ. Αὐτὰρ ἔπειτα.] Hic Cæli & Terræ filios, filiaſque recenſet poëta, Oceanum ſcilicet, Cæum, Creum, Hyperiona, Iapetum, Theam, Rheam, Themin, Mnemoſynen, Phœben, Tethyn. Primo Cælus è Terra ſuſcepiſſe dicitur Oceanum. Oceani nomine intelligitur vaſtiſſimum illud mare, quo univerſus ambitur terrarum orbis, fluviorum fontiumque omnium pater. Veteres nonnulli Oceanum rerum omnium principium ſtatuerunt. Sic Homerus Iliad. ξ.

Ω'κεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.
Oceanumque Deûm patrem, & Tethyn genitricem.

Cæli & Terræ filius eſſe fingitur Oceanus, quoniam ex informi materia cum prius natus eſſet Amor, iſque univerſam molem miſcuiſſet, natum eſt Cælum, & Mare, & Terra, & omne genus inde pullulavit Deorum, ut ait Ariſtophanes in Avibus. Ex quibus patet, Oceanum poſt cælum natum fuiſſe. Nam cum ſummus Opifex in hoc mundo architectando dixiſſet, *Fiat lux*, continuo lucis inſtrumenta, cæli planetarumque corpora nata ſunt: quare prius natum eſt cælum: deinde Deus ſecrevit univerſam aquarum naturam ab aquis, quæ ſuper cælum ſunt, & in unum locum juſſit ſecedere. Hac igitur ratione Amor, quæ divina eſt bonitas, cuncta commiſcuit & ad generationem excitavit. Unde Oceanus natus eſſe creditur ex cæli & terræ combinatione. Cæus quoque Cæli & Terræ proles fingitur. Τὸ ποῖον interpretatur Scholiaſtes κ pro π Æolicè poſito, ut qualitatem terræ denotet. Zeno eo nomine unum ex Titanibus intelligit, cujus etiam meminit Virgilius 4. Æneid. ubi Famam deſcribens, hunc in modum loquitur:

Illam

Illam Terra parens ira irritata Deorum
Extremam, ut perhibent, Cæo, Enceladoque sororem
Progenuit.

Dicitur Terra Cæum progenuisse Gigantem duplici de caussa: vel quod Physicè loquendo procellosos gignat ventorum flatus: vel historicè, impiam ac crudelem gentem intelligit, qualis fuit Gigantum. Earum origo cum ignoraretur, Terræ filios appellarunt prisci, ut & ipsum nomen indicat. At Crei nomine designari videtur princeps aliquis potens, vel rex, ἀπὸ τοῦ κρείειν, quod poëticum est ἀπὸ τοῦ βασιλεύειν. hinc ὁ κρείων, *rex*. Hyperion Cæli item & Terræ filius, Solis pater, qui *Hyperionides* propterea appellatur à poëtis, nec raro pro ipso Sole accipitur. Si Physicè consideretur, ita dicitur cælum sive Sol, quod supra nos eat, ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ ἡμᾶς εἶναι. Unde ὑπερίονας ponitur ab Homero Odyss. α, in principio. Diodorus Siculus scribit, Hyperiona Saturni fratrem fuisse, Cæli filium, qui Solis ac Lunæ, aliorumque astrorum motus horasque primum summa cura, observationeque à se percepta, cæteris noscenda tradidit. Ideò eorum parens nominatur, velut ipsorum naturæ contemplator. Inter Cæli & Terræ liberos quoque censetur Iapetus, qui Noachi filius fuit, Græcis Promethei pater, qui cum humani generis auctor extiterit, è Cælo & Terra natus fingitur. Thea, vel Thia Solis mater esse traditur, quod omnia bona, in quibus Sol excellit, à divina natura prodeant. Θεία enim adjectivè *divinam* significat. Rhea pariter Cæli & Terræ filia, quæ sic vocatur ab ῥέα, quæ est *terra*, mysterii ergo trajectis litteris Γῆα. *Magna mater* dicta est, quia matris est parere, & uberibus nutrire. Tellus autem est omnium hominum materies & alimonia. Themis Cæli item & Terræ filia, mater Promethei, qua designatur optimus affectus in animis nostris, qui ex impressione cæli & terræ, quam incolimus, nobis nascitur. mater justitia atque æquitas, è quibus bona consilia & prudentia, tum in rebus privatis, tum in publicis administrandis, & rerum humanæ vitæ necessariarum inventiones exsurgunt. Hæc Dea credita est, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas esset, teste Festo. Nam θέμις Græcè *fas* dicitur. Mnemosyne Terræ ex Cælo filia. Musarum mater credita, quod omnium scientiarum thesaurus memoriæ beneficio & acquiratur & conservetur. Μνημοσύνη enim memoria, idem quod μνήμη. Phœbe è Cælo & Terrâ nata fingitur, quo nomine puritatem

ritatem aëris ſignificari tradunt Phyſiologi. Φοίβη enim adjectivè φωσφόρος Heſychio. Aër quippe ſecundum nonnullos, nihil aliud eſt, quam terra purificata, & rarefacta. Alias Phœbe eadem eſt, quæ Diana vel Luna, ſoror Phœbi, hoc eſt, Solis. cui corona tribuitur, ut ſiderum reginæ: aurea dicitur, ob Lunæ fulgorem, quæ modo auri, modo argenti ſpeciem refert. Tethys uxor Oceani dicitur, Terræ & Cæli filia. Hanc Nereidum matrem appellarunt, cum pater illarum eſſet Oceanus. At Thetis, quæ priore aſpirata & brevi legitur, Nereidum una, quæ nupſit Peleo. Utraque Dea marina, ſed nomine Tethyos deſignatur ipſa aquæ moles, quæ ad generationem concurrit: Thetis vero aquæ elementum eſt. Τηθὺς nomen accepit à τηθὴ, vel τηθὺς, quorum prius aviam & nutricem; poſterius amitam vel materteram ſignat. Aptè autem hæ, ac præcipuè aviæ vel nutricis appellationes conveniunt Oceani uxori, omnium nympharum matri, quia principatum tenet in natura humida, ut ait Etymologus, qui tamen perperam derivat à τρέφω, *nutrio*.

133. Εὐρηβεῖσαι.] Συμπεσάζουσαι, ab εὐρέομαι, *concumbo*. Ὠκεανόν.] Dicitur ὠκεανὸς, Solino & Servio teſtibus, ἀπὸ τῆς ὠκέως ναύσεως, *quod ocyus fluat*. Quam tamen ſententiam refellit Columbus Navarchus, qui cum per Oceanum ad Indos uſque penetrarit, nullam ſe ejuſmodi velocitatem in eo deprehendiſſe ſcribit. Hinc potior eorum opinio, qui ſic appellatum volunt ab antiquitate, quam ſupra retulimus, vel ab ὠγυλὸν, quomodo prius vocatum eſſe Oceanum tradit Heſychius. Ὠγυλὸν vero eſt ab Hebræo אגל, quod valet *circulum* vel *ambitum*, quod circuli in modum ambiat orbem. Βαθυδίνην.] *Quod profundos habeat vortices*. Δίνη, *aquarum vortex*.

137. Τὸν ὃ μέθ'.] Inter Cæli & Terræ filios etiam commemoratur Saturnus, qui crudeliſſimus dicitur liberorum omnium, & patris ſui oſor. Quod ad fabularem hiſtoriam attinet, fratrem habuit Saturnus Titanem majorem natu, qui cum parenti, uti par erat, ſuccedere deberet, animadvertens matrem ſororeſque in Saturnum proniores eſſe, jure ſuo ceſſit, ea tamen lege, ne Saturnus prolem maſculam tolleret, ſed regnum ad ſuam ſtirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito liberos ſuos maſculos, ubi primum nati eſſent, devorabat, unde & παιδοφάγος dictus. At cum Saturnus ex oraculo didiciſſet fore, ut à filiis regno pelleretur, cumque ob hoc Jovi

à ma-

à matre clam ſervato inſidias ſtrueret, ab eo regno pulſus in Italiam profugit, ubi aliquamdiu apud Janum regem latitavit. Unde & *Latio* nomen, à *latendo*, ut volunt. Phyſiologi fabulam ad opificium Naturæ referunt, eaque temporis & cæli motum ſignari volunt. hinc & Κρόνον dici mutata priore littera, pro χρόνον, quod tempus ſignificat. Verum omiſſa fabulari expoſitione, quæque ex ea deducitur phyſica contemplatione, non alius fuit Saturnus ille antiquiſſimus, quam Adamus generis humani primus auctor & propagator. Nam, ut poetæ noſtri veſtigiis inſiſtamus, Cæli filius dicitur Saturnus, quemadmodum & Adamus Dei filius vocatur, quod non alium agnoſceret patrem, quam cæleſtem. Et uti Saturno terra pro matre data eſt ab Heſiodo & aliis: ſic etiam Adamus de pulvere terræ formatus dicitur. unde & ei nomen, Geneſ. 2. Quid quod ſub Saturno auream ætatem ſtatuunt poëtæ. Talis fuit ſtatus Adami in Paradiſo. Tandem ut imperio pulſus eſt Saturnus: ita & ex deliciarum horto ejectus Adam, cum quo finem habuit primæva felicitas. Saturni quoque nomen id indicat, Adamoque merito competit, cum pudore nuditatis ſe abſconderet à facie Domini, Geneſ. 3. *Sathar* enim Hebræis *latere* eſt. At quæ de tribus Saturni filiis memorantur à poëtis, Noacho, tribuſque ejus liberis, optimè quadrant. Τεκνοφαγία vero Saturni originem cepiſſe videtur ex eo, quod Deus Abrahamo præceperat de filio unico in holocauſtum ſibi offerendo, Geneſ. 22. Hinc poſteri ad ſuperſtitionem proni & vicinarum gentium exemplo allecti ſexum utrumque vix natum Molocho ſuo offerre pro relligione habebant, contra expreſſum Dei mandatum, Levit. 18. Deut. 18. & aliis in locis. Erat autem iſte Moloch, quaſi Deorum rex, vel Deus ſummus. Saturnum alii, alii Solem fuiſſe putant. Et hic cultus immolandi Saturno liberos ad varias tandem nationes profluxit, nec Syros modo, Phœnices, aut Pœnos, ſed & Græcos & Romanos paſſim involvit, duravitque in Africa ad Tiberii uſque tempora, ut auctor eſt Tertullianus in Apologetico cap. 4. ut non immerito Saturnus vocetur *ſæviſſimus liberorum*. Denique patrem ſuum Cælum odio proſecutus dicitur, quod Phyſicè loquendo corpora cæleſtia ſint æterna, neque temporum mutationibus obnoxia. Nam Saturni nomine, ut dictum, tempus ſignificatur. Patri autem Cœlo virilia exſecuit idem Saturnus, quia, teſte Iſidoro, nihil in cœlo de ſeminibus naſcitur. Sed de his ſuo loco. Τὸν ὑπ' [illegible]

Me-

Μετὰ τύτυς δέ. Anastrophe. Ὁπλότερος.] Ὁπλότεροι sunt juniores, quasi armis ferendis aptiores, quàm senes. Ὅπλα enim arma. Γίνετο.] Ἐγένετο. Ἀγκυλομήτης.] Ob varia & obliqua ejus consilia.

138. Δεινότατος.] *Acerrimus*, sive *durissimus*. Πατέρων.] Nempe Cæli & Terræ. Θαλερόν.] Ita Saturni patrem vocat, non ob ætatem juvenilem, cum vetustissimus sit Deorum, & primus, sed ab effectu, quasi θαλεργοποιὸν, quod floreſcere omnia faciat cælum imbribus suis. Τοκῆα.] Τὸν πατέρα. Synecd.

139. Γείναντο δ'.] Cyclopes quoque Cæli & Terræ filii perhibentur, quorum nomina, robur, & officia hic & in sequentibus describit poëta. Cum omnia fabularum figmenta proprium quoddam habeant veræ historiæ fundamentum, Cyclopes pyratæ fuerunt & latrones, qui præternavigantia navigia deprædarentur. Ii cum Læstrygonibus Ætnæ, & Leontinis vicina loca incoluisse dicuntur, immanes & efferi homines, & in omnes peregrinos prorsus inhumani. Alii malunt fabulam ad Physicas rationes traducere, qui nihil aliud Cyclopas esse volunt, quàm vapores, è quibus fulmina, fulgura & tonitrua nascuntur. Hi dicuntur Cæli & Terræ filii, quoniam vapores è terra, non nisi per calorem cælestem extolli atque extenuari in aëra possunt. Cum verò multi etiam ex aquis extenuatis oriantur, meritò Europæ seu terræ, & Neptuni filius dictus est Cyclops Polyphemus. Ex his Cyclopibus, qui centum fuisse perhibentur, tres potissimum celebrantur, Brontes, Steropes, & Arges, pro quo alii substituunt *Pyracmonem*. Ovidius *Acmonidem* vocat. Hi fulmen & tonitru Jovi fabricare finguntur, quod ad Naturam quoque refert Servius. De his ita Virgilius 8. Æneid.

Ferrum excercebant vasto Cyclopes in antro,
Brontesque Steropesque & nudus membra Pyracmon.

Scribit Paulanias in Corinth. aram fuisse exstructam Cyclopibus, ad quam res divina fieret, & divinos honores illis fuisse institutos. Horum quoque Gigantum origo cum ignoraretur, Cæli & Terræ progeniem esse dixerunt veteres. Γείναντο.] Ἐγείναντο. Αὖ.] Πάλιν. Κύκλωπας.] Tria Cyclopum genera enarrat Scholiastes: at Zeno Cyclopas in genere intelligit ab Homero & Hesiodo decantatos, uti & Apollodorus lib. 1. Γ' πρὸς τὸ τέτρωσθαι.] Γ' τὸ ξηφανὸν καρδίαν.

140. Βεβρτλω.] A recto Βεβρτλης. Quæ lectio Latinorum poëtarum

tarum teſtimoniis confirmatur. Brontes fit ἀπὸ τῆς βροντᾶν, quod eſt *tonare*. Στερόπην.] Alii legunt, Ἀστερόπην. Στερόπης, qui Virgilio *Steropes*, ſic dicitur à *fulgure* & *ſplendore*, qui fulmina antecedit. Ἄργης.] A *candore*, vel *celeritate* nomen accepit. nam ἀργῆτα κεραυνὸν vocant poëtæ *fulmen candidum*, vel *raptim emicans*. Θ' ὃς ἐμόθυμον.] Μεγαλόψυχον.

141. Τεῦξαν.] Ἔτυξαν, à τύχω, *fabricor*.

142. Οἵ δή τοι.] Cyclopas porrò deſcribit à divinis animi corporiſque dotibus. Nam etſi per alia omnia Diis eſſent perſimiles; vultu tamen ſive oculo, quem unicum eumque orbicularem in media fronte habebant, ab iis diſtinguebantur. Unde & illis nomen. Sic Ulyſſes apud Virgilium 3. Æneid. de Polyphemo:

——— *Telo lumen terebramus acuto*
Ingens, quod torva ſolum ſub fronte latebat
Argolici clypei, & Phœbeæ lampadis inſtar.

Per circularem illum oculum φυσικῶς deſignantur circulares ignis & vaporum περιφοραί. Nam vapores, ex quibus fiunt fulmina, & venti, & imbres, modò rarefacti per vim Solis aſcendunt, modo in pluvias condenſantur, circularique ſemper agitatione vertuntur in elementa, de quibus ita Lucretius lib. 3.

Et primùm faciunt ignem ſe vertere in auras
Aëris, hinc imbrem gigni, terramque creari
Ex imbri, rurſuſque à terra cuncta reverti:
Humorem primum, mox aëra, deinde calorem.

Τὰ μὲν ἄλλα.] Subauditur κύκλωπες. Ἐναλίσκιοι.] Ὅμοιοι.

143. Μίαν.] Μόνον. Μέσσῳ.] Μέσῳ. Ἔπικειτο.] *Impoſitus*, vel *inſertus erat*. Μετώπῳ.] Τὸ μέτωπον, *frons*, quaſi μετ' τὰς ὤπας.

144. Ὄνομα ἐπώνυμον.] Nomen ex re ductum, ſive naturæ rei convenienter impoſitum. Οὔνεκα.] Διότι. Σφέων.] Ion. σφῶν αὐτῶν.

145. Κυκλοτερής.] Κυκλοειδὴς, à κύκλος, id eſt, *circulus*. Alii compoſitum eſſe volunt ex κύκλος, & τρύω, *terebro*. Quo alluſiſſe putant Virgilium 3. Æneid. *telo lumen terebramus acuto*. Ἔης.] Ionicè, pro εἷς, per diæreſin ſyllabæ circumflexæ. Ἐνέκειτο.] Supra dixit, ἐπέκειτο.

146. Ἰσχὺς τ' ἠδὲ βίη.] Ex parallelo. Μηχαναί.] Ad animum transfertur: μηχαναὶ ſunt εὐπορίαι πολλαί, καὶ ἐπίνοιαι, teſte Scholiaſta.

147. Αλ-

147. Ἄλλοι δ' αὖ.] Tres alios jam commemorat Cæli Terræque filios poëta, non multùm Cyclopibus diſſimiles, ſi corporis formam ſpectes & immane robur, Cottum ſcilicet, Briareum, & Gygen. Secundum fabulas poëtarum ſunt qui nominibus iſtis intelligunt homines violentos & efferos, qui robore & viribus ſuis freti non ſolum aliis bellum intulere, ſed & Deos ipſos contumeliâ affecere. De Briareo tamen refert Homerus Iliad. α. quod Jovi adverſus Palladem & Junonem, & Neptunum reliquoſque Deos, qui in Jovis tyrannidem conjurarant, fuerit auxilio. Qua de cauſſa & Heſiodus eum unà cum Gyge & Cotto Jovis cuſtodes & ſatellites facit. At Apollonii interpres lib. 1. Briareum, Ægæona, Gygen, unum & eundem fuiſſe ſcribit, diſſimilibus nominibus idem ſignificantes. Homerus, quem Briareum hic appellat poëta, apud ſuperos Ægeona appellari tradit, quod in eo vellicat Dio Chryſoſtomus orat. XI. quaſi Deorum linguas ipſe ſolus noſſet. Nam id Homero familiare eſt, ut quibuſdam rebus duplex nomen imponat, quorum altero homines, altero Dii utantur. Sunt qui pro Gyges & Cottus, legendum putant Gyes, & Cæus, ut Lambinus notat ad Horatium lib. 2. Carm. Od. 17. moti illo Apollodori loco, ubi inquit in principio: Οὐρανὸς πρῶτος ἁπάσης τῆς οἰκουμένης ἦρξε· γήμας δὲ γῆν ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς ἑκατόγχειρας καλουμένους Βριάρεων, Γύην, Κόττον. id eſt, *Cælum ſeu Cælus primus totius mundi imperium obtinuit. Cum autem Terram uxorem duxiſſet, ſuſcepit ex ea liberos primos Briareum, Gyen, Cæum, qui Centimani ſunt appellati.* Hos Gigantes ab ingenti corporis ſtatura & robore deſcribit, quod proceri eſſent, prævalidi, nec nominandi ob feritatem: ſub quibus fabularum involucris deſcribere voluerunt poëtæ ventorum naturam & immane robur, in altiſſimis locis & ubique graſſantium. Quod & ipſa etiam nomina non obſcurè innuunt. Nam Cottus vim motricem ſignificat, ἀπὸ τοῦ κόπτειν, quod eſt Heſychio interprete τύπτειν, *ferire*. Briareus à robore dictus, quaſi βιαρέης, è nomine βία, *vis*: vel ex dictione intenſiva βεῖ, pro λίαν & ἄρης, *Mars*, quaſi *valde Martius*. Gyges vim latentem deſignat, quod lateat in terra obſcurus, ob venti materiam. Nam γυαιῷ Heſychio σκολιόν. Scholiaſtes ita vocari docet ventos εἰλιφόρους & procelloſos. Hinc & Ægeon dictus ab αἰγὶς, *procella*. de quibus in ſequentibus plura.

148. Ὀξὺν θυμόν.] Exponitur *impetuoſus & rapidus*, quod ven-

to,

to, optimè convenit. Οὐκ ἀνομαστοί.] Ob feritatem ſcilicet; vel ὡς ἐ ἀνιαλοί τις ἀνομάσαν, inquit Scholiaſtes.

150. Τῶν ὑπερθ'.] Amplificatio ſuperiorum. Gigantibus hiſce quinquaginta capita, & centum manus tribuit poeta, quo quid aliud ſignificatur, quàm portentoſa ventorum vis, & turbinum? Demon in Atthide ventorum hanc appellationem eſſe ſcribit teſte Suida in Τεθπάτορες. Hinc & Briareus *centumgeminus* vocatur à Virgilio Æneid. lib. 6. Horatius item Gygen *centimanum* dixit, lib. 4. Carm. Od. 3. Idem & de Cotto affirmat Heſiodus. Euſtathius, quod notandum, Briarei nomine apud Homerum deſignari putat Solem, qui *centum*, id eſt, plurimas habet manus quibus operosè laborat in terris. Sunt verò radii, manus Solis, ut Auroræ roſei digiti. Qua de cauſſa etiam Archimedes vocabatur ab hoſtibus ſuis ὑπερθύγχεις, quod πολυμήχανος eſſet. Refert idem Euſtathius, montem Ægæonis fuiſſe, è quo centum fontes profluerent, qui ſubjectam planitiem mirè fœcundabant, ἡ παρὰ πίδυκας, inquit, παλάμας Βριάρεω dixere, *manus Briarei*: hinc ὑπερθύγχειρον eundem appellari. Nos ventorum hic naturam deſcribi nihil dubitamus, quemadmodum & Typhon (venti nomen eſt) ὑπερθυμόφιλος ab Heſiodo appellatur, quem uti & alios, velut Gigantes nobis repræſentant poetæ multimanos & multicipites. Τῶν.] Ion. ὧν. Ὑπερθὲν μὲ χεῖρες.] Synecdochicè. ἀντὶ τοῦ πολλὰς ἐνεργείας ἔχειν, inquit Scholiaſtes. Ἀπ' ὤμων.] Ὦμος, *humerus*: at ὠμὸς, *crudus*. Ἄϊσσοντο.] Pro ἤϊσσοντο, ab ἄϊσσω. Latinus interpres vertit, *ab humeris prodibant, vel manabant*: H. Stephanus, *erumpebant cum impetu*, vel *prodeuntes impetum faciebant*, ſeu *irruebant*. Habet enim ὁρμητικόν τι καὶ ὁρμητικὸν hoc verbum.

151. Ἄπλαστοι.] Pro ἀπίλαστοι, ab α privante & πιλάζω, ad quos accedere periculoſum ſit ob metum.

152. Ἐπίφυτον.] A poëtico themate πιφύω, quod factum è præterito πέφυκα, ἔ φύω, *naſcor*. Σπέρα ἐγῖσι μίλησιν.] Σπέρα ἐγῖς μίλησι. σπέρα ἐγὸς, à σπείρω, *calco*.

153. Ἄπλατος.] Καὶ συγκοπῶ, quaſi ἀπίλατος, quod coincidit, cum ſuperiori ἀπίλαστος. Εἶδος.] Alii *formam*, alii *ſtaturam* interpretantur. Corporis proceritatem deſignat, cui proportionatæ erant vires.

154. Ὅσσοι γὰρ.] Titanum in patrem vis & ira deſcribitur. Docet Heſiodus Cæli Terræque filios jam ante memoratos liberorum ex aliis genitorum eſſe ſæviſſimos, & patri Cælo infeſtiſſi-

ſtiſſimos. hinc eoſdem à parente in imis Terræ latebris abſcondi, nec in lucem emitti, quod ægrè ferens & dolens Terra mater, in patrem liberos ſuos concitaſſe & armaſſe dicitur. Quæ fabula, ut inepta videtur & turpicula, tamen quid boni ſucci, hoc eſt, doctrinæ in ſe contineat, quantum in nobis eſt, elicere conabimur. Fabularis hiſtoria breviter ita ſe habet. Cùm adoleviſſet Saturnus, audiviſſetque ex matre Terra, quod Cælus Cyclopas in Tartarum vinctos dejeciſſet, id ægrè ferens, matre inflammante adverſus patrem Titanas præcipuè, & falcem Saturno, vel ut Heſiodus ait, Terra matre ipſa ſuggerente, inſidias Cælo tetendit, ut ait Apollodorus lib. 1. atque fratres è Tartaro eduxit, quibus etiam ſociis uſus eſt in regno paterno occupando, quod accidit anno trigeſimo ſecundo illius regni, ut ait Euſebius in Theologia Phœnicum. Cælo igitur comprehenſo genitales partes amputavit Saturnus, atque à fratribus facilè impetratum eſt, ut expulſo patri in regnum ſuccederet. Ad naturam ſi referas figmentum, per Cælum veteres ætheream deſignant regionem, in quam inſurgentes è terra ventorum procellæ quaſi Cælo vim inferre conantur. Hinc patrem, ex quo geniti, odiſſe dicuntur, qui & eos à ſe repellit, ac in Tartarum detrudit, hoc eſt, in infimas terræ partes. Ità ut per Cæli liberos intelligantur vapores, ex quibus venti, fulmina & tonitrua generantur, quos in terræ latebris abſtruſos detinere dicitur Cælus, ne erumpant, & cæleſtem regionem ignibus ſuis & flatibus infeſtent. Ob id verò dolere fingitur Terra, quæ procellis & flatibus intra ſe clauſis coarctatur quaſi, & angitur, ventis ſcilicet è terræ anguſtiis ſurſum erumpere conantibus. Scholiaſtes item Cæli liberos, vel abſtruſos in terra ventorum flatus interpretatur: vel animantia, plantas, arbores, aliave, quæ celantur, quoties prædominante noctis caligine, omnia, quæ de die apparent adhibita luce, tunc quaſi abſconduntur & inconſpicua redduntur. Ita ut hic ſit proſopopœia quædam Phyſica rerum naturas & viciſſitudinem ſcitè repræſentans. Ὅσοι.] Ὅσοι. Γαίης] Γῆς. Οὐρανῦ.] Uranus hic Deus.

155. Σφετέρῳ.] Vocula ϝ redundat. Scholiaſtes copulam eſſe ait. Ἤχθοντο.] Ab ἄχθομαι, quod cum dativo perſonæ junctum ſignificat, *infenſus ſum, ſuccenſeo*. Scholiaſtes, ἤχθοντο τοκῆι, videtur exponere, ἐμισοῦντο τὸν ϝ πατέρα, contrario planè ſenſu, cùm ἄχθομαι ſignificationem habeat activam.

156. Τῶν.]

156. Τῶν.] Pro, τούτων.

157. Ἀποκρύπτουσι.] Pro ἀπέκρυπτε. Imperf. Ion. pro ἀπεκρύπτεσκε, posito α pro ε. Ἀνίσουσι.] Imperf. quoque Ionicum, pro ἀνίη, ab ἀνίημι, *emitto*. Nonnulli codices habent ἀνίεσκε, sed perperam, cùm vocalis longa verti debeat in brevem; ut in τίθεσκε, δίδοσκε & similibus.

158. Κοίλοισιν.] Κοίλοιν, *latebra*, ἀπὸ τοῦ κοίλειν, quod est *occultare*. Καχῷ δ', &c.] Docet porrò Hesiodus, quomodo Cælus ob vinctos in Tartaro filios fuerit gavisus: Terra mater contra doluerit. Solent enim matres teneriori ergo liberos esse affectu, quàm patres. Sed notanda hic in Cæli liberis regnandi libido, quæ tanta est, ut nulla consanguinitatis habeatur ratio. Nam ubi ea semel obtinet, non parentes à liberis, nec hi à parentibus suis tuti sunt. Verùm ut dicere cœpi, ad Naturam potiùs referenda est fabula. Gaudet Cælus ob vinctam prolem, hoc est, ventos terræ visceribus inclusos: dolet contra Tellus, quod depressione illa filiorum coarctatur intus & affligitur. Coarctatur, quando vaporibus flatulentis erumpere gestientibus divellitur terra: vel hoc dicitur respectu frugum & aliarum rerum è terrâ nascentium, quarum gratia ferè bella geruntur, quæ bella multorum gemituum & angorum sunt causæ.. Unde statim sequitur falcis mentio, quam Terra fabricasse dicitur ad demetendas suo tempore fruges. Καχῷ ἔργῳ.] Regitur dativus ille vi præpositionis quæ est in verbo ἐπεῖρπεν.

159. Ἡ δέ.] Αὖτη ἡ, *Terra*. Στονάχιζεν.] Pro ἐστονάχιζεν. Πελώρη.] Sic dicitur terra ob vastam & portentosam ejus magnitudinem. πέλωρ, *monstrum*.

160. Στυφομένη.] Στυφοχωρυμένη, à verbo, στύομαι, *arctor*, quod est ab Ion. στυὸς pro στενὸς *angustus*. Notat Scholiastes Seleucum pro eo scripsisse ἀχνυμένη, quem vide. Ἐπεφράσατο.] Poëtica geminatione pro ἐφράσατο.

161. Αἶψα δέ.] Terra, inquit Hesiodus, Cæli scelere coarctata, cùm produxisset candidi ferri metallum, ex eo magnam fabricavit falcem demetendis Cæli genitalibus accommodatam. De hujus falcis inventione variæ circumferuntur opiniones apud Veteres. Sunt qui Saturno eam tribuant, quod tempus omnia metit: Vel propter agriculturæ rationem, cujus ipse repertor fuit, & proinde *falcifer* à poëtis cognominatus. Auctor noster hanc falcem Saturno à matre datam fuisse asse-

rit, qua genitalia Cælo abscidit, quæ postea, uti volunt fabulæ, in Sicilia decidit. Unde & promontorium, alii urbem Siciliæ ab hac falce dictam volunt Drepanum. Quanquam alii ita vocatam malint ab illa falce, quam Ceres à Vulcano raptam donavit Titanibus, cum eos metere docuit. Timæus verò scriptor antiquissimus existimat dictam fuisse *Drepanum* ab altera falce, qua Jupiter Saturnum castravit, quæ ibi occultata dicitur. Alii crediderunt falcem illam non à matre datam fuisse Saturno, sed Telchinen è Creta, Rhodum veniſſe per Cyprum, indeque ferrum & æs, quod à loco *Cyprium* nominatur, laborasse, falcemque illam fabricasse Saturno, ut memoriæ prodidit Strabo lib. 14. Geograph. Natalis tamen nulla harum de caussa Drepanum vocari putat, sed ex eo, quod crebræ maris undæ, illuc cum impetu irruentes ita terram corroserint, ut insulam in formam falcis excavarint, quod Apollonii interpres confirmat, cujus verba apud ipsum legere est. Nec tamen de nihilo est, quod falcem sive Saturni, sive Jovis, sive Cereris, aut alterius in hac insula delapsam & occultatam fuisse fabulati sint poëtæ. Nam eo significare voluerunt, frumenti in ea rerumque victui necessariarum fertilitatem. Testatur enim Polybius lib. 1. historiarum, fertilissimam omnium prope insularum esse Siciliam, ut non immeritò Romani olim imperii horreum fuerit appellatum. *Ποιήσασα γόνον.*] Alii post γόνον, incisum ponunt, exponuntque, *cum edidisset fœtum*. Sed potius referendum ad sequentia, vertendumque: *Cum procreasset genus cani ferri*. Nam & Terra metallorum genitrix. *Πολιῆ.*] Id est, λόχμῃ, per metaphoram. Scholiastes exponit *πίμπλησι καὶ πολύχρησον. Ἀδάμαντος.*] Notat Scholiastes vocem ἀδάμαντος, non de lapide dici, sed de ferro. Alias pretiosissimæ gemmæ genus est, ex α, difficultatem significante, & δαμάω, *domo*, quod difficulter domari possit. nam & pilis ferreis in minutissimum pulverem posse confringi docet Salmasius ad Solinum. Et auctor est Plinius hircino vel leonino sanguine molliri eum ac dissolvi, quod & plumbo liquefacto in fornace ardenti tribuunt alii.

162. *Τεύξει*] Pro, *ἐτόξευσε. Δρέπανον.*] *Παρὰ τὸ δρέπω*, quod est, *decerpere*. Tempus metendi designat. *Καὶ ἐπέφραδε.*] *Tum edixit. Παισὶ φιλοίζῳ.*] Nempe Titanibus.

163. *Εἶπε δέ.*] Sequitur oratio Terræ matris animosa planè & acerba, qua filios instigat in vindictam patris. Eum vocat nefa-

nefarium, quo magis ad iram concitet. Nam cum Titanas intra terram conclusos teneat Cælus, hinc turbines & procellas excitat, inque terram dimittit, quo fit, ut maximæ humano generi inferantur noxæ. nam & terræ motuum causſa est, quibus agitata terra civitates divelluntur, ædificia corruunt, plurimi mortalium absorbentur, aliaque ejus generis damna pati necesse est. Quibus obviam eundum esse liberorum suorum ope monet Terra mater. Hinc patet, non Saturnum esse, qui primus omnium mortalium regnarit, sed Cælum sive Uranum, qui pater fuit Saturni, ab eoque regno dejectus propter injurias fratrum: imò ante Saturnum & Rheam, Ophion & Eurynome Oceani filia imperasse leguntur, quos & ipsos Titanas vocarunt: quo tempore Saturnus post captum Ophionem & Eurynomen à Rhea in Tartarum dejectos, Deorum imperio potitus dicitur, donec & eandem ipse passus est injuriam à Jove, ut ait Isacius. Quin & Lactantius scriptum reliquit in lib. de falsa relligione: Cælum præstitisse potentia cæteris mortalibus, atque cum reges antiquitus pro Diis colerentur, inde accidisse, ut Cælus pro Æthere cultus sit. Hunc tyrannicè in filios sævientem cum regno exuere desideraret Saturnus, facile occasione ejusmodi arripuit crudelissimus filius, matrisque orationi morem gessit. Nam aliis Titanibus metu perculsis ob verba matris, ipse statim patrando sceleri se promptum exhibuit. Quæ quomodo ad Naturæ doctrinam referri possint, jam ex parte ostensum in superioribus. *Τίλπεται.*] *Λυπεῖται*, à poëtico *πίομαι*, *doleo*, *excrucior*.

164. *Πατρὸς ἀπαυθάλου.*] Nimirum Cæli. *ἀπάυθαλος* dicitur, hoc est *πονηρός*. *ὁ ἄπαις θάλλων*, *qui damnis viget*. *Αἴκ' ἐθέλητε.*] *Εἰ ἂν βούλησθε*.

165. *Τισαίμεσθα.*] *Ἐκδικήσασθαι*. à *τίω* vel *τίομαι ulciscor*, *punio*. *Λώϊον.*] *Ἄμεινον*.

166. *Ἀεικίᾳ.*] Vox *ἀεικὴς* conflatur ex à privante, & *εἴκω*, *cedo*. Exponitur *durus*, *asper*, *sævus*. *Μήσατο.*] Pro, *ἐμήσατο*, à poëtico *μήδομαι*, *machinor*, *molior*, *delibero*.

167. *Ὣς φάτο.*] Saturni in patris sui vindictam consensus. Cum enim multi essent Terræ Cælique filii, solus tamen Saturnus, ut reliquis audacior, orationi votoque matris obsequentem se præbet. In quibus, ut mater infidelis maritæ: sic Saturnus impii & perduellis in patrem filii exemplum præbet. Et ne prætextu careat utriusque scelus, Cælum *δυσώνυμον*, hoc

eſt, *inauſpicatum* & *nefarium* appellat mater, ſupra αἰζήθαλον dixit. Τὸ αἰπαίμφον eſt, injuria ſibi illata, quod Titanas fratres in vincula conjeciſſet. hanc vindicandam eſſe cenſet mater: conſentit filius, cujus reſponſio ſubditur, qua primum matri opem operamque ſuam pollicetur in ulciſcendo patre: tum cauſſæ æquitatem probat, quod pater ſit nefarius, priorque læſerit, quod Græcis eſt, χειρῶν ἀδίκων ἄρχειν. Ὣς φάτο.] Οὕτως ἔφατο. Τὼς δέ.] Τοῦτως δέ. nimirum Titanes. Ελεν.] Εἶλεν, neglecto poët. augm. Δέθ.] Φόθ.

168. Φθίγξατο.] Pro ἐφθίγξατο. Scitè τὸ πάθ exprimit in filiis Terræ. Sic Æneas: *Obſtupui, ſteteruntque comæ, & vox faucibus hæſit.* Quod in ſubita animi conſternatione fieri ſolet. Μέγας Κρόνθ.] Vide ſupra.

169. Ἀψ αὖτις.] Pleonaſmus. Μύθοισι.] Ion. pro μύθοις. Προσηύδα.] Προσεφώνει, *verbi* προσαυδάω.

170. Ὑποχόμψ.] *Sponſione facta, pollicitus*, ab ὑπόσχεσις, quod eſt in catalogo anomalorum.

171. Δυσωνύμε.] Hoc eſt, *infauſti nominis & ominis.* Οὐκ ἀλεγίζω.] Οὐ φροντίζω, *non curo*, id eſt, *contemno, deteſtor.* λιτότης.

173. Ὣς φάτο. γήθησεν.] Terra mater generoſa Saturni oratione ſupra modum gaviſa, filium in inſidiis collocat, quodque aperta vi tentare non audet facinus, dolo aggreditur, ὅπως μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, inquiebat, Lyſander Heraclides apud Plutarchum, πρόσαντες ἐστὶν οἷς τῷ ἀλωπεκῇ: innuens dolis utendum, ubi viribus ſuperare non datur. Saturnum itaque in loco collocat obſcuro, falcemque dextræ ejus indit, qua partes genitales patri demetat, idque noctis beneficio fretus, quod cum in muliebrem ſexum vix cadere poſſe videtur, qui cum Venere ſua ſolet eſſe φιλομμηδής, nec in filium, ut genitalia præcidat patri, quæ naſcendi principium ipſi dedere, liquet omnino non propriè, ſed Phyſicè hæc interpretanda eſſe. Quod enim celans in inſidiis collocat Saturnum Tellus, eo ſignificatur, tempus, quod Saturni nomine deſignatur, latenter præterire: vel ad ſemina reſpiciunt poëtæ, quæ in terris abſcondita, ad tempus ibi latent, donec iterum emergant. Hinc & ei falcem tribuit Tellus, quo metendi tempus indicatur. Æſtatis enim adventu maturæ ſegetes reſecantur, falceſque in manibus geſtant agricolæ. Nec aſſentior H. Stephano, qui hic & in ſequentibus vocem ἅρπης, pro enſe falcato ſumendam

putat,

putat, quod non videtur, cum paulo ante δρέπανον vocet poëta, & Saturno falx, non enſis falcatus tribuatur, tanquam agriculturæ inventori, vel ad temporis naturam ſignificandam. Ὡς φάτο.] Οὕτως ἔφη. Γήθησεν.] Pro ἐγήθησε. γήθω vel γηθέω, *gaudeo*. Μέγα.] Μεγάλως.

174. Εἶσε.] Ab anomalo themate ἵω, *ſedeo, vel ſedere facio, colloco*. Μύ.] Αὐτόν. Λόχῳ.] Ἐν λόχῳ. λόχος idem quod ἐνέδρᾳ. Χειρί.] Τῇ δεξιᾷ.

175. Ἅρπην.] Τὸ δρέπανον. Φησὶ τὸ ἁρπάζειν, quod fruges demetendo quaſi ſecum rapiat. Καρχαρόδοντα.] Quod dentes habeat acutos & aſperos. Apud Homerum ita canes appellantur ob dentes item acutos, & pectinatim inter ſe cocuntes. Ὑποθήκατο.] Ab ὑποτίθημι *ſignificante inſtruo, præcipio*, quaſi dicat, *plenè eum de dolo inſtruxit*.

176. Ἦλθε δ' Νύκτ'.] Refert jam poëta, quo pacto Saturnus Cælo patri Terram conjugem amplecti ex amore cupienti genitalia præciderit, idque nocturno tempore, matris ad hoc dolo, auxilio & falce uſus. Temporis circumſtantiam exprimit, cum per noctem id factum eſſe ait, quo lateret dolus, & ex improviſo patrem aggrederetur Saturnus. Modum quoque indicat, quo facinus iſtud exſecutus eſt. Siniſtra enim manu pudendum patris arripuit, dextra falcem, qua demeſſuit ipſum. Hæc φύσιν ſpectant. Cælus cum terra coire dicitur, cùm cæleſti rore & imbribus madefacta, omnis generis animalia & plantas producit. Ejus genitalia abſcidiſſe fingitur Saturnus, quia falce ſibi à matre data, reſecantur, quæcunque è terra cæleſtibus imbribus irrigata naſcuntur: vel quod Saturnus, id eſt, tempus fœcundiſſima cæli terræque ſemina abdit & vindemiat, eaque rurſus pone abjiciuntur ac diſperguntur, cum ex iis quæ meſſuerunt, ſementem faciunt agricolæ. Natalis Comes id ex eo fictum putat, quod unus ſit æther, unumque cælum, neque ullum tempus patietur poſſe alium æthera, aut aliud cælum procreari, cum ex univerſa conſtet materia. Nam cum unus ſit mundus, at non plures, cum neque eſſe poſſint, meritò dicunt Cælum exſectum à filio, quia ſibi ſimile quippiam tempus non ſinet procreari. Sunt qui per Cælum intelligunt animam ſupremi & ſtellati cæli, quam modo Deum, modo Dei ipſius fœcunditatem putarunt. Atque cum Jovem beneficam voluntatem Dei omnibus providentem exiſtimarunt, ajebant cum exſequiſſe Saturnum, hoc eſt, ad Dei mentem pervenire:

mox Saturnus exsecat Cælum, quia mens ipsa plurima extorquet à Dei optimi fæcunditate : à quo ea quæ proveniunt, non integra & perfecta sunt, ut in Deo : sed a Jove ligata & angustioribus naturæ limitibus accipientis vitio coarctata. Hæc opinio, nempe Cælum à Saturno fuisse exsectum, licet universam Græciam repleverit, nulla tamen affertur expositio probabilior, certiorque quam quæ mundi à Deo procreationem respicit. Ad historiam quod attinet, Cæli res gestæ nullæ ad nostræ ætatis memoriam pervenerunt : hoc unum de illo reperitur apud Lactantium, ut dixi, quod ob prudentiam probitatemque hominis ei principatus fuerit delatus, cumque reges antiquitus pro Diis colerentur, inde accidisse, ut Cælus *pro* æthere cultus sit. Saturnus verò, ut generis claritatem extolleret, è Cælo & Terra natum se esse gloriabatur. Idem Lactantius memoriæ prodit, Cælum regem mortuum esse in Oceania (Cretam ita vocari putant) inque oppido Aularia fuisse sepultum. Νύκτ' ἐπάγων.] Nox pro Dea habita, quæ sole discedente quasi à Cælo oriri videtur. Virgilius : *Nox humida cælo Præcipitat.* Μέγας Οὐρανός.] Sic appellatur, quod reliqua omnia corpora suo complexu contineat. Ἀμφὶ δὲ Γαίῃ.] Περὶ δὲ Γῇ.

177. Γ' μείρων.] Ἐφιέμενος. Φιλότητος] Τῆς συνουσίας. Ἐπετανύσθη.] A poëtico τανύω pro τείνω. Cælum quippe circa terram extenditur, eique ab omni parte quasi imminet. Eodem verbo & regius Psaltes utitur hymno 104. *Qui extendit cælum veluti cortinam.*

178. Λοχεοῖο.] Ion. λοχεῦ. λοχὸς, poëticum est, pro communi λόχος, *insidiæ.* Παΐς.] Παῖς. Ὑπέξαρ.] *Porrectis manibus petiit*, vel *prehendit.* ὑπέξαρ est ὑποβεῖναι τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸ λαβεῖν, inquit Apollonii interpres.

179. Δεξιτερῇ.] Τῇ δεξιᾷ. Πελώριον.] *Portentosæ magnitudinis, immanem.* Ἔμμαθεν.] Ἔλαθεν.

180. Ἀπὸ, &c.] Pro ἀπήμησε, id est, ἀπέτεμε, metaphora. ἀπαμάω, *demeto.* Μήδεα.] Τὰ αἰδοῖα. Alias τὰ βυλεύματα, eo nomine significantur, à μήδομαι, *delibero.*

181. Ἐσσυμένως.] Id est, ταχέως καὶ ὁρμητικῶς. Ἔρριψε.] Μετὰ τὸ κῦμα. Solent enim messores, postquam segetes resecuerunt, eas à tergo abjicere.

182. Τὰ δὲ ἔπι.] Describitur Erynnidum, Gigantum, & Meliarum nympharum generatio. Primum è terra, & resectis Cæli testiculis natæ sunt Erynnyes. Alii Noctis, & Erebi filias

dixe-

dixere: nonnulli Acherontis & Proſerpinæ. Tres fuiſſe dicuntur Alecto, Tiſiphone & Megæra, quæ ſcelerum ultrices à poëtis finguntur, ut earum metu & reverentia ſemel animis impreſſa à ſceleribus perpetrandis deterreretur vulgus mortalium. Sunt alioquin nihil aliud, quam affectuum vindices, vel potius affectus commiſſorum ſcelerum cauſſæ. Conſcientiam eſſe dixit Oreſtes apud Euripidem in ſua Tragœdia, quæ ipſum pro Furiis aſſiduè torqueret & exagitaret. E turpibus Cæli partibus, & Terra natæ dicuntur, quod flagitia omnia & turpitudines, quæ ſub cælo committuntur, ob terræ fertilitatem & opum affluentiam committi ſolent. De ſterili & inopi regione nemo bellum ſuſcipiat, nemo cuiquam invideat vel exitium paret. Idem & de Gigantibus pronunciandum, qui ſimiliter è Terra & Cæli cruore prognati, in quibus ſunt Alcioneus, Enceladus, Porphyrion, Mimas, Obrimus, Phrutus, teſte Scholiaſta. De his ita Ovidius in Faſtis:

Terra feros partus immania monſtra Gigantes
Edidit auſuros in Iovis ire domum.
Mille manus illis dedit & pro cruribus angues,
Atque ait, in magnos arma movete Deos.
Exſtruere hi montes ad ſidera ſumma parabant,
Et magnum bello ſollicitare Iovem.
Fulmina de cæli jaculatus Iupiter arce
Vertit in auctores pondera vaſta ſuos.

Dicuntur Telluris filii, quod eorum origo ignoraretur, & corporum proceritas, roburque ſupra hominem eſſet. E Cæli ſanguine & parricidio geniti perhibentur, quod nihil boni ex adulterio & illegitimo congreſſu naſci conſuevit, vel quod perverſum, & ſanguinolentum eſſet genus virorum, quibus non niſi bella & cædes cruentæ placerent, in perniciem Deorum hominumque procreati. Phyſici interpretantur ſpiritus terræ incluſos, qui dum exitum non inveniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt, & fruſta ipſa quaſi in cælum ejaculantur. Sed de his ſupra quoque dictum. Præter Erynnyes & Gigantes, etiam nymphæ, quas vocant *Melias*, ex amputatis Cæli pudendis natæ traduntur. meminit earum & Apollonius. Zetzes illarum nomina recenſet, quæ ſunt Helice, Cynoſura, Arethuſa, Ide, Crime, Britho, Celæno, Adraſtea & Glauce. quid quod Melias cum Oreſtiadibus & Hamadryadibus videtur conjungere. Sunt qui ex Meliis nymphis primò

homines natos fabulati ſunt. Proclus ad locum Heſiodi in Ἔργοις, ubi tertium genus hominum deſcribit poëta, ἐκ μελιῶν, δεινόν τε καὶ ὄμβριμον, deridet eos, qui genus hominum dicunt ἐκ μελίας, id eſt, *fraxino* natum. nec aliter cenſet Palæphatus. Et revera ſi ita putaſſent poëtæ, meritò ridendi erant: ſed eo figmento docere voluerunt τὸ σκληρὸν καὶ ἀνόητον tertii ſeculi hominum. Idem tamen Proclus, quod mirandum, eodem in loco, τὰ ἄλογα ζῶα ex arboribus eſſe ait. Quæ hic Meliæ vocantur nymphæ, etiam ab Heſychio dicuntur μελιάδες, & ἐπιμελιάδες. Phavorinus ſcribit Dorice μαλίδας, & μαλιάδας appellari, quod tamen non ex μελίᾳ, id eſt, fraxino deductum videtur, ſed potius ἐκ τῆ μήλων, qua voce deſignantur τὰ ποίμνια, forte quod curam haberent ovium, unaque cum arboribus & pecudibus è terra natæ crederentur. Τεὰ μὲ.] Τοῦτα μέν, nempe μήλεα. Οὔπ.] Pro ὐ redundante π. Ἐπιόσια.] Ἐπωσίους, hoc eſt, μαλαίους. Ἐκφυγε.] Pro ἐξέφυγε ſpreto augm.

183. Γαθάμιγξις.] Γαθάμιγξ, *gutta*, ἀπὸ τῆ ῥαίνειν θαμά, quod *perfundatur crebrò & frequenter*. Ἀπόσυθεν.] Bæoticè, pro ἀπεσύθησαν, verbi σεύω, vel σύω, *erumpo*.

184. Δίξαντ.] Ἐδίξαντ. Περιπλομένων.] Per ſyncopen, Ἀπὸ τῆ περιπλομένων. De annis uſurpatur verbum hoc, & *circumvolvendi* notionem habet.

185. Ἐρινύς.] Sic dicuntur Furiæ, ἀπὸ τὸ ἐρινύειν, quod eſt, *indignari*: vel ἀπὸ τῆ ἔρος, & νάειν, quod *ſubterranei ſint dæmones*.

186. Τοῖχοι.] Οὖλοις. Δολιχαί.] Μακραί.

188. Μήδεά θ'.] Sequitur generatio Veneris, quam ex amputatis item Cæli virilibus & ſpuma maris natam fabulatur Heſiodus. Sic & Tibullus lib. 1. Elegiar.

Nam fuerit quicunque loquax, is ſanguine natam,
Is Venerem è rapido ſentiet eſſe mari.

Poſtquam igitur Saturnus Cælo patri genitalia demeſſuit, ea in mare Epiroticum abjeciſſe dicitur, quæ cum longo tempore per mare fluctuarent, exorta tandem eſt ſpuma, ex qua Venus nata fingitur. Hanc, ne turpiter furere & jumentorum in morem libidine agitari viderentur homines, ut Deam coluerunt, cujus in poteſtate eſſet, omnia commoda ad libidinem ſpectantia cum ratione largiri. Antiquiſſimum fuiſſe numen Veneris ſupra oſtendimus, ubi hiſtoricam ejus expoſitionem dedimus. Qui vero naturale numen eſſe docent, per Venerem intelligunt

gunt Veneris planetam ſive ſtellam, quæ benigna & blanda eſt: vel ipſam Lunam. Sed revera nihil aliud eſt Venus, quam occultum coitus deſiderium à Deo & natura rebus inſitum ad procreandum ſui ſimile, quod nec gentes ipſæ ignorarunt. Lucretius lib. 4.

Sic igitur Veneris qui telis accipit ictum,
Sive puer membris muliebribus hunc jaculatur,
Seu mulier toto jactans è corpore amorem,
Et jacere humorem in corpus de corpore ductum.
Namque voluptatem præſagit multa cupido.
Hæc Venus eſt nobis: hinc ductum nomen Amoris.

E ſpuma maris nata dicitur, quoniam ſemen genitale animalium ſit ἀφρώδες, & albicans ſpumæ inſtar, ut ſupra ex Ariſtotele docuimus. Per mare denotatur natura humida, ſine qua nihil gignitur: tum etiam hoc fingitur propter ſalſedinem maris, quæ non parum confert ad fæcunditatem. hinc & in ſacris Veneris oſtendebatur *ſalis pugillus*, quod ſalis eſus faciat ſalaces. Per teſticulos Cæli ſignatur virtutem illam genitricem cælitus provenire. Bacon magni Angliæ ſigilli olim cuſtos hanc de cælo execto à Saturno, & Veneris ex amputatis ejuſdem teſticulis generatione fabulam, ad altiorem traducit philoſophiam. Per *Cælum* mundi originem ſignificari docet, qui materiam complectitur. *Saturnum* eſſe Materiam ipſam, quæ Cælo parenti omnem generandi vim præſcidit, cum æterna ſit, & eadem perpetuo, neque ipſum quantum Naturæ creſcere aut minui poſſit. Hanc materiam primo agitationes & motus imperfectos, & male cohærentes rerum compages produxiſſe ait, & veluti tentamenta mundorum: Dein ævi proceſſu fabrica orta eſt, quæ formam ſuam tueri & conſervare poſſet. Tunc *Venerem* natam fuiſſe ſub Jove, quæ nihil aliud eſt, quam adulta & prævalida rerum concordia, ut mutatio tantum per partes procedat, integra & inconcuſſa fabrica univerſali. Vide illius, ſi placet, eruditiſſimum libellum de Sapientia Veterum, cap. 12. Ἀδάμαντα.] Sic legendum, non ἀδαμάντου, vel ἀδαμάντῳ; & pro *ferrum*, repone, *ferro*. Ἄδαμας hic σίδηρος, & Synecdochicè *falx è ferro confecta*.

189. Κάββαλε.] Pro Καπίβαλε, ſubaudi, *genitalia*, non *falcem*. Ἤπειρόνδε.] Ion. pro Ἤπειρα. Hic mare Epiroticum deſignat. Πολύκλυστον.] Ponti epitheton, quod *multis fluctibus agitatur*. Ἐνί.] Ἐν, & hoc pro εἰς.

190. Ὧς.]

190. Ὣς] Οὕτως. Φίρεϛ.] Ἐφίρεϛ. Ἀμπίλαγον.] Ἀνὰ πίλαγον. Πελαγίῃ.] Πελαγίῃ.

191. Χερσὶ.] Σὺμφί. Ὦρναϛ.] Ab ὄρνυμι, quod ab ὄρω, cieo. Τῷ δ' αὖτε.] Pro αὐ τούτῳ ἦ, nimirum ἀφρῷ. Κύπη.] Ion. κύπρη, nempe, Venus.

192. Πρῶτον δὲ] Describit locum, ad quem Venus recens nata dicitur advecta, vel in concha, ut Martialis & alii fabulantur: vel sola cum spuma in Cyprum delata, ut Homerus & Hesiodus tradunt. Cytheris primum admota fingitur, quæ Cypri est civitas. hinc Venus *Cytherea* à poëtis appellatur. Nam quæ postea Cyprus dicta est insula, priusquam eo appulisset Venus, *Sphecia* ab habitantibus fuit appellata, ut testatur Philostephanus. Nec sine caussa fingitur testiculos Cæli in Cyprum decidisse, & Venerem eo susceptam regnasse, quod locus sit fæcundissimus, & ad partum commodissimus: tum etiam floribus renideat variis, & grata quadam amænitate delectet. Hinc & Κύθηρα, dicta videntur, ἀπὸ τῆϛ κεύθειν, id est, κρύπτειν τὸν ἔρωτα, quod *occultet amorem*: vel ἀπὸ τῆϛ κύειν, quod est, *uterum ferre*, ob fæcunditatem insulæ. Sic & Κύπρος, ὅτι τὸ κύειν πορεῖ, nomen accepit, Venerique consecrata legitur. Κυθήρηϛι.] Κυθήρῃϛ, & hoc pro Κύθηρα. Virgilius:

Est Paphos, Idaliumque mihi, sunt alta Cythera.

Ζαφίοιϛι.] Ζαφίοις, id est, ἄγαν θείοις.

193. Ἔπλεϛ.] Per syncopen, pro ἐπίλεϛ, à πίλομαι, *sum*, *accedo*. Ἔνθεν] Ἐντεῦθεν. Περιῤῥύτην.] Epitheton insulæ, quod undique fluctibus alluitur. Γαῖαϛ Κύπρον.] Pro ἐπὶ Κύπρον. Sic Maro: *Cretæ veniemus Oaxem.*

194. Ἐκ δ' ἴσθη] Pro ἐξίσθη δέ. Tmesis. Αἰδοίη.] Videtur & alludere ad τὰ αἰδοῖα, è quibus nata Venus. Καλὴ θεός.] Pro θεά. Discrimen ex adjecto patet. Ἀμφὶ ἦ ποίη.] Vim Veneris describit poëta adventu suo lætificantis omnia & procreantis. Nam ubicunque Diva illa graditur, ibi omnium rerum copiam adesse, & flores herbasque fragrantissimas continuo succrescere ait. Eandem virtutem Veneri tribuit Lucretius, initio operis sui cum inquit:

—— Tibi suaves Dædala tellus
Submittit flores; tibi rident æquora ponti,
Pacatumque nitet diffuso lumine cælum.

Generationis omnis & facunditatis caussam facit Venerem. Unde & nomina aliquot ei imposita refert poëta, quæ veritatem

tem rei non obſcurè evincunt. Quid quod nonnulli ideo *Venerem* Latinis dictam velint, quod omnia in lucem venire faciat, cui & cornu copiæ, id eſt, fructuum omnium abundantiam & affluentiam tribuunt alii, ſicut etiam ex antiquis quibuſdam numiſmatis id ipſum diſcere eſt. Ποίη.] Ion. & Poët. pro πόα, ἤγαγεν, βοῦν.

195. Ποσὶν ὑπὸ ῥαδινοῖσιν.] Pro ὑπὸ ποσὶ ῥαδινοῖς. Αἴξετο.] Ηὔξανεν, ab αὔξομαι, *creſco*.

196. Εὐῤῥέα.] Εὐῤῥέα, *bene coronatam*, hoc eſt, *formoſam*. Κυθήρειαν.] A *Cytheris* inſula.

197. Κικλήσκεται.] Καλεῖται.

198. Θρέψῃ.] Pro ἐτρέφῃ, verbi τρέφω, *nutrio*. Ποθοκύρσε.] Ἤγαγε, vel ἐποθοκύκλα, à ποθοκύρω, quod poëticum eſt, cujus fut. Æol. ποθοκύρσω. hinc aoriſt. ποθοκύρσα.

199. Κυθερηΐδιον.] Quod *in Cypro genita ſit*, ut ipſe exponit poëta. Πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ.] Verſus ille paulo aliter in diverſis codicibus legitur: ſed potiorem illi medelam afferunt, qui ſynizeſin ſtatuunt in Κυθερηΐδιον, & γάῳ ponunt, pro ἠΐῳ, ut Commeliniana habet editio.

200. Φιλομμηδέα.] Ion. dialyſi pro φιλομμηδῆ. Venus dicitur φιλομμηδὴς, geminata poëtis littera μ. quod *genitalium ſit amans*, vel, ut poëta noſter exponit, quod *è genitalibus emerſerit*. Hinc in ſacris quoque Divæ, *phallus* ſive *veretrum* circumferebatur, quod σωτῆρος erat ſymbolum. Μηδέων.] Pro μηδῶν. Sic enim movendus verſus. Ἐξεφαάνθη.] Pleonaſmo ἐξ α, pro ἐξεφάνθη, ab ἐκφαίνομαι, *appareo, emergo*.

201. Τὴν δ' Ἔρος.] Ἔρως & Ἵμερος, quibus nominibus Amor & Cupido ſignificatur, Veneris ſatellites conſtituit Heſiodus. Differentiam utriuſque dat Scholiaſtes, qui Ἔρωτα ex aſpectu naſci ait: Ἵμερον vero poſt adſpectum provenire docet, nihilque eſſe aliud, quam deſiderium fruendi re viſa & amata. Quod eleganti gradatione expreſſit Ovidius:

Viderat hanc, viſamque cupit, potiturque cupitâ.

Alii Amorem & Cupidinem non Veneris tantum ſatellites, ſed & filios eſſe crediderunt, cum Venus ſit deſiderium in rebus naturalibus, quod naſcitur ex ſymmetria corporum & aëris temperie. At voluptas illa ſine amore non peragitur. Verum de Cupidine & Himero, eorumque diverſis effectis ſupra dictum eſt, ubi Amorem illum antiquiſſimum ex informi chao natum aſſerit Heſiodus, quod ei coævum perhibetur. Ad juniorem

niorem vero hunc Cupidinem quod attinet, ejus allegoria ad mores traducitur: ita tamen, ut subsit quædam ejus cum illo antiquo conformitas. Nam Venus generaliter affectum conjunctionis & procreationis excitat; Cupido ejus filius, affectum ad individuum applicat. Itaque à Venere est generalis dispositio, à Cupidine magis exacta sympathia: Atque illa à causis magis propinquis pendet; hæc autem à principiis magis altis & fatalibus, & tanquam ab antiquo illo Cupidine, à quo omnis exquisita sympathia. Sed de his graviter differentem audi Baconem in libello supra memorato, cap. 17. *de Cupidine seu Atomo.* Τῇ δὲ.] Pro ταύτῃ δὲ, Veneri. Ὡμάρτησε.] Id est, ἀκολούθησε, ab ὁμαρτέω, *una sequor.* Ἵμερον.] Hunc fratrem Cupidinis statuunt, sicque dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἱεῖν, ab *incitando*, quod feratur ad ea, quæ formosa sunt. Ἕσπετο.] Εἵπετο, verbi ἕσπομαι, pro ἕπομαι, *sequor.*

202. Φῦλον.] Ὅμιλον.

203. Ταύτῃσι δ'.] Veneris porro dignitatem, potentiam, variasque illecebras describit poëta, quibus eam cohonestavit Jupiter ab ipso nativitatis suæ momento. Cum enim amorum conciliatrix sit Venus, diversi generis θελξίφεια ei tribuit, uti sunt confabulationes mutuæ, risus, deceptiones, oblectatio, benevolentia, similiaque blandimenta & illecebræ, quibus incitantur & inflammantur amantium corda. Hinc & baltheum Veneri sive cestum donaverunt poëtæ discolorem, in quo omnia illa amorum philtra includebantur, de quo legere est apud Homerum Iliad. ξ. ubi de Venere loquens sic inquit:

Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον, ἔνθα ἑ οἱ θελξίφεα πάντα τέτυκτο.
Ἔνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς,
Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

Sic ait, & lorum cesti de pectore solvit:
In quo blanditiæ plures mortalia corda
Mulcentes inerant, sermo jucundus, amores,
Gratia, quæ mentem falsa dulcedine fucant.

De his item Horatius loquitur Carm. lib. 1. Od. IX.

Nunc & campus, & areæ,
Lenesque sub noctem susurri
Composita repetantur hora:
Nunc & latentis proditor intimo
Gratus puellæ risus ab angulo,

Pignus-

Pigmuſque dereptum lacertis,
Aut digito male pertinaci.

Λέλοσχε.] *Sortita eſt*, vel *ſortitò accepit*. τυύτης δ' πρῶς μεῖναλλαξε.

204. Μοῖραν.] *Sortem divinitus cuique aſſignatam*. Τὸ ἐπιβάλλον μέρος.

205. Παρθενίους ὀάρους.] Παρθενικὰς συντάξεις ἢ ὁμιλίας. Ὄαροι ſunt luſus Venerei, ſeu colloquia amatoria, qualia procorum cum virginibus eſſe ſolent. Μειδήματα] Α μειδάω, τὸ γελάω. Unde Venus dicta φιλομμειδὴς, id eſt, *riſus amica*. Horatio, *Erycina ridens*. Od. 2. lib. 1.

206. Μειλιχίῳ.] Τῷ εὐσοβείᾳ, ſubſtantivè.

207. Τὺς ὃ παλὶν.] Poſtquam Veneris nativitatem, & contubernium deſcripſit poëta, ad Titanes revertitur, de quibus antea locutus erat. Refert enim, quomodo filios ſuos ad ſe vocarit pater Uranus, eoſque graviter increpuerit ob contumeliam ſibi illatam, ſceleriſque tanti vindictam aliquando futuram comminatur. Nam uti Cælo patri inſidias ſtruxit, viriliaque abſcidit Saturnus: ita & Saturno ſimiliter eventurum prædicit à Jove filio, qui patrem ſuum eadem falce per inſidias eſſet caſtraturus, regnoque exutum in Tartarum præcipitaturus, quod etiam accidiſſe teſtatur Porphyrius, in ſpelunca Homerica. Sunt autem Titanes Cæli & Terræ filii, ut dictum. Diodorus Siculus ex Ægyptiorum doctrina quadraginta, & quinque Cælo filios fuiſſe prodidit, quos ille è variis mulieribus ſuſceperit: decem & ſeptem è Titea uxore, qui cum ſinguli proprium nomen haberent, omnes tamen dicti ſunt à matre Titanes. Alii Dæmones fuiſſe putant à Jove ē cælo ſub terram detruſos, & deturbatos. Qui φυσικῶς fabulam interpretantur, elementorum mutationes ſignari putant, quæ cum terreſtre quiddam & craſſum in ſe contineant, vi corporum ſuperiorum inferius aſſiduè detruduntur. Nam vapores ſemper ſurſum vi ſolis, qui & Titan dictus, attrahuntur, qui ubi ad ſuperiora pervenerint, virtute divinorum corporum, vel ſolvuntur in puriſſima elementa: vel repelluntur inferius, quæ Titanomachia ſempiterna eſt. Bacon duas ævi diſtributiones hac fabula contineri putat: quarum prior ſub Saturno fuit, qui ob frequentes diſſolutiones & breves durationes, filiorum ſuorum devorator dictus eſt. Poſterior Jove regnante extitit, qui Saturnum, hoc eſt, continuas iſtas & tranſitorias mutationes in

Tar-

Tartarum detrusit, qui locus perturbationem significat. Is locus videtur esse spatium inter ima Cæli & interiora Terræ medium; quo intervallo perturbatio & fragilitas, & mortalitas, sive corruptio maximè versatur. Jovis autem regno vix firmato gemina bella maximè memorabilia exorta sunt, Titanum & Gigantum, quibus etiam ab illo oppressis & dissipatis magis pacata ac durabilis rerum conspiratio & tranquillitas accrevit. Tum moraliter docet fabula, neminem impunè temerarium esse adversus relligionem & officia parentibus debita, sed impietatis tandem suæ pœnas luere gravissimas. Τὸς δέ.] Pro τότους δέ. Saturnum intellige, qui vel solus cum Titanibus vel cum paucis saltem hoc scelus perpetravit. Τιτῆνας.] Ion. Τιτῆνας. Sic dicuntur ex Hebræo *tith*, quo lutum denotatur, quod è luto, vel terra nati. Hinc mater eorum *Tithea* & *Aretia* dicta. ארץ, enim *terra* Hebræis. Καλέσας.] Ion. ἐκάλεσ. Notetur loquendi genus, ἐπίκλησιν καλεῖν, pro ὀνομάζειν.

208. Νειρείων.] Νειρίων, inserto jota poëticè.

209. Φάσας.] Ἔφασας. Τιτήνοισας.] Variè hoc exponitur. Rectissimè Hesychius: Τιμωρίαν λαμβάνοντας. ut πτοιήσω, hoc loco idem sit quod πόνον λαμβάνω. Ἀπροσδοκήτῳ] Παρηλπισμένῳ. Ῥίξας.] Ἀ ῥίζω τὸ ποιῶ.

210. Τοῖο.] Ionicè pro τούτου. Τίσιν.] Τιμωρίαν, ἐκδίκησιν. Ῥῖσαν.] Scil. per Jovem.

211. Νὺξ δέ.] Fatum, Parcam & Mortem Noctis filias esse ait, nec non Somnum, & Insomnia. Infra sub calcem Theogoniæ suæ Jovem ex Themide Parcas suscepisse tradit, quarum nomina ibidem recenset. Pro Deabus habitæ sunt, cum sine Fati & Parcarum imperio nihil fieri creditum sit. Fatum Græcis Εἱμαρμένη, à μείρομαι, *divido*, quod suum cuique dividat. Latinis fatum *à fando* teste Varrone. Distinguitur hic à Parca, cum utrumque pro eodem accipiant alii. Nam quæ fatum & Parca, eadem & Nemesis, & Adrastia, & Necessitas ab aliis appellantur. Sic docet auctor lib. de mundo, sic Parmenides, sic Heraclitus & aliorum philosophorum non pauci. Ex Stoicorum opinione fatum nihil aliud est, quam mens divina, quæ singula certo fine fecit, ac vitæ quoque humanæ & mensuram & ordinem præscripsit. Quæ quidem etsi pie dicantur, tamen in eo à Christianis discedunt οἱ ἀπὸ στοᾶς, quòd in connexione & serie quadam causarum sibi mutuò succedentium constituerint fatum suum, illudque non hominibus solis, sed etiam

Diis

Diis ipsis dominari crederent. Unde Herodotus in Clio: *Τὸν πεπρωμένον μοῖραν ἀδυνατέει τις ἐκφυγέειν οὐδὲ θεός*, *ipsum autem fatum devitare nec Deus quidem ullo pacto potest.* De hoc autem fato Veterum erat opinio, fuisse illud non modo ante Saturnum *ἰσοχρόνως* sumptum, hoc est, hominem primum; sed etiam *φυσικῶς* acceptum, id est, priusquam Deus chaos digereret & rerum conderet naturam, quæ itidem per Saturnum intelligitur. Fatum & Parcas Noctis filias esse dicit poëta, quod fatalia sint obscura, & ex occulto hominibus obveniant: *Τῶν γὰρ μελλόντων πεπόταται φρενῶν*, inquit Pindarus, *futurorum excæcatæ sunt cogitationes*, in Olymp. Od. 2. Et Flaccus Carm. lib. 3. Oda 29. *Prudens futuri temporis exitum*
Caliginosa nocte premit Deus.

Cur vero Jovis ex Themide sobolem postea vocet Hesiodus, suo loco dicemus. Præter has Mortem quoque Noctis filiam appellat, quia Mors noctem inducit perpetuam teste Catullo, nihilque aliud est, quam ferreus somnus. hinc & *συμπὰ νὺξ*, pro *morte* apud poëtas. Hanc ut Deam coluisse Veteres, ostendit illud Maronis lib. XI.

Multa boum circà mactantur corpora Morti;
Setigerosque sues, raptasque ex omnibus agris
In flammam jugulant pecudes.

Et Statius in sua Thebaide:

—— Stygiis emissa tenebris
Mors fruitur cælo bellatoremque velando
Campum operit, nigroque viros invitat hiatu.

Extat item *Θανάτου* hymnus apud Onomacritum, cum manna thuris. Quam hic Noctis filiam Hesiodus, eam Somni sororem esse dixit Homerus. Scribit Pausanias in Eliacis, apud Eleos in templo quodam fœminam expressam fuisse, quæ pueros sopitos sustineret, manu quidem dextra album, at sinistra alterum nigrum, & hunc dormienti similem: ambos distortis pedibus: quorum scriptiones indicabant, alterum esse somnum; alterum, mortem: at fœmina, quæ illos alebat, Nox erat. Nec sine ratione hoc fictum à poëtis, cum & physicè loquendo, Somnus & Insomnia Nocti natales suos debeant. Quippe noctis humor stomachi vapores ad supremas partes corporis ascendentes auget, qui postea facti frigore cerebri frigidiores descendunt inferius, atque ita gignunt Somnum & Insomnia, quorum alia terribilia sunt, alia fallaci imagine sensus illudunt. Et

hos omnes Deos Deasve Nox peperit nullius viri contubernio mixta. Quæ enim sine connubiali voluptate generantur, terrorem incutere solent & horrorem. Unde & Nox, Fatum, Parca, Mors, Dearum omnium durissimæ & maximè implacabiles habitæ. Quod & de Somno & Insomniis dici potest, quæ dormientes sæpe territant, noctuque obvenire solent Nec sine caussa Somnum *atrocissimum publicanum* vocavit Aristo, quod dimidium ætatis nostræ ad se rapit, & Lethes frater jure dictus est in hymnis falso Orpheo tributis. Στυγερόν.] Μισητόν. Μόρον.] Hunc à Parca distinguit Hesiodus, cum revera idem sit. Μόρος, pro quo & Μοῖρα dicitur, est fatum, à μείρω, *partior*. Κῆρα.] Κὴρ, κηρὸς, *Parca*: at κῆρ ex κέαρ, *cor*. Perperam hæc à nonnullis scribuntur. Μίλανναν] Ab effectu.

212. Φῦλον] Τὸ πολῆθος. Ὀνείρων.] Id est, Τῶν ὀνείρων.

213. Οὔ τινι.] Nulli Deorum aut hominum. Κοιμηθεῖσα] Pro συγκοιμηθεῖσα. Νὺξ ἠερόεσσα.] Σκοτεινή. Sunt qui ex hoc loco colligunt Parcas & Somnia ex Nocte & Erebo nata esse, sed perperam. Nox ἠερόεσσα, est nox obscura, non quæ *ex Erebo concepit*, vel *cum Erebo congressa est*.

214. Δεύτερον αὖ.] Momus item Nocte matre progenitus dicitur, cujus naturæ proprium esse ferunt poëtæ, ipsum quidem nihil operis edere, sed aliorum Deorum opera curiosis oculis contemplari, & siquid est omissum, aut perperam factum, id summa cum libertate carpere: unde & nomen accepit. nam μῶμος Græcè *reprehensionem* sonat. Hic inter Deos Neptunum, Vulcanum, Minervamque de artificio contendentes judex delectus, omnium opera reprehendit. Nam cùm Neptunus taurum effinxisset, Minerva exstruxisset domum, Vulcanus hominem formasset: nihil non reprehensione dignum invenit. Deum tauri opificem reprehendit, quod cornua antè oculos non præposuisset. Minervam, quod domus non esset facta trusatilis, quæque possit facilè circumagi, si fortè malum haberet vicinum. At Vulcanum, quod non fenestratum hominis pectus fecisset, ut sciri possit, quid in animo quisque strueret, & num mentiretur, an verum diceret. Momum Lucianus inducit non semel taxantem cùm alia, tum Deos ipsos, ut minus mirum sit, & illum sandalia & crepidas Veneris vituperasse, adeo ut inter proverbia jam Momo locus sit. Ita ex actionibus humanis pagani Deos suos finxerunt. Hunc Noctis filium esse tradit Hesiodus,

eo

eò docens nullum esse opus humanum, quod non aliquid noctis, hoc est, insciliæ habeat, imo ne Deum quidem, qui ipse est Naturæ fundamentum, optimus ac sapientissimus, obtrectatoribus carere. Ærumnam quoque iisdem natalibus ortam refert, Noctisque filiam vocat, quod nocturno tempore hominem maximè vexet sollicitudo. Sicut enim dies animi curas sublevare aliquo modo solet: ita Nox eas incrudescere facit, & quasi de novo subnasci. Hesperidas item Noctis filias esse asserit, quas fabulantur habuisse hortos nemore aurifero pretiosos à Dracone pervigili servatos, quem Hercules dicitur interfecisse, pomaque aurea ad vitricum Eurystheum retulisse. Duplex hujus figmenti datur interpretatio: una ad historiam pertinet, quatenus refertur ad Herculem quendam Tyrium sive Ægyptium, qui diversus ab Hercule illo Thebano, in Africa bellum gessit, pomaque aurea, id est, oves præstantissimas abstulit custode earum Ladone interempto, qui vel ob vigilantiam, vel quod inhumanus esset & agrestis, Draco est appellatus. Altera expositio Naturam respicit, quatenus per Herculem signatur Sol, qui exoriens luce sua præstinguit lumen stellarum, quæ generali nomine per Hesperides intelliguntur, quippe Vesperæ & Noctis filiæ. Sub noctis enim initium apparere nobis stellæ, & velut nasci videntur. hortus Hesperidum est cælum stellatum. Nam stellas pro floribus, & flores viciſſim pro stellis usurpari ex poetis notum est. mala dicuntur ob rotunditatem: aurea, quod aurei sint coloris. Draco, qui custodit, vel Zodiacus est, vel Horizon, vel Draco inter Arctos ambas flexuoso tramite decurrens. Locum quoque indicat Hesiodus, qui Hesperidum nemus ultra Oceanum collocat. Virgilius, juxta Oceani fines ponit. Sic enim ille in quarto Æneid.

Oceani finem juxta solemque cadentem
Ultimus Æthiopum locus est, ubi maximus Atlas
Axem humero torquet stellis ardentibus aptum.
Hinc mihi Massylæ gentis monstrata sacerdos
Hesperidum templi custos, epulasque Draconi
Quæ dabat, & sacros servabat in arbore fructus.

Alii tamen, in quibus est Pherecydes lib. 10. terram Oceano proximam in Occidente aurei coloris poma tulisse tradunt, quæ Cl. Salmasius ad Solinum, *Aurantia* nostra fuisse existimat: alii *citrea*, quæ propterea & χρυσομηλα vocantur à di-

verſis auctoribus, ab aliis *μηδικά*. Aurea dicuntur, quod *τὰ ἰδίων* eſſent *χρυσᾶ*. Hæc primus in Græciam apportaſſe fertur Hercules. Unde & Lucanus:

Abſtulit arboribus pretium, nemorique laborum
Alcides: paſſuſque inopes ſine pondere ramos,
Rettulit Argolico fulgentia poma Tyranno.

Δώπεφον αὖ.] Pleonaſmus. *Μῶμος.*] Propriè *reprehenſio*, hic Deorum, hominumque irriſor; à quo *μωμέομαι*, *carpo*. *Ὀϊζύν.*] Ærumna hic filia Noctis. Fit *ὀϊζύς* ex paragoge vocis *οἰ*, quæ eſt lamentantis, ut ex *αἰ*, *αἰάζω*. *Ἀλγινόεσσαν.*] *Ἀνυπηρόν.*

215. *Ἑσπερίδας.*] Heſperi fratris Atlantis filiæ, quarum nomina ſunt Ægle, Arethuſa, & Heſperthuſa. Vide plura in ſuperioribus. *Μῆλα.*] Vox ambigua eſt, quæ modo *poma*, modo *oves* ſignificat. *Πέρην.*] Ion. *πέρην*. *Ὠκεανοῖο.*] *Ὠκεανοῦ*. Oceanum intelligit Atlanticum.

216. *Χρύσεα μῆλα.*] Quæ & una voce *χρυσόμηλα* appellare liceat. *Δένδρεα.*] A *δένδρεον* pleonaſmo *Ξ ε*, pro *δένδρον*, *arbor*. *Φέρουσα καρπόν.*] *Καρποφόρα*.

217. *Καὶ Μοῖραι.*] Parcæ, ut ſupra dixit poëta, filiæ Noctis ſunt, propter obſcuram & abditam fatorum vim. Harum nomina jam recenſet, ternaſque eſſe ſtatuit, Clotho, Lacheſin & Atropon, quas *Μοῖραι* appellat, à dividendo & diſtribuendo unicuique, quod ſuum eſt. Ammianus *partilia fata* exponit. Alii *ἀνωλεῖς fata* appellare malunt. Effingebant Parcas antiqui, tanquam anus niveis velleribus redimitas, quarum una colum teneret, altera neret, tertia filum abrumperet, vitæ humanæ curſum ſtatumque deſignantes. Cur vero tres ſtatuantur, parum inter Veteres convenit. Sunt qui rationem arceſſant à triplici facie Lunæ corniculata, ſemiplena & plena, cum Parca eadem cenſeatur, quæ Luna. Nam Pauſanias in Arcadicis, Lucinam *Λύσιον* ſeu lanificam ab Arcadibus cultam, unam fuiſſe putat è Parcis, quæ dicta eſt *πανσώλη*, multoque Saturno antiquior habita. Varro apud Gellium lib. 3. tres fuiſſe ait, propter triplicem Lunæ poteſtatem in maturando partu. Fulgentius triplicem hominis rationem ſeu temporis circumſtantiam eo deſignari ſcribit, quatenus gignitur, vivit, & moritur. Sic auctor lib. de mundo: *Tres*, inquit, *ſunt Parcæ juxta tria tempora diviſæ, quarum alia res tranſactas, alia venturas, alia præſentes ſignificat. Nam una Parcarum Atropos nomine res præteritas ſpectat, quia quæ præterierunt, nulla ratione poſſunt converti,*

verti, aut revocari. Alia quæ futuri curam ſortita eſt, Lacheſis dicitur, quoniam qui rerum naturalium eſt eventus, ſtabilis eſt. At Clotho præſentia perficit, illaque abſolvit, quæ ſui ſunt muneris. Dictæ vero ſunt Parcæ Latinis, non per antiphraſin, ſive à contrario, ut volunt Grammatici, quod minime parcant, ſed potius, quod homini parcant: duæ enim nent, ac filum producunt: tertia autem Atropos ſecat: vel ſic nominantur à partu, quæ Varronis eſt ſententia, ut ſupra diximus: vel à partiendo, quod naſcentibus hominibus pro cujuſque merito bona malaque partiri cenſeantur, ut hic tradit Heſiodus. Unde & Parcas infra Jovis & Themidis, quæ juſtitia eſt, filias eſſe dicit. *Μοίρας τ' κῆρας.*] Supra dixit, *Μόιρ' τ' κῆρα*, quas hic in plurali repetit. Unde liquet eaſdem eſſe Deas cum ſuperioribus, quarum nomina hic recenſere voluit poëta. *Νηλεοποίνους.*] Quod rigidæ ſint in ſuppliciis exigendis: *νηλὴς*, *immitis*, & *ποινὴ*, *pœna*.

218. *Κλωθώ.*] *Ἀπὸ τῦ κλώθειν*, quod eſt, *nere*, quoniam ſuum cuique penſum netur. *Λάχεσιν.*] *Παρὰ τὸ λαχεῖν*, à *ſortiendo*, quia fatum ſortito cuique obtingit. *Ἄτροπον.*] Quaſi dicas, *immutabilem*, eo quod mutari, aut flecti non poſſit, ex *α* privante, & *τρέπω*, *verto*. Eâ mors ſeu exitus cujuſque deſignatur, qui fixus eſt, & *ἀμεταστρεπτον*. *Αἵτε.*] Τε vacat. *Βροτοῖσι.*] *Ἀνθρώποις*.

219. *Ἀγαθόντε κακόντε.*] Nam ex Parcarum arbitrio & diſpenſatione bonis bona, malis mala neceſſario obvenire credebant Veteres.

220. *Ἀιδρῶντε θεῶντε.*] Hinc patet, non homines tantum, ſed & Deos Parcarum imperio ſubjectos eſſe. *Παραιβασίας.*] Pro *παραβάσεις*, inſerto poëticè jota ob metrum. *Ἐφίπτουσι.*] *Διώκουσι*.

221. *Λήγουσι.*] *Παύουσι*. *Δεινοῖο χόλοιο.*] *Δεινῆ χόλῳ*. *Χόλος*, vel *χολὴ*, *bilis*, *ira*.

222. *Τῷ.*] *Τότε*. *Δώωσι.*] Pro *δῶσι*, per epentheſin *ω*. Eſt hic ſectio vocis compoſitæ, pro *ἀποδῶσι*. *Κιχλὼ ὄπιν.*] *Ὄπις* ab *ἕπομαι*, *ſequor*, ut ſit *ἡ ὄπιθεν ἑπομένη πίστις*. Quo reſpexiſſe videtur Horatius: *Rarò antecedentem ſceleſtum Deſeruit pede pœna claudo.*

223. *Τίσις δέ.*] Nemeſin quoque Noctis filiam eſſe tradit poëta, alii Jovis & Neceſſitatis. Eam ad hoc introduxerunt Veteres, ut hujus Deæ metu ſeu reverentia deprimerent nimis elatorum animorum temeritatem, eoſque omnes labefa-

ctarent, qui plus æquo felicitate aliqua, vel honorum, vel imperii, vel insignium opum, vel rerum hujusmodi facti essent superbi. Hinc & pennas ei tribuerunt, ut Jovis nutu præsto esse & insequi cunctos celeritate quadam existimaretur. Philosophus in libro de Mundo, per Nemesin intelligit divinam potestatem, ac justitiam ipsam Dei, quæ condigna sceleratis præbet. Macrobius propriè contra superbos Nemesin coli ait. Unde Catullus de amica fastuosiore :

—— Precesque nostras
Oramus cave despuas ocello,
Ne pœnas Nemesis reposcat à te.
Est vehemens Dea, lædere hanc caveto.

Scholiastes μέμψιν interpretatur, quæ malis obtingit; *Indignationem* Latini vocant, quæ tamen vox non satis exprimit vim vocabuli Græci. Noctis filia dicitur Nemesis ob insciti am hominum. Nam ex insciti a rerum, sive opulentiæ abundantia, temeritas & arrogantia, & aliorum hominum contemptus nasci solet, ex quo postmodum Dei vindicta oritur. Fraus etiam sive Deceptio, quæ Græcis Ἀπάτη, Nocte genita fingitur. Hanc Lucianus in fabulosa Somni civitate collocat. In qua templum esse fingit augustissimum Noctis, quod eximia religione colitur. Tum aliud inibi ponit Apates Deæ, & aliud item Alethiæ delubrum, in quibus utrisque & aditum esse inquit, & oracula. Noctis filia dicitur Apate, quod nox fraudibus struendis opportuna sit, tum qui verbis fallere studet, veritatem occultare solet. Unde Lavernio ille apud Horatium in epistolis :

Noctem peccatis & fraudibus objice nubem.

Fraudem vero scitè effinxit Dantes Algerius poeta Italus, ut faciem habeat justi hominis, corpus reliquum serpentinum variis & maculis & coloribus distinctum : cujus cauda terminatur in scorpionis aculeum. Amicitiam similiter Noctis sobolem esse ait, cujus picturam videsis apud Lilium Giraldum in syntagm. Deorum. Scholiorum auctor per φιλότητα, non amicitiam, quæ benevolentiæ est, sed amores intelligit Venereos, qui ut plurimum noctu & in occulto perficiuntur. Notum est illud Peligni vatis : *Celari vult sua furta Venus.* Senectutem quoque subdit Hesiodus, quam & Noctis γήρασκον esse prodit : οἱ γὰρ γηρῶντες, inquit Commentator, ἐγγὺς τοῦ θανάτου εἰσὶ καὶ ἐγγὺς θανάτου, *qui senescunt proximi sunt morti.* Ac mors nocti em inducit & rerum omnium caligiuem. Nec alia matre se natam gloriatur

tur Eris, quæ contentionis Dea fingitur. Hæc cum mortale genus inter se committat, populisque noxam & exitium creet, Noctis filiam merito eam dixit poëta. Ex hac Eride Laborem, & Oblivionem, & Pestem, & Dolores, & Cædes, & Perjuria, nec non omnis generis mala prodiisse ait, quæ sigillatim hic enarrat poëta. Supra in Operibus geminam Erin rettulit poëta, unam laudabilem, alteram vituperio dignam; de qua posteriori hic sermo est, cum hominibus gravia damna afferre dicatur. Nam Aten generat, hoc est, damnum, sive noxam, quæ velut Dea hic repræsentatur, sive dæmon potius homines malis implicans mentesque seducens, quam & Homerus describit Iliad. 19. ubi tradit, Aten de cælo à Jove præcipitatam, quæ relligionis Christianæ auctores, sed ineptè de Luciferi è cælo præcipitati lapsu interpretantur, ut Justinus Martyr, Suidas, alii. Videatur Cælius Rhodiginus lib. 2. cap. 5. & Spondanus ad Homeri locum supra citatum. Τίσις.] Pro ἔπιδις. Νέμεσιν.] Propriè νέμεσις, *indignatio*, seu *justa reprehensio*: hic Dea injuriosorum hominum ultrix. Πῆμα.] Appositio. Θνητοῖσι βροτοῖσι.] Θνητοῖς βροτοῖς.

224. Νὺξ ὀλοὴ.] Ab effectis. Μετὰ τοὺς δὲ.] Nemesin. Φιλότητα.] Τὴν φιλίαν ἢ τὰ ἀφροδίσια.

225. Οὐλόμενον.] Ὀλόμενον, pleonasmo τοῦ ν. Ἔριν.] Φιλονεικίαν. Καρτερόθυμον.] *Pertinacem.* Solent enim homines contentiosi pertinaces esse, nec alter alteri cedere. propriè sic dicitur, qui toleranti est animo.

226. Στυγερή.] Vel quod homines oderit ipsa: vel quod hominibus exosa sit.

227. Λοιμόν τε.] Nam qui sæpe litigiis implicantur, ἐπιλανθάνονται τῶν ἀναγκαίων, inquit Scholiastes. Λοιμόν τε.] Notandum pro Λοιμὸν in nonnullis codicibus legi Λιμόν. Sic in Operib. ambo conjunxit Hesiodus, *famem*, & *pestem*, quarum altera alteram sequitur.

228. Γηρυόνας.] Μάχας. Φόβους.] Malim hic legi φόβους. sic in Asp. duo hæc copulat poëta, φόβον τε ἀνδροκτασίαν. Inter miscellaneos Deos ponitur φόβος, pingebaturque cum capite Leonis, ut videre est in scuto Agamemnonis apud Homerum Iliad. lib. XI. Pausanias apud Lacedæmonios *Timoris* templum extitisse ait prope triclinium, quo ipsi tribunal habebant, ut essent cæteris majori formidini. Ἀνδροκτασίας.] Ἀνδροφονίας.

229. Ἀμφιλογίας.] Sic vocat *disceptationes*, cum ab utraque

parte contenditur. Notetur hic ſecundam ſyllabam produci ab Heſiodo contra legem.

230. Δυσνομίλω.] *Legum contemptum.* alii exponunt *licentiam*, qua qui utuntur, difficulter ſe legibus ſubjiciunt. Ἄτῃλω] Conſociat Heſiodus δυσνομίαν, & Ἄτῃλω. Legum quippe contemptum ſequitur noxa. Dicitur Ἄτη, ut Homerus exponit, ὅτι πάντας ἀνίστιν, *quod cunctis noxia ſit.* Συνήθειας ἀλλήλοις] Συνήθειας ἀλλήλοις, hoc eſt, συνηθεῖσας ἀλλήλαις, ut declarat interpres.

231. Ὅρκον.] *Iuramentum*, quod ut Deum repræſentat poëta, ex Eride natum. Dicitur homines lædere, qui nimirum perjuriis cauſſam ſuam in judicio tueri ſtudent.

232. Πημαίνῃ.] Βλάπτῃ. Ἑκών.] Nam qui imprudens pejerat, excuſationem mereri videtur. Ἐπιορκήσῃ ὁμόσσῃ.] Pro ἐπιορκήσῃ.

233. Νηρέως.] Nerei natales refert, quem Ponti filium eſſe affirmat. Idem Neptuni filius dicitur ab Apollodoro lib. 1. biblioth. quem tamen paulo ante Ponti & Terræ filium dixerat. Ad hæc facilè conciliantur, cum φυσικῶς conſiderando, quatenus ad rerum naturam pertinet, idem ſit Neptunus, qui Pontus: imò Nereus, etſi unus ſit è Neptuni ſive Ponti filiis, tam latè patet, quàm Pontus & Neptunus. Hinc Νήρεια πίνεα vocat Athenæus, quæ Plautus *Neptuni pecus*, pro *piſcibus*, qui paſſim in mari inveniuntur. Veracem Nereа appellat & fallere neſcium, quia vates fuit. Hic enim Trojanas calamitates Paridi prænunciavit, de quo Horatius Carm. lib. 1. Oda 16. Ad eundem quoque miſſus Hercules, ut ex eo tanquam vate reſciſceret, ubinam locorum eſſent Heſperidum aurea mala, quem variis formis eludere conantem tam diu detinuit, ut in priſtinam figuram redierit, remque indicarit. Scholiaſtes ideo veracem & juſtum à poëta dici putat, quod qui per mare navigant, Deorum reverentiores eſſe ſoleant, & veri amantiores. Filiorum quoque natu maximum & ſenem facit: ob navigationis antiquitatem: vel quod cani & ſenes finguntur Dii marini propter maris ſpumam. unde & cærulei pinguntur, qui color eſt pelagi. Scripſit item Nerei hymnum Onomacritus cum ſuffitu myrrhæ. Νήρεα.] Dictus eſt Νηρεὺς à νηρὸς, quod & ναρὸς, id eſt, ὑγρὸς, *humidus*, ut ex Heſychio & Etymologo conſtat. Eſt enim humoris, hoc eſt, Ponti & Tethyos filius. Ἀψευδέα.] Pro ἀψευδῆ. Scholiaſtes diſtinguit à ſequenti epitheto, & ἀ-

ψευδῆ

ψευδῆ dici putat, qui mendacio non credit: ἀληθῆ, qui mendacium non dicit.

234. Πρωτόγονον παίδων.] Hinc ἅλιον γέροντα eum vocat Homerus, & Nereidum nympharum patrem.

235. Οὔνεκα.] Διότι. Νημερτής.] Ἀληθὴς, ex νὴ particula privante, & ἁμαρτάνω, *pecco*. Ἤπιος.] Πρᾶος. Θεμιστίων.] Genit. plural. pro θεμίστων inserto ι, à θέμις, ιος, *jus*. Si Ioniſmum hic ſtatuas, dicendum potius, θεμιστίων eſſe, à θεμιστή. Nam in nominibus quintæ ſimplicium ille Ioniſmus locum non habet.

236. Λήθεται.] Ἐπιλανθάνονται. Δολίης.] Τὰ βουλεύματα, ex Chaldaico Dena, quod eſt, *meditari*. Alii codices habent μήδεα.

237. Αὖτις δ' αὖ.] Ponti & Terræ progeniem recenſet poëta, Thaumantem, Phorcyn, Eurybiam, Ceto. Thaumas pater Iridis fuiſſe dicitur, quæ ab illo *Thaumantias*, & *Thaumantea virgo* dicta. Scholiaſtes Thaumantis nomine φυσικῶς ſignificari putat exhalationes quæ fiunt è mari, nec non diffuſam aquarum molem, quæ contemplantem in admirationem rapit, ἀπὸ τοῦ θαυμάζειν, quod eſt, *admirari*. Ponti filius appellatur, quod qui per mare navigant, cælumque ſolum aſpiciunt, percelli ſoleant ob immenſam ejus vaſtitatem & profunditatem. Phorcys Ponti itidem & Terræ filius, de quo ita Servius ad Æneid. lib. 5. *Phorcys Thoosæ nymphæ & Neptuni filius, ut autem Varro dicit, rex fuit Corſicæ & Sardiniæ, qui cum ab Atlante rege navali certamine cum magna exercitus parte fuiſſet victus & obrutus, finxerunt ſocii ejus eum in Deum marinum eſſe converſum.* At Phorci nomine Phyſiologi intelligunt circularem aquarum motum, qui principium capit ab Oceano & humore in terra exiſtente. Hæc cum longè lateque ſe extendat per terras, aſpectum præbet gratiſſimum. Uxor ejus Ceto dicitur, Dea item marina quæ inter cete degit; unde & ei nomen. At phyſicè eam conſiderantibus, erit exhalatio, quæ calore & radiis ſolaribus excitatur, qui humor cum per æſtatem graviorem extenuatus tollitur, fit Cetus vel Draco: prope enim tremula fit illa & obliqua, quæ per calorem Solis attollitur. Eurybia item Ponti & Terræ filia ſic dicta, quod imperium ejus & vis latè ſe diffundat per terras. Quid quod & Neptunus ipſe Εὐρυβίης à poëtis appellatur ob amplitudinem potentiæ, quam exerit in terris. Quanta enim maris ſit violentia, non ſolum teſtantur inſignes olim in Italia urbes, Adria, Cymachium,

Clodia & aliæ: sed etiam in Zelandia & Batavia nostra vici non pauci & oppida, maris eruptione submersa, ut meritò *Eurybia* dicatur hæc Ponti filia, corque fingatur habere adamantis propter vim elementi invictam. Θαύμαντος.] Thaumas pater Iridis, à θαυμάζω, *miror*. Ἀγλαόπης.] Ἀγλαός, quasi ἀγλαὸν εἶναι. Sic dicitur φόρκυς, ἀπὸ τοῦ βίαιον εἶναι πόντου, inquit Scholiastes.

238. Γαίῃ μισγόμενος.] Τῇ γῇ μιγνύμενος, hoc est, σπερμαίνων. Ἀπὸ τοῦ εἶναι τὴν γῆς ὑγρασίαν τοῦ πόντου, ait idem interpres. Κητοί.] Alii scribunt Κητεὶ per τ. sic dici videtur, vel à prodigiosa crassitie, qualis est in balæna: vel potius à cetibus, quæ in ponto degunt. κῆτος enim *cetus, balæna*. Καλλιπάρῃον.] Æolicè pro καλλιπάρειον. hoc est, *formosam*.

239. Ἀδάμαντος.] De lapide illo & ejus duritie supra dictum. Scholiastes ad cete refert, quæ grandia sunt & invicti roboris.

240. Νηρῆος.] Nunc sobolem recenset Nerei, & Doridis. Ex Doride enim Nereus maximam suscepisse dicitur nympharum marinarum turbam, quæ nonnunquam à matre *Dorides*, à patre *Nereides* appellantur. Quinquaginta numero fuisse infra tradit Hesiodus. In has quoque hymnum conscripsit Onomacritus cum suffimento aromatum. Nomina earum præter & ante Hesiodum memoravit Homerus lib. 6. Iliad. quanquam plures etiam apud alios reperiri fatear, quam ab Homero & Hesiodo numerantur. Has à forma commendat poëta ob aquarum marinarum pulchritudinem. Ut enim moto tempestatibus mari nihil est formidabilius: ita eodem tranquillo & æquato nihil formosius. Dicitur autem Doris Oceani & Tethyos filia, maris nympha, ob varia ejus beneficia, quæ largitur hominibus. Non enim modo navibus se trajiciendam præbet maris aqua, sed & piscium, succinorum, margaritarum, coralliorum aliarumque rerum genitrix est, & largitrix. Pro mari sumitur interiori, quod cum ab Oceano principium capit, meritò Oceani gnata fingitur, & Nerei uxor. antiquissimus enim Deorum omnium Oceanus, & nympharum, id est, aquarum omnium fons & scaturigo: ἐξ οὗπερ πάντες, (ut canit Homerus) ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα, καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρείατα μακρὰ ῥέουσι. *Unde liquor fluvios omnes, simul æquore toto, Fontibus & cunctis manat, puteisque profundis*. Νηρῆος.] Ion. Νηρίος. Subaudi præpositionem ἐκ. Μυρίας τινὰς.] Sic vocat nymphas

ob

ob pulchritudinem, quasi μεγάλως ἐρίζουσα, quod de formæ pulchritudine inter se contendant. Alii legunt μεγηρίζω, id est, μεγάλως ἐριζοῦσι, ἀφ' τὸ κάλλος, ut ait Scholiastes. Θοαίων.] Æol. θοῶν.

241. Εὐήμοιο.] Εὐήμη. Laudatur à pulchris comis, quibus nitor aquarum designatur.

242. Κέρης.] Pro κόρης, id est, θυγατέρας. Τελήεντ' ποταμοῖο.] Ion. τελείου ποταμοῦ. Oceanum flumen appellat more Homerico, sed cum adjecto τελήεντ', quasi dicat, *perfecti, & extimii fluvii.* Sic τελήεσσαν ἑκατόμβην dixit Homerus, quæ selectis constat animalibus.

243. Πρωτώ τ'.] E Nerei & Doridis connubio natæ sunt filiæ, quarum nomina hic recenset poëta. Ingens turba commemoratur, quæ nihil aliud designat, quàm diversas aquarum partes & affectiones: vel ut Scholiastes docet, ποικίλως ἐφαρμόζει τὰ περὶ τὴν θαλάσσιον, ἢ τὰς ἐνεργείας. Inter has nymphas familiam ducit Πρωτώ, ὡς ἀπὸ τοῦ πρωτείου, quod principatum teneat inter sorores: vel quod aqua primum inter elementa locum sortita sit, vel principium statuatur rerum omnium ex Thaletis sententia. Nec usu & utilitate res ulla prior est aqua, qua nullum animal sive λογικὸν, sive ἄλογον carere possit. Εὐκρήτη nomen adepta videtur ab εὖ & κρᾶσις, id est, *robur*, quod portandis navibus aptior sit aqua marina. Legitur & Εὐκρείη, forte ob metrum: vel sic dicitur ab εὖ & κεράννυμι, *misceo*, ob aërem temperatiorem & salubriorem aquæ marinæ. Σαὼ Nympha propitia per mare currentibus, διὰ τὸ σώζειν τοὺς πλέοντας. Amphitritæ nomen inditum, ex ἀμφὶς, *circum*, & τρίβω, *tero*: quia terram undequaque fluctibus suis atterit: vel à τρίζω, à *circumstrependo*. Infra quoque Amphitrites meminit Hesiodus, quæ ab hac distinguitur, & uxor est Neptuni. Pro ipso mari sæpe ponitur. Εὐδώρη à *donando* dicta. κατὰ ἀντίφρασιν γὰρ ἡ θάλασσα, inquit Scholiastes. Θέτις, διὰ τὴν θέσιν, id est, *à positione aquarum* nomen accepit. In medio enim intra Erebum & Terram ab una parte: & aërem ignemque ab altera parte collocata est aqua. Γαλήνη vocatur à tranquillitate maris, quasi γαληνίη verbi γαλάω, *rideo*. Unde Lucretius: *Subdola cum placide ridet pellucia ponti.* Γλαύκη nomen habet à glauco sive cæruleo colore, qui proprius est mari. Virgilius de Tiberino: *Eum tenuit glauco velatus amictu Garbasius.* ubi Servius: *Glaucum ei tribuit amictum propter aquarum similitudinem.* Cymathoe nomen

suum

ſuum debet celeritati fluctuum. κῦμα enim *fluctus*, & θοὸς, *celer*. Σπειὼ nominata eſt ὡς ἀπὸ τὸ σπείδειν, vel σπένδειν, id eſt, *à libando*, quæ docet Diis marinis eſſe libandum ob proſperam navigationem. Sic Cloanthus apud Maronem lib. 5. Æneid.

Dî, quibus imperium pelagi, quorum æquora curro,
Vobis lætus ego candentem in littore taurum
Conſtituam ante aras voti reus: extaque ſalſos
Perriciam in fluctus & vina liquentia fundam.

Alii nympham eſſe putant, quæ ſpecus amet. Τὸ σπῆος, pro σπέος, *ſpelunca*. Θαλίη Ionice pro Θαλία. Conveniens aquis nomen ἀπὸ τῦ θάλλειν, quod humor florida reddat omnia. Eſt etiam una è Muſis, de qua ſupra dictum. Μελίτη à ſuavitate ſic dicta. Μέλι enim *mel*. Suaviſſima permultis navigatio viſa eſt ob lucrum. hinc & χαρίεσσα dicitur poëtæ, hoc eſt, *gratioſa*. Εὐλιμένη. Vocatur quod in portum deducat naves, ab εὖ, & λιμὴν, *portus*. Ἀγανὴ, quaſi dicat, ſplendida *nympha*, ob limpiditatem aquarum. ἀγανὸς, enim λαμπρός. Παντθίη, dicitur quod vel omnibus admirationi ſit, vel ab omnibus decurratur, ἢ πᾶσι θεωμένη, vel εἰς ἣν πάντες θέουσιν, ut exponit Græcus interpres. Ἐρατὴ, quaſi ἐρατὴ, *amabilis*. Eſt etiam una ex novem Muſis. Εὐνείκη ab εὖ, & νεῖκος, *litigo*, ab honeſta ſcil. navigantium contentione & æmulatione. Laudat eam à forma. ῥοδόπηχυς dicitur *à roſeis lacertis*. Δωτὼ. Quod ſingulare Dei donum ſit, aquæ beneficium: vel quod varia donet. Πρωτὼ. De hac ſupra dictum. Alii Πλωτὼ legendum putant, à poëtico πλώω, pro πλέω, *navigo*. Φέρουσα. Hujus officium eſt, portare naves & deferre ad optatum locum. Δυναμένη. Nympha potens, ob vim maris. prima producitur ob concurſum multarum brevium. Νησαίη. Ab inſulis, quas præterlabitur, vel amat. νῆσος enim *inſula*. Ἀγλαίη, quaſi dicat, *nympha littoralis*, quod littoribus gaudeat, vel naves littori impingat. ἀκτὴ enim *littus*. Πρωθυπείδεια. Sic dicitur ob principatum aquæ, ex πρῶτος, & πείθω, τὸ βασιλεύειν. Δωρὶς. Diſtincta hæc eſt à matre, de qua ſuperius dictum. Πολυδώρη vocat Homerus. Πανόπη. quod ab omnibus ſpectetur, ἢ πᾶσιν ὁρωμένη: vel quod omnibus ſit affabilis: ex πᾶν & ὄψ, ὀπὸς, *vox*, *loquela*, ut Paſor exponit. *Panopea virgo* à Virgilio appellatur. Galatea à candore lacteo ſic vocatur. γάλα enim *lac*. Laudatur à forma, quod eſſet εὐειδὴς, id eſt, *ſpecioſa*. Hinc fabulantur poëtæ Polyphemum amaſſe Galateam, quod cæteris nymphis candore vultus præcelleret.

251. Ἰω-

251. Ἱππόθοή.] Sequuntur reliqua Nereïdum nomina. Hippothoë, quasi valdè celeris. ex ἵππος, quod significationem auget in compositione, & θοὴ, *velox*. Laudatur à forma, quod sit ἐφέτεια, *desiderabilis*. Ἱππονόη, *valde intelligens*, ex ἵππος, particula item intendente, & νοέω, *cogito, intelligo*. Boni enim naucleri est nosse marium profunditates, brevia, scopulos: ventorum & tempestatum signa, quo feliciter naviget. Κυμοδόκη.] Sic dicitur ὡς ἀπὸ τοῦ δοχεύειν τὰ κύματα, quod *fluctus observet*: vel *quod fluctus δέχεται*, id est, *gremio suo recipit & sedat*. hinc navigantibus propitia dicitur cum sororibus Cymatolege & Amphitrite. Κυματολήγη. Quod cessare, hoc est, quiescere faciat commotos fluctus; κῦμα enim *fluctus*, & λήγειν, *cessare*. Si pro nomine proprio accipitur, inquit Aristarchus, quinquaginta & una erunt Nereides. Κυμώ, à fluctibus nomenclaturam habet. Ἠϊόνη, *nympha littoralis* est, vel *littora amans*. ἠιὼν *littus*. Ἀλιμήδη. Sic appellatur ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ μήδεται, quod quæ maris sunt, curet. Γλαυκονόμη, à cæruleo maris colore. γλαυκὸς enim *cæruleus*, & νομὴ, *pascuum*, hinc γλαυκὴν θάλασσαν dixit Homerus. Ποντοπόρεια, quasi dicat, *pontivaga*, ἡ τὸν πόντον διαπερῶσα, quod navigantium est. hinc naves Homero ποντοπόροι dictæ. Λιμνώρη, *suaviloqua*, ἡ τὰ λεῖα ἀγορεύουσα, quæ mollia loquitur. Εὐαγόρη, ferè idem quod antecedens, quæ bona & læta edicit navigantibus. Λαομέδεια, *populum regens, vel curans*, ex λαὸς, i. e. *populus*, & μέδομαι, *impero, curam gero*. Πυλαιόμη, id est, ἡ πολλὰ τοῖς πλέουσι νέμουσα, *quæ multa tribuit, ac largitur navigantibus*. Αὐτονόη. Mentis prudentiam designat, quæ navigantibus necessaria est. Λυσιανασσα, quasi dicat, *regina solvens*, hoc est, liberans è periculis. Εὐάρη. Sic dictam vult Scholiastes ex εὖ, & ἀρνέομαι, *nego*, quod qui sæpius è gravissimis ponti periculis liberati sunt, negare solent, se unquam amplius mare conscensuros. Μενίππη, quasi *valdè robusta*, ex μένος, *robur*, & ἵππος, pro λίαν, quo perseverantia navigationis indicatur: vel ab *equitando*. Unde Neptunus ἵππιος, & naves ἅρματα à poëtis vocantur. Νησὼ, ab insulis, ut supra Νησαίη. Εὐπόρεια. Sic dicitur ὡς ἀπὸ τοῦ εὖ πέμπειν τὰς ναῦς, *à deducendis feliciter per mare navibus*. Θεμιστὼ, quæ jura ac leges præscribit navigantibus. θέμις, ιος, *lex, justitia*. Tales olim fuere leges Rhodiæ. Προνόη nomen accepit ἀπὸ τοῦ προνοεῖν, quod est, *prævidere, prospicere*. Providentia navium gubernatori inprimis necessaria est: contra improvidi naucleri

est

eſt ſuaque ipſius dementia pereuntis, qui ſe in ſæviſſimas maris tempeſtates intrudit, nulla ratione habita eorum, quæ

Ipſe pater ſtatuit, quæ menſtrua luna moneret,
Quo ſigno caderent Auſtri.

Νημερτὴς.] Nomen hic nymphæ, quaſi *verax non peccans*. Hanc à paterna indole commendat poëta. Nereus enim ut ſupra auditum Senex dicitur veridicus, & mitis, quæ virtutes etiam in filia eluxere.

252. Η'ερεμοδίῃ.] Σηθείῃσι.

253. Πνοιὰς.] Pro πνοὰς, inſerto jota. Ζαθέων ἀϋτμένων.] Id eſt, *divinorum* ventorum: aut *vehementer ſpirantium*, ut exponit Scholiaſtes.

254. Ρ'εῖα.] Ρ'αδίως. Πρηΰνῃ.] Pro πρᾳεῖ, à πρᾶος, *mitis*, pro quo Ionicè πρηύς. Ε'ὐσφύρῳ.] Pro εὐσφύρῳ, per Dialyſin Ion fit ex εὖ & σφυρὸν, id eſt, *malleus pedum*. Homerus plerumque pulchros pedes tribuit Deabus marinis. Sic & Ino maris Deam καλλίσφυρον dixit, & Thetin ἀργυρόπεζαν, quibus epithetis aquarum nitorem deſignari volunt poëtæ.

255. Ε'ὐσφαίρῳ.] Pro Εὐσφύρῳ.

256. Φιλομμειδὴς.] Veneris epitheton, de quo ſupra.

263. Αὐτὰρ ἅ.] Concluſio. Α'μύμονα.] Sic Nerea vocat ob maris antiquitatem, præſtantiam & utilitatem.

264. Α'μύμονα ἔργα.] Id eſt, *eximia opera*, cujuſmodi ſunt, quæ maris & rei nauticæ cognitionem ſpectant. Εἰδῆσι.] Τὸ εἰδέναι hic eſt ἐπίſτασθαι.

265. Θαύμας.] Deſcribitur Iridis & Harpujarum ex Thaumante & Electra Oceani filia nativitas. Ad Iridem quod attinet, hæc inter meteora principatum obtinet. Eſt autem Iris figura referens arcum diſcolorem in nube rorida Soli oppoſitâ, radiorum ejus fractione & reflexione repræſentata. Thaumante nata dicitur Ponti filio, & Electra Cæli ſive Solis filia, quod ex aqua præſertim marina, & Solis ſerenitate naſcitur per refractionem ſcil. radiorum ſolarium. Ariſtoteles totam Iridis obſervationem ac naturam ad opticam rationem perducit, nihilque eſſe reipſa vult, neque alicubi colores illos conſidere exiſtimavit: ſed Metrodorus Iridem revera evenire aſſerit, nec apparentes tantum eſſe colores putat, quos intuemur, ſed veros, ſi quando nimirum nubes denſa fuerit oppoſita Soli. Quicquid ejus ſit, multa ſe offerunt in Iride admiranda, ut meritò Thaumante nata fingatur. Tria autem præcipuè ſunt, quæ in

ſtupo-

ſtuporem rapiunt hominem, figura, colorum varietas, & locus, in quo generatur. Figura ejus arcuata eſt, & ſemicircularis, quia ſolis radii incidentes in mediam planiciem nubis roridæ, non incurrunt eodem puncto in viſum hominis, ſed ſolum illi, qui ſecundum æquales angulos incidunt in nubem, & ab eadem ſecundum æquales angulos refracti perveniunt ad viſum exiſtentem in axe Pyramidis irradiationis. Id verò fit tantum in arcus circumferentia. de quo problemate acutè & variè diſputatum à philoſophis. Admirationem quoque parit in Iride colorum varietas, inter quos præcipuam pulchritudinem afferre videntur tres ſecundum Ariſtotelem, puniceus, quem φοινίκεον Græci vocant: viridis, qui πράσινος ſive porraceus dicitur, & cæruleus ſive purpureus, Græcè ἁλουργὸς. Sunt quidem plures, ſed ex iis miſti, nec ita conſpicui. Quare ὑπερβολικῶς dictum eſt à Marone 4. Æneid.

Mille trahens varios adverſo ſole colores.

Denique & locus admirationem parit, quod in cælo conſtituitur, & alteram ſubinde Iridem ex ſe gignit, imo tertiam & quartam pro varia reflexione colorum veræ legitimæque Iridis in alia parte nubis, de quibus ὁ αφέστηκε. De nomine Iridis, & diverſa ejus ſignificatione tam naturali, quam ſupernaturali videſis quæ infra dicemus in contextus explicatione. Cum igitur plenum admirationis ſit hoc φαυόμενον, non mirum, ſi pro Dea ſit culta Iris. Venerati eam ſunt Ægyptii, Phœnices, Græci. De Romanis non ita liquet. Verba Ciceronis ſunt in tertio de natura Deorum: *Cur non*, inquit, *arcus ſpecies in Deorum numero reponatur? eſt enim pulcher, & ob eam cauſſam, quia ſpeciem habet admirabilem, Thaumante dicitur eſſe natus.* De civili Romanorum Theologia loquitur. Alias poëtæ pro Numine eam celebrarunt. Matrem illi aſſignat Heſiodus Electram Oceani filiam, quo nomine Solis fulgor, è cujus radiorum ἀναλάμψει & ſerenitate gignitur Iris, ſignificatur. ἥλιος enim *ſol*, & αἴθρια, *ſerenitas*: vel denotatur eo maris ſive aquarum nitor electro ſimilis. Eſt enim electrum ſuccini genus pellucidum, quod in oſtiis Scythicorum amnium, & Padi naſcitur. δάκρυον Ἡλιάδων à poëtis vocatur, id eſt, *lacryma filiarum Solis*, quas in morte Phaëthontis fratris ſui exſtillarunt. Quin & voce ea cryſtallus intelligitur, quod nihil aliud eſt, quam aqua gelu contracta, coactaque ſecundum philoſophos. Hinc Electræ nomen, Oceani & Tethyos, ut fabulantur, filiæ. Har-

pujas

pujas quoque inter Thaumantis & Electræ filias collocat Heſiodus, & ſorores Iridis eſſe tradit. Quo nomine φυσικῶς venti & imbres deſignantur, qui Iridem ſequi ſolent, vel hoc ideò dicunt poëtæ, quod utriuſque ſubjectum ſit aër, in quo & venti & arcus cæleſtis gignuntur. Duas recenſet Heſiodus, Aello & Ocypeten. Totidem Apollonius & Iſacius apud Lycophronem. Virgilius autem tres eſſe ait, *Aello*, *Ocypeten* & *Celæno*. Sic dicuntur, quod venti ſecum omnia rapiant, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, quod eſt, *rapere*. *Canes Iovis* interpretatur Apollonii Scholiaſtes. nempe Jupiter eſt aër; ventus verò eſt motus, tum exhalationis per aërem, tum aëris ejus, quem exhalatio ſecum rapit. Quæ exhalatio partim ex puriore Oceani aqua, partim è terris per ſolis radios extollitur. Unde & Ponti & Terræ filias dixere Harpujas teſte Servio, eaſque ideò inſulas habitare ait, partem maris tenentes. Nec alia de cauſſa Thaumantis, & Electræ Oceani filiæ ſobolem fabulati ſunt, utilitatem ſcilicet cum ſuavitate commiſcentes, quoniam ex vaporibus aqueis, præſertim marinis, gignuntur venti. Tum etiam ipſa nomina Harpujarum belle conveniunt admirandæ ventorum naturæ. Nam Aello eſt ἀέλλα, id eſt, *procella*. Maro de aquilone:

Ille volat ſimul arva fuga, ſimul æquora verrens.

Ocypete à celeritate nomen habet. Nihil vento celerius. hinc & alatæ finguntur Harpujæ, & laudat eas Heſiodus, à pernicitate volandi. Celæno, quam ποδάρκην vocat Homerus, & Zephyri matrem eſſe fingit, à nigrore appellationem ſortita eſt. Ventis quippe offuſcatur cælum, à κελαινὸς, *niger*. Valerius Flaccus: *Inſequitur niger & magnis cum fratribus Eurus*. Hinc & *nigram hiemi pecudem & tempeſtatibus agnam* immolaſſe leguntur Veteres, ut teſtatur Maro 3. Æneid. Sunt qui & quartam adjungunt *Thyellam*, qua nihil aliud ſignificatur, quam procella, ſeu flatus ventorum procelloſus. Hiſtoricè qui interpretantur fabulam, per Harpujas intelligunt pellices Phinei regis, quas aula expulere Calais & Zetes Boreæ, non venti, ſed Septentrionis reguli ex Orythia Iluſſum rapta, filii, quorum ſororem Cleopatram, vel ut Servius tradit, Cleobulam duxerat uxorem. Poëtæ aves fuiſſe memorant rapaces Phinei filias. Eas ſic deſcribit Maro lib. 3. Æneid.

Virginei volucrum vultus, fœdiſſima ventris
Proluvies, uncæque manus, & pallida ſemper
Ora fame.

Quæ

Quæ descriptio nulli avium generi magis convenit, quàm vespertilionibus Darienes in America, ut testatur Martyr lib. 6. Ocean. dec. 3. Sed hoc genus avium Veteribus ignotum est. Plura Natalis Comes, qui perperam Harpuias cum Stymphalidibus confundit, nec rectè Giraldus, qui Harpuias & Furias infernales pro iisdem habet. Distinguuntur enim ab Hesiodo, qui diversos utrisque natales in hoc libro assignat. Videatur etiam πολυμαθέστατος Vossius in eximio & sæpius à me laudato opere lib. 3. cap. 19. Θαύμας.] Nomen ab admiratione fictum, ob Iridem, quam genuit. Βαθυῤῥείταο.] Æol. pro βαθυῤῥείτου, quod à βαθυῤῥείτης, pro communi βαθύῤῥους, epitheton maris, à profunditate.

266. Ἠλέκτρῳ.] Sic dicitur à nitore seu splendore aquarum, quæ electro similes. Ὠκείαν.] Celerem vocat quod nuncia sit Junonis. hinc & alata fingitur, & ποδώκης dicta ab Homero, id est, *ventipes*, à pernice volatu. Ἶριν.] Ab εἴρω, τὸ αἰσθάνομαι, inquit Eustathius, quia denunciat Junonis, id est, aëris constitutionem. Nec pluviæ tantum index est, sed & serenitatis. Sed hæc Iridis significatio naturalis est, supernaturalis ejusdem denunciatio è sacris litteris petenda est Genes. c. 9. Ubi docet Deus se arcum cæleste in nubibus posuisse, ut esset signum promissionis, videlicet, non futurum amplius, ut mundus totus aquarum inundatione pereat.

267. Ἠὐκόμους.] Εὐκόμους. Ἁρπυίας.] Sic vocantur ab ἁρπάζω, *rapio*, quod cibaria raperent ex ore Phinei. Suidas interpretatur, δαίμονας ἁρπακτικάς. Notetur, ultimam in ἁρπυίας corripi, Dorienssium more. Ὠκυπέτην.] Παρὰ τὸ ἀκέως πέτεσθαι.

268. Πνοιῇσι.] Ion. πνοιῆς, à πνοιή, pro πνοή, *flatus*. Οἰωνοῖς ἅμα.] Pro Ἅμα οἰωνοῖς, anastrophe.

269. Ὠκείῃς πτερύγεσσι.] Ὠκείαις πτέρυξι, Virgil. de Harpujis:

Iam jam linquo acies: ne me terrete timentem
Obscenæ volucres, alarum verbera nosco.

Μεταχθονίην γ' ἄλλην.] Vulgatus interpres: χθόνιον pro cælo accipit, quod insolens videtur H. Stephano, qui propterea legendum putat, μεταχθονίην, hoc est, μετοικεσίαν, *relictâ terrâ*. Equidem nihil hic mutandum censeo, cum & eodem modo loquatur Apollonius lib. 2. Argonaut. ubi de Iride cum Harpuiis fugata pulsaque sic ait: ἣ δ' ἀίξασα Οὐλυμπόνδε θεῶν μεταχθονίη πτερύγεσσι. ubi vide quæ notavit præcessor meus Hoelzlinus. τὸ ἰάλλειν hic est πίπτειν: alias significationem habet ὃ πίμπλην.

270. Φόρκυι.] De Phorco Ponti ac Terræ filio ſupra dictum, ubi fabularem quoque ejus hiſtoriam ex Varrone & Servio dedimus, nec non figmenti illius Phyſicam expoſitionem. Nunc quas è Cetone ſuſceperit filias hoc loco enarrat poëta. Et primò quidem Græas recenſet, ſic dictas, quod ab ipſo nativitatis exordio ſuerint canæ, ut & nomen ipſum indicat. Duæ memorantur Pephredo, & Enyo. Alii tres ſtatuunt, prioribuſque Dinon addunt. Athenienſis Apollodorus lib. 2. non iiſdem nominibus appellavit, ſed Pemphredo, Erito, Dono, quibus & alteram Iæno ſubjungit Melanthes in lib. de Myſteriis. Gorgonum ſorores fuiſſe dicuntur natu ſeniores. In Scythia habitaſſe feruntur à Gorgonibus diſtinctæ, unicum duntaxat habentes oculum & dentem, quibus viciſſim inter ſe tres uterentur, quem oculum & dentem communem rapuit Perſeus, cum ad cædendam Meduſam proficiſceretur, quos tam diu retinuit, quamdiu illæ nymphas, quæ alatos calceos haberent, indicaſſent, hoc eſt, Gorgonas. vide Eraſmum in *Orci galea*. Qui Phyſicè Græas interpretantur, per Phorcyn intelligunt circularem aquarum marinarum motum. Ceto maris eſt profunditas, in qua ſunt cete ſive balænæ. Græarum vocabulo deſignari volunt ſpumam maris albicantem. Unda enim brevibus colliſa ſpumas facit, quæ canæ videntur. Natalis eo nomine cognitionem & prudentiam, quæ non niſi longa rerum *experientia* acquiritur, ſignificari docet. Iſacius Pephredo ſic dictam putat ab horrore, quem navigare primùm incipientibus incutere ſolent fluctus ab ima maris profunditate concitati, tanquam à φρίσσω, *horreo*, unde φρίξ, *fluctuum*, *vel maris fremitus* apud Homerum. Alii potius à φρίζω deducunt, id eſt, *dico*, cujus præt. medium πέφρεδα, hinc Πεφρηδώ, verſo α in η, Ionice ob metrum. At Enyo eſt ab ἐνυέω, *inclamo*, cujus ſimplex thema ἀνύω, à quo ἐνυὼ, *bellum*: vel ut Euſtathio placet ab ἐνύω, τὸ φονεύω, *occido*, & πολεμικὴν θεὸν interpretatur. Latinis *Bellona* dicitur. Hîc una eſt Phorcydum, ſic forte dicta, quod multis per mare navigantibus exitio ſit. Sequuntur Gorgones ex iiſdem parentibus ſeu monſtris natæ, ſorores Græarum, quæ tres memorantur ab Heſiodo, Stheno, Euryale, & Meduſa. Eas ita deſcribunt poëtæ, ut capita habuerint draconum ſquamis obſita, dentes maximos ſuum inſtar: manus & alas, quibus per aëra ferebantur, & ſe intuentes in ſaxa vertebant. Alii Gorgonem animal quoddam eſſe in Libya tradunt vitulo marino perſi-

perſimile; cujus ſpiritus ſive halitus adeo ſit noxius ac peſtilens, ut obvia quæque animalia perimat, comamque habere dicitur ê fronte ad oculos demiſſam, quam qui adſpexerit, protinus concidit mortuus. Serenus puellas fuiſſe ſcribit tantæ pulchritudinis, ut ſiquis adoleſcentum eas vidiſſet, ſtatim quaſi ſtupore torperet. Unde fingunt, in lapidem fuiſſe verſum quiſquis eas aſpexiſſet, quod Græcis eſt λιθῶδες. à quo λίθος & ἀλίθιος, pro *homine ſtupido & ſenſus experte.* Diodorus Siculus, quod vero ſimilius videtur, fœminas fuiſſe ſcribit in Africa bellicoſas, adverſus quas Perſeus bellum geſſerit, & Meduſam earum reginam debellaverit ac interfecerit. Tamen meritò quis dubitet, an non Gorgones à poëtis tantopere decantatæ, ſint eædem, quæ Gorgades Africæ inſulas habitaſſe dicuntur, fœminæque fuere hirtis corporibus, viros pernicitate ſuperantes, ut Plinius tradit. γοργὸς enim Heſychio, ὀξυτὴς, ταχύς. Certè ex nominum ſimilitudine natæ videntur hæ fabulæ. Marcianus, ut docet Salmaſius, Gorgadum (vel ut alii ſcribunt, Gorgodum) inſulas obverſas eſſe ſcribit promontorio, quod vocatur Heſperuceras. Et Heſiodus noſter, eas habitaſſe refert in extremis Iberiæ partibus ad occidentem ab Heſperidibus inſulis non procul diſtantes, qui locus eſt in Africa. Fabulæ interpretationem dat Fulgentius in primo. Baconus in libello ſuo jam memorato cap. 7. fabulam de belligerandi ratione & prudentia confictam eſſe tradit. Per tres Gorgones bella repræſentari ait. Ex his una mortalis erat, quam Perſeus debellandam ſuſcepit, eo docens, bellum ejus fuiſſe conditionis, quod confici & ad exitum perduci poſſit. Græarum nomine proditiones intelliguntur, bellorum ſcil. ſorores, non germanæ illæ quidem, ſed generis nobilitate quaſi impares. Canæ à nativitate finguntur, & tanquam vetulæ propter perpetuas proditorum curas & trepidationes. Ex capite autem Meduſæ amputato proſiliens Pegaſus, famam denotat, quæ per omnia volat & victoriam celebrat. Verum Tzetzes ad Naturam reducit, Gorgonaſque exponit aquas ſic dictas à fremitu maris. Ad quas accedit Perſeus, hoc eſt, Sol, qui divinæ quaſi mentis adminiſter Naturæ actiones ſapienter & utiliter perficit. Hic Meduſam, quæ ſola mortalis erat, dicitur occidere, cum ſolam aquam maris ſubtiliorem ac ſupernatantem extenuat & extollit, reliquis aquis in imo ſubſidentibus. Ad mores etiam accommodari poteſt fabula, ſi per Gorgones intelligantur volu-

ptates & illecebræ, quibus ſtulti velut in ſaxa convertuntur. Illas facilè ſuperat, qui ſicut Perſeus ægide & gladio Mercurii, hoc eſt, divina ope & animi fortitudine fuerit inſtructus. Φόρκυϊ.] A recto φόρκυς. Dicitur & φόρκυν, ωνος. Dæmon marinus, fortè à φορκὸς, id eſt, *cavus*, *rugoſus*, Heſychio; vel ὡς ἀπὸ τὸ φέρεσθαι ὑπὸ κυμάτων, *quod per maris fluctus feratur*. Γραίας] Sic dictæ ob caniciem. γραῦα enim *anus*. Καλλιπαρήους.] Hoc epitheton vix convenire videtur aniculis. hinc alii legunt καλλιπάρῃνος, ut referatur ad Ceto, quam & ſupra epitheto illo inſignivit poëta.

271. Ἐκ γενέθης.] Ἄμα τῷ γίνεσθαι. Πολιάς.] *Canas* adjectivè: alii σεβίμους interpretantur, id eſt, *venerandas*, ob caniciem.

272. Χαμαὶ ἐρχόμενοι.] Ἐπιχθόνιοι. hominum epitheton.

273. Εὐπέπλου.] Ion. εὔπεπλον, *pulchro peplo indutam*, id eſt, *formoſam*. Ἐννώ] Belli dea: hic nympha maris. Κροκόπεπλος.] *Croceo peplo amicta*. Scholiaſtes ſubtiliter diſtinguit inter εὔπεπλον, & κροκόπεπλον, quem vide.

274. Γοργείς.] A recto Γοργὼ, cujus plurale Γοργοί. Dicitur & Γοργὼν, όνος, ἀπὸ τοῦ γοργὸς, *velox*, *terribilis*. Ναίουσι.] Κατοικοῦσι.

275. Ἐσχατιῇ.] Deeſt σὺ. Πρὸς νυκτὸς.] Id eſt, Πρὸς τῷ ἑσπερίῳ ἡλίου δύσει. Ἵν' Ἑσπερίδες.] Locum deſcribit poëta, quem Gorgones incolunt, non procul ab Heſperidibus ſitum. Sunt autem Heſperides Heſperi fratris Atlantis filiæ, de quibus, & horto ipſarum auriſero ſuprà diximus. Etiam inſulæ hoc nomine in occidentali plaga Oceani ſic dictæ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας, id eſt, *veſpera*, quod ad ſolis occaſum ſitæ eſſent. Fabulam de Heſperidibus nymphis tam ἱστορικῶς, quàm φυσικῶς conſideratam ſupra dedimus. Celebrat eas poëta à ſuavitate cantus. Hæc laus, ut virginibus propria eſt, ad naturam refertur à Scholiaſta, qui Heſperidum nomine ſtellas intelligit. Has λιγυφώνους appellari ait ex Pythagoræorum ſententia, ob incredibilem harmoniam ſive concentum, quem aſtra præcipuè circa Gades efficere creduntur, ut ait auctor lib. de mundo. Nomina Gorgonum ſunt Stheno, Euryale, & Meduſa, ex quibus una, quæ mortalis fuit Meduſa, à Perſeo decollata dicitur: reliquæ duæ ſorores, ut fabula eſt, immortales Perſeum nequivere conſequi, quod Orci galea obtectus non cerneretur: hinc illæ tandem eum perſequi deſtitere. Sed hæ Gorgonum appellationes, ut dici cœptum, Naturæ rebus quam optime conveniunt. Nam Stheno robuſtam ſignificat, quo nomine denotatur aqua-

rum

rum vis seu violentia. Euryale maris latitudinem designat. Medusa supremam aquam & subtilissimam, vereque regiam exhibet. quam Perseus, id est, Sol suo motu & calore exhaustam ad se attrahit & quasi abscindit ab aliis aquis, quæ crassiores sunt, nec à Sole ob gravitatem attolli possunt. Unde hæ immortales & senii expertes finguntur: Medusa autem mortalis, & à Perseo obtruncata. Ἵνα.] Ὅπου. Λιγύφωνοι.] Sic dictæ Hesperides ob cantus suavitatem.

276. Σθεννώ.] Quasi dicat, *robusta*, à σθένος, *robur*. Inseritur iota ob metrum. Εὐρυάλη] Τὸ ἐπίμηκες τῆς θαλάσσης, designat hæc nympha. Μέδουσα.] Quæ *curat*, vel *imperat*, à μέδω, τὸ βασιλεύω. Λυγρὴ πάθοσα.] Non sine causa, cum Neptunus ei stuprum intulerit, Minerva crines in angues commutarit, Perseus denique eam dormientem obtruncârit.

277. Ἡ ῥά.] Medusa. Εἴλω.] Ἵν'. Αἱ δὲ] Ἔπραϑ nimirum, Stheno, & Euryale. Ἀγήρω.] Μὴ γηράσκουσαι.

278. Τῇ ῥ' ἐμίγη.] Refert poeta, quomodo Neptunus cum una Gorgonum, nempe Medusa, quæ mortalis erat, concubuerit, & quidem verno tempore in molli & florifero prato, tanquam lecto nuptiali. Alii in templo Minervæ id factum à Neptuno fabulantur. Quam injuriam graviter ferens Minerva Medusæ crines, quibus amatori suo placuerat, in angues mutasse fertur, dedisseque, ut omnes eam aspicientes in lapides verterentur. Scholiastes ad res naturæ reducit omnia. Neptunus mare est: Medusa vis sive motus aquarum in sublime tendens. Cum Neptuno concubuisse dicitur, quia ejusmodi exhalationes è maris sinu producuntur, & in altum extolluntur, idque verno tempore, cum mare placidum stat ventis, & ob Zephyros commoda est navigatio, ut alibi docetur ab Hesiodo. Baconus, ut supra ostendi, fabulam politicè exponit, quem consule. Moraliter quoque per Medusam diximus intelligi posse voluptatem, cujus comæ in serpentes commutatæ significant infamiam, qua illustres fœminæ deformantur amissa pudicitia. Τῇ μιῇ.] Pro μιᾷ, Medusæ videlicet. Παρελέξατο.] Συνεγένετο, ex εὐνὴ, & λέχομαι significante, *cubo*, *dormio*. Κυανοχαίτης.] Ποσειδῶν. Sic dicitur à *cærulea cæsarie*. κύανος, *cæruleus*, & χαίτη, *juba*, *coma*. Eo significatur cyaneus aquæ marinæ color.

279. Εἰαρινοῖσι.] Εἰαρινοῖς, ab εἶαρ pro ἔαρ *ver*. Verna enim anni tempestas, ut temperatissima est, ita & amoribus aptissima.

280. Τῆς δ' ὅπε δὴ] Docetur hic, quo pacto ex amputato Meduſæ capite nati ſint Chryſaor & Pegaſus. Cædem hanc Meduſæ præter alios jam dictos ſcriptores, ad hiſtoriam quoque refert Pauſanias in Corinthiacis: ubi inquit, Meduſam fuiſſe filiam Phorbi, quæ mortuo patre regnum ab illo acceperit eorum populorum, qui Tritonidem paludem accolunt, ſolitamque in venationes & pugnas cum iis populis, quibus imperabat, exire. Verum cum lectiſſimis Perſei copiis, quas ille ductabat ex Peloponneſo, obvia fuiſſet, in acie noctu per inſidias in caſtris trucidata eſt, cujus vel mortuæ pulchritudinem admiratus Perſeus, ut omnibus eſſet ſpectaculo, præciſum caput in Græciam portavit, quo viſo homines præ ſtupore dicti ſunt in lapides converti. Fabulatores, ut ſupra retulimus, Meduſam è beſtiis unam fuiſſe ajunt admirandæ & inuſitatæ formæ, quæ procul à gregibus ſuis aberrans ad paludem Tritonidem populos illius gravi clade affecit, donec à Perſeo, adjuvante Minerva, fuerit occiſa. Scholiaſtes Meduſam φυσικῶς ſupernatantem maris aquam interpretatur, quam Perſeus, id eſt, Sol dicitur occidere, cum eam extenuat & in vapores reſolvit. qui & nomen illud deducit ἀπὸ τῆ θερμοτῆς σθένειν, id eſt, ὁρμᾶν, à motu vehementiori, quod Soli imprimis convenit. Ex reciſa igitur cervice Meduſæ primum natus eſt Chryſaor, abſque patre, ut tradit Heſiodus. Alii patrem illi tribuunt Neptunum, & matrem Meduſam, cui caput abſtulit Perſeus. Hæc vix digna eſſent quæ tranſmitterentur ad poſteros, niſi præclarior quæpiam & utilior ſub hiſ fabellis lateret doctrina. Hinc Chryſaor nonnullis eſt Sol, ob radios ſolares auri colorem referentes. Scholiaſtes materiam fulminis viſcoſam eſſe ait, quæ poſtea igneſcit gladiique inſtar fulgidi per aërem diſtringitur. Nec ſine cauſſa Neptuno patre progenitus fingitur, quod ex aquoſis vaporibus in ſublime elevatis gignuntur fulgura & imbres. Ex eodem Meduſæ ſanguine Pegaſus ortum cepit, equus alatus, ſic dictus teſte Heſiodo, ἀπὸ τῆς πηγῆς, quod juxta Oceani fontes natus eſſet. De eo fabulantur poëtæ, quod cum in montem Helicona evolaſſet, ſaxum ungula feriens fontem aperuerit, qui ex eo Hippocrene, id eſt, *fons equinus*, ſeu *caballinus* eſt appellatus, Muſiſque ſacer fuit. Phyſiologi eo nomine nubes deſignari ajunt, quæ in altum ſubvolant, perque mediam aëris regionem avis inſtar deferuntur, aquæ pluviatilis & fontanæ ſcaturiginis. At Clariſſimus Voſſius fontanam aquam

æquam eo designari putat, quæ cum purior sit alia, & aëri similior, equi alati instar altissimos montes ascendit. Qui navem fuisse existimant citissimam & expeditissimam, qua vectus Bellerophon, illi ad historiam respiciunt, de qua Plutarchus in claris mulieribus, & prædictus Vossius lib. 2. de Gent. idolol. cap. 80. Bacono Pegasi nomine famam significari supra diximus, quæ victoriæ comes est, eamque longè lateque volando disseminat. De eo autem hic perhibetur, quod relicta terra in cælum subvolarit, Jovique tonitru suum apportet & fulgur; quæ quam scitè rebus Physicis conveniant, nemo non videt. E vaporibus enim Solis calore elevatis fiunt nubes: è nubibus tonitrua & fulgura, præsertim si nubibus inclusæ sunt exhalationes siccæ & calidæ, quæ postea vi erumpunt, & per aërem diffunduntur non sine terribili fragore. Hinc & in domo Iovis habitare dicitur, hoc est, in summa aëris regione, ubi generantur ejusmodi meteora. Inter stellas tandem collocatus est Pegasus cum Perseo, quem posteriorem pro Deo coluere Argivi, ut testatur Athenagoras in Legatione, & Sidonius carm. 9. Τῆς.] Τοῦτος. Περσεὺς.] Iovis & Danaës filius, à πέρθω, *expugno, dirimo.* cujus fut. πέρσω, à quo Περσεύς, quasi dicas, *vastator.* Ἀπὸ τοῦ τὴν κεφαλὴν ἀπέτεμε τῷ δρεπάνῳ, ἤγουν ἐξεκέντησεν, ut Hesychius exponit. Hic simpliciter vertendum, *abscidit*, quia additur κεφαλήν.

281. Ἐξέθορε.] Θόρνυ vel θορεῖν, *salire.* Χρυσείῳ.] Quasi dicat, *aureo gladio accinctus.* χρυσὸς enim *aurum*, & ἄορ, *ensis.* Etsi & Apollinis epitheton, ob radios solares, qui pro ente sunt ipsi, & aurei coloris. Scholiastæ χρυσείῳ, ὁ λαμπρῷ ὡς. vide supra.

282. Τῷ.] Τούτῳ.

283. Γείνατο.] Ἐγείνατο. Ἄορος.] Τὸ ξίφος, ab ἀείρω, *tollo*, ut placet Eustathio. Χρύσεον.] Χρυσοῦν. Nominis ratio ex compositio reddita. Ἔσχεν.] Pro Εἶχεν. Μεδέων.] Ἐν. Φίλης ι.] Φίλαις.

284. Χ' ὑπὸ μητρὶ.] Καὶ ὁ μὲν, Perseus. Ἀποπτάμενον.] Ab ἀφίπτημι, *avolo.* Πολίεσσι μήλοις.] Homerico more, hoc est, *pecorosam*, seu *pecoribus abundantem.* μήλων nomine non solum oves, sed & sues, capras, boves, & id genus alia designant Veteres.

285. Ἵκετο.] Ἀνίσχει. Ἀθανάτοις.] Θεοῖς. Ζηνὸς ἐν δώμασι.] Ἐν οὐρανῷ.

286. Σπερχθεῖ.] Ἀσφαλεῖ. Μηδόμενος.] Βουλόμενος. Τὸ σπερχθεὶς Jovis significat poëta.

287. Χρυσάορος.] Geryonis ex Chrysaore & Callirrhoë Oceani filia, generatio. Historiam ejus si spectes, fuit Geryon, ut nonnulli volunt, rex Hispaniæ, ubi fama est, tanti pabuli lætitiam esse, ut nisi abstinentia impediatur sagina, pecora rumpantur: unde etiam armenta ejus fuerunt tantæ famæ, ut Herculem ex Græcia (alii Herculem Tyrium à Græco distinctum faciunt) prædæ magnitudine illexerint. Triceps vel tricorporeus fuisse fingitur, propter tres insulas Balearicam majorem, minorem, & Ebusam, quas cum fratribus concors tenuit. Justinus scribit tres fuisse fratres tanta inter se concordia, ut esset una & eadem carum voluntas, quod & Strabo confirmat in Eliacor. primo. Dictus præterea est Geryon canem habuisse duorum capitum in Erythea, ac septem capitum draconem ex Typhone & Echidna natum, qui boves ipsos custodiret. Habuit item suæ crudelitatis ministrum atque diligentem Eurytionem. Huc profectus Hercules, Geryone, caneque Ortho, nec non dracone & pastore Eurytione interemptis, boves ex Oceani insula Gaddir, vel Gadibus ad Tartessum per id temporis celeberrimam Iberiæ civitatem abigebat. Alii Geryonis fabulam ad naturam referunt. Eo enim nomine fulmen & tonitru designari putant, à γηρύω, *sono*, *clamo*. Triceps fingitur ob triplicem fulminis vim ac virtutem. Nam est terebrans materie subtili; discutiens materie ventosa: & urens materie viscosa. Scholiastes ita vocatum existimat ob præterita, præsentia & futura: vel ob Lunæ potestatem, & trinam faciem, quæ propterea triformis Dea appellatur. E Chrysaore natus dicitur, ob materiam fulminis viscosam & igneam. Mater ejus esse fingitur Callirrhoë Oceani filia, quia nubes, qua constringitur fulmen, mari ortum debet. Hercules autem boves Geryonis abegisse fertur Ortho & pastore Eurytione interfectis, quando Sol, qui per Herculem signatur, nubium exhalationes sursum attollit, vique sua tandem eas dispergit, & per aërem abigit. Sunt autem boves, tonitrua, tauri, seu bovis in morem longè lateque sonantia; vel ignea illa vis, quæ nube rupta in terras vibratur. Cum verò bobus hisce sedes esset tribuenda, datus eis est locus in occidente, idque in insula: partim quia ex locis humidis proveniunt vapores, materies nubium; partim quoniam intra nubes fulmina contineantur, donec eruperint. Τεριγήριον.] Τεριώφαλον. Hinc Geryonem *Tergeminum* appellat Virgilius: *ter amplum* Horatius. Γηρυονῆα.]

νῆα.] Triplici terminatione effertur hoc nomen, Γηρύων, Γηρυόνης, & Γηρυονεύς, à γηρύω τὸ φωνῶ. vide supra.

288. Μιχθεὶς.] Συνελθών. Καλλιρόῃ.] Metri gratia pro Καλλιρρόῃ, quasi καλῶς ῥέουσα. Κόρῃ.] Θυγατρί.

289. Τόν.] Τοῦτον, nempe Geryonem. Ἐξενάριξε.] Ἀνεῖλε; verbi ἐξεναρίζω, occido. Ἔναρα, sunt spolia bellica. Βοῦς Ἡρακληείη.] Ἡρακλῆς.

290. Εἰλιπόδων.] Ab εἰλίπους. Bovis epitheton, quod pedes inter eundum vertit & incurvat, ab εἰλίσσω, flecto, quasi εἰλίπους; verso spiritu aspero in lenem Æolicè. Εἰν.] Ἐν. Ἐρυθείῃ.] Erythia nomen insulæ contra Lusitaniam sitæ, ut refert Plinius: est & alia Gadibus vicina. Straboni γάδειρα appellatur, à Punico vocabulo γαδδὶρ, id est, *sepimentum*, quod undequaque aquis septa esset.

291. Ἤμελλε τοῦ.] Pro ὃ ἤμελλε τοῦτον. Ἤλασεν.] Ἀπήλασεν. Εὐρυμετώπους.] Epitheton bovis à latâ fronte.

292. Τίρυνθ'.] A recto Τίρυς, non Τίρυνθος, oppidum in Peloponneso, patria Herculis, qui *Tirynthius* inde appellatur. Ἱερὴν.] Sic vocat Tirynthum, quod Cyclopes eam muro cinxerint, ut testatur Strabo, itemque Isaacius, qui Geryonem quoque Tirynthium fuisse scribit. Διαβάς.] Διεκπεραίσας. Πόρον Ὠκεανοῖο.] Τὸν ὠκεανὸν, periphrasticè.

294. Σταθμῷ.] Subaudi ὄν. Ἠερόεντα.] Σκοτεινῶ.

295. Ἣν δὴ ἔπειτα.] Describit Echidnam, Chrysaoris item, & Callirhoes filiam, quæ secundum poëtas nympha fingitur dimidia sui parte virginem referens speciosam: dimidia serpentem ingentem & varium, in caverna diversans & eruda mandens. Scitè & artificiosè sub hac fabula depingitur naturæ opificium. Nam per Echidnam intelligit poëta spiritus sive exhalationes terræ concavitatibus inclusas, quæ terram impellendo & concutiendo motus excitant. Hos terræ motus propter ficeas exhalationes sursum tendentes nympham vocarunt, & quidem speciosam. Cum vero ejusmodi exhalationes intra terram concluse sibilum & stridorem edant, & venenatam habeant qualitatem, hanc inferiori sua parte serpentem referre dixerunt crudivorum & varium. crudivorum, ob materiæ cruditatem & indispositionem, ex qua constat; varium, ob diversos terræ motus, quos efficit pro diversitate exhalationum. Hi autem spiritus cum nullo tempore deficiant, dicitur Echidna immortalis & senii expers. Denique & locus ei assignatur sub

imis terræ latebris longè ab hominum Deorumque consortio. E terra enim prorumpunt exhalationes, nec motus tantum efficiunt, sed & aërem veneno suo inficiunt, quæ cuncta, ut ex jam dictis patet, Physicæ sunt contemplationis, naturamque nobis exponunt ἀναθυμιάσεων sive exhalationum. Η᾽ δὲ.] Callirrhoë. Α᾽μήχανον.] Α᾽καθαρσίαν. Οὐδὲ.] Καὶ οὐδέ. Ε᾽οικὸς.] Ο᾽μοιον.

297. Σπῆι.] Stephanus legendum putat σπεῖι, tanquam à poëtico σπεῖο, pro σπέος, sed nihil hic mutandum, cum non semel eo dativo utatur Homerus, & plurali σπήεσσι, pro σπείεσσι, verso ε vel ει, in η Ionicè. Ε᾽νί.] Ε᾽ν. Κεφαλῇφόρτα.] Μεγαλόψυχον. Ε᾽χίδναι.] Proprie ἔχιδνα, vipera. ὡς δὴ τὸ ἔχειν σὺν ἑαυτῇ λέγει, id est, φάρμακον. Hic nympha fingitur. Η᾽μισυ.] Καθ᾽ ἡμίσειαν.

298. Ε᾽λικώπιδα.] Μελανόφθαλμον. Καλλιπάρῃον.] Εὐπρόσωπον.

299. Πίλνατον.] Τεραλώδη.

300. Ποικίλον.] Πολυειδῆ, ἀμάφορτον. Ω᾽μηστὴν.] Ω᾽μοφάγον, crudivorum, & ex consequenti, sævum. Υ᾽πὸ κεύθεσι γαίης.] Ἐν κοιλώμασι τῆς γῆς.

301. Ε᾽νθα.] Ἐντεῦθα. Οἱ.] Αὐτῇ.

302. Τηλοῦ.] Πόρρω.

303. Διστυχῆ.] Ἐδύσωτο, à δαίζομαι, divido, vel dividendo assigno. Κλυτὰ δώματα.] Τὸ ἀντίλαιον, Catachresis. Ναίειν.] Οἰκεῖν.

304. Ε᾽ρυθ.] Pro ἠρύθη, hoc est, κατέσχεν. Ἐν Α᾽ρίμοισιν.] Pro ἐν Ἀρίμοις. Arima locus sive mons est Ciliciæ, vel ut aliis videtur, Lydiæ, ubi Typhæum terra obrutum fabulantur poëtæ. Strabo per *Arima* intelligit *Syriam*. Virgilius præverbio & nomine in unum conflatis *Inarimen* dixit lib. 9. Æneid. *Conditur Inarimes ingenti mole Typhœus.*

305. Α᾽γήραον.] Α᾽πειρον ἔτι γήρως. Η᾽μαθόεν πεδίον.] Τὸν αὐὶ χλόον.

306. Τῇ ἧ Τυφάονα.] Echidnæ cum Typhaone μίξιν describit. De Typhæo varia fabulantur poëtæ. Sunt qui Terræ & Titani filium esse fingunt, unum è Gigantibus, qui eo væcordiæ prolapsus est, ut Jovem de cæli possessione dejicere conaretur. Quapropter fulmine ab eo percussus, & sub Inarimen insulam detrusus dicitur. Strabo lib. 3. Pindarum aliosque secutus in Sicilia sub monte Ætna sepultum fuisse scribit. Alii

in

in Cilicia: alii in Syria ad montis Caucasi radices: nonnulli in Phrygia, aut Bœotia, aut in Pithecusis humatum asserunt. Et quia in Ægyptum Jove eum insecuto profugisse dicitur, sunt qui regem Ægypti fuisse contendant, hominem inhumanum ac ferum, ob cujus crudelitatem universa prope Ægyptus fuerit devastata & eversa, qui Typhon vocatus est, quod more draconis Ægyptum depopularetur, quem, ut ait Herodotus in Euterpe, Osiris de medio sustulit. Sunt qui per Typhœum historicè adumbrari putant Ogum regem Basan, quæ *Gigantum terra* dicitur Deuteron. 3. vers. 13. Nam & hic unus è Gigantibus fuit, quem cum reliquis Cananæis in Aramæa sive Syria debellasse fertur Josua. Nam Josua pro Hercule, qui unà cum Jove, id est, divino fretus auxilio Gigantes prostravisse memoratur, fuit habitus, cum Herculea vi nil majus nossent Phœnices, cæteræque gentes. Et quemadmodum Typhœus dicitur fuisse homo portentosæ magnitudinis: ita & Ogus rex Basan, cujus longitudo erat cubitorum novem, & latitudo quatuor cubitorum. Lectus ejus fuisse traditur ferreus: Typhœi *durum cubile* prodidit Maro. Quin & nomina significatione inter se conveniunt. Og enim Hebræis, *assit*: Typhon Græcis à τύφω, *accendo*, *uro*. At Hesiodus ad res naturæ refert figmentum, qui Typhœum nihil aliud esse docet, quam ventum vehementiorem & pestiferum, qui venenata sua vi comburit & deficcat omnia. hinc ignei oculi tribuuntur huic monstro flammasque ex ore spirare perhibetur, ob materiam ventorum, quæ constat è siccis calidisque vaporibus. Aristoteles τυφῶνα ventum turbidum & orbe motum à Græcis appellari tradit. ἐχιδνίαν vocat Plinius. Non dissimilis fuit ventus, qui navem impulit, qua Apostolus vehebatur Actor. 27. vocatur enim ἄνεμος τυφωνικὸς, quem & εὐρυκλύδωνα ibidem appellari inquit Euangelista. Latini poëtæ, *aquosum*, *nubiferum*, *nigrum*, *tonantem* vocant, ut ad eum locum annotat doctissimus Beza. Echidnæ mixtus dicitur ab Hesiodo, propter exhalationes siccas & pestiferas, ex quibus etiam hic ventus constat. Neque enim simplex flatus est Typhon, sed è diversa gignitur materia, ac sæpe è duobus aut pluribus ventis ex contrario concurrentibus interque se convolutis ac luctantibus, qui eum ex ampliore loco in angustiorem incidit, contorquetur in gyrum, delatusque in terram obvia quæque confringit & in altum secum attollit & disjicit. Typhonis generationem & parentes

in

in posterioribus enarrat poëta. Τυφάονα.] Dicitur Τυφὼν, Τυφὼς, Τυφάων & Τυφωεύς, à τύφω, uro, accendo, ut supra notatum. Μιγήμεναι.] Dor. infin. pro μιγῆναι, à μίγνυμαι. Ἐν φιλότητι.] Δι' ἔρωτα.

307. Ὑβριστήν.] Pro ὑβριστικόν. Sic Eupolis dixit, ἄνεμον ἀπλῆν, ἀντὶ δὲ βίαιον. Horatius eadem figura Africum, ventum vocat *protervum*, lib. epod. Od. 16. quem *crebrum procellis* Maro.

308. Ἠδ' ἰοδνεκυοκαμάτην.] Orthus, & Cerberus ex Echidna & Typhone nati. Orthum Geryonis canem fuisse supra ostendimus, sic dictum, ὠθεῖ τὸ ὄρω, hoc est, ὁρμῶ, ab impetu quo fertur. Eo autem nomine exhalationes intelliguntur ventosæ, quæ Solis calore attractæ cum impetu sursum feruntur. Hunc canem Hercules dicitur occidere, quando Sol evaporationes ejusmodi calore suo deprimit & absumit. Sol enim, ut ἀναθυμιάσεων excitator est, ita & earundem dissipator & extinctor. Ex Typhaone & Echidna natus fingitur, quoniam sub-terra, ubi domicilium suum habere dicitur Echidna, exhalationum copia est. Canis vocatur, quia ventus ille canis instar rabiosi & impudentis nemini parcit, sed regiones, urbesque motibus suis sæpe evertit, & in imum terræ absorbet barathrum. Orthi frater Cerberus est, ex iisdem parentibus Echidna & Typhone procreatus. Fabulantur poëtæ Cerberum esse canem atrocissimam, Orci custodem, qui omnibus ingressuris humanissimè blanditur: at neminem patitur exire, sed omnes egressuros altissimis & maximè horrendis latratibus deterret, quem ab Hercule catena ab inferis tractum fuisse iidem memorant. Eum aliquot epithetis describit Hesiodus. De eo sic item Virgilius:

Cerberus hæc ingens latratu regna trifauci
Personat, adverso recubans immanis in antro.

Pausanias tamen in Laconicis Cerberum fuisse ait serpentem terrum & immanem, qui lustrum haberet in spelunca quadam apud Tænarum: qui quemcunque momordisset, continuo vis veneni interimebat. Sunt qui ad historiam, veramque narrationem traducunt figmentum. Nam referunt, quod cum Theseus & Perithous Helenam rapuissent, quæ obvenit Theseo, coactus est Theseus jurare se opem laturum Pirithoo, dum is quoque aliquam eximiam mulierem sibi raperet. Tunc in Epiro Aidonei Molossorum regis eximia forma filiam esse audientes, eo contenderunt, ut illam raperent. Est autem Aidoneus

idem,

idem, qui Orcus aut Pluto. Hujus filiæ nomen fuit Proſerpinæ: matri, Cereris: canemque habuit acerrimum, qui Cerberus dicebatur. Jubebantur cum Cerbero prius pugnare, qui Proſerpinæ nuptias peterent: qui victi, laniabantur. hanc Theſeus cum Pirithoo per inſidias rapere conati ſunt, quos cum non ut procos, ſed ut raptores acceſſiſſe intellexiſſet Aidoneus, in vincula conjecit, ac Pirithoum cani ſtatim vorandum expoſuit. Theſeo, cum ſponte ſua non acceſſiſſe cognoviſſet, pepercit: at in cuſtodias tradidit, donec ipſum jam in mortis periculo conſtitutum adveniens Hercules liberavit. Hanc hiſtoriam recitat Plutarchus in vita Theſei: item Cyrillus ferè initio lib. 1. contra Julianum deſertorem. Qui phyſicè fabulam interpretantur, iis nihil aliud eſt Cerberus, quam rerum naturalium generatio. Cum enim Typho ardens ſit, frigidiſſimumque animal Echidna, quæ viperam ſignificat, ex harum qualitatum commixtione fit ortus rerum naturalium: hinc efficitur, ut animalibus è cælo ad inferos deſcendentibus, hoc eſt, naſcentibus, Cerberus blandiatur; at contra nitentes, hoc eſt, morituras animas deterreat, quoniam Natura reclamat, nec æquo animo interitum ferre poteſt. At Sabinus & alii ex mythologis per Cerberum tricipitem intelligunt terram in tres olim partes diviſam, quæ defunctorum corpora tanquam canis devorat, ſic dictam quaſi κρεοβόρον, hoc eſt, *carnivoram*. Eruditiſſimus Voſſius ad Lunam refert, & per triplicem Cerberum, ut tergeminam Hecaten, ſignificari ait triplicem Lunæ poteſtatem, quam præcipuè exercet in tribus elementis, cælo, terris, & inferis. Qui vero quinquaginta ei capita tribuunt, ut Noſter, vel centum, ut Pindarus, multiplicem Lunæ poteſtatem conſiderant. Scholiaſtes ad ventos transfert & exhalationes. Plato Cerberum, πονηρὸν δαίμονα appellat. Quippe malignus ille Spiritus τριπρόσωπος, vel πολυπρόσωπος dici poteſt, quod cælo exul in aëre regnat, & ſubjectæ ei aquæ terræque dominatur. Sunt qui moraliter fabulam interpretantur, & Cerberi nomine avaritiam deſignant, quæ multiceps dicitur, quod multorum ſcelerum & flagitiorum principium & fons eſt. Hunc Hercules trucidavit, cum ſingulari virtute & magnitudine omnes cupiditates & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. Epicurus vero philoſophus cum videret ficto hoc Cerberi monſtro, & Orci foribus objecto deterreri homines à voluptatibus, non modo Cerberum, ſed & omnia, quæ ſupplicium

cium aliquod nefariis hominibus apud inferos poſt mortem minitarentur, è medio ſuſtulit. Sic enim ex magiſtri ſui ſententia Lucretius lib. 3. de natura rerum :

Cerberus & Furiæ, jam verò lucis egenus
Tartarus horriferos eructans faucibus æſtus,
Hæc neque ſunt uſquam, nec poſſunt eſſe profectò.

Η'δ'.] Αὕτη δὲ, Echidna. Υ'πολυσαρκής.] Ἔγκυος ἡδροσής.

309. Γηρυονῆι.] Ion. dat. pro γηρυονεῖ.

310. Α'μείχανον.] Α'νίκητον, ἀδιάμαχον. Οὐκ φαύλιον.] Οὐ ῥᾳδίως κατ' ἀξίαν.

311. Ὠμηστὴν] Ὠμοβόρον. Supra Echidnam eo nomine appellavit. Α'ϊδαο.] Ion. Α'ΐδεω; ab Α'ΐδης, pro Α'ΐδης, *Pluto infernus.* Χαλκεόφωνον.] Poët. χαλκόφωνον, *æreâ voce latrantem*, hoc eſt, *ſonorâ & firmâ*. Sic & Stentorem vocat Homerus Iliad. ε.

312. Πεντηκοντακέφαλον.] Sophocles τριπόρπαιον Α'ΐδου σκύλακα dixit. Tibullus :

Cui tres ſunt linguæ, tergeminumque caput.

Bellua centiceps, Horatio. Α'ναιδέα.] Α'ναίσχυντον. Conveniens cani epitheton.

313. Τὸ τρίτον.] Ex Typhaone & Echidna quoque nata eſt Hydra. Fabulantur poëtæ in Lerna Argivi Mycenæique agri Hydram fuiſſe inſignem & magnopere formidabilem, quæ in palude lacui proxima verſabatur, capitaque habebat plurima, ſiquidem Naucrates Erythræus ſeptem, Alcæus novem, Heraclides Ponticus quinquaginta illa fuiſſe tradidit, quæ quoties unum eorum cædebatur, priorum numerus duplicabatur continuo, niſi quis conciſum reliquum colli thyrſum igni ſtatim combuſſiſſet. Id cum cognoviſſet Hercules, nulli labori, aut diligentiæ pepercit in illa opprimenda. Quippe adeo maleficum fuit & peſtiferum hominibus iſtud animal, ut non ſolum intra paludem ſe contineret, ſed & campeſtria omnia impetu facto devaſtaret, & in pecora vicinamque regionem crudeliſſimè ſæviret. Hinc proverbio locum dedit : Λέρνη κακῶν, *Lerna malorum.* de quo Chiliadum ſcriptor. Addit Heſiodus ad monſtrum hoc debellandum Iolai opera uſum fuiſſe Herculem. Aurigæ nomen eſt : nam in curru eò acceſſerat, cum ingens cancer Hydræ opem tuliſſet, quem Hercules conculcavit : nam ex accenſa ſylva propinqua accenſos torres Iolaus ad Herculem detulit. Unde factum, ut hunc laborem, quod ab Iolao adjutus fuiſſet, inter duodecim non receperit Euryſtheus.

ſtheus. Vide Eraſmum in proverbio: *Iolaum imploravit.* ubi & paulo aliam fabulæ expoſitionem affert ex Palæphato. Tzetzes hydræ nomine intelligit plurimos fratres ſeu adverſarios concordes, quorum uno ab Hercule occiſo ſubinde alii atque alii prodierunt in certamen, donec omnes obtruncati ſunt. Plato in Euthydemo ſcriptum reliquit, Hydram fuiſſe Sophiſtam ex Lernæo oppido, qui Herculem maledictis inſectatus eſt: cujus Sophiſtæ uno capite, hoc eſt, argumento ſermonis amputato, plura renaſcebantur. nihil ſophiſtica fœcundius: hæc una ratione confutata, plures ſtatim ſuggerit. Herculem vero perdifficili pugna belluam hanc viciſſe & ferro facibuſque oppreſſiſſe, ſignificat, virum ſapientem & facundum multiplices ſophiſtarum argutias & elenchos veritatis ſpecie adumbratos, ingenii viribus retundere. Unde & altero proverbio jactatur: *Hydram ſecas.* de quo idem Eraſmus. At nos poëtæ noſtri veſtigia prementes per Hydram intelligemus elementum id, in quo vivit, & unde nomen accepit. Nam Hydra ab ὕδωρ, id eſt, *aqua.* Lerna autem Argolidos erat palus, ubi egiſſe dicitur hydra Lernæa. Hunc ſerpentem occidiſſe fingitur Hercules, quando paludem eam exſiccavit Sol, qui per Herculem deſignatur. Sed neceſſaria quoque fuit opera Iolai, qui vicinam dicitur ſylvam accendiſſe. nempe ad exſiccationem loci hoc plurimum conferebat. Eo Iolaus torres dicitur detuliſſe ad Herculem, ne cervicibus hydræ aduſtis pro capite uno ſuccreſcerent plura. Horatius lepidè ad invidiam tranſtulit fabulam. Sic enim ille in epiſt. 1. ad Auguſtum lib. 2.

——— Dirum qui contudit Hydram,
Notaque fatali portenta labore ſubegit,
Comperit invidiam ſupremo fine domari.

Eſt enim invidia monſtrum innumeris armatum capitibus, quorum uno reciſo protinus duo ſuppullulant in ejus locum. Sic & Scholiaſtes ad hos verſus: Υ̓δρων τὴν κρατίστην λέγει. Ταύτην ὁ Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν, ἤγουν, ἡ θεία ἡ διανοητὴ πᾶσαν κρατίστην ἀφαιρεῖται. ἡ πολυκέφαλός ἐστιν, ὥσπερ πολυκέφαλον ὕδρα. Cum vero in rebus arduis ac perplexis divina ope & conſilio indigeamus, dicitur illa Hydra ab Hercule occiſa conſilio Minervæ. Υ̓δρω.] Pro Υ̓δρων. Hydra propriè ſerpens ſive coluber aquarius, qui Plinio *Enydris*, ab ἐν & ὕδωρ, *aqua.* Λύσσ' εἰδῆσαι.] Pro λυγρὸν ἢ λυγρὰ ποιῆσαι, ab effectu.

314. Λερναίῳ.] Ion. pro Λερναίαν. Erat autem Lerna, teſte Scho-

Scholiasta, λίμνη ἐν Ἄργει. Θρίψι.] Pro ἴθρισι. Λευκώλενον.] Epitheton Junonis à candore lacertorum. Λευκὸς enim *candidus*, & ὠλένη, *lacertus*, *brachium*.

315. Ἀπλήστου.] Pro ἀπλήστως, hoc est, ἀμέτρως. Κοτέουσα.] Ὀργιζομένη. Βίη Ἡρακληείη.] Notum ex fabulis implacabile Junonis odium in Herculem.

316. Τιὸ.] Ταύτῃ. Ἐπήρατον.] Ἀνεῖλε, ab ἐναίρω, propriè *spolio*: metonymicè *occido*. Νηλεῖ.] Quod personæ proprium, gladio tribuit. Χαλκῷ.] Τῷ ξίφει, Synecd. materiæ.

317. Ἀμφιτρυωνιάδης.] Pro Ἀμφιτρυωνίδης epenthesi Σ α, Amphytrionis filius. Ἀρηϊφίλῳ.] Πολεμικῷ, q. d. *Marti grato*. Ἰόλαον.] Fuit Iolaus Iphicli fratris Herculis filius, qui patruo Hydram interficienti adfuit. Hic cum ad decrepitam ætatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt, de quo Ovidius 9. Metamorph.

318. Ἀθηναίης.] Pro Ἀθηνᾶς. Ἀγελείης.] Sic dicitur Minerva, ὅτι τὸ ἄγος λείαν ἀπὸ τῶν πολεμίων, quod *prædam ab hoſtibus abigat*. unde & λῃΐτις dicta Homero, & συλήτειρα Lycophroni, hoc eſt, *prædatrix*.

319. Ἣ ἧς Χίμαιραν.] Chimæræ natalis, quam Echidnæ ac Typhonis filiam eſſe affirmat. Monſtrum fuiſſe fingitur ignem ore ſpirans, capite leonino & cauda anguina. De eo ſic Homerus Iliad. ζ.

Πρῶτον μέν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσε
Πεφνέμεν· ἦλ' ἀρ' ἦεν θεῖον γένος, οὐκ ἀνθρώπων·
Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

Id eſt,

Horrendam primùm jubet obtruncare Chimæram,
Cui genus haud mortale fuit de ſtirpe virorum.
Prima leo, poſtrema draco, media inde capella,
Quæ græviter patulis ſpirabat naribus ignem.

Horatius quoque *triformem* nominat, lib. 2. Carm. Od. 17. Et alibi:

Quoque Chimæræ jugo mediis in partibus hircum:
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat.

Ad hanc occidendam miſſus eſt Bellerophon Glauci regis Ephyræ filius, qui Pegaſum conſcendens equum alatum, ſagittis illam transfixit; alii haſta petitam fuiſſe tradunt. Si Plutarchum audimus in lib. de claris mulieribus, Chimæram fuiſſe

dicit

dicit navim prædatoriam, cujus prora ignivoma leone, & puppis dracone insignita erat, eamque à Bellerophonte sublatam fuisse, interfectis piratis, à quibus maritima Lyciæ ora infestabatur. Pegasus autem, quo vectus dicitur Bellerophon, navigii genus fuisse tradit Palæphatus. navigia enim, cum ex alto procul cernuntur, alatorum animalium præbere speciem videntur, præsertim velis remisque impulsa ob celeritatem. Et Pegasi nomen id videtur indicare, quod nonnulli deducunt, ἀπὸ τῆς πήγνυσθαι. *à compingendo*. Ex asseribus compingitur navis. Idem tamen Plutarchus aliud ejus affert interpretamentum: nempe montem fuisse Chimæram, sonitus horrendos & incendia emittere solitum, quibus ager finitimus infestatus nec arbores, nec fruges produceret. at Bellerophonte jubente rescindi partem, quæ erat planissima, compositum fuisse consopitumque sonitum, & magnum adhibitum regioni remedium. A cujus sententia non multum discedere videtur Servius ad 6. Virgilii, qui montem Lyciæ fuisse tradit, cujus tum cacumen arderet, juxta quod leones essent: media vero pascua, & ima serpentibus plena. Meminit ejus quoque Plinius: *Flagrat in Phaseliti, mons Chimæra, & quidem immortali diebus ac noctibus flamma: ignem ejus accendi aqua, extingui vero terra aut fæno Cnidius Ctesias tradidit.* Sunt autem Phaselitæ in confinio Lyciæ. Alibi in ipsa Lycia ponit idem Plinius, quod ut vero similius probat Salmasius. Scholiorum auctor pro more suo ad Naturam refert figmentum. Per Chimæram designari putat fluviorum & torrentium imprimis naturam, qui Græcis χειμάρροι. Triformis fingitur, quod hiberno tempore fluentes leonum instar sunt feroces & indomiti, obvia cuncta secum rapientes. At pars media capra est dicta, quoniam aqua ejusmodi torrens capræ instar, proxima quæque carpit. Ultima pars est serpens, quia obliquus & contortus est fluviorum omnium cursus serpentum instar. Hoc monstrum horrificum Bellerophon Pegaso invectus, id est, Solis calor æstivus interimit, quia cum cessat pluviarum copia per æstatem, tunc exsiccantur torrentes. Neque enim fieri potuit naturæ ductu, si fides habenda Lucretio, ut tam deforme monstrum alicubi nascerentur. Sic enim ille lib. 5.

Quî fieri potuit triplici cum corpore, ut unà
Prima leo, postrema Draco, media ipsa Chimæra,
Ore foras acrem flaret de corpore flammam?

Qui vero moraliter fabulam exponunt, per *triformem Chimæram* amoris petulantiam notari volunt. Voluptas enim corporis insultu leonino primum invadit hominem: deinde procacitatem & lasciviam inducit capræ more: hinc *capriſſare*, pro lascivire Latinis. Postea vero pœnitentiam & venenum suum adfert, quod serpentis nomine significatur. Natalis etiam ad iram transfert: nam ira homines, tanquam leones furibundos reddit, quæ ex ebulliente sanguine circa cor excitatur, oculosque rubro colore tanquam flammis perfundit. Hujus media pars est capra, infestum plantis animal, quoniam maximè infesta est facultatibus ira, cum nullam neque utilitatis, neque honoris rationem habeat. Plura Fulgentius lib. 1. & 3. Mythol. item Pierius lib. 1. & 4. Hieroglyph. Vide insuper Alciatum emblem. 14. nec non Sabinum ad librum 9. Matamorph. ubi & aliam figmenti hujus interpretationem adfert de tribus Rhetoricæ partibus, quam & Græcus Scholiastes habet, ad quos lectorem remitto. Η' δέ] Echidna. Πδς πνέουσιν.] Sic & Pindarus Χίμαιραν πῦς πνέοισαν dixit in Olymp. Idyll. 13. Ἀμαιμάκετον.] Hoc est, vel ἀσεσομάχητον, vel ἄγαν μαιμῶσαν, ex α intendente & μαιμάω, *cum impetu feror.*

320. Ποδώκεια.] Ταχύποδα.

321. Τῆς.] Pro ταύτης. Η̃ν.] Pro Η̃σαν. quod in neutris nominibus frequentatum: rarius in fœmininis. Thebaicum esse docet Lesbonax. Τρεῖς κεφαλαί.] Hinc *triformis* Horatio, Od. 27. lib. 1. Χαιρωπόν.] Pro χαιρωτόν. Χαιρωπὸς color ita dicitur, qui fulvus vel cæruleus esse creditur, leoni proprius. Aristoteles inter animositatis & virilitatis signa ponit, in Physiognom.

322. Η' δέ.] Ε'τέρα, nempe κεφαλή. Κεφαλεγρίου δράκ.] Appositio. Nomen generale per specialius declarat.

323. Πρόσθε λέων.] Hic versus & sequens apud Homerum quoque leguntur. Πρόσθε.] Καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος. Ὄπιθεν.] Καὶ τὸ ὄπισθεν μέρος. Μέση.] Μέση.

324. Ἀπτανείσα.] Ἀπτανίσα, per epenthesin Σ jota. Πυρὸς μένος αἰθομένοιο.] Πῦρ αἰθόμενον periphrasticè. Lucretius: *acrem flammam* dixit in loco supra citato.

325. Τλῶ.] Ταύτλω. Εἶλε.] Ἀνεῖλε, *sustulit, occidit.* Βελλεροφόντης.] Ut Ἀργειφόντης. Fuit Bellerophon eques præstantissimus & adolescens formæ dignitate præstans, qui ad Chimæram delendam missus monstrum virtute incredibili confecit.

Vide

Vide Eraſmum ad proverb. *Bellerophontis litteræ.* quales fuerunt litteræ Uriæ à Davide: litteræ Lyſandri à Pharnabazo.

326. Ἣ δ' ἄρα, &c.] Sphingis & leonis Nemeæi originem his verſibus deſcribit poëta. Sphinx monſtrum fuiſſe fingitur ex Echidna & Typhone natum, quam Juno irata in agrum Thebanum immiſit. Hæc virgineo ore ac pectore erat, pedes & caudam habens leonis: alas vero volucris. Sedem ſuam fixerat in Sphincio, vel ut alii ſcribunt, in Phycæo monte juxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere ſolebat. Qua de re cum Apollo conſuleretur, non alium tanti mali finem eſſe reſpondit, quàm ſi quis Sphingis ænigma ſolviſſet. Id vero tale erat: Quodnam id eſſet animal, quod manè quadrupes, meridie bipes, veſperi tripes eſſet: vel, ut Burdigalenſis poëta idem proponit Idyll. 15.

Qui bipes & quadrupes foret, & tripes omnia ſolus.

Quod ænigma cum plurimi fruſtra conati eſſent diſſolvere, à Sphinge interempti ſunt, donec Creon Thebanorum tunc temporis imperator, edictum per univerſam Græciam promulgari juſſit, pollicitus ſuam illi ſororem Jocaſtam, quæ mulierum ſuæ ætatis erat pulcherrima, uxorem dare, qui Sphingis ænigma ſolveret. Cujus rei fama excitus Oedipus hunc in modum ænigma eſt interpretatus, ut hominem eſſe dixerit, qui in infantia manibus pedibuſque repens potius quam incedens, quadrupes eſſet. Deinde in medio juventæ robore non alio quam pedum adminiculo nitens, merito ut eſt, bipes dici poſſit. Aſſumpto ſcipione jam ſenex, tripes deberet judicari. Quam ænigmatis ſolutionem tam ægrè illa dicitur tuliſſe, ut protinus ſeſe de ſaxo præcipitans, fregerit cervices. Strabo lib. 9. Sphingem fæminam fuiſſe putat prædatricem, quæ juxta Moaben lacum, Phycæumque montem rapinas exercuerit, atque ex inſidiis erumpens ad hominum prætereuntium perniciem convolaverit. In eo autem monte in inſidiis conſedit, donec Oedipus ſuperata loci difficultate cum Corinthiorum exercitu illam ſuperaverit. Idem ſentire videtur Græcus interpres ad hunc locum. At Sabellicus principio Ennead. 7. lib. 1. Sphingem pernicioſum quendam hominem fuiſſe credit, qui ſua calliditate multos peremerit. Palæphatus ex Cadmi hiſtoria fabulam hanc natam putat, qui, cum uxorem haberet nomine Sphingem ex Amazonum genere, una cum ea Thebas pervenit: ubi occiſo Dracone rege Thebarum regnum invaſit:

Harmoniamque insuper (alii Hermionen vocant) Draconis sororem matrimonio sibi conjunxit. Quam rem Sphinx tam ægrè tulit, ut relicto viro cum plerisque eorum, quos secum è patria adduxerat, Sphincium montem occuparit, indeque quotidianas in Thebanos fecerit excursiones, donec Oedipus regis promissis excitus, montem noctu occupavit, Sphingemque nil tale suspicantem de medio sustulit. Dicta autem est Sphinx ænigmata indissolubilia propè viatoribus proponere, quia ob difficultates locorum nemo eam vincere poterat ante Oedipodis exercitum, qui omnes illas occultas ambages & locorum difficultates superavit. Alii tamen revera illam, cum latrocinia exerceret, ænigmata captivis proposuisse dicunt, quæ siquis solvisset, liber cum omnibus suis rebus dimittebatur. Quin & hinc ei nomen inditum volunt à σφίγγω, *constringo*, quod constricta & intellectu difficilia verba, hoc est, ænigmatica loqueretur. Qui ad mores fabulam referunt, diversimodè eam interpretantur. Cebes Thebanus in tabula sua Sphingem, ut typum sive symbolum ignorationis proponit; quæ triformis fingitur ob triplicem ignorationis caussam efficientem. Nam virginea facies voluptatem repræsentat, fædamque libidinem, quæ hominem in belluam transformat, & ab omni vera disciplina rectaque institutione avocat. Plumæ volucres animi levitatem & inconstantiam declarant. Leonini pedes superbiam arrogantiamque significant, quæ caussa omnium pernicioſissima est, & impedimentum homini, quo minus in rerum cognitione proficiat. Verba Cebetis ex Græco versa hæc sunt: *Sphinx est hominibus insipientia. Hæc autem proponit, quid bonum, quid malum; quid neque bonum, quid neque malum sit in vita. Quæ siquis minus intellexerit, ab ea interimitur, neque id semel, sicut is qui depastus à Sphinge moriebatur, sed per omnem vitam paulatim absumetur, ut qui perpetuis suppliciis addicti sunt: contra vero siquis agnoverit, occisa tandem sapientia salutem ipse consequitur & beatus & felix per totum vitæ curriculum evadit.* hæc ille. Ex hoc Thebani philosophi loco emblema struxit elegantissimum Alciatus vir non litterarum minus, quam Jurisprudentiæ laude clarus, quod ita se habet.

Quid monstrum? Sphinx est. cur candida virginis ora,
Et volucrum pennas, crura leonis habet?
Hanc faciem assumpsit rerum ignorantia: tanti
Scilicet est triplex caussa & origo mali.

Sunt

Sunt quos ingenium leve, sunt quos blanda voluptas,
Sunt & quos faciunt corda superba rudes.
At quibus est notum, quid Delphica littera possit,
Præcipitis monstri guttura dira secant.
Namque vir ipse bipesq; tripesq; & quadrupes idem est,
Primaque prudentis laurea nosse virum.

Clemens Alexandrinus 5. Stromat. fabulam ad ingenii solertiam & corporis robur transtulit ob humanam faciem, & leoninum corpus, quod Sphingi tribuitur. Ad justitiam traducit Dio Chrysostomus, & torquet ad Sophistarum genus orat. 10. sub finem. Scholiastes Græcus malitiam animi subdolam & veteratoriam Sphingis nomine designari existimat. Sed ad Leonis Nemeæi generationem accedamus, quem similiter ex Echidna & Ortho natum esse tradit Hesiodus, educatumque à Junone, ut Herculi servaretur obtruncandus, gloriamque ei pareret immortalem. Hunc ille, ut primum laboris sui experimentum, juvenis adhuc nudis manibus apprehensum, unguibus dissecuit, atque ita occisi unguibus pellem detractam, pro scuto gestavit. Quæ consuetudo diu postea mansit, ut multi heroës pellibus pro scutis uterentur ad Herculis imitationem. Ita de Theseo, Ancæo, Argonautis, aliisque compluribus testatur Apollonius. *Nemeæus* vocatur ille leo, à Nemea sylva Achaiæ, inter Phliuntem & Cleonas, unde irruebat in Amphitryonis armenta, quorum custodiæ præfectus erat Hercules. Sunt qui ex eo putant in honorem Herculis olim instituta fuisse solennia illa certamina, quæ à loco *Nemeæa* dicta sunt, de quibus legere est apud Pindarum. At cum multi fuerint Hercules, nec unius ætatis, aut gentis, sunt qui per Leonem Nemeæum intelligunt nobilem aliquem ac præpotentem latronem, qui hujus animalis vel insigne, vel nomen gesserit. Alii ex Sampsonis historia id tractum volunt, quem ab incredibili fortitudine Herculis nomine appellarunt Græci: vel etiam fieri potest, ut Hercules ille, quisquis tandem fuerit, sive Tyrius, sive Argivus, aut alius, quemadmodum de Sampsone narratur Judic. 14. inciderit fortè in leonem, eumque memorabili casu interfecerit. Mirari hic subit Anaxagoræ dementiam, qui in Luna latam fuisse regionem fabulatur, è qua leo hic deciderit, qui postea in Nemea sylva vagatus armenta dilaniaret. Qui vero φυσικῶς interpretantur figmentum, sive historiam, per Herculem significari ajunt Solem: Nemeæus leo est glacies sive

gelu, quod leonis in morem plantas omnes & terræ ſemina depaſcit atque corrumpit. Iſtud nutrire dicitur Juno Jovis uxor, hoc eſt, aër ætheri ſubjectus & hiberno frigore rigens. Quem leonem poſtea domat Hercules, nempe Sol, quando ſupra Horiſontem aſcendens, motu ſuo terram calefacit geluque ſolvit. Alii leonis Nemeæi nomine intelligunt ſidus cæleſte leonis, quod domare dicitur Hercules, cum in eo verſatur. Unde & pellis ei tribuitur leonina ad deſignandam Solis potentiam, quando eſt in ſigno Leonis. Clava vero motum Solis inæqualem notat, dum obliquo Zodiaci baltheo fertur. Duodecim Herculis labores ſive certamina ſunt duodecim ſigna, quæ Sol quotannis permeat. Moraliter autem Hercules fuerit vir fortis & ſapiens, qui divina ope fretus, taurum, cervam, leones, aliaque monſtra, hoc eſt, prodigioſa animi vitia edomuit, & cogitationes vanas, ut ſcripſit Cleanthes teſte Phurnuto. Η' δ' ὅς.] Αὕτη δὲ, nimirum, Echidna. Alii ad Chimæram referunt. Σφίγγα.] Φίξ, eadem à Bæotis dicta: unde φῖκ' ὀλέθρῳ, habent nonnulli codices. Καδμείοισιν.] Ion. Καδμείοις, id eſt, *Thebanis à Cadmo oriundis*. Ὄλεθρον.] Appoſitio.

327. Ὄρθῳ.] Alii legunt Ὀρθῷ, minus rectè. Ὑποδμηθέντα.] Id eſt, *ſubacta*. in certamine Aphroditico. Νεμεαῖον.] Pro Νεμεαῖον, inſerto jota poëticè. Nemea ſylvæ nomen, ἀπὸ τοῦ νέμω, *à paſcendo*. hinc & νέμος apud Veteres Græcos, à quo Latinum *nemus*.

328. Τόν.] Ὅν.

329. Γενοῖσιν.] Ἐν γενοῖς. Scholiaſtes: ἐν γενεαῖς τέτοις. Καθίσασε.] Καθίζει, à καθίζω, pro καθίζωμαι, *do habitandum*, *colloco*. Νεμείης.] Ion. & Poët. pro Νεμέας. Πῆμα.] Βλάβη, per appoſitionem. Ἀνθρώποις.] Nempe Argivis.

330. Ἔνθα.] Ἐκεῖ.] Οἰκείων.] Οἰκῶν, id eſt, λατρείων. Ἐλαφαίρεσθ.] Ἐλαύνεσθε. Φῦλα ἀνθρώπων.] Ἀνθρώπους.

331. Κοιλοτρήτων.] Ἐφορμῶν. Τρητοῖο.] Τρητῷ, hoc eſt, πανταχόθεν, quaſi *multis foraminibus ſeu ſpeluncis referta*. τρέω pro τιτρέω, *perforo*. Ἀπεσαντόθ.] Apeſas nomen montis, qui Nemeæ ſuperjacet, ubi Perſeus ſacra Jovi facere ſolebat. A quo Jupiter *Apeſontius*. Vide Pauſaniam lib. 2.

332. Ἕ.] Αὐτόν. Ἰὸς βίης Ἡρακληείης.] Hercules.

333. Κητεῖ δ'.] Draconis Heſperii generatio. Fabulantur poëtæ Cetonem à Phorcyne compreſſam genuiſſe Draconem Heſperium, aureorum malorum cuſtodem. De Heſperidibus

ſupra

ſupra dictum. De Dracone item nonnihil ibidem attigimus. Hic genealogiam ejus dat Heſiodus, quem Cetûs & Phorci ſobolem eſſe tradit. Apollonius Typhonis & Echidnæ filium fuiſſe aſſerit. Pauſanias è terra natum prodidit. De eo ſic divinus poëta 4. Æneid.

Hinc mihi Maſſylæ gentis monſtrata ſacerdos,
Heſperidum templi cuſtos, epulaſque Draconi
Quæ dabat, & ſacros ſervabat in arbore fructus.

Nomen Serpenti erat Ladon teſte Apollonio. Paſtorem fuiſſe ajunt ſive opilionem, qui cum inhumanus planè eſſet & agreſtis, dictæ ſunt oves, quæ τῶν μήλων nomine etiam ſignificantur, à Dracone cuſtodiri: vel à vigilantia ſic vocatus eſt, quod diligens & inſomnis eſſet in grege cuſtodiendo, Draconis inſtar. Nam vigilantiæ ſymbolum draco. Hinc & theſaurorum cuſtodiæ non raro adhibiti leguntur, quod viſu polleant. Scholiaſtes noſter φυσιολογῶν *Cetûs* nomine deſignari putat exhalationes ſiccas & calidas à radiis ſolaribus in altum ſublatas. *Phorcys* aquarum περιφορὰ, ſive circumactio eſt, ex quarum evaporationibus æſtivo tempore gignitur φαινόμενον illud, quod appellatur *Draco*, hoc eſt, nubes ex adverſo poſita, quæ draconis refert ſpeciem. Philoſophi *Draconem volantem* nominant, quando exhalationum materies inter duas nubes concluſa incendium concepit, mediaque parte ſic dilatatur, ut ad nubis calidæ latus, tanquam ad ſimile inclinans ſpeciem referat draconis volantis. Hic draco in latibulis terræ commorari dicitur, quod in terræ concavitatibus hæreant ejuſmodi vapores ſive exhalationes, è quibus generatur. Ὀπλόπεθον.] Νεώπεθον. Φόρκυϊ.] Notetur σωιζήσις, in ultimis ſyllabis.

334. Δεινὸν ὄφιν.] Nempe δρακοντα. Ἐρεμνῆς.] Σκοτεινῆς, quaſi ἠρεβεννῆς, ab Ἔρεβος, *caligo*. Κεύθουσι.] Deeſt, εν.

335. Πείρασιν.] Πέρασιν.

337. Τηθύος ἠδ'.] Oceani & Tethyos proſapia. Fluminum omnium & fontium pater Oceanus dicitur, imo aquæ omnis, quam bibimus. Nam ex mari per venas ſubterraneas oriri fontes fluminaque omnia, quæ poſtea refluant in mare, conſtans philoſophorum ſententia eſt. Divinitatem iis tribuerunt veteres, quæ factorum humanorum teſtis eſſe poſſit: eoque nefas habitum, ad oſtia fluviorum fontiumve mejere ob Deorum nympharumque præſentiam, ut docet Heſiodus in Operibus. Primo autem loco ponit Nilum Ægypti fluvium Heſiodus,

quem *Oſiridis* nomine coluerunt Ægyptii, à quo per aphæreſin primæ litteræ eſt *ſirus*: quomodo & Æthiopes & Ægyptii Nilum vocarunt teſtibus Dionyſio Periegeta, & Plinio lib. 5. cap. 9. In ſacris litteris *Nahal Miſraim*, id eſt, *fluvius Ægypti* vocatur κατ' ἐξοχὴν: item *Schicor*, vel *Sior* Jeſa. 23. & Jerem. 2. verſ. 18. à nigrore, quod turbidus ſit & nigricans, ob limum quem advehit ſecum ex partibus ruens Auſtrinis: vel quod terram humectans eam reddit nigram. Unde & Græcis vocatus Μέλας teſte Plutarcho: veteribus Latinis Melo, ut Feſtus & Servius tradidere. Νεῖλος, appellatur ab Hebræo *nahal*, vel *nehal*, quod flumen ſignificat, pro quo Syri & Ægyptii *neel* dicunt. hinc Neil, & terminatione Græca Νεῖλος, quaſi dicas, *flumen*, per excellentiam: ſicut in Aſia Euphrates vocatus fuit ποταμός. Ex hoc loco colligit Scholiaſtes, Heſiodum, Homero poſteriorem fuiſſe, qui Odyſſ. ξ. Nilum dixit Ægyptum. Unde & ipſa regio nomen adepta eſt. Νεῖλος γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ Αἰγύπτου ἐκαλεῖτο, teſte Euſtathio. De cujus fluvii incremento ac decurſu videatur Salmaſius ad Solinum, & G. Voſſius in præclaro opere. Loco enim pluviarum, quibus deſtituitur hoc ſolum, inſervit Nilus. Sequitur Alpheus Elidis flumen, quod in Peloponneſiaco littore abſorberi traditur, à quo ſub mare in Siciliam penetrare & ante os Arethuſæ fontis emergere juxta Syracuſas, pro vero aſſertum eſt à plurimis. cujus rei ſive conjecturam, ſive veritatem, poëtæ ut celebrarent, fabulati ſunt, Alpheum virum fuiſſe mirificè venationibus deditum, qui aliquando in Arethuſæ venantis amorem inciderit. Illam cum Alpheus in matrimonium poſtulaſſet, atque ea conſtantiſſimè recuſaret ejus nuptias, per ſubterraneos cuniculos in Ortygiam (quæ & Naſſos) inſulam confugit, non procul à Syracuſis, atque ibi in fontem ſui nominis converſa dicitur, ubi Dianam, cujus erat comes, precata fuiſſet, uti nuptias illas quoquo pacto devitare poſſet. Fabulam lepidè deſcribit Ovid. 5. Metam. Id cum ægrè tuliſſet Alpheus, & ipſe Deos precatus in ſui nominis fluvium mutatus fingitur, qui poſt μεταμόρφωσιν illam dictus eſt vel ipſum fontem amare. quippe cum ſubter mare, ut ajunt, delapſus vel Syracuſas uſque decurrat, ubi poſtmodo emergens eum Arethuſa fonte commiſcetur. De eo ſic Parthenius poëta 3. Æneid.

——— *Alpheum fama eſt huc Elidis amnem*
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc

Ore

Ore Arethusa tuo Siculis confunditur undis.

Hoc præterea tradunt, ipsam Arethusam hunc ipsum habere cursum solitam, ut sub aquis marinis lapsa, nullis salsis aquis admisceretur. Quæ falsa esse, nec fieri posse contra Timæum philosophum & Pindarum multis rationibus contendit Strabo lib. 6. Geograph. Seneca tamen & alii id verum esse aliorum fluminum exemplis demonstrare conantur. Illius sententiæ auctores hoc nituntur argumento, quod compertum fuerit stato tempore, quo ludi celebrantur Olympiaci, impuram esse aquam Arethusæ, & redolere fimum, quod in Elide tum equi se abluendo aquas sordidarent: tum victimarum purgamenta in amnem projicerentur. Addunt & alii ad majorem rei fidem, quod patera quædam prolapsa in Alpheum, delata sit in Arethusam. Vide Servium ad Virgilii Eclog x. Sed & hoc Straboni fabulosum & ἐν τῶν ἀδυνάτων esse videtur. Neque enim verisimile est, subterraneos illos meatus per tam ingens intervallum (cccc nempe milliaria) sic, quâ patera deferretur, fuisse ubique æquabiles, ut nuspiam illa adhæresceret. Hunc fluvium pro Deo coluerunt nonnulli, eique statuam & communem aram cum Diana erexerunt. Consecuta etiam fuit ipsa Arethusa divinos honores, ut ait Nicanor Samius in lib. 3. de fluminibus. Tertio nominat Ἠριδανὸν poeta, qui fluvius est Italiæ in Vesulo monte nascens, & per agrum Gallicum delapsus in Adriaticum se exonerat mare septem ostiis prægrandibus. unde & ποταμὸς Κελτῶν ab Isaacio dicitur. Nobilissimus est fluvius; qui omnes Europæ fluvios (præter Istrum) magnitudine superat. Unde & *fluviorum rex* à Marone dictus. Notiori nomine *Padus* appellatur, quod circa fontem ejus arbor multa sit picea, quæ *pades* Gallicè dicitur. Eridanus à Græcis poëtisque vocatus, ut vult Servius, ab Solis filio Phaethonte, qui antequam per temeritatem in hunc fluvium esset præcipitatus, Eridanus fertur appellatus. Inter sidera relatus hic fluvius, Arietique proximus conspicitur, de quo Aratus & alii. Eridanum excipit Strymon fluvius Macedoniam à Thracia dividens, ut Plinius docet, qui Macedoniæ terminum vocat. Scholiastes ποταμὸν Θρᾴκης appellat. Oritur in Hæmo monte, septemque efficit lacus, quibus deinde in unum alveum collectis juxta Amphipolim influit in maris Ægæi sinum, qui ab ipso *Strymonicus* appellatur. Unde & *Strymoniæ grues* Virgilio, quæ ad flumen illud, vel lacum solent æstuare, ut notat Pomponius Sa-

binus ad 1. Georg. Subsequitur *Μαίανδρος*, fluvius item Asiæ clarissimus, qui ortus è lacu in monte Aulocrene, vel ut Salmasius legendum docet, Aulucrene, plurimisque affusus oppidis & repletus fluminibus crebris ita sinuosus redditur flexibus, ut sæpe sexcentas eum flexuras facere & ad fontem reverti credatur. Ovidius:

Quique recurvatis Mæander in undis
Ludit, & ambiguo lapsu refluitque fluitque.

Eum hoc pacto describit Livius: *Mæander ex arce summâ Celænarum ortus; media urbe decurrens per Caras primùm, deinde Ionas in sinum maris editur, qui inter Prienen & Miletum est.* Etiam proverbio locum dedit, ut obliquitates omnes & vafros agendi modos prisci dixerint *Mæandros*, de quo magnus Batavus in Chiliad. Mæandro flumini, ut & Marsyæ ei vicino sacrificatum à Phrygibus teste Vossio. De Istro quoque nonnihil dicendum, qui fluvius est Europæ longè maximus. Oritur in jugis Abnobæ, (vel ut aliis placet, Abnouæ) montis Germaniæ ex adverso Rauraci Galliæ oppido, multis intra Alpes millibus, ac per innumeras lapsus gentes, sexaginta auctus amnibus in Ponticum sex ostiis evolvitur: *Danubius* alio nomine dictus, præsertim à fonte usque ad cataractas, quæ sunt in montibus Daciæ non procul à Tauro oppido. Nam inde deinceps Istri dicuntur hujus fluminis accolæ. Unde *binominis* ab Ovidio appellatur. De eo sic Lucanus lib. 4. *Et centum populos, & centum perluit urbes.* ubi *centum* dixit pro *plurimis*. Phasis item maximus Colchorum fluvius est ex Armeniæ montibus nascens, & in Pontum Euxinum illabens. navigatur, ut Plinius scribit, quamlibet magnis navigiis 18. mille pass. inde minoribus longo spatio, pontibus centum viginti pervius. Ex hoc fluvio ab Argonautis ad nos delatæ primum *Phasianæ* aves, ubi maximè abundabant. Unde Martialis in Xeniis:

Argivâ primùm sum transportata carinâ,
Ante mihi notum, nil nisi Phasis erat.

In deliciis olim fuere, uti & hodie, tum propter plumarum varietatem, quibus renidet hæc avis: tum ob carnis suavitatem, quæ boni nutrimenti est & concoctionis, ut ipse testatur Galenus. Nec Rhesus ignobilis Trojæ fluvius, qui Percus postea dictus, ut refert Strabo. Achelous quoque Oceani ex Tethye filius, qui fluvius est Acarnaniæ, vel Ætoliæ teste Scholiasta. Theodontius Solis & Terræ filium fuisse scribit.

Vete-

Veteres Acheloum pro omni aqua usurparunt, vel quod primus post diluvium erupisse è terra fertur; vel quod omnium in Græcia fluviorum sit maximus. Unde Virgilius 1. Georg. *Poculaque inventis Acheloia miscuit uvis.* Pocula Acheloia pro aquis dixit. Fabulantur poetæ fluvium hunc singulare cum Hercule certamen iniisse pro Deianira Oenei regis Caledoniæ filia, sed victus ab Hercule se in sui nominis fluvium gemino cornu insignitum occultavit. Nam revera Achelous duobus locis per fines Perrhædiorum in Maliacum sinum effunditur. Illi quoque, ut Deo, sacrificatum à Gentibus. Τηθύς.] Differunt Tethys, & Thetis priore aspiratâ & correptâ. hæc filia, illa uxor Oceani dicitur. Eo nomine & Terra intelligitur. Didymus: Τηθυὸ δὲ φησι τὴν γῆν, οἱονεὶ πολυλιὴ τινα οὖσαν. Unde & flumina ab aliis Oceani & Terræ soboles esse dicuntur. Δινήεντας.] *Verticosos*, ἀπὸ τοῦ δίνας καὶ συστροφὰς ποιεῖν ἐν τῇ καταφορᾷ, inquit Eustathius.

338. Ἀλφειόν τε.] Nomen accepit ἀπὸ τοῦ τὰς ἀλφὰς θεραπεύειν, quod *vitiliginosos sanaret & mundaret*, teste Pausania. *ἀλφὸς vitiliginis est species, quasi ἀλλοφανὴς*, ut ait Eustathius. Βαθυδίνην.] Sic Eridanum vocat ἀπὸ τοῦ βάθους.

339. Καλλιρέεθρον.] Καλλίρροον, ἢ καλῶς ῥέον.

340. Ἀχελῷϊον.] Ionicè pro Ἀχελῷον. Sic dictus videtur ex sententia Julii Scaligeri ab *αἰνὸς*, quomodo vocatur Doribus elementum aqua, & λαῖον, quod iisdem in usu est, pro λύειν, quia præcipuum aquæ munus est, sordes abluere. Ἀργυροδίνην.] Quod aquam habeat argenti instar nitentem. Hodie Asopotamo vel Asphi eadem de causa dictus est.

341. Νέσσον τε.] Sequuntur adhuc celebriorum aliquot fluminum nomina ex Oceano & Tethye progenitorum. Nessus Thraciæ fluvius est ex Hæmo nascens, hodie Turcis *Charasen*, quasi *niger fluvius* dicitur. Ῥόδιον, Trojæ flumen. fortè quod in ripa ejus multæ nascerentur rosæ, vel à roseo colore. ῥόδα enim *rosa*. Ἀλιάκμων, Græciæ fluvius: Macedoniæ secundum Scholiasten, & Plinium, effundens se in Thermæum sinum, ut tradit Strabo: ad quem ducebant, quæ volebant candida nasci, ut idem memorat Plinius lib. 33. cap. 2. Scribitur etiam Halialmon & Aliacmon. Conflatum putatur ex ἅλς, *mare*, & ἀκμὴ, *cuspis*, *vigor*, *incrementum*. Ἑπτάπορος Trojæ fluvius, sic dictus, quod septem locis vadari potest eadem via, vel ut Strabo loquitur, quod septies transitur via, quæ à pulchra picea ad

pagum

pagum Celænas ducit & Æſculapii templum. ἑπτὰ *ſeptem*, & πόρος, *via*, *tranſitus*. Sunt qui cum Rheſo perperam confundunt. Certè Homerus Iliad. μ. & Heſiodus utrumque manifeſtè diſtinguunt. Πολύπορον quoque eundem vocari tradit Strabo lib. 13. Γρήνικος Bithyniæ fluvius eſt, vel Trojæ, quæ proxima Bithynis, inter Æſepum & Priapum fluens majori parte per Adraſteæ campum, ut Strabo refert. Ad hunc amnem Perſas cecidit Alexander nobili pugna, in qua ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa fugataque ſunt ab exercitu non majori triginta millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Sic dictum volunt à victoria, quam Græci Alexandro duce contra Barbaros reportarunt, quaſi Γερήνικον, ut placet Stephano. Γερηνὸς enim *Græcus*, & νίκη, victoria. Dicitur Γρήνικος Ionica dialecto pro Γερήνικος, quomodo etiam vocatur Plutarcho. Αἴσηπος, fluvius Lyciæ ſub Ida monte Trojano, quem πολυπίδακα appellat Homerus, hoc eſt, *fontibus plurimis ſcaturientem*. Σιμόεις item Troadis flumen, naſcens ex Ida monte fontoſo, & delabens per campum Trojanum, qui ab eo dicitur *Simoëſius*, & mari appropinquans commiſcetur Xantho, atque in paludem cogitur: deinde exit in Helleſponticum juxta Sigæum promontorium. Ad hoc flumen Æneas è Venere & Anchiſe natus fingitur. unde θεῖον appellat Heſiodus. Πηνειὸς Theſſaliæ fluvius inter Oſſam & Olympum decurrens, collibus dextra lævaque molliter curvis, ut ait Solinus. E Pindo oritur, & receptis è Theſſaliotide amnibus per Tempe ad oſtia meat. Oſtium verò Penei eſt, qua per Tempe ſeſe evolvit, quod στόμιον appellat Dicæarchus, Plinius *oſtium Penei*, uſque ad Pelion, ut ad Solinum notat Salmaſius. Araxes quoque à Græcis eſt dictus idem fluvius, ἀπὸ τοῦ ἀρήξαι, quod eſt, *perfringere* & *perrumpere*. Perrumpit enim Tempe & exitum ſibi vi in mare fecit. Etiam Hermi meminit non ignobilis Lydiæ fluvii, quem arenas aureas trahere & fluctibus ſuis evolvere poëtæ olim tradidere, ut & Tagum & Pactolum. Virgilius 2. Georg.

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Oritur juxta Dorylaum Phrygiæ civitatem, auctuſque Pactolo & etiam Hyllo amnibus nobilioribus Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum ſinum illabitur, de quo Plinius lib. 5. cap. 29. Καΐκος Myſiæ flumen eſt, cujus etiam meminit Virgilius 4. Georg. *Saxoſumque ſonans Hipanis, Myſuſque Caicus.* Ubi Servius: *Caicus eſt fluvius Myſiæ, ejus, quæ in Aſia eſt propè Tro-*

pè Trojadem: & oritur in Teuthrania regione Troadis, quæ fuit ſub ditione Myſorum Hic Pergamum præterfluens, per campum, qui Caicus nominatur, in Elaiticum ſinum defluit. Nec Sangarius inter ignobiles ponitur fluvios ab Heſiodo. Scholiaſtes Phrygiæ ſuperioris flumen eſſe ait, qua parte per Bithyniam in pontum illabitur Euxinum. Naſcitur in Dindymo monte Phrygiæ, ubi & Cybeles ſacra miris ſuperſtitionibus agitari ſolita, apud Sangiam pagum CL. circiter ſtadiis à Peſſinunte. Ejus quoque mentionem facit Homerus Iliad. γ & κ. Hodie *Sangari* appellatur. Alio nomine *Corallium* à pleriſque dictum ſcribit Plinius lib. 6. cap. 1. Quod tamen improbare videtur Salmaſius, cum Corallius ſit fluvius in Ætolia. μέγαν appellat Heſiodus, quod majorem Phrygiæ Epicteti partem perlabitur, ac partem etiam Bithyniæ non exiguam, vaſtoſque accipit amnes, inter quos Tembrogium & Gallum. Inde auctus & navigabilis factus eſt, ut teſtatur Strabo, qui magnitudinem ejus luculenter deſcribit lib. 12. & Plinius loco ſupra citato. Λάδων, fluvius eſt Arcadiæ. Ad hunc amnem fabulantur poëtæ Syringa nympham Panis amaſiam in arundines fuiſſe converſam, ideoque Pani gratam extitiſſe: quod ad hiſtoriam pertinet, eſtque confictum ex alluſione nominis. Pan enim fiſtulam primus invenit: & σύριγξ, *fiſtulam* ſignificat, à quo συρίζειν, & Doricè συρίσδειν, pro, *fiſtula canere*. Παρθένιον quoque memorat Heſiodus Paphlagonum fluvium, qui in Euxinum defluit per mediam Amaſtriorum urbem labens. Unde & promontorio nomen prope Heracleam. Sic dicitur, vel quod Diana virgo frequenter in eo lavaretur, vel quod placido, tanquam virgineo gradu profluat, vel quod virgo Palætini regis filia in eo ſubmerſa ſit. Strabo tamen aliud etymon innuit lib. 12. Ὁ παρθένιος ποταμὸς, inquit, ἀπὸ χωρίων ἀνθηρῶν φερόμενος· καὶ ἀπὸ τούτου δ' ὀνόματος τέτυχε πλουσιάδος, ἐν αὐτῇ τῇ Παφλαγονίᾳ πηγὰς ἔχων. id eſt, *Parthenius fluvius eſt per florida delabens loca, indeque id nomen conſecutus, quaſi virgineum diceres, fontes in ipſa habens Paphlagonia.* Εὔληνος Ætoliæ flumen eſſe tradit Strabo. Naſcitur in Callidramo monte & juxta Calydonem in mare Ionicum ſive Adriaticum influit, ſic dictus ab Eueno Martis filio & Marpeſſæ patre, qui cum filiæ ſuæ ſtupratorem Apharetum comprehendere ad ſupplicium non poſſet, in hunc fluvium ſe præcipitavit. De eo Ovid. lib. 9. Metamorph. Alio nomine Lycormas fuit appellatus, ut refert Plutarchus, &

Stra-

Strabo lib. 8. qui ab eo flumine initium facit ſinus Corinthiaci. Ἄρδηνος. Scythiæ fluvius eſt teſte Ariſtarcho. Scribitur & Ἀρδῆνος per ει, cujus tamen nuſquam meminit Strabo. Hinc in nonnullis codicibus ſcriptum invenitur Ἄλδηνος, vel Ἄλδησος, qui fluvius eſt Sarmatiæ Europeæ, naſcens ex Riphæis montibus, unaque ſe cum Canticapo in mare glaciale exonerans. Suidæ fluvii & urbis nomen eſt. Agmen claudit Scamander, Græcè Σκάμανδρος, Trojæ fluvius eſt ex Ida monte defluens. *Divinum* appellat poëta, quod in eo Deæ à Paride judicium pulchritudinis audituræ comas ſuas laverint, quæ cum flavæ eſſent, Xanthum vocarunt. Nam Scamandri nomen ab Ænea illi inditum, cum ad ea loca perveniſſet, ut auctor eſt Strabo. Id memoratu dignum, quod in hoc fluvio ſponſæ olim nupturæ ſeſe abluere eſſent ſolitæ Scamandrum his verbis invocantes: Λαβέ μου Σκάμανδρε τὴν παρθενίαν, hoc eſt, *Accipe, ô Scamander, virginitatem meam.* Qua occaſione factum eſt, ut refert Æſchines in epiſtolis, quod Cimon quidam Athenienſis, cum generoſæ puellæ amore teneretur, quæ jam viro deſponſata erat, in Scamandri virgultis ſe occultarit, caputque arundine, (ut Dii fluviorum præſides depingi ſolent) coronarit: cumque illa ex more lavaretur, & Scamandrum ſolenni carmine invocaret, ut virginitatem ſuam acciperet: Cimon è virgultis proſiliens, Ego verò, inquit, accipio lubens, virginemque in ripam ſuſtulit, ubi & vitium obtulit. Etſi plura his ſint flumina, tamen Oceano & Tethyi, hoc eſt, Terræ univerſa originem debent. Νέσσον π.] Neſſus hic nomen fluvii. Eſt etiam unus è Centauris, qui Deianiram violare aggreſſus, ab Hercule occiſus eſt. Ἁλιάκμονα.] Haliacmon *Pelecas* hodie Sophiano: *Aſambaba* Turcis.

342. Γλαύκου.] Invenitur & Γλαυκὸς ſcriptum ὀξυτόνως apud Strabonem & alios. Αἰσήποιο.] Homerus Iliad. 2.

Οἵ ῥ' Ζέλειαν ὑπαῖον ἔχον πόδα νειόθι Ἴδης
Ἀφνειοὶ πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο
Τρῶες.

Θεῖον.] Sic vocat ob Veneris ibi cum Anchiſa concubitum. Perperam Natalis, θεῖον, vertit, *decurrens*, quaſi eſſet à θέω, *curro*, per epentheſin ῐ & jota pro θέον. Divinitatem reſpicit poëta, non fluxum. Sic & Theocritus: Ἄρξαι νῦ πόθεν θεῖον μένος. Σιμοῦντα.] Pro Σιμόεντα Σιμόεις nomen fluvii, non viri, ut mendoſe habet index Paſoris.

343. Πη-

343. Πλωτὸν τε.] Scholiastes: Σπευὸς Θεσίκης, ubi legendum Πλωτεύς. Statim enim subdit: Τινὲς δὲ τὸν Γλαῦκον, καὶ Πλωτεὺν Θεσσαλίας, φασὶ πόλεως. Εὐῤῥείτην] Sic vocat Caicum, quasi εὖ, id est, καλῶς ῥέοντα, *pulchrè ac placidè fluentem.* pro Καΐκον, Suidas etiam Καΐκην dixit.

344. Σαγγάριον.] Pro Σαγγαρίου etiam legitur Σάγγαρον & Σάγαριν. Interpres Apollonii ex Myrleano etiam Σάγαριν dici ait. Ovidius: *Hic Lycus, hic Sagaris.* 4. de Ponto. Λάδωνα.] Ladon hic fluvii nomen est. *Arenosum* & *placidum* amnem vocat Naso.

346. Τίκτει δὲ, &c.] Nunc filias persequitur Oceani & Tethyos, quæ virorum unà cum Apolline sunt educatrices. Non omnes hic recensèt poëta, sed præcipuas & natu grandiores, ut infra fatetur ipse. Nam tria millia filiarum Oceano tribuit, quibus diversa nomina sunt indita pro diversitate affectionum, quæ mari rebusque maritimis accidere solent. Adeo multi & filii & filiæ fuisse dicuntur Oceano, quia Physicè considerando ex vaporibus, qui calore Solis sublimes tolluntur, gignuntur fluviorum aquæ & fontes, ut putarunt antiquorum nonnulli. Nam etsi Aristoteles voluit fontes ex aëre in locis cavernosis in aquam verso procreari, tamen si diutius siccitas cæli extiterit, neque fiant imbres, vel penitus arescere flumina & fontes, vel ad tenuissimum cursum deduci videmus: quare ut rectè observavit Comes, etsi non tota, major tamen pars fluviorum, & fontium ita procreatur, ut apparet. Antequam nomina harum nympharum excutiamus, videndum, quid sibi velit poëta, cum eas una cum Apolline κουροτρόφους esse perhibet. Dicuntur autem fluvii & stagna fonteſque una cum Apolline viros educare, quod accretionis & nutritionis omnis causſæ sint, adeoque crines incrementum ab humore capiant. Nam κουρίζειν duo apud Græcos significat, vel *à teneris educare*: vel *tondere*, à κουρὰ, id est, *tonsura.* Utraque significatio huic loco accommodari potest. prior, quia juvenes Græci comas detondere, & fluviis Apollinique κουροτρόφῳ consecrare solebant. Fluviis, quod nutritionis & accretionis principium sit humor. Apollini sive Soli, quod unà cum calore nutricationis & accretionis causſa sit aqua. Sic Scholiastes: κουρίζειν δὲ λέγουσι καὶ τὸν Ἀπόλλωνα οἱ πόλεμοῖται, καὶ αἱ κρῆναι, διὰ τὸ αὐξήσεως καὶ ἀνατροφῆς τὸ τελικὸν αἴτιον εἶναι τὸ ὕδωρ. ἔνθεν τοι καὶ οἱ Ἕλληνες ἀποχειροτονοῦντας τοὺς πολεμοῦς κουρῆτας ἐκάλουν. Documentum ejus

rei

rei habemus apud Homerum Iliad. ψ. ubi Achilles Sperchio fluvii Deo comam radit & vovet. Idem & Apollini factum esse Græcorum pariter & Romanorum constat exemplis. Nam Athenis id observatum ostendit Plutarchus in vita Thesei. Etiam Romæ ac in Italia hunc morem obtinuisse testis est Varro Cato de liberis educandis. Et Martialis lib. 1. epigramm. 30. de Encolpo:

Hos tibi Phœbe vovet totos à vertice trines
Encolpus, domini Centurionis amor.
Grata Pudens meriti tulerit cum præmia pili,
Quam primum longas Phœbe recîde comas.

Resectio illa capillorum & oblatio fieri solet, simulatque genas, ac mentum lanugo vestire cæpisset. Causas hujusce ritus nonnulli esse putant, quod cum imberbis esset Apollo, huic Deo primam barbam & capillum consecrarent: alii quod eo ritu declararent se Apollini similes non amplius esse, qui ἀκερσεκόμης esset & intonsus propter radios intactam Solis cæsariem, ut ait Eustathius, quodque semper juvenis sit, nihilque ejus vigori decedat. Sic & virgines nupturæ zonam sacrabant Dianæ, quod desinerent similes esse Dianæ semper virgini. Unde & λυσίζωνος dicta à Græcis. Scholiorum auctor & alias rationes affert, ex quibus vel hæc palmaria est, quod comam alere omnibus ferè populis laudabile fuerit. Ita Græcis usitatum, quos ideo κομηκομώντας passim vocat Homerus: item Celtis quorum regio *comata* Gallia: nec non Laconibus & Liciis apud Aristotelem, Britannis apud Cæsarem, Liguribus apud Plinium, Indis apud Solinum, Persis apud Marcellinum, Parthis apud Oppianum, & sic de aliis. Quod ad Solis similitudinem eos feciisse non sine causa dici possit, cum οἱ ἐν χροῒ κεκαρμένοι, & glabri Lunæ potius similes sint, quæ glabra & calva à poëtis fingitur. Τίλλε.] Pro ἔπλεε.

347. Κυρίζουσιν.] Id est, vel *à teneris educant*: vel *comam tondere faciunt*. vide Scholia. Ξυῖ.] Συῖ. Att.

348. Ταὐτὴν ἣ Διός.] Sequuntur jam nomina filiarum Oceani, inter quas agmen ducit Πειθώ, quæ vox propriè *suasionem*, vel *Deam suasionis* significat. Sic dicitur ἡδὺ τὸ πείθειν τὸν πλοῦν, quod navigationem suadeat hominibus, eoque illos impellat spe lucri. Ἀδμήτη à maris ferocia nomen accepit, quasi ἀδάμαστος, *indomita*. Hinc & Taurum Neptuno immolarunt Veteres, ut patet ex Homeri Odyss. lib. 3. & 11. Ἰάνθη dictæ

λιπὼ

ἀπὸ τῆ ἱανῆν, id est, ἀφεγίνειν, *quod bibentes oblectet*. Aqua enim marina, licet potabilis non sit, tamen fontana, fluviatilis & puteana suam mari originem debent. Ἠλέκτρη. Sic vocatur ἀπὸ τὸ κατάγειν καὶ χρυσίζειν τῆ ὕδατος, καὶ δίκην ἠλέκτρου λαμπρύνειν, inquit Scholiastes. Δωρὶς, uxor Nerei, sic appellata *à donando*. πολύδωρος γὰρ ἡ θάλασσα, quod ut olim, sic hodieque ostendunt florentissima emporia. Πρυμνὼ nympha ἀπὸ τῆ πρύμνης, *à puppi*. Quo nomine navigatio significatur: vel quod sit πρυμνὴ, id est, *ultima*, ut Pasor exponit. Οὐρανίη, quasi dicat, *cælestis*. Est etiam una ex Musis, quæ Astrologiam invenit. Prudentis enim naucleri est astrologiæ peritum esse, & scire, quo tempore & sidere navigatio sit instituenda, ut feliciter naviget. hinc & θεοειδὴς hæc Nympha vocatur, id est, *Deam forma referens*, quod astrorum scientia planè sit cælestis ac divina. Ἴππω celeritati nomen suum debet, quod equorum instar ferantur undæ: vel naves respicit, quæ per undas equitare videntur. Unde & Neptunus ἱππιος. Κλυμένη, quasi dicat, *inclyta*, ob aquæ præstantiam & utilitatem. Iapeti uxor esse fingitur. Ῥοδία vocatur *ob floriditatem*, vel *roseum colorem*. Scholiastes: Ῥοδία, ἡ ἀνθηρότης, quod florida reddat omnia humor. Καλλιρόη, quasi καλῶς ῥέουσα, *placidè*, vel *clarè fluens*. Ζεύξω, *jugans*, à ζεύγνυμι, *jungo*, cujus fut. ζεύξω. quod post aquationem in fontibus factam jumenta submittantur jugo ad laborandum, inquit Scholiastes. Κλυτὴ, *fama celebris*, ut supra Κλυμένη. Maris seu aquæ claritudo designatur. Ἰδυῖα, quasi Εἰδυῖα, id est, *gnara*. Artem nauticam eo nomine significat. Παντοβίη, quod *ad omnes currat*, hoc est, universas mundi regiones permeet Oceanus: ita ut prius annona, & res victui necessariæ sint defecturæ naviganti, quam aquarum spatium & navigabilis planicies, ait Strabo. Si pro fontano numine acceperis, ita dicitur, quod passim scaturiant fontes, omniumque usibus promiscuè sese offerant. Scriptum quoque legitur Παντοβόη, teste Scholiastâ. Πληξαύρη dicitur, quod *auras*, id est, *aërem fluctibus percutiat*, à futuro πλήξω verbi πλήττω, *ferio* & αὔρης. Zetzes: πλῆξιν αὐρῶν τὴν ἐκ τῆ πηγῶν ἀναδιδομένην interpretatur. Γαλαξαύρη, quia auras lenes lactisque instar puras, ac bene temperatas procreat, ex antiquo γάλαξ pro γάλα, *lac*, & αὔρης, *ventulus*. Διώνη Oceani item & Tethyos filia, Veneris mater è Jove. Μηλόβοσις, à pascendis ovibus dicta. quod juxta fontes herbida sint prata, in quibus pecora pascuntur. μῆλα enim *oves*, *pe-*

cora, & *βόσκω*, *pasco*. Θόη velocitati nomen debet, tanquam θοή. retrahitur accentus, cum nomen sit proprium. Πολυδώρη, quasi *multa donans*, ob ingentia lucra quæ confert mare. Εὐειδὴς sive *speciosa* nominatur, quia talis est ponti sedati facies. Κερκηΐς, vel ἀπὸ τῦ κίρκος, quod caudata sit instar piscis: vel à κίρκω, *pecto*, à pectendis capillis. φυλὼ ἐρατὴ dicitur ob amabilem aquæ naturam. Πλουτὼ nomen ab opulentia fictum. mater Tantali fuisse traditur. βοῶπις dicitur, quod *magnis & rotundis oculis* esset prædita, hoc est, *formosa*. Junonis epitheton apud Homerum. Hic divitiarum pulchritudo designatur, quas donat navigatio. Περσηὶς à vastando nomen accepit. πέρθειν enim *diripere* est & *vastare*: multas sæpe urbes & longos terrarum tractus absorbet mare. Γάνεια, ἀπὸ τῦ ἱλαίνειν, ἤτοι εὐφραίνειν τὺς ἄνδρας, quod *viros exhilaret*, ob voluptatem navigationis. Ἀκτάίη, quasi Ἀκτίη, nomen habet ab ἀκέομαι, *medeor*, ob salubritatem aquarum quarundam. Zetzes, Ἀκτάίη, ἡ θεραπεία. Nonnullis ex α, privante & κτίζω, *orno*, quasi *non ornata*. Pro Ἀκτάίη legitur etiam Ἀκταίη, ab ἀκτὴ, *littus*, quasi *littoralis nympha*. Ξάνθη retracto item accentu dicta, quasi ξανθὴ, à *flavo colore*, quem referre aliquando videtur aqua. Eandem & *Xantho* appellat Virgilius. Πλειάδη, quasi *saxatilis*, quod sub petris & scopulis degit: vel quia fontium quorundam aquæ de rupibus fluunt. Μενεσθὼ, à mansione sic dicta, ἀπὸ τῦ μένειν. *Aquam manentem* sive *stagnantem* eo nomine significat. Εὐρώπη, quasi dicat, *latè videns*, pro Εὐρυώπη. Latissimè enim oculis patet aqua. Μήτις à consulendo appellatur. Prudentia enim & consilio opus est per mare currentibus. Unde & Promethea Oceano amicum finxere poëtæ. Εὐρωνόμη, quasi *latè distribuens* scilicet aquas suas: vel *latè pascens*, nimirum cetos & pisces à νέμω, *distribuo*: *pasco*. Scholiastes ad leges navigantium respiciens τὸν Ῥοδίων exponit. Τελεσθὼ à perficiendo nomen adepta est. nam τελέω, *perficio*, cujus futur. τελέσω. hinc Τελεσθὼ, quod navigationem perficiat. Κερκόπωλον Scholiastes suo more ἀλληγορίζων, hoc est, ineptiens, sic dictam putat, quod vita defuncti fontanis aquis ablui solent, ideoque crocea veste tanquam pulla indutam fingi ob naufragia. Κρισὴ, Ion. pro Κρισία, ἀπὸ τῦ κρίσεως, *à judicio*, quod necessarium navigantibus, ut prosperè cursum instituant. Notetur duas priores syllabas produci contra legem. Ἀσία, pro Ἀσία, Oceani & Tethyos filia, quam ex Pampholyge altera Oceani conjuge natum tradit

Isaa-

Isaacius. Iapeti uxor fuisse traditur, à qua Asiæ nomen impositum. Virgilius 4. Georg.

Atque Ephyre atque Opis, atque Asia Deiopea.

Ubi Pomponius Sabinus: *Asia quæ originem habuit ab Asia palude, fortè quæ est in Asia. Hinc & poëta primam in Asia producit, cum pro nympha Oceanitide, aut palude accipitur differentiæ caussa, ut distinguatur ab Asia regione.* Hesiodus tamen ἀδιαφόρως primam corripit. Sic dictam volunt ab ἀσαι, quod est *satiare*, vel à *limo*, qui Græcè ἄσις, *quod limo gaudeat*. Καλυψὼ à *tegendo* nomen habet, quod terram fluctibus suis, ut veste tegit. filia Oceani & Tethyos, vel ut aliis placet, Atlantis, quæ regnavit in Ogygia insula & Ulyssem naufragum hospitio excepit. De qua Ovidius:

An grave sex annis pulchram voviſſe Calypſo
Æquoreamque fuit?

ἱμερόεσσα dicitur, quod *desiderabilis* esset, ἐπιθυμητή. Εὐδώρη, ὡς ἀπὸ τοῦ δῶρα εὖ δωρεῖσθαι, quod bona & eximia largitur. Hanc Εὐρυνόμην ab Homero appellari monet Scholiastes. Τύχη *Fortuna* est, quæ etiam inter filias Oceani numeratur. Fortunam quippe experiuntur variam negociatores, qui se suaque commercia ventorum & fluctuum arbitrio committunt. Unde nonnulli eam finxere inter maris undas velificantem: alii in saxi vertice, montisve cacumine ventis omnibus expositam. Homerus quoque in hymno ad Cererem Τύχῃ ponit tanquam unam ex Oceani filiabus. Hic taxandi Christianorum nonnulli, qui pro insigni navibus suis, aut ædibus, Fortunam, gentili more, inscribunt, quasi à cæca illa Diva haberent, quicquid mercando aut navigando lucrarentur. Ἀμφιρὼ, quæ & Ἀμφιερὴ nominatur ab aliis, sic dicitur ab *undequaque fluendo*. Ὠκυρόη, à *celeriter fluendo*, quasi ὠκέως ῥέουσα. Στὺξ denique hic nymphæ nomen ob terrorem maris sic dictæ. Oceanitidum omnium dicitur excellentissima, vel propter aquas Stygiæ paludis, quæ honorantur & quæruntur ob singulares earum virtutes: vel ita vocatur, quod præ cæteris fontibus percellat & ad inferos usque dicatur profluere. Propriè fons est in Arcadia è saxis destillans, ἀπὸ τοῦ στάζειν, quod est *stillare*: hinc στὰξ, & Æolicè στὺξ, ut σὺρξ, pro σὰρξ, eadem dialecto. Præter has jam memoratas Oceani filias, aliquot alias recenset Homerus, itemque Virgilius 4. Georgicῶν, sed nobis sufficerit illa quæ ab Hesiodo nostro posita sunt nomina è Græco idiomate inter-

pretatos esse. De cæteris videatur Eustathius & Servius, itemque Pomponius Sabinus ad prædictos poëtas.

362. Αὗται δ' Ὠκεανοῖο.] Συμπέρασμα sive conclusio superioris genealogiæ. Præter jam memoratas, quæ natu sunt maximæ, complures etiam alias esse Oceani ex Tethye filias asserit poëta, quod & nos quoque supra ex Homero & Virgilio ostendimus. Nam 4. Georgic. inter Oceani filias itidem ponuntur Drymo, Ligea, Phyllodoce, Nesæe, Speio, Cymothoë, Opis, Beroë, & aliæ, quas ibidem legere est. Ter mille Oceanitidas esse tradit Hesiodus. De his quoque Maro in libro jam citato:

Oceanumque patrem rerum, nymphasque sorores,
Centum quæ sylvas, centum quæ flumina servant.

Ubi Servius: *Aut ducentas nymphas asserit, aut finitus est numerus pro infinito.* Idem & hic dici potest, Hesiodum tria millia pro innumeris posuisse. Harum Nympharum duo facit genera. Unum quod terram incolit; alterum quod lacus. Quæ terram incolunt, earum aliæ montibus præsunt, ut Oreades: aliæ pratis, ut Napeæ: Sunt quæ Dryades & Hamadryades nuncupantur, sylvarum præsides. Quæ stagnorum habitæ sunt Deæ λιμνιάδες dicuntur vel λιμναῖαι. Theocritus Idyll. 5. λιμνάδας appellat. Hinc & Limniace nymphæ nomen ab Ovidio confictum. 5. Metamorph. At quæ fontibus præerant, κρηναῖαι, sive κρηνίδες vocabantur: quæ puteis, φρεαλαῖαι. φρέαρ, *puteus*. Nam crediderunt Antiqui, si quem fontem, vel utilem aquam excavantes reperissent, illud esse harum Nympharum munus, pro quo sacrificia ipsis offerre consueverunt. Oceani filias dixere, quod, ut saniores docent philosophi, ex Oceano per venas subterraneas oriantur fontes; ex fontibus in alveum reductis fluvii. Quemadmodum verò ter mille Oceani & Tethyos esse filias dixit Hesiodus: ita totidem filios utrique fluviorum præsides extare ait, quorum nomina recensere operosum foret homini, sed norunt singuli, qui flumina illa accolunt, vel circumhabitant. Distinguit poëta fontium & aliarum aquarum nymphas, à fluviorum Diis: hos masculino genere effert: illas fæmineo. quod diverso fit respectu pro diversis aquarum partibus, & affectionibus, ut dictum.

364. Ταινίσφυροι.] Aptum nymphis epitheton, quod pedum malleolos longè extendunt, veloces, quasi μακρόσφυροι. à ταινύω, pro τείνω, *extendo*, & σφυρὸν, *pedis malleolus*, quod pro toto

toto pede accipitur ſynecdochicῶς. Ὠκεανῶιο.] Quæ & ὠκεανίνιδες, Oceani filiæ.

365. Πολυαστρίης.] Ἐπὶ πολλὰ μέρη τῆ γῆς διεσπαρμένα. Nullus enim ferè terrarum tractus eſt, ubi ſparſim non inveniantur ſtagna aut fontes. Βένθεα.] Τὰ βάθη.

366. Παῦλη.] Παυόμενοι. Ὁμῶς.] Ὁμοῦ. Ἐφίπτυσι.] Καθικνοῦσι. Θείων.] Æol. ϑεῶν, & hoc pro ϑεᾶς. Ex una enim omnes matre natæ Tethye.

367. Τόσσοι.] Τόσοι. Καναχηδά.] Μετὰ κλόνου πολλοῦ. καναχέω, reſono, ſtrepitum edo.

368. Υἱέες.] Υἱοί. Τοὺς.] Οὕς.

369. Τῶν.] Ὧν. Ὄνομα.] Ὀνόματα. Singulare pro plurali. Ἐνίαυσιν.] Εἰκεῖν, ab ἐνίαυτος τὸ λέγω.

370. Οἵ κεν.] Legitur etiam, ὅσοι. Πεφνημένοι.] Πεφονευμένοι.

371. Θεία δ', &c.] Solis, Lunæ, & Auroræ nativitatem recenſet Heſiodus, quorum mater Thia, pater Hyperion fuiſſe traditur. Homerus tamen Euryphaëſſam Solis matrem facit in hymno ejus. Judæi idololatræ Solem venerati ſunt ſub idolo Molochi: ſub ignis forma Perſæ, qui propterea dicti ἡλιολάτραι: ſub oculi effigie & ſceptro Ægyptii, teſte Macrobio: alii aliis ſub modis formiſque. Quinimo Athenienſes Anaxagoram impietatis accuſarunt, nec non exitio damnarunt, quod Solem, quem pro Deo colebant, μύδρον διάπυρον vocaſſet, hoc eſt, *maſſam candentem* ſive *ignitam*. Non tamen ſine cauſſa hæ fabulæ à poëtis confictæ. Thiam Solis, & Lunæ matrem eſſe tradit Heſiodus, quòd omnia bona, in quibus hæc eminent, à divina procedant natura & bonitate. Nam Θεία, *divinam* ſignificat. Hac enim bonitate ſua impulſus Deus Solem & Lunam condidit quarta die ad diſtinctionem faciendam inter diem & noctem, ut *ſint in ſigna cum tempeſtatibus, tum diebus & annis*, ut legere eſt Geneſ. cap. 1. verſ. 14. Auroram Thiæ quoque & Hyperionis filiam eſſe docet. Nimirum ex eodem bonitatis divinæ fonte procedit Aurora, qua Sol & Luna. Quid enim habemus, quod à Deo non ſit? Solis autem ſoror eſt dicta Luna, quòd eodem tempore cum ſole nata, hoc eſt, creata ſit: vel quod lumen ſuum à Sole mutuetur, ut dictum eſt, & unà cum Sole appareat. Eſt enim Aurora nihil aliud, quam lux præcedens Solem, ab eoque promanans, quæ Solem citò oriturum nunciat mortalibus. Unde & portari Solis vehiculo di-

citur, lucemque præbere Diis hominibuſque. Pro Dea habita fuit, in quam & hymnus extat Onomacriti. Pater horum omnium Hyperion dicitur, quod ad hiſtoriam refert Diodorus, qui ſcribit Hyperiona Solis, Lunæ, & cæterorum aſtrorum motus horaſque ſumma cura obſervaſſe, & à ſe percepta, cæteris quoque popularibus noſcenda prodidiſſe: ideoque horum parentem dictum fuiſſe, velut ipſorum naturæ contemplatorem. Erat autem Hyperion, ut idem tradit, Saturni frater, Cæli, vel ut alii, Titanis filius. Unde & Sol ipſe ſæpius Titan à poëtis vocatur. Ita & Hyperion, qui pater Solis eſſe dicitur, non raro pro ipſo Sole accipitur. Cicero in prognoſt. *Vt cum Luna means Hyperionis officit orbi.* Alias Hyperionides etiam cognominatus, quanquam minus frequenter, ut notat Giraldus. Apud Homerum ſæpe Solis adjectum eſt, ut Odyſſ. 1. ὑπερείονος ἠελίοιο. Sic autem dicitur Sol teſte Euſtathio, ὅτι τὸ ὑπὲρ ἡμᾶς εἶναι, καὶ περιπολεῖν τὸν κόσμον, *quod ſupra nos ſeſe moveat, mundumque luſtret univerſum.* Epitheton Solis pro parente ejus obtruſere poëtæ. Quid quod ἥλιον nonnulli dictum volunt ex Hebræo עלי, aut Arabico עאלי, *ſuprà*, unde Ionica dialecto ἤλι, & cum aſpiratione ἥλιος, ut idem ſit, quod ὑπερείων, *ſupra nos gradiens.* Ita ſentit doctiſſimus Hoelzlinus in notis ſuis ad Apollonium. Θείαν.] Zetzes ſuo more ineptiens *Thiæ* nomen deducit à θέω, *curro*, cum divinam ſonet. vide ſupra. Ἠέλιον.] Ἥλιον. Μίγαν] Vide quæ in principio hujus libri dicta. Λαμπρόν τε Σελήνην.] Splendorem ſeu lucem à Sole mutuatur. Unde Solis filiam dixit Euripides. Non quod per ſe omni luce careat Luna, ſed ea tam debilis eſt, ut vix noſtros ad viſus pertingat.

372. Πάντεσσι.] Πᾶσι. Ἐπιχθονίοισι.] Ἐπιχθονίοις, ἤγουν, ἀνθρώποις. Φαεινήν.] Λάμπει.

373. Τοί.] Οἱ. Ἔχει.] Καθέχει.

374. Ὑποδυσθεῖσα.] Συνελθοῦσα. ὑποδύνω, *concumbo*, quod verbum à lexicographis omiſſum.

375. Κρείῳ δ', &c.] Dicitur hoc loco Eurybiam peperiſſe Creio Cæli & Terræ filio, Aſtræum, Pallanta, & Perſen, qui poſtremus ſcientia cæteros præcellebat. Corrigendus hic obiter locus, quod & ab aliis monitum: Κρειῷ δ' Εὐρυβίη. Nam Creus nomen viri eſt, poniturque in catalogo filiorum Cæli & Terræ. ut videre eſt ſupra verſ. 134. Eurybiæ autem nymphæ mentio fit verſ. 239. quæ Ponti & Terræ filia fuiſſe traditur, ἀδά-

ἀδάμαντος καὶ σιδηρᾶ ψυχὴν ἔχειν, ut ibidem dicitur. Per Κρεῖον intelligi putat Scholiaſtes elementorum ſive rerum naturalium poſt chaos diſcretionem divina potentia factam, quæ cum maxima ſit latiſſimeque pateat, Εὐρυβίης nomine deſignatur. Supra, Ponti & Terræ filia appellatur, qua voce maris latitudo & vis immenſa ſignificatur, cum non tantum cæli & aſtra, ſed & terra & maria eadem illa Dei virtute creata ſint. Aſtræi verò nomine Aſtrorum generationem ſignificat poëta, τὴν γένεσιν τῶν ἄστρων, inquit Zetzes. Ferunt Aſtræum hunc cum Aurora concubuiſſe, ac ex ea genuiſſe Aſtræam virginem; nec non ventos omnes, quos, cum fratres adverſus Jovem bella moviſſent, armavit & inſuper emiſit, de quibus in ſequentibus agit poëta. Πάλλαντος autem nomine motus aſtrorum denotatur. nam πάλλειν *vibrare* eſt. Aſtra enim, ut & reliqua corpora cæleſtia perpetuò moventur: cum terra ſtet immota. Perſen quoque genuit Eurybia, quo ſignificatur aſtrorum ἀμφιπερίωσις ſive tranſvectio ab oriente in occidentem. Et quia aſtrorum ſcientia cæteris præcellit propter ſubjecti præſtantiam, certitudinem & dignitatem, hinc Perſes dicitur præcellere omnes peritia, quoniam ad motus aſtrorum cognoſcendos multa opus ſit experientia. Eurybie igitur fuerit divina omnipotentia: Κρεῖος, ipſe Deus rerum omnium conditor & ordinator, quem νοῦν appellat Anaxagoras διακοσμοῦντα τὸ πᾶν, ἀπὸ τοῦ κρείειν, τὸ ἄρχειν, *moderor*, *impero*. Κρείω.] Lege Κρείῳ. Εὐρυβίη.] Vera lectio eſt Εὐρυβίη. Magna quædam vis intelligitur lateque diffuſa. Τίκτει.] Legitur etiam, τίκτει δὲ φιλότητι.

376. Ἀστραῖον.] Nomen viri, ἀπὸ τοῦ ἄστρου. Fuit & unus Gigantum, qui contra Deos arma ſumpſit, de quo poëtæ. hinc & μέγαν vocat. Πάλλαντα.] Πάλλας, αντος, nomen herois, ἀπὸ τοῦ πάλλω, *vibro*, *agito*. Δῖα θεάων.] Pro θεῶν. δῖα vim ſuperlativi habet.

377. Πέρσῃ.] Πέρσης, nomen viri, ἀπὸ τοῦ πέρθω, *expugno*, *vaſto*. Ὅς ῥ' ἠδὴ πᾶσι.] Legitur & ὃς πάσαισι, vel πάσῃσι. Μήτιδι πάντα.] ὑπερβάλλει. Ἰδμοσύνῃσιν.] Ἰδμοσύναις, id eſt, ταῖς ἐμπειρίαις.

378. Ἀστραίῳ δ'.] Ventorum origo, quos Aſtræo peperiſſe dicitur Aurora. Etiam ventos pro Diis coluiſſe Veteres ex Orpheo liquet, qui hymnum iis adolet cum ſuffitu thuris. Sic Græci, cum Perſæ deſcenderent in Græciam, ventis aram in Thyia poſuerunt ad arcendam & expiandam Deorum iram. Idem de Athenienſibus, Pamphyliis, Calabris, Thuriis; & aliis

gentibus legitur, qui templa ſtatuerunt ventis, & ſacra eis fecerunt, quod & Euſebius refert ex eorum Theologia in præparatione Euangelica. Æneas etiam apud Maronem, *Zephyris felicibus albam pecudem immolavit*: inter Romanos Circio vota fecit Auguſtus, ne Galliam infeſtaret. Quatuor autem ventos nominat poëta, Argeſten, quo Eurum ſignificari vult Scholiaſtes, Zephyrum, Borean, & Notum. Alii tres tantum ab Heſiodo poſitos ajunt. nam Argeſten epitheton Zephyri eſſe volunt. Hos Aſtræo & Aurora natos fabulatur vates noſter, quod ex aſtrorum obſervatione eorum flatus præcognoſcuntur ab iis, qui rerum illarum periti ſunt: vel quod ſecundum diverſos aliorum aſtrorum ortus & occaſus, nec non è diverſis mundi partibus venti ſpirant, ut docet Ariſtoteles lib. 2. Meteorolog. Hinc auctor noſter in Oper.

Εὐτ' ἂν Πληϊάδες σθένος ὠρίωνος ἀέλμου
Φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἠερόεντα πόντον,
Δὴ τότε παντοίων ἀνέμων ἰάχουσιν ἀῆται,
Καὶ τότε μηκέτι νῆας ἐπ' οἰνοπὶ πόντῳ.

Quando Pleiades robur validum Orionis
Fugientes occiderint in obſcurum pontum,
Tunc certe variorum ventorum ſtridunt flamina,
Neque amplius tunc naves habe in nigro ponto.

Nam Orion ortu ſuo tempeſtates concitat. Unde *nimboſum* appellat Virgilius. Et idem 1. Georgicωn:

Præterea tam ſunt Arcturi ſidera nobis,
Hædorumque dies ſervandi, & lucidus anguis,
Quam quibus in patriam ventoſa per æquora vectis
Pontus & Auſtriferi fauces tentantur Abydi.

Unde quam neceſſaria ſit non ſolum agricolis, ſed & nautis aſtrorum cognitio, vel hinc liquet, prudenterque fabulati ſunt poëtæ ex Aſtræo & Aurora natos eſſe ventos, cum eorum ratio ferè ex Aſtrologia & certis anni tempeſtatibus dependeat. Fuit autem Aſtræus Titanum unus, qui contra Deos arma ſumpſerunt. Quò reſpiciens Neptunus, ita Æolios fratres increpat apud Maronem: *Tantane vos generis tenuit fiducia veſtri.* Nec ſine cauſſa ſubdit poëta Aſtræum quoque ex Aurora ſuſcepiſſe Luciferum & aſtra. Per Luciferum intelligitur ſtella, vel genius ſtellæ illius præſes, quem pro Deo coluerunt Gentes. unde Φωσφόρια feſtum à Plutarcho memoratum, & Phoſphori fanum apud Gaditanos fuit. Veneris ſtellam dixere Veteres, quod

quod modicè calefaciat & humectet. Utrumque ad generationem requiritur. Aſtræo natus fingitur, quod ab aſtrorum conditore Deo ſtellarum acceperit naturam, hoc eſt, igneam. Auroræ item filius dictus, quod cum ea, & quaſi ex ea naſci videtur. *Ben Scachar* ab Eſaia vocatur cap. 14. verſ. 12. hoc eſt, *filius aurorae* ſive *diluculi*. Sic Balſaſarem appellat Propheta Babyloniorum regem, qui cum ſupra alios reges, ut Lucifer inter aſtra emineret, & eluceſceret, juſto Dei judicio, imperium omne, majeſtatem, & claritatem ſuam repente amiſit. Hallucinantur interpretes nonnulli, meritoque à magno Theologo carpuntur, qui de caſu Diaboli eo in loco agi putant, & Luciferi nomine Dæmoniorum principem intelligi volunt. Nec Lucifer tantum Aſtræi & Auroræ filius, ſed & reliqua aſtra, tam ſtellæ fixæ, quam errantes, quarum nonnullæ heliacè, hoc eſt, *matutino ortu emergunt*. Ἄνεμους.] Hic ventos cardinales recenſet poëta quatuor, vel ut alii, tres, Orpheum hac in parte ſecutus. qui tres tantum nominat. Καρτερόθυμους.] Ita eos vocat ob vires.

379. Ἀργέστεω.] Alii diſtinguunt hunc ventum à Zephyro: alii epitheton eſſe dicunt Zephyri. Heſychius Ἀργέστεο πνέοντος exponit, ταχέος. Salmaſius ad Solinum nihil impedire putat, quo minus intelligatur *albus Notus*, quomodo & eum vocat Horatius lib. 1. Od. 7. Ζέφυρον.] Zephyrus, quaſi Ζωοφόρος, quod *vitam afferat plantis & floribus*. unde *maritus Florae* dicitur à poëtis. Subſolano adverſus flat ab occidente. Βορέαν.] Ab axe ſpirat Septentrionali, ſermeque ſudum invenit cælum, unde & αἰθρηγενέτης Homero. Αἰψηροκέλευθον.] Sic vocat Borean, quod rapidus ſit ventus, viamque ſuam celeriter conficiat. αἰψηρὸς enim *velox*, & κέλευθος, *via*. H. Stephanus λαιψηροκέλευθον legit, à λαιψηρὸς, quod Heſychio idem eſt, quod αἰψηρὸς, præfixo λ.

380. Νότον.] Ventus eſt à meridie flans, & pluvius, ἀπὸ τοῦ νοτίδος, hoc eſt, ab *humore* ſic dictus. Θεῷ ἠοῖ.] Aſtræo Aurora.

381. Ἑωσφόρον.] Dicitur Ἑωσφόρος, *Lucifer* Latinis, quod *lucem ferat*. cum veſperi emergit, *Veſperugo*, vel *Heſperus* appellatur. Eadem eſt ſtella, ſed mane cum Solem antecedit, ei albus tribuitur equus: veſperi cum eundem ſubſequitur, furvus. Sic dicitur ὅτε τὸ φέρειν τὴν ἠῶ. Nam ut Aurora Solem afferre dicitur: ſic & Lucifer Auroram, unde filius ejus eſſe

fingitur. Ἠελέκτρεια.] Sic vocatur Aurora, quod mane naſcitur, ab ἦρι, *manè*, & γίνομαι, *naſcor*. Clariſſ. Hoelzlinus, ſic dictam putat, ab ἠὴρ ſignificante *caliginem*, quaſi *caliginis filiam*, quod è nocturnis tenebris velut naſci videatur.

382. Λαμπετώντα.] Pro λαμπετῶντα poëticè, inſerto ο ante ω. Τά τ' ἠρινὸς ἐτεφάνωσ'.] Structura inſolens. τὰ pro τοῖς, & hoc pro οἷς, Ionicè. Sic & Homerus Iliad. 6.

Ἐν ᾗ τὰ πίρσια πάντα, τάτ' ἠρινὸς ἐτεφάνωσ'.

Nec profæ ſcriptoribus inuſitatum: στεφανοῦν τὰ ἀριστεῖα, dixit Philoſtratus, pro, *ornari præmiis*, quæ merentur οἱ ἀριστεύσαντες.

383. Στὺξ δέ.] Stygis & Pallantis ſobolem enarrat poëta, Zelum, Victoriam, Robur & Vim. Nam Pallas aſtrorum motus deſignat, Styx aquam, quæ duo ſi conjungantur ac in unum miſceantur, ſingulares in animis hominum excitant virtutes. hinc zelus, robur, vis, quæque per ea acquiritur in bello, victoria. Per zelum intelligit æmulationem ſive ſtudium illud ac deſiderium, quo animus excitatur ad honeſtiſſimum quodque facinus ſuſcipiendum, à ζέω, *ferveo*. Talis fuit ardor ille, quo excitatus Themiſtocles dicebat: οὐκ ἐᾷ με καθεύδειν ὁ Μιλτιάδου τρόπαιον, *non dormire me ſinit Miltiadis tropheum*. Et Niſus apud Virgilium lib. 9.

——— *Diine hunc ardorem mentibus addunt*
Euryale? an ſua cuique Deus fit dira cupido?
Aut pugnam, aut aliquid jamdudum invadere magnum
Mens agitat mihi, nec placida contenta quiete eſt.

Robur & Vim, cum in bello plurimum poſſint, in Deos quoque transformarunt gentium poëtæ, nec tantum Jovis, ſed & Martis comites eſſe finxerunt. Nec minus Victoria ut Dea culta, quam Stygis & Pallantis filiam ſtatuit Heſiodus: alii Acherontis, aut Terræ filiam dixere. Scribit Phurnutus Victoriam πάρεδρον Minervæ datam, quæ & in bello adverſus Gigantes opem tulit. Nec ſine cauſſa id fictum. Nam ut Euripides ait in Phæniſſis: Τὸ νικᾶν ἐστι πᾶν εὐβουλία. *Conſilia recta proferunt victoriam.* Sunt qui tradant parvulam adhuc Minervam ab Jove nutriendam traditam Pallanti Lycaonis filio, qui eam cum filio educavit: filiam adultam Minerva in Deorum numerum rettulit, & Νίκλω, id eſt, Victoriam appellavit: ſe verò ab educatore Pallada dici voluit, ut Dionyſius ſcribit primo hiſtoriar. libro. Colebatur Victoria à Veteribus pingebaturque, ut in antiquis

num-

nummis & marmoribus videre eſt, alata, volans, coronam vel palmam proferens, nonnunquam & laurum. Sic eam carmine ſuo deſcribit Prudentius Gentium ſtultitiam irridens:

Vincendi quæris dominam? ſua dextera cuique eſt,
Et Deus omnipotens, non pexo crine virago,
Non nudo ſuſpenſa pede, ſtrophioque recincta,
Nec tumidas fluitante ſinu veſtita papillas.

Hæc autem Diva illi parti prodeſt, cui Jupiter faverit, bellorum omnium ſummus præſes ac moderator, ſine cujus præſidio & ductu vana ſunt omnia. Dicitur Styx Oceani filia, quoniam omnia flumina & fontes ab Oceano originem ducunt, & ad eum recurrunt, ut ſupra oſtenſum. Pallanti nupſit Cræi & Eurybiæ filio, ob aſtrorum & corporum cæleſtium motus, à quo cælitus hæc dona proficiſcuntur, & ad nos dimanant. Nam Cræi & Eurybiæ nominibus divina intelligitur vis & imperium in omnes creaturas. Hinc & Jovi ſemper adeſſe dicuntur hæc numina, neque ſeparatas ab eo habere ſedes: imo nullam eſſe viam qua non illis præeat Deus: Ὁ γὰρ ἐφάνιος χῶρος, inquit Scholiaſtes, οὐκ ἄμοιρός ἐστι τούτων, ἀλλ' ἄνωθεν ἡμῖν ἐπιπέμπει τὸ κράτος, ἡ ἡ νίκη, ἡ ἡ θεοπέσιος συμμαχία. Deinde nec certas & fixas cæli partes habent, quia ab omnibus coluntur, & apud omnes inveniuntur. unde & *Dii communes* appellantur, poſſuntque, ſi Jovi viſum, utrique in bello parti favere.

384. Καλλίφυλον.] Ex parte totam formoſam innuit. Μεγάροισι.] Pro μεγάροις. τὸ μέγαρον, *domus*, propriè *ampla*, à μεγαίρω, quod magnis invideri ſoleat.

385. Βίλω.] Βίαν. Ἀειδείκελα.] Λαμπρόπλα. Dicitur ἀειδείκελος, ὁ ἄγαν δεδειγμένος, *qui multum oſtenditur, inclytus.*

386. Τῶν.] Pro ὧν. Ἀπάνθεν.] Χωρὶς. Ἔδρη.] Ἕδος.

387. Ὅππη.] Pro ὅπη metri gratia. Ἠγαθοσύνη.] Περιγεῖται. Nihil proſunt zelus, robur, vis, & ejuſmodi dona in bello, niſi exercitui præeat Deus. Quod & regius pſaltes non ſemel indicat in Canticis ſuis.

388. Ζηνὶ.] Διΐ. Βαρυκτύπῳ.] Τῷ βαρέως τυπτοῦντι, ἄγοντι, βροντῶντι. Ἑδρηφόων.] Pro Ἑδρεώων, per epenthefin poëticam φ, ab ἑδρεάομαι, τὸ καθίζω. Sedere apud Jovem dicuntur, qui ipſi ſunt intimi quaſique domeſtici.

389. Ὡς γὰρ ἐθέλουσι.] Nunc porro narrat Heſiodus, quomodo in pugna Jovis, cæterorumque Deorum adverſus Gigan-

tes

tes seu Titanes se gesserit Styx, nempe ipsam sibi & liberis suis prudenter consuluisse, quod ante omnes promptam Jovi adversus Titanas opem tulerit. Qua de caussa Jupiter quoque hanc illi nobilitatem & dignitatem concessit, ut sanctissimum jusjurandum per Stygem Dii haberent. Quod & Homerus testatur lib. 5. Odyss.

Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ εὐρυὸς οὐρανὸς ὑπέρθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
Ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.
Hoc sciat & tellus & vasti regia cæli,
Quæque Stygis de fonte fluit venerabilis unda,
Quæ juramentum est superis numenque beatis.

Et Virgil. 6. Æneid. —— *Stygiamque paludem,*
Dii cujus jurare timent & fallere Numen.

Alii tamen honorem illum Stygi datum volunt, quod conjurantium Deorum adversus Jovem, cum illum vincire voluerunt, insidias patefecerit, ut sensit Isaacius. Porro orationem describit poëta, qua usus est Jupiter, cum ad se vocasset Deos, quæ partim est ἐλεγκτική, partim προτρεπτική. Tantum scilicet abesse ait, ut honorem alicui Deorum sit adempturus, qui in hoc, quod instabat, Titanico certamine, pro ipso fortiter pugnaret, ut multo majorem gloriam sit reportaturus: quinimo siquis forte Saturno regnante vixisset inglorius, nulloque habitus fuisset loco, eum summo fore in honore inter Deos immortales. Jupiter hic βραβευτὴν sive munerarium agit, qui non tantum, ut bonus agonotheta certamen proponit suis, sed & præmia strenuè pugnantibus, velut Deorum rector decernit. Qui Physicè hanc fabulam interpretantur, per Titanomachiam intelligunt elementorum inter se discordiam, sive litem, quam Deus naturæ auctor diremit, segregando ea, & singulis locum suum & decus assignando. Prima autem ad Jovem venit Styx, quo nomine aqua intelligitur ob vetustatem ejus & celebritatem, quia primum separatæ sunt aquæ, quæque initio universam obtegebant terram, in alveum reductæ coiere: pars in aërem subvecta ad superos contendit, ex qua nubes constant. Scholiastes: Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ, ὅτι πρώτον ἐχωρίσθη τὸ ὕδωρ τῆς γῆς ἐπικαλύπτον, (sic legendum, non ἐπικάλυμμα) καὶ πρὸς τὸν ἀέρα ἀνέβραμεν. ἐπὶ τοῦτο γὰρ κεῖται τὸ ὕδωρ. Sunt qui non incommodè moralem ex hac fabula doctrinam eliciunt. Cum enim Styx divinum consecuta sit honorem, eo quod Jovi adver-

adverſus Titanas fuerit auxilio, vel quia Jovi inſidias indicaſſet, eo ſignificant antiqui, principes, præſertim rectè gubernantes à ſingulis nationibus eſſe pro viribus in imperio retinendos; tum etiam principes ipſos munificos eſſe oportere erga illos, qui ſceleratorum proditiones & inſidias patefaciunt, qua re nihil poteſt eſſe ſanctius, neque ad ſervandas civitates accommodatius. Tzetzes & aliam ſuggerit doctrinam, nempe hanc: qui triſtis eſt ob delicta ſua, & Stygiam metuit paludem, ſive, pœnas infernales, is bellum inferre debet Titanibus, id eſt, pravis affectibus ſuis, eoſque Deo, & rectæ rationi ſubjicere, quo certamine feliciter peracto ab excellentiſſimo Deo honorem conſequitur, & vitæ immortalitatem. Ὡς.] Οὕτως. Ἀφθίτῳ.] Ἀφθαρτῷ, ex α privante & φθίω vel φθίνω, *corrumpo*. Ita vocatur Styx, ob perennem ejus fluxum, & incorruptibilitatem. Ὠκεανίνη.] Patronymicum. Tryphon paronyma vocat, quod maſculina non habeant ab eo deducta.

390. Ὀλύμπιος.] Ὁ Ζεύς. Ἀστεροπητής.] Ἀστραπαῖος.

391. Ἐγείλετο.] Geminatur conſonans ob metrum.

392. Μιζὲ εἰο.] Σεῦ αὐτοῦ.

393. Ἀπορραίσῃν.] Sic legendum, non ἀπορήσῃν, præeunte Heſychio. ἀπορραίω, *deſtruo*: hic, *vi ſpolio*, vel ſimpliciter *adimo*. Γερέων.] Id eſt, τιμῶν.

394. Ἐξίμεν.] Inf. Ion. pro ἔξειν. Τοπάρος.] Τὸ παρέτερον.

395. Ὑπὸ Κρόνου.] Ἐπὶ Κρόνου, *Saturni tempore*, vel *Saturno regnante*. Ἀγέρας.] Ἀπὸ γερῶν. τὸ γέρας, *præmium, munus*.

396. Ἐπιβησόμεν.] Inf. Ion. pro ἐπιβήσειν. quaſi aſcenſurum eſt, id eſt conſecuturum. Ἧ ἥμις ἐσί.] Ὡς δικαιόν ἐσι.

398. Μήδεα.] Τὰ βουλεύματα. Πόντου.] Nimirum Jovis, vel Oceani.

399. Τὸν δι.] Pro τοῦτον ὃ, Styga. Τίμησε.] Pro ἐτίμησε. Πρέσβα.] Id eſt, ἐξαίρετα. πρέσβος, *excellens*.

400. Ἔθηκε.] Ἐποίησε. Μίγαν ὅρκον.] Φοβερόν. Ἔμμεναι.] Εἶναι.

401. Ἐός.] Σφέτερος. Μιζοναίζας.] Id eſt, σπουδαίζας, à μεσσαίων. Poſtremam ſyllabam ας corripit Dorum more.

402. Αὖτως.] Ὁμοίως. Διαμπερές.] Διὰ τέλους. ex gemina præpoſ. & πέρας, *finis, terminus*. Ὑπέρη.] Ab ὑφίημι, *polliceor*.

403. Μίγα.] Μεγάλως. Κρατεῖν τῇ ἀνάσσῃν.] Ἐκ τῆς βασιλείας.

404. Φοίβη δ' αὖ.] Latonæ generationem recenſet poëta, quam

quam Cæi ac Phæbes filiam esse tradit. Idem & Ovidius testatur lib. 6. Metamorph.

Quoque modo audetis genitam Titanida Cæo
Latonam præferre mihi.

Fuit autem Cæus ille Gigas, Titani, vel ut supra dictum, Cæli & Terræ filius. De quo etiam Virgilius lib. Georg. 1. nec non Æneid. 4. ubi de Fama loquens inquit:

Illam Terra parens Cæo Enceladoque sororem
Progenuit.

Phæbe non hic Luna est Latonæ filia, sed mater, eoque nomine designatur divina mens sive bonitas, quæ pura est, & malitiæ omnis expers, corporum cælestium & sublunarium architectatrix, quibus universis suam bonitatem etsi dispari gradu largitur, neque quicquam est boni, quod non à divina illa bonitate cælitus proficiscitur. Unde φοίβη, à puritate & splendore nomen habet. Talis est natura divina, sicut & Solis, qui & inde dictus est φοῖβος, à puritate luminis. Consideratur ergo divina mens sive bonitas, ut mundi opifex: Latona quam genuit, materies universi est, quæ λητὼ sive Latoná διὰ τὴν λήθην dicta est, vel quoniam, antequam lux foret, omnia in tenebris delituerint: vel quia, ut Platonici volunt, rudis illa indigestaque moles innumeris latuit seculis, usque dum mundi ille architectus omnibus in ordinem reductis, singulis suum tribuit decus: unde & cum cæruleo peplo introducitur, quod invisibilis fuit illa materies & informis: sed grata demum, suaviſque extitit Diis hominibus, ubi singula in ordinem redacta suis formis enituere. Zetzes per Latonam intelligit omnium malorum oblivionem quæ filia est Cæi & Phæbes, hoc est, superni luminis, quia de cælo advenit, quæ cum plena sit spei & pulchritudinis, ab humanis calamitatibus nonnihil offuscatur, sed tandem divina ope adjuta eas superat, dissipatque adversa omnia. Atque ideo Latonam Apollinis matrem finxere Veteres, quod Musica, cujus auctor est Apollo, malorum omnium oblivionem inducat. Qua de causa blandam Diis & hominibus semper existere ait poëta. Qui per Latonam Terram intelligunt, cui Juno diu obstitit, ne Phæbus & Diana nascerentur, iis Juno est aër, qui humidus supra modum, graviſque existens erat impedimento, quo minus duo lumina viderentur ob densitatem, sed ubi vis Neptuni concessit, ut terra quæ sub aquis latebat, siccaretur, continuo peperit Latona. nam cessantibus nebu-

nebulis apparuerunt duo lumina Solis & Lunæ. Φοίβη.] Phœbe, à φοιβὸς, quod Hesychio καθαρὸς, λαμπρὸς. Unde & Phœbi, id est, Solis nomen. vide supra. Πολυήρατον.] Id est, πολυέρατον, ἢ πολλοῖς ἐρώμενον. Εὐνῇ.] Κοίτῃ, λέχει. quo nomine coitum designat metonymicè.

405. Κυσαμένη.] Κυσαμένη, id est, ἐν γαστρὶ ἴσχουσα. Ἤπειτα.] Pro ἔπειτα, per Diastolen poët.

406. Κυανόπεπλος.] Μελανόπεπλος.

408. Ἀγανώτατον.] Ἀγαθώτατον. fit ἀγανὸς ex α epitatico, & τὸ γάνος, *Letitia*. Ἐντὸς Ὀλύμπου.] Ἐν τῷ οὐρανῷ.

409. Γείνατο δ'.] Describit his versibus generationem Hecates, quam Asteriæ & Persei filiam esse tradit. Asterie autem Phœbes & Cæi filia, Latonæ soror fuit. Hæc si historicè consideretur, filia fuit Cæi Titanis filia, quæ post vitiatam Latonam à Jove dilecta est, à quo in aquilam verso compressa Herculem ei peperit: stupratam Jupiter Perseo tradidit, ex qua sola nata sit Hecate, quæ ideo μονογενὴς ab Hesiodo vocatur, quia unigeniti sine fratribus plus honoris assequuntur, ut ait Hesiodi interpres, & sint etiam ditiores. Physiologi per Asterien astrorum substantiam, motus & pulchritudinem, imo ipsam scientiam astrologicam, & ex ea futurorum prædictiones designari volunt, quæ ex corporum cælestium motu & trajectione percipiuntur. Hanc Perses Solis, & Persæ nymphæ filius uxorem duxisse traditur, postquam à Jove compressa esset. Perses autem Sol est, maritus & rex astrorum, ad cujus ortum & occasum oriuntur & occidunt stellæ. At cum stellaris etiam naturæ sit Luna, rectè omnino ab Asteria progeneratam eam fabulantur poëtæ, quam & Hecaten appellat Hesiodus. Quæ & ipsa nunc historicè, nunc physicè spectatur. Priori modo Persei regis filia fuit; quæ patre interempto Æëtæ patruo nupsit, atque Medeam illi peperit & Circen; fœmina animi planè virilis, & venationibus addictissima, quæ prima dicitur invenisse mortiferas, ac venenatas radices, fuitque veneficiorum peritissima, & earum rerum, quæ vim medendi haberent, ut tradit Apollonii Scholiastes in 3. Argonauticorum, ubi etiam sacrificia describit ritusque, quibus invocabatur Hecate. Posteriori modo φυσικῶς Hecate fuerit Luna, quæ & eadem cum Diana & Proserpina, sed diversa σχέσει. Nam in cælo Luna dicitur, in terris vel sylvis Diana; apud inferos Proserpina. Ita ut Hecate triplicis potestatis nomen sit. Unde *tergeminam* eam

VO-

vocat Virgilius in quarto Æneid. cum ob alias cauſſas, tum ob triplicem, quam non modo in cælo, ſed etiam in terra & aquis exerit poteſtatem, cujus officia & vires deſcribit Heſiodus. Honorata dicitur à Diis omnibus & hominibus, quod in Sole & Luna maximam vim decuſque poſuit univerſi conditor, ut & ipſe teſtatur Moſes cap. 1. Geneſ. verſ. 14. Veteres qui Jovem rerum omnium moderatorem faciunt, cum commoda omnia & incommoda ab eo proficiſci intelligerent, vim illam; quæ occultè per aſtra ad inferiora corpora agens deſcenderet, Hecaten Jovis & Aſteriæ filiam nuncuparunt: qui vero Solem omnia proſpicere, omniaque audire crediderunt, & omnibus moderari, illi Perſæ filiam Hecaten vim illam prædictam dixere. Perſes enim Solis filius eſt, vel Sol ipſe. Ita ut Hecates nomine τῷ εἱμαρμένῳ, vel τύχῃ, hoc eſt, fatum ſive fortunam videantur intellexiſſe, quo nomine & ipſa vocatur ab Onomacrito in hymnis. Unde & *triformis* dicta, ob tres quæ finguntur Parcæ. Quanta vero cultoribus ſuis bona conferat Hecate, in ſequentibus docet poëta. Nam primo divitias & honores largiri creditur ritè vocata. Unde & Proſerpina, quæ eadem cum Hecate, Plutonis, hoc eſt, Ditis uxor ſecundum fabulas eſſe fingitur, cui terra interior, quæ metallis, auro & argento diteſcit, conſecrata eſt. Quæ & ratio fuit, cur divites Hecatæ ſacrificarent, & ſingulis menſibus in triviis cænam collocarent, quam per noctem pauperes eo convenientes devorabant, Hecatenque ediſſe dicebant, cujus ritus meminit Ariſtophanes in Pluto. Idem Heſiodus in Dieb. eum magno cum lucro reverſurum affirmat, qui Deam hanc ritè coluerit, fauſtiſque diebus ad opus fuerit egreſſus. Ἀστερίην.] Ion. Ἀστερίαν, ab ἀστὴρ, *ſtella*. Εὐώνυμον.] Quaſi dicas, *boni nominis, celebrem*, eo quod è Titanibus orta eſſet; vel ob claritatem aſtrorum. Scholiaſtes quoque *lævam* exponit, quem conſule. Πέρσης.] Hic *Perſeus* ab aliis vocatur. Unde *Perſeis* dicta Hecate ab Ovidio lib. 7. Metamorph. & *Titania*, quod Titanum unus eſſet Perſa.

410. Ἠγάγετο.] Attic. pro ἤγαγε, *duxit*. Ἐς μέγα δῶμα.] Sic aulam vocat. Κικλῄσκῃς.] Pro ἵνα κληθείη, *ut vocaretur*, & reipſa eſſet. Ἄγχιθι] Γυναῖκα, ex α ſignificante ὁμοῦ, & κοίτη, *cubile*.

411. Ὑποκυσαμένη.] Paulo ante dixit, κυοσαμένη. Ἑκάτῳ.] Sic dicta putatur, vel ab ἑκατὸν, id eſt, *centum*, quod innumeras habere vires crederetur, *centenario* Græci ſæpè infinitum

nitum designant numerum : vel ab ἑκὰς, *longè*, quia in longè dissita operetur. Unde & ἑκάεργος dici possit, ut Apollo ἑκάεργος. Τῇ.] Ἤ. Περὶ πάντων.] Ὑπὲρ πάντας.

412. Πόρεν] Ἔπορεν, ἀπὸ τοῦ πορίω, τὸ παρέχω. Οἱ.] Αὐτῇ.

413. Μοῖραν ἔχῃ.] *Vt haberet partem*, hoc est, *potestatem*, τὴν ἐξουσίαν.

414. Ὑπ' ἠέρος.] *Sub cælo*, non, *à cælo*. De hominibus loquitur, qui & Hecaten divinis honoribus prosequuntur. Ἔμμορε.] Μέτοχος, per metathesin, à μείρω, *partior*, *sortior*.

415. Τιμωύνῃ.] A τίω, pro τιμῶ, *honoro*.

417. Ἔρδων.] Θύων. Ἱερὰ καλά.] Id est, *sacra eximia*, seu *prospera*. Uno verbo hoc Græci dicunt καλλιερεῖν. Καθὰ νόμος.] Modum ritusque placandi Hecaten describit Apollonius lib. 3. Argonaut. qui cum magici sint, & superstitionis pleni, hinc Lunam sive Hecaten invocare solent magi & venefici, ut videre est apud Theocritum in Pharm. Euripidem in Medea : Virgilium 4. Æneid. & aliis in locis. Ἱλάσκηται.] Ἐξιλεώσεται.

418. Κικλήσκῃ] Καλεῖ. Ἔπεται] Pro ἕπεται, Imperf. pro præsenti.

419. Ὧι.] Pro ᾧπερ. Ὑποδέξῃ.] Pro ὑποδέχῃ.

420. Ὄλβον.] Id est, πλοῦτον, εὐδαιμονίαν. Ὀπάζοι.] Παρέχοι ἄν. Δωσαμένη πάρεσιν.] Lunam respicit, cui mirandas virtutes tribuere Græci. Notat Scholiastes ideo Hecaten ab Hesiodo tantopere celebrari, quod, ut credit etiam Pausanias, summo in honore apud Bœotos fuerit. Ascra autem vicus Bœotiæ, ubi habitabat Hesiodus.

421. Ὅσσοι γὰ, &c.] Amplificat honores Hecatæ poëta præ cæteris Cæli Terræque filiis. Etenim tantos esse illos affirmat, ut qui singulis tributi sunt Diis, eorum omnium cumulus in Hecaten sit collatus, cui Jupiter in generali illa munerum distributione inter Deos facta, nihil ademptum voluerit, sed eodem loco esse jusserit, quem ab initio obtinuerat inter Titanes. De hac imperiorum distributione supra locutus est Hesiodus. Dii primores vocantur Titanes, quod Cæli Terræque sint filii, ex quibus Dii cæteri hominesque sint nati, ut testatur Homerus in hymno in Apollinem. Quin & Onomacritus in hymno in Titanes, omnium illos animalium fontem appellat, quæ ubique habitant : item ἡμίσειαν σπορὰς πάσης, ut ibidem loquitur. Nimirum physicè sic res appellantur humanæ. Cum enim tempus è cælo natum sit, & ex annuo solis cursu, resque in eo

agantur, & per id naſcantur, quæ generationi ſunt ſubjectæ, hinc Titanes eſſe apud inferos, & eoſdem patres hominum & Deorum finxere poëtæ. Quin & Sol *Titan* dictus, & Luna *Titanis*, nec non aſtra ipſa *Titania* à Marone appellantur, Æneid. 6. quæ cum ſupremum mundi locum occuparint, non mirum videri debet, ſi Hecaten, quæ Luna eſt, & unica, non minorem inter Titanas poteſtatem conſecuta ſit, ſed multo ampliorem ſublunaribus corporibus, cum vires ſuas extendat in elementa omnia ſibi ſubjecta. Unde Hecaten *cæloque Ereboque potentem* dixit Maro in ſexto Æneid. Tria elementa hic nominat Heſiodus, in quibus dominatur Luna, in cælo, terra & pelago. Nam etſi ſeptem ſint planetæ, maximè tamen Sol & Luna res humanas regere ac procurare creduntur, nec efficere tantum phyſica quadam ratione aëris mutationes, & temporum annorumque decurſus periodicos, ſed homines etiam divites vel pauperes: honoratos aut obſcuros, &c. Unde Solem & Lunam κοσμοκρήτορας, ſeu *dominos mundi* vocat Onomacritus. Chriſtiani utut hæc in rebus phyſicis nonnihil veritatis habere libenter concedant, tamen imperiorum tranſlationes, & ſingulorum hominum fortunas & ſtatus ex aſtris velle ſuſpendere, id vero ſuperſtitioſum ducunt, plenumque vanitatis. Hinc laudabiliter factum à Tiberio & Vitellio imperatoribus, qui Mathematicos omnes ex urbe ejecerunt. Sic vocabant eos, qui ex aſtris ſuum cuique eventum enunciabant, quod vetat Deus Eſaiæ cap. 47. & alibi. Γῆς τε καὶ Οὐρανοῦ.] Titanes intelligit.

422. Ἔλαχον.] Ἐκληρώσαντο, à λαγχάνω, *ſortior*, *ſortitò obtineo*. Αἶσαν.] *Sortem* ſive *poteſtatem*, ſupra μοῖραν dixit.

423. Μιν.] Αὐτὴν. Ἐβιήσατο.] *Per vim ademit*. propriè, *vim intulit*. Ἀπούρας.] Ἐξάρπαξιν, verbi ἁρπάζω, *privo*, *eripio*.

424. Μετὰ παλλιγοτῆτα.] Ἐν ταῖς παλλιγοτῆσι.

425. Ἔπλετο.] Ἀπὸ πέλομαι, τὸ εἰμί. Δασμός.] Id eſt, μεριασμός, Δάσομαι, à δάζομαι, *divido*, *partior*.

426. Μουνοχαίτις.] Ion. μουνοχαίτης. Sic vocatur Hecate, quod ſola è Perſeo & Aſterie nata ſit: vel quod unica ſit Luna. Ἔμμορε.] Μέτοχος.

427. Γέρας.] Pro γέρως, per antiptoſin.

428. Τίεται.] Id eſt, τιμᾷ, in notione activa.

429. Ὧι δ' ἐθέλῃ.] Perſequitur encomia Hecates, eamque in ſolennibus hominum cœtibus eminere dicit, nec non in bello, quibuſcunque propitia eſt, victoriam largiri: quinimo & regibus

gibus pro tribunali ſedentibus, & luctantibus in certamine viris præſto eſſe Divam. Itaque pacis bellique eam moderatricem ſtatuit Heſiodus, ob ſingularem in hæc inferiora, & hominum quoque mentes Lunæ vim & poteſtatem. Nam ut Solem pro rege habent Aſtrologi, ſic Lunam ut reginam aſtrorum colunt, quorum ſatellites & quaſi lictores ſunt cæteri planetæ. Hinc & Hecates numen in genituris hominum nocturnis maximum eſt apud Genethliacos, ut in diurnis aſtrum Solis. Et cum noctis dominatum obtinuerit Hecate, hinc & in foro prudentiam ſuggerere, & in bello certantibus robur & felicitatem præbere creditur, cum conſiliis clam ineundis aut inſidiis ſtruendis aptiſſima ſit nox. Unde & *κίφεγλω* eam Veteres dixere *ἀπὸ τὸ κίφεγειν*, ut in principio hujus libri diximus. Deinde quod reges naſcantur, quod judices recte judicent, ab aſtris, præſertim benevolis Lunæ aſpectibus deducunt Aſtronomi. Hinc verſipelles ſub Saturno, prudentes ſub Jove, eloquentes & furaces ſub Mercurio, ſub Veneris horoſcopo libidinoſos, & ſic alios ſub aliis planetis naſci credebant. Cui vanitati ut primum Babylonii, ſic poſt eos Græci addictiores fuere. ita ut mirum non ſit, ſi plus æquo iis tribuerit Heſiodus, qui cum inter Bœotos relligioſior videri vellet, Hecates numen etiam verſibus ſuis celebrare conſtituit, quo conciliaret ſibi Divam, gratioſumque ſe redderet indigenis civem. *Ὧι δ' ἐθέλῃ.*] *Πρὸς ὃν ἂν βούλῃ. Μεγάλως.*] *Μεγαλοπρεπῶς. Ὀνίνησι.*] *Ὠφελεῖ.*

430. *Ἀγορῇ.*] Pro *ἀγορᾷ. Μεθεπείθῃ.*] *Διαλάμπῃ. Ἢ ἐ κ'.*] *Ἢ ἐὰν.* Alii legunt *ἂν κ'*, ut referatur ad *λαοῖσι. Ἐθέλῃσι.*] Pro *ἐθέλῃ.*

431. *Φθισιώοφα.*] *Φθισιώορ* belli epitheton, quaſi *viros perdens*, ex *φθίω*, *perdo*, cujus *μ. φθίσω*, & *ἀνὴρ*, *vir. Θωρήσσονται.*] *Ὁπλίζονται. Θωρήσσω*, *pectus thorace munio*, à *θώρηξ*, quod Ionicum eſt, pro *θώραξ*, *lorica.*

432. *Ἀνέρες.*] Hoc eſt, *στρατιῶται*, *ἄνδρες.*

433. *Προφρονέως.*] *Προθύμως. Ὀπάσσῃ.*] *Ἵνα ὀπάσῃ. Κόδος.*] *Δόξαν. Ὀρέξαι.*] *Ἵνα ὀρέξῃ. Ὀρέγω*, *porrigo.*

434. *Ἐν δίκῃ.*] *Ἐν τῷ δικαστηρίῳ*, vel *ἐν τῷ δικάζειν. Καθίζει.*] Quod Hecatæ ſuæ tribuit Heſiodus, id de ſummo Numine effatur Regius Propheta Pſal. 82. cum ſtare Deum ait in cætu Elohim, id eſt, *regum* ſive *judicum.*

435. *Ἐσθλὴ*] *Εὐμενής. Ἀγῶνι.*] Pro *ἐν ἀγῶνι. Ἀθλεύουσιν.*] Id eſt, *Ἀγωνίσονται.*

 436. *Τοῖς.*]

436. Τοῖς.] Pro τύτοις. Παρθενίνῃ.] Alii legunt, τῆσι παρθένοισι.

437. Καρδίᾳ.] Κραδίᾳ. Ἄεθλον.] Βραβεῖον. Ἄεθλον, certamen: ἄεθλον, præmium certaminis.

438. Φέρῃ.] Sic de Hierone Syracuſano, Arceſilao, & aliis legere eſt apud Thebanum vatem. Τοκεῦσι.] Τοῖς γονεῦσι. Sicut enim laus parentum in filios redundat: ita viciſſim honor filiorum ad parentes pertinet. Syneſii dictum eſt: Τέκνοις αἰδέσιμον καύχημα παλαιὸς ἔπαινος. Et rurſus: Τέκνων δόξῃ, δόξα πατέρων.

439. Ἔθλῃ δ' &c.] Ἔπιμοιρή. Pergit in laudibus & beneficiis Hecatæ recenſendis poëta, quæ non tantum in foro & bello, aliiſve hominum cœtibus præſto eſt, ſed & equitibus & nautis, præſertim mare trajicientibus propitiam ſe exhibet, ſi modo ritè cum Neptuno colatur. Equitibus favere dicitur, dum nocte lucens viam ipſis oſtendit, qua incedendum eſt: & pabuli copiam largitur: tum navigantibus quoque commoda eſt, quia ingens ſit Lunæ vis & imperium in mare. Hinc qui Hecatæ & Neptuno ritè vota nuncupant, feliciter navigare ac diteſcere creduntur. Quin & venatoribus prædam offert copioſam, ſi ſacra ejus ex lege obſervent: ſin contra contempſerint, præda, quæ jam affulgebat certoque in manus ventura erat, ab irata Dea ipſis præripitur, inaneſque domum reverti coguntur. Diximus ſupra Hecaten, ſi hiſtoricè conſideretur, filiam fuiſſe Perſei regis, quæ præterquam aliis rebus, etiam venationi fuerit addictiſſima, & ſub Hecates nomine culta. At phyſicè ſpectata, eadem eſt, quæ Luna. Hæc in ſylvis Diana vocatur, venantibuſque præfecta legitur. Nec immerito. Lucis quippe beneficium eſt, quod uti Apollo, qui ſol eſt, die: ſic & Diana, quæ luna creditur, noctu oſtendat vias. Unde ἐνοδία à Græcis vocatur, hoc eſt, ut Feſtus interpretatur, *viarum Dea*. Peculiari verò jure per montes ſylvaſque iter facientibus utiliſſima eſt habita: unde *montium ſylvarumque potens* ab Horatio appellatur. Noctu enim ad Lunam egredi ſolent venatores, cum feræ è latibulis prodeunt, quæ ſolis adventu rurſus in luſtra ſe recipiunt. Quare Patarenſes, ut auctor eſt Pauſanias in Achaicis, eam Laphriam dixere, & venatricis habitu coluere: cujus victimæ erant apri, cervi, capreæ, luporum & cervorum catuli, venantium capturæ. Eidem præterea & canes ſacravit antiquitas, cum venatio præcipuè canibus peragitur.

tur. unde & κυνηγετική, ipsa ars venandi nomen accepit. Sed de his alibi dictum. Ἵππιοσι.] Pro ἱππίοις. Παρεσσίδρ.] Inf. Ion. pro ἐφεδρεύων. Dii astare iis dicuntur, quibus opem ferunt. Οἷς κ' ἐθέλῃσι] Pro οἷς ἂν ἐθέλῃ.

440. Γλαυκιῇ] Supp. θαλάσσῃ, à colore glauco seu cæruleo. Sic Homerus ὑγρὴν dixit pro *mari*, & τραφερὴν, pro *terra*, subauditis nominibus ὁδὸν, & γῆν. Δυσπέμφελον.] Maris epitheton, quod trajectu difficile sit, ex δὺς pro δυσχερῶς, & πέμπω, *mitto*. Ἐργάζονται] Γλαυκιῇ ἐργάζεσθαι dixit, ἀντὶ ἁλίῃ, poëtica phrasi.

441. Ἐνοσιγαίῳ.] Neptuni adjunctum. Ἐννοσιγαίῳ.] Ποσειδῶνι.

442. Ἄγρην.] Ion. pro ἄγραν, *venationem, capturam*, id est, *prædam venatu quæsitam*. Ὦπασε.] Παρέχει.

443. Ἀφείλετο.] Præsentis significationem habet, pro ἀφαιρεῖ, sicut & præcedens ὄπασε pro ὀπάζει.

444. Ἐθλὴ δ' ἐν σταθμοῖς.] Continuatio superiorum. In stabulis quoque vim suam exercere Hecaten asserit, cum Divæ illius beneficio suboleſcunt & multiplicantur pecora, nec solius quidem Hecates, sed unà operam navante Mercurio, cui & armentorum ex parte cura commissa est. Nec sine caussa Hecate, quæ Luna est, pecoribus fœcundandis conferre dicitur. Nam unanimis physicorum omnium consensus est, crescente Luna augeri omnia, decrescente eadem diminui ac langueſcere. Experimur id ipsum in cancris, conchyliis, ostreis, & similibus, quæ gliscente hoc astro, sicut mare ipsorum, intumeſcunt, & succi plena reperiuntur: decrescente eo, ad similitudinem elementi sui detumeſcunt, & minus succulenta existunt. Id Manilius etiam testatur lib. 2. Astrorum. Plinius cap. 32. & aliis in locis, item Gellius lib. 20. Noct. Atticar. cap. 8. Lucilii versus est:

Luna alit ostrea, & implet echinos, muribus fibras,
Et pecui addit.

Poëta noster distributione utens nullum animalium genus potestati Hecates subducit, cum fœcundare eam dicit boves, capras & oves, quorum trium nomine majora & minora pecora comprehendit. Nec sine caussa hæc affirmat. Multa enim ab Hecate, id est, Luna promanant, quibus aluntur & augeſcunt animantia; quibus item pubeſcunt & ubertatem suam assequuntur, quæ oriuntur è terra. Nec id negare possumus ma-

gnam Lunæ poteſtatem à Deo conceſſam fæcundandis plantis & pecoribus. At cum diverſæ ſint Lunæ vires, pro varia ætatis ſuæ ratione, (nam mox novam videmus & teneram, mox adultam, denique decreſcentem ac quaſi ſeneſcentem: nunc declinare Auſtrum verſus, nunc vergere ad Aquilonem, atque in illa modo eſſe quandam brumæ, modo ſolſtitii ſimilitudinem) hinc eſt, ut non tantum dicatur pecora fæcundare, ſed & pro arbitrio ſterilia reddere & pauciora. Etenim in plenilunio ob roris copiam humectandis rebus & fæcundandis natura ejus eſt accommodata: quare & parturientibus præeſſe fingitur: at rurſum deficiente & langueſcente ea, ut in aſpectibus quadratis, deficere etiam omnia & languere videmus, cumque ſecundum phyſicos ſine copia humorum non gignatur, jure eam peſtilentiæ auctorem eſſe dixit Callimachus. Hinc ut Deam placarent antiqui, boves illi immolare mos erat. Horatius verrem ei mactari ſolitum refert: alii candidam cervam: alii frugum primitias, non alia de cauſſa, quam propter variam Lunæ poteſtatem in pecora & fruges. Memoriæ proditum eſt de Oeneo Caledoniæ rege, quod cum in victimis huic Deæ offerendis fuiſſet negligentior, illa aprum Caledonium eximiæ magnitudinis excitarit ob indignationem, qui univerſum agrum Oenei infeſtaret, de quo Ovidius 8. Metam. Ad Mercurium quod attinet, non ſine cauſſa eum Hecatæ velut συνεργὸν aſſociat poëta. Fingunt enim Mercurium eodem, quo natus erat, die, boves Admeti regis paſcenti Apollini ſurripuiſſe, cumque iratus Deus in eum ſagittas jaculari pararet, pharetram ejus evacuaſſe, quo facinore ut paſtorum Deum coluerunt Mercurium, quem & greges ſervare & augere poſſe credebant, uti teſtis eſt Pauſanias in Corinthiacis, qui & ſtatuam Mercurii æneam fuiſſe ſcribit apud Lecheum ſedentem, & juxta eum arietem, quod præter reliquos curare, & opibus augere credatur paſtores, unde & νόμιος Græcè vocatus à νομεῦσι, id eſt, *paſcuo*, quaſi *Deus paſtoralis*, cui propterea & bucolicum carmen conſecratum à quibuſdam, ut teſtatur Donatus in commentariis, tanquam paſtorum ſoſpitatori. Idem & μηλοσόος ab Homero dictus, id eſt, *ovium cuſtos & ſervator*, in hymno Mercurii. Alii phyſicam hujus appellationis rationem afferunt, traduntque per Mercurium intellexiſſe Veteres, tam ſolis, quam lunæ poteſtatem, quæ Hecates nomine ſignatur, cujus hic μεγαλεῖα mirum in modum deprædicat Heſiodus.

siodus. Poëtæ noſtri verſus ita Latinè traduxit Mombricius poeta Italus, ubi de Hecate loquens inquit:

Quid quod Mercurio comes it, ſtabuliſque capellas,
Armentumque ferax, & oves augere putatur,
Ex modico multum, ex multo facit ille puſillum.

Σταθμοῖσι.] Σταθμοῖς. Σταθμὸς, *ſtabulum*, ἔπαυλις. Λητίδα.] Λείαν. Λητὶς, Ion. *præda*. Sic pecora vocat μεσόγυμνικὰς, quod a prædonibus abigi ſolent. Ἀΐξειν.] Αὐξάνῃ.

445. Βουκολίας.] Βουκόλιον propriè dicitur neutro genere: Heſiodus fæmineo expreſſit, forte ob metrum, quem ſecutus etiam eſt Apollonius Rhodius. At H. Stephanus ſic verſum hunc citat: βουκολίας τ' ἀγέλας, quaſi adjectivum eſſet fæminini generis, à βουκόλιος, *paſtorius*.

446. Εἰροπόκων.] Ab εἴρω, *necto*, & πόκος, *vellus*, quaſi vellera innexa habentium; vel à πέκω, *pecto*, velut pexa vel detonſa vellera habentium. Heſychius: Εἰροπόκοι, αἱ πεπεισμέναι κεφάλαια ἔχουσαι. Οἷον.] Περβάτων.

447. Βριθύ.] *Multiplicat, auctiora reddit*, propriè *robuſta* facit. Sic Latini *vim magnam* dicunt de magno numero. Καὶ.] Καὶ ἐν. Μείονα.] *Minora*, id eſt, *pauciora*. Θῆκεν.] Pro ἔθηκεν. Aoriſtus pro præſenti τίθησι, à τίθημι ſignificante ποιῶ.

448. Οὕτω τοι κοῦ.] Συμπέρασμα eorum, quæ de nativitate & laudibus Hecates tam fusè prodidit Heſiodus. Rectè μουνογενὴς eſſe dicitur, quod uti Sol, ita & unica ſit Luna, generationis omnis & corruptionis cum Sole effectrix & cauſſa. Unde & περσεφόνη ſub Proſerpinæ nomine appellata legitur. Μουνογενέιαν eandem vocat Apollonius in tertio Argonaut. Tandem poëta noſter quaſi colophonem imponens tot Hecates encomiis κουροτρόφον eam ſive juvenum nutricem à Jove factam aſſerit. Quod officium Soli & Lunæ ex æquo debetur, quos ideo rerum omnium naturalium generationi & incrementis præfecere priſci Sapientes. Unde & Apollo, qui Sol eſt, ſupra eodem nomine condecoratur, ob vim ejus cuncta vegetantem & alentem. Nec minus Luna juvenum nutrix eſt propter humoris abundantiam, qua præſertim jam plena res omnes humectat, alitque. Per calorem enim Solis, & humorem Lunæ, naſcentium perficitur generatio & accretio. Nec alia ratio eſt, cur laurus Apollini ſacra putaretur, quæ & κουροτρόφος vocatur à poëtis, quam quod ſemper ramis floreat, nec timeat anni injuriam, neque unquam ſenex appareat: quod & Hecates naturæ,

quatenus luna eſt, convenit, cujus ſimulacrum propterea laureum ramum tenebat, quo ſignificabant Veteres Lunam, ut lumen; ſic & calorem à Sole accipere, & utrumque ad hominum, aliarumque rerum generationes & incrementa plurimum conducere, ut ſenſit etiam Ptolemæus in Almageſto. *Μενοεικής.*] Δαΐφρων μενοεικίδαν appellat Apollonius Rhodius. *Ἐῶσι.*] Οὐσι.

449. *Γεράεσσι.*] Γέρασι.

450. *Μιν.*] Αὐτὴν. *Κυδοιδόφοι.*] Dictio Attica, ſi Polluci credimus. Pacem eo nomine inſignit Heſiodus in Ἔργοις, quæ juvenum altrix eſt, ut Bellona juvenum perditrix. *Οἱ μετ' ἐκείνῳ.*] Pro, τύτοις, ὅσοι μετ' αὐτὴν γενόμθοι.

451. *Ἴδοντο ὀφθαλμοῖσι.*] Pleonaſmus. *Φαέθοντ.*] Τὸ φῶς. *Πολυδερκέθοντ.*] Aurora πολυδερκὴς, quæ *multos vel multa intuetur.* quod & epitheton eſt Solis. Hinc Auroram pro ipſo ſole accipit Scholiaſtes.

452. *Τιμαί.*] Scil. εἰσί.

453. *Τοὶ δὲ σφ' αὖ.*] De Saturni, & Rheæ natalibus ſuprà actum: nunc ſobolem utriuſque recenſet poëta, Veſtam, Cererem, Junonem, filias: totidemque filios, Plutonem, Neptunum & Jovem, Deorum hominumque patrem. Per Rheam φυσικῶς intelligitur Terra univerſe ſpectata, quæ Veſtam, Cererem, & Junonem peperit, hoc eſt, varias terræ affectiones. Nam Veſtæ nomine terra ſignificatur, quatenus ignifera eſt. Ἑστία Græcis idem quod ἐσχάρα, *focus* ſive *ignis*. Unde Ovidius:

Nec tu aliud Veſtam, quam vivam intellige flammam.

Sed geminæ fuere Veſtæ, mater & filia. Cum pro terra ſumitur, matrem deſignant poëtæ: pro igne, filiam; quam virginem vocant, quod ignis nulla re polluitur, præſertim purior ille & cæleſtis. Cicero lib. 1. de natura Deorum: *Veſtæ nomen ſumptum eſt à Græcis. Ea eſt enim, quæ ab illis* Ἑστία *dicitur, viſque ejus ad aras & focos pertinet.* Ceres quoque Rheæ filia, quæ itidem terra eſt, ſed frugifera. Unde Δημήτηρ Græcis dicta, quaſi Γῆ μήτηρ. Terra enim fructus parit, eoſque uberibus ſuis alit, ut mater liberos. Sequitur Juno, quæ ejuſdem Rheæ gnata. Eo nomine ſignatur aër, & quidem inferior terræque proximus: unde & Jovis ſoror conjuxque fingitur, quatenus per Jovem ſignificatur cælum ſive aër ſuperior, qui terram cum inferiore aëre complectitur, ut maritus uxorem. Pro triplici igitur conſideratione terræ, tres peperiſſe filias dicitur Rhea.

Nam

Nam vel consideratur terra, ut focum continens universi, & sic Vesta erit: vel ut frugum omnium procreatrix, & sic Ceres dicetur; vel denique ut aërem viciniorem cum terra complectens, & sic Juno vocabitur, quæ tres sunt sorores, Saturni & Rheæ filiæ. Nam Rhea, quæ & Opis dicta, seminalem horum omnium profluxum significat, ἀπὸ τοῦ ῥέειν, *à fluendo*: vel potius ab ἔρα, trajectis litteris mysterii ergò, quæ vox *terram* denotat. Saturni nomine cælum designatur, inque cælo potissimum Sol, sine cujus vi & influxu nihil producit terra: hinc & maritus Rheæ Saturnus fingitur: vel eo notatur tempus, quia mutationibus elementorum tempus adest necessariò. Saturni & Rheæ filios quoque subdit Hesiodus, qui tres item fuere, Jupiter, Pluto, Neptunus. Historicam Saturni, triumque ejus liberorum expositionem supra dedimus. At physicè consideratus Pluto, nihil aliud fuerit, quam terra interior, quatenus metallifera est, & mortuorum receptrix, unde & inferorum Deus est creditus. Omnia enim è terra nascuntur & in terram recidunt. Græci Πλούτωνα vocarunt, à divitiis, quas largitur. *Ditem* Latini eadem de causa. Idem & Ἅιδης appellatur, ὡδὸς τὸ ἀιδὲς, quod *tenebricoso agat loco*, vel ab Hebræo adama, id est, *terra*. Subterranea enim loca habitare dicitur ab Hesiodo. Et cum omnibus moriendi incumbat necessitas, neque ab inferis cuiquam redire fas sit, hinc immite cor habere perhibetur Pluto, & Deorum omnium esse crudelissimus. Neptuni item mater Rhea, quo nomine designatur mare. Aquarum quippe receptaculum terra est, earumque quasi genitrix. E terra enim per sinus quosdam & cavernas promanare creditur aqua, non marina solum, sed & fluviatilis ac fontana. Saturni filius perhibetur Neptunus, quod post cæli & terræ creationem à Deo producta sit aqua: vel quia cum tempore fluere cæperint maria & flumina. Denique Jovem similiter Saturni & Rheæ filium constituit poëta. Sicut enim Cælum & Vesta sive Terra parentes finguntur Saturni & Rheæ, quod primum à Deo fuerint creata, & propterea antiquissimi Deorum habiti: ita & Jupiter, qui æther est, sive ignea regio, Saturno & Rhea natus dicitur, quia ordine naturæ, cæli & terræ creationem sequitur ignis elementaris productio. Ῥείη.] Pro Ῥεία, *Rhea*. Latinus interpres vertit, *facilè*, quasi Ionicè positum pro ῥεῖα, cum α breve non vertatur in η. Δμηθεῖσα.] Subacta. hinc virgo ἀδμὴς, quæ *nondum domita*, hoc

est, *virum passa est*. Tralatio à juvencis. Φαίδιμα.] Λαμπρά-πιδα.

454. Ἑστίλω.] Ion. Ἑστίαν. Ἑστία propriè *lar, focus*, ab ἵζω, *sedeo*, quod ad focum sedetur plurimum. Χρυσοκόθλον.] Junonis epitheton, de quo alibi dictum.

455. Ἴφθιμον.] Ἰσχυρόν. Ἄϊδλω.] Ἄιδλω. Ὑπὸ χθονί.] Unde χθόνιος ἥρως ab Euripide vocatus Pluto, ὑποχθόνιος ab Orpheo, in Hymnis.

456. Νηλεὶς ἦτορ.] Σκληρὰν καρδίαν. Ἐξέλυπον.] Μεγάλως πεπόνθα, id est, ἠχθόμην. vide supra.

458. Τῷ.] Pro ᾧ. Παλαμίζει.] Κινεῖται. Ad παλάμην referunt Etymologi, ut παλαμίζω, fit propriè, *manu moveo*.

459. Καὶ τοὺς μέν.] Crudelitatem Saturni describit poëta, qui liberos suos è Rhea susceptos devorasse dicitur. Qui ἱστορικῶς fabulam exponunt, Saturnum in Creta regnasse ajunt ea lege, ne sobolem masculam tolleret, cum ad Titanum fratrem ut natu maximum jure hæreditario regnum pertineret. Hinc filios devorasse, hoc est, necasse traditur, quod graviter ferens Opis sive Rhea ad Lyctum confugit Cretæ montem sive urbem, ibique in antro clam patre Jovem peperit, & Curetibus educandum dedit. Physiologi per Saturnum intelligunt Solem, qui ut generationis omnium rerum auctor est, ita & corruptionis. Alii tempus lignari putant, quod omnia consumit, & quasi deglutit. Hinc παιδοφάγος appellatus est, hoc est, *liberorum suorum devorator*. Omnia enim in tempore nascuntur, & à tempore rursus absumuntur. Augustinus in lib. 7. de civitate Dei, id ex eo fictum scribit, quod semina cooperiantur terra, atque ita eò redeant, unde venerunt. Nam & agricolationis numen Saturnus. At G. Vossius hoc ideo factum credit, quod Saturnus sit Sol, qui cum Deorum summus sit, & universi dominus, etiam summo eum honore sibi demereri studuerunt Gentes: at nihil excellentius homine, nihil homini carius quam liberi; hinc liberos suos immolasse Saturno. Quem sacrificandi ritum à vicinis Syriæ populis etiam hausere Israëlitæ, qui cum ad idololatriam essent propensissimi, liberos quoque suos Molocho offerre pro relligione habebant, persuasi forte exemplo, ut alibi diximus, Abrahami, filium suum, quem habebat unicum, Deo in holocaustum offerentis, ut legere est Genes. 22. cap. At Molochus ille Ammonitarum, Saturnus erat, temporis Deus, quod cùm omnia consumit, nulli conveniens-

venientius existimarunt liberos suos immolari posse, quam temporis præfecto. Poëta autem noster ideo Saturnum liberos devorasse ait, quia metuebat, nequis Titanum sibi præriperet regium honorem, si filios superstites reliquisset, pactumque cum fratre initum violasset. Ethici figmentum ad Tyrannorum mores & tragicos exitus accommodant. Tanta enim hominibus insita est regnandi cupiditas, ut pater liberis suis non sit parciturus, quo securius regnet. En Titanis in cognatos, Saturni in proprios liberos feritatem, qui ut solus imperio potiretur, filios suos devorabat, hoc est, necabat, vel ut Minutius Felix interpretatur, *exponi jubebat* fame aut feris absumendos. Ita nullum scelus est, nullum latrocinium, parricidium nullum, à quo etiam isti, qui Dii habiti sunt, abhorruerint, modò aliquam præ se ferret utilitatem. Τὰς.] Pro τούτους. Καλέσατο.] Id est, κατεδέχθιζε.

460. Νηδύος.] Id est, μήτρας. Propriè νηδὺς, *inferior pars ventris*, ἀπὸ τοῦ νηῶν, τοῦ σωρεύειν, *quod in ventrem cibus congeratur*. hic pro *utero* accipitur. Μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκηται.] *Matris ad genua venire*, est *recens nasci*. Γούνατα.] Pro γόνατα.

461. Τοὶ.] Τοῦτοι. Φερταίων.] Ἐκμελεσσῶν. Ἀγαυῶν.] Λαμπρῶν. Οὐρανιώνων.] Id est, Titanum, qui *ab Urano*, hoc est, *Cælo geniti*: vel *cælicolarum*, pro communi ἐφετμιδῶν.

462. Βασιληΐδα.] Βασιλικὴν.

463. Πάϊος χαίρε.] Βεβαίωσις sive confirmatio rei ex oraculo. Audierat enim Saturnus ex Cælo & Terra parentibus suis, ut per filium suum regno privaretur, ideoque liberos mares, simulatque nati essent, devoravit. Nam Cælus & Opis cum Dii essent primi atque antiquissimi, fatorum etiam præscii erant. Quare Rhea, cum uno partu Jovem & Junonem Saturno peperisset, Junonem quidem marito ostendit, Jovem verò clam nutriendum ablegavit, adhibitis Corybantibus, qui cymbalorum tympanorumque pulsu obstrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Quod autem oraculi veritas prætenditur, eo docetur, quæ fatalia sunt, necessariò & certò evenire, nec ulla ratione declinari aut impediri posse, cum Deorum voluntas rescindi nequeat. Ideo cum Jovi insidias struxisset Saturnus, ab ipso victus vinctusque in carcerem conjectus est, ut fabulantur poëtæ. Eo physiologi nihil aliud intelligunt, quam tempora senescentia ab iis, quæ post nata, depelli. Saturnus enim tempus. captum verò vinctumque à Jove fabulantur, quod certa

lege

lege naturæ connexa ſunt tempora. Alii ad plantandi rationem referunt: quia fruges (quarum & ipſe repertor eſt) vinculis nodiſque quibuſdam alternentur. Natalis hæc ideo ficta putat, quod ſublimiora illa corpora, quæ Jovis nomine ſignantur, quæque ſupra elementa & corpora ſimplicia ſunt poſita, omnem vim temporis, hoc eſt, Saturnum, ad inferiora, quæ patiuntur mutationem, relegarunt: cum cæleſtia corpora ſint ab omni ſenectute, vel labore, vel mutatione immunia. Tartarus autem in quem præceps datus eſt Saturnus à Jove, erit locus inferior, mutationi & corruptioni obnoxius. Lucianus in Dialogo de Aſtrologia, idcirco Saturnum à Jove ligatum, inque Tartarum eſſe dejectum exiſtimat, quia tardus ſegniſque ſit planetæ illius motus, ut quaſi captus vinctuſque ſtare in cælo videatur. Etſi enim per ſe velociſſimus ſit Saturni motus, tamen cum à nobis diſtet longiſſimè, tardior eſſe videtur, ſpiſſeque adeo curſum abſolvit periodicum, ut difficile ſit ejus progreſſum cognoſcere. Hinc ingens illa cæli altitudo Tartarus appellatur. Eſt & altera ratio ab iiſdem Aſtronomis petita, ideo nempe Saturnum à Jove ligatum & domitum dici, quia ſalutare Jovis ſidus infringit & retardat malignitatem ſideris Saturnini. Siquidem ex eorum ſententia Jupiter & Venus ſunt planetæ ſalutares; Saturnus & Mars maligni. Quare Saturnus à Jove dicitur domari, quando malignitas planetæ illius placatur, vel certè lenitur Jovis conjunctione, vel receptione, vel oppoſitione, vel etiam trigono vel hexagono aſpectibus. Nec tantum phyſicè & aſtronomicè exponitur hoc figmentum, ſed & moraliter ad humanæ vitæ inſtitutionem refertur. Nam id ſupremo Numini in more poſitum, ut mercedem cuique tribuat operibus dignam. Cum itaque à Jove dejectum regno Saturnum fabulantur poëtæ, nil aliud docere volunt, quam injuriarum vindicem eſſe Deum, & aliquando peccatum ſimili peccato punire. Non mirum igitur, Saturnum, qui Cælum patrem ſuum regno ejecerat ob fratrum injurias, idem poſtea à filio eſſe paſſum. Quippe eædem contumeliæ, quas in parentes contulerimus, ſunt nobis à filiis noſtris exſpectandæ, cum domeſticis exemplis maximè incitentur. *Πύθηται.*] Pro *ἐπύθετο.* à *πύθομαι*, pro *πυνθάνομαι*, *reſciſco*, *audio*.

464. *Οὔνεκα.*] Ion. *ὅτι*. *Οἱ.*] *Αὐτῷ*. *Πέπαυτο.*] Pro, *ἐπέπαυτο*, à *παύω*, *finio*, *termino*, quod à fato omnia terminata ſunt. *Ἐξ.*] *Ἐκ*. *Ὑπὸ παιδὶ*] *Sub filio*; vel dativus pro genitivo poſitus,

situs, *ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ παιδὸς, à filio. Δαμῆναι.*] *Νικηθῆναι.* Lucianus tamen in Saturnalibus refert, Saturnum neque fuisse à Jove victum, nec regno privatum, sed libenter ac sponte regnum illi concessisse, rerumque omnium, utpote ob ætatem decrepitam, filio tradidisse administrationem.

465. *Καὶ κρείσσονι σφῷ ἰόντι.*] *Καίπερ ἰσχυρῷ ὄντι.* Tmesis. *Διὸς μεγάλου βουλῇσι.*] Quærit Scholiastes, quomodo poëta dicat, Jovis consilio seu voluntate constitutum, ut Saturnus à filio suo vinceretur, cum necdum natus esset Jupiter. Hinc nonnulli legendum putant, *παλαιοῦ μεγάλου*, ut intelligatur Uranus. Responderi etiam possit vetustius esse nomen *Διὸς* Jove Cretensi, eoque nomine fatum designari, ut constat ex Euripide, & aliis.

466. *Τῷ ὄφρα σόον.*] Tradit poëta Saturnum, ut oraculum percepit de regno sibi per filium adimendo, non suæ duntaxat securitati caviisse, sed occasiones etiam omnes captasse viasque observasse, queis de medio tolleret infantes masculos adeoque in ipsis, ut dicitur, cunis opprimeret. Quæ mariti sui feritas Rheam matrem non parum afflixit, sed eò tandem adegit, ut re cum parentibus communicata consilium inierit, quo pacto jam partui vicina tuto & clam patre filium pareret, vindicaretque furorem Saturni liberos suos crudeliter devorantis. Hic insigne maternæ erga prolem suam pietatis exemplum proponitur in Rhea. Bonæ matris est, non solum parere liberos & uberibus suis alere, sed & quantum in se est, contra aliorum injurias protegere ac conservare. hinc graviissimo afficiuntur dolore, siquando ex se natos aut gremio avelli à Tyrannis, & trucidari vident. Euripides:

Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δ' ὠδῖνες γραί.
Καὶ φιλότεκνον πᾶς πᾶν γυναικεῖον γένος.
Res magna parere: magnus in nixu dolor:
Amat inde natos omne fœmineum genus.

Nec sine causa. Nam dolores illi, quos pariendo perferunt, philtrum ipsis indunt & amandi & conservandi liberos. Sunt qui physicè interpretantur Rheæ luctum. Lugere enim dicitur Rhea, id est, Terra, cum pignoribus, id est, frugibus suis orbatur, quod fit à Saturno, hoc est, tempore, præsertim hiberno. Ut enim Saturnus æstivo tempore terram fructibus suis beat: ita eadem hibernis mensibus omni pignore spoliat. Hinc Plutarchus in lib. Isid. & Osirid. scribit, quosdam ad Occiden-

cidentem habitantes Saturnum hyemem appellaſſe; æſtatem, Venerem; Ver, Proſerpinam. Phryges item, & Paphlagones Saturnum per hyemem ſomno vacare dicebant: æſtate rurſum evigilare. Nam ut vere & æſtate terra variis frugibus, velut pignoribus ſuis fœcunda eſt: ita ex adverſo nuda ſquallidaque jacet per brumam. Hinc orbitatem ſuam Terra deplorare videtur, quaſique irata Saturno, depellere à ſe ac vindicare ſævitiam hibernæ tempeſtatis. Τῷ.] Διὰ τοῦτ. Οὐκ ἀλαοσκοπίλως ἔχων.] Pro οὐκ ἀλαοσκοπίως εἶχεν, hoc eſt, ἐ τυφλῶς ἐσκοπίαζεν. Paræmiæ vicem præſtat, quaſi diceret, *accuratè & vigilibus oculis ſpeculabatur.* Loquendi genus Homero familiare. Δοκεύων.] De inſidioſa exſpectatione uſurpatur. Verbum venatoribus proprium, ut ait Euſtathius, feram exſpectantibus.

467. Ἄλαστον.] Dor. pro ἄληστον, *dolor gravis & cujus oblivisci non poſſumus.*

468. Ἔμελλε τίξεσθ.] Pro τίξοιτ' ἄν.

469. Λιζόνδε.] Pro, ἐλιζόνδε, hoc eſt, *ixitde.*

471. Μῆτιν.] Βελλώ. Συμφερίσασθ.] Συμφερίζομαι, idem quod συμβυλεύω. hic ſimpliciter, *ſimul agito* vel *ineo*, quia præceſſit μῆτιν. Λελάθοιτ' πειθῖσα.] Pro λαθοῦσα πίοι, *ut latenter vel clam pareret.* Plura ejuſdem conſtructionis exempla ſuppeditat Budæus & H. Stephanus, quos vide.

472. Τίσασθ.] Ἐκδικήσῃ. Ἐρινύς.] Id eſt, *furias.* Heſychio exponitur, *ἀμφιβλίας.*

473. Παίδων.] Pro ἵνεκα τ' παίδων, vel κτ' παίδων. Ἀσκυλομήτης.] Ὁ ἀσκύλως τῇ σκολιᾷ βυλευσαίμῳ.

474. Οἱ ἦ γυναῖκ.] Sequitur exauditio precum Rheæ, & prædictio eorum, quæ eventura eſſent Saturno & Jovi. Quare gravida cum eſſet Rhea, Saturni crudelitatem fugiens, Cælo & Veſtâ ita ſuadentibus, in Lyctum profugit, Cretæ locum, ubi Jovem peperit. De eo ſic Virgilius:

Creta Iovis magni medio jacet inſula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtræ.

Et Lucianus in ſacrificiis: Οἱ δ' αὖ Κρῆτες ἐ μονίως παρ' αὐτοῖς ἐ ζῶν τεθνηκὼς μόνον τ Δία λέγουσιν, ἀλλὰ τῆ τάφον αὐτῦ δεικνύουσι. *Cretenſes non ſolum natum eſſe apud ſe Jovem memorant & ſepultum, verum etiam ſepulcrum illius oſtendunt.* Unde verum eſſe comperitur, quod apud Auguſtinum teſtatur Varro, nullum fere Deorum inveniri, qui non idem fuerit homo, & diem ſuum obierit. lib. 6. de civitate Dei, & lib. 8. ejuſdem operis cap. 26.

cap. 26. Phyſicè conſideratus Jupiter eſt æther, cujus beneficio & influxu creſcunt & augentur in terris ſemina. nec à Saturno devorari potuit, quod ætherea illa plaga non ſentiat vim temporis, utpote ab omni corruptione immunis. Terræ, quæ Veſta eſt, idem traditus educandus, quoniam plantæ & animalia è terra procreantur, tum crebrior elementorum mutatio fit circa terram, circa quam exiſtunt vapores, à quibus putavit Thales, quod ætherea regio aleretur. Κλύον.] Pro ἤκλυον. Ἐπίθοντο.] Indef. 2. à πείθομαι, *obtempero*, *morem gero*.

475. Οἱ.] Αὐτῇ. Πεφραδέτω.] Ion. pro ἰφραδέτω, à φράζω, *memoro*. Πέπασθαι.] Pro ἐπέπασθαι. Γενέσθαι.] Pro γενήσεσθαι, quod facit particula ἂν, non expreſſa ſolum, ſed & ſubintellecta.

476. Ἀμφὶ Κρόνῳ.] Περὶ δὲ Κρόνῳ. Γείτονι.] Γείτῃ. Καρποφόρῳ.] Μεγαλοψύχῳ.

477. Πέμψαν.] Pro Ἔπεμψαν ſcil. filiam. Ἐς Λύκτον.] Lyctus Cretæ locus eſt. Strabo urbem eſſe tradit. Nonnulli tamen codices habent Λύττον, de qua lectione videatur Caſaubonus ad prædictum Strabonem. Πίονα δῆμον.] Sic Cretenſes vocat ob fertilitatem inſulæ, quæ tanta fuit, ut à cæli temperie μεγαφόρων ἤθεα appellarint veteres. Quod terræ proprium ad populum tranſtulit Heſiodus. Vel *populum pinguem* dixit, opulentum ac potentem. Ex rerum ubertate, opulentia & potentia naſci ſolet inter homines.

478. Οὐρανίδῃσι.] Νεώτεροι. Alii tamen Neptunum & Plutonem Jove poſteriores faciunt. Ἤμελλε.] Pro ἤμελλε, Attico incremento.

479. Τόν.] Τοῦτον. Οἱ.] Αὐτῷ.

480. Κρήτῃ ἐν Εὐρείῃ.] Quod ampliſſima ſit inſula. Unde & ἑκατόμπολις dicta *à centum urbibus*, quod ita jactatum putat Solinus, quia magnis & ambitioſis oppidis ſplenderet. Τρεφέμεν.] Ariſt. β. infinit. Ionicè pro τρεφεῖν. Scholiaſtes poſitum cenſet pro τρέφειν, quod Ionicum ſit pro τρέφειν, ut πίμνειν, pro πίμνειν. Notetur etiam ν liquidam produci à poëta ſequente vocali. Ἀπαλίμεναι.] Doricè pro ἀπαλίμειν. quod per epentheſin δ π poſitum pro ἀπαλεῖν, id eſt, delicatè & cum cura nutrire, tanquam tenellum puerum, ab ἀπαλὸς, *tener*.

481. Ἔνθα μὲν ἦεν.] Loci deſcriptio, ubi natus & educatus eſt Jupiter. Mirè hic variant ſcriptores. Poëta noſter in Creta apud Lyctum Jovem editum teſtatur, occultatumque à Rhea

in

in antro ſub latebris terræ. At Pauſanias in Meſſeniacis fontem fuiſſe ſcribit in Ithones jugo, cui nomen Clepſydræ: mox in Arcadicis fluvium eſſe tradit, qui λύσιος appellatur, quod in eo Jupiter recens natus fuerit ablutus à ſanguine & immundis excrementis, quibus naſcentes infantes operiuntur. Virgilius antrum illud, in quo natus eſt Jupiter, *Dictæum* vocat. Dicte autem mons Cretæ, ut ait Ptolemæus, quod & teſtatur Apollonius Rhodius lib. 1. Argonaut. *Idæum* appellat Callimachus in hymnis, ab Ida monte, non Phrygiæ, ſed Cretæ, ut ait Dionyſius in libello de ſitu orbis. Hinc Maro: *Mons Idæus ubi.* Sunt qui *Lycæum* quoque Jovem dixerint à Lycæo monte Arcadiæ, cujus vertex *ſacrum jugum* vocatum eſt, quod ibi Jovem vulgò crederent fuiſſe educatum. Sed cum tam diverſa diverſi ſentiant, meritò dixit Callimachus in hymnis.

Πῆς καὶ νιν Δικταῖον ἀείσομεν, ἦε Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς, ἐπεὶ γάμος ἀμφέπεκται.
Dictæumne Jovem cantabimus, anne Lycæum?
Sum dubius: genus eſt quando certamine plenum.

De Jovis item nutricibus non minor quæſtio. Nam cum ingens mellis copia in Creta colligitur, ſunt qui ab apibus educatum Jovem putarunt. in cujus beneficii memoriam Jupiter apum colorem mutaſſe dicitur in aureum, cum prius eſſent ferrugineo. Alii à nymphis quibuſdam enutritum referunt. Communis verò ſcriptorum traditio eſt, Jovem à capra lactatum fuiſſe, quod innuere videtur Heſiodus, cum in monte Ægæo educatum memorat. Sic enim legere malim, quam *Argæo.* nec aliter citat Scholiaſtes, qui ſic dictum putat ἀπὸ τῆς αἰγὸς, *à capra*, cujus lac ſuxerit Jupiter. Unde & αἰγὸς ὄρος, *capræ mons* vulgò appellatur. Quod igitur Lyctum confugerit Rhea & infantem abſconderit, eo docetur, officium piæ matris eſſe, fugam potius capeſſere & ſpeluncis abſcondere liberos ſuos, quam permittere, ut tyrannorum libidini exponantur. Qui phyſicè rem interpretantur, docent ſemina terris abdenda eſſe, nec in Lycto, hoc eſt, planis duntaxat locis ſub dio, ſed & in altis montibus, & concavitatibus montium ea creſcere ac vigere ſolita. Nam in locis bene temperatis ἀμφότερα θαλλὰ τοῖς σπέρμασιν inquit Scholiaſtes. Γ'κτ.] Γ''κτ, per ſyncopen. Θολιὼ.] Ion. θοιὴν.

482. Πρώτιλλον.] Τὸ ἀσθενὲς. hypallage. Κρύψεν.] Pro ἔκρυψεν. Ε''.] Pro αὐτὸν.

483. Η'λι-

483. Ἡλίβατῳ.] Ὑψηλῷ. Ἡλίβατος idem quod Pindaro ὑψίβατος. de cujus vocis origine videatur Cl. Hoelzlinus ad Apollonium.

484. Ἀργαίῳ σὺν ὅπλῳ.] Lege Αἰγαίῳ. Πεπυκασμένῳ.] Ἐσκεπασμένῳ. πυκάζω, denſo.

485. Τῷ ὃ ἀπαρσαμένῃσα.] Sequitur ἀπάτησις ſive deceptio Rheæ, quâ vitæ conſuluit infantuli Jovis. Nam Saturno puerum depoſcenti, quem devoraret, lapidem oſtendit pannis involutum, eumque partu illo à ſe editum ſimulabat, quem ille acceptum ſine mora devoravit. Pauſanias in Arcadicis illud contigiſſe ſcribit in Bæotia ſupra Chæronæ mænia. Lapidem illum è Præconneſo inſula allatum fuiſſe Rheæ memorant alii. At Lactantius in primo, Terminum fuiſſe tradit eum lapidem, quem pro Jove deglutiit Saturnus. Βαίτυλον Græci vocant. Sic Heſychius: Βαίτυλος ὕπως σπαλεῖσα ὁ δοθεὶς λίθος τῇ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. *Abaddir* Latini dicunt, ut auctor eſt Priſcianus. Nam & rudes lapides olim pro Diis coluiſſe Gentes teſtatur Pauſanias in Achaicis. Forte adoratio illa originem cepit ex veneratione illa quæ præſtita eſt lapidi inuncto à Jacobo in Bethel, Geneſios 35. verſ. 14. Unde & nomen βαίτυλος, vel ut alii ſcribunt, Βίτυλος. Nec rudes tantum, ſed & effigiatos pictoſque lapides divino cultu affecere gentes, quod populo ſuo interdixit Deus, 1. Samuel. 20. & Levit. 26. cap. Sed de hoc lapide Bætulo, qui plura deſiderat, Damaſcium adeat in vita Iſidori apud Photium, & Joſ. Scaligerum in animadverſion. Euſebianis. Phyſici per lapidem à Saturno devoratum, rurſuſque vomitu editum, ſignificari volunt compoſitorum corporum generationem & interitum, quæ digerere non potuit Saturnus, cum elementa, ex quibus conflata ſunt, ſint ſempiterna, neque ullo tempore, aut ulla vi labefactari poſſint, niſi cum opifici Deo evertere aliquando placuerit. Si pro Sole accipitur Saturnus, & hic generationis & corruptionis rerum naturalium auctor eſt. Cum igitur omnium rerum ſit viciſſitudo, quæque nata ſunt, aliquando interire neceſſe ſit, ſaxum vomuiſſe dictus eſt Saturnus, & reliqua omnia quæ comederat, quia aliæ atque aliæ res in demortuarum locum ſuffici ſolent ab ipſa natura & reparari. Hinc falſo putatus Orpheus in hymno Saturni: Ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις πάλιν αὐτός.

Omnia qui profers, conſumis & omnia rurſus.

Cæli filius dicitur Saturnus, quod tempus non niſi ex cæli

creatione & ortu natum eſt, cum ante cælum, nullum eſſet tempus. Idem vocatur Deorum primus, quod phyſicè loquendo nihil fuerit tempore prius præter chaos, & informem materiem. Σπαργανίσας.] Σπαργανίζω, *faſciis involvo*. σπάργανον faſcia eſt, ſive pannus oblongus, in quo infans involvitur. Μέγαν λίθον.] *Marmor* ſive *ſaxum*. Ἐγγυάλιξεν.] Pro, ἐγγυάλιξεν. ἐγγυαλίζω, *in manus trado*, ἐγχειρίζω, ab ἐν & χάλον, *vola manus*.

486. Οὐρανιδῃ.] *Saturno Cæli filio*. Μιγ' ἄνακτι.] Pro Μεγάλῳ: vel μεγάλως ἀνάσσοντι, ut, *latè rex* apud Horat.

487. Τόν.] Pro ὅν. Χείρεσι.] Χερσί. Ἐγκάτθετο.] Pro ἐγκατέθετο per ſyncopen.

488. Οὐδ' ἐνόησε.] Refert porrò Heſiodus, quomodo Saturnus miſerum in modum fuerit deceptus à Rhea. Neſciebat enim pro lapide Jovem ſupereſſe filium ſuum, qui mox ipſum regno eſſet expulſurus, ſoluſque Deorum imperio potiturus. Nam, ut fabularis prodit hiſtoria, Jupiter cum audiviſſet Saturnum ipſi inſidias ſtruere, collecta Cretenſium multorum manu, quibus & exoſus erat Saturnus ob feritatem, exacto patre regnum invaſit. Sunt qui ſacræ hiſtoriæ veſtigium ſubeſſe putant, perque Saturni è regno ejectionem adumbrari credunt primi hominis Adami è Paradiſo expulſionem ab Jehova Deo noſtro factam. At phyſiologi eo ſignificari volunt, tempora præcedentia à ſequentibus depelli. Alii ad Aſtronomiam referunt. Dicitur enim Jupiter Saturnum è regno ſuo pellere ob feritatem, quia Saturni planeta malignus eſt, cujus malignitatem caſtigat Jupiter planeta blandus & ſalutaris, ut ſupra dictum. Μετὰ φρεσίν.] Καλὰ ψυχῇ. Ὡς.] Ὅπ. Οἱ.] Αὐτῷ. Ὀπίσσω.] Ὀπίσω, id eſt, εἰς τὸ μέλλον.

489. Ἀνίκητον.] Romani quoque Jovem *invictum* coluere, ut teſtis eſt Auguſtinus in ſeptimo de Civitate Dei. Ἀκηδής.] Ἀφρήδων. ex α privante, & κῆδος, *cura*. Sunt quibus exponitur ἄταφος, quod *inhumatus*, id eſt, vivus adhuc eſſet Jupiter, à κῆδος ſignificante *funus*.

490. Λείπετο.] Ἐλείπετο. Ὅς.] Pro ὅς. Βίῃ καὶ χερσί.] Pro, τῇ τε χερῶν βίᾳ. Δαμάσσας.] Δαμάζας, hoc eſt, νικήσας.

491. Τιμῆς.] Id eſt, βασιλείας, quod familiare Pindaro. Ἐξελάσαν.] Pro ἐξελᾶν, poëtica epentheſi τοῦ α.

492. Καρπαλίμως δ'.] Continuatio ſuperiorum. Deſcribitur Jovis educatio & accretio. Interea temporis, inquit poëta, dum hæc aguntur à Saturno, Jupiter ſenſim adolevit robuſtiſque

que evasit membris, Saturnumque patrem dolis simul & viribus superatum regno expulit. Saturnus lapidem, quem filium suum esse putabat, evomuisse dicitur, idque Terræ consilio, quia tellus cooperatur Saturno ad evomendum & emittendum hoc quod absumpsit ac devoravit. Omnia enim tempus producit in terra, & iterum resolvit in terra, velut elementorum omnium receptaculo & quasi gremio, idque vi & arte Jovis. Nam ad illas corporum terrestrium alterationes & corruptiones, quæ in tempore fiunt, multum confert Jupiter, id est, ætherea plaga motu suo, calore & influentiis, ut docent rerum naturalium magistri. Καρπαλίμως.] Ταχέως. Μίθων.] Δωίμως. Φαίδιμα γῦα.] Latinus interpres vertit, *fortia membra*. malim *illustria*. τὸ ἀξίωμα personæ respicit poëta. Γῦα.] Τὰ μέλη. propriè de manibus & pedibus usurpatur.

493. Τοῖο.] Τούτου. Ἐπιπλομένοις δ' ἐνιαυτοῖς.] Nonnulli codices habent, ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν, in plurali, *volventibus annis*.

494. Ἐννησίῃσι] Pro ἐνοσίαις. ἐνοσία & geminato ν, ἐννοσία, *consilium est sed proprie ab aliquo immissum*, ab ἐνίημι, *immitto*. Δολωθεὶς.] Ἐξαπατηθεὶς.

495. Οὖν γόνον.] Τὸν αὐτοῦ παῖδα. Lapidem intelligit, quem filium suum esse putabat Saturnus. Ἄψ.] Πάλιν. Ἀνίκητ.] Att. pro ἀνῆκε.

496. Τίχῃσι.] Τίχοιμι. Βίῃφι.] Βίᾳ. Ἑοῖο.] Ion. pro ἑοῦ, quod ab ἑὸς pro ὅς, *suus*.

497. Πρῶτον δ'.] Describit poëta Jovis ἐπινίκιον, qui lapidem à Saturno devoratum & ejectum, velut trophæum quoddam defixit Pythoni, sub monte Parnasso, ut monumentum esset posteris Saturni debellati, & triumphantis Jovis. Refert Apollodorus lib. 1. Bibliothecæ Metin Oceani filiam, quam uxorem duxerat Jupiter, pharmacum Saturno bibendum præbuisse, quo ille prius lapidem, deinde voratos liberos evomuit: quod tamen factum perhibetur, antequam filio Saturnus insidias pararet, aut de regno pelleretur, quibus auxiliaribus postea usus est adversus Saturnum & Titanes. At mox cum decimo ejus belli anno Tellus victoriam Jovi vaticinata esset, si in Tartarum dejectos sibi socios assumeret, is Campe custode cæsa illos è vinculis liberavit, atque ita Diis adjuvantibus victoria potitus est. Primum inquit poëta, Saturnum lapidem à se ultimò devoratum evomuisse, quem & Jovem nonnulli putarunt

tarunt & appellarunt: unde natum illud loquendi genus existimant, *per Iovem lapidem jurare*, & tradit Aristoteles etiam Athenienses ad lapidem quendam juramenta facere solitos, *in* lib. de Republ. verum illa magis referenda videntur ad ritum, quo lapidem manu tenebant jurantes; ut Festus docet, hæc verba dicentes: *Si sciens fallam, me Diespiter salva urbe arceque bonis ejiciat, ut ego hunc lapidem.* Hesiodus lapidem hic ab ipso Jove distinguit, eumque in terra defixum fuisse asserit. Quo figmento docere voluerunt prisci sapientes, elementa & corpora omnia, quæ prius informi illo Chao seu materie inclusa erant, à supremo tandem Opifice distincta fuisse, & Iovem igneam cæli plagam obtinuisse, qui Saturnum, quo tempus significatur, ad inferiora & terrestria demiserit, quæ variis temporum mutationibus obnoxia sunt. Pythona nominat poëta, urbem Phocydis, ubi lapidem à Saturno emissum statuit Iupiter, partem terræ pro universa terra ponens per synecdochen poëticam, quod ab eo factum, vel quia ibi Apollo & Iupiter religiosissimè colerentur; vel quod *in* medio esset mundi locus ille, ut fabulantur poëtæ; vel gratificari voluit genti suæ Hesiodus, qui cum Bæotus esset, etiam in Pythone Bæotiæ civitate lapidem hunc defixum fuisse credi voluit. Ἐξήμεν.] Pro ἐξήμεναι. metri gratia verbi ἐξίημι, *evomo.* Πύμαθον.] Ἔμαθον.

498. Τόν.] Pro ὅν. Στήριξε.] Pro ἐστήριξε. στηρίζω, *statuo*, vel *firmiter figo.* Καὶ χθονός.] Ἐν τῇ γῇ. Εὐρυοδείας.] Εὐρυχείρου.

499. Πυθοῖ.] Id est, Pytho vel Python, urbs Phocydis, ubi Æschylus ait primò Terram dedisse responsum, hinc Themidem, postea Phœben, tandem Phœbum, quem Constantinus Magnus ex adyto suo extraxisse dicitur tripode Constantinopolin delato, ut tradunt Zozomenus, & Eusebius. Nomen accepit vel ἀπὸ τῆς πυθίας, *quod ibi discerentur oracula*: vel potius ab Hebræo *Pethen*, quo significatur *aspis venenatissima*, Psal. 58. Neque enim alius fuit Apollo iste vatidicus, quam cacodæmon, & antiquus ille Serpens, Apocal. 9. cap. Ἠγαθέη.] Dicitur ἠγαθέη quasi ἄγαν θεία. Γυαλοῖς νῶτ.] Γύαλον propriè τὸ κοῖλον τῆς χθονός. Synecdochicè ita vocantur quævis concavitates, sive latebræ. Παρνησσοῖο.] Παρνησσοῦ. Vnde *Parnassia* dicta Pytho, à monte Parnasso, cui adjacet.

500. Σῆμα.] Σημεῖον. Ἔμεναι.] Dor. pro εἶναι, *ut signum esset.* Legitur & ἴμεν, sine apostrophes nota.

501. Λᾶας

501. Ἀδσε δὲ.] Ἀνδρογαίου μὸς Iovis, & liberatio deſcribitur Titanum patruorum ejus à Saturno captorum. Fabulantur poëtæ Cælum patrem & Titanas fratres Saturno in imperio adverſantes ab ipſo in Tartarum præcipitatos fuiſſe, atque ibi vinctos egiſſe, donec adoleviſſet Iupiter, qui patre ſuperato eos è vinculis liberavit. Etenim primus in Creta regnavit Cælus, poſt eum Saturnus ex pacto cum Titanibus inito, ne mares filios tolleret, ſi qui ex Opi naſcerentur (unde & Titanes parturienti Rheæ ſemper aſtitiſſe dicuntur tanquam ventris cuſtodes) ut regnum ad eos, quos jure hæreditario ſpectabat, rurſus perveniret. Sed cum ſenſiſſent contra pacta condicioneſque factas Iovem & alios clam educari, bellum Saturno intulerunt, quos victos tandem captoſque Saturnus in vincula conjecit. At cum intellexiſſet idem Saturnus fore, ut à filio è regno expelleretur, illi quoque inſidias ſtruere non eſt veritus: quod ſentiens Iupiter, eum regno exegit, patruoſque captivos è cuſtodia liberavit, qui in libertatem aſſerti tantique beneficii memores imperium illi facilè & ultro conceſſere. Qua fictione docetur pietatis officium in Iove, quod, cum audiſſet Saturnum & Opim à Titane comprehenſos & imperio ejectos, collecta magna militum manu, parentes è vinculis liberarit, debellatiſque primo impetu Titanibus, in regnum reſtituerit: at ingrati animi crimen in Saturno notatur, quod pro tanto beneficio maleficium rependerit filio, qui juſto furore correptus, patriſque nefarii crudelitatem ulturus regno ipſum expulit, patruoſque è captivitate liberavit, quorum conſenſu & ſpontanea ceſſione ſolus tandem imperio potitus eſt, & tanquam Deus univerſi cultus. Sed præcipuè fabula ad phyſicas contemplationes refertur. Nam per Titanes ſeu Cyclopas intelliguntur exhalationes calidæ & ſiccæ, quas Iupiter liberare dicitur, quando eas calore ſuo ſurſum ad ſe attollit, ex quibus non tantum venti in aëre, ſed & fulgura & tonitrua generantur. Hi autem à Saturno in Tartarum detruſi finguntur & ligati, quia intimis terræ partibus inhærent ejuſmodi exhalationes. Quod ita ſe habere non obſcurè innuit Heſiodus, cum Titanes ſive Cyclopas Iovi tonitrua & fulgura ſubminiſtrare ait, quibus ipſe fretus armis Deos homineſque ſibi ſubjicit. Tum & id ipſum confirmant Cyclopum nomina à poëtis conficta, Brontes, Steropes & Pyracmon, quæ ab igne deſumpta ſunt, meteororum iſtorum præcipuo

artifice. Λδσι.] Pro ἴλυσι. Παλεγκαζιγνήτυς.] Παλιγκαζιγνήτυς.

502. Οὐρανίδας.] Urani ſive Cæli filios, nempe Titanas. Δῆσι.] Pro ἴδησι. Ἀτσιφρονίησιν.] Ἄφρονας, μαίνεσθαι. Dicitur ἀτσίφρων qui *ventoſa mente præditus eſt, inconſtans, temerarius, ſtultus*, ab ἀΐω, vel ἄημι, τὸ πνέω, & φρὴν, *mens*.

503. Οἱ.] Αὐτῷ. Ἀπεμνήσαντο χάριν.] Sic Euripides: Ἀπόμνησαί μοι τῆσδε χάριν, *referas mihi hanc gratiam*. Ἐυεργεσιάων.] Æol. pro εὐεργεσιῶν.

504. Δῶκαν.] Ἔδωκαν.

505. Κευθόθι.] Pro σκευθόθι. κεύθω, *abſcondo*.

506. Τοῖς.] Οἷς. Πίσυνοι.] Πεποιθώς.

507. Κύρη δ'.] Japeti generationem enarrat poëta, qui cum uxorem duxiſſet Clymenen, ex ea ſuſcepiſſe dicitur Atlantem, Menætium, Promethea, quique ſequuntur, alios. Oſtendi ſupra non alium eſſe Iapetum, quam Iapheth Noachi filium natu maximum, quo antiquiorem haud noverunt Græci. Unde proverbium, *Iapeto antiquior*, apud Lucianum in colloquio Jovis & Cupidinis. Ab Iapeti nomine *Iapeti genus* appellamur nos homines ab Horatio Carm. lib. 1. Od. 3. Græculi verò in fingendis perſonis felicioreſne dicam, an audaciores, uxorem Iapeti fuiſſe ajunt Clymenen, non ἀλόγως, quaſi κλυμβρίω, hoc eſt, κλυτῶ, *fœminam celebrem*, utpote quæ tot inclytarum Europæ gentium mater extitit. Divinus tamen Moſes cap. 10. Geneſ. ubi filios Noæ, poſteroſque eorum recenſet, quod nomen habuerit uxor Iapheti, non exprimit. Pro Clymene alii Aſiam, alii Aſopen vel Libyen Iapeto uxorem aſſignant, ex qua matrum varietate non malè colligitur plures fuiſſe Atlantes, & Prometheos, ſed cæterorum res geſtas omnes ad unum ejus nominis celebriorem deferri. Hanc Clymenen Oceani filiam eſſe dicit Heſiodus, non ſine cauſſa, quod Mauritania, cujus rex fuiſſe creditur Atlas, adjacet mari, quod ab eo vel rege, vel monte Atlanticum vocatur: unde Atlas frater Oceani dictus ab Æſchylo in Prometheo ob ſcientiam maris, quam habuiſſe fertur, ut de eo teſtatur Homerus 1. Odyſſ. Fuit itaque Atlas Libycus Iapeti & Clymenes filius, Mauritaniæ rex, quem poëtæ fabulantur in montem illum altiſſimum eſſe converſum, propterea quod fuit à Perſeo iſthuc depulſus: vel quod, ut facilius aſtrorum curſus ſpecularetur, in montem illum ſolebat aſcendere, qui poſtmodò ab ipſo Atlas fuit appellatus. Ferunt enim

enim eundem aſtrologum fuiſſe peritiſſimum & inventorem ſphæræ, qui mutationes Lunæ primus obſervaſſe dicitur. Unde Plinius, & ex eo Solinus montem Atlantis caput ſuum attollere ſcribunt uſque in viciniam lunaris circuli. Nec alia de cauſſa fingitur à poëtis cælum humeris ſuſtinere, cum propter inventionem ſphæræ, tum propter altitudinem montis, quem incolæ vocant *columnam cæli*, more Homerico, qui Atlantem & alterum adhuc montem, κίονας appellat, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν. Cujus montis ſitum & ſublimitatem non minus hiſtoricè, quam fabuloſè velut perſonam deſcribit Virgilius 4. Æneid. cum inquit:

Oceani juxta finem Solemque cadentem
Ultimus Æthiopum locus eſt, ubi maximus Atlas, &c.

De hoc monte id ſolum addam, non Platonem duntaxat, ſed & Homerum & antiquiſſimos quoſque è philoſophis ſenſiſſe, cælum eſſe grave, & ideo fulciri humeris Atlantis. Quod tamen non inſcitè eludit Ariſtoteles, qui per Atlantem ſignari docet axem, circa quem cælum volvitur. hinc & nomen ei datum ex α, incrementum ſignificante, & τλάω vel τλῆμι, *perfero, ſuſtineo*, quia indefeſſus ſit axis in mundi machina ſuſtinenda. Nec aliam ob cauſſam manus caputque in cælum attollere fingitur idem Atlas: pedes verò habere in terra, quod judicarent mundum firma ſede indigere, circa quam moveretur. Quicquid enim movetur, circa immobile quid moveri neceſſe eſt. hoc autem eſt axis, ejuſque poli, de quibus philoſophum audi diſſerentem in lib. de communi animalium motu, itemque lib. 2. de Cælo, & Scholiaſten ad hunc locum. Κύρλω.] Ion. κόρλω. κύρλω ἄγειν eſt, *uxorem ducere, quæ puellari adhuc eſt ætate.* κυελόλιν ἄλοχον vocat Homerus. Καλλίσφυρον.] Sic Clymenen appellat ab eleganti pedum forma, τὰ σφυρὰ, ſunt *malleoli pedum*, quos malè cum aſtragalis confundunt interpretes.

508. Κλυμβόλω.] Quaſi dicat, *inclytam, celebrem*. Sic & Pluto dictus eſt Κλύμβολος, *ob celebritatem*; vel *quod omnes ad ſe advocet*. Οἰμόν.] Οἶμον. Λέχος.] Cubile. τὸ λέχος εἰσπαραβαίνειν, ἀντὶ τοῦ συνουσιάζειν.

509. Καλλιεσφύρου.] Atlantem tamen aliquando labore defatigatum fuiſſe tradunt poëtæ, qui Herculem ei ſuffectum fabulantur.

510. Τίκτε δ'.] Perſequitur inchoatam Iapeti & Clymenes

genealogiam. Iapetus præter Atlantem ex Clymene ſuſcepit Menætium, Promethea, & Epimethea. Plures etiam fratres habuiſſe dicitur Atlas, & ad triginta ei fuiſſe memorantur ab aliis, ſed ex diverſis, ut volunt, matribus. Nam præter Clymenen, quæ & Aſia vocatur ab Herodoto, habuiſſe traditur Iapetus Heſionem & Axiotheam, quarum meminit Iſaacius. Menætius fulmine percuſſus à Jove & in Tartarum detruſus poſtea dicitur, quod vir eſſet inſolens Deorumque contemptor. unde & *glorioſum* illum vocat Heſiodus. Prometheus autem multarum rerum inventor fuiſſe perhibetur & apud Ægyptios regnaſſe. Plures fuere, quorum celebratiſſimus apud Græcos jactatur Atlantis aſtrologi pater, qui filium habuit Deucalionem, ſub quo diluvium extitiſſe dicitur. Mythologi autem per Prometheum non aliud ſignificari volunt, quam mentem, quæ res futuras multò ante prævidet: ſicut Epimethea cognitionem eſſe docent, quam acquirimus poſt rerum eventus, cujus filia eſt Pœnitentia. Hinc προμηθεῖς dicuntur, qui ante factum ſapiunt: ἐπιμηθεῖς, qui poſt factum. At paulo penitius fabulam inſpicienti, patebit ea quæ de Prometheo fabulantur gentes, rudera quædam continere priſcæ traditionis. Nam ut Saturni nomen, ita & Promethei Noacho plurimum accommodari poteſt, qui verus fuit ille Prometheus, ante factum ſapiens, vir prudens & Deo credens. Ipſe enim à Deo monitus diluvium longè prævidit diviniſque minis fidem adhibuit: cujus filiam finxere Προμήθειαν. At Epimethei fuere, quotquot increduli & ſecuri diluvio abſorpti ſunt, ſuamque ſtultitiam ſerò deplorarunt. Verum in hoc errarunt Ethnici, quod Prometheum Iapeti filium eſſe tradiderint, cum Iapetus Promethei, hoc eſt, Noæ fuerit filius. Diluvium quod ſub illo contigiſſe dicitur, ſicut nec alterum, quod Ogygis aut Phoronei regum temporibus in Attica, aut Deucalionis in Theſſalia accidiſſe memorant, non niſi umbræ & veſtigia quædam ſunt univerſalis illius cataclyſmi, quem Noæ temporibus extitiſſe ſacræ teſtantur litteræ. Nam ut Græci ſuis heroibus omnia tribuunt, ita & ſuis Ægyptii. Τίκτε.] Ἔπικτε. Υἱὸν κύδιστον.] Vulgatus interpres vertit, *gloria præſignem*. vertendum erat: *glorioſum*, vel *gloria elatum*. non laudat Menœtium poëta, ſed vituperat. Dicitur autem ὑπερκύδης κατ' οὐσιαστικὸν, pro ὑπερκυδάνειρας.

511. Αἰολόμητιν.] Sic Prometheum vocat ob callida conſilia,

filia, & varia inventa. *αἰολ@-, varius*, & *μῆτις, consilium*. *Ἀμφιτίνοον.*] Pindarus *ὀψίνοον* vocat Epimetheum, quasi *serò sapientem*, filiamque ejus facit *Μίλητον*: alii *Πεῖφαν*, hoc est, *Excusationem*, quia qui per imprudentiam deliquerunt, illi errorem excusatione defendunt.

512. *Ἀλφησῆσι.*] Ion. *ἀλφηστῆς*. Epitheton hominum, *quod scientias & artes invenerint*, ab *ἀλφῶ*, *τὸ μανθάνω*.

513. *Πρῶτ@- γάρ.*] Oratio *ἀπολογική*. Causam exponit poëta, cur Epimetheus auctor extiterit humano generi tot calamitatum & miseriarum, quibus undequaque premitur: nempe hanc fuisse ait, quod primus fictam à Vulcano Jovis mandato mulierem Pandoram suscepisset, quæ puella cum esset formosissima, malorum omnium, quæ in mundo hoc versantur, causa fuit. Nam ut Hyginus prodit, cum Prometheus primus hominem ex luto finxisset, & Minervæ opera ignem cælestem surripuisset, quo luteam statuam animaret; Jupiter id ægrè ferens, Vulcano mandavit, mulierem è luto formare, in quam cum singuli Deorum singula sua dona contulissent, Pandoram appellarunt, quasi ab omnibus donatam, cujus descriptionem luculentam exhibet poëta in Operibus. Hæc vero ab Jove in terram demissa fingitur, ut homines deciperet; atque Epimetheo fatuo Prometheï fratri uxor data, quæ cum omnibus formæ, cultus, ingenii, linguæque dotibus cumulata esset, Jupiter eam cum pyxide pulcherrima illa quidem, sed intus omne calamitatum genus abscondente, ad Prometheum misit: qui recusavit munus, fratremque monuit, ut siquid muneris ei mitteretur, dum ipse abesset, ne reciperet. Mox cum Pandora rediisset, Epimetheo persuasit, pyxidemque illi dono dedit, quam simulac aperuisset, innumerabilium calamitatum genera tum primum homines invaserunt, una tantum spe in dolii labris remanente, id est, in ipsius ore pyxidis consistente. Sic enim de Pandora Hesiodus:

Ἀλλὰ γυνὴ χείρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελοῦσα
Ἐσκέδασ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
Μούνη δ' αὐτόθι ἐλπὶς ἐν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι
Ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν, οὐδὲ θύραζε
Ἔξέπτη. Hoc est, —— *tegmen ab urna*
Dum Pandora levat, totum exiliere per orbem
Curarum infestæ effigies: spes sola remansit
Intus & è labris ima sub parte resedit.

Hinc Epimetheus & Pandora miseris mortalibus, omnium, quæ perpetiuntur, incommodorum causſæ fuere, ut gentium prodidit relligio, quod Adamo & Evæ divinum mandatum temere violantibus imputat Christiana veritas. Ethici hoc figmento voluptatem nobis repræsentari docent fæmineo nomine expressam, eoque significari volunt, nullum esse malum, quod non ex voluptuaria vita, quæ multas artes habet ministras, proveniat. Nam unà cum artibus ipsis & reges exorti sunt, & latrocinia & bella & sollicitudines animorum eruperunt, & omnia denique illa, quibus humana vita undique vexatur. Sed de mulieris hujusce ornatu, variisque cum animi, tum corporis dotibus in sequentibus agit poëta, ubi *πανσοφία* ejus exhibet. Menætius cum improbus esset & contumelioſus, nihilque non sibi arrogaret, Jovis fulmine percussus est, inque Tartarum demissus, dignum sceleratis omnibus locum. *Προ-μηθεύς.*] Epimetheus. *Πλαστὴ.*] Id est, *fictam è luto.* *Υπόδικος.*] Pro *Υποδίδικος*, per syncopen poët. *Γυναῖκα.*] Pandoram.

515. *Ἔρεβος.*] Tartarus sive infernus à caligine sic dictus. *Ἔρεβος τὸ σκότος. Ψολόεντι.*] *Fuliginosa, seu offuscante res contactas.* *Ψόλος* enim *fuligo*, idem quod *αἰθάλη*. de quo supra.

516. *Ἠνορέης.*] *Ἀνδρείας.* *Ὑπερφίαλος*, *insolens, arrogans*, propriè, *ὁ ὑπὲρ τὸ δέον τοῖς ὅπλοις θρασυνόμενος*, inquit Eustathius.

517. *Ἄτλας δ' ἐκεκύρει.*] Est hic epanodos. Redit enim poëta ad descriptionem Atlantis, cujus situm & officium sive sortem hic enarrat. Atlanti à Jove hanc provinciam impositam esse ait, ut cælum quod alias rueret, vertice suo & manibus sustineat. Locum ejus esse tradit in finibus terræ è regione Hesperidum nympharum. Hesiodus montem cum ipso Atlante, qui nomen ei dedit, videtur confundere. In hoc monte describendo velut in descriptione alicujus hominis versatur Mantuanus vates, cum de Mercurio inquit:

Iamque volans apicem & latera ardua cernit
Atlantis duri, cælum qui vertice fulcit:
Atlantis cinctum assiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulsatur & imbri:
Nix humeros infusa tegit: tum flumina mento
Præcipitant senis, & glacie riget horrida barba.

Hic mons, cum altissimus sit, sæpius conscendi solebat ab Atlante, quo astra tanto facilius specularetur, in quem propterea con-

conversus dicitur, cælumque humeris suis sustinere. Sic Mela: *Cum Atlas altius quam conspici possit, usque in nubila erigitur, cælum & sidera non modo tangere vertice, sed sustinere dictus est.* Unde rationi dissentaneum est, quod ait Solinus, verticem ejus semper esse nivalem, cum nives & venti, adeoque pluviæ generentur in media regione aëris: Atlas vero attollatur vertice suo ultra nubes, intra vicina circuli lunaris, ut docet Plinius, quousque meteora illa non pertingunt. Narrat item Curtius tempore Alexandri Magni in summitate montis Atlantis, (nam transgressi eam sunt plurimi) aram fuisse, in qua cineres adhuc ex victimis residebant immoti. Quod argumento est, Atlantem supra ventos & imbres cacumen suum elevare. Virgilius paulo cautius, non caput, sed humeros Atlantis nive infusa tegi ait loco supra citato. Hunc montem porro collocat Hesiodus ante vel ex adverso Hesperidum. Sunt autem Hesperides Hesperi fratris Atlantis filiæ, quæ tres fuisse memorantur, Ægle, Arethusa, & Hesperethusa, quas fabulantur habuisse hortos aurea poma ferentes, de quibus alibi dictum. Physicam illius figmenti interpretationem supra dedimus, cum nomine Hesperidum stellas significari diximus: hic nymphas vocat poëta argutas, sive suaviter canentes, propter diversos astrorum motus, qui concentum quendam & harmoniam suavissimam efficere creduntur, ut docuit Pythagoras, & post eum Ptolemæus 3. Harmonicor. Ἔχει.] *Sustinet, gestat*; quam significationem verbi ἔχειν videre est in δαιδέχω, ἡνιέχω, & similibus.

518. Πείρασιν.] Πείρασι. Virgilius: *Oceani finem juxta solemque cadentem.* 4. Æneid. Πεφνώς.] Ex ἀποπεφνών, per apocopen. Ἑσπερίδων.] Hic nymphæ sunt. Est etiam nomen urbis in Pentapolitana Libya, cui vicinus fuit hortus fructuum omnium feraciſſimus, quem multi cum fabulosis Hesperidum hortis confundunt. Λιγυφώνων.] Λιγύφωνος, propriè ὁ ἐ φωνὴ λιγεῖα. Exponitur *suaviter canens.*

519. Ἑσπερὶς.] Ion. & Poët. pro ἑσπερίδος. Ἀμφιέπουσι χάριτι.] Pro ἀμφιέπουσαι χάριτες.

520. Οἱ.] Αὐτοῦ.

521. Δῆσε δ'.] Promethei supplicium ob oculos ponit, quo in Caucasum montem ab Jove relegatus & columnæ affixus est, immissa quoque aquila jecur ejus assiduo depascente. Gravissimas pœnæ in sequentibus exponit poëta. Herodotus in eo libro,

quem

quem composuit de vinculis Promethei, memoriæ prodit, Scytharum fuisse regem Prometheum, qui cum subditis populis res victui necessarias suppeditare non posset, quod Aquila (fluvii id nomen est) illius regionem inundaret, in vincula conjectus à Scythis fuit. At Hercules, cum eo divertisset, fluviumque detorsisset in mare, ita ut non amplius inundaret regionem, dictus est interemisse Aquilam, & ipsum Promethea è vinculis liberasse. Alii Nilum fuisse tradunt, qui fluvius cum sub exortum Caniculæ totam Ægyptum longè lateque inundet, ob celeritatem & vim cursus Aquila fuit vocatus. Sic Diodorus Siculus, & illi, qui res Ægyptias scripsere. Verum est, quod ait Cicero Tuscul. quæst. lib. 5. Prometheum, ut & Atlantem, & Cepheum, ob rei astronomicæ peritiam locum fabulæ dedisse. Nam Prometheus cum primus Astrologiam docuerit Assyrios, sæpe montem Caucasum ascendere solitus erat, ut Atlas Atlantem, in quo assiduè considens, cum altissimus esset, astra speculabatur, siderumque ortus & occasus (in quibus & Aquila cæleste signum) notabat. Hinc Caucaso affixus dicitur, & aquila ei addita, quæ cor ejus exederet, quod nimia cura & sollicitudine in cæli natura & arcanis perscrutandis seipsum maceraret. Quod & innuere videtur Hesiodus, cum ita columnæ alligatum fuisse ait, ut nullo modo movere aut avellere se potuerit, quo ardens viri illius studium in rerum cælestium contemplatione declararet. Nam quantum jecinoris per diem ab aquila consumebatur, tantundem per noctem excrescebat, ne unquam doloris materia deficeret, cum Natura alterna tempora quieti & animi curis laboribusque determinarit. Eadem ferè habet Baconus vir illustris, in libello suo de Veterum sapientia. *Promethei*, inquit, *Scholà homines exhibet prudentes, qui in futurum prospicientes, multa mala & infortunia cautè submovent & rejiciunt; verum cum hoc bono illud conjunctum est, ut multis voluptatibus, & varia rerum jucunditate se privent, & genium suum fraudent, atque quod multo pejus est, curis & sollicitudine & vimeribus intestinis se cruciant & conficiant. Alligati enim necessitatis columnæ, innumeris cogitationibus (quæ quia volucres admodum sunt, per aquilam significantur) iisque pungentibus, & jecur mordentibus, & corrodentibus vexantur; nisi forte aliquando veluti noctu exiguam quampiam animi remissionem, & quietem nanciscantur, ita tamen ut statim subinde redeant novæ anxietates, & formidines.* Fulgentius in Mythologico, non

ab

ab aquila Promethei jecur corrosum fuisse tradit, sed à vulture (quæ Caucasea volucris Maroni dicta) totamque fabellam de livore animi bellè interpretatus est, versus eo adducens Petronii Arbitri sic canentis :

Cui vultur jecur ultimum pererrat,
Et pectus trahit intimasque fibras,
Non est, quem tepidi vocant poëtæ,
Sed cordis mala livor atque luxus.

Δῆσε.] Pro ἔδησε. Ἀλυκτοπέδῃσι.] Ion. pro ἀλυκτοπέδαις. Est autem ἀλυκτοπέδη, *indissolubilis pedica.* Ἄλυκτος pro ἄλυτος, pleonasmo τοῦ κ. Πέδη, *pedica.* Ποικιλόβουλον.] Supra dixit αἰολόμητιν eodem sensu.

522. Ἀργαλέοισι.] Ἀργαλέοις. Μέσον ἀμφὶ χίονα.] Pro μέσῳ ἀμφὶ χίονι. Ἐλάσσας.] Pro ἐλάσας.

523. Οἱ.] Αὐτῷ. Ἐπ' αἰετὸν ὦρσε.] Tmesis, ἀντὶ τοῦ ἐπῶρσε. quasi *incitavit in eum.* Αἰετὸς poet. est pro communi αἰετός, sic dicitur ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ τὸν αἰετὸν εἶναι, quod semper vera portendat in auspiciis, in quibus sæpe adhibetur. Ταναύπτερος.] Epitheton generale avium, hic aquilæ, quod inter volandum alas expandit : Pro eodem πτανοίπτερος infra dicitur.

524. Ἤσθιεν.] Pro ἐσθίειν dixit Lucianus, ἐκκόψειν τὸ ἧπαρ, in Prometheo. Ἀθανάτου.] Sic & Virgilius de vulture Tityi jecur exedente 6. Æneid. *rostroque immanis adunco Immortale jecur tondens.* Ἄιξεν.] Id est, ἀνέξαινεν. Ἴσον.] Κατ' ἴσον μέρος.

525. Πρόπαν ἦμαρ.] Pro κατ' ἄλλην ἡμέραν.

526. Τὸν μὲν ἄρ'.] Describitur hic Promethei per Herculem liberatio, quæ eum in finem facta aut permissa traditur à Jove, ut tanto illustrior foret filii sui virtus & gloria. Quanquam plures fuerint Hercules, omnium tamen celebratissimus est ille ex Jove & Alcmena natus, qui utut cæteris posterior fuit, fortitudinis tamen & virtutis exemplar præbuit mortalium generi varia certamina & labores exantlando, & monstra domando. Inter certamina autem ejus etiam recensetur illud, quod aquilam hanc sagitta transfixerit, Prometheumque è vinculis exemerit. Pherecydes in lib. 10. de nuptiis Junonis, Herculem à Sole poculum accepisse scribit, in quo per Oceanum navigarit eum, qui esset extra terras, cum ad aurea mala Hesperidum contenderet : à quo etiam Prometheo, postquam fuit è vinculis liberatus, viam didicit eo tendentem. At Lucianus in Dialogis, non ab Hercule, sed à Jove Prometheum è vinculis solutum asserit,

rit, quia illi vaticinatus erat, quod si rem cum Thetide haberet, fore ut ex eo concubitu filius nasceretur patre suo fortior, à quo eadem pateretur, quæ ab ipso passus fuerat Saturnus, hoc est, regno ejiceretur. Quod metuens Jupiter à nuptiis Deæ illius abstinuit, proque fideli consilio Prometheum è vinculis liberavit. Herodotus historicè fabulam interpretatur, cujus expositionem paulo ante retulimus. Eandem confirmat etiam Agrætas lib. 13. rerum Scythicarum, & Scholiastes ad hunc locum. Alii Physicè Herculis nomine Solem intelligunt, cujus sagittis, id est, radiis Aquila fluvius Scythiæ regionem optimam atque intimam, cui imperabat Prometheus, quasi lanians, exsiccatus est, vel obturato fonte alio detortus, aut repressus: vel quod Hercules, id est, virtutis radii, Prometheum, hoc est, mentem nostram illustrantes, eam liberant à curis & ærumnis vitæ hujus secularis. Ad quam mentis à curis solutionem cælesti robore opus sit, quod in Hercule summum posuere Græciæ sapientes. Sic & Bacon per Herculem intelligit fortitudinem & animi constantiam in Prometheo, quæ in omnem eventum parata, & cuicunque sorti æqua, prospicit sine metu, fruitur sine fastidio, & tolerat sine impatientia. Cur vero Hercules in poculo sive urceo per Oceanum navigasse dicatur, non minus scitè exponit idem Cancellarius in libello supra citato cap. 26. quem consule. Τόν.] Pro τοῦτον. Nempe, ἐκεῖνον. Ἀλκιμήνης.] *Robustam* sonat. Ἄλκιμος υἱός.] Hinc à robore Ἀλκείδης etiam dictus Hercules.

527. Κακλὼ νῆσον.] Sic aquilam vocat, quæ veluti pestis incumbebat Prometheo, jecurque ejus depascebat. Νόσος vocem latius sumit pro quovis tormento. Ἄλκλειν.] Tmesis, pro ἀπήλκλειν, id est, ἀπέτρεψεν, ab ἀλέαλκω, *profligo, arceo.*

528. Γενεθλιονίδη.] Patronymicum pro nomine proprio. Δυσφροσυνάων.] Æol. pro δυσφροσυνῶν. Δυσφροσυνή, *animi ægritudo.*

529. Οὐκ ἀέκητι.] Id est, σὺν ἐθελήσει τοῦ Διός. Fit ab ἄεκων, *invitus.* Ὑψιμέδοντος.] Epitheton Jovis, ex ὕψι, & μέδω, τὸ ἄρχω, *impero.*

530. Θηβαγενοῦς.] Vixit autem Hercules Thebanus viginti circiter annis ante Trojam captam, ut tradit Eusebius. Κλέος ἀλαπαδνὸν.] Δόξαν μείζω.

531. Πολυπόνοιο.] Id est, τοῦ πολλοὺς πόνους σχόντος.

532. Ταῦτ' ἄρα.] Συμπέρασμα sive conclusio superiorum, quo

quo viam ſibi munit ad ἐπαιτίασιν criminum Prometheo imputatorum. Dicit liberationem Promethei non tam à Jove factam eſſe in gratiam ipſius Promethei, quam filii ſui Herculis, quem ad ſummum gloriæ faſtigium, adeoque in Deos referre voluit Jupiter, cum Prometheo jure ſuccenſeret, quod cum homo eſſet mortalis, conſilio & ingenii ſolertia cum Jove immortali ac præpotenti contendere auſus eſſet. Quocirca ut Herculi hunc laborem gratificaretur, iram depoſuiſſe dicitur. Alias item ſupplicii cauſſas enarrat poëta, de quibus ἐν τοῖς ἐπαμφίοις. Humanæ mentis audacia hic notanda in Prometheo, qui moderata rerum divinarum humanarumque cognitione non contentus in arcanis Dei perſcrutandis curioſiorem ſeſe exhibet, adeoque creatori ſuo paria facere ſatagit, contra quam monet ſapientiſſimus Socrates, qui quoties de cæleſtibus rogabatur, reſpondere ſolitus erat: *Quæ ſupra nos, nihil ad nos.* Notum eſt illud I. Scaligeri celebre dictum:

Neſcire velle, quæ magiſter maximus
Neſcire nos vult, erudita inſcitia eſt.

Convertetur itaque hæc fabulæ pars, vel in eos, qui divina Philoſophiæ myſteria neſcio qua mente ſubtilius conantur indagare: vel in eos, qui naturali judicio, fidei Chriſtianæ oracula complecti, vel etiam τὰ βάθη τοῦ θεοῦ (quæ ſcrutari periculoſiſſimum eſt) penetrare, deque iis humano ſenſu aliquid ſtatuere ſe poſſe putant: ad quæ certe humani oculi caligant, ut noctuæ ad lumen Solis diurnum. Ταῦτα.] Pro λέγε ταῦτα. Ἀζόμην.] Σεβόμην. Τίμα.] Pro ἐτίμα. Ἀειδείκετον ἦον.] Herculem.

533. Χεόμην.] Ὀργιζόμην. Χέομαι, *iraſcor*, quod ex χολόω factum videtur idem ſignificante. Παύθη.] Pro ἐπαύθη. Ἔσχεν.] Imperf. Ion. pro εἶχεν.

534. Εἴζετο.] Pro ἐείζετο. Βυλαῖς.] Pro βυλαῖσι. Sic & Homerus: Ἀφροδίτη πάλλε ἐείζοι. pro τῷ πάλλε, Iliad. 9. Ultimam in βυλαῖς corripit Dorum more. Ὑπερμενέϊ.] *Præpotenti.* Vox conflata ex ὑπὲρ, & μένος, *robur*. Κρονίωνι.] Τῷ Διΐ.

535. Καὶ γὰρ ὅτ'.] Primum ἔγκλημα ſive accuſatio eſt, αἰτίασις Promethei in diſtributione carminum. Narrat enim poëta, quod cum Dii & homines inter ſe diſceptarent in urbe Meconæ, forte de natura & præcellentia ingenii, & repertorum, Prometheus, ut Jovis divinitatem exploraret, decipere eum conatus eſt hac techna. Bovem ingentem ſive taurum mactari juſſit alii geminum fuiſſe ajunt, quorum carnes cum ab oſſibus ſegre-

ſegregaſſet, in altera pellium carnes; in altera verò oſſa inclu-ſit, deinde Jovi dedit optionem, utrum mallet, taurum eligendi. Jupiter capta optione cum dolos ejus viri graviter ferret, ut juſtam opportunitatem ultionis nactus videretur, oſſa elegit, atque illa fraude iratus, ignem mortalibus eripuit, ut teſtatur in ſequentibus poëta. Hanc fabulam Lucianus quoque refert in dialogo Jovis & Promethei, ubi idem crimen Prometheo impingit Jupiter. Ex eo morem poſtea obtinuiſſe ſcribit Hyginus, ut Veteres in ſolennibus & relligioſis ſacrificiis carne hoſtiarum conſumpta, reliquam, quæ pars fuit Deorum, eodem igne comburerent. quem ritum infra quoque tangit Heſiodus. Sunt qui fabulam ad hiſtoriam referunt, & Prometheum obſervaſſe ſcribunt extorum colores & ſitus: quidque ſingula portenderent, noviſſe, quibuſque item victimis, quo ritu mactatis Dii ſinguli lætarentur, docuiſſe mortales: adeoque auguriorum fuiſſe primum inventorem. Alii moraliter ſignificari volunt, poſt civilis vitæ artes, unà cum voluptatibus & deliciis, non ſolum legum & æquitatis, ſed & Dei immortalis contemptum naſci in homine, & fruſtra eſſe eos, qui Deum fallere ſtudent: tum ob gloriam, privatorumque commodorum ſpem prudentiſſimos quoſque peſſumdari. At Baconus ſub duplici illo ſacrificio Promethei apte nobis repræſen-„ tari ait perſonam verè relligioſi & hypocritæ. Alteri enim „ ineſt adeps, Dei nimirum portio, ob inflammationem & ſuf-„ fitum, per quod affectus & zelus ad gloriam Dei incenſus, „ atque alta petens ſignificatur; inſunt viſcera charitatis, in-„ ſunt carnes bonæ & utiles. In altero nihil præter oſſa arida „ & nuda reperiuntur, quæ nihilominus pellem farciunt, & „ hoſtiam pulcherrimam & magnificam imitantur; per quæ „ rectè notantur externi & inanes ritus & ceremoniæ jejunæ, „ quibus homines cultum divinum onerant & inflant, res ad „ oſtentationem potius compoſitæ, quam ad pietatem facien-„ tes. Neque ſatis eſt hominibus ejuſmodi ludibria Deo offer-„ re, niſi ea etiam illi imponant & imputent, ac ſi ipſe illa ele-„ gerit & præſcripſerit. Certè propheta ſub Dei perſona de hac „ optione expoſtulat: *Num tandem hoc eſt illud jejunium, quod „ elegi, ut homo animam ſuam in diem unum affligat, & caput in-„ ſtar junceæ demittat? E'κείνομαι.*] *Κείνομαι, contendo, rixor.* De forenſibus controverſiis proprie uſurpatur.

536. *Μηκώνη.*] Pro, *ἐν Μηκώνη.* Mecon vel Mecone Stephano

phano urbs est Peloponnesi, non procul à Corintho, sic dicta, quod ibi primum Ceres papaveris fructum invenerit. μήκων, *papaver*. Scholiastes Μηκώνῃ legit, sicque appellatam putat ἀπὸ τῆς μήκους, *à longitudine*. Μέγαν βοῦν.] Taurum. Προφρονέως θυμῷ.] Promptitudinem animi in Prometheo designat.

537. Διασάμῳ.] Id est, μεμέλεσι. Προνόησε.] Crasi Attica, προνόησε. Διὸς νόον.] Sic legendum, non Ζηνὸς νόον, ut metri ratio constet. Ἐξαπαφίσκων.] Ἐξαπατῶν. In Aldina & Florentina editionibus legitur, ἐξαπαλίσκων, cui tamen alterum præfertur, ut magis receptum.

538. Τῷ μέν.] Id est, Κατὰ τὸ μὲν μέρος, cui respondet τῷ δέ, quod sequitur. Ἔσταλα.] *Intestina*, ἀπὸ τοῦ σὺς κεῖται τὰ μεγάλα. Δημῷ.] Δημὸς, *adeps*, ἀπὸ τοῦ δαίω, *comburo*, quia facilè comburitur: at δῆμος, *populus*.

539. Ἐν ῥινῷ.] Ῥινὸς, *corium, pellis*, δέρμα Βοείᾳ.] Ion. βοείᾳ.

540. Δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.] Præpositio in Latina versione redundat.

541. Εὐθείσιος.] Εὐθίζω, idem quod εὐθύνω, *recte dispono*. Ἀργέτι.] Ἀργῆτι, per systolen poëticam, pro ἀργῆτι, ab ἀργὴς, *candidus, albus*.

542. Δὴ τότε μιν.] Sequitur oratio Jovis εἰρωνικὴ, qua in Prometheum invehitur, dolosum ejus animum & impietatem graviter carpens. Honorifica utitur compellatione, sed sarcastica & amarulentiæ plena. Etsi enim viri hujus fraudulentiam non ignoraret Jupiter, deludi tamen se passus est, ut occasionem postea nanciscereturgravius eum puniendi.

543. Ἰαπετιονίδη.] Ὦ Προμηθεῦ. Ἀειδείκελε.] Ἐνδεξίωλε. Ἀνάλιγκον.] Τῶν βασιλέων. Fuit autem Prometheus Scytharum rex, vel ut alii tradunt, Ægypti.

544. Ὦ πέπον.] Vox est aliquando amicius compellantis, aliquando conviciantis. Ironiam hic continet σαρκαστικῶς. Ἐπεζήλως.] *Iniquè, quasi animo erga alteram partem magis affecto*. Διεδάσσατο.] Ionicè pro διεδάσω, verbi διαδάζομαι, *divido*.

545. Κερτομέων.] *Probro incessens*, vel ut hic exponit Latinus interpres, *latenter carpens*. Τὸ κερτομεῖν, propriè est *mordacibus dictis incessere*, quasi τὸ κῆρ τέμνειν. Ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς.] Ea loquendi formula æternam Dei providentiam designant poëtæ. Sunt autem ἄφθιτα μήδεα Eustathio τὰ ἀμεταθέτως πραχθέντα, *quæ mutari nequeunt*.

546. Τὸν δ' αὖτε.] Ἀπόκρισις Promethei χλευαστικὴ, seu derisoria.

riſoria. Reſpondet Jovi oratione blanda, & honorifica, ſed deceptionis plena. Poſtquam enim Prometheus carnes è bove mactato in unum compoſitas corio bubulo texiſſet: oſſa autem reliqua pelle cooperta in medio collocaſſet, optionem dedit Jovi, ut quam vellet, earum ſumeret partem. Sed Jupiter à Prometheo deceptus, delegit oſſa pro ſua dimidia parte. Eo docemur, Deum odiſſe homines doloſos; & callidiſſimos quoſque avaritia ſæpe in perniciem ſuam ruere: præterea mortalium vitam eſſe curarum plenam, neque ulli ſperandam eſſe quietem, dum vivimus, quæ omnia ſub Prometheï fabula hic, & in ſequentibus eleganter oſtendit poëta. Τὸν δ' αὖτε.] Τοῦτον ἂ πάλιν. Προσείπε.] Pro προσεῖπε, quod Atticum.

547. Ἦκε.] Ἡσύχως, Ἐπιμειδήσας.] Τὸ μειδᾶν, & ἐπιμειδᾶν, de placido riſu dicitur, καὶ σεμνολίᾳ γέλωτος, ut ait Euſtathius. Solet autem is, qui alterum decipere ſtudet, feſtivæ fraudis conſcius ſubridere. Λήθεται.] Pro ἐλήθετο, hoc eſt, ἐπελανθάνετο. Δολίης τέχνης.] Id eſt, *ingenioſæ fraudis*.

548. Ζεύς.] Pro Ζεῦ. Κύδιστε, μέγιστε.] Sic & Homer. Iliad. α. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων κύδιστε, μέγιστε, quem imitatus noſter. Αἰειγενετάων.] Æol. pro, αἰειγενετῶν.

549. Τῶν δὲ.] Scil. μοιρῶν. Ἕλοῦ.] Dor. ἑλοῦ, ab anormi ἕλω, pro αἱρέω, *capio*, *eligo*. Ὁπτίλλεται.] Poët. & Ion. ὀπτίλλεται. Ἐν φρεσὶ.] Καθ' ἑαυτὸν. Θυμὸς ἀνήκεστος.] Id eſt, κεκλῖσθαι, quod eſt phraſi poëtica, ὀπτίλλεται βέλος.

550. Φῦ ἰὼ, &c.] Concluſio præcedaneæ orationis, & deſtinatio pœnæ Prometheo infligendæ. Jupiter enim doli non ignarus, ſed ad tempus diſſimulatione utens, eam cepit partem, quæ præter oſſa nihil contineret, ut fraude detecta hominis vafri contumeliam ulciſceretur. Monet porrò fabula non eſſe tentandam Dei potentiam, neque majeſtatem ejus temeraria curioſitate perſcrutandam, cum id in noxam cedat hominis: & quamvis ad tempus latere videatur mortalium fraus, tamen poſtea, ubi opportunum ſupremo Numini viſum, graviſſimis eam ſuppliciis vindicat. Deus enim nullo modo circumſcribitur, aut naſo ſuſpenditur adunco, ſed callidos tandem in calliditate ſua captat, dignaſque, naturam ejus & opera temere rimantibus, infligit pœnas. Hinc Prometheus cum Jovi paria facere contenderet, artibuſque ſuis & inventis ſupra modum gloriaretur, meritiſſimam Iovis iram expertus eſt. Nam, ut in principio diximus, virique oſtendunt ſapientiſſimi, tota

Pro-

Promethei fabula non inſcitè ad μεταφρονεῖν traducitur: ne alta nimis & abſtruſa Dei myſteria ſive opera perſcrutemur, nedum imitari nos poſſe vana præſumptione cogitemus. Quam philoſophandi ſobrietatem cum non obſervaſſet rex Prometheus, duce Mercurio monti Caucaſo alligatus eſt, aquilaque ei addita, Typhonis, ut volunt, filia, quæ jecur ipſius aſſiduè renaſcens laniaret. Φῆ.] Pro ἔφη. Δολοφρονέων.] *Dolos meditans vel ſtruens.*

551. Γνῶ.] Pro, ἔγνω, remoto augmento utitur oratione verbis abundante, & idem dicit in ſtudio certæ & exploratæ elocutionis. Ἀγνοίησε.] Pro ἠγνοίησε, ab ἀγνοίω, quod poëticum eſt pro ἀγνοέω, per epentheſin & jota, ob metrum. Ὄσσετο.] Pro ὄσσετο, ab ὄσσομαι, quod Æolicum, pro ὄπτομαι, *video*, ſic κόσσω, pro κόπτω, *ferio*, apud eoſdem.

552. Τά] Pro ἅ. Τελείαις ἑκατόμβαις.] Pro τελεθούσας.

553. Χερσὶν ἀμφοτέρῃσιν.] Pro, ἀμφοτέραις. Iovis in arripienda carnium parte aviditatem exprimit. Λαιῇ ἀλεισάς.] Supra verſ. 541. δεξιτερὴ δημόν. Ἀλεισάς.] Πιμελλάς.

554. Χώσατο] Ἐχώσατο. poëticè. Φρένας] Κατὰ φρένας. Χόλῳ.] Ὀργῇ. Μιν.] Αὐτόν. Tmeſis eſt in ἀμφὶ, & ἴκτο, pro ἀμφίκτο. Notetur item rarior ſtructura, χόλῳ ἵκτο μιν θυμόν, pro θυμὸν αὐτῷ. Homericorum Schematum ſedulus obſervator Plutarchus.

556. Φῦλ' ἀνθρώπων.] Pro ἀνθρώπους, ut *ſecla ferarum*, apud Lucretium, pro *feris*.

557. Θυηέσσων.] Ob victimas & ſuffimenta, à θύω, *ſacrifico*. Morem hunc adolendi oſſa in aris ſupra ex Hygino retulimus. Βωμοῦ.] Βωμὸς, ab Hebræo *Bamah* deductum videtur. Sic dicitur excelſum vel ſacellum in altis locis extructum ab idololatris.

558. Τὸν ὃ μέγ'.] Reſponſio altera Iovis objurgatoria, & ignis ablatio. Narrat enim poëta Iovem ob contumeliam ſibi à Prometheo illatam, mortalibus eripuiſſe ignem, cujus beneficio artes fere omnes inventæ. Quo ſignificare voluerunt, priſci Sapientes, Iovem vivendi rationem antea facilem, quietam, laboris ac doloris expertem, hominibus abſcondiſſe. Quod & parenti noſtro προπάτορι accommodari poſſit, qui quamdiu in ſtatu permanſit innocentiæ, Deum ſibi habuit propitium, & terram, fruges omniaque ad victum neceſſaria copioſe ſuppeditantem: at poſtquam ab integritate ſua lapſus Dæmoni

potius auſcultavit, quam Creatori ſuo, ad labores & multiplices curas damnatus eſt. Ita Dei benedictio verſa eſt in maledictionem, quique ſecuram prius, facilem, & ab omnibus morbis immunem tranſigebat ætatem, poſtea breviorem, infinitiſque ægritudinibus refertam vivendi rationem expertus eſt. Quod per ignis ablationem repræſentare conati ſunt poëtæ, ſine cujus uſu difficilis planè redditur mortalium vita. Nam ut forma formarum eſt anima, inſtrumentum inſtrumentorum manus: ita auxilium auxiliorum, ſive opis opium ignis dici mereatur. hinc enim omnis induſtria, hinc artes mechanicæ ipſæ infinitis modis adjuvantur, ut mirum videri non debeat, ſi ad ignis inventionem tantopere feſtinarit Prometheus, cum omnibus fere humanis neceſſitatibus & uſibus levamenta ſuppeditet atque auxilia. Modus autem furti ignis aptè nobis & ex natura rei deſcribitur in ſequentibus. Τὸν δέ.] Prometheum. Μέγα.] Pro μεγάλως. Ὀχθήσας.] Λυπηθείς.

559. Παύλων πέρι.] Ἀντὶ τοῦ περὶ παύλων. Anaſtrophe, quæ figura Ionum propria. Μήδεα.] Βουλεύματα.

560. Ἐπιλήθεο.] Ion. pro ἐπιλήθου.

562. Ἐκ τέτου.] Scil. χρόνου.

563. Μελέοισι.] Pro μελέοις, hoc eſt, χαλεποῖς. Vox μέλος vanum, vel miſerum denotat. Πυρὸς μένος.] Τὸ πῦρ. periphraſi poëtica. Ἀκαμάτοιο.] Ἀκάματος. Ion. ἀκαμάτου dicitur ignis ob indefatigabilem ejus voracitatem.

564. Ναιετάουσιν.] Pro οἰκοῦσιν.

565. Ἀλλά μιν.] Furtum ipſum, modumque deſcribit poëta, quo ignem à Jove hominibus abſconditum ſurripuerit Prometheus. Fabulantur poëtæ Prometheum Minervæ conſilio aſcendiſſe in cælum, ibique ferula ad currum Solis admota ignem rurſus in terram detuliſſe. Fuit enim Prometheus, ut ſupra dictum, Ægypti rex prudentiſſimus & aſtrologiæ peritiſſimus, qui ignem cæleſtem dicitur eſſe furatus, quod rationem fulminum hominibus indicarit: vel quod artem monſtrarit, qua ſupernus ignis eliciebatur, qui mortalibus profuit, quamdiu bene uſi ſunt: at poſtea malo hominum uſu in perniciem eorum verſus eſt. Nec ſine cauſſa ferulam ad hoc adhibuiſſe fingitur Prometheus, cum ferula ad percuſſionem, & plagas inferendas apta ſit, quo ſignificetur ignis generationem per corporum violentas percuſſiones & colliſiones fieri, ex quibus attenuantur materiæ, & in motu ponuntur, & ad calorem

rem cæleſtium ſuſcipiendum præparantur, ignemque velut ex curru Solis modis clandeſtinis ac quaſi furtim decerpunt, & rapiunt: tum etiam habet lignum hoc concavitatem quandam concipiendo igni & fovendo idoneam, unde & κοῖλον vocat Heſiodus. De Archimede Mathematico percelebri referunt hiſtoriæ, quod tanquam Deus quidam terrenus mirabili artificio globum vitreum fabricarit, in quo mira converſione diſſimiles motus cæleſtium circulorum repræſentarit, idque ignis beneficio Sphæram illam perpetuò moventis. De quo epigramma extat elegantiſſimum Claudiani, quod brevitatis cauſſa hic omitto. Ut igitur Prometheus ingenii ſollertia cum Jove ipſo contendere auſus eſt, hominem è luto formando, & igne cæleſti, quem ferula exceperat, animando, aliaque ejus opera imitando: ſimiliter & Syracuſanus ille Geometra Jovi paria fecit, dum τὸ ἀπεικονικὸν inveniſſe dicitur, in cujus indagatione non pauci hodie deſudant philoſophi. Tradit Pauſanias in Atticis ob hanc ignis inventionem certamen inſtitutum fuiſſe apud Athenienſes τῶν λαμπαδοφόρων, in quo id unicè ſtudebant decurrendo, ut accenſæ faces ſervarentur. Nam cujus fax extincta fuiſſet, is victoriam ſuccedenti concedebat, atque hic eodem modo ſequenti, ſi ſua extingueretur, & reliqui eodem ordine. Quod ſi nemo accenſam facem tuliſſet, palma in medio relinquebatur. Atque hæc fiebant in honorem Promethei, quod is omnium artium fontem & auctorem ignem putabatur inveniſſe. Sic & ipſum de ſe loquentem introducit Æſchylus in cognomine Tragœdia:

Ναρθηκοπλήρωτον ἰῶ θηρᾶμα πυρὸς
Πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
Πάσης βροτοῖς πέφυκε κἀς μέγας πόρος.
Artis magiſtrum ignem (fuit namque is viris
Magnum juvamen, pluribus perutile)
Inveni,

Μιν,] Αὐτὸν, nempe Jovem. Ἐὺς παῖς Ἰαπέτοιο.] Prometheus. ἐὺς poët. ἀγαθὸς, ἢ ἡμέτερος.

566. Τηλόσκοπον αὐγλῶ.] Id eſt, τηλόθεν σκοπεμένῳ.

567. Νάρθηκι.] Νάρθηξ arbor eſt ſoli Africæ nota, Latinis *ferula*, cujus deſcriptionem habet Plinius lib. 13. cap. 22. & Columella lib. 3. de Arboribus. Clearchus vocat ξύλον ἄξυλον, id eſt, *lignum non lignum*, quod intus eſſet medulloſum, atque idcirco minus ſolidum & compactum. Huc alluſit Martialis in

Apophoretis: *Inviſæ nimium pueris, gratæque magiſtris,*
Clara Prometheo munere ligna ſumus.

Δάκειν.] Pro ἔδακεν, à δήκω, pro δάκνω, *mordeo*. Tralatio. Νειόθι.] Adverb. à νεῖος, quod Ionicum eſt, pro νέος.

568. Ἐχόλωσε.] Εἰς ὀργὴν ἐνέβαλε. Φίλον ἦτορ.] Id eſt, τὴν καρδίαν αὐτοῦ.

569. Ὡς ἴδεν.] Poteſt etiam legi: ὡς ἴδε· σὺ ἀνθρώποισι.

570. Τεῦξεν.] Pro ἔτευξεν.

571. Γαίης χθε.] Sequitur fabula de Pandora, quam & in Operibus graphicè depinxit Heſiodus. Narrat poëta, Jovem, ſimulatque reſciviſſet furtum Promethei, & ἀπάτην in diſtributione carnium, Vulcano mandaſſe, ut fœminam è luto formaret pulchram & venuſtam, quæ cum aſtutiſſima eſſet, & omnibus artibus à Diis ornata, Pandoræ nomen accepit. Quippe videbat Jupiter ſe inſolentiam Promethei reprimere non poſſe, niſi hominum genus (quo opere ille immenſum turgebat & efferebatur) hoc pacto affligeret. Huic autem virgini Minerva ſapientiam, Venus formam, Apollo Muſicen, eloquentiam Mercurius tribuit: alii alias dotes. Prima fingitur fuiſſe mulier, nec ante illam extitiſſe fœmineum ſexum crediderunt Gentium complures, ut etiam teſtatur Pauſanias in Atticis. Palæphatus lib. Incredibil. Pandoræ fabulam ſic interpretatur, quod ex terra ipſa cum formata eſſet, aliis fœminis ſimilem formam dederit, quod videlicet mulier fuerit opulenta, quæ ſe exornare ſoleret, quoties ex ædibus prodiret: eoque ſe pigmento illinebat, quod è terra confectum erat. Tertullianus quoque in lib. de Coronis, Pandoram fœminarum primam fuiſſe ait, & à Gratiis coronatam. Eam verò ita ab omni corporis animique cultu inſtructam poſtea cum pyxide clauſa ablegavit Jupiter ad Epimetheum, qui vir dempto vaſculi operculo omnia mala evolare ſentiens, vix ultimam & in imo reſidentem Spem occluſit, cum qua vas illud ſervavit. Origenes adverſus Celſum lib. 4. hanc ridet fabulam. Mythologi verò Pandoram ad humanum corpus referunt fœmineo nomine expreſſum, quod carnis imbecillitas minimo exſolvi poteſt. Alii voluptatem deſignari ea exiſtimant & libidinem, quæ poſt vitæ civilis artes, & cultum & luxum veluti ex dono ignis & ipſa incenſa eſt: ita ut Vulcano, qui ſimiliter ignem repræſentat, opificium voluptatis deputetur, ab illa autem infinita mala & in animos & in corpora, & fortunas hominum

unà

unà cum ſera pœnitentia fluxerunt; neque tantum in ſtatus ſingulorum, verum etiam in regna & Reſpub. ut ſupra dictum. Nonnulli ad Naturæ contemplationem reducunt figmentum, qui propterea Pandoram à Vulcano formatam aſſerunt, quod calor, & cæli διάθεσία, Vulcani nomine deſignata, fertilitatem donet, quæ ut auctor eſt Theophraſtus in cauſſis plantarum, plus virium habet, quam ullus mortalium labor, aut ſoli uberţis. Ad Pandoræ cultum ſive ornatum quod attinet, primò Minerva eam candida veſte cinxit, quo nihil aliud ſignificatur, quam ſapientiæ candor & puritas. Albus enim color, cum ab ipſa natura profectus ſit, ἀκίραιός eſt, plurimumque habet lucis. hinc vitæ puritas mentiſque illuminatio rectè eo ſignificatur. Deinde calanticam capiti ejus impoſuit, qua docetur ſapientiam, quaſi capitis velamen eſſe & ornamentum, adeoque in capite hominis velut in arce ſua reſidere. Sertis item floreis eam redimivit, quibus indicatur ſapientiæ decor, & incredibilis fragrantia. Denique auream circumdedit coronam, quod nihil ſolidius, nihil excellentius ſit ſapientiæ dono. Γαίης χαίρε.] Sic idem in Operib. Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσατο κλυτὸς Ἀμφιγυήεις, Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. Terram intelligit humore maceratam. Ita enim ſubdit ibi poëta: Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περίκλυτον ὅττι τάχιστα Γαῖαν ὕδατι φύρειν. Σύμπλασται.] Pro Συνέπλασε. Περίκλυτος.] Ob opera fabrilia. Ἀμφιγυήεις.] Vulcanus, quaſi ὁ ἑκατέρωθεν βεβλαμμένος τὰ γόνατα, *quod utroque pede claudus eſſet.*

572. Ἴκελον.] Ὅμοιον. Κεφαλὴν.] Pro Κεφαλὴν, ἦγεν, Διός.

573. Ζῶσε.] Pro ἔζωσε, verbi ζώω, pro ζώννυμι, *cingo*. Κόσμησε.] Pro ἐκόσμησε, neglecto augmento. Γλαυκῶπις.] Epitheton Minervæ, de quo in principio. Ἀθηνῆ.] Ἀθηνᾶ.

574. Ἀργυφέη.] Λευκῇ. Legendum potius ἀργεφέῃ, ab ἀργέφατος, quæ vox conflata, ex ἀργὸς, *albus*, & ὑφὴ, *textura*. Καθὲ κρῆθεν.] Καθὲ κεφαλῆς, per pleonaſmum. Sic ἀπὸ κρῆθεν, dixit idem in Scuto. κρῆθεν adverb. eſt poët. ex κρὰς κρατὸς, *caput*, verſo α Ion. in η, & θεν particula ſignificante motum de loco. Καλύπτρῃ.] Καλύπτρα operimentum eſt capitis muliebre, à καλύπτω, *tego*. κόσμητρα Heſychio.

575. Δαιδαλέῃ.] Δαιδάλεος, *artificioſus*, à Dædalo Cretenſium artifice. Utuntur & ea voce Latini. Lucretius, *Tibi dædala tellus Submittit flores. Dædalam* dixit pro *varia*. Καλὲ χεῖτο.] Καλεῖχον, à poëtico, χέω, τὸ ἔχω. Θαῦμα ἰδέσθαι.] Appoſitio.

576. Στεφάνης νεοθηλέας.] Serta intelligit. Legitur etiam νεοθηλέῳ, ut jungatur cum πόης. νεοθαλὴς ὁ νεωστὶ θηλάων, *recenter virescens.*

577. Καρήατι.] Pro τῇ κεφαλῇ.

578. Στεφάνη.] Idem quod στέφανῳ. Οἱ κεφαλῇφι.] Pro κεφαλῇ αὐτῆς.

579. Τήν.] Pro ὧν.

580. Ἀσκήσας.] Κοσμήσας ab ἀσκέω, *orno.* Παλάμῃσι.] Pro παλάμαις, id est, χερσί. Synecd. παλάμη, propriè *palma manus.*

581. Τῇ δ' ἐνί.] Coronam hanc auream capiti Pandoræ à Minerva impositam, non solum ob materiam commendat poëta, sed etiam ab artificio & argumento. Nam omnis generis animantia in ea à Vulcano cælata fuisse ait, tam terrestria, quam marina, idque tanta arte & gratia, ut spirare, & quasi vocem edere viderentur. Τῇ δ' ἐνί.] Pro, ἐν ταύτῃ ἦ, nimirum *corona.* Δαίδαλα.] Id est, τεχνικά. vide supra. Τετεύχατο.] Ionicè, pro ἐτέτευκτο, *fabricata erant*, id est, *cælata*, per synecd. generis.

582. Κνώδαλα.] Propriè sunt animantia, quæ in mari dormiunt, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ κνώσσειν. Verum & eo nomine, πὶ χερσαῖα, significantur teste Eustathio. Ἤπειρον.] Ἐπὶ γῆν. propriè *terra continens.*

583. Χάριες.] Gratia, *venustas*, quæ non tantum in verbis, sed & operibus relucet.

584. Ζωοῖς.] Θηλείοις. Ἐοικότα.] Ὅμοια. Φωνήσασιν.] Vocalibus, quasi dicat, Tam artificiosè sculpta erant, ut spirare & quasi vocem edere viderentur.

585. Αὐτὰρ ἐπεὶ δή.] Ἔκπληξις Deorum ob ornatum & pulchritudinem Pandoræ. Vulcanus enim, ubi Jovis mandato perfecit Pandoram, ita à Minerva, aliisque Diis speciosè instructam, velut in theatro spectandam produxit; cujus forma, & membrorum compages tam concinna fuit & artificiosa, ut conspecta in stuporem egerit cælicolas pariter & homines. Hanc deinde primam mulierem fuisse asserit poëta, ex qua reliquum genus fœminarum in mundum prodierit. Tum etiam exemplo Pandoræ descendit ad vituperium sexus fœminei, quem matri suæ per omnia similem esse dicit, virisque exitiosum. Hinc speciosum malum appellat, molle genus & ornatu lasciviore gaudens, adeoque inevitabilem hominibus dolum & inexplicabilem labyrinthum, quæ in sequentibus omnia pro more suo

latius

latius deducit Aſcræa Clio. Τεῦξε.] Pro ἔτευξε. Καλὸν κακόν.] Sic vocat Pandoram. Ἀγαθοῖο.] Ἀγαθῆ.

586. Ἐξάγαγε.] Pro ἐξῆγε, per redupl. Atticam. Ἔνθα.] Ὅπου. Ἔσαν.] Pro ἦσαν, per Syſtolen.

587. Ἀγαλλομένῳ.] Χαίρουσαν, ab ἀγάλλομαι, *exulto, glorior.* Ὀβριμοπάτρης.] Epitheton Minervæ, quod prævalido ſeu præpotenti patre nata ſit. Εὐπατέρεια eadem de cauſſa poëtis dicta, cujus pater matre clarior.

588. Ἔχε.] Pro εἶχε.

589. Δόλον αἰπυνῶ.] Αἰπὺς propriè *altus*, ὑψηλός: metaphoricè *gravis, exitioſus*. Ἀμήχανον.] Ἄφυκτον Sic & Chryſoſtomus mulierem appellat ποινὴν ἄφυκτον, *ineffugibilem pœnam*, in Comment. ſuper Matth. cap. 19.

590. Ἐκ τ.] Id eſt, Ταύτης, Pandoræ. Γυναικῶν θηλυτερέων.] Æol. pro θηλυτέρων. Sic vocat mulieres ob mollitiem fœmineo ſexui propriam. Interpres Homeri exponit, πρὸς ἀφροδίσια καὶ καταφορωτέρας, quod in Venerem ſint propenſiores, ſi cum brutis animantibus comparentur: Τὰ μὲν γὰρ ἄλογα ζῶα, inquit, ἀεισυμένου ἔχει καιρὸν, ὃν δὲ μίγνυται). αὗται δὲ διηνεκῶς πολυπαίζουσιν.

591. Τῆς γὰρ ὀλοὸν.] Mulierum vituperatio ex occaſione Pandoræ propoſita. Eas non tam paupertatis comites & ſolatrices, quam luxus eſſe miniſtras tradit. Et revera ſi conſulantur hiſtoriæ tam ſacræ quàm profanæ, deprehendemus omnium ferè calamitatum cauſſas eſſe mulieres. Teſtis Helena Trojani belli ſuſcitatrix, teſtis Hercules à Deianira extinctus, teſtis Danaidum in maritos ſuos perfidia, teſtis Lemniarum fœminarum inaudita cædes, teſtis Cleopatra Ægyptiorum regina, teſtis Eva, (ne cæteras memorem) prorſus infamis apud omnes Chriſtianos, quæ divini mandati prævaricatrix non ſibi tantum, ſed & viro ſuo, totique generi humano exitioſa fuit; adeo ut veriſſimum eſſe comperiatur Græcorum celebre dictum, ἀνδρῶν ὄλεθρος γυνὴ, *virorum pernicies fœmina*. Nec peſtis illa in ſolas mulieres transferenda eſt, ſed & maritis ex parte tribuenda, qui tantum indulgent uxorculis ſuis, ut velut amentes amore in quodvis malum eas ſequantur, cum par eſſet, ut illis moderantibus mulier natura ſtultior & imbecillior minus deſiperet. Et quamvis ubique gentium ſatis nota ſit fœminarum perfidia & mollities, tamen imprimis malè audiunt apud veteres poëtas, qui frequenter earum perſtringunt libidi-

nes & luxum. De his legendi Euripides in Medea, Plautus in Pœnulo, Juvenalis Sat. 6. & alii. Nec priſco tantum ævo tales extitiſſe putandum eſt, ſed & hodiernis temporibus ſtrenuè dant operam, ne vaniloqui fuiſſe videantur antiqui vates. Verè Satyricus:

Nil non permittit mulier ſibi, turpe putat nil,
Cum virides gemmas collo circumdedit, & cum
Auribus extenſis magnos commiſit elenchos.

Et paulo poſt:

His emitur quicquid graciles huc mittitis Indi.

Ea de cauſſa Menander poëta ſuaviſſimus merito torqueri Prometheum inquit, non quia ignem de cælo furatus eſt, ſed quia multo gravius malum, fœminam ſcil. omnium humanarum calamitatum auctorem, & ſceleſtum omnino animalis genus invenerit, cujus incommoda ἐν τοῖς ἐφιξῆς amplificat poëta. Τῆς.] Pro ταύτης. Ὀλαΐον.] Ὀλέθριον. Φῦλα γυναικῶν.] Pro *mulieribus*: ut φῦλα ἀνθρώπων, ſupra. Πῆμα μέγα.] Chryſoſtomus, *delectabile detrimentum* appellat, & *deſiderabilem calamitatem.*

592. Μίτ' ἀνδράσι.] Pro ἐν τοῖς ἀνδράσι.

593. Οὐλομένης πενίης.] Alibi κακὴν vocat πενίην, καὶ θυμοφθόρον, *animi corruptricem.* Οὐ σύμφορος.] Alii legunt σύμφοροι, & *comites* interpretantur. nonnulli ἀσύμφοροι, ſed perperam. τὰ σύμφορα rectè exponitur, *comitantia.* Sic idem Heſiodus alibi: Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρί. *fames ſequitur inertem.* Κόρος.] Ion. κόρη. κόρος idem quod πλησμονὴ, *ſatietas, luxus.*

594. Ὡς δ' ὁπότ'.] Similitudine illuſtrat poëta, quæ de mulieribus ſupra dixerat. Eas porro ſimiles eſſe ait fucis, qui non ut apiculæ mellificant, ſed alveariis ſeſe ingerentes alienum duntaxat laborem depaſcunt. Sunt autem fuci inſecta aculeo carentia, quibus aſſimulantur ignavi homines, quique alienis inſidiantur laboribus. De his ita Procopius in lib. 2. de bello Gothorum Beliſarii dictum referens: Σιωὶ γέλωτι, inquit, ἐ δίκαιον τὰς κηφῆνας μὲ ὑφ' ἑτέρων πόνων μεγάλων ἀπολαύειν, ἄλλως ἢ ἔ μέλιτος ἀδήμιᾶ παλαιπωρίᾳ ὀνίνασθαι. hoc eſt, *ſubridens dixit, iniquum eſſe, quod alienis apum magnis laboribus fruantur, & mella depaſcant ab aliis elaborata.* Et Virgilius de apibus 4. Georg.

Ignavum fucos pecus à præſepibus arcent.
Fervet opus, redolentque thymo fragrantia mella.

Quemadmodum igitur gnavæ mulieres comparantur apibus:

ita

ita ex adverſo fucis aſſimilantur, quæ ventri luxuique deditæ maritorum ſuorum labores inutiliter prodigunt, verè frugiperdæ, & locuſtæ vaſtatrices, in quas invehitur Satyricus, cum inquit:

Prodiga non ſentit pereuntem fœmina cenſum,
Ac velut exhauſta redivivus pullulet arca
Nummus, & è pleno ſemper tollatur acervo;
Non unquam reputat, quanti ſibi gaudia conſtent.

Hinc non inſcitè Phocylides apud Stobæum è quatuor hiſce animalibus natum eſſe dixit muliebre genus, ex cane, ſue, equo & apicula. Verſus Græci Latinè ita ſonant:

Hæc quoque Phocylidæ: rebus de quatuor ortum
Gens muliebris habet, nam pars cane, pars ape nata eſt,
Pars ſue, pars & equa; ſed quam generavit equæ vis,
Fœcunda eſt, agilis, vaga, formoſiſſima vultu.
De ſue quæ genita, inter pravamque bonamque,
Trux & difficilis; quæ de cane, gnara laborum,
Fida domus cuſtos. ape quæ ſolerte creata eſt,
Hanc thalami ſociam votis ardentibus opta.

Σμήνεσι.] Pro σμήνεσι. τὸ σμῆνος proprie *apum examen*. hic *alveare* per metonym. Καληριφίσι.] Pro καληριφίσι. Fit καληριφὴς, ex κατὰ & ἐρίφω, *tego*: καλιστεγασμῷ Heſychio.

595. Κηφῆνας.] Κηφὼ, *fucus*, ex apum genere, quæ aculeo carent, de quibus Ariſtoteles hiſt. animal. lib. 5. cap. 22. & Plinius lib. 11. cap. 11. Ξωνίονας.] Id eſt, κοινωνὺς, ex ξυνὸς pro κοινός. hinc ξωνίων Atticè σ verſo in ξ.

596. Αἱ μὲν.] Μέλισσαι. Πρῶτον ἦμαρ.] Κατ' ὄλιγον ἐμέρην. Ἐς ἠέλιον καταδυόντα.] Εἰς τὸν δ' ἡλίου δύσιν.

597. Ἠμέρην ἀναδύσῃσι.] Pro ἡμερινὴν, hoc eſt, ὄρθριον. Sic Virgilius:

Mane ruunt portis: nuſquam mora: rurſus eaſdem
Veſper ubi è paſtu tandem diſcedere campis
Admonuit, tum tecta petunt, tum corpora curant.

Τιθεῖσι.] Virgilius de apibus:

Prima favis ponunt fundamina, deinde tenaces
Suſpendunt ceras.

Κηρὸν propriè *apum cellula ſive domicilium*, à κηρὸς, *cera*.

598. Οἱ δ'.] Οὗτοι ὄ, *fuci*. Ἔντοσθε.] Pro ἐντὸς. Ἐπηριφίας.] Supra dixit, καληριφίας. Σίμβλους.] Dicitur σίμβλος, σίμβλον, & σίμβλη.

599. Ἀλλὰ-

599. Ἀλλότριον κήμασθον.] Id est, mella ab aliis elaborata. *Labor* pro rebus labore partis. Sic *hominum boumque labores*, pro *segetibus* dixit Maro. Ἀμῶντες.] Id est, σωαθροίζουσι. Loquendi genus à messoribus petitum, qui segetes demessas in horrea congerunt.

600. Ὡς δ' αὖτως.] Ἀπόδοσις. Κακόν.] Appositio.

602. Ἀρχαλέων.] Alii legunt λαχαλέων. Πέρην.] Pro ἵπερθεν. Ἀντ' ἀγαθοῖο.] Pro *bono*, ignis vel cælibatus. Sic Euripides:

——— Ἀντὶ γὰρ πυρὸς
Πῦρ ἄλλο μεῖζον ἠδὲ δυσμαχώτερον
Ἔβλαστεν αἱ γυναῖκες.

Id est, ——— *Proque igni novus*
Successit ignis, atque inexpugnabile
Malum, mulieres.

603. Ὅς κε γάμον.] Πρόληψις sive præoccupatio. Aliud incommodum pro commodo cælibatus proponit Hesiodus. Nam licet sumptuosa res sit mulier, satiusque viro fuerit vitam cælibem ducere, quam uxori alligatum esse: tamen hoc malum sequitur ἄγαμον sive cælibem, quod cum jam senuerit, nullos sit habiturus liberos, qui ipsum in decrepita ætate foveant, suarum facultatum relinquantur hæredes, nisi forte remoti cognati vel Magistratus. Est igitur hic tacita objectio, quam refellit poëta. Dixerit enim aliquis: Si fæmineum genus adeo perniciosum est viris, ut ais Hesiode, præstat à nuptiis abstinere: respondet poëta per concessionem: Etsi quidem hoc verum sit, tamen è duobus malis eligendum, quod minus. Molesta & onerosa res sit mulier, tamen liberis carere, & legitimis bonorum hæredibus, multo est molestius. Vult itaque Hesiodus, matrimonium, utut sua habeat incommoda, cælibi vitæ esse præferendum. Geminus huic locus est ille Demosthenis ex Orat. Funebri: Χαλεπὸν, inquit, πατρὶ καὶ μητρὶ παίδων στερηθῆναι, καὶ ἐρήμοις εἶναι τῶν οἰκειοτάτων γηροβοσκῶν. *Durum est patri & matri liberis orbari, & charissimis suæ senectutis educatoribus privari.* Non enim miserius quicquam tetrica orbitate, & hæredum inopia. Unde Comicus:

Ὀδυνηρόν ἐστιν ἀνυχῦντα τὴν βίᾳ
Ἔχειν ἔρημον ἀλαδόκου τινὸς οἰκίαν.
Instructa inopia miseraque est felicitas,
Divitiæ hæredem cum non inveniunt suum.

De legitimo hærede loquitur, non χρυσοῦς, qui tum demum

generi

generi alicui & familiæ ſuccedunt, cum nulli ſunt propinqui hæredes. Hinc dolet Phænops apud Homerum, quod orbatus à Diomede duobus filiis, Magiſtratus, qui χηρωσταὶ Græcis, hæreditatem à ſe relictam diviſiſſent, Iliad. ε. His ferè reſpondent *bona vacua*, Straboni ἀδέσποτα, quæ olim publicabantur teſte Ulpiano, aut fiſco addicebantur lege Julia, de quibus Juriſperiti, & Spondanus ad verſum Homeri ſupra citatum. Ὅς κε γάμου φεύγων.] Id eſt, ἄγαμος. Μέρμερα.] Id eſt, χαλεπά. Curas & onera intelligit, quæ matrimonium ſequuntur.

604. Γῆμαι.] Pro γαμῆσαι, tanquam à γάμω, pro γαμέω. Ὀλοὸν γῆρας.] Ὀλέθριον.

605. Χάτῃ.] Pro ἐν χάτῃ, τελείαν εὐδαίμονα. Γηροτρόφοιο.] Ionicè. Dicitur γηροτρόφος, *qui ſenem nutrit*. hinc γηροτροφεῖν, *ſenes nutrire*; & præſertim parentes ſuos τρέφειν eſt τρέφειν. Vide Eraſm. in ἀντιπελαργεῖν. Ἐπιδδώσῃς.] Pro ἐπιδῷς, Poëticè.

606. Ζωῇ.] Ζῇ. Ἀποφθιμένοιο.] Pro ἀποθανόντος, per ſyncopen, pro ἀποφθιμένοιο. Διὰ κῆπον δασσάμενος.] Tmeſis, pro διαδασσάμενος, id eſt, διανέμεσθαι.

607. Χηρωσταί.] Sic dicuntur, qui ſuccedunt in hæreditate viro viduo, & filiis carenti, remoti ſcilicet cognati & conſanguinei. Euſtathius magiſtratum eſſe dicit, qui gubernabat τὰς χηρευούσας τῶν διαδόχων, hoc eſt, *qui vacuæ hæreditatis curam ſuſcipiebat*, non quod ille ſuccederet, ſed vel civitatis totius nomine eam adminiſtraret, vel proximorum gratia, quibus nempe hæreditatis bona viritim æqualiter diſtribuebantur. Apud Pollucem ſcribitur χηραῖται, ſine σ. Utrumque à χηρεύω, τὸ στερίσκω, *privo*, *orbo*. Ὧι δ' αὖτε γάμος.] Eſt hic encomium illuſtre bonæ mulieris. Uti enim miſerrimus eſt, qui pravam nactus eſt uxorem: ſic contra fortunatum prædicat, qui pudicam ſibi repperit conjugem, & cordatam. Sic & Euripides, licet iniquior fuerit in muliebre genus, tamen felicem pronunciat eum, cui pudica & cordata obtigerit marita. Verſus hi ſunt:

Γάμοι δ' ὅσοις μὴ δυσγενεῖς βροτῶν,
Μακρὰν ἀνύει· οἷς δ' μὴ πίπτουσιν δόμοις,
Τά, τ' ἔνδον εἰσὶ, τά, τε θύραζε δυσχερῆ.
Quicunque fauſtis vinciuntur nuptiis,
His læta vita eſt. Sors quibus cecidit ſecus,
Nil niſi miſeria reſtat & foris & domi.

Idem & noſter docet Heſiodus in Operib.

Commoda ſiqua viro conjux obvenerit, hæc eſt

For-

Fortunæ pars prima bonæ: mala; peſſima ſors eſt,
Delicioſa, virum quæ torre potentius omni
Vrit & ad celeris perducit fata ſenectæ.

Qualis vero ſit bona uxor, quaque parte cenſenda, in ſequentibus docet idem poëta, ſcilicet, non quæ ſtirpis nobilitate, aut forma aut opibus commendatur, ſed quæ pudica eſt, & rei domeſticæ ſedula curatrix. Sic enim hi verſus Latinè ſonant:

—— contra thalamos cui fata dederunt
Si prudens, ornata bonis ſi moribus uxor,
Proſpera compenſat duris, & triſtia lætis.

Talem optare cuivis liceat: reperire non niſi paucis ſingulari Divûm munere conceſſum eſt. *Eſcheth chail*, dicitur Hebræorum filiis. Ωἵ.] Pro ὄπνι. Γάμος μοῖρα.] *Nuptiarum conditio, ſors.* Eſt hic Tmeſis in μοῖρ' & γάνη, pro μοιρογήσηται. Alii pro μοῖρ' legunt κακὴ, quod malim.

608. Κεδνήν.] Pro αἰδοίαν. Ἄλοχος, *thalami ſocia, uxor*, quaſi ὁμόλοχος. Ἔχει.] Alii codices habent ἔχετ'. Ἀρηρῖαν πραπίδεσσι.] *Ornatam præcordiis*, hoc eſt, phraſi poëtica *cordatam.* Ἀρηρῖα participium eſt, per redupl. Attic. ab ἄρω, *apto.*

609. Τῷ δέ.] Legitur etiam τῷ δέ τ' ἀνὴρ. Ἀντιφερίζει.] Id eſt, ἀντικάθηται, ἢ ἐξισοῦται, ut exponit Scholiaſtes, *adæquatur, opponitur.*

610. Ὅς δὲ κε τύτμῃ.] Ut pudicam & cordatam ſupra laudavit Heſiodus: ita pravam hic & ſtolidam uxorem vituperat. Illo inquit mortalium omnium calculo miſerrimus eſt, qui uxorem duxit pernicioſæ indolis. Ut enim bonæ bonis: ſic & improbæ ex improbis ferè naſci ſolent: κακῆς κόρακος κακὸν ᾠὸν, *mali corvi malum ovum*, ut proverbio dicitur. Quod cum in aliis, tum in fæmineo ſexu præcipuè apparet. Aſpidis quippe venenum hauſiſſe videntur, quæ ex ſemine degeneri procreatæ mulieres. Qualem qui nactus eſt, perpetuum animo mærorem circumfert: neque pravam fæminæ naturam facilè corrigas: indefinens eſt afflictio, & malum immedicabile, ut merito dixerit Socrates: aut tollendam, aut tolerandam eſſe malam mulierem. Hinc quiſquis nuptiali ſe capiſtro induit, vitæque & thalami ſibi ſociam petit, ante omnia ejus indolem probè perſpectam habeat neceſſe eſt, ne cordolium ſibi ducat, gehennamque domi ſuccendat perpetuis litibus æſtuantem. Τύτμῃ.] A poëtico τύτμω, τὸ λαμβάνω. Malè verſum hunc interpretatus H. Stephanus: *Qui gravem nativitatem ſortitus fuerit.* Nam

geni-

genitivus ille γλυβλης, non à verbo regitur πιτμω, cui quartus debetur casus, sed à nomine ἄκριλον, quod ἀπὸ κοινῦ repetendum. Ἀπερίλεκτο.] Pro ἀπερίληπτο. Dicitur ἀπερίλεκτος, pro ἄπεκτος, pleonasmo syllabæ, ab ἔπη, noxa. Γενέθλης.] Pro γλυπτῶς, Poët.

611. Ἀλίασεν.] Ex α privante & λιάζω, *decline*, *evito*. Hesychius exponit, ἀνέγκλιτον, ἀμεταστρεπτον, ἀχώρητον. Ἀνίλω.] Ion. pro ἀνίαν, hoc est, λύπην.

612. Ἀνήκεστον.] *Insanabile*, hoc est, *gravissimum*, ex α στρηπτῶ, & ἀκέομαι, *medeor*.

613. Ὣς γὰρ ἔσι.] Conclusio superiorum cum epiphonemate, quasi dicat poëta: adeo non licet Jovis providam mentem & vindictam effugere. Nam etsi Prometheus vir callidissimus, & πολυΐσως crederet se decipere posse Jovem, eumque jam reipsa deceptum putaret, tamen miserum in modum fallus est, cum dolos ejus & machinationes minimè ignorarit Jupiter, sed pro tempore dissimularit, quo postea tanto gravius in eum animadverteret. quod & revera accidit, nam comprehensus Caucasoque alligatus fraudulentiæ suæ pœnas exsolvit gravissimas. Hanc poëtæ nostri sententiam, ut veram piamque sic effert paræmiastes:

Πολλά κεν εἰδείης, οἷς τὸν θεὸν ἐξαπαλήσοις.

Hoc est,

Multa noris oportet, quibus Deum fallas.

Et Pindarus in Pythiis Od. 3.

Ἀψευδής ἐσιν ὁ νοῦς Ἀπόλλωνος, ὃν οὐδεὶς θεῶν ἀπατάλιζει.

Verax est mens Apollinis, quem nemo decipere potest.

Ὣς.] *Adeò*. Malè versum à vulgato interprete, *quoniam*. Epiphonema hic est, & ὡς, pro ὅτως, per admirationem usurpatur. Οὐκ ἔσιν.] Pro ἔξεσιν, *non licet*, id est, οὐ δυνατόν ἐσι, quod & Latinis frequentatum. Κλέψαι νόον.] Est *occultè & quasi furtim decipere*, λάθρα ἐξαπαλῆσαι.

614. Γαπετιονίδης.] Prometheus. Ἀγκίντα.] Pro ἀγκύντης, Macedonica dialecto, ut vult Caninius. Dicitur ἀγκύντης, ὁ πανδινὸς καὶ ἄξιος, ἀγκύλος. Alii Prometheum ἀγκύντην dici putant κατ' ἐπίτασιν, quasi πολλῶν κακῶν αἴτιον.

615. Τοῖο.] Τότε. Ὑπεξήλυξε.] Ὑπεξέφυγε, verbi ὑπεξαλύσκω, *subterfugio*. Ὑπ' ἀνάλκης.] Id est, ἀναλκέως.

616. Καί.] Καίπερ. Πολυΐδεϊ.] Πολυΐσορι. ἴδεις, *sciens*, ab εἴδω. Καὶ δεσμὸς ἰρύκει.] Tmesis, pro καθειρύκει, id est, κατέχει, *detinet*, *coërcet*.

617. Βελά-

617. Βριάρεω.] Persequitur nunc fabulam de Gigantibus Briareo, Cotto & Gyge, qui unà cum reliquis Terræ filiis Jovem de solio suo detrudere conati sunt. Hi licet robore pollerent immani, & horrenda corporis mole, & terribili essent facie, tamen, ut Prometheus, ita nec illi Jovis iram subterfugere potuerunt, quo minus valido eos ligaret vinculo: Briareumque imprimis fulmine percussum ad infimas terræ partes detruderet, vel, ut alii volunt, sub montem Ætnæ, qui quoties defessum latus movet, flammas ingentes in cælum eructare videtur. Verum, ut alibi dicere cæpimus, sub fabulæ illius involucro ventorum natura graphicè describitur. Quod & ipsa nomina non obscurè innuunt. Quid enim Briareus aliud quam ventus procellosus & validè feriens, quasi βιαρὸς, id est, *violentus*? Cotti nomen deductum ἀπὸ τοῦ κοπτεῖν, teste Scholiasta, quod est, *ferire*; vel κοπιαστὰς, hoc est, *iratos*. At Gyges appellationem suam debet natali solo, quod sub terra lateat obscurus. Γυγαῖος enim Hesychio σκοτεινός. Hi bellum Jovi inferre dicuntur, quod è terra surgentes venti, cælum, quod Jovis nomine signatur, conturbant & obnubilant. Hinc *conjuratos cælum rescindere fratres* dixit Maro. Sed de his in sequentibus plura. Βριάρεω.] A recto Βριάρεως quod Atticum est pro Βριάρεως. Ὠδύσαντο] Pro ὠδύσαντο, ab ὀδύζομαι, τὸ ὀρχίζομαι.

618. Δῆσε.] Pro ἔδησε. Κρατερῷ σὺν δεσμῷ.] Præpositio in Latina versione redundat.

619. Ἠνορέην.] Ἀνδρείαν. Ὑπέρβιον.] Id est, ὑπερβαρῆ. Ἀγώμενοι.] Θαυμάζοντες, ab ἄγαμαι, *admirer*.

620. Καὶ ἴνασε δ'.] Hæc cum superioribus cohærent. Hosce Gigantes sive Titanes, à Saturno sub terram detrusos esse ait, ibique summo in mœrore versari, quos Iupiter è vinculis dicitur liberasse, cum intelligeret patrem Saturnum sibi insidias struere. Quocirca liberati pro ingenti illo beneficio Iovi adversus Saturnum suppetias tulere, quorum ope victoria potitus, regnum solus obtinuit. Quæ licet fabularem spectent historiam, tamen physicæ sunt contemplationis. Nam Titanomachia ista nihil aliud est, quam ventorum inter se conflictus. Sub terra collocati dicuntur, quia ex terræ exhalationibus nascuntur venti; quos Iupiter in lucem revocat, quum ventos in imis terræ visceribus latentes per aërem liberè vagari sinit. Quin & nomen Titanum hoc ipsum indicat. Est enim ex Hebræo *tith*, quæ vox *lutum* significat. Terra autem mater ventorum

tortum est, imprimis lutosa. Sic enim magis apta est, quæ à Sole calefacta exhalationes emittat. Dicuntur Cæli & Terræ filii, quia ventorum caussa efficiens est calor cælestis. Terra subjectum, unde prodeunt. Atque flatuum horum alii sunt adversi Iovi, hoc est, cælo: alii mites & blandi. Hinc Briareus cum fratribus Gyge, & Cotto Iovi auxilium attulisse perhibentur adversus Palladem, Iunonem & Neptunum, reliquosque Deos, cum in Iovis tyrannidem conjurassent, uti fabulatur Homerus in lib. primo Iliad. qui etiam addit, Briarei adventu territos Deos à cæpto destitisse, & cum Iove in gratiam redisse. Κατίναασι.] Pro κατίνασις, à κατάναω, *colloco, habitare facio*, tanquam à ναίω, *habito*.

621. Ἔνθα.] Ὅπου Ναιετάουσιν.] Pro οἰκοῦσιν.

622. Εἵαται.] Perf. pass. Ionic. pro εἶνται, ab ἧμαι, *sedeo*. Potest etiam esse pluſquamperf. εἵατο, pro εἶντο. Ἐχάλκῃ.] Pro ἐχάλκᾳ, Ionicè.

623. Δηθά.] Ἐπὶ πολλοῦ χρόνου. Ἀχυμένοι.] Λυπούμενοι.

624. Σφέας.] Pro σφᾶς αὐτούς.

625. Ἠνορέῃσι.] Pro ἀνορέῃσι, id est, ῥωμῇ.

626. Φρασδμοσύνῃσιν.] Pro φρασδμοσύναις, h. e. βουλαῖς.

627. Αὐτὰρ γαίῃ σφιν.] Describitur prædictio sive vaticinium Terræ. Prædixerat enim Terra, Jovem Deosque cælestes reliquos, horum trium Titanum auxilio superiores fore in hoc bello. Hinc Briareum, Gygen & Cottum Hesiodus postea vocat custodes Jovis & satellites. Fabulam supra retulimus. Duo enim Jupiter bella insignia gessisse dicitur, unum cum Titanibus, ut parentes captivos è vinculis liberaret: alterum adversus ipsum parentem Saturnum vitæ suæ insidias struentem. Physiologi eo figmento nihil aliud doceri volunt, quam diversas ventorum naturas & vires: sive quatuor elementorum inter se pugnam & ἀπειρίαν, quæ fuit initio creationis, de quâ Ovidius 1. Metamorphos.

Obstabatque aliis aliud, quia corpore in uno
Frigida pugnabant calidis, humentia siccis,
Mollia cum duris, sine pondere habentia pondus.
Hanc Deus & melior litem Natura diremit.

Hinc & Titanes Saturni fratres appellantur, id est, *temporis*, quia cum mundo tempus cæpit, & cum tempore elementorum ista contentio, quæ tam diu perduravit, donec suum singulis Creator assignavit locum, in quo quiescerent. Unde & Scho-

liaſtes hanc Τιτανομαχίαν modo τῶν στοιχείων πλημμιλίαν & ἀσυμφωνίαν vocat : modo τὰς τῶν ἀνέμων σφοδρὰς ἐπαναστάσεις καὶ θορύβους. De quibus etiam philoſophus in libris Meteorologicis. Αὐτὴ γαῖα.] Terra. Σφίν.] Pro σφισὶν αὐτοῖς. Διλωτικίως.] Id eſt, ὑποτεχνῶς, poëticè.

628. Σὺν κείνοις.] Sic legendum, non κείνοισι, ut habent alii. Cum ipſis, id eſt, ipſis auxiliantibus. Ἄγλαον εὖχος.] Pro δόξαν καλήν. Ἀρίζηλος.] Indef. 2. med. ab αἴρω, tollo, quod verbum cum nomine κῦδος, εὖχος, aut ſimili junctum, reportandi ſignificationem habet.

629. Δηΐῳ.] Ἐπὶ μαχητῷ χρόνον. Μάρναντο.] Ἐμάχοντο. Μάρναμαι, pugno, à μάρη, id eſt, manus, ut Latinis pugnare, à pugno. Θυμοδαλγίαι.] Λυγηρόν.

631. Ἀλλήλοισιν.] Ἀλλήλοις.

632. Οἱ μὲν ἀφ'.] Deſcriptio pugnæ inter Jovem Deoſque cæleſtes, & Titanes. Loci & temporis circumſtantias ſubdit poëta, ubi prælium hoc initum, quamque diu item durarit. Topographiam habes, cum Othryn fuiſſe tradit montem Theſſaliæ, unde pugnarint Titanes : Alii tamen ad Phlegram Theſſaliæ ſimiliter montem, hoc prælium commiſſum referunt. Dii autem ab Olympo ſe defendiſſe dicuntur, ita ut inſurgentes ab inferiori loco hoſtes facilè depellerent. Hinc factum, ut Dii ſuperiores dicerentur : inferiores contra Titanes. Per Titanes etiam hiſtoricè deſignari poſſunt reges illi & tyranni; qui Jovi in ſubigendo Oriente Titanum more reſtiterunt, quos Jupiter ut in ſecundis rerum ſucceſſibus fieri ſolet, aliorum regum adjutus ope debellavit. At Phyſicè, ut dictum eſt, repræſentatur, vel cæleſtium corporum cum inferioribus pugna; vel elementorum inter ſe conflictus; vel ventorum, fulgurum, tonitruum, aliorumve meteororum horrendi ſtrepitus, & ardores, qui vel extitere antea, vel adhuc oriuntur in rerum natura. Nec certamen illud Deorum & Titanum paucis tantum diebus, aut menſibus duravit; ſed decem & ultra annis. Videtur poëta alludere ad bellum Trojanum, quod decennale fuit, ubi æquis diu viribus utrimque certatum. Quare ut diurnitatem pugnæ Titanicæ, & cæleſtium Deorum indicaret, numerum certum poſuit pro incerto. Ὄθρυϊ.] Apud Strabonem legitur ὄθρυς, ὄθρυϊ, cum accentu in prima. Heſychius, ὄθρυα à Cretenſibus dici ait τὸ ὄρος, montem. Οὐλύμποιο.] Ion. οὐλύμπου. Δαῖτες ἔασιν.] Vide alibi.

634. Εἰνα-

634. Εὐρυβείων.] Σωκλείων.

636. Σωιχίων.] Ἀδιαλείπτως. Δίχα πλείως ἐνιαυτούς.] *Decem plenos annos.* Sic malim, quam *decem plus annis*. Vox πλείως, non eſt à πλείων, ſed à poëtico πλεῖος, id eſt, *plenus*.

637. Οὐδέ πῃ ἦν.] Pugnæ aſperitatem deſcribit poëta, quæ tanta fuit, ut anceps diu, quaſique in æquilibrio conſiterit victoria, partibus utrimque ex æquo validis. Priſci homines cum mundum hunc omnem & ſingulas ejus partes eſſe animatas judicarent, ſpeculabantur cum animo ſuo, rudis illius cæli, rudiſque terræ filios è chao prodeuntes, quaſi animis erga Jovem infeſtis: tum vero, quomodo Jupiter gravia depreſſerit, levioribus aſcendentibus, quæ rerum ſive elementorum pugna à Jove, quo nomine bona temperies, & ordo bene compoſitus, ſive utriuſque auctor deſignatur, tandem pacata eſt ac ſedata, ſingulis in loca ſua digeſtis. Alii, ut præfati ſumus, naturam reſpiciunt jam conſtitutam, perque pugnam hanc intelligunt ventos & cæteras exhalationes, quæ in altum aſcendentes Jovi ſuperiſque Diis quaſi bellum inferre videntur. Addit hic poëta, ambroſiam & nectar Titanibus appoſita fuiſſe, quibus deguſtatis robur ipſorum, & animus accreverunt, magiſque incitati ſunt ad pugnam. Per ambroſiam & nectar phyſicè intelliguntur blandiores è terra & mari evaporationes, quæ vi caloris in altum ſublatæ, & in ventos ſive imbres converſæ poſtea decidunt, terramque reddunt irriguam & fœcundam nectaris & ambroſiæ inſtar, quibus, ut fabulantur poëtæ, Dii fovent immortalitatem ſuam. Hos igitur Titanes ita refectos & ad bellum præparatos blanda & generoſa oratione compellat Jupiter, de qua σὺν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. Ἔριδος.] Id eſt, μάχης. Λύσις.] Διαλλαγή. Τελοῦσι.] Τίλλουσι.

638. Οὐδὲ πέρησις.] Nec Titanibus, nec Diis. Ἴσον ᾗ πάλῳ πολέμου τέτατο.] Id eſt, ἐξισοῦτο σὺν ἰσοπάλοις ὁ πόλεμος. Sic Homerus Iliad. ϱ. Ἐπὶ ᾗ πάλεμος τέτατο σφιν Ἄρηος. Tralatio à ſune qui in longum extenditur & producitur.

639. Παρίχηθεν.] Ἀντὶ τοῦ παρίχει, nempe Deorum aliquis. Ἄρμενα.] Id eſt, τὰ ἁρμόδια, per ſyncopen, quaſi ἀρόμενα, ab ἄρω, *apto*.

640. Νέκταρ.] Potus Deorum, ut Ambroſia cibus. Utrumque ex eo nomen accepit, quod immortalitatem conferat: νέκταρ enim eſt ex νη particula privante & κτείνω, *occido*: ἀμβροσία, ex ſimili α, & βροτὸς, *mortalis*. Τάων.] Pro ἄων. Ἔδυσι.]

Verbum hoc propriè cibo convenit: hìc & nectari tribuitur per catachresin.

641. Αἴξειν.] Sine augmento, ab αἴξω, pro αὔξω, vel αὐξάνω, *creſco*. Θυμὸς ἀγήνωρ.] Id eſt, *animus ſtrenuus*, vel *ſuperbus*.

642. Ἔπιον δέ.] Pro ἐγδοῦπος, tanquam à πίομαι, *guſto*, *comedo*, cujus Aoriſtum in ſolo uſu apud poëtas.

644. Κίκλυτέ μεν.] Sequitur oratio Jovis παρεξωλικὴ, qua Briareum, Cottum & Gygen Titanas ad ſui auxilium ſollicitat, cum deteſtatione belli inter cognatum ſanguinem initi, & laudata imprimis eorum fortitudine, quaſi dicat, Jupiter: Jam diu admodum ô Titanes, inter nos de rerum ſumma pugnatum eſt & præclara utrimque virium ſpecimina edita. Si bene vobis nobiſque conſultum velitis, finemque atrociſſimi videre belli, agite robur veſtrum ingens, manuſque invictas in hoſtes convertite, cauſſæque noſtræ patrocinium ſuſcipite, priſci beneficii memores, quo Vos à Saturno patre meo in carcerem detruſos liberavi, ruptiſque vinculis in lucem reduxi. Solet enim invitari beneficium beneficio, & officium officio provocari. Ingratus enim ille, qui cum poſſit, τοῦ εὐεργέτου beneficiendo non reſpondet. Hæc de ventis & exhalationibus interpretantur phyſiologi. Nam vapores, ex quibus gignuntur flatus, cum in ſublime tolluntur, tandem à Saturno, hoc eſt, cælo aut Sole deorſum in terram, vel inferiores terræ partes detruduntur, quos Jupiter ſolvere & liberare dicitur, cum exhalationes ejuſmodi cæleſti calore evocantur ut ſupra oſtenſum. Ita ventorum & elementorum contrarias naturas & ἀντιπαθείας ingenioſe ſub hac Titanomachia deſcribit poëta noſter. Κίκλυτέ μεν.] Pro εἰκλύετέ μευ, Dor. & Poët. Ἄγλαὰ τέκνα.] Benevolentiam captat.

645. Ὄφρ' εἴπω.] Ἵνα λέξω. Τά.] Ἀ. Ἐνὶ φρεσὶ]Pro ἐὸ φρέν. Synecd. numeri.

646. Δηρόν.] Ἐπὶ πολύ.

647. Νίκης τε κράτεός θ' ἕδος.] Pro, ἕδος νίκης τε κράτους, Anaſtrophe. Τὸ κράτος, *imperium*, quod robore acquiritur. Μαρναίμεθα.] Μαχόμεθα. Ἡμῖν πᾶσι.] Συνεχῶς.

648. Ἐκγεγάασι.] Pro ἐξεγεγάασι.

649. Χεῖρας ἀάπτους.] Quaſi, *non tangendas*, ex α privante & ἅπτομαι, *tango*.

650. Τιτῆνες.] Ion. Τιτῆσι. Ἐναντίοι.] Legitur & ἐναντίον.

Ἐν

Ἐν δαΐ.] Pro ἐν μάχῃ. Dativus per apocopen factus pro δαΐδι, à δαΐς, fax: pugna ardens, à δαίω, uro, vasto. Λυγρῇ.] Ionic. λυγρῇ.

651. Ἐπίῤῥοθον.] Id est, ἰσχυρὸν, poëticè. Dicitur ἐπίῤῥοθος, ὁ ἐπὶ τὸν ἀμυνόμενος ὢν, ut docet Eustathius. Ὅσσα παθόντες.] Ineptè interpres: *quibus perpessis*, pro *quæ vel quanta perpessi*.

652. Ἄψ.] Πάλιν. Δυσηλεγέος.] Mortis epitheton apud Homerum, de quo Lexicographi. Exponitur ab Hesychio, χαλεπός.

653. Βυλαίς.] Ultimam corripit, ut sæpe in aliis. Ζόφῳ ἠερόεντι.] Spississimam caliginem indicat auctor.

654. Ὣς φάτ' τὸν.] Ἀπόκρισις Titanum. Orationi Jovis respondet omnium nomine Cottus. Agnoscit beneficium ab Jove in ipsos collatum, singularemque ejus curam, & providentiam in conservandis Diis immortalibus hic deprædicat. Nec id tantum, sed & gratum se declarans, Jovi cæterisque Diis opem suam una cum sociis pollicetur, regnumque ejus prompto, & forti animo manuque adversus reliquos Titanes se asserturum recipit. Quod vero Cottus, Gyges & Briareus in pugna Titanum à partibus steterint Jovis, reliquis ipsi adversantibus, eo φυσικῶς docere vult poëta, non omnes ventos cælum, quod Jovis nomine designatur, obnubilare, sed quosdam illud serenum reddere & tranquillum. Per tres igitur memoratos Titanas, ejusmodi significantur flatus, qui aërem reddunt sudum, & defæcatum à nubibus. Ex eorum numero est aquilo sive Boreas, qui propterea ab Homero vocatur αἰθρηγενέτης, hoc est, *serenitatis effector*: quemadmodum & ipse de se gloriatur apud Ovidium 6. Metam.

Apta mihi vis est: hæc tristia nubila pello.

Serenus quoque est *Leuconotus*, de quo Ausonius in Monosyllabis: *Velivolique maris constrator Leuconotus Libs.* Et ante eum Horatius lib. 1. Carm. Od. 7.

Albus ut obscuro deterget nubila cælo
Sæpe Notus, neque parturit imbreis
Perpetuos.

Leuconoton intelligit, qui ventus sic appellatur, quod ab eo λευκαίνεται ὁ αἰὴρ, id est, *aër redditur albus*. Nam *candidos soles* pro serenis & felicibus dixit Catullus. Idem quoque officium præstant Favonii, quibus & inde nomen à fovendis plantis. Hinc & *candidos* eosdem vocat Venusinus poëta lib. 3. Carm.

Od. 7. Item *veris comites, quæ marè temperant*. Od. 19. ejusdem libri. Nam *animæ Thraciæ* sunt Favonii, non Etesiæ, ut rectè ad eum locum notat Lambinus. Et hæc de Titanibus Jovi amicis. At cæteri adversabantur Jovi. Quo significatur, ventos prope omnes aërem reddere nubilum, & turbidum, ita ut cælum ipsum suis impetere viribus videantur. Cum vero ad terram depressisse eos dicitur Jupiter, per hoc indicatur *βαρυτης*, quæ requirit, ut quæ levia sunt, ascendant: gravia omnia ferantur deorsum. Vulgaris est philosophorum opinio, ventos deorsum pelli à nube, vel frigore mediæ vêris regionis, sed rectius alii dixere proprio id pondere fieri. Ut enim vapos, ubi concrevit, guttatim decidit ob pondus: sic exhalatio terrestris, ubi frigore, quod calori successit, condensata est, haud aliter ac aqua per canalem, concidit in terras. Unde falluntur, qui ventos existimant leviores esse aëre nostro. Ἀμείσετο.] Pro ἠμείψατο, id est, ἐξ ἀντιβίης ἀντεφώνησε.

655. Δαίμονι.] Ὃν εὐδοξότατον Δαιμόνιον, *divinum* hoc loco significat: alias *miserum*. Ἀδίητα.] Id est, ἄγνωστα, ἢ ἀδιάκριτα. Ex α privante & δαίω, τὸ γινώσκω, *scio*, *intelligo*. Πιφαύσκειν.] Ion. pro πιφαίσκειν. Alii legunt πιφαύσκειν, tanquam ἀπὸ πιφαύσκω: quod idem.

656. Γόρφῳ.] Doric. pro γόμφῳ, verbi ἔοικε, τὸ ἔοικε. Est hic Tmesis in ἔοικε & ἐσι, pro ἔοικεν. Πεφυκότες.] Οἱ φῦς.

657. Ἀλεξήτῃ.] Ab ἀλέκω, pro quo & ἀλαλκέω, *profligo*, *depello*. Ἐσθλὸν ἀλεξήτορα, *Jupiter malorum depulsor*, qui & πολεμίων ἀλεξήτωρ ficte appellatur Callimacho, & Τιτήνων ἀλεξήτωρ Luciano, quod *Titanas debellarit*. Ἀρῆς.] Ion. pro ἀρᾶς, ab ἀράομαι, *damnum*, *imprecatio*, quod ex Hebræo arar, *maledixit*. Γένεο.] Ionic. pro ἔγνω. Κρυερῷ.] Pro κρυσερῷ, id est, φοβερῷ, ἀπὸ τοῦ κρύος, *à frigore*, ut volunt.

658. Ὑποφρισσοντες.] Τῇ ποιήσει. Nonnulli codices habent: Σῆσι δ' ὑποφρισσουσιν.

659. Ἄψορρόν δε.] Εἰς τὸ πίσω. Ἄψ, πάλιν, & ὄρω, *concito*, qui citato gradu retrocedit. Ἔβαινον.] Πάλιν. Ἀμειλίχιον.] Supra dixit: δυσηλεγέος δὲ μεμᾶσι.

660. Ἄντλος.] Ὃν οἶδα. Ἀνάλιπτος.] Ἀνάλωτος, ἀκατάπαυστος. ex α στερητικῷ, & poëtico ἴλαπτομαι, pro ἀλίσκω.

661. Τῶ.] Pro ἀφ' τοῦ. Ἀνιεῖ.] Ἡσυχάζει, ἀναπαύεται. Propriè ἄνεσις, ὁ ἄχρι τοῦ παραλύω.

662. Γνοίμεθα.] Ἀμυνώμεθα ἢ φοβήσωμεν. Κρείσσονα ἐόντα.] Τὸν βασι-

βασιλείαν ὑμεῖς ἔχετε, metonymicè. Δηϊοτῆτι.] Μάχῃ, à δηϊοτής. hinc mendosè in nonnullis codicibus excusum legitur, δηϊότητι.

664. Ὣς φάτ'. ἐπήνησαν.] Ἐπιφώνησις sive approbatio Deorum. Collaudant sermonem Cotti Cælicolæ, tantisque defensoribus freti, majoribus quam antea animis prælium ineunt, nec mares tantum, sed & fœminæ virtutis suæ specimen edunt: tum maximè Titanes illi, quos ex Erebo in lucem reduxerat Jupiter. Eos autem à corporis mole, & viribus describit in sequentibus poëta. Fabulam ad Naturam supra retulimus, eaque ventorum procellas, seu tonitruum fulgurumque varios affectus designari ostendimus, quod & infra magis planum fiet. Quomodo autem Titanes ex Erebo in lucem remiserit Jupiter, etiam ex parte dictum. Isaacius Christo Servatori figmentum hoc accommodat, qui prævaricatores & Deo rebelles ex Erebo & Diaboli potestate in libertatem asseruit, quanquam maxima pars eorum manserit ingrata, tantoque se beneficio indignam præstiterit. Quæ licet piè dicantur, tamen in Hesiodi vatis ethnici mentem veniisse putandum non est. Quare à talibus abstinendum potius, ne licentius sacra profanis miscendo, ignem extraneum ad altare Domini adferamus. Alii rectius ad mores referunt, Titanibusque non absimiles esse dixerunt homines sævo immanique ingenio, qui non solum magistratibus adversantur, sed Deos ipsos contemnunt. Sic Plautus in Persa: *Quid ego faciam? Dissne adversor, quasi Titani cum Diis belligerem, sat quibus esse non queam?* Et Cicero 3. de Legibus: *Noster vero Plato Titanum è genere statuit eos, qui, ut illi cælestibus, sic hi adversantur moribus.* Verba ejus hæc sunt: *Titanes & Gigantes Saturno & Iovi bellum finguntur intulisse: quibus propter virium fiduciam, & quod factionibus florerent, addiderunt multa capita, ora, manus, item pedes serpentinos, unde à Diabolo prodiisse intelliguntur, & serpentis esse progeniem.* Sunt qui fabulam de Titanibus à sacra historia confictam putant, nec alios spectare, quam turris Babylonicæ conditores, & Nemrodi socios, de quibus legere est Genes. cap. 10. & 11. Sed de his alibi plura. Ἐπήνησαν.] Ἐπιφώνησαν.

665. Ἐλιλαίετο.] Ἐπιθυμᾷ.

666. Τοπίοιο.] Τὸ εὐρύπεδον. Ἀμείλιχον.] Magnam & asperam. Ex α intendente, & μειλίσσω, invideo. Τὰ γὰρ μειλίκια φθονεῖται. τὸ ὃ ἀντιλῆ ἐ, inquit Eustathius. Ἔγδεον.] Pro ἤγδεον.

667. Θήλειαί τε καὶ ἄρσενες.] Dii gentium cum corporei sint, generant & generantur. hinc sexus distinctio. Ex quo rectè concluditur nec Deos esse, cum maris & fœminæ conjunctio ad generis conservationem requiratur, quod divinæ naturæ competere nequit, quæ immortalis est. Ἤματα πάντα.] Ἐν ἡμέρᾳ ταύτῃ.

669. Ἐρίβρομον.] Ἐκ τοῦ Ἔριβος, Dor. & Poëtic. Φόνος δὲ.] Εἰς τὸ φῶς.

670. Ὑπέρβιον.] Ὑπερμεγέθη.

671. Τῶν ἑκατόν.] Describitur Titanum portentosa magnitudo & immensum robur. Centum illis tribuuntur manus & quinquaginta capita. Alii capita illis concesserunt ad sidera usque pertingentia. Eodem ferè modo Gigantes & præcipuè Typhœum supra descripsit poëta. Servius apud Maronem, Gigantes cum Titanibus videtur confundere, quos tamen in hac Theogonia à se invicem distinguit Hesiodus. Utut est, ejusdem planè generis & genii homines feruntur, nimirum impii, & θεομάχοι. De his vero Titanibus dicitur, quod non ferreis armis aut telis, uti mos est in bello, pugnarint, sed saxis præruptis, & totis montibus in hostem concurrerint. Sic & de Gigantibus Maro:

Ter sunt conati imponere Pelio Ossam
Scilicet, atque Ossæ frondosum involvere Olympum:
Ter pater extructos disjecit fulmine montes.

Nec mirum est de Gigantibus & Titanibus tam portentosa narrari à poëtis, cum non minus prodigiosa de Ogo rege Basan commemorent Judæi. Hic enim cum esset unus de filiis Enacim, hoc est, de numero Gigantum, ubi Israëlitas contra ipsum adventantes cognosceret, vastissimum montem capiti imposuisse dicitur, eo animo, ut hoc in Hebræos conjecto exercitum obtereret universum, sed Deus, ut consilium ejus disturbaret, in monte illo produxit ingentem formicarum vim, quæ medium exederet montem, ut is, Ogo caput per partem perforatam exerente, utrimque humeris incubaret. Sed quia sic quoque eum conjicere in Israëlitas valuisset, procurasse Deum, ut dentes ejus ad cubitos decem extra os excrescerent. Ita montem ob dentium obstaculum, excuti nequiisse. Tum Mosem totidem cubitos longam arripuisse securim, qua prostravit tam vastæ molis Gigantem, monte etiam obrutum, quem gestarat. Cum vero centum manus, & quinqua-

quaginta capita Titanibus tribuunt poëtæ, φυσικῶς significare volunt τὸ ὁρμητικὸν τῶν ἀνέμων, qui cum partim è ſubterraneis, partim è ſublimibus locis ſpirant, pedes in terra fixos habere finguntur: verticibus autem ſuis ad cælum uſque pertingere & ſaxa prójicere, quia latiſſimè vagantur venti, tantoque cum impetu ruunt, ut ſaxa ſæpe & rupes ſecum avellant, inque altum jaculentur. Sic Virgilius de Encelado monti Ætnæ ſubjecto loquitur, qui

——ſcopulas avulſaque viſcera montis
Erigit eructans, liquefactaque ſaxa ſub auras
Cum gemitu glomerat, fundoque exæſtuat imo.

Moraliter à nonnullis per hanc πολυκεφαλίαν in Titanibus deſignatur ambitio. hæc enim adverſus Jovem inſurgit. quoniam nulla eſt relligionis, nulla humanitatis, nulla juſtitiæ cura, ubi pullularit ambitionis furor. quæ cum multa habeat capita: multos item nocendi modos, multaſque ſollicitudines ac moleſtias parit. Hanc peſtem longè lateque graſſantem Jupiter tandem opprimit, quia etſi cupiditas aliquamdiu rationi ſapientæque reſiſtat, tamen ab illa denique ſuperatur, neque quiſquam eſt ſapiens, quin rationi demum obtemperet, etſi cupiditate aliquantulum exagitetur. Τῶν.] Τούτων. Ἑκατὸν χεῖρες.] Hinc & Briareus ἑκατονταχείρης Homero dictus. Virgilio, *Centumgeminus*. Ἄϊσσοντο.] Ἤϊσσοντο, ab ἴσσω, τὸ ὁρμῶ.

672. Ὁμαῖς.] Ὁμοίαις.

673. Ἐπέφυκον.] Pro ἐπεφύκεσαν, à πέφυκα pro φύω, *naſcor*. Doricum eſſe vult Scholiaſtes. Σπαρεγῖσι] Ion. pro σπαργῖς. Μίλεσαν.] Pro μίλεσι.

674. Κατέσχεθεν.] Æol. & Bœot. pro κατεσχέθησαν, id eſt, ἀντεβλήθησαν.

675. Ἡλιβάτους.] Ὑψηλάς. Σπαρῆς.] Ion. σπαραῖς. Alii legunt, σπαραὰς, ut referatur ad petras, ſed ſine neceſſitate, cum infra quoque dicat, σπαρῶν ἀπὸ χειρῶν. Et Homerus, χειρὸς ἀπὸ σπαρῆς, id eſt, πεπυκνωμένης, ac proinde στερρᾶς, ut exponit Euſtathius.

676. Τιτῆνες δ'.] Ὁπλίσις ſive armatura Titanum, & pugnæ aſperitas deſcribitur. Quippe tantis utrimque animis congreſſos eſſe dicit, tantoque certatum furore, ut cælum, terra & maria univerſa contremuerint, graviterque inſonuerint. Quæ fabula licet ad conſpirationem hominum in republica præpotentium accommodari poſſit, tamen mens & ſcopus poë-

tæ eſt res deſcribere naturales, ſive elementorum ἀπαξίαν, & conflictus, ut dictum eſt, ſive ventorum flatus prævalidos, & tempeſtates: ſive fulgurum, tonitruumque ſtrepitus horrificos, quibus Natura ipſa quaſi vim patitur, ut cælum mari, maria terris commiſceri videantur. Ita tempeſtatem deſcribit Virgilius lib. 1. Æneid. cum inquit:

Hæc ubi dicta: cavum converſa cuſpide montem
Impulit in latus: ac venti velut agmine facto,
Quà data porta ruunt, & terras turbine perflant.
Incubuere mari, totumque à ſedibus imis
Vnà Euruſque Notuſque ruunt creberque procellis
Africus, & vaſtos volvunt ad littora fluctus.

Et paucis interjectis:

—— Ponto nox incubat atra:
Intonuere poli: & crebris micat ignibus æther.

In prioribus Boreæ non meminit poëta, quod ſerenator ſit, cujus tamen mentionem facit Homerus Odyſſ. ε. quem locum expreſſit Maro. Sed imprimis lucem his fænerant illa Cointi Smyrnæi poëtæ doctiſſimi verba, quibus Titanicum iſtud cum Jove prælium deſcribit hoc modo:

—— Τιτῆνες ὑπὲξ φιάλοισι χολωθεὶς
Οὐρανόθεν καλίχαλκος πυρὸς μδύων· ἡ δ' ὑπένερθε
Πᾶσθε κατὰ χαῖα καὶ Ὠκεανῦ πλατὺ χεῦμα
Ἔζεεν ἀν βυσσεῖο καὶ ἐς πέρας ἄχεας ἰκνεῖτο,
Καὶ πολέμων πέρεσκε μεγὰ μένος ἠδὲ μάλα μακρὸ μόγεον,
Δάμνατο δ' ὑπὸ φάλαγγες φερέσβιον ἔπλετο αἶα,
Ἠδ' ὅσα πόντῳ ἔφερεν ἀπείριτῳ, ἠδ' ὑπὸ' ὕδωρ
Ἀενάων ποταμῶν· ἐπὶ δὲ σφισιν ἄασεν αἰθὴρ
Τίφρη ὑπερφύθη καὶ λιγυὺ· πέρεσκε δ' ὄχθας.

Quæ ferè gemina ſunt Heſiodeis, & tempeſtatis deſcriptionem nobis ob oculos ponunt. Ἔπέφυσαν.] Ἐξ ἑτέρου μέρους. Ἐκαρτύναντο φάλαγγας.] *Firmabant phalanges*, id eſt, *aciem inſtruebant*. χαρτύνω, idem quod ἀσφαλίζω, *firmo*.

677. Βίης δ' ἅμα ἔργον] Ἔργον, hic eſt, ἔνδειξις. quaſi dicat, ἔνδειξιν ἰδίδων τὴν αὐτῶν βίας.

678. Δεινὸν.] Pro δεινῶς. Περιηχὲς.] Id eſt, ἦχον ἐπιλίσσει. περιηχέω, *circumſono*. Πόντῳ ἀπείρονι.] Τὸ πέρας μὴ ἔχων, ob rotunditatem.

679. Μέγα.] Pro μεγάλως. Ἐσμαράγησε.] Τὸ σμαραγεῖν, idem eſt, quod ψοφεῖν, ἠχεῖν. De ponto etiam uſurpatur. Ἔπίσσυε.]

σεν.] Metaphora. Sic Virgilius de equo duraceo: *Insonuere cavæ, gemitumque dedere caverne.*

680. Σειόδρον.] Id est, κυνόδρον. Πεδόθεν.] Ἐκ πέδου, *ab imis sedibus*, ut loquitur Maro.

681. Ῥίπῃ ὑπ' ἀθανάτων.] Id est, ὑπὸ τῆ τῶν θεῶν ὁρμῆ. Ἔνεσαν.] Κίνησις.

682. Ἰανή.] Θέρους, ἀπὸ τοῦ ἵημι, *mitto*, pleonasmo τοῦ α.

683. Ἀσπέτου.] *Immodici*, vel potius *immensi*, quem assequi nequeas, ex α privante, & ἕπομαι, *sequor*. Ἰωχμοῖο.] Ion. pro ἰωχμοῦ. Dicitur ἰωχμὸς, *hostilis persecutio*, quasi διωγμὸς, aphæresi τοῦ δ. Βολάων κεραυνίων.] Æolic. βολῶν κεραυνῶν. βολὴ, *ictus*.

684. Ἴσαν.] Ἔβαλλον. Βίλεα.] Τὰ βέλη. Στονόεντα.] Ab effectu.

686. Κελευθμῶν.] Παρατελευτίων. Ξυνίσαν.] Atticè pro, συνίσαν, à ξυνίημι, *congredior, manus confero*. Ἀλαλητῷ.] Quod vulgò *alarme*, clamor militum ante pugnam. à crebra repetitione syllabarum *la la*, & *alala*, quæ edi solet ab ipsis.

687. Οὐδ' ἄρ'.] Amplificatio superiorum. Continetur hic præcipuè encomium Jovis, quem laudat à fortitudine, quod graviter tonando & fulgurando debellarit tandem Titanas. cujus etiam strenuitatis meminit Lucianus in Timone: Νῦν γε ἔτι, ὦ Ζεῦ, καὶ ὀξύθυμον ἂν καὶ αἱματοῦν τὸν ὀργὸν πολλὰ κατ' αὐτῶν ἐπῄεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε σπονδὰς αὐτοῖς ἀνειλέας, ἀλλ' ἀεὶ συνῆγες πάντων ὁ κεραυνὸς ἐν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπεκαγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὴς, ὥστε εἰς ἀκροβολισμὸν σφᾶς καθίζειν. *Cum juvenis adhuc esses ô Jupiter, acrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: neque tum unquam cum illis inducias agitabas, sed perpetuò fulmen erat in negocio, & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem densissimè ex edito loco devolantium torquebatur.* Respicit scriptor Samosatensis ad certamen istud Titanicum, in quo strenuum se imprimis Jupiter vegetumque exhibuit bellatorem, idque partim è cælo, partim ab Olympo monte celsissimo tela in hostes fortiter confertimque detorquens, quæ mirum in modum hic exaggerat poëta noster. Ἴαχεν.] Καθεῖχεν. Ἐὸν μένος.] Τὸ μένος hic *animi ardorem* significat. Τῷ γε.] Pro τότε γε.

688. Εἴθαρ.] Ταχέως. Πλῆντο.] Pro ἐπλήντο, à πλήμι, pro πλήθω, *impleo*.

689. Φαί-

689. Φαῖνε.] Pro ἔφαινε. Notetur Tmesis. Ἄμμιδις.] Ἄμμε, verso Æolicè spiritu aspero in lenem. Ὄλυμπος.] Montem intelligit, quem hic à cælo distinguit.

690. Ἔσεισε.] Ἐπορθύνε. Σωωχαδὸν.] Σωωχῶς. poëticum vocabulum.

691. Ἴκελος.] Ταχέως. Hinc proverbii speciem habet, *fulminis in morem*, prò eo quod est *subitò* & *ex improviso*. Ἴκελος Hesychio ἶσος, ab ἰκνέομαι, *venio*. Ἀστεροπῆ.] Ἀστραπῇ. Πέλονται.] Pro ἐπέλονται, à πέλομαι, *velo*. *Volare* dicuntur fulmina ob rapiditatem.

692. Ἔρην φλόγα.] Fulmen, & sulphur inter res sacras semper habita, ut patet ex philosopho problem. sectione 24. Εἰλυφόωντες.] Inserto poëticè ε, pro εἰλυφῶντες, ab εἰλύφαω, τὸ ἐλίσσω.

693. Ταρφέες.] Ἄλεγοι. Ἀμφὶ δέ, &c.] Quam horrenda fuerit & terroris plena hæc pugna, verbis vix satis gravibus exprimere valet poëta. Refert enim tam furiosè & confertim fulminasse Jovem, ut flamma undique coruscans visu etiam privarit fortissimos quosque: imo quod plus est, ipsum Chaos profundissimo hiatu patens incendio vastarit. Ex quo liquet, non vapores tantum, ex quibus grando, nubes, niveseque constant, sub hac Titanomachia describi, sed & calidas sulphureasque exhalationes, quæ fulminum & tonitruum sunt materies. Hæ verò cum deorsum mittuntur ac terræ marique incumbunt, tumultus excitant horrendos, & in antiquum chaos omnia convertere velle videntur. Sic Scholiastes & alii hæc interpretantur. Verum & moraliter eo docetur Tyrannos, atque impios homines, ut ut pro tempore grassentur in Remp. sive Ecclesiam Dei, pœnas tandem dare gravissimas, nec effugere ullo modo posse vindictam divinam. Ejusmodi Titanes verbi gratia fuere olim Sylla, Marius, Catilina, Antonius in imperio Romano, qui viribus suis freti injusta & nefaria bella inter se moverunt, cunctasque adeo gentes inter se commissas communi velut incendio involverunt: ne jam Caligulas dicam, Domitianos, Diocletianos, similesque Christiani nominis hostes, qui Ecclesiam Dei Titanico more devastantes dignum sceleribus suis exitium nacti sunt. Titanes igitur fuerint cives seditiosi, vel tyranni sive hæretici, qui manus inferunt piis & injusta patrant: petrarum & ignium jaculationes, sunt temerarii eorum conatus & impiæ opiniones: fulmina & tonitrua

Jovis,

Jovis, divina ultio. Φερίσθενος.] Η' τ βίον φέρουσα, quod *victum ferat.*

694. Κατεμίνη.] Φλίγυσα. Λάκε.] Pro ἔλακε, verbi λακέω, *crepito.* Ἄσπετος.] Ἀπέρατος.

695. Ἔζεε.] Ἀνίδρυσις. Ὠκεανοῖο ῥίεθρα.] *Oceanus.*

696. Ἄμφιπε.] Περιέβαλε, ab ἀμφίπτω, *sequor, foveo, circumdo.* Θερμὸς ἀϋτμή.] Pro θερμὴ, ut κλυτὸς Ἱππολύμεια, apud Homerum, pro κλυτή.

697. Τιτῆνας χθονίους.] Appositè. Nam & hinc eis nomen, ab Hebræo *Tith*, id est, *terra.* Η'έρος δῖον.] Id est, *aërem immensum.*

698. Ὄσσε.] Τὰ ὀφθαλμὰ, ab Æolico ὄσσα, pro ὄπτω, *video.* Ἄμιδρα.] Η'μιδρα, id est, ἐνύφλα. Verbum ἀμίδρω conflatum ex α privante & μίδρα, *video.* Καὶ ἰφθίμων κατὰ ἰόντων.] Pro, κραιπνῶν ἰσχυρῶν ὄντων. Tmesis.

700. Θεσπέσιον.] Μέγα, θαυμαστὸν, quasi ἐκ θεοῦ πεσὸν, quod à Deo illapsum vel immissum est. Καλίχεν.] Pro κατέιχεν. Εἰσορόων δ' ἄϋσε.] Continuatio superioris pugnæ. Tantum poeta, strepitum ejus & terrorem fuisse, ait, ut coram videre & audire se mutuò viderentur Titanes Diique, non aliter, ac si cælum & terra sibi contigua forent. Summam hoc pacto ἀταξίαν & rerum confusionem innuere vult Hesiodus. Id verò est, quod proverbio dicitur, τὴν γῆν τ ὑρανὸν ἀναμεμίχθαι, ut loquitur Lucianus in dialogo Promethei & Mercurii. Nam cælum terræ miscere dicitur is, qui Titanum more omnia perturbat ac commiscet, nihilque non facit, ut voti compos fiat. Deinde persequitur pugnæ Titanicæ horrendam faciem, quam verbis ad terrorem compositis pro virili exaggerat poëta, dum una cum tonitru & fulminibus pulverem à ventis excitatum, & fragorem immensum exauditum fuisse memorat. Notum quippe est, quam terrificos in Natura motus pariant venti, quantaque vi non modò pulverem, sed & saxa in sublime rapiant: adde his copiam ignearum exhalationum, ex quibus tonitrua & fulgura generantur, quæ tela & arma sunt magni Jovis. Hinc Petronius Arbiter:

Primus in orbe Deos fecit timor: arduа cælo
Fulmina cum caderent, discussaque mœnia flammis,
Atque ictus flagraret Athos.

ut verè dixerit Ecclesiastes: *Deum omnia fecisse, ut timeatur ab hominibus.* Quare Titanibus accensendi, qui terribilia illa Dei meteora

metoora non reformidant, quæ ὑπὲρ τ' ἄνθρωπον φοβίεσθαι vocat philosophus in Ethicis. Εἴσατο.] Ἔδοκε, ab εἴδομαι, *videor*. Ἄνδρ.] Ἐξ εὐανδίας.

701. Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν.] Pleonasmus, ut & ἄασιν ἀκοῦσαι, quod sequitur. Οὔασιν.] Ὦσὶν, ab ἄας pro οὖς, *auris*. Ὄσσαν.] *Vocem*.

702. Αὔτως.] Ὁτουοῦτως.

703. Πίλναντο.] Pro ἐπίλναντο, verbi πίλνημι, pro πελάζω, vel πλάω, ex quo factum. Δοῦπος.] Ἦχος. Ὀρώρει.] Per reduplicat. Atticam, pro ὄρει, ab ὄρω, *excito*.

704. Τῆς.] Nimirum γῆς. Ἐρεπτομένης.] Ἐρριμμένης, ab ἐρείπω, *diruo*. Scholiastes exponit, πολεμουμένης. Ἐξεπόντου.] Καθαπτόντου.

705. Ἔχθος.] Per syncopen poëticam, pro ἐχθάνετο. Ξυνιόντων.] A ξυνίημι, *infesto Marte congredior*.

706. Ἔνοσιν.] Κίνησιν. Ἐσφαραγίζον.] Pro Ἦχὴν ἐσυνεζευγμένον. pro quo corrupte legitur apud Hesychium ἐσφοφίγιζον. Versus hic omnino videtur ita restituendus: Σὺν δ' ἄνεμος ἴνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, ut rectè habet Smidtius.

708. Φίλον δ' ἰαχήν τ'.] Amplificat adhuc hujus belli sævitiam & terrores. Omnia, inquit poëta, clamore complebantur & strepitu, hinc Deorum, inde Titanum; cumque diu æquo Marte pugnatum esset, tandem Titanis cedentibus inclinata est hostium phalanx, prævalentibus Deorum cælestium armis. Laudatur imprimis Cotti, Gygis, & Briarei virtus, qui pro Jove pugnantes inter primos stetere, locumque suum insigni eum laude tutati sunt. Docet hæc Titanum inclinatio & retrocessio physicè considerata, ut plerique eam considerant, corpora terrestria, quæ crassioris sunt materiæ, à cælestibus superari, iisque ut fortioribus & subtilioribus cedere: tum moraliter innuit, quam mortalibus arduum sit, plenumque aleæ cum Diis bellum gerere. Nam licet tyranni & hæretici, ut dictum est, pro tempore in Ecclesiam Dei sæviant, horrendosque in Rep. tumultus excitent, frustra tamen Deo & Christo ejus bellum inferunt, quemadmodum id ipsum ex Titanum tristi exitio clarius patebit in versibus sequentibus, ubi pugnæ hujus eventum describit poëta. Φίλον.] Ἔφιλον. Ἰαχήν.] Legitur etiam ἰαχὼ, quæ vox *robur* significat. Ἐνοπλίῃ.] Κραυγῇ, ab ἐνίπτω, τὸ λέγω.

709. Ὄτυς.] Θόρυς. Scholiastes exponit τὴν ἀλλὰ ἡ ἀϋτὴν

ἀπὸ βολὴ, ut ſit *ſonus qui auribus percipitur*. Pro eodem & κόναβος in aliis.

710. Καρτερὸν δ' ἀνεφαίνετο ἔργον.] Sic ſupra: βίης δ' ἅμα ἔργον ἐφαίνετο.

711. Ἐκλίνθη.] Pugna dicitur κλίνεσθαι, cum altera pars deficere incipit & cedere hoſtibus. Ἐπίχουσιν.] Ἀνθιστάμενοι, ἐμποδίζοντες Scholiaſtæ.

712. Ἐμμενίως.] Id eſt, ἐπιμόνως, σωτικῶς.

713. Ἐν ὠκυπόδοις.] Τοῖς ὠκυμόχοις.

714. Ἄατον πολέμοιο.] Ἀκόρεστον, ἀπλήρωτον, *qui bello expleri nequit, ſed eo gaudet quaſique paſcitur*, ex α privante & ἄσαι, quod eſt κορέσαι, *ſatiare*.

715. Οἵ ῥα τεληέσσας.] Αὔξησις, ſive amplificatio virium in Cotto, Gyge & Briareo, quas vel tantas fuiſſe ait, ut trecentas ſimul petras ejacularentur manibus, & reliquos Titanas Jovi adverſos denſa ſaxorum grandine, velut nube obruerent. Deinde pugnæ eventum commemorat, quod victos Titanes ſub Tartarum, id eſt, infimas terræ partes detruſerit Jupiter. Et hæc ventis procelloſis, fulminibuſque optimè quadrant. Videmus enim ſæpe ventorum turbinibus ſaxa & lapides è terra ſublatos in altum torqueri, vel vi fulminis in aëre compactos deorſum vibrari. quod & philoſophi confirmant, qui docent fulminis fervore craſſiorem materiam, & viſcoſiorem in lapides ſubito converti, nec in lapides duntaxat, ſed & æs, aut ferrum. De hujuſmodi lapide Cordubæ delapſo teſtis eſt Avicenna, qui eum ſibi viſum, ac odorem habuiſſe ſulphureum, naturamque Ammoniaci refert. Ferreæ maſſæ exemplum refert Georgius Agricola lib. 5. de ortu & cauſſis ſubterraneorum cap. 13. quem conſule. Tres igitur Titanes hi reliquos Jovi infeſtos depulerunt, atque ita cælo ſerenitatem tranquillitatemque induxerunt. Cæterum hoſtes ſuos jam debellatos ſub terram demiſit Jupiter tanta diſtantia, quanta diſtat à terra cælum, quia fumoſæ illæ exhalationes, quæ materies ſunt flatuum & fulminum, in penitiſſimis hæreant terræ partibus. Tum moraliter docet fabula, nullam impietatem ſeu rebellionem manere impunitam, ſed locum eſſe intra terras abditum, & obſcurum, in quem ſuo tempore conjicientur ſuperbi numinum contemptores. *Abyſſum* vocant ſacræ litteræ. Τεληέσσας.] Pro plurimis. Sic Virgilius 4. Æneid. *Tercentum tonat ore Deos.* Ἀπὸ χειρῶν.] Quæ centum erant ſingulis.

716. Πέμ-

716. Πέμπον.] Ἔπεμπον, id est, ἔβαλλον. Ἐπιστυλίρας.] Id est, πυκνολίρας. τὸ αἰσύτερον Æolicum est, pro ἐγγύτερον. Καὶ δ' ἰσχία ζων.] Tmesis, pro καὶ ἰσχία ζων δέ. Huc facit, quod de Lacone quodam narrat Plutarchus, qui cum referret tantum esse Persarum exercitum, ut cælum sagittis suis obumbrarent, responsum accepit à Duce: *Tanto igitur securius in umbra pugnabimus.*

717. Τὰς μέν.] Titanas.

718. Πέμψαν.] Ἔπεμψαν. Δεσμοῖς ὑπ' ἀργαλέοις ζιν.] Pro δεσμοῖς ἀργαλέοις. Pleonasmus Atticus. Sic Homerus: Γόνυ ὑπ' ἰδρώ ζι μόγις: item ἐμάχοντο μάχῃ, & similia.

719. Γαθύμους.] Id est, *magnanimos*, vel potius, *elato animo præditos.*

720. Ἔνερθε.] Κάτωθεν, ab ἔρα, id est, *terra.* Hinc ὑποβρύχιοι Τιτῆνες, Hesychio, ἀπὸ τοῦ καταπεπαρθαρῶσθαι, quod *in Tartarum fuerint præcipitati.*

721. Ἴσον γὰρ τ' ἀπό.] Exemplo illustrat quod dixit poëta de Tartari distantia, quam æqualem facit cæli à terra distantiæ. Si enim, inquit, ferrea incus è cælo demittatur in terram, decimo demum die eò pervenerit: totidem diebus & noctibus opus fuerit, si eadem incus è terra descendat in Tartarum: unde colligit, idem cæli & Tartari à terra esse ἀφόρμας, sive intervallum. Hæc an poëta habeat ex historia, an experientia edoctus, vel ex opinione dixerit vulgari, incertum est. Quicquid sit, terra, ut centri rationem obtinet, eodem se modo ad utrumque habet. Si Mathematicis in sua arte credendum, censet Braheus seculi nostri astrologus præstantissimus, firmamenti à nobis distantiam esse decies novies millenarum semidiametrorum terræ. Mersenius in cap. 1. Genes. vers. 1. vicies millenarum: ac tradit hic intervallum id esse leucarum Francicarum (quarum singulæ trium milliarium) 5396147. Quod spatium multo majus fuerit eo, quod hic ponit Hesiodus. Sed incertum est, à quo cælo initium sumat poëta, an ab orbe Lunæ, ut terris citimæ, an aliunde. Nam Lunæ situs secundùm Ptolemæum, à centro terræ, cum maximè abest, distantia ponitur semidiametrorum terræ LXIV. cum minima XXXIII. Commnnis vero Theologorum opinio est, infernum esse in medio terræ, in quibus est, B. Hieronymus ad Ezech. cap. 14. & Augustinus in Genes. lib. 12. Quin nonnulli curiosius hunc locum perscrutati, 3245. milliaribus retrusum esse sub terra,

ajunt,

ajunt, quos merito cum Ariſtophanico Socrate dicas ἱπποδιφᾶν καὶ ὑπὸ τὸν Τάρταρον, hoc eſt, ἀδολεσχεῖν. Cum verò ad Tartarum depreſſiſſe Titanas dicitur Jupiter, docetur pios veroſque Dei cultores cælo deſtinatos Jovique dilectos eſſe: contra improbis numinum contemptoribus Tartarum reſervari, tantamque inter hunc & illum locum eſſe diſtantiam, ut ex uno ad alterum non pateat acceſſus. Quod & Virgilius tradit in ſexto Æneid.

——— *Tum Tartarus ipſe*
Bis patet in præceps tantum, tenditque ſub umbras,
Quantus ad æthereum cæli ſuſpectus Olympum.

Ubi Servius: *Quantum in ſuperna panditur, tantum ad inferos tendit habita æſtimatione duplici, hoc eſt, ut ab ipſo ore Tartari, quantum ad cælum eſt, bis tantum ad inferos pateat.* Immenſam eo altitudinem & à cælo diſtantiam ſignificare volunt poëtæ. Ἔστιν γάρ.] Scil. μέρος ἢ ἀφήμισύ ἐστι.

722. Χάλκεος.] Vox χαλκὸς utrumque ſignificat & ferrum & æs. Ἄκμων.] *Incus*, ex α privante & κάμνω, *fatiſco*, quod nullis ictibus fatigetur.

723. Καλεῖν.] Καταπεσεῖν. Δεκάτῃ.] Scil. ἡμέρᾳ. Ἵκοι.] Ita legendum, non ἵκει, ut habet Smidtius.

726. Τὸν περὶ χάλκειον.] Locum Tartari porrò deſcribit poëta, quem ferreo ſive æreo circumvallatum muro eſſe ait, in cujus ſummitate terræ mariſque radices, hoc eſt, principia & fines collocat Heſiodus, & Noctis domicilium. Tartari ſeptum è ferro aut ære conflatum eſſe prodit, quo loci munitionem & firmitatem indicat poëta. Virgilius triplici ære Tartarum obſeptum dicit in ſexto Æneid.

Mœnia lata vides triplici circumdata muro.

Sic & Homerus cælum vocat πολύχαλκον, id eſt, στερεὸν καὶ λίαν ἰσχυρὸν, ut exponit Euſtathius, *firmum & inſolubile.* Τόν.] Pro ὃν, *Tartarum.* Ἐλήλαται.] Pro ἤλαται, per reduplicationem Atticam, ab ἐλάω vel ἐλαύνω, quod cum de fuſilibus operibus uſurpatur, *ducendi* ſive *conflandi* notionem habet.

727. Τετραχθά.] Πολυσχιδῆ. Synecdochicè. σεῖρος, idem quod σῖτος, *ordo, ſeries.* Vult dicere, denſiſſimam noctem Tartaro circumfuſam eſſe. Κέχυται.] Περιβέβληται, à χύω pro χέω, *fundo.* Περὶ δειρῇ.] Περὶ τὸ ἄκρον καὶ ἀνώτατον μέρος. Tralatio. Δειρὴ propriè *collum*: item montis ἔξοχὴ, in qua tamen ſignificatione uſitatior eſt vox δειρὰς.

728. Ῥίζαι.] Ἀρχαὶ ἢ πύλη. Περάσαι.] Ionicè, pro περάσαις.

729. Ἔνθα θεοί.] Narrat Heſiodus, quomodo in Tartarum dejecti ſint Titanes, quem locum à firmitate & ſoliditate porrò commendat. Neque enim ferreo duntaxat muro circumvallatum eſſe ait, ſed & portis ferreis occluſum: ita ut nulli ex eo pateat exitus. Sic & de Averno vatum princeps:

Porta adverſa, ingens, ſolidoque adamante columnæ:
Vis ut nulla virûm, non ipſi exſcindere ferro
Cœlicolæ valeant. Stat ferrea turris ad auras.
Hic genus antiquum Terræ Titania pubes.

Et paulo ante:

—— triſtique palus inamabilis unda
Alligat & novies Styx interfuſa coërcet.

Quod Stygi fluvio, id mari tribuit Heſiodus. Sacra Scriptura quoque *portas* inferno conſtituit πύλαι ᾅδου, ut Matth. 16. cap. verſ. 18. *Ad portas quoque inferni abire dicuntur*, qui moriuntur, Eſaiæ 38. Neptunus igitur, id eſt, Oceanus, tanquam murus aheneus Tartaro objectus eſt, ſecundum poëtam noſtrum, ubi & domicilium ponit Cotti, Gygis & Briarei, quod tamen intelligendum de loco extra murum Tartari ſito, atque ab aliis Titanibus diſtincto. Neque enim ſimul cohabitaſſe, putandi ſunt hi tres cum Titanibus θεομάχοις & rebellibus. Docet præterea hæc fictio nullam ex inferno liberationem eſſe immorigeris Deoque rebellibus, quod & regius pſaltes teſtatur in pſalmis. Phyſicam interpretationem ex ſuperioribus pete. Ἔνθα.] Ἐκεῖ. Ζόφῳ ἠερόεντι.] Spiſſiſſimam caliginem intellige, ut ſupra.

730. Κεκρύφαται.] Ionicum perfect. pro κεκρυμμένοι εἰσί. Βυθῇσι.] Τῇ βυθῇ.

731. Εὐρώεντι.] Ὑπαρῷ. Εὐρὼς marcor, putredo. Ἔσχατα.] Pro, ἐπὶ τὰ ἔσχατα μέρη.

732. Τοῖς.] Pro τούτοις, nempe *Titanibus*. Οὐκ ἐξιτήλιον.] Οὐκ ἐξιτηλίον. Sic & *infernus* ab Æſchylo dicitur, ἀκ ἀνέξοδος. Antipatri, ἄναμπτος χώρος, item ἄνοδος in Epigramm. Græcis. Πύλας ἐπέθηκε.] *Portas ſive fores obdidit.* Sic Orpheus in hymnis:

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.

733. Χαλκείας.] Pro χαλκᾶς poëticè. Περέχει.] Περιέχει. Ἀμφοτέρωθεν.] Ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν, hoc eſt, ὑπὸ μήκους καὶ πλάτους, ut exponit Scholiaſtes.

735. Φύ-

735. Φύλακες πιστοί.] Sic tres illos nominat, quod Jovem adversus reliquam Titanorum turbam custodiissent.

736. Ἐνθαὶδὲ γῆς.] Cœli, terræ, Tartari marisque principia & fines juxta Titanes collocat poëta, quem locum ita difficilem, & squallidum esse ait, ut Diis ipsis sit formidabilis. Quinimo tantam ejus voraginem & abyssum esse statuit, ut qui in vestibulo ejus seu intra portas constiterit, eoque iter facere contendat, toto anno opus habeat, antequam ad loci illius fundum pertingat. Ibidem & Noctis habitaculum esse tradit. Sic enim porrò ait. Δυσφεσῆς.] Σκοτεινῆς.

738. Ἐξείης] Ἐξῆς, per ectasin poëticam. Πηγαί.] Ἀρχαί. Ἔασιν.] Εἰσί.

739. Τά τε.] Καὶ ἄ. Στυγέος.] Μισοῦς. Πις.] Καίπερ.

740. Χάσμα μιν'.] Hinc Plato similiter propè centrum terræ constituit Tartarum, in quem omnes aquæ laberentur, perpetua caligine obseptum, in Phædone. Aristophanes ei βόρβορον πολὺν, καὶ σκῶρ ineesse ait in Ranis. Hæc tam περιπόθη & horroris plena de Tartareis locis excogitarunt poëtæ, ut deterrerentur homines à flagitiis: quæ siquidem ita essent credita, pauci omnino scelerati reperirentur, pauci sicarii, & latrones: verum ut hodie nostri sæcli Libertinis, ita & olim ab Epicureis pro ludis sunt habita. Plato omnem ferè quem de inferis pœnisque inferorum habet sermonem, μῦθον appellat, id est, *fabulam*. Et Tullius in Cluentiana, *ineptias* vocat, quæ de impiorum suppliciis apud inferos memorant poëtæ. nec immerito, siquidem figmenta illa spectentur vatum de Plutone, & Proserpina orci præsidibus, Radamantho & Æaco judicibus, Charontis cymba, Elysio nemore, & variis cruciatuum generibus, qualiter ea describunt Homerus & Virgilius. Tamen distincta post hanc vitam fore piorum, & impiorum loca, tum pœnas & præmia, nunquam inficiati sunt viri sapientissimi. Χάσμα.] Διάστημα. Sic & Abrahamus diviti Epuloni, Luc. 36. cap. μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται. *Inter nos & vos hiatus ingens constitutus est.* Οὐδέ κε.] Οὐδέ κέν τις. Τελεσφόρον.] Τέλειον, *Integrum, ad finem usque perductum.*

741. Οὐδας.] Ἔδαφος, πέδον. Πυλέων.] Ion. πυλῶν.

742. Ἔνθα καὶ ἔνθα.] Sic & Hebræi, *anáh veanáh*. Περθύελλα ψυχρὴ.] Pro ψυχρὴ lege ψυχλὴ, vel ut H. Stephano placet, ψυχλὴ δροσερή, in dandi casu, ut designetur *tempestas, quam alia atque alia subsequitur.*

744. Τέρας.] Sic hiatum illum patentem vocat. Ἐρεμνῆς.] Id eſt, σκοτεινῆς.

745. Ἔστηκε.] *Stat.* Enallage temporis. Νεφέλης κυανέης.] Νεφέλαις κυανέαις. κυανέος, propriè *color cæruleus*, qui multum habet nigroris. hinc pro nigro accipitur.

746. Τῶν αὖθ' Ἰαπετοῦ.] Locum deſcribit Atlantis, quem ſtare ait poëta ante vel juxta Noctis domicilium, ibique cælum vertice & manibus ſuis ſuſtinere. Hunc Iapeti filium appellat, de quo ſupra locuti ſumus. Nam Atlas ille cum rex fuerit aſtrologiæ peritiſſimus, qui primus inter ſuos de ſphæra diſputavit, cælum humeris portare dicitur. Tradit inſuper poëta Noctem & Diem, quibus etiam honor tributus eſt divinus, ibi ſe mutuo compellare, id eſt, excipere, & alternis vicibus è cælo ferreum limen, hoc eſt, *terram ſive aërem* circumire. Nox enim prior eſt die, & tenebræ luce. Nihil quippe nox aliud, quam umbra terræ propter abſentiam luminis ſolaris. Cum igitur ab una parte ſive mundi hemiſphærio nox eſt, ab altera parte eſt dies, ſive ſol diei auctor. Hinc Noctem & Diem ſibi alternis ſuccedere ait, neque ſimul in eadem ſede morari poſſe. Nam privatio, & id cujus eſt privatio, ſimul & eodem tempore eſſe non poſſunt, quod & Ariſtoteles docet in corporum omnium generatione. Quoties igitur Nox intrat ferreum limen, hoc eſt aërem ſive terram, alter nempe Dies egreditur foras, quo figmento Noctis & Diei naturam ac viciſſitudinem declarare voluit Heſiodus. Nec de nihilo eſt, quod poëta Atlantem propè Noctis ſedem ſtare dicat, cum ad Occidentem ſita ſit Mauritania ſive Lybia exterior, prope Oceanum, ubi regnavit Atlas, unde & Heſperi fratrem eum eſſe fabulati ſunt poëtæ. Nox enim ab occaſu ſive veſpera initium ſumit. Unde Maro, Noctem ab Oceano conſurgere ait in ſecundo Æneid.

Vertitur interea cælum, & ruit Oceano nox
Involvens umbra magna terramque polumque.

Τῶν αὖθι.] Περὶ τούτων, nempe οὐρίων. Παῖς.] Παῖς. Fuit Atlas Iapeti & Clymenes filius, ut ſupra dictum. Ἔχει.] Εἶχε. Sic & Homerus de Atlante: Ἔχει δέ τε κίονας αἰπεινούς. ἔχει poſitum pro, φέρει, βαστάζει.

747. Ἑστηώς.] Ion. ἑστεώς. Κεφαλῇ.] Virgilius: *Cælum qui vertice fulcit.* Ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν.] Ἀκαμπέσιις χεροῖν.

748. Ἀσταμφὲς.] Ἀκίνητος, ex α priv. & στέμβω, *aſſiduè moveo.*

περὶ. Ἀμφὶς ἰοῦσαι.] Περιστρεφόμεναι. Sic legendum, non ἀστὰς ἰοῦσαι, quasi *celeriter euntes.*

749. Ἀλλήλας προτέρω.] Id est, προσαγορεύουσιν. Imperfectum pro præsenti. Ἀμείβομένω.] Ἀμείβομαι, *alternis subeo.* Μέγαν οὐδὸν.] Sic vocat aërem vel terram, ob amplitudinem utriusque & firmitatem. οὐδὸς, φλοιὸς, ἴδιος.

750. Καταβήσει.] Καταβαίνει. futurum pro præsenti. Θύραζε.] *Foras.* ζε particula motum ad locum significat.

751. Ἔντοσθε ἴσχει.] Ἔνδον αὐτῆς κατέχει. ἴσχω poëticum, pro εἴργω, *cohibeo.*

752. Δόμων ἐκτόθεν.] Ἐκτὸς δόμων. Anastrophe.

753. Γαῖαν ἑκατέρωθεν.] Quod de altero terræ hemisphærio intelligendum. Nam alioquin uterque & Dies & Nox terram circumeunt, sed non ab eadem cæli parte. Ἔντοσθε ἰοῦσα.] *Intra domum*, id est, *hemisphærium suum existens.*

754. Μίμνει.] Περόδιος. Ὥρην.] *Horam sive tempus*, quo egrediendum, servatis cuique vicibus suis. Ἐς' ἄν.] Ἕως ἄν. Ἵκηται.] Ἔλθῃ.

755. Ἣ μὲν ἑκάτερθεν.] Dici & Noctis commoda sive usus recenset Hesiodus. Diem Luci, Noctem somno præficit. Ut enim Dies terrestrium animalium laboribus: ita & nox quieti somnoque eorundem destinata est à Natura. Unde Nox in manibus gestare dicitur Somnum, quem poëta fratrem Mortis appellat, quod mortuis similes reddat homines. Gelidæ mortis imaginem scitè vocat ingeniosissimus poëta. Pro numine habitus, in quem hymnum scripsit Onomacritus, eundemque, ut vates noster, fratrem indigetat Lethes & Mortis. Lethes, quia per somnum omnium ærumnarum & malorum obliviscimur. λήθη enim *oblivio:* Mortis, quia morti similis est profundior somnus. Inter Deos eum collocat Ovidius 2. Metamorphos. cum tot beneficia in mortales conferat. Numinis hujusce domum & numerosam prolem eleganter descripsit Naso. Lucianus quoque civitatem ejus non minus artificiose delineavit lib. 2. verarum historiarum, quem locum adeat curiosus Lector. Noctem verò, ut antiquissimam Deam coluerunt veteres, quia antequam Sol & cælum fieret, nulla erat lux: quam ex Erebo & ab inferis venire finxerunt, cum terram semper circumeat: nam Sole inferiore cæli parte sub terra occultato, apud nos umbram esse terræ necesse est, hoc est, Noctem, quæ nihil aliud est, quam umbra terræ, propter ab-

ſentiam luminis ſolaris, ut ſuprà dictum. Η' μέρ.] Η'μέρα. Ε'πιχθονίοις.] Hominibus cæteriſque animantibus in terra degentibus. Φάος πολυδερκές.] Lumen *multa vel multos intuens.* Sic Auroram ſupra vocavit.

756. Η' δέ.] Νύξ. Μετὰ χερσί.] Ε'ν χερσί. Κασίγνητον.] Α'δελφόν.

757. Ο'λοή.] Ο'λεθρία. Hinc & Noctem à *nocendo* dictam volunt nonnulli. quanquam potius fuerit è Græco νὺξ, & hoc ab Hebræo *nuach, quievit.* Nox enim quieti deſtinata. Η'γεγενδεῖ.] Συγγενῆ.

758. Ε'νθα δὲ Νυκτός.] Noctis progeniem deſcribit. Cum multi ſint Noctis filii, duos hic, ut præcipuos, & maximè genuinos recenſet poëta, Somnum & Mortem. Supra plures fuiſſe memorat, quaſi ſubventaneos, cum inquit:

Nox peperit fatumque malum, Parcamque nigrantem,
Et Mortem & Somnum, diverſaque ſomnia: natos
Hos peperit nulli Dea Nox conjuncta marito.

Cicero item lib. 3. de natura Deorum, multò plures enumerat, eoſque Erebo parente ſatos aſſerit. Verba ejus hæc ſunt: *Quod ſi ita eſt, Cæli quoque parentes Dii habendi ſunt, Æther & Dies, eorumque fratres & ſorores, qui à genealogiis antiquis ſic nominantur, Amor, Dolus, Metus, Labor, Invidentia, Fatum, Senectus, Mors, Tenebræ, Miſeria, Querela, Gratia, Fraus, Pertinacia, Parcæ, Heſperides, Somnia: quos omnes Erebo & Nocte natos ferunt.* Poëta noſter è tanta liberorum turba Somnum & Mortem Noctis filios vocat per excellentiam, eundemque illis cum Nocte & Erebo locum aſſignat. Deos autem eſſe perhibet & quidem graves, quod Somnus omnia domat ad tempus: Mors in perpetuum: at Somnus mors brevior à poëtis appellatur. qui & gravis dici poteſt propter inſomnia, quæ ſomno accidunt, quæque dormientium mentes ſæpe territant. Alias rerum pæne omnium dulciſſimus eſt Somnus, & optimus & utiliſſimus, ſi moderatus exiſtat, cui omnia animalia, etiam Dii & homines ſubjiciuntur: unde non immeritò ab Orpheo dictus eſt ἄναξ μακάρων πάντων, θνητῶν τ' ἀνθρώπων. Et miſerrima eorum cenſetur condicio, qui cætera feliciſſimi, ſomno carent, & pervigilare coguntur, ut in Jove ſuo demonſtrat Homerus, qui cum omnes Deos dormientes induxerit Iliad. ξ. ſolum Jovem excipit vigilantem. quod cum durius putaret Juno, ingentibus donis ſollicitavit Somnum, ut Jovem conſopiret. At ille graviter iratus eum in mare præcipitavit, ubi periiſſet, niſi

Noctis

Noctis beneficio, ad quam confugerat, ſervatus fuiſſet. Eo docere voluerunt poëtæ, reges & imperatores, quorum curæ populi & rerum ſumma commiſſa eſt, non ſomno deditos eſſe debere. Mors verò, quæ Græcè θάνατος, peculiari quodam jure vocatur gravis, quod implacabilis ſit, nulliuſque prece, vel pretio flecti poſſit. Omnes enim promiſcuè domat letum, neque in vitam redire quenquam patitur. Priſci tamen Sapientes mortem miris laudibus extulerunt, ut ſolum portum, ſedemque tutiſſimam quietis. Flacco dicitur *rerum ultima linea*, quæ doloribus omnibus finem imponit. Uterque Noctis ſoboles dicitur & Mors, & Somnus, quod circa noctem præcipuè gignantur, vel noctem ſive caliginem inducant. De ſomno id manifeſtum eſt. Noctis enim humor ſtomachi vapores ad ſupremas partes corporis aſcendentes auget, qui poſtea facti frigore cerebri frigidiores, deſcendunt inferius, atque ita ſominum gignunt. Pari ratione Mors quoque Noctem pro matre habet. Nam ut per vitam lucis uſura hominibus à Deo conceditur; ſic mors ejuſdem privatio eſt. Unde μακρὸς ὕπνος ab Orpheo vocatur, à Catullo *nox perpetua*. At Chriſtianis aſylon quoddam eſt mors, & quaſi trajectus in vitam æternam. Memoriæ prodit Pauſanias in Eliacis, apud Eleos in templo quodam fœminam expreſſam fuiſſe, quæ pueros ſopitos ſuſtineret, manu quidem dextra album; at ſiniſtra alterum nigrum, & hunc dormienti ſimilem: ambos diſtortis pedibus: quorum inſcriptiones indicabant, alterum eſſe ſomnum, alterum Mortem: at fœmina, quæ illos alebat, Nox erat.

759. Δεινοὶ θεοί.] Βαρεῖς.

760. Φαίθων.] Λάμπων, à poëtico *φαίθω*, *luceo*. Nugantur, qui *φαίθων* exponunt φαέθων ῥεῖν, *lumen currens*. Ἐπιδέρκεται.] Προσβλέπει. Ἀκλινέσσιν.] Ἀκλινῶν.

761. Εἰσορόων.] Ἀνίσχων. Hinc Simocrates dicebat eum qui ſomno præter modum indulgeret, ὅτι οὐκ ἀνίσχοντα προσβλέπει τὸν ἥλιον, ὅτι δυόμενον, *neque orientem adſpicere ſolem, neque occidentem*.

762. Τῶν ἕτερον μέν.] Hæc cum ſuperioribus cohærent. Diſcrimen ponitur Somni & Mortis à diverſa utriuſque natura & effectis: hanc ferream & inexorabilem: illum contra placidum & jucundum mortalibus eſſe affirmat Ovidius lib. 2. Metamorphoſ.

Somne quies rerum, placidiſſime Somne Deorum,

Pax animi, quem cura fugit, qui corpora duris
Fessa ministeriis mulces, reparasque labores.

Cujus mira item elegantia poëticaque suavitate domũ describit idem vates. Et Musæi socius Onomacritus in hymnis Somnum vocat λυσιμέριμνον, hoc est, *à curis liberantem*, & ἀνάπαυσιν ἡδεῖαν, *blandam quietem*. Quam verò misera sit conditio eorum, qui rerum summæ præfecti sunt, supra ex Homero ostendimus. Verum uti Deus nullum vel laborem, vel incommodum patitur, ita nec somno indiget, quo vires recuperet. Hinc rectè Hesiodus non Jovis, aut Deorum facit mentionem, sed hominum duntaxat, quibus somno & alterna requie opus sit, ad resocillandas vires, ut & cæterorum animantium terrestrium & marinorum, quibus propterea somnus est suavis & acceptus: mors contra immitis & exosa, utpote corporum destructrix, quæ & caussa fuit, cur nulla morti sacrificia, nulla templa, nullos sacerdotes, aut sacrorum ritus statuerint priscæ gentes. Quanta autem Mortis sit durities, declarat poëta, cum cor ei tribuit ferreum, & pectus æneum, hoc est, durissimum, & crudelissimum, cujus vim nemo queat effugere, quamque propterea non hominibus duntaxat sed & Diis invisam esse ait, cum ejus imperio subjici nolint, & mors immortalitati sit contraria. Unde & Pallas meritò conqueritur apud Homerum Odyss. γ. ne Deos quidem immortales efficere posse, ut ab eo, quem carum habent, mortem abarceant, aut propulsare queant. Τὸν.] Pro τύπτων. Νῶτα θαλάσσης.] Periphrastice τὸν θάλασσαν.

763. Ἀνηρίφει).] Ἀναιρίφει). Μείλιχος.] Ad distinctionem mortis, quæ χάλκεος ὕπνος, & ἀμείλιχος dicitur poëtis.

764. Σιδηρέη.] Σιδηρῆ, quomodo metiendus versus.

765. Νηλεές.] Σκληρὸν, ἀνάλγητον. Nam ut Æschylus inquit: Μόνος θεῶν ὁ θάνατος οὐ δώροις ἁλῷ, *sola Deorum Mors muneribus non delectatur*, quem versum Aristophanes quoque citat in Ranis. Λάθησιν] Pro λάθῃ poëticè.

767. Ἔνθα θεῶν.] Plutonis & Proserpinæ sedem describit poëta, quam in interiore parte domicilii Noctis collocat, hoc est, sub infimis terræ recessibus. Unde & inferorum Deus olim creditus. Sed geminus fuit Pluto, unus Orientis, qui funerum, sepulturæ, & parentandi ritus invenit primus: cui & ea de caussa potestas attributa mortuorum: alter Græcanicus & ætate posterior, cui raptus tribuitur Proserpinæ. Fuit autem Proserpina Heroinæ cujusdam filia, quæ Atticum populum docuit

satio-

ſationem frumenti, & ab Euſebio ad Joſuæ tempora refertur. De quibus virum conſule celeberrimum G. Voſſium in pererudito opere Gentil. Idolat. cap. 19. libri primi. *Deus ſubterraneus* hic dicitur Pluto, quod interiorem terram ei conſecravit antiquitas, quæ metallis mortuiſque diteſcit: cujus uxor Proſerpina, ſemen eſt, vel ut Bacono placet, Spiritus ille æthereus, qui ſub terra (per Plutonem repræſentata) clauditur & detinetur à ſuperiore globo divulſus. quem vide in libello de Sapientia Veterum cap. 29. Utriuſque Numinis habitationem nobis hic exhibet poëta, de quorum natalibus & affabulatione ſupra pluribus diſceptatum eſt, ad quæ Lectorem remittimus. Ἔνθα.] In domicilio Noctis. Θεῶν χθονίων.] Θεῶν pro θεῶν dixit. Sophocles quoque θεοὺς χθονίους vocat, *Deos inferos*: cui & Pluto dictus ὁ κάτω θεὸς, in Ajace. Πεδίον.] Ἐν τῷ πεδίῳ μέρει. Δόμοι ἠχήεντες.] *Ædes ſonoræ*, id eſt, *magnæ*; vel *ſonoræ*, propter verbera & ejulatus miſerorum.

768. Γόθιμον.] Γόχυρῶν. Ἄϊδος.] Pro Ἅδου. Ἐπαινῆς.] Δεινῆς, ἐπιφόβου. Περσεφονείης.] Περσεφόνης, per ectaſin poëticam. Sic dicta eſt Proſerpina, ὅτι πάντα πέρθει τῷ φόνῳ, *quod omnia vaſtet cæde.*

769. Ἐστᾶσιν.] Pro ἱστᾶσιν, ab Ionico ἵστημι, pro ἵστημι. Δεινὸς ὁ κύων.] Cerberi inferorum canis naturam & effecta deſcribit, quem pro foribus Plutonis & Proſerpinæ recumbere ait, eoque ingenio eſſe præditum, ut omnibus ingreſſuris humaniſſimè blandiatur: at neminem patiatur exire, ſed omnes egreſſuros altiſſimis & maximè horrendis latratibus deterreat. De cujus generatione & hiſtorica expoſitione ſupra locuti ſumus. At Cerberi nomine φυσικῶς ſignificatur terra, vel ſepulcrum, quod defunctorum corpora canis inſtar devorat. Pauſanias ſerpentem fuiſſe tradit terrum & immanem, qui cum in ſpelunca recumberet prope Tænarum, & quos momordiſſet, continuo vis veneni interimeret, creditus eſt canis inferorum, ibique fauces Orci eſſe poëtarum celebravit auctoritas. Dicitur ingredientibus blandiri: contra exeuntes terrere, quod terra mortuorum cadavera in ſe quidem recipiat: non vero in vitam redire quenquam permittat, ſed clauſos omnes abſconditoſque retineat. Moraliter vero repræſentatur avaritiæ vitium deforme. Nam avaritiæ proprium eſt blandiri divitiis advenientibus: at ubi in uſus neceſſarios impendendæ ſunt, tum reclamat avarus, iraſcitur, omnique conatu retinere eas cupit:

Δεινὸς κύων.] Cerberus. Sophocli dicitur ἀναιδόστομος πύλης. in Trachiniis. Πρόπαρθε.] Πρὸ πυλῶν. Virgilius: *adverso recubans immanis in antro.*

770. Νηλειής.] Pro νηλεὴς, poëtica epenthesi ῐ jota. Τέχνῃσι ἢ κολακίῃ.] Sic vocat Cerberi blanditias. Τέχνη, *dolus, impostura.* Ἐς μὲ ἰόντας.] Pro ἐσιόντας μόν.

771. Σαίνῃ.] Κολακεύῃ. Propriè de canibus usurpatur caudæ agitatione blandientibus. Sic Homerus Odyss. 17. de cane Ulyssis: Οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγε σῆμα, κὺ δ' οὐκέτι κάββαλεν ἄμφω. Οὕατα.] Pro ὦτα.

772. Ἐξελθεῖν δ' ὁπόσοι αὖτις ἰέναι.] Sic Darius apud Æschylum in Persis:

Οἰκτρῶς καλεῖτε μ', ἐξὸν δ' ὁπόσοι κάτοδον.
Ἄλλως τε πάντως χ' οἱ κατὼ χθονὸς θεοὶ
Λαβεῖν ἀμείνους εἰσιν, ἢ μεθιέναι.
Miserè vocatis me: non licet verò exire,
Sed ex adverso omnino subterranei Dii
Ad accipiendum, quam ad emittendum meliores sunt.

Αὖτις πάλιν.] Pleonasmus. Δοκεῖον.] *Insidiosè observans.*

773. Οὗ κε λάβῃσι.] Pro ὅτινα ἂν λάβῃ. Πυλέων.] Ion. pro πυλῶν. Ἔκτοθεν.] Ἐκτὸς. Anastrophe præpositionis.

774. Γ' ὀφθήμεν' Ἀΐδῃ.] Supra idem versus occurrit.

775. Ἐνθάδε ναιετάει.] Jam Stygis fabulam persequitur Hesiodus supra inchoatam, quam Oceani filiam natu maximam vocat. Alii Acherontis, nonnulli Terræ filiam esse crediderunt, diversis quidem de caussis, sed veris & ex ipsa Naturæ penu depromptis, quod in poëticis fabulationibus absurdum non est. Filia appellatur Occani, quod fontes & fluvii omnes è mari originem trahunt. Acherontis, quod ab inferis manare creditur palus Stygia ob profunditatem ejus & aquæ frigiditatem, quæ enecat bibentes. At qui ex aëre in locis cavis sub terra concreto, & in aquam verso, dulcium aquarum vim oriri putarunt, illi Terræ filiam Stygem, ut & cætera flumina dixere. Domicilium Stygis statuit vates noster juxta Somni & Mortis hospitium in ædibus Noctis seorsim ab aliis Diis, cujus firmitatem & præstantiam ob oculos ponit, cum ingentibus saxis supernè tectum, & argenteis columnis undequaque ad cælum usque suffultum esse ait. Inclytas vocat ædes, propter fontis illius sive fluvii celebritatem. Rupibus ingentibus coopertæ dicuntur, quod sub altis & præruptis saxis lateant hæ aquæ, qua-

quarum in ſublime jaculationes præcelſarum columnarum imaginem præ ſe ferunt. Argenteas nominat ob liquoris limpiditatem & candorem, qui & miſturam hydrargyri ſive argenti vivi habere traduntur, eoque letalem eſſe. Hinc Dea horrenda & abominanda dicitur Styx à poetis. Duplex autem de Stygis ſitu veterum fuit opinio. prior eſt eorum qui produnt hanc aquam è prærupta, ut dixi, rupe ad Nonacrim in præcelſum ſaxum guttatim cadere, ac inde in fluvium Crathin delabi, cujus aquæ potu venenato Alexander ab Antipatri filio Caſſandro interemptus perhibetur, ut refert Plinius lib. 2. cap. 103. Alii, in quibus etiam eſt Homerus, Stygem non procul à Lucrino portu, Avernoque lacu in ſinu Bajano eſſe putarunt, quod illa Campaniæ pars tot calidos habeat fontes, & priſcis temporibus graviſſimi odoris. Ita ſentit alter ſeculi noſtri Varro G. Voſſius. At Natalis id fraudi ſacerdotum imputat, qui ut fructibus amæniſſimi loci potirentur, illum inferis conſecratum dicebant, nullique niſi placatis per ſolennia ſacrificia manibus ritè adeundum. Tanta autem Stygis apud Superos veneratio fuit, ut nefas ducerent quicquam, quæ Styge teſte juraſſent, quovis modo violare. Virgilius 6. Æneid.

Cocyti ſtagna alta vides, Stygiamque paludem,
Dii cujus jurare timent & fallere numen.

Quæ vero pæna Diis pejerantibus fuerit propoſita à Jove, ut ſupra, ſic & in ſequentibus deſcribit poëta. *Ἐνθάδε.*] Prope ædes Somni & Mortis. *Ναυβάς.*] Οἰκεῖ. *Στυγερὴ θεός.*] Στυγερὴ θεά.

776. *Δεινή.*] Φοβερὰ, nempe Diis pejerantibus. *Ἀψορρόου.*] Maris epitheton ob fluxum & refluxum ejus, quæ reciprocatio ad motum Lunæ refertur à philoſophis.

777. *Πρεσβυγάιης.*] Sic dicitur ob antiquitatem. *Νέφεα.*] *Δίχα.*

778. *Μακρῆϛι πίτρηϛι.*] Ion. *μακραῖς πίτρῃσι.* *Καλυψόω.*] *Ἐπιτεχανόω.*

779. *Κιονέων.*] Στήλας. *Ἐστήρικται.*] *Conſtitutæ*, vel *firmatæ ſunt.* *στηρίζω*, *firmo.*

780. *Παῦρα δέ.*] De Iride ſuo more philoſophatur Heſiodus, quam raro apparere ſeu verſari ait ſuper mare, nec niſi cum contentio quædam ſuborta fuerit inter Deos. Per Deos autem elementa intelligit Scholiaſtes. Cum enim conturbatio quædam ſive diſcordia naſcitur inter elementa, tunc inter meteora

teora apparet Iris. Vocatur Iris filia Thaumantis, hoc eſt, *admirationis*, tum propter admirabilem ejus figuram, arcus ſimilitudinem in cælo repræſentantis: tum etiam propter varios colores & officia, de quibus ſupra locuti ſumus. At Thaumas Ponti filius à poëtis fingitur, quia Iris ex aqua & ſerenitate per refractionem radiorum ſolarium naſcitur, ut docet Ariſtoteles in tertio Meteorol. Nuncia Deorum, ac inprimis Junonis appellatur, quia Juno aër eſt. At Iris ſive arcus cæleſtis aëris ſtatum prænunciat. Unde & ei nomen. De cujus ſingulari in Deos pejerantes officio, nunc agit poëta noſter. Ex quo loco apparet, phyſicæ eſſe conſiderationis ea, quæ de Styge hic memorat poëta, quatenus aqua ſua & guttis in ſublime attractis Iridem efficit, nubes, grandinem & ſimilia, de quibus videſis Scholiaſten Græcum. Παῦρα] Παυρέκις, id eſt, ὀλιγάκις. Ὤκεα.] Pro ὠκέα per ſyſtolen.

781. Ἀγγελίη.] Malim ἀγγελίης, ſubaudita voce χάριν: vel ut aliis viſum, ἀγγελίῃς in dativo plurali. Nam ἀγγελίη, pro *renunciata*, non ipſa *nuncia*, quod ſciam, accipitur. Πωλεῖται.] Ἀναστρέφεται.

782. Ὄρνυται.] Id eſt, ὄρνυται, ab ὄρω, *concito*. Vnde & Latinum, *orior*.

783. Καί ῥ' ὅτε.] Diximus ſupra ex poëtarum fabulatione Jovem, cum in pugna adverſus Gigantes propitiam ſibi ſenſiſſet Victoriam Stygis filiam, hanc matri habuiſſe gratiam, ut per eam Dii omnes jurarent, & pœnam propoſuiſſe graviſſimam iis, qui pejeraſſent, quam infrà latius deducit auctor. Declarat jam poëta, qui ritus in Deorum juramentis ſuſcipiendis obſervaretur, refertque Irim à Jove mitti ſolitam, quæ poculum aqua Stygia plenum Diis afferret, per quam jurarent. Qui vero perjeraſſent, illi tanquam læſæ Majeſtatis Stygiæ rei veterno repente corripiebantur, lectiſque ſuis affixi jacebant ἄγαλλοι καὶ ἄπνοοι, donec præfinitum à Jove tempus expleviſſent, & ad ſanam mentem reverſi debitam pœnitentiam egiſſent. Cum vero Iris à Jove mitti dicitur, eo ſignificatur phyſicè terræ mariſque principia & fines in Tartaro eſſe, quo dimittitur Iris, magni Jovis voluntatem, hoc eſt, aëris ſtatum nunciatura. Gutturnium illi tribuitur aureum, vel ob aureum Iridis colorem, inquit Scholiaſtes; vel quod pretioſa & venerabilis eſſet aqua Stygia ob ea, quæ per illam fiebant, juramenta. Cujus aquæ latentes tubulos & ductus indicat, cum ex Oceano

no ſub terra ſenſim ad petras aſcendere eam tradit, unde tandem apparere ac profluere incipit. Moralem hujus fabulæ doctrinam infra dabimus. Ψαύηται.] Ψαύσῃς ὁμόσῃ.

784. Ζεὺς δέ τε Ἶριν ἔπεμψε.] Licet propriè Junonis nuncia ſit Iris, ut Mercurius Jovis, tamen & Jovis & aliorum Deorum ſervitio nonnunquam vacat. Μέγαν ὅρκον.] Sic *aquam Stygiam* vocat metonymicè, quod ſanctiſſimum eſſet, nulloque modo violandum juramentum, quod per Stygis majeſtatem fieret. Homerus, item μέγιστον καὶ δεινότατον vocat Odyſſ. lib. 5. Ἐνεῖκαι.] Ion. ἐνείκαι.

785. Τηλόθεν.] Πόρρωθεν. Ἐφόλκιον.] Ἐφόλκιον vel ἐφόλκιος, propriè, vas eſt aquarium, quo profunditur aqua tum manibus, dum lavantur, tum poculis, dum vinum temperatur. Ἀγγεῖον ὑδροφόρον exponit Pollux, χαμίδα Heſychius. Πολυώνυμον.] Id eſt, τίμιον, ἢ ἔνδοξον, quaſi ὑπὸ πολλῶν ὀνομαζόμενον.

786. Ψυχρόν.] Tantum aquæ Stygiæ frigus eſſe perhibetur, ut nullo neque aureo, neque argenteo vaſe, neque æneo, aut ferreo contineri poſſit, neque ulla alia re, quam ungula mulina. Unde & ab inferis prodire credita. Καταλείβεται.] Καταῤῥεῖ. Hinc Στὺξ quaſi στεῖξ, à στείχω, *ſtillo*. Ἠλιβάτου.] Ὑψηλῆς. Petra enim præcelſa eſt, ex qua profluit Styx, teſte Pauſania.

788. Διὰ νύκτα μέλαιναν.] Λαμπράν, καὶ ἀοράτους: vel *noctu*, ob Lunam, quæ radiis ſuis attrahit humidos ejuſmodi vapores.

789. Ὠκεανοῖο κέρας.] Stygem vocat, *prominentiam* ſive *flexum maris*: alii *brachium* ſeu *ramum* interpretantur. Δεκάτη δ' ἐπὶ.] Stygis ſitum & amplitudinem porro deſcribit. Ejus aqua, inquit poëta, decima eſt pars aquarum Oceani: reliqua novem continet partes, quæ circa terræ mariſque latitudinem extant: unica vero Oceani pars eſt, quæ ſupra terram apparet, & ex alta rupe defluit. Eo phyſicè ſignificat poëta, multo copioſiores è terra & mari provenire exhalationes, quam è petris & fontibus, ἀφ' ὧν ἰφηπλώσεις τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς ποταμοὺς εὐσχεῖς, inquit Iſaacius. Hinc ſi comparatio inſtituatur, novies major è mari redditur vaporum copia, quàm è fontibus & petris ſupra terram profluentibus, quæ vix unius partis vicem præſtat, & exigua eſt. Sunt qui ad Iridis figuram hæc poëtæ verba transferunt, quæ ſi viſum noſtrum ſpectes, judice Heſiodo major fuerit ſemicirculo. Nam verbi gratia, ſiquis circulum dividat in decem partes æquales, novem partes erunt ſupra

pra terram : una duntaxat ſub terram : ſed tunc verba illa, ὑπὸ πίτρης, exponunt, ὑπὸ πίτραν, quæ an cum vocis ſignificatione & mente poëtæ ſatis conveniant, alii viderint. Ariſtoteles, ſanè cui major hac in parte habenda fides, in 3. Meteorol. docet, Iridis figuram non eſſe majorem ſemicirculo, ſed vel ſemicirculum explere, vel minorem eſſe ſemicirculo. Δεκάτη μοῖρα.] Δέκατον μέρος. Ἐπί] Pro ἐπιδέδαται, Tmeſis.

790. Ἔννια.] Scil. μοῖραι.

791. Αἴνης ἀργυρίης.] Ion. δίναις ἀργυρέαις, *ob aquam argenti inſtar nitentem & limpidam.* Δίναι ſunt, *aquarum vortices.* Εἰλισσέμεν.] Legi etiam poſſit εἰλίσσειν, ut referatur ad præcedens ὕδωρ, quomodo & legiſſe videtur Scholiaſtes, ubi quoque ſcriptum invenitur εἰλίσσειν, cum ſpiritu aſpero. Dicitur enim εἰλίττω vel εἰλίττω, *implico, obvolvo.*

792. Μίγα πῆμα θεοῖσιν.] Tolle mendum in Scholiis Græcis, ubi legitur θνητοῖσι.

793. Ὅς κεν ψεύ.] Deſcribitur pæna Deorum pejerantium, ſimulque proponit auctor, quanta in veneratione Stygem habuerit Jupiter. Onomacritus, qui vulgo Orpheus putatur, Deos falſo jurantes novem millibus annorum in Tartaro puniri tradidit. Tantum temporis ſpatium pœnitentialis à Jove conſtitutum ait, ut eo oſtenderetur, quam turpe & invitum ſuperis ſit perjurii crimen, quod non niſi longiſſimo graviſſimoque ſupplicio in Diis ipſis vindicandum cenſuerit Jupiter; utque ſimul pœnæ gravitate deterriti mortales à perjuriis ſibi caverent, bonæque Fidei litarent. Hinc Ageſilaus Spartanorum rex, ut flagitii illius immanitatem deſignaret, laudare ſolebat Barbaros, ut refert Ælianus, ſiquando jurisjurandi religionem violarent, quod nulla re magis Deos ſibi infeſtos redderent hoſtes, quam ſacroſanctum jusjurandum temere profanantes. Et impia vox eſt illa Lyſandri, *ut pueros teſſeræ: ita viros juramentis oportere decipi.* Sunt qui fabulam hanc de fœderibus & Principum pactis ingenioſe fictam interpretantur, quæ quacunque ſolennitate & religione juramenti munita concipiantur, parum firma eſſe comperiuntur, niſi Neceſſitate (magno potentibus Numine) velut vero & proprio fidei firmamento ſancita fuerint. Hæc autem Neceſſitas eſt periculum Status ſive Communicatio utilitatis per Stygem ſcitè repræſentata, flumen fatale & irremeabile. Hinc Iphicrates Athenienſis, cum fœdus iniret cum Lacedæmoniis, eoſque varias cau-

cautiones & sanctiones, & fidei firmamenta & vincula excogitare ac proponere animadverteret, sic interfatus dicitur: *Vnum, Lacedæmonii, nobis vobiscum vinculum, & securitatis ratio esse possit, si planè demonstretis, vos ea nobis concessisse, & inter manus posuisse, ut vobis facultas lædendi nos, si maximè velletis, minimè suppetere possit.* Itaque, si facultas lædendi sublata sit, aut si ex fœdere rupto periculum ingruat perditionis, aut diminutio status, aut vectigalium, tum demum fœdera & sancta & tanquam juramento Stygis confirmata censeri possint: cum metus subsit interdicti illius & suspensionis à conviviis Deorum: sub quo nomine Imperii jura & prærogativæ, & affluentia & felicitas antiquis significantur. Hæc Verulamius in citato sæpius à me libello cap. 5. Ὅς κεν.] Ὅστις ἄν. Ταύτῃ] Stygem, hoc est, per Stygem. Ἐπίορκον.] Ψευδῆ. Ἀπολείψας.] Variè hoc exponitur. Sed omnino cum Græco Scholiaste referendum, ad ἀπολείβω, ut sit, ὁ ἀποσπένδων ποιησάμενος, quasi dicas, *quisquis libatione facta*, id est, *inito fœdere pejeraverit.* Latinus interpres vertit, *libans*, pro quo in omnibus ferè codicibus mendosè excusum, *libens.* Ἐπομόσῃ.] Ἐπομόσῃ.

794. Κάρη.] Κεφαλή.

795. Νήϊτμος.] Ἀνάπνους, ex νὴ particula privante, & αὖτμὴ, *vapor, spiritus.*

796. Ἀμβρόσιαι καὶ νέκταρος.] Hisce symbolis ἀθανασίαν designant poëtæ. Ἄασεν.] Ἐγεύσατο.

797. Βρώσιος.] Ad utrumque refert Hesiodus, & Ambrosiam, & Nectar. Ἄνευθε.] Ἄφνω.

798. Στρωφᾶται.] Ab anormi στρώω, pro στρώννυμι, *sterno.* Ἐπὶ κῶμος Καλύπτει.] Pro ἐπικαλύπτει, hoc est, κατέχει αὐτόν. κῶμος, *veternus, marcor*, quasi κοίμημος, ut fit somnolenta quædam affectio, sive inexpugnabilis prope dormiendi necessitas. Duplex statuitur à medicis, *somnolentum* & *insomne*: hoc phreneticis, alterum lethargicis proprium. De quo posteriori hic sermo.

799. Αὐτὰρ ἐπεὶ] Hæc à superioribus dependent. Temporis πρόθεσιν indicat poëta, quam dicit esse novem annos, quo videlicet spatio in lectis decumbebant οἱ ἐπορκῶνται, à reliquorum cælitum consortio, & dapibus segregati. Tandem vero, ubi morbo, tam gravi & diutino essent defuncti, ad concilium rursus Deorum & solitas dapes adhibebantur, decimo nimirum anno. Hinc nullam juramenti formulam, aliam inter se

ratam

ratam & inviolabilem esse voluerunt Dii, quam quæ fieret per Stygium flumen ob perennem ejus & antiquitate venerabilem aquam multis spiris atria Ditis ambientem, ut eo discerent Dii hominesque, *συγᾶν*, hoc est, odisse perjuros, inquit Scholiastes. Deinde ostendit etiam Hesiodus *φιλάνθρωπον* esse Numen & gratiosum erga delinquentes, non in perpetuum irasci, sed verè pœnitentes, & ad saniorem mentem conversos in gratiam recipere. Quod & exemplo Orestis probat Scholiorum auctor, qui cum ob trucidatam à se matrem furiis agitaretur per complures annos, tandem à morbo liberatus est, cum ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus commissum facinus debitis victimis expiasset. *Αὐτὰρ ἐπεί.*] *Ἀλλ' ἐπηδέν. Νῆσον.*] Soporiferum illud *σύμπλασμα*, de quo supra. *Μέγαν εἰς ἐνιαυτόν.*] *Magnum*, id est, *integrum per annum*. *Τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτόν*, ut paulo ante dixit. *magnus* item *annus* vocatur Ægyptiis, qui lustro constat Juliano, de quo Josephus Scaliger in arduo opere de temporum emendatione lib. 2.

800. *Ἄλλῳ δ' ἐξ ἄλλυ.*] Docet perjuros non uno malo premi, sed alio atque alio superveniente torqueri. *Πόνοι πόνων ἀφίγοροι, κὴ κακὸν δίκετον ἐκ κακῦ ἀεὶ*, ut fatur Pindarus. *Ἄθλῳ.*] *Ταλαιπωρίαι.*

801. *Ἔννέπτις.*] *Ἔννέα πάντ' ἔτεα*, ut loquitur infra. *Μακρογυσίαν* indicat. ϟ, *ἀντὶ* Ϛ' ϡδ positum. *Ἀπυμείρῃ.*] Id est, *ἀπολωβίζεται.*

802. *Ἐπιμίσγῃ.*] *Εἰσέρχεται. Οὐδ' ἐπὶ δαῖτας.*] Id est, *ἀπολαύσῃ τυχαίᾳ κὴ τροφῆς, κὴ πόσεως*, ut exponit Scholiastes.

803. *Δεκάτῳ.*] Scil. *ἔτει.*

804. *Εἰρίας.*] Pro *ἐπὶ εἰρίας*. Præpositio ex antecedentibus repetenda. *εἰρία*, *concio*, *cœtus*, ab *ἄρω*, *necto*, vel *dico*.

805. *Τοῖον ἄρ' ὄρκον.*] Epiphonema. *Ἄφθιτον.*] Sic alibi: *Στυγὸς ἄφθιτος Ὠκεανοῖο.*

806. *Ὠγύγιον.*] *Παλαιόν*. Ab Ogyge, ut volunt antiquissimo Athenienssium rege. Hinc quicquid antiquum, *Ogygium* dixere Veteres. Vide Erasmum in *Ogygia mala*. *Τό.*] *Τοῦτο*, scil. *ὕδωρ. Γῆς.*] *Περιόντος, καταῤῥεῖ. Καταυφίλου.*] *Καπνιζόμενου. σύφλος*, *durus*, *asper*, à *σύφω*, *astringo*.

807. *Ἔνθα ϟ γῆς.*] Hosce versus etiam supra habuimus, ut ulteriori luce non indigeant. Docet enim poëta, sub terram circa Stygis aquam principia & fines esse omnium elementorum, simulque cæli & Tartari, quæ loca cum obscura sint, squal-

ſqualida & horroris plena, Diis exoſa dicuntur, quorum habitacula in excelſo ſunt, lucis & gaudiorum plenitudine referta. Nec ratione caret, quod affirmat poëta, radices elementorum eſſe circa Stygiam paludem. Cum enim elementa ſint σφαιροειδῆ, ſive circularis figuræ, neceſſario ſequitur, unius extremitatem eſſe principium alterius. Ita, verbi gratia, ab extremitate terræ principium ſui capit aqua, poſt aquam aër, & ſic deinceps. Principium quippe & finis cujuſque rei, eſt punctum illud, à quo ducitur circulus. Id vero ſub terra eſſe ait Heſiodus, nobiſque inconſpicuum & ignotum. Per Deos autem Scholiaſtes intelligit aſtra, quæ cum per cælum currant & moveantur, θεοὶ appellantur. Loca vero ſubterranea deteſtari dicuntur aſtra, quod per ſe lucida ſint, & pura. Lux autem tenebris contraria, & puritas immunditiei.

811. *Ἔνθάδε μαρμαρέῃ.*] Deſcribit locum infra terram juxta Stygium flumen, quem marmoreis portis & æreo limine munitum, inconcuſſumque eſſe perhibet. Quicquid enim firmum, & immotum eſt, nulliſque humanis viribus expugnari poteſt, id marmori & æri comparant poëtæ. Eſt igitur ſecundum vatem noſtrum, abſtruſiſſimus & munitiſſimus ille receſſus, in quem relegati degunt Titanes. Nam extimæ ejus radices ſive fines ita connexi ſunt inter ſe & compacti, ut nulla ratione à ſtatu ſuo, hoc eſt, centro dimoveri poſſit. Per Titanes phyſicè deſignantur venti, trabes, foveæ, fulmina, tonitrua, & id genus alia, quorum materies in abditiſſimis terræ latebris abſconditur, exhalationibus inde circa aërem erumpentibus, ex quibus corpora ejuſmodi generantur, quæ cum cæli regionem contriſtent & perturbent, rurſus à Jove rerum omnium conditore & ſerenatore ex alto detruduntur. Ea de cauſſa habitare dicuntur Titanes extra limen cæli, & Deos omnes, hoc eſt, longiſſimè ſemoti à cæleſtibus corporibus, imo ultra ipſum Chaos caliginoſum. Sic aërem vocat, vel ut aliis videtur, ipſum terræ barathrum. De quibus ſic vatum princeps in ſexto Æneidos:

Hic genus antiquum terræ, Titania proles,
Fulmine dejecti fundo volvuntur in imo.

Μαρμαρέῃσι.] *Marmoreæ*, vel *ſplendidæ*. quanquam hic non tam ſplendoris quam firmitatis habeatur ratio. *Χαλκεοῦ οὐδοῦ.*] Legitur & *λαϊνέου οὐδοῦ*, *lapideum limen*.

812. *Ἀστεμφὲς.*] *Ἀκίνητον.* *Ῥίζησι.*] *Ῥίζαις.* *Διαπεπότηται.*]

Ionicè ὀλωϊκῶν. Ἀμφοῖν.] Ἀμφοτέρων, in paſſiva notione.

813. Αὐτοφυὴς.] Ἀχειροποίητος, *ſponte natus*, non arte confectus. Πρόσθεν.] Πρό. Ἔκτοσθεν.] Ἔξωθεν.

814. Χάος ζοφερόν.] Χάος ζοφερῷ, ἄγνῳ, σκοτεινῷ.

815. Αὐτὰρ ὑπερμενέεσσιν.] Cotti & Gygis indicat ſedes poëta, quas in imis Oceani fundamentis collocat. At Briareum Neptunus generum ſibi adſcivit, uxoremque ei dedit Cymopoliam filiam ſuam, quod ſtrenuus eſſet, fiduſque cuſtos fuiſſet Jovis. Hinc ſeparatas à reliquo Titanum grege domos habitare dicitur. Ventorum natura, ut diximus, ſub fabulis iſtis explicatur. In imis Oceani fundamentis commorari finguntur duo illi Titanes, quod ex mari ἀναθυμιάσεων copia producitur, ventorum materies. At Cotti & Gygis nomine, non quivis intelliguntur venti, ſed ſerenitatem aëri inducentes, qui Jovis auxiliarii ideo dicti, quod adventu ſuo procellas, fulgura, & tonitrua repellant, aëremque reddant ſerenum ac defæcatum. Sic enim de iis ſupra vates:

Ἔνθα Γύγης Κόττος τε, καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναιετάουσι φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Hic Cottuſque Gygeſque colunt, ſimul & Briareus,
Cuſtodes Jovis æterni, quæ pectora fida.

Briareum ſubjungit poëta, quem bonum ſimiliter vocat, generumque fingit Neptuni, non ſine phyſica ratione. Neptunus enim mare eſt: maris autem fluctus à ventis attolluntur, præſertim vehementioribus. Talis eſt Briareus, qui cum mari incumbit, fluctus in altum erigit, quaſique cum mari coire videtur. Hinc Cymopoliam Neptuni filiam ſibi uxorem duxit, quo nihil ſignificatur aliud, quam ἡ κυμάτων κίνησις, id eſt, *fluctuum commotio*, quæ major minorve eſſe ſolet, à ventis ſcilicet agitata. Docet item figmentum, quanta ſit ſupremi Numinis in conſervando hoc univerſo cura ac providentia, quum ex imis Oceani terræque latebris producit ventos, tam validos ſæpe & horrendos, ut cælo maria commiſceri videantur, qui tamen mortalium commodo nati, non modo aërem repurgant à noxiis exhalationibus, ſed & pecora plantaſque afflatu ſuo fovent, mutuiſque gentium commerciis agitandis utiliter inſerviunt. Ἐρισμαράγοιο.] Ion. ἐρισμαραγέω, quaſi λίαν σμαραγεῦντος, id eſt, βεβροντῶντος. Κλειτοί.] Ἐνδοξοί, κλυτοί. Ἐπίκουροι.] Σύμμαχοι, βοηθοί.

816. Ναιετάουσι.] Οἰκοῦσι. Θεμείθλοις.] Θεμελίοις.

817. Ἠνώ.]

817. Ἠιών.] Ἀιγιαλὸν, ἰσθμόν.

818. Γαμβρόν.] Quasi γαμητὸν, epenthesi Γ β. ἀ γαμέω, uxorem duco. Εἰόν.] Ἴδιον. Βαρύκλυτον.] Ὁ βαρέως κλυπῶν, ἤτοι, κινῶν τὴν γῆν. Ἐννοσίγαιον.] Ποσειδῶν.

819. Κυμοπόλαν.] Nympham, ὡς ἐν τῷ ἐν τοῖς κύμασι πολεῖσθαι, quod in fluctibus versetur. Ὀπυίειν.] De legitimis nuptiis honestè usurpatur. Unde ἡ ὀπυιομένη, pro uxore, apud Homer. Iliad. 9.

820. Ἀυτὰρ ἐπεί.] Typhæi γένεσιν describit Hesiodus, quem Terræ Tartarique filium esse ait. Fabulantur poëtæ fuisse è Gigantibus unum, qui collecta magna exulum & invidorum manu Jovem de regno dejicere conatus est, quare ob potentiam illi tantum corpus, totque capita & manus tribuuntur; de quo etiam Ovidius 5. Metamorph. Sunt qui historicè Typhonem fuisse ajunt regem Ægypti, ferum & inhumanum, à quo pæne tota Ægyptus fuerit devastata & eversa, quem, ut Herodotus ait, Osiris de medio sustulit. Bacon fabulam hanc confictam esse putat de varia regum fortuna, & rebellionibus, quæ in Monarchiis quandoque evenire solent. Centum capita Typhonis interpretatur divisas Procerum potestates, ora flammantia illi sunt incendia, anguium cingula pestilentiæ, præsertim in obsidionibus: & sic de cæteris. Quæ rebelliones subinde tam validæ sunt, ut reges cogantur relictis regni sedibus in remotam aliquam & obscuram provinciam ditionis suæ se recipere, nervis & pecuniarum, & Majestatis accisis: qui tamen non ita multo post fortunam prudenter tolerantes virtute & industria Mercurii, hoc est, sermonibus benignis & reconciliatis subditorum animis, in pristinum restituuntur, novumque auctoritatis vigorem sibi comparant. Quod cum accidit, rebellibus jam trepidantibus & ruere incipientibus, tutum & tempestivum est regibus, copiis & universa mole regni, velut injecto Ætnæ monte Typhonem illum opprimere. Scholiastes tamen & Physiologi omnes ad Naturam referre malunt, Typhonemque nihil aliud esse docent, quam πνεῦμα παχύτερον ἐν νέφεσιν ἀπολελυμένον, τῇ κύκλῳ κινήσει φέρον καὶ ἀναφέρον, ἐξ ἂν ὠθούμενον, βιαζόμενον. Plinio quoque *vortex* & *vibratus Ecnephias* dicitur. ita ut inter vorticem seu turbinem venti, & Typhonem non grande sit discrimen. Eodem & vocabulo significatur πρηστὴς, qui typhon est incensus & coloratus, meteorum terribile & rarum. Natus autem dicitur Typhæus è Terra, quod ex terre-

ſtribus exhalationibus, & Tartaro, id eſt, imis Tartari locis ſeu paludibus ad hoc multum conferentibus naſcitur & roboratur. Cum vero ob cavernoſa loca venti & ignes paſſim cernantur ſubterranei, præſertim in Sicilia & vicinis regionibus, hinc fabulati ſunt Gigantem illum ſub Ætnam fuiſſe à Jove fulminante dejectum. Nam ardentes halitus, quando nimium denſantur ac ſine exitu volvuntur, ſua vi ſpiritum intendunt: ſpiritu autem luctante & quærente exitum terra concutitur. unde naſcitur immanis ille Typhæus, qui utramque paginam facit in ſcriptis poëtarum, & velut Davus quidam eſt in rerum natura, cujus portentoſam magnitudinem & horribilia membra in ſequentibus deſcribit Heſiodus. *Ἐξέλακε.*] *Ἐξήλακε*, neglecto augmento.

821. *Τυφωέα.*] A recto *Τυφωεύς*, de quo alibi. *Γαῖα πελώρη.*] Unde *magna Mater* dicta Romanis. vide ſupra.

822. *Ταρτάρου.*] Tartarus proprie locus inferorum: hic Deus loci præſes. *Χρυσῷ Ἀφροδίτῃ.*] Notat Scaliger ad Theocr. Idyll. 15. *Auream* Latinis dici Venerem, quæ *χρυσοπέζουσα* Siculo poëtæ, hoc eſt, *καλὴ, ἢ χρυσοδόπις.*

823. *Οὐ χεῖρες μὲν.*] Perſiſtit in deſcriptione Typhæi, quem à corporis membris, variiſque & horribilibus effectis porro depingit poëta. Manus ei tribuit robore pollentes & pedes indefeſſos, centum capita ſerpentina: maximas in cruribus viperarum ſpiras, ignem ex oribus flammantem, quæque alia ejus generis ſunt terribilia. Sunt qui tantæ molis Gigantem fuiſſe ajunt, ut Orientem & Occidentem plagam manibus pertingeret, & capitibus ſuis altiſſimè uſque ad ſidera perveniret: quo nihil aliud ſignificare voluerunt poëtæ, quam ventos latiſſime vagari, neque ſiſti eorum impetus poſſe. Plurima capita ei conceſſerunt ob diverſas ventorum vires. Draconum capita & viperarum ſpiras propter noxiam vim aliquando ventorum: oculos igneos, propter materiam flatuum, quæ conſtat ex ſiccis calidiſque vaporibus. namque hominem extitiſſe, cui hæc membra & effecta competere ex vero queant, nemo ſanæ mentis credo, aſſeruerit. *Ἕαζε.*] Ion. *εἷσε. Ἐπ' ἰφθί.*] *Διὰ τὴν δυσαμίαν. Ἔργματα*] *Ἔργα*, quaſi *ῥίγματα*, à *ῥίζω*, *facio*. *Ἔχυσεν.*] Id eſt, *ἐπέλαβεν.*

824. *Ἀγκάμαζοι.*] *Ἀκαμαντόπους. Ἐκ δὲ οἱ ὤμων.*] Pro *ἐξ ὤμων ὑπ' αὐτῶν*. *Ἦν.*] Pro *ἦσαν*. Sic Homerus:

Οὐ δ' εἰ οἱ χεῖρες ἴσαν, καὶ πόδες ἦσιν.

Nomen

Nomen plurale fœminei generis cum verbo ſingulari, quod rarius. vide ſupra.

825. Δεινοῖο Δεφίγηος.] Generale nomen per ſpecialius explicat.

826. Γλαύσσῃσι δνοφερῇσι.] Ion. γλαύσσαις δνοφερῇς, id eſt, μελαίναις, ob venenum, *quod nigrum*, vel *nigros reddit homines*. Λελιχμῶντες.] Pro λελιχμακότες per ſyncopen, & epentheſin Τ σ, verbi λιχμάω, *lingo*. Οἱ.] Αὐτοῦ. Ὅσσαι.] Ὀφθαλμοῖ.

827. Θεσπεσίης.] Pro θεσπεσίοιο. Ἀμάρυσσε.] Pro ἠμάρυσσε. ἀμαρύσσω, *ſplendeo*.

828. Πασέων κεφαλέων.] Ionicè πασῶν κεφαλῶν. Καίτοι.] Ἐπεί τοι. Διηνεμίοιο.] Διηνεμίης, in activa ſignificatione.

829. Φωναὶ δ' ὁσ.] Typhæum hunc Gigantem poëtico more non ſolum repræſentat Heſiodus, ut aſpectu membriſque portentoſum, ſed & diverſis vocibus, & ſonitu terribilem. Eo autem figmento ventorum inter ſe concurrentium & ſævientium diverſos ſonitus exprimere voluit. De eo ſic Virgil.

Talia jactanti ſtridens aquilone procella
Velum adverſa ferit, fluctuſque ad ſidera tollit.

Idem 7. Æneid.

Vt pelagi rupes magno veniente fragore,
Quæ ſeſe, multis circum latrantibus undis
Mole tenet: ſcopuli nequicquam & ſpumea circum
Saxa fremunt, laterique illiſa refunditur alga.

Nam Typhon, ut dictum, venti procella eſt, quæ quantos in terra, ponto, & aëre tumultus excitet, graphicè his verbis oſtendere conatur Heſiodus. Iſaacii verba hic apponere non gravabor eandem ſententiam confirmantia: Δεινοὶ οἱ Τυφῶνες καὶ ἐκπυρίαι, κλονοῦντες τὴν γῆν, καὶ ἐκδειματοῦντες ἡμᾶς ταῖς ἐπιπτώσεσιν αὐτῶν ὁρμαῖς, καὶ ἐκκυκῶντες οὐ γῆν μόνον, ἀλλὰ μικρῷ δεῖν καὶ ἅπαντα κόσμον ταραττόμενοι. διὸ καὶ οὐ τοιαῦτα συνεργοῦντες, εἰκότως οὐ μόνον ἑκατογκέφαλοι λέγονται καὶ πολύχειρες, ἀλλὰ καὶ πολύφωνοι, ποτὲ μὲν οὐ λέοντες ὠρυόμενοι, ἄλλοτε καὶ οὐ ταῦροι μυκώμενοι· ποτὲ δὲ οὐ κύνες ἀναιδῶς ὑλακτοῦντες. Id eſt, *Graves ſunt Typhones & Ecnephiæ perturbantes terram, & territantes nos impetibus ſuis inordinatis, commiſcenteſque non modo terram, ſed univerſum fere mundum dilacerantes, ut non ſolùm centicipites, & multimani jure dicantur, ſed & multiſoni: nonnunquam leonum inſtar rugientes: aliquando ut tauri, mugientes: ſubinde etiam, ut canes imprudenter latrantes.* Si moraliter Typhæus, ut rebellis

bellis consideretur, etiam hæc πολυφωνία scitè ei accommodari possit. In rebellione variæ circumferuntur hominum voces, varii dissidentium partium strepitus ac voces audiuntur, aliis aliud dicentibus ac molientibus. Quot capita, tot sententiæ. ut quod de fama dixit vatum princeps, idem & de civili discordia merito dici queat: *Tot linguæ, totidem ora sonant, tot surrigit aures.* Taciti effatum est: *Acerrima seditionum ac discordiæ incitamenta: homines sanguinarii, scelere & metu vecordes, miscere cuncta, modo palam turbidis vocibus, modo occultis ad principem litteris.* hist. lib. 2. Παύσῃσιν.] Παύσωμεν. Ἔσαν.] Ἦσαν. Systole poëtica. Δεινῆς κεφαλῆσι.] Deest præpositio: ἐν δεινῇς κεφαλαῖς.

830. Οὔπω.] Φωνλώ. Ἀθέσφατον.] Ἀνέφατον, ex α privante, quasi ἀθέσφατον, ἢν εἰδὲ θεὸς ἂν φαίησθε.

831. Φθίσειεν.] Ἐφθίσειεν. Σωσίμβροτον.] Ionicus infinitivus pro σωσίναι, à σωσίνημι, τὸ γνώσκω.

832. Ἐερεβρύχεα.] Ionicè ἱερεβρύχεα. Ἐερεβρύχης Tauri epitheton, quasi μεγάλης βρύχων, id est, μυκαίμου. Μίνῳ ἄχιτον.] Alii legunt ἀχίτα, & ad taurum referunt, non vocem ejus, ut sit *tauri robore incoërcibilis.* Ἀγαύρου.] *Ferocis*, vel *superbi.*

833. Ἀναιδέα θυμόν.] Hic ἀναιδὴς exponitur *sævus.* Sic & *sævum* Typhæum dixit Parthenius poëta, lib. 1. Georgicôn.

834. Ἐσιήκει.] Οὔμοια.

835. Ῥοίζασκε.] Pro ῥοίζασκες, quod est imperf. Ionicum pro ἐῤῥοίζεσκε. ῥοιζέω, *stridor.* Notandum ῥοίζασκε dictum pro ῥοίζεσκε, verso ε in α. Sic ἀποκρύπτασκε dixit alibi, pro ἀποκρύπτεσκε. Ὑπὸ δ' ἦχεν.] Tmesis, pro ὑπήχει δέ. Οὔρεα.] Οὔρη.

836. Καὶ νύ κεν.] Jovis vigilantiam & σωτηρίαν laudat poëta in mundi hujus conservatione, & Typhæi Gigantis depressione. Nisi Jupiter, inquit, Deorum hominumque rex & pater rebus suis tempestivè consuluisset, actum fuisset de imperio ejus, quo jam dudum potitus esset immanis ille Typhæus. Verum Jupiter de cælo videns Typhæi molimina, graviterque tonando ac fulgurando rebellem illum Gigantem è cælesti regione deturbavit, atque ad infimas terræ partes retrocedere coëgit. Nec sine ratione hoc asserit poëta, cum post tonitrua & fulgura (quod & de imbribus verum est) venti & nubes discuti soleant, tranquillarique aër. Ita Scholiastes ad hunc locum: Τάχα γὰρ ἂν ἀνεκίνησε πάντα τὸν κόσμον καὶ ἀφάνισεν ἐπικρατήσας τοῦ-

τοιῦ-

τοῦτον πνεῦμα, εἰ μὴ διεκέκθη ὑπὸ τ πάντα διοικοῦσης Δίκης προνοίας, εἰς πεφωνὸς τι καὶ πρηστῆρας· καὶ ὅπως ἠλαττώθη, καὶ ἀπεδυναμώθη. Id est, *Forte universum hunc mundum commiscuisset, & abolevisset Typhonicus ille spiritus, regnumque obtinuisset, ni subveniente divina providentia omnium rerum moderatrice solutus fuisset in fulmina, & presteras, quo factum, ut vis ejus debilitata conciderit.* Alterum vero, cur à Jove superatus dicatur Typhæus, petitur ab exhalatione sicca, quæ nubi inest. Hæc cum validior facta est τῇ ἐκλείψει, vireſque quasi resumpsit, nubem disrumpit & atterit, excitoque fulgure ac fulmine divellitur, & sic velut elumbatur Typhonicus ille ventus, quod est ἀστραπῶδες Scholiastæ. Jovis itaque studium & potentiam amplificat Hesiodus, qui ne quid damni caperet universi machina tam horrendis in Typhæum intonuit modis, ut non modo cælum & terra, sed & pontus Tartarusque ipse contremuerint. In rebellione autem quæ & Typhæi nomine designatur, Jovis personam repræsentat rex sive princeps, cujus officium est seditioni recens natæ statim occurrere, cunctaque adhibere remedia, quibus illa opprimatur: nec permittere, ut incrementa capiat factiosorum hominum conjuratio, quæ ubi semel invaluit, perniciem totius regni secum trahere solet. Καὶ νύ κεν.] Καὶ ἄν. Ἔπαλτο.] Ἦν. Ἔργον ἀμήχανον.] Quod nulla Deorum machina declinari potuisset. Ἤματι κείνῳ.] Ἐν ἡμέρᾳ ταύτῃ.

837. Καί κεν ὅγε.] Typhæus. Θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι.] Ἀνθρώποις καὶ θεοῖς. Ἄναξεν.] Ἦναξεν.

838. Ὀξύ.] Pro ὀξέως, id est, ταχέως. Sic Homerus Iliad. γ.

Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη.

Νόησε.] Pro ἐνόησε. Jovis σαφήνειαν omnibus rebus præsentem eo indicat poëta.

839. Σκληρόν.] Σκληρῶς. Sic & ὄβριμον pro ὀβρίμως.

840. Σμερδαλέον.] Ἐπιῤῥηματικῶς, ut supra. Κονάβησε.] Pro ἐκονάβησε, κραυγάω, *resono, stridorem edo.*

842. Ποσσὶ δ' ὑπ'.] Amplificatio superiorum. Describitur nunc Deorum in pugnando ardor & alacritas, quæ tanta fuit, ut non solum inferior mundi pars, sed & Olympus ipse, terra, & maria omnia ignibus hinc inde vibratis conflagrarint. Nam Jupiter ab una parte fulminando: Typhæus ab altera flammas ex ore spirando, tantos ardores concitarunt, ut incendii istius vastitatem verbis non satis gravibus exprimere valeat poëta. Typhonici igitur spiritus τὰ σκληρώδη καὶ θυελλώδη designat

Hesiodus, ex quo fulmina, & fulgura existunt. Quæ quomodo expositioni nostræ tam Physicæ, quam Ethicæ conveniant, ἐν τοῖς ὑφηγημένοις abunde dictum puto. Περὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοι-ς.] Pro, ὑπὸ περὶ τῶ ἀθανάτων θεῶν. hypallage. Πελεμίζετο.] Ἐπελεμίζετο. πελεμίζω, τὸ κινῶ.

843. Ὀρνυμένοιο.] Ὀρνυμένου. Ἐπιφλάζει.] Metaphora. Incendio enim velut gemebunda dehiscit terra.

844. Καδμεα.] Ἐμπεσεμός. Υ'π' ἀμφοτέρων.] Jove & Typhæo. Καλίχυν.] Pro κυλίσχυν. Ἰοειδέα πόντον.] *Nigrum*, vel *cæruleum pontum*. Ἰοειδὴς, propriè *violacei coloris speciem referens*: ἴον, *viola*, & εἶδος, *species*.

845. Τοῖο.] Τοῦ, & hoc pro τότε. Notetur σ, ut liquescentem produci in voce πυρός.

846. Πρηστήρων τ' ἀνέμων τε.] Alii legunt, πρηστήρων ἀνέμων τε, & exponunt, *igneorumque turbinum*. Sunt autem πρηστῆρες venti incendentes & contacta comburentes; à πρήθω, *incendo*. Φλεγέθοντος.] Καυσοῦντος, ἀναπιμπράντος, à poëtico φλεγέθω, pro φλέγω, *uro*, *ardeo*.

847. Ἔζεε δ' χθών.] Ἐπιμανής. Plurimus est poëta in descriptione hujus Titanomachiæ, quæ non modò Superis, sed & inferis, adeoque ipsis Titanibus sub Tartarum detrusis terrori fuit, ad quos etiam penetravit ardor ille immensus. Paria ferè de Phaëthonteis ignibus refert Ovidius in primo Metamorph. Typhonici flatus horrendam diatyposin in his verbis conspicere est: vel rebellionis immanitatem, omnia, ut fieri solet, cædibus & incendiis vastantem. Ἔζεε.] Pro ἴζε.

848. Θδι.] Ἔθυε. In furendi vel æstuandi notione. Ἀχλύς.] Αἰγιαλὸς. ἀκτὴ, *littus*. Utuntur & ea voce Latini. Περί τ' ἀμφί τε.] *Circumquaque*, vel *ab utraque parte*, ἐξ ἑκατέρου μέρους.

849. Ῥιπῇ ὑπὸ.] Præpositio redundat in Latina versione. Ἔνοσις.] Κίνησις. Ἄσβεστος.] Sic & Homerus: μάχη δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Tralatio. Bellum incendio comparatur, quod difficulter extingui, hoc est, sedari potest.

850. Τρίστε.] Pro ἵστησι, à πρίω, τὸ φοβοῦμαι. Ἐνέρσις.] Pro ἐνέρσις. Sunt autem ἔνερσι, *inferi*, ὑποχθόνιοι, ab ἐν & ἔρα, *terra*. Καταφθιμένοις.] Pro καταφθιμένοις. καταφθίω, *corrumpor*, *morior*. Plutonis descriptio.

851. Τιτηνάρσιοι.] Sic dicuntur Titanes, quod sub Tartarum detrusi à Jove.

852. Κελάδοντο.] Κελαδέω. κέλαδος ἄσβεστος, est *fonitus vastus*

stus

ſtus & immenſus, qui compeſci, nequit. Sic paulo ante dixit: Ἄτονον ἄδετον. Δηϊοῆτα.] Id eſt, μάχης. δῆιοι, οἱ πολέμιοι.

853. Ζεὺς δ' ἐπεί.] Jupiter, qui prius aliquanto meticuloſior viſus ob Typhæi portentoſam molem & immenſum robur, tandem viribus ſuis quaſi in unum collectis, animiſque ingentibus Typhæum aggreſſus tantum effecit tonando & fulminando, ut capita tam horribilis monſtri flammis undequaque combuſſerit, victoriámque tandem reportarit proſtrato hoſte, & in Tartarum dejecto. Eo docetur, φυσικῶς Jovem, qui commoda cæli temperies eſt; vim tantam ventorum & inflammationum, quæ Typhonis nomine deſignantur, ex alto depreſſiſſe. Tartarus verò, ſpatium eſt inter ima cæli & terræ interiora medium, quo Typhæus, hoc eſt, ventorum illorum exhalationes continentur, quæ ne in exitium erumpant, & ἀκρασίαν Univerſi perturbent, providi Jovis eſt, impedire. Poëtico autem more de Typhone loquitur Heſiodus, ut de immani Gigante, quem debellare ac conterere ſolius ſit Dei. Sed ut in principio oſtendimus, hæc Titanum pugna, & Typhonis rebellio, ut ut Naturæ ἀλήθειαν contineant, nec aliò reſpexerit Aſcræus vates, tamen & in hiſtorica veritate fundamentum ſuum habent. Fuit enim Jovi Cretenſi circa regni ſui initia cum Titanibus conſanguineis & aliis hoſtibus non leve negotium: quibus tandem ope ſociorum devictis rex Orientis & Occidentis, hoc eſt, totius orbis monarcha declaratus eſt, Deuſque poſt obitum habitus. Κόρθωσεν.] Ἐκόρθωσεν. τὸ κορθώσειν eſt *colligere & quaſi in cumulum congerere.* κόρθυς enim *cumulus, acervus.* Ἐὸν μένος.] Τῷ αὐτῷ δυνάμει. Ὄπλα.] Sic vocat tonitru, fulmen & fulgur, quibus, velut armis ſuis, utitur Jupiter in debellandis impiis.

855. Πλῆξεν.] Ἔπληξεν. Ἀπ' ἀλύμποιο.] Οὐρανόθεν. Ἐπιάλμῳ.] Ionicè ἰφιάλμῳ, & hoc pro ἰφιαλόμῳ per ſyncopen, & Æolicè mutato ſpiritu denſo in tenuem ab ἰφάλλομαι, *inſilio.*

856. Ἔπρησε.] Pro ἔπρησε per ſyſtolen poëticam, à πρήθω, *incendo.* Θεσπεσίας.] Θαυμασίας, μεγάλας. Δεινοῖο.] Δεινοῦ. Πελώρου.] Dicitur πέλωρ, & πελώριος, *portentum.*

857. Αὐτὰρ ἐπεὶ δή.] Deſcribitur Jovis victoria & trophæum, qui Typhæum crebris ictibus fulmineis percuſſum tandem proſtravit, cujus lapſu terra ingemuiſſe dicitur, & flamma intorti fulminis proſiliiſſe ab immani illo rege in ſaltus opacos

& aſperos montium percuſſorum. Vides quanto conatu monſtrum illud perſequatur Heſiodus, ut vix verba ipſi ſufficiant ſatis horrida, queis Naturæ hunc perturbatorem dignè exprimat, quem debellat Jupiter, ut doceamur, poſt abactas nubes, & tempeſtates multo nitidius fulgere ſoles, & gratiorem eſſe aëris tranquillitatem, mariſque pellaciam. Nec rectius unquam Divinæ pacis χειμήλιον agnoſcunt homines, quam ubi ſeditionum ejuſmodi flabellis agitata aliquamdiu reſpublica rurſum coaluerit, pacatique fuerint civium animi. Δάμασε.] Ἐδάμασε, id eſt, ἐνίκησε. Πληγῇσιν.] Πληγαῖς. Ἰμάσσας.] Pro, ἱμάσσας, ab ἱμάζω, vel ἱμάσσω, *loris cædo*: hic ſimpliciter, *cædo*.

858. Ἤλυθε.] Κατέπαυσε. Γυιωθείς.] Πηρωθείς. Γυόω, *membra frango*, ſeu *claudum reddo*. τὸ γῦον, *membrum*. Σπερχθείς.] Ἐσπερχθείς.

859. Κεραυνωθέντ᾽.] Scil. Typhæi. Ἀπέσυτο.] Pluſq. perf. paſſ. κατὰ μοῖραν, pro ἀπεσείσθη, verbi ἀποσείω, quod motum concitatiorem ſignificat. Τοῖο.] Τύτυ.

860. Οὔρε᾽.] Ὄρεσσ. Βήσσης.] Βήσσας. Ἀϊδνῆς.] Ἀϊδνᾶς. Ἀϊδνὸς idem quod ἀφανὴς, quaſi ἀϊδὴς per pleonaſmum δ ν. Παιπαλοέσσης.] Παιπαλοέσσας. τὰ παίπαλα ſunt *loca aſpera & ſalebroſa*.

861. Πολλὴ ἦ πελώρη.] Pugnæ ſævitiam & ardorem ob oculos ponit Heſiodus comparatione utens à metallorum fuſoribus deſumptâ. Crebris enim ignibus & fulminibus non aliter exarſiſſe terram ait, quam in catino fuſorio ſtannum liqueſcit arte fabrorum, vel uti ferrum, quod metallorum omnium natura duriſſimum eſt, ab igne mollitur. Jupiter verò tandem νικηφόρ᾽ Gigantem illum in Tartarum detruſit: vel ut alii, ſub Ætnam montem Siciliæ præcipitavit: alii ſub Inarimes inſulam in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, ut ſcribit Plinius lib. 3. cap. 6. in qua item mons eſt, qui terræ motum paſſus, alteram fudit inſulam, quæ Prochyta ab effuſione dicta eſt. Sic Virgilius lib. 9. Æneid. Et Lucanus:

Conditur Inarimes æterna mole Typhœus.

At Clariſſ. Voſſius, qui Typhæi nomine Ogum ſignari putat, à Joſua in terra Aramæa, id eſt, *Syria* profligatum ait, quem conſule lib. 2. de Gent. Idolol. cap. 26. Heſiodus phyſicè fabulam conſiderat, qui per Tartarum intelligit medias inter cælum & terræ interiora partes, ubi vaporationum iſtarum igneārum copia reſidet, ex quibus gignuntur Typhones, ut ſupra dictum.

dictum. Rebellionis quoque punitæ exemplum hinc petere liceat. De Angelis rebellibus teſtatur ſcriptura, in Tartarum eos à Deo eſſe detruſos, ibidemque ſervari εἰς κρίσιν. Nota etiam ſunt, quæ de Dathane, Abyrone & aliis memorat vetus inſtrumentum, ne jam Catilinas, Antonios, Cethegos, ſimileſque imperii Romani Typhæos dicam, quibus idem omnibus exitium contigit. Hinc prudens monitum Salomonis: *Deum time, & Regem, & cum ſeditioſis ne commiſcearis: quia repentinus veniet interitus eorum.* Sublato itaque ſeditionis auctore, finis impoſitus Titanum pugnæ, triumphantibus Dîs ſuperis, & Jove ſolo regnum obtinente. Καίτε.] Ἐκαίτε.

862. Ἄτμῃ.] Ἀναθυμιάσει. Θεσπεσίῃ.] Μεγάλῃ, θεοπιμπλῳ. Κασσίτερος ὡς.] Anaſtrophe, κασσίτερος *ſtannum* ſeu *plumbum album*, de quo Plinius lib. 34.

863. Τέχνῃ ὑπό.] Ὑπὸ τέχνῃ. Αἰζηῶν.] Fabros intelligit ferrarios, qui juvenes plerique eſſe ſolent. Χοάνοιο.] Χοάνος. Vas eſt argillaceum, in quo funduntur metalla, ἀπὸ τοῦ χέειν, quod eſt, *fundere*. Εὐτρήτου *bene perforatum*, à τρέω, *perforo*, quoniam magno foramine hiat, atque adeo ſuperiori parte latius eſſe ſolet, quam inferiore.

864. Θαλφθείς.] Θερμανθείς. Ὄφρ.] Ὄσφρ. Κρατερώτατός ἐστιν.] Ferrum vocat metallum duriſſimum. Conſtat enim majore terræ portione, quam humoris. hinc ferrea inſtrumenta præferuntur æreis ob duritiem.

865. Δαμασσόμενος.] Ferrum domatur, cum igne mollitur & malleo ductile redditur. Κηλέῳ.] Κήλεον Heſychio καυστὸν, θερμὸν, λαμπρόν.

866. Τήκεται.] Nam & ferrum, ut æs liqueſcit, ſeu funditur teſte Plinio: poſtea in alios fornaces tranſlatum malleo ductile redditur, & induratur. Ἐν χθονὶ δίῃ.] *Lemno* vel *Lipara* inſulis Vulcano dedicatis, quod calidæ ſint & igniferæ, ut Sicilia. Παλαίμῃσιν.] Παλάμαι, id eſt, χερσὶν.

867. Σίλῃ.] Dativus contractus ex σίλαϊ, à σίλαις, quod nomen malè inter ἄκλιτα reponunt Grammatici.

868. Ῥίψει.] Pro ἐρρίψει. Θυμῷ ἀνιηχῶν.] Id eſt, λυπέρῳ.

869. Ἐκ δ' Τυφωέος.] Poſtquam Typhæi nativitatem & immanitatem pluribus deſcripſit poëta, nunc progeniem ejus recenſet. Ex Typhone prognatum eſſe ait ventorum omne genus humidè flantium, exceptis Noto, Borea, Argeſte & Zephyro. Alii tres tantum hic memorari ab Heſiodo contendunt.

Diſcri-

Diſcrimen verò facit ventorum utilium & noxiorum. Noxios è Typhone natos aſſerit. Eſt enim Typhon nihil aliud, quam immanis ventorum vis, ſeu inflammatio denſa & ingens, ex cujus diſſolutione venti naſcuntur procelloſi & nocentes. Verum quærat hic aliquis, cur poëta ventos humidè flantes ex Typhone generari dicat, cum Typhæus ille ventus ſit ex fumoſis & igneis exhalationibus conſtans: quare magis conſentanea loqueretur Heſiodus, ſi ventos ſiccè flantes ex Typhæo eſſe dixiſſet. Sed facilis eſt reſponſio: Licet enim venti omnes ex ſiccis calidiſque conſtent exhalationibus, ac propterea etiam ſicci videri poſſent, tamen Solis calore in aërem, qui frigidis & humidis repletur vaporibus ſubvecti, rurſuſque ad nos delati in terram, frigidi & humidi redduntur. Unde liquet Typhæi nomine deſignari ventum *σκληφίαν*, procelloſum, multo igne conſtantem, generique humano noxium; quod ſi ita eſt, fieri non poteſt, quin ſimiles ex eo naſcantur venti, hoc eſt, pernicioſi & amburentes. Quanquam verò hæc quæ de Typhone dicuntur, ficta ſint à poëtis, tamen ad philoſophicam veritatem reduci poſſunt. Scimus enim, non ex Typhæo, ſed ex cælo & terra produci ventos. Nam cum exhalationum terreſtrium multitudo circa terram moveatur, motus illius principium accipit à cælo vel ſole: materia verò generationis ex inferiore loco ſubminiſtratur. Nec ventos omnes ex Typhæo arceſſit poëta, ſed tantum noxios. Quatuor enim, vel ut alii volunt, tres excipit ventos cardinales, Notum, Borean, Argeſten & Zephyrum, quos *ex Diis*, hoc eſt, *utiles* eſſe docet. Notus, qui & alio nomine *Auſter*, ventus eſt à meridie flans, diciturque utilis, vel quod talis ſit navigantibus: vel quod corporibus ſalubris, non tamen omnis. Sunt enim Noti in Africa ſicci, ſed per mare Mediterraneum in Græciam delati redduntur ex admixto aëre humidiores. Unde & eis nomen *ἀπὸ τοῦ νοτίζω*, *ab humore*. At verni Auſtri ſunt ſereni ac ſalubres, qui propterea Græcis dicti *λευκόνοτοι*, quaſi dicas, *albi Noti*, hoc eſt ſereni. Tum etiam utilis Auſter humectandis corporibus & plantis, nempe pluvius & moderatus. Nam ut Theophraſtus ait: *τὸ ὕδωρ καταψύχει τὴν ἕξιν*, id eſt, *pluvia refrigerat & attemperat corporis habitum*. Alioquin idem ventus ſi diutius perduret, ab Horatio *plumbeus* dicitur, hoc eſt, gravis corporibus & putrefactionis auctor ob frequentes pluvias & inſitum calorem, lib. 2. Satyr. 6. Boreas item ab Heſiodo inter flatus ſalu-

bres

bres reponitur : est enim serenitatis effector, unde & αἰθριηγόνης Homero, Λίδριος Theophrasto, quia licet frigidus sit, tamen cælo suditatem affert, quæ Λιδία Græcis. Unde Aristoteles in 7. Polit. cap. 11. ait, post urbes eas, quæ Orientem spectant, proximè ut salubriores esse laudandas, quæ respiciunt Aquilonem, quia magis ὑχειμέρειοι sunt, hoc est, hyemi convenientes, Nec minus Zephyrum, ut ventum ὑγιῆ laudat Hesiodus. qui & *Favonius* Latinè, à *fovendis plantis*, Græcè Ζέφυρος, quasi, Ζωηφόρος, quod fruges & flores pubescere faciat. cujus venti præconia nusquam non legere est in scriptis veterum & recentiorum. Hæ tot tantæque ventorum utilitates, & multiplicia beneficia, seu vires, ansam dedere stolidis Gentibus divino cultu eos prosequendi. Hinc & Orpheus hymnum scripsit Noto, Boreæ & Zephyro cum suffitu thuris, sed de ventis plura in superioribus, ubi genealogiam eorum exhibuit auctor. Ἐκ Τυφωέος.] Scil. Ἀλκυθέος. Ἀνέμων μιγέντων.] Οἱ ἄνεμοι. Ὑγρόν.] Ὑγρῶς. Αἴσιον.] Πνεύσιον, ab ἄημι, τὸ πνέω.

870. Νότος.] Χωρὶς. Βορέω.] Βορέου. Ἀργέστεω.] Ἀργέστου. Adjectivè hic sumitur, exponiturque *velox, albus*. Alii legunt, Ἀργέστου Ζεφύροιο, ut distinctus sit ventus. Sic supra, Ἀργέστεω, Ζέφυρον dixit poëta.

871. Ἐκ νεφέων.] Θεόθεν, vel ἐκ νεῶν. Ὄρνυσιν.] Τὸ ὄφελον.

872. Αἱ δ' ἄλλαι μάψ.] Contrariorum ventorum ἀπειλήματα, & violentia. Quemadmodum è ventis quidam prosunt mortalibus : ita non pauci iisdem nocent. De utilibus & serenantibus jam dictum : persequitur deinceps poëta τοὺς βλαπτικοὺς five *nocentes*, quos vocat μαψαύρους, hoc est, *vanas & inutiles auras*, cujusmodi sunt teste Scholiasta Cæcias, Thrascias & similes, qui cum mari incumbunt, tempestates concitare solent, & navibus, naviumque magistris exitium creare. Nam Cæcias, quem cum Borea vel Aquilone parum sibi constans confundit auctor de Mundo ; dum flat ἀναστρόφιον, in eminentia incidens terrarum loca ac propterea sursum delatus, mox reflectitur & quasi regurgitat. Quod cum fit, secum rapit dissipatque omnia violento impetu. Idemque de Thrascia, Africo & aliis judicandum, quibus per mare sævientibus disjiciuntur, naves scopulisque illisæ aut vadis, miserum in modum intereunt. Ut igitur amorem ventis conciliant tot commoda, quæ præstant humano generi : sic & metum incutiunt non

pauca

pauca damna, quibus mactant navigantes, ut meritò dixerit Horatius, lib. 1. Carmin. Od. 3.

Illi robur & æs triplex
Circa pectus erat, qui fragilem truci
Commisit pelago ratem
Primus, nec timuit præcipitem Africum
Decertantem Aquilonibus.

Μαὶψ αὔραις.] Alii junctim legunt, μαιψαύραις, hoc est, ταναὶ καὶ μάταιαι πνοαί. Hesychius exponit, αἱ μάταιαι ἄμμοι, ἢ κοῦφαι πνοαί, ubi legendum puto οἱ μάταιοι ἄνεμοι. μαὶψ idem quod μαίτλως. Ἐπιπνείουσι.] Πνεῖν poeticum est pro πνέω.

873. Ἠερέιδια.] Μίλανα, σκοτεινά. Πίτνασιν ἐς πόντον.] Virgilius: *Incubuere mari.*

874. Πῆμα μέγα.] Appositio. Θύουσιν.] Sic supra, ἀνέμων θύσσουσιν ἀήτας. Maro: *Quà data porta, ruunt.* Ἄελλαι.] *Ventorum turbo.*

875. Ἄησι.] Pro ἄνεισι. Simile exemplum supra habuimus: Ἦ ῥ' ὀλοὸν κεφαλαί, pro ἦσαν. Sunt qui legant ἀεῖσι, pro quo tamen usitatius est ἄνεισι, retracto accentu. Διασκιδνάσι νῆας.] Juno ad Æolum: primo Æneid.

Incute vim ventis, submersasque obrue puppes:
Aut age diversas, & disjice corpora ponto.

876. Ἀλκή.] Βοήθημα, φάρμακον. Sic supra: κακὸν δ' ὅτε τοῦτ' ἔστι) ἀλκή.

877. Κείνοισι.] Lege κείναισι, ut referatur ad præcedens nomen μαὶψ αὔραις.

878. Αἱ δ' αὖ κακά.] Hæc cum superioribus cohærent, in quibus ventorum inutilium & è Typhone genitorum effectus persequitur poëta. Præter enim naufragia, quibus infames sunt hi venti, etiam fruges suo flatu corrumpunt, soloque adæquant; vel pestilenti vaporatione eas adurunt, nihil præter pulverem, & palearum strepitus misero agricolæ relinquentes. Hoc ita esse, testatur etiam Virgilius 1. Georgic.

Omnia ventorum concurrere prælia vidi,
Quæ gravidam latè segetem ab radicibus imis
Sublime expulsam eruerent.

Et paucis interjectis:

Fœdam glomerant tempestatem imbribus atris
Collectæ ex alto nubes: ruit arduus æther.
Et pluvia ingenti sata læta boumque labores
Diluit.

Quare

Quare ut Auſtri ob crebriores pluvias flaveſcentem in agris ſegetem diluunt: ita Typhonici flatus cum oriuntur, ob calidam quam habent temperiem, pulvere multo, paleiſque ſegetes replent. Hinc non ſine cauſſa veteres Typhonem animal eſſe dixerunt ἀμφίβιον, Draconiſque habere naturam, quod in aquis pariter & terris dominentur venti, modò fulgura, modo tonitrua ex ſe procreantes: modò imbrium profluvia, & terræ motus. Adeo ut mirum videri non debeat, ſi ſimiles parenti ſuo gignantur venti, & Typhonicum quid ſpirent, qui ex Typhone nati. Αἱ δ' αὖ.] Scil. αὖραι. Δαΐων ἀπειείζων.] Id eſt, rotundam. Ἀνθεμώδεσαν.] Ἀνθοφόρον ἄνθεμον, *flos*, idem quod ἄνθος.

879. Ἔργα ἰεγέων.] *Segetes* metonymicè. Χαμαιγενέων ἀνθρώπων.] Agricolarum. χαμαιγενὴς epitheton hominis, quod ex humo natus.

880. Πιμπλεῖσαι.] Æolicè, πιμπλᾶσαι, tanquam à πίμπλημι. nam à πιμπλάω fuerit πιμπλῶσαι, & Dor. πιμπλεῖσαι, ut μελεῖσα pro μελῶσα apud Theocrit. Κολοσυρτῷ.] Scholiaſtes κολοσυρτὸν propriè ſtrepitum eſſe vult ac pulverem, qui excitatur, quum virgultorum ſtipularumve faſces per terram trahuntur, ὅταν τὸ σύρειν τὰ κόλα, id eſt, φρύγανα.

881. Αὐτὰρ ἐπεί.] Belli eventus, qui proſper Jovi Diiſque cæleſtibus: infelix contra & exitioſus fuit Titanum gregi. Victoria igitur potitus Jupiter adverſus Titanas, communibus omnium Deorum ſuffragiis rex creatus eſt. Hæc partim ad hiſtoriam referenda, partim ad Naturam. Ad hiſtoriam, quatenus Jupiter Cretenſis exacto patre Saturno, debellatiſque Titanibus, qui cum ipſo de imperii ſumma pugnabant, unanimi procerum conſenſu rex declaratus eſt: cumque ſublatis paſſim tyrannis ſua regibus reſtitueret imperia, legeſque & jura ſingulis præſcriberet aliaque in principes & populos beneficia conferret, pro Numine cultus eſt, Rectorque habitus univerſi orbis. Scribit Pauſanias in Arcadicis, Cecropem, qui regnavit Athenis, primum omnium mortalium Jovem ut Deum coluiſſe & ſupremum vocaſſe, nihilque vita præditum illi immolandum duxiſſe, ſed liba tantum patria, cum omnem crudelitatem à ſuis altaribus repellere divinam naturam arbitraretur: cui nihil magis convenit, quam clementia & beneficentia. Phyſiologi cum Jovis nomine bonam aëris temperiem intelligant,

qua

qua discussis illis ventorum turbinibus, & exhalationibus igneis ad pristinam tranquillitatem reducitur Natura, dominatum in terrestria tribuunt cælestibus supremisque corporibus, ut præstantioribus. Nec sine caussa id Terræ consilio factum ait poëta, cum Typhonicis flatibus maximè infestetur terra, damnaque patiatur ob excussas segetes vel adustas, aliaque incommoda, quæ supra recensuit poëta. *Πόνον.*] Id est, *ἀγῶνα, μάχλω. Ἐξεπίλησεαν.*] Geminatur σ metri caussa.

882. *Τιμάων.*] Æol. pro *τιμῶν*. Subauditur particula *χάριν* vel simile. *Κρίναντο.*] *Ἐκρίναντο*, id est, *ἐμαχέσαντο*. ut *decernere* apud Latinos. *Βίηφι.*] *Τῇ βίᾳ.*

883. *Βασιλεύεμεν,*] Ionicè, *βασιλεύειν. Ἀνάσσειν.*] Sæpe hæc duo conjungunt poëtæ. quanquam propriè loquendo minus sit *ἀνάσσειν* quam *βασιλεύειν*, & *ἄναξ* quam *βασιλεύς*.

884. *Φραδμοσύνῃσιν.*] *Βυλαῖς. Εὐρύοπα Ζῆν.*] Versus hypermeter. In aliis codicibus legitur, *αἰεὶ ζῆν*, ut sit spondaicus.

885. *Τοῖσιν.*] Pro *τύπτοις. Ἐν.*] Pro *ὅν*, quanquam & sine dialysi scriptum legatur in quibusdam codicibus. *Διεδάσσατο.*] *Διαδάζομαι*, *divido.*

886. *Ζεὺς ὃ θεῶν.*] Jupiter cum Deorum conspirantibus votis & vocibus regnum adeptus esset, debitosque singulis honores & munia distribuisset, ad tanti imperii conservationem opus habebat summa tum prudentia, tum justitia. Quare fingitur primò uxorem duxisse Metin Oceani & Thetyos filiam: deinde Themin. *Μῆτις* autem, ut vox ipsa significat, nihil aliud est, quam prudentia rebus domesticis conservandis necessaria. Hanc gravidam reddidit Jupiter, cumque ex oraculo didicisset fore, ut ex ea nasceretur, qui patre foret potentior, eam deglutivit. Cujus caput cum ex ea gravida gravidum quoque factum esset, Minervam peperit. Quæ fabula licet inepta sit, & contra naturæ consuetudinem ficta, omniumque risu explodenda, doctrinam tamen continet longè utilissimam. Eo enim significare volunt poëtæ vim ratiocinandi sedem præcipuam habere in capite, ex crebra autem ratiocinatione nasci Minervam, hoc est, *sapientiam*, domi militiæque necessariam virtutem, qualis in rege & summo imperatore præcipuè requiritur. Fingitur Metis in ventrem Jovis recondita & tum nata Pallas, cum pluit aurum in Rhodiorum insula, per quod docetur, imbibendum esse consilium bonorum & perpendendum, ut in-

de

de naſcatur Sapientia, quam ſequitur felicitas & defenſio tutiſſima rerum ſingularum & tranquillitas, cum ſapientem nemo fallere, aut imparatum unquam invenire poſſit. Quare cum ſcirent Cælus & Tellus, quam neceſſaria regi & quidem recens creato eſſet prudentia, in regno benè adminiſtrando, auctores Jovi fuerunt, ut Metin devoraret. Copioſe fabulam hanc interpretatus eſt Chryſippus Stoicorum ſcriptor acerrimus. Meminere ejus quoque Chriſtiani patres, dum rident Gentium ineptias, ut Clemens Alexandrinus & Epiphanius viri cum doctrina, tum pietate inſignes. E recentioribus item Natalis Comes lib. 2. Mytholog cap. 2. Omnium tamen acutiſſimè eam exponit Baconus, qui arcanum imperii continere fabulam oſtendit, ac docet, quâ arte ſcilicet reges ſe verſus conſilia ſua gerere ſoleant, ut authoritas & majeſtas eorum apud populum augeatur & extollatur. quem videſis cap. 30. prædicti libelli de Veterum ſapientia. *Πρώτιν ἄλοχον.*] Diverſas enim uxores habuit Jupiter, primò Metin, deinde Themin. Tertiam cepit in regione Gnoſia apud fluvium Therenum, ut tradunt nonnulli. Poſtremam duxit Junonem, quam ſemper tenuit. *Θέτ.*] *Ἔθετ*, id eſt, *ἠγάγετ*. *Μῆτ.*] Nomen hic mulieris, quæ fingitur Oceani & Thetyos filia.

887. *Πλεῖστα θεῶν.*] Laudat eam à rerum divinarum humanarumque ſcientia.

888. *Ἥμισυ Τέξεται.*] *Τέξεται μήν. Γλαυκῶπιν.*] *Γλαυκόφθαλμον. Ἀθήνην.*] *Ἀθηναῖν.*

890. *Αἰμυλίοισι.*] *Ἀπατηλοῖς, ἀσφαλέσι. Εἰνί.*] *Ἐν δίαν. Ἐκάτερθεν.*] *Ἑκατέρθεν*, per ſyncopen. *Νηδύι.*] *Κοιλίαν*, de qua voce alibi.

892. *Τὼς γάρ οἱ.*] Rationem reddit poëta, cur Cæli & Terræ conſilio Metim devorarit Jupiter, quia nimirum in fatis erat ex ea naſciturum, qui patre eſſet fortior. Hoc ut præcaveret Jupiter, Metin deglutivit. Ex qua *κυδιάνειρα* pro uxore gravidus factus Deorum rex, Minervam concepit, ac peperit. de quo Jovis puerperio dialogus extat feſtiviſſimus apud Lucianum. Jovis nomine nonnulli hic intelligunt Rationem, ſeu internam mentis illuminationem: at Metis conſilium eſt, quæ duo cum inter ſe coëunt, naſcitur Minerva, hoc eſt, *prudentia*. Quæ quidem prudentia cum per experientiam comparetur: experientia fiat per ſenſus: ſenſus autem in capite ſedes ſuas habeant, qui objecta ſenſibilia, & rerum ſingularium ſpecies ad

intellectum deferant, non ſine cauſſa finxere poëtæ Minervam è Jovis cerebro natam eſſe. Quod verò à Jove prohibitus ſit ex Metide naſci alius Deus impudens aut improbus, eo ſignificatur, ex prava conſultatione pravas naſci actiones. Facilè enim conſilium, niſi ad amuſſim rectæ rationis & internam mentis noſtræ lucem dirigatur, in malum degenerat, nec niſi nefarias producit machinationes: verum ubi Jupiter accedit, id eſt, *recta ratio*, quæ bonum & malum ſibi proponens, alterum ab altero diſcernit, ut quod melius eſt ſequatur, tum vera naſcitur prudentia. Hæc virtus cum ad varias ſeſe extendat res, cunctiſque ferè actibus ſit communis teſte Cicerone, hinc & Minerva ſcientiarum omnium præſes, & belli paciſque arbitra eſſe creditur. Dicitur item par patri Jovi habere robur, ob prudentiæ vim, quæ fortitudine potior. Τὼς.] Οὕτω per aphæreſin. Nonnulli codices habent τὼ, quod minus probo. Οἱ.] Αὐτῷ. Βασιλῆϊδα.] Βασιλικὸν.

893. Διὸς ἀνδ.] Pro, ἀντὶ Διός. Anaſtrophe. Αἰσχυσθέων.] Æolicè αἰσχυστῶν, hoc eſt, αἰδεσίμων.

894. Εἴμαρτ.] Alii cum ſpiritu aſpero legunt ἕμαρτ, quod Atticum eſt. Πεφίφρων.] Φρονιμώτατος. Γενέσθ.] Pro γενήσεσθ. Quod facit particula δυνησθὴ ἂν non expreſſa ſolum, ſed & ſubintellecta.

895. Τριτογένειαν.] Quod juxta Tritonem Bœotiæ fluvium nata eſſet.

896. Μιν.] Δυώδεκα.

897. Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ἄρα.] Continuatio fabulæ ſuperioris. Poſtquam, inquit Heſiodus, filium paritura eſſet Metis patri ſucceſſorem regnique hæredem, prius eam devoravit Jupiter, ut conformiter oraculo indicaret illi Dea, quid conſervando regno conduceret, quid contra. Eo docetur Metin, quo nomine *conſilium* denotatur, nec bonam eſſe per ſe, nec malam, ſed tunc utilem mortalibus exiſtere, cum ſanæ rationi & primogeniæ mentis rectitudini congruit, quæ Jovis voce deſignatur. Ex cujus utriuſque mixtura & quaſi σωνουσίᾳ naſcitur Minerva, id eſt, vera animi prudentia. Docetur item per devorationem Metidis, Jovem, id eſt, rationem prava conſilia intra pectus abſcondiſſe, ne executioni mandarentur: Prudentiamque, quæ in conſultando præcipuè verſatur, matrem eſſe Sapientiæ: utramque Jovis, hoc eſt, Dei cæleſtis ſingulare donum. Neque enim tam inſulſi fuere priſci Sapientes, ut ejuſmodi fabulas te-

mere

mere confingerent, sine succo ullo bonæ doctrinæ. Παῖδα.] filium, qui ex Jove & Metide nasciturus esset.

898. Ἤμελλε.] Ἔμελλε, incremento Attico. Γενέσθαι ἦτορ ἐχούσα.] Μεγαλόψυχον.

899. Πρόθεν.] Πρόπρον. Ἐξαπάτησε.] Pro ἐξηπάτησε. Supra: ἐλὼ ἐξαπάτησε νηδύι.

900. Ὡς δὴ οἱ.] Ἵνα δὴ αὐτῷ. Φρήσασα.] Φρήσασα. Θεά.] Metis. Ἀγαθόν τε κακόν τε.] Rectè. nam utrumque prudentiæ objectum, quorum alterum ab altero discernit.

901. Δεύτερον ἠγάγετο.] Jovis matrimonium enarrat cum Themide initum, & utriusque ex eo sobolem. Post devoratam Metin, inquit Hesiodus, Jupiter secundis nuptiis uxorem duxit Themin. Themis autem Latinis Justitia, cujus officium est, servare unicuique quod suum est. Ejus genealogiam supra memoravit poeta, Jovisque filiam esse dixit. Quæ virtus cum in omni regimine necessaria sit, fabulati sunt poetæ, Jovem quoque post Metin matrimonio sibi junxisse Themin, cùm utraque & Prudentia, & Justitia in Jove, velut primo & inexhausto virtutum omnium fonte relideant, indeque ad homines dimanent. Physiologi per Themin intelligunt, *rerum omnium bonam constitutionem, quâ debito ordine cuncta moventur.* Hæc autem Horas peperisse dicitur; id est, diversas anni tempestates, quæ & Themidis filiæ finguntur, cæliquæ portis præesse creduntur, quinimo curam habere, ut modò serenum, modò nubilum fit cælum, à quibus videri possunt quatuor anni tempora *Horæ* appellata. Sic autem dicuntur, ut docet Hesiodi interpres, ἀπὸ τοῦ ὁρᾶν, quod est φυλάσσειν, *custodire.* Credebantur enim non solum Jovis esse custodes, sed & hominum actiones observare, unde & ὁρῶν, idem quod φύλαξ, *custos.* At Plato in Cratylo sic vocatas putat ἀπὸ τοῦ ὁρίζειν, quod est *finire, terminare*, propterea quod terminent hyemem & æstatem, & flatus, & qui sunt ex terra fructus. Macrobius verò Horarum nomen ab Ægyptiis arcessit, quibus Orus Apollo est sive Sol, ex Hebræo אור id est, *lux, splendor.* A Solis enim versione quatuor anni tempora dependent, Ver, Æstas, Autumnus & Hyems. Nomina Horarum sunt Eunomie, Dice & Irene, quas solenni hymno celebrat Onomacritus cum suffitu aromatum. Εὐνομία à bona legum constitutione, vel larga distributione nomen accepit. Δίκη justitia est. Εἰρήνη, *pax.* Nihil itaque aliud harum Divarum fictione significari volunt poëtæ, quam leges, justi-

tiam & pacem Dei dona esse, & cultum agris inducere, variaque anni tempora distinguere: cum bella, injuriæ, contentiones depopulentur omnia, & impediant, quo minus opera sua in agris excolendis perficere liceat agricolis. Ex Jove & Themide natæ dicuntur, quod ex observatione rerum divinarum ac legum civilium talia bona nobis obtingant. Nam rerum omnium abundantia comes est probitatis, ut annonæ penuria scelerum & impietatis est assecla: neque ullum ferè speculum offertur illustrius malitiæ vel bonitatis hominum, aut divinæ in nos iræ, quam temporum vicissitudines. Δόπεον.] Δόπις. Η'γάγετο.] Η'γετο. Λιπαρῶ.] Λιπαρὸς, propriè *oleo unctus*, ac proinde *splendidus*. Solebant Veteres se oleo inungere, vel nitoris, vel fragrantiæ caussa. Epitheton Themidi conveniens, quæ vegeta semper & bene fragrans ob justitiæ fructus. Θέμις.] Justitiæ Dea. Ω'ρας.] Sic vocat quatuor anni tempestates, ὅτι ὠριμάζει τὰ ἔργα τοῖς ἀνθρώποις, quod *ad maturitatem perducant opera mortalibus*. vide suprà notata.

902. Εὐνομίη.] Nomen Deæ, quasi dicat, *bona legum constitutio*. Δίκη.] Δικαιοσύνη. hic filia Themidis. Εἰρήνη.] Pacis Dea, ab εἴρω, *necto*, quod animos dissidentium inter se connectit. Τεθαλυῖαν.] Θαλλούσαν. θάλλω, *floreo*. Hinc cum spicis effingebatur Pax, vel oliva, aut lauro coronabatur, Plutumque manu ducebat; quo docebant Veteres, non belli tempore, sed pacis coacervari opes.

903. Ω'ρας ἀμφέπει.] *Matura reddunt*: alii *speciosa*. Qui ὠρείους legunt, exponunt, φυλάσσουσι, sed sine exemplo. Grotius apud Stobæum reposuit ὠρεύσι quod poëticum, pro ὠρίζει, ab ὠρίω, τὸ φυλάττω, ἢ φροντίζω.

904. Μοίρας θ' ἥς.] Parcarum describitur nativitas. Hæ quoque ex Iove & Themide natæ perhibentur, ex quarum imperio & voluntate quicquid homini obtingit boni malive, pro jure & meritis, nec nisi Iovis sapientissimi consilio evenire creditum est. Supra Noctis filias esse dixit, quod fatalia sint obscura. Tres autem memorat poëta, Clotho, Lachesin & Atropon, respiciens tripartitum hominis tempus, quo gignitur, vivit, moritur. Sorores inter se esse finguntur lanificæ, vitæ humanæ quasi stamina dispensantes, quas & Necessitatis filias dixit Plato. Hinc Lachesi nomen ἀπὸ τοῦ λαχεῖν, quod est *sortiri*, quia fatum sortitò cuique obtingit. At cum suum cuique pensum neatur, Clotho dicta est altera, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, quod

quod *nere* significat. Atropos verò appellatur, eo quod sit immutabilis vertique nescia. Deorum enim decreta rescindi nequeunt. *Non sollicitæ possunt curæ Mutare rati stamina fusi*, inquit Seneca in Oedipo. Latinis dicuntur Parcæ, non κατ' ἀντίφρασιν, quasi minimè parcant, ut putatur vulgò, sed potius quod parcant. Duæ enim nent: sola Atropos recîdit filum. Alii tamen à partiendo deducunt, ut Parcæ dicantur quasi *partæ*, quemadmodum apud Græcos μοῖραι, & εἱμαρμένη, ἀπὸ τοῦ μοίρεσθαι, hoc est, *à partiendo* nomen accepere. Unde *partitia fata* dixit Ammianus Marcellinus. Astrologi ad æthera & siderum posituram Parcas, ut & Fortunam, referunt. Philosophi plerique ad Lunarem potestatem. Sic enim illi existimabant, prout Luna blandè aut torvè aspexerit, ita homines celeriter aut tardè nasci & denasci, ingeniumque sortiri, aut mores, & pro iis fortunas. At Christiani pro Parcarum tabulis, & Gentium fato divinam agnoscunt providentiam, qua res à se creatas ita moderatur Deus, ut sine ejus voluntate & consilio, nihil boni malive, hoc est, adversi contingat homini in hoc mundo, casum omnem & fortunam longissimè à supremo Numine removentes. *Μοῖραι δ'.*] Sup. ἔστησεν, quod præcessit. *Ἥτις.*] *Αἵτε. Πόρε.*] *Ἔπορε.*

905. *Αἵ τε.*] *Τε* redundat.

907. *Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμην.*] Gratiarum porrò recensetur genealogia, quas ex Iove & Eurynome filia Oceani prognatas esse tradit Gentium vates. Onomacritus in hymnis non Eurynomes, sed Eunomiæ & Iovis filias esse ait. Alii Veneris & Liberi. Quibus & templum exstruxit Eteocles, divinumque cultum exhibuit, teste Pausania in Bœoticis. Nonnulli duas tantum statuerunt Gratias. noster hic tres, ut & reliqui poëtæ, tam Græci quam Latini. Dicuntur Iovis & Eurynomes filiæ, quia fertilitas agrorum frugumque abundantia, non nisi pacis beneficio provenit. Hinc & Diva illa nomen accepit à latè pascendo. nam *Διρὺ*, *latè*, & *νομὴ pascuum*. Alii Eurynomen legis constitutionem interpretantur, ex *Διρὺ*, & *νόμος*, id est, *lex*. Ubi enim leges & æquitas dominantur, cessatque vis & latrocinia & direptiones alienarum rerum, ibi rident agri, lætantur cives, florent vici & oppida, frequentantur Deorum templa, rebusque omnibus ornamentum accedit & incrementum. Hoc tamen munus non solius est Eurynomes, vel Eunomiæ, sed præcipuè Iovis. Nam humanæ facultates nullæ sufficiunt

ad Gratiarum procreationem, cum ad hoc divina opus sit clementia, & aëris temperie optimè affecti, quæ Iovis nomine designatur. Unde & Antimachus poëta Gratias Solis & Ægles filias indigetavit, cum nihil sine divina bonitate, solisque calore nasci posse crediderit. Peperisse autem fingitur Eurynome tres sorores, nempe Aglaiam, Euphrosynen & Thaliam, quia triplex est utilitas agriculturæ, è cultu agrorum, arborum, & animalium. Aglaia à splendore nomen adepta est. Euphrosyne lætitia est, qua ex agrorum cultu & ubertate Dominum afficit. Thalia ἀπὸ τῦ θάλλειν dicta, quod est *pullulare*, *florere*. nihil enim aliud est, quam amæna arborum pullulatio. Qui moraliter fabulam considerant, Gratias ut beneficiorum Deas crediderunt ἐκ τῦ ἐπαμείβειν, quoniam sine agrorum fertilitate nemo dives, nemo munificus esse possit: quæ propterea nudæ pinguntur & virgines sibi connexæ, quod de dandis & accipiendis mutuò beneficiis interpretatur Seneca in libro de Benef. cap. 3. unde & Eurynomen sic vocatam putat à larga distributione, quia latè patentis patrimonii sit, beneficia dividere, ab εὐρὺ & τῦ νέμειν, quod est *distribuere*. Οἱ.] Διὶ, Jovi. Χαρίτες.] Sic dicuntur ἀπὸ τ χαρᾶς, *à lætitia*. Καλλιπαρήιες.] Æol. καλλιπαρείκες, *roseas genas habentes*, hoc est, *formosas*, per synecd. poëtis usitatam. παρειὰ, *genam* significat.

908. Κάρη.] Θυγάτηρ. Πολυήρατον εἶδος.] Μορφὴν ἀπὸ πολλῶν ἐραστῶν.

909. Ἀγλαείη.] Sunt qui habent Ἀγλαείλη, Ionica dialysi. Θαλίην.] Θαλία Gratiarum una: at Θάλεια Musarum.

910. Τῶν.] Pro ὧν. Ἀπὸ βλεφάρων.] Ὀφθαλμῶν, ex aspectu enim nascitur amor. βλέφαρον proprie *palpebra*. Ἔρω.] Ἔρως. Εἴδεϊ.] Pro εἴδει, per Enallagen temporis. εἴδω pro λείβω, *libo*, *fundo* per aphæresin, quod Æolicæ linguæ proprium esse volunt. Δερκομένων.] Δερκομένων.

911. Λυσιμελὴς.] Epitheton amoris, quod *membra solvit* vel *enervat*. Tribuitur etiam somno ab Hesiodo. Καλόν.] Χαρίεν, ἱλαρόν. Unde πᾶς χαίρει σὺν νόῳ jubentur, qui tristes & solliciti sunt. Ὑπ' ὀφρύσι.] Superciliorum contractione, vel elatione mentis nostræ ἄχθος indicamus. Δερκιόων.] Pro δερκιῶν, quod poëticum, pro δέρκων.

912. Αὐτὰρ ὁ Δήμητρος.] Proserpinæ ex Jove & Cerere natales refert. Historicam Plutonis & Cereris genealogiam suprà tradidit, quam Cereris & Jovis filiam esse dixit, quæ ob cor-

poris

poris formam à Plutone rapta poſtmodum uxor ejus facta eſt & inferorum regina. Locum non expreſſit auctor noſter. Bacchilides in Creta raptam ait. Phænodemus ex Attica regione. Cicero & plerique poetæ Siciliam ſtatuunt propter fertilitatem & amænitatem loci, qui & Phyſicè fabulam interpretatur in l. 2. de natura Deorum, itemque in actione ſexta in Verrem: Ceres igitur terra eſt, quatenus frugifera, cum hac coit Jupiter, cum ſol ſive æther, cui præeſt, ſe terræ miſcet, eamque calore ſuo & imbribus fæcundam reddit. De quo ſic Virgil. 2. Georg.

Tum pater omnipotens fæcundis imbribus æther
Conjugis in gremium læta deſcendit.

Cereris filia nominatur Proſerpina, quod ſemina quæ jaciuntur in terram, è præteritis frugibus ſunt exempta. Jovis item gnata fingitur, quod ſine calore cæleſti & pluviis nihil producat Terra. A Plutone verò rapitur, quando frugum ſemen in terram conjicitur, ſulciſque injectis quaſi ſublatum obtegitur. Jupiter tamen, ut Cereris quærentis dolorem mitigaret, ſtatuiſſe fertur, ut alternè ſex menſes apud maritum, totidemque cum matre degeret Proſerpina: quæ de ſeminis item virtute exponunt mythologi. Semen quippe ſex menſes latet ſub terra, dum Sol verſatur in ſignis Auſtralibus: idem emergit tandem & ad maturitatem perducitur, quando ad Borealia ſigna redierit paulatim. At Bacon, Chymicè Proſerpinæ nomine ſpiritum denotari vult à ſuperiore globo divulſum, ſubque terra per Plutonem repræſentatâ, clauſum. Hic raptus à terra fingitur, quia minimè cohibetur, ubi tempus & moram habet ad evolandum, ſed ſubita diſtractione compingitur & figitur. Quæ conſideratio etiam Naturæ eſt, vimque illam & copiam ſpectat in ſubterraneis divitem & frugiferam, ex qua hæc omnia pullulant, & in quam rurſus ſolvuntur, & redeunt. vide libellum ſupra dictum cap. 29. ubi fuſius hanc fabulam exponit. *Αὐτὰρ ὅ.*] Οὗτος δὲ Iupiter. *Πολυφόρβης.*] *Παρὰ τὸ πολλὰς φέρβειν, ἤτοι τρέφειν. Ἐς λέχος ἦλθεν.*] Συνουσίαζε.

913. *Ἀδωνώλιον.*] *Καλλιώ.* Eſt fere epitheton Iunonis apud Homer. de quo ſupra. *Ἀϊδωνῆος.*] Poëticè *Ἅιδης*, *Pluto.*

914. *Ἥρπαζεν.*] De raptu Proſerpinæ legeſis elegantiſſimum poema Claudiani. *Ἧς τῆλε μιλτοχρόος.*] Abſente matre, dum flores legeret in Emenſium nemore, ut fabulantur poëtæ. *Ἔδωκε.*] Pro *ἀπέδωκε*, *reddidit* eam matri: vel Plutoni uxorem *habendam dedit* Iupiter.

915. *Μνημοσυνης.*] Musæ Iovis & Mnemosynes filiæ, quas novem fuisse tradit Hesiodus, unde & *Novensiles* Camænæ Veteribus dictæ, quibus hymnum scripsit Onomacritus cum suffitu thuris. Conviviorum, & omnis lætitiæ præsides facit poëta. Hinc apud nonnullas Græciæ civitates, præsertim Lacedæmonios obtinuit, ne ad epulas convivæ invitarentur plures, quam novem, in gratiam novem Musarum. Carminum quoque & Musicæ inventrices sunt habitæ, cujus quanta sit vis in animis hominum, ostendit Lucianus in Dialogo de Gymnasiis, & Cicero in lib. 3. de Oratore. Ex Iove natæ finguntur, quia omnis scientia, & optimus animi affectus ad eam imbibendam, non nisi divinitus in nos influit, cum omne bonum datum sit de cælo descendens à patre luminum. Mnemosynes item filiæ dicuntur, quia memoriæ beneficio & acquiruntur scientiæ & conservantur. Nam *μνημοσυνη* idem est quod *μνήμη*. Novem esse perhibentur propter novem earum inventa, quorum singula singulis adscribuntur, de quibus supra dictum, ubi etiam nomina earum, & origines excussæ. Hic mirari libet Gentilium cæcitatemne dicam, an væsaniam, qui non tantum homines, & res animatas, sed & virtutes, artesque ipsas in Deas transformarunt. Quid enim aliud sunt Musæ, quam artium & scientiarum nomina ab hominibus divina benignitate repertarum? quas, cum per se divinæ sint, variisque delectationibus afficiant mortalium animos, è cælestibus sphæris ad nos descendisse sentiebant Pythagoræ sectatores. *Ἐξαῦτις.*] *Πάλιν, ἐκ δευτέρου. Ἐφίσατο.*] *Ἡφίσατο. Καλλιχόμοιο.*] *Καλλιχόμου*, id est, *καλῆς*, per synecd.

916. *Χρυσάμπυκες.*] Id est, *τίμιαι*. Sic & Musas insignit Pindarus in Isthm. Od. 2. *ἄμπυξ*, propriè *ornamentum capitis muliebris, seu lorum quo comas cohibebant*, *ἀπὸ τῦ ἀμπίσχειν τὰς τρίχας.*

917. *Τῆσιν.*] *Ταύταις, ἢ αἷς. Ἄδον.*] Pro *ἀνδάνουσι*, ab *ἄδω, delecto*, quod in imperfecto & Aoristis *placendi* significationem habet. *Θαλίαι.*] *Εὐωχίαι. Τέρψις ἀοιδῆς.*] Hinc cantus & saltatio *ἀναθύμιόν δαιτὸς* Homero Odyss. 1.

918. *Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα.*] Apollinis & Dianæ natales enarrat poëta, quos è Jove & Latona esse docet: siquidem Latona à Jove compressa uno partu Apollinem & Dianam peperit. Herodotus in Euterpe non Jovis, sed Dionysii & Isidis sobolem fuisse Apollinem & Dianam scribit, nec Latonam matrem, sed nutri-

nutricem duntaxat, cum utrumque à Cerere apud se depositum servarit. Diversitas scriptorum ex eo nata, quod plures fuerint Apollines & Dianæ, quorum omnium res gestæ ad unum Apollinem Latonæ & Jovis filium referri solent. Scholiastes Græcus rationem afferens fabulæ hujus, ideo Latonam matrem Apollinis fingi tradit, quod suavitas Musicæ, cujus inventor Apollo, malorum omnium oblivionem inducit, quæ sunt in hac miserrima & molestiarum pleniſſima vita. Hinc & Latone nomen λάθη τ' λήθης, *ab oblivione*, ὅτι ὁ μουσικὸς ἐπιλανθάνεται τῶν ἐν βίῳ κακῶν, inquit idem Scholiastes. Nec Apollinem solum peperit, sed & Dianam, quod similiter ad Musicæ virtutes refert Diaconus. Nam ea vis est harmoniæ, ut modo ad lenitatem muliebrem animos mortalium inflectat, modo ad fortitudinem erigat & inflammet, strenuosque faciat. Quod idem ostendit exemplo Timothei Musici quondam præstantissimi. Hic, ut memoriæ proditum est ab Aristoxeno in lib. de Tibicinibus, cum musica instrumenta apud Alexandrum Macedonem pulsaret, ita ejus regis animum inflammavit, ut ad capienda arma è convivio exilierit: deinde cum ab illa tam acri chordarum tractatione ad leniorem modum deveniſſet, iterum accubuit. hinc & diversorum modulorum in bello usus ad incitandos, vel revocandos è prælio milites. Sunt qui fabulam ad venationis studium reducant, ideoque Latonam matrem Dianæ fingi dicant, quod venationis exercitatio plurimum conferat ad deponendas & delendas animi molestias, secundum illud Nasonis:

Vel tu venandi studium cole. sæpe receſſit
Turpiter à Phœbi victa sorore Venus.

Quod de amantium curis & miseriis, idem & de aliis vitæ humanæ calamitatibus dici potest. Alii rursus, ut Platonici, creationem mundi hoc figmento designari volunt, cujus opifex Jupiter est, materies Latona, *à latendo* sic dicta, quod antequam lux foret, omnia in tenebris delitescerent, donec Deus universi conditor ex informi chao Solem, Lunam, cæteraque elementa in suum digesserit locum, ita ut Sol vi maxima caloris superiorem ætheris nactus sit locum; Luna inferiorem, utpote ex crassiore constantem natura. Nam Apollinem esse Solem: Dianam, Lunam, docet Plato in Cratylo, & Cicero in 3. de natura Deorum. Sed de his abunde in superioribus dictum.

919. Γαιηόχος.] Ἐπιθυμηλιάς. Γόνον.] Τίνων. Περὶ πολίων.]

Ὑπὲρ πάντας. Οὐρανιώνων.] Θεῶν. Malè in aliis legitur πίεσι retracto accentu.

921. Λοιθοβάτιλω δ'.] Heben, Martem & Lucinam Jovis item & Junonis progeniem esse tradit. Juno nihil aliud est Physicis, quam æther sive natura Jovi subdita, quæ pro multiplici Jovis significatione variat. Interdum Jupiter est æther sive cælum: atque ita Juno sit aër. Interdum Jupiter est cælum cum aëre superiori, quo pacto Juno est aër inferior cum terra. Hæc Jovis uxor dicta est, quia cælum influxu & calore suo in terram agit, neque terra sine cæli agitatione quicquam producere possit, quod ex Homericis patet verbis Iliad. lib. ξ.

Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἠΰν Ὄαρ.
Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην.
Sic ait, uxorem amplexus Saturnius hinc est.
Sub quibus alma parit tellus cum gramine flores.

Dein Juno Heben peperit, quæ filia ejus dicitur, ut docet Cicero in lib. 1. Tuscul. quæstionum, quoniam è felicissima aëris temperie, quæ Junonis nomine intelligitur, omnia herbarum arborumque genera pullulant & pubescunt. Ἥβη enim *pubertas*. Hæc sine Jove nasci haud potuit, cum nulla sit aëris temperies, quam non afficiat ætheris calor ex motu, cum omnis corporum inferiorum actio ex agitatione superiorum proveniat. Qui enim potest aër aliquid ad ortum evocare, nisi solis ætherisque regionis calore concitatus? Martis soror quoque vocatur Hebe, quoniam ubertas rerum omnium & fertilitas agrorum ex ejusdem aëris temperamento oritur, ex quo etiam bella & illorum omnium devastationes: Mars præterea bonitate regionum alitur, cum nemo prope de sterili & inope regione contendat: vel ut aliis placet, quia affectus quodammodo aër divinitus bellorum & discordiæ semina imprimit animis mortalium. Lucina indidem Jovis & Junonis filia nominatur, quæ Græcis Εἰλείθυια, quod præsto sit parturientibus. A Luna enim humores augeri notum est, quod cum fiat per aëra, quem modo Iunonem, modo Iovem appellabant Veteres, jure Lucina sive vis illa, quæ agit in inferiora corpora, Iovis & Iunonis filia dicta est. Plutarchus Sympos. 3. Probl. 1. de Luna loquens. *Nam cum orbe*, inquit, *fulget dimidio ad partum conducit, quia laxando humores dolorem parientibus mitiget.* Atque addit, hinc eam Λοχείαν & Εἰλείθυιαν nuncupari. Lucina à Latinis vocatur, quod per noctem luceat: vel quia in lucem venire faciat ex

utero

utero fætum. Sed pluria hac de re in ſuperioribus notata. Ἀειθαλίτιν.] Ἐχαίτιν. Θαλερὴν.] *Iuvenculam adhuc & ætate florentem.* Ποινικόβ.] Ἡγαγόβ. Supra dixit, ἴθυτ. Ἄγριν] Γυναῖκα.

922. Ἄρηα.] Hinc inepti ſunt qui Martem ſine patre natum volunt. Εἰλείθυιαν.] Sic dicitur Græculis ὡδὴ τὸ ἐλθεῖν εἰς τὰς πλείονας. At Clariſſ. Seldenus deducit ab Arabico *Lilith*, vel *Alileth*, quomodo Aſianis vocabatur, quæ Europæis *Ilethyia*, Deaque erat puerperis timenda, ideoque ſupplicationibus placanda. Vide Syntagma ejus cap. 2. de Dîs Syris.

924. Αὐτὸς δ' ὅτε.] Sequitur Minervæ generatio, quam è Iovis capite natam eſſe dicit, eamque epithetis aliquot exornat ab ejus natura & officio petitis. Hujus Deæ nativitatem ſupra quoque tradit auctor. Ægyptii, à quibus Minervæ cultus in Græciam defluxit, φυσικῶς hanc fabulam interpretantur, & per Minervam aërem intellexerunt, quam Iovis filiam & ſemper virginem fuiſſe tradiderunt, eo quod aër natura corruptioni obnoxius non ſit, & ſummum univerſi mundi locum obtineat, unde è capite Iovis nata fingitur. Sapientiæ item Dea habita, quoniam res divina & Dei munus eſt ſapientia, tum memoriæ & ſapientiæ ſedes eſt caput, in quo divinum & incredibile Dei & naturæ opificium conſpicitur. Belli eadem præſes credita, quoniam in bellis gerendis præcipuè neceſſaria eſt ſapientia. Unde non Achillem, vel Ajacem πολίπορθον dixit Homerus, ſed Ulyſſem, ob vim prudentiæ. Αὐτὸς.] Ζεύς. Ἐκ κεφαλῆς.] Scil. ἐγειναβ, quod anteceſſit. Τετυγμένην.] Τῷ Ἀθηνᾶν.

925. Ἐγερκύδιμον.] Sic vocatur à tumultibus bellicis, quos excitare dicitur. κυδοιμὸς, *tumultus*: ἐγείρω, *excito*. Ἀγήραντον.] Διὰ τὸ ἀεὶ λαοὺς, καὶ διεξαεὶ τὰ στρατόπεδα. Ἀτρυτώνην.] Quaſi ἄτρυτον ἐν μάχῃ, quod *indefatigabilis ſit in bello*, ut exponit Heſychius, apud quem corruptè legitur ἄτρωτον.

926. Πότνιαν.] Αἰδοίαν. Ἄδον.] Ἀρετὴν. Κέλευθοι.] Βοαί. Clamores intelligit militum in bello.

927. Ἥρη δ' Ἥφαιστον.] Vulcani nativitas refertur. Hunc à ſola Iunone progenitum volunt nonnulli, & quidem ſubventaneo conceptu, ut de equabus refert Virgilius 3. Georg. quæ ſine maribus concipere dicuntur. At Homerus, quique eum ſequitur Heſiodus, & alii, è Iove ac Iunone Vulcanum eſſe natum aſſerunt. Nam Iuno, quæ phyſicè aër eſt, ſi conſiſtere poſ-

poſſit & à nullo vi externa calefiat, nullum Vulcanum, vel Martem, vel Heben ex ſe genuerit: quia calor artifex eſt, mariſque locum obtinet in rerum naturalium generatione. Neque mirum eſt, ſi, cum elementa & ſidera pro Diis culta ſint, hic quoque tanquam Deus fuerit exceptus, quippe cum idem Sol, Luna, æther, aſtra, igniſque putaretur. Si hiſtoricis fidem habemus, ſecundum Sacerdotes Ægyptios primum in Ægypto regnaſſe Vulcanum ajunt, eique divinos poſt mortem honores attributos propter ignem inventum, ſed ut rectè notat Cl. Voſſius, longè antiquius Ægyptio illo rege eſt ignis inventum: Deinde nec Vulcanus tam in Deos relatus eſt ob repertum ignis, quam ob ignis in arte fabrili uſum, adeo ut eorum libens ſubſcribam ſententiæ, qui Vulcanum antiquiſſimum non alium fuiſſe putant, quam Tubalcain Lamechi filium, prout Moſes tradit Geneſ. 4. verſ. 22. quod & ipſum nomen Vulcani indicare videtur. Sed de his ſupra dictum in principio hujus libri. **Κλυτόν.**] Ob varia & inclyta opera, quæ fiunt per ignem.

928. **Ζαμφίνξε.**] *E'ζαμφίνξε. ζαμφίω, vires intendo, iraſcor,* ex *ζα* pro *λίαν*, & *μένος*, *robur*, *animus*, *ira*. Sunt qui verſus poſteriores tranſponunt, ut ſecundo tertium præmittant ablata parentheſios nota.

929. **E'κ πάντων.**] *Præ omnibus*. *ἐκ* poſitum vice *ὑπέρ*. **Κεκορυθμένον.**] *Κεκορυθμένον*.

930. **E'κ δ' Ἀμφιτρίτης.**] Tritonis generatio, quem Neptuni & Amphitrites filium eſſe tradit. Oceani ac Neptuni buccinator & tubicen vocatur à poëtis, de quo etiam Ovidius lib. 1. mirandi operis. Ejus formam deſcribit Apollonius lib. 4. Argonaut. & Virgilius lib. 10. Æneidos. Superiore enim parte corporis hominem referebat: inferiore in caudam deſinebat Delphini. Humanam quoque vocem habuiſſe teſtatur Pauſanias in Arcadic. qui memoriæ prodit Tritonem quendam ſolitum fuiſſe apud Tanagræos quæcunque pecora ad mare agerentur, adoriri, quinetiam leviora navigia invadere. Scribit item Plinius lib. 9. cap. 5. Tiberio principi nunciatum fuiſſe ab Olyſſiponenſium Legatis ob id miſſis, viſum auditumque in quodam ſpecu concha canentem Tritonem ea qua naſcitur forma. Petrus Gilius in additamentis Æliani, de Tritone loquens: *Cum degerem*, inquit, *in Græcia, in Albaniæ provincia ad fontem prope maris littus ab accolis frequentatum, mulieres & puellæ ad aquam hauriendam accedebant quotidie: quas cum Tri-*

ton

non cerneret in littore maris latitans, ſenſim in terram emergebat, & clanculum ex eis, quam vellet, rapiebat & violabat: qui tandem comprehenſus & in carcerem truſus mœrore confectus obiit. Neptuni & Amphitrites filius dicitur Triton, quia monſtrum marinum creditur. Aqua vero omnium elementorum maximè ad varia monſtrorum genera procreanda fertilis eſt. Deinde cum ignota & rarius viſa in admirationem facilè rapiant imperitam plebeculam, hinc divinum quippiam eſſe, & ut timentium animi ad ſuperſtitionem ſunt proclives, pro numine habuerunt, in cujus poteſtate eſſent navigantes. Cui ſi accedat precantis alicujus liberatio & præconium, nihil deſideratur ultra ad tanti monſtri ἀποθέωσιν. Hinc illud Peligni vatis:

Cæruleos habet unda Deos, Tritona canorum,
Proteaque ambiguum, balænarumque prementem
Ægæona ſuis immania terga lacertis.

Ἀμφιτρίτης.] Nerei & Doridis filia, de qua in ſuperioribus. Ἐννοσιγαίου] Ποσειδῶνος.

931. Εὐρυβίης.] Tritonis hic adjectum ob vim maris longè lateque diffuſam.

932. Πυθμένα.] Τὸ βάθος. Παλαὶ ἐνναλίῳ.] Neptuno maris præfecto.

933. Χρύσην.] Τίμιον. Δῶ.] Pro δώμαθα per apocopen. Διὸς γόος.] Appoſitivè. Ἀφροδίτη Ἄρηϊ.] Veneris cum Marte concubitus recenſetur, ex quo nati Terror & Metus, quod eorum cauſſa ſit bellum. Venus cum Marte rem habuiſſe fingitur, vel quod naturali quadam inclinatione ad adulteria propenſi ſint illi, in quorum nativitate exiſtat Venus cum Marte conjuncta, quomodo fabulam aſtrologicè refert Plutarchus in libello de audienda poëtica: vel moraliter, quod qui militiam ſequuntur, fere adulteri & ſcortatores eſſe ſoleant, non diſſimiles Marti ſuo, qui nullam legitimam uxorem habuiſſe dicitur, ſed multas pellices, ex quibus prolem ſuſcepit. Sunt qui figmentum eo vertunt, quod per Martem ſignificetur ignea vis: per Venerem humor temperatus, ex quibus duobus perficitur generatio. Docetur item, quanta ſit amoris potentia, ut etiam ferociſſima quæque pectora domet, Martemque ipſum armis ſpoliet. Porro Terrorem & Metum ex Venere ſuſcepit Mars, qui effectus ſunt belli, Martiſque filii, quemadmodum & Homerus fabulatur, Iliad. lib. 15. qui Δεῖμον & Φόβον, Martis equos appellat, currumque ejus trahere fingit, cujus auriga ſit Bellona.

na. Hi Martem assiduè sequuntur. In Deos relati sunt ab Hostilio rege ut testatur Livius, quod commisso inter Romanos & Vejentes prælio nunciatum esset regi Albanos descisscere, pallereque & pavere Romanos, quibus ut placatos redderet, templum erexit, & sacra fecit. Vide Patavinum scriptorem lib. 1. Harmoniam quoque ex eodem Martis & Veneris concubitu natam fuisse ait poëta. Hæc cum adoleviſſet, Cadmo Thebanorum regi à Jove in matrimonium data. Veneris & Martis filia fuisse proditur, quoniam moraliter loquendo collapsas urbium partes & divisas per Martem, coaptant iterum pulchreque disponunt cives, qui in iis habitare desiderant: unde laudatur illud Justiniani dictum: Καλῶτε τὴ σύμφωνον τῶν τ' ἀρχόντων, καὶ τῶν ἀρχομένων ἁρμονίαν: qua soluta sequitur ἀταξία, & perturbatio omnium reip. ordinum. Alii vim Musices eo nomine designari putant, quæ non solum erigit animos jacentes, & calamitatum miseriarumque humanarum cumulis oppressos suavitate quadam perfundit, sed etiam ad bellum viriles animos inflammat. Ἄρηϊ.] Pro Ἄρῃ, Ion.

934. Πινοτόρῳ.] Martis epitheton *à perforandis clypeis*. Πινὸς enim *pellis*, item *clypeus*. τορέω, *perforo*. Φόβον τὴ Δεῖμον.] Hæc duo distinguit Scholiastes. Φόβον vocat *fugam*, à φέβω, τὸ διώκω, *persequor*: at Δεῖμον, *metum ex ignavia ortum*.

935. Κλονίῃσι.] Ταραχῇσι. Φάλαγγας.] Τὰς τῶν στρατιωτῶν τάξεις.

936. Κρυόεντι.] Ab effectu. Πολιπόρθῳ.] Martis adjunctum, quod & Ulyssi tribuit Homerus.

937. Ἁρμονίῃ.] Sunt qui *Hermionen* vocent. Κάδμοιο.] Agenoris hic filius ex Phænicia, qui ad quærendam Europam missus, cum eam non inveniret, in Bæotiam deflexit, ibique Thebas condidit, cumque Harmoniam Veneris filiam duxisset uxorem, Semelen & sorores ejus genuit.

938. Ζηνί.] Mercurii natalem enarrat, quem Jovis & Majæ Atlantis filium esse tradit. Plures fuere Mercurii. Cicero in lib. 3. de natura Deorum quinque nominat: tres Trismegistus. At ex Græcorum Mercuriis non alius celebratior, quam *Atlantis magni Pleïoneſque nepos*. Huic enim cæterorum omnium res gestæ & inventa transcribuntur. De eo sic Virgil. 8. Æneid.

Vobis Mercurius pater est, quem candida Maja
Cyllenes gelido conceptum culmine fudit.

Huic autem Deo legationes & fœdera tribuerunt veteres: tum mer-

mercaturam, tum palæſtram & lyram, ut ſcribit Diodorus in quinto hiſtoriar. ſuarum. Idem & litteras inveniſſe, multaque vitæ commoda excogitaſſe dicitur, quare Jovis & Majæ, cæleſtis benignitatis filius creditus eſt, & Deus habitus. Nam priſci Sapientes cum homines ad ſtudium ſapientiæ adhortarentur, iſta de Mercurio finxiſſe tradunt. Hinc ut eloquentiæ & orationis quanta vis eſſet, oſtenderent, dixere iidem, Mercurium eſſe nuncium Deorum & hominum. Per orationem enim voluntas Deorum, & ſententia divinarum legum & tecta animorum noſtrorum conſilia, quæ non niſi auctore Deo proveniunt, explicantur. Unde & λόγιος dictus, eique linguam conſecrarunt Veteres. In quem & hymnum ſcripſit Horatius lib. 1. Carm. Od. 10. ubi vide, ſi placet, quæ ad eum locum notavit doctiſſimus Lambinus. Ζηνί.] Διί. Ἀτλαντίς.] Atlantis filia. Hinc & *Atlantis nepos* ab Horatio vocatur Mercurius in hymno. Μαίη.] Pro Μαία nomen proprium matris Mercurii: circumflexè appellativum eſt, *nutrix*, *obſtetrix*. Κύδιμον.] Ἔνδοξον. Nonnulli habent φαίδιμον.

939. Κήρυκ' ἀθανάτων.] Hinc Lyſtrenſes Paulo, ut Mercurio divinos honores exhibere voluerunt, ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου, *quod ipſe dux eſſet ſermonis*, ut legere eſt Act. 14. cap. Ἦσαν λίχνον εἰσπνεῦσαι.] Σωσλθῦσαι.

940. Καδμείη] Bacchi generatio ex Jove & Semele Cadmi filia. Ægyptii Bacchum Oſirim appellavere, qui cum ſationem frumenti, & cultum vitium ipſos docuiſſet, aliaque humano generi utilia excogitaſſet, pro numine habitus eſt, nec Semeles tantum, ſed & Cereris vel Proſerpinæ filius creditus. Græci, ut omnes pæne Deos ad ſuam gentem revocant, Thebanum eſſe finxerunt, Penthei, Actæonis, Learchique infeliciſſimorum hominum affinem, ut ait Lucianus in concilio Deorum, qui ex eo probat, mortalem illum fuiſſe, ſed ob virtutis præſtantiam, ut Plutarchus ait, patiendi facultatem depoſuiſſe & immortalem eſſe factum. Antiquiſſimus vero Bacchus fuit Noë, qui primus vites plantavit, vinique conficiendi docuit rationem, uti legere eſt Geneſ. 9. verſ. 20. Iovis autem filius eſſe dicitur Bacchus, quod ſingulare Dei beneficium ſit vini repertum. Semelen pro matre habuit, quod Phyſicè exponitur de terra, è cujus humore & pinguedine vitis redditur fœcunda. Ut autem creſcant uvæ & percoquantur, aërio & ſuavi calore fovendæ ſunt. Talis eſt Iovis calor: ac res oſtendit,

dit, quando temperatus & ſuavis calor, poſtquam ex vitibus gemmæ exortæ ſunt, acceſſit, melius coqui uvas, & vina gigni præſtantiora. Cumque ex matre Iovis fulmine combuſta natus fingitur Bacchus, calorem & fervorem vini indicare volunt poëtæ, cujus natura talis eſt, ut vim obtineat igni parem. Immortales facti ſunt Bacchus & Semele, quod naturaliter vitis ſemel inventa, & plantata ſemper vinum de ſe procreet, neque deſtituatur unquam terra tam utili & divino munere: vel hiſtoricè in Deos relati ambo ob beneficiorum ſuorum memoriam. Plura de Baccho alibi dicta. Καδμεῖα.] Καάδμου πόλιν vocat Euripides in Bacchis. Οἱ.] Αὐτῷ, Iovi. Σεμέλη.] Sic eam dici putat Scholiaſtes, ἀπὸ τοῦ σείειν τὰ μέλη, ob vini naturam, quod *membra concutit*.

941. Διώνυσον.] Quaſi Διὸς υἱὸν, per excellentiam, ut Latinis *Liber*, quod *filius ſit Iovis*, cujus plurale nunc tantum uſurpatur. Πολυγηθέα.] Quaſi πολλὰς γηθεῖν ποιοῦντα, id eſt, χαίρειν. Sic Maro: *Adſis letitiæ Bacchus dator*. 10. Æneid.

943. Ἀλκμήνη θ'.] Hercules Jovis & Alcmenæ filius, qui & plures fuere, ut teſtatur Cicero in tertio de natura Deorum. Celebratiſſimus verò omnium fuit Thebanus ex Jove & Alcmena natus. Hic cum omnia animi ſui viribus inferiora duceret, habitus eſt Jovis filius. Nam Veteres clarorum virorum origines propter virtutis excellentiam referebant ad Deos Neque enim humanum ipſis videbatur, ſed divinum, ſubire pericula pro ſalute Reip. adverſis rebus non terreri, non conſternari, ſicut Hercules in pacando orbe fecit. Nomen Herculis ei datum, quaſi τὸ Ἥρας κλέος, quod *gloria & decus eſſet Iunonis*, cujus odiis impulſus tot labores ſubire, totque cum monſtris congredi debuerit, in quibus tamen omnibus divino fretus auxilio victor extitit glorioſus, adeò ut Iuno prius jubendo, quam hic laborando defatigaretur. Phyſiologi nomen illud interpretantur de Sole, qui Iunonis, hoc eſt, aëris eſt decus & gloria. Duodecim ejus labores, ſunt duodecim ſigna Zodiaci, quæ quotannis permeat Sol, quem in quarta Sphæra commorari invenit Alcmena, id eſt, mens robuſta. Symbolicè etiam proponitur Hercules velut exemplum prudentiæ & fortitudinis. Per monſtra quæ domuiſſe fertur, ſignantur monſtra vitiorum, ut luxuria, ambitio, avaritia, ſegnities & alia. Quare & ſolus ex Argonautis ſe continuiſſe dicitur in nave, nec exiſſe ad Hypſipylen, quia ſapiens non vincitur libidinum

ille-

illecebris. Plura de Hercule in superioribus notata, quæ vide Lector. Ἀλκμήνη.] Amphitryonis uxor, cujus amore captus Jupiter sumpta Amphitryonis forma cum ea concubuit: ex quo concubitu natus est Hercules. Βίλλω Ἡρακλείλλω.] Pro *Hercule forti.* Sic Orpheus:

Πρῶτα μὲν εἶδε βίλλω Ἡρακλῆϊ θείοιο,
Ὃν τίκεν Ἀλκμήνη Ζηνὶ Κρονίωνι μιγεῖσα.

944. Νεφεληγερέτης.] Æol. νεφεληγάτης.

945. Ἀγλαΐην δ'.] Vulcani matrimonium refert poëta, qui Aglaiam duxit uxorem è tribus Gratiis natu minimam & ætate florentem. Communis tamen poëtarum opinio est, quod Venerem è Lemno duxerit. Quare Virgilius eam uxorem Vulcani nominat in octavo Æneid. Dicitur Vulcanus Aglaiam sive Venerem habuisse uxorem ob physicas rationes, quia è calore & humore universa rerum humanarum generatio perficitur, quorum omnium semper intelligenda est symmetria, sive debita proportio. Nihil enim aliud est Aglaia, quam splendor & ubertas rerum, quæ calorem ipsum consequitur, ut etiam nomen ipsum indicare videtur. Scholiastes ad hunc locum: *Vulcanus*, inquit, *Aglaiam duxit uxorem, Gratiarum natu minimam, quod varia & splendida opera fiant per ignem, ut fabrorum ærariorum ostendunt machinæ, & aurificum inventa.* Ἀγλαΐην.] Ion. q. d. *splendidam.* αἴγλη, *splendor.* Ἀγαυλῶς.] Quasi ἄγαν αὐλῶς. Κλυτότεχνης Homero, ὡς ὁ περὶ τὴν χαλκοδαίκην ἐνδοξος, inquit Eustathius. Ἀμφιγυήεις.] Ἐκπύρωσιν χωλὸς, quod ad ignis nostri motum & imperfectionem refert Augustin. lib. 10. cap. 9. contra Faustum.

946. Ὀπλοτέρῃ.] Νεωτέρῃ. Θαλερήν.] Talis debet esse beneficiorum relatio, recens semper & prompta. Ποιήσατ' ἀνηρ.] Ἐγάμησε.

947. Χρυσοκόμης.] Bacchus Ariadnen Minois Cretensium regis ex Pasiphaë filiam uxorem duxisse traditur. Cum enim hæc apud Naxum insulam à perfido Theseo relicta esset, Libero patri nupsit, à quo donata est corona septem stellis adornata, quam ille à Venere acceperat. Ad naturam referunt physiologi; nam Ariadne Baccho nupta fingitur, quod vinum liberalius haustum bibenti noxas parere soleat, ὡς δηλοῖ τὸ δηρὰς δινῶν, ut ait Isaacius. Flava dicitur, ob comam, quæ flavo colore tincta: circa enim corporis cultum studiosior fuisse creditur Ariadne, qua tamen pulchritudine virginitatis jacturam

passa est, & à Diana sagittis confossa. Fabularum interpretes Bacchi nomine ebrietatem repræsentant, quæ in homines etiam præclarè meritos incidere potest, nec varia duntaxat vitiorum monstra producit, sed & imprimis fœminarum stupris & libidinibus accenditur. unde & mulierculârum furentium & protervientium impudico satellitio gavisus dicitur. At illustris Bacon sub Bacchi persona in genere naturam cupiditatis sive affectus & perturbationis describit: cui Deo vitis inventio tribuitur, quod affectus omnis sagax sit & ingeniosus ad investigandum fomites suos: nihil autem ad perturbationes in homine excitandas inflammandasque potentius vino, quod communis instar fomitis. In Ariadnen à Theseo desertam amores suos effudisse dicitur Bacchus, quod certissimum sit affectum id petere, & ambire, quod experientia repudiavit. Norunt enim omnes, qui affectibus suis servientes & indulgentes pretium potiundi in immensum augent, sive honores appetant, sive fortunas, sive amores, sive gloriam, sive scientiam, sive alia quæcunque, se res relictas petere & à compluribus per omnia ferè secula post experimentum dimissas, & fastiditas. Χρυσοκόμης.] Solis epitheton, hic Bacchi, qui pro Sole etiam cultus. hinc & *juvenis* fingitur & *intonsus*, ut Phœbus. Ξανθὴν.] Ξανθόκομος, *ob flavos crines*. hinc ξανθὸς Μενέλαος apud Homerum.

948. Μίνως.] Fuit Minos Jovis ex Europa filius, Cretensium rex, qui quod legum esset observantissimus, inferorum judex post mortem creatus fingitur, de quo Homer. Odyss. 19. Hujus autem filia Ariadne.

949. Τὴν.] Ταύτην. Θῆκε.] Ἔθηκεν. Ἀγήρω.] Ἀπαθανατίσας, ejus indicat. Refert tamen Pausanias in Corinth. Ariadnam obiisse, & à Baccho sepultam esse in Creta prope templum ipsi Deo dicatum.

950. Ἡρακλῆι δ'.] Herculis cum Hebe connubium, ejusdemque ἀποθέωσις describitur his versibus. Quæ de Hercule à diversis memorantur auctoribus, uni Thebano ex Jove & Alcmena nato, tribui solent. Hic igitur Hercules ob eximiam virtutem & animi constantiam in monstris debellandis dictus est Jovis filius, quia fortitudo illa & invicta animi patientia, quæ per Herculem repræsentatur, Jovis, hoc est, divinæ bonitatis donum est, qua instructus heros ille gloriam sibi peperit immortalem apud universos homines, cælique se indigetem reddidit.

dicit. Alcmena quoque natus fertur, quo nomine præter probitatem, singularis animi vis significatur, quæ summa fuit in Hercule. nam Ἀλκμήνη, quasi ἀλκὴν ἔχουσα, hoc est, animi strenuitatem constantiamque denotat, qua virtute vitia omnia & libidinum illecebras superavit. Physicè hanc rem considerando, ut Gentium Theologi solent, per Herculem signatur Sol, quo nihil potentius in rebus creatis. Hic propter imagines Zodiaci, sive duodecim signa cælestia, quæ quotannis percurrit, duodecim labores absolvisse dicitur. Cum vero Sol omnia accedens per signiferum ad ortum excitet, ac pubescere faciat, idcirco Heben illi uxorem à Junone, hoc est, ab aëris temperamento datam fuisse tradunt. Et quia idem Sol in eodem semper persistit vigore, ac quotannis, ubi orbitam absolvit, quasi novus ad nos revertitur, hinc felix & illæsus senioque expers in cælo habitare dicitur, & beatam agere vitam. Καλλισφύρου.] Καλῆς.

951. Στονόεντας αἰθλους.] Ab effectu.

952. Χρυσοπέδιλου.] Junonis epitheton. de quo supra.

953. Νιφόεντι.] Respicit ad montem Olympi in Thessalia, cujus vertex semper nivosus.

954. Ἀνύσασα.] Ἐπιτελέσασα.

955. Ἀπημοσύνῃσι.] Ἀλαωσίν. Ἀγήρῳ.] Herculis ἀθανασίαν innuit poeta.

956. Ἠελίῳ δ' ἀγλαΐῃσι.] Circes & Æëtæ regis ex Sole & Perseide nativitas refertur. Homerus item lib. 10. Odyss. illam Solis & Perses filiam esse ait: alii alios ipsi tribuunt parentes, de quibus videatur Natalis. Memorant historici Circen veneficia invenisse, & herbas venenatas sublegisse, quæ Sarmatarum rege, cui nupserat, veneno sublato, regnoque per scelus parto, cum crudelius imperaret, ab incolis pulsa in Italiam profugit. Unde & Circeium promontorium & oppidum, mons in eadem regione. Post mortem ut Dea religiosissimè culta fuit à Circeiensibus, & Marica dicta teste Lactantio. Hæc Ulyssem vi tempestatis ad se delatum hospitio excepit, sociosque ejus in porcos transmutasse fingitur à poëtis. Ad naturam refertur hæc fabula à quibusdam. Circe enim, Solis & Perseidis Oceani filia esse traditur, quia ex humore & calore Solis omnia nascuntur. Est vero Perse seu Perseis Oceani humor, qui vel materiæ, vel fœminæ vicem obtinet: Sol artifex est vel mas, qui auctor est formæ in generatione rerum naturalium. Hanc

crediderunt antiqui homines in diversa animalium genera commutare, quoniam ex unius corruptione nunquam ejusdem formæ aliud nascitur, sed longè ab eo diversum. Ulyssem tamen mutare non potuit, quo animam immortalem designare voluerunt, quæ non ut corpus mutationi aut corruptioni est subjecta. Moralem verò ejusdem fabulæ sensum Erasmus suppeditat, cujus hæc sunt verba: *Quid innuit Circes fabula veneficiis homines vertentis in feras, nisi eos, qui nequaquam ratione ducuntur, id quod hominis est proprium, sed totos se dediderunt turpibus affectibus, jam præter hominis vocabulum nihil hominis habere, sed ad pecudum degenerasse naturam, puta libidine in ursos, somnolentia ignaviaque in sues, ferocia in leones, atque ita de consimilibus? Quid Vlysses, qui solus epoto poculo, virgaque monstrifica percussus, non est mutatus? nisi firmum illum & constantem sapientis habitum, qui nec frangi terroribus, nec ullis affectuum illicitis ab honesto potest abduci.* Hæc ille. Perseis quoque Soli peperisse dicitur Æeten Colchorum regem, ad quem Phryxus Athamantis filius perveniisse & aureum vellus deposuisse fertur, quod cum vigilantissimè servaret, ejus gratia bellum gessit cum Argonautis, de quo postea commodior erit dicendi locus. Physici Æeten Solis filium vocari tradunt, ad rerum æternitatem designandam, ἀπὸ τοῦ ἀεὶ εἶναι. Licet enim res inter se permutentur, & sibi mutuo succedant: tamen elementa & materia prima, ex quibus componuntur, semper manent. Ἀκάμαντι.] Ob indefatigabilem Solis cursum. Ἀκάμας, ὁ μὴ κάμνων. Ὠκεανίνη.] Oceani filia.

957. Περσηΐς.] Nympha, cujus etiam supra meminit Hesiodus, quæ & Πέρση Homero. Κίρκη.] Sic dictam vel ἀπὸ τοῦ κίρνᾶν, *à miscendis poculis venenatis*: vel ut aliis visum, ἀ κίρκῳ, *quæ est accipitris species*, cui comparatur merito saga illa & meretrix. Αἰήτῃ.] Vide supra.

958. Αἰήτης δ' ἦεν.] Æetes Colchorum rex, Solis filius uxorem duxit Idyiam Oceani filiam, ex qua suscepit Medeam. Physiologi historiam sive fabulam ad Naturæ opificium referunt, ideoque Medeam Æëtæ Solis & Idyiæ Oceani filiam dici putant, quod Medea consilium sit ἀπὸ τοῦ μήδεσθαι, quod est *deliberare*. Cum enim Sol annua conversione hyemem, vel æstatem adducit, tunc consultare solent homines de iis, quæ vel victum vel amictum spectant vel instrumenta parant ad arationem, aut messem idoneam, vel fruges colligunt in horreo, quæque alia

sunt

ſant providi agricolæ munia, ſollicitè curant. Hæc conſideratio ſive prudentia, quæ ſingulorum eſt, effecit, ut Idyia mater ſit Medeæ. Nam Εἰδυῖα Græcè *cognoſcens*, quia cognitio mater eſt conſilii. Sol autem dictus pater Æetæ, ille Medeæ, quoniam nihil ſine divina ope rectè fieri poteſt, quæ eſt animæ vis in bonis divinitus impreſſa. Hujus autem neptis Medea eſt, quo ſignificatur prudentiam in nobis pro aëris temperie, & pro vi radiorum illius gigni. Nam licet prudentia Dei donum ſit, tamen plurimum ad eam confert corporis temperamentum, quod modo ex aëris impreſſione, mox ex educatione, modo ex cibis, modo ex regionis, quam habitamus, natura incrementum capit. Φαεσιμβρότῳ.] Epitheton Solis, *quod lucem præbeat mortalibus*, ἀ φάος, τὸ φαίνω, *luceo*, & βροτὸς, *mortalis*. Ἠελίοιο.] Ἥλιος.

959. Κύκλῳ.] Θυγατέρα. Τελεσιφόρῳ πόρῳ.] Vide ſupra verſ. 242.

960. Γῆμε.] Ἔγημε. Βυλῇσιν.] Βυλὴ. Ἰδυίῃ.] Nomen proprium nymphæ, quam & ſupra inter Oceani filias repoſuit poëta, quaſi εἰδυῖα, ab εἴδω, *ſcio*; *video*.

961. Ἡ δ' εἰ] Ἄνευ ἧς οὐ τις. Alii legendum putant, ἣ δὲ τε εἰ, metri cauſſa, ſed ε in particula δὲ ſuſtentatur aſpiratione vocis ſequentis. Μήδειαν.] De Medea pluribus ἐν τοῖς ἑφεξῆς. Ἐὐφρονέων.] Τὰς πάλαι καλεῖ.

962. Ὑποδμηθεῖσα.] *Subacta, compreſſa.* Κρυόλῳ Ἀφροδίτῃ.] Vide quæ ſupra notavimus ad verſ. 822.

963. Ὑμεῖς μὲν νῦν.] Nunc per μετάβασιν ad heroum & heroidum genus recenſendum pergit poëta, qui partim ex Deabus, partim ex hominibus procreati, Græcis ἡμίθεοι, quibus non tanta erat veneratio, & majeſtas, quanta Diis cæleſtibus. At hi cum utriuſque naturæ conſortes eſſent, nempe divinæ & humanæ, cæleſtes animas gerere credebantur, ſacraſque mentes, cætera homines erant, quos ſub humana effigie in totius mundi commoda natos exiſtimabat antiquitas. Poëta Diis ſimilem prolem vocat. Ex quibus liquet, genitales & animales credidiſſe Deos ſuos, nihilque niſi craſſum & terreſtre quid de iis cogitaſſe, cum promiſcuo hominum concubitu gaviſos ait. Quare valere juſſis majorum Gentium Diis, ad eos tranſit Heſiodus, qui ex tali Dearum cum mortalibus contubernio geniti ſunt. Quin & is ferè mos erat priſcis gentibus heroum natales, qui ſupra vulgus eminebant, ob ſingularia merita, ad Deos

Deos ve referre, quo principibus suis blandirentur, illustriores-que redderent familias ipsorum: vel aliis etiam de causis. Χαίρειν.] Ἔρρειν.

964. Νῆσοι.] Insularum præsides Dii. Metonymicè. Ἤπειροι.] Terrarum numina. Ἁλμυρός.] Maris epitheton à salsedine. ἅλμη, salsugo. Πόντου.] Ἡ θάλασσα. Virgilius:

Dii maris, & terræ, tempestatumque potentes.

965. Θαλάσσιοι.] Θαλῶν. Φόλων.] Τὸ χθόνιον. Ἠόνιοι.] Παρὰ τὸ ἰόνας εἶναι τοὺς, ἤτοι, ἄδους.

967. Ὄνασαι.] Ὄνησαι. Ἐνιπλείοσιν.] Συνελθοῦσιν.

968. Ἐπαμείψεις.] Ὄμοια.

969. Δημήτερος μέν.] Plutus, cui divitiarum distribuendarum manus concessit antiquitas, Cerere & Iasio heroë natus dicitur. Non sine ratione physica Cereris filius esse fingitus, quoniam opes, quæ Plutinomine signantur, è prædiorum proventu & agricolarum diligentia nascuntur. Iasio item patre genitus traditur, quod cum Cerere congrediens, hoc est, terram laborans, inopiæ medeatur hominum. Est enim Iasius, ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, quod est *sanare*, ita ut Ceres sit terra: Iasius agricola, qui terram arat, semenque sulcis committit, ut fruges ferant, ex quibus parantur opes. Et hoc factum in Creta in pingui populo, id est, pingui solo & bene temperato, quale est insulæ illius. Cretam poetica Synecdoche pro quavis posuit terra fœcunda & frugifera. Cum vero tanta hominibus commoda afferant divitiæ, tantamque obtineant vim inter mortales, non mirum si pro Deo habitus sit Plutus, & quidem potentissimo, cum felicem repente & locupletem reddere possit eum, cui obviam fit, cujusque in manus inciderit, quod & pluribus argumentis ostendere contendit Chremylus apud Aristophanem in cognomine fabula, & Lucianus in Timone, quos vide. Δῖος Ἰασίων.] Ἢ Διὸς Ζεὺς ἦν.

970. Ἰασίων.] Iasius Abantis Argivorum regis filius, frater Dardani, à Cerere adamatus, ex quo Plutum genuit, qui pecunias coacervare ac in usus custodire omnium primus docuit, ut testatur Diodorus lib. 6.

971. Νειῷ.] *Novali.* Sic dicitur *ager qui alternis annis non colitur.* Ἐτέῃ.] Ἐτῶν. Τελεσθῇ.] *Qui ter aratro versus est*, vere scil. æstate & circa seminandi tempus, ut docet alibi Hesiodus. τρίτελὴς hic est τρίφυλος. Ἐν πίονι δήμῳ.] Id est, ἐν εὐγείῳ χώρᾳ, metonymicè: vel *in pingui populo*, hoc est, opulento ac potente.

972. Εἴσῃ.]

972. Εἰσι.] Περιττὸν. Εὐρέα νῶτα θαλάσσης.] Hoc dicit quia non ex sola agricultura, sed & navigationibus diteſcunt homines.

973. Τῷ ἢ τυχόντι.] Τῷ ἀπροσδοκήτῳ. Dativus pro accuſativo poſitus.

974. Ἀφνειόν.] Πλούσιον. Ἔθηκε.] Aoriſtum loco præſentis. Ὠπυίσατο.] Ὀπαδίζει. Ὄλβον.] Εὐδαιμονίαν.

975. Κάδμου δ' Ἁρμονίης.] Cadmi & Harmoniæ progenies. Dicitur Cadmus Thebanorum rex uxorem duxiſſe Harmoniam Veneris filiam, ex qua item quatuor ſuſcepit filias, at filiem unicum. Nomina filiarum ſunt Ino, Semele, Agaue, & Autonoë: filii, Polydorus. Hæc ſive fabula ſit, ſive hiſtoria, ad naturam referri poteſt. Nam Harmonia Cadmo nupta fertur, quia Muſicus concentus ſive harmonia domat & demulcet agreſtia pectora, hominesque mœrore collapſos ad lætitiam & voluptatem excitat, quod & nominibus ipſis Cadmi & filiarum ejus non inſcitè videtur innui. Nam Cadmus, ut Scholiaſtæ ludere placet, ita dictus, quaſi καδέδαμος, *à domando*: Harmonia vero concentus Græcè, quæ Veneris filia ideo fingitur, quod lætitiæ omnis & tripudiorum præſes Venus. Tum Ino, Semele, Agaue & Autonoë quid ſibi volunt aliud, quam repræſentare vim Muſices, quæ dejectos præ triſtitia mortalium animos erigit, corporiſque membra ad choreas & lætitiam commovet, decuſque & facilitatem præbet cæteris artibus, & ſcientiis: tum etiam munificos reddit homines & πολυδώρους. Quotquot enim Muſico concentu capiuntur, eo ipſo excitantur etiam ad liberalitatem, & multa donandum. De Cadmo & Harmonie ſupra quoque dictum.

976. Ἰνὼ.] Ab ἶς, ἰνὸς, id eſt, *robore*, q. d. *valida mulier*. Hæc Athamanti Thebanorum regi nupta, navigantibus præeſſe fuit exiſtimata & in Deorum marinorum ordinem relata: *Leucothea* Græcis, *Matuta* Latinis vocatur, quod mane oriretur, quo nomine Aurora deſignatur. Ἀγαυὴ.] A ſplendore. ἀγαυὸς enim λαμπρός. Echioni Thebano nupſiſſe dicitur, ex quo Pentheum ſuſcepit. Καλλιπάρῃον.] Εὐμορφον.

977. Ἀὐτονόῃ.] Hæc Ariſtæi conjux fuiſſe traditur, quaſi ἡ ἐξ αὐτῆς νοοῦσα. Ἀρισταίῳ.] Penei regis Arcadiæ filius, qui primus apum & mellis uſum lactiſque coagulum demonſtraviſſe, uſumque olei & alia quamplurima adinveniſſe dicitur teſte Juſtino hiſtoriæ ſuæ lib. 14. cujus item meminit Virgi-

lius 4. Georg. Nomen illi datum Aristæi ab optimarum rerum inventis. Βαθυχαίτης.] Sic dicitur à densa cæsarie, vel promissis capillis. χαίτη, *coma*, *cæsaries*.

978. Πολυδώρην.] Cui à liberalitate nomen inditum: vel quod in nuptiis Cadmi & Harmonies multa dona contulissent Dii. Εὐστεφάνῳ.] Id est, εὐτειχίσῳ, vel *pulchrè mœnibus cincta*, vel *ob frequentes victorias*. Coronari enim solebant οἱ νικηφόροι.

979. Κόρη δ' Ὠκεανοῖο.] Geryonis procreatio, quem ex Chrysaore & Callirhoë Oceani filia satum esse scribit Hesiodus. Historicam ejus ἱστορίαν supra dedimus. Fuit enim Geryon trium Hispanicarum insularum rex, Balearidum nempe duarum, & Ebusi: quæ res locum fecit poëtarum fabulis, ut τρισώματον eum sive tricorporem esse fingerent. Alii tamen alias figmenti hujus rationes afferunt, quas alibi retulimus. Eum verò Hercules ut latrones alios jussu Eurysthei Mycenarum regis interfecit, puniceosque ejus boves, quod hospites devorarent, abstulit. Hanc fabulam qui physicè interpretantur, per Geryonem designari ajunt, hyemem sive tempestatem turbidam & sonoram, fulmine & tonitru terribilem, ὠδὸ τὸ γηρύειν, quod est, *frenare*, *vociferari*: filius dicitur Chrysaoris ob materiem fulminis viscosam, quæ postea ignescit. Callirhoën pro matre habet, Oceani filiam, quod nubes Oceano ortum debeant, quibus fulmina constringuntur. Hunc Geryonem dicitur Hercules occidere, quando Sol vi sua attollit & dissipat exhalationes, ex quibus constant nubes, fulmina & tonitrua: vel cum ignea illa vis nube rupta in terras vibratur. Boves tribuuntur Geryoni propter boatus & horrendos fragores tonitruum. Cum verò aliqua bobus illis assignanda esset sedes, data est illa in Occidente, idque in insula; partim quia ex locis humidis proveniunt vapores, materies nubium; partim, quoniam intra nubes fulmina continentur, donec eruperint. Insulæ illi nomen Erythia, quæ insula est Lusitaniæ, Γάδειρα Strabonis, Latinis *Gades*, de cujus nominis origine, & incolis vide Plinium lib. 4. cap. 22. & Claudium Salmasium in exercit. Plinianis ad Solinum. Χρυσάορος.] Chrysaor Medusæ filius esse dicitur ex Neptuno, ut tradit Higynus fab. poët. cap. 152. Hesiodus sine patre natum ait, uti & Pegasum ex solo sanguine Medusæ, cui Perseus Iovis & Danaës filius caput abstulit, de quo supra.

981. Καλ-

981. Καλλιρόη.] Καλλιρρόη, filia Oceani, quasi καλὸς ῥέουσα. Καίρλιον.] Legitur & κάλλιον.

982. Γηρυονῆα.] Trifariam hoc nomen effertur, Γηρυονεύς, Γηρυών, & Γήρυος. Notetur & fynizesis in ῆα. Τόν.] Ὅν. Κτεῖνε.] Ἔκτεινε.

983. Βοῶν ἴνιγα.] Coalescunt vocalis longa & brevis in voce βοῶν. Εἰλιπόδων] Boum epitheton, *à pedibus flectendis inter eundum.* εἰλέω, *flecto*, & πούς, *pes*. Ἀμφιῤῥύτῳ.] Sic dicitur insula, *quod fluctibus undequaque cingitur*: in soluta oratione, περιῤῥύτῳ. Εἰν.] Ἐν. Ἐρυθείῃ.] Geryonis regio, cujus armenta abstulit Hercules. vide supra.

984. Τιθωνῷ δ' Ἠοῖ.] Aurora Tithono peperisse dicitur Memnonem Æthiopiæ regem, & fratrem ejus Emathionem, regia item dignitate præstantem. At quorum rex fuerit Emathion, non exprimit poëta. Macedoniæ fuisse videtur, quæ propterea ab ejus nomine Emathia est appellata, teste Plinio lib. 4. cap. 10. Fuit autem Memnon frater Laomedontis, qui cum maxima populorum Orientalium copia in auxilium venit Priamo, & in pugna ab Achille, vel (ut alii tradunt) à Thessalis per insidias occisus est. Auroræ filius fuisse traditur, quoniam is in Orientis regionibus imperavit. Orientem *Aurora* nomine vocari tam Græcis, quam Latinis usitatum. Virgilius 8. Æneid.

Hinc ope barbarica, variisque Antonius armis
Victor ab Auroræ populis.

Quod verò ad Trojam militaverit, quod cæsus fuerit ab Achille, quod honorificè sepultus, id totum pertinet ad historiæ veritatem, uti & hoc quod Tithonum adamarit Aurora. Nam fuit Tithonus Laomedontis Trojanorum regis filius, frater Priami, qui cùm formâ præstaret, ex oriente uxorem duxit, è qua supra dictos suscepit filios. Is verò ad tantam pervenit senectutem, ut in cunis agitaretur infantum more. Hinc fabulæ datus est locus, quod Aurora illum amaverit, ob temperiem Orientalium locorum, qui illum & maritum & immortalem prope fecerunt. G. Sabinus in fab. XI. lib. 9. Metamorphos. paulo aliter exponit fabulam, cum inquit, Tithonum ideo ab Aurora deamatum, quod ante Solis ortum surgere, & matutina tempora non somno, sed agendis rebus tribuere solitus fuerit: fingitur idem ad summam perveniisse senectutem, & quidem Auroræ succo perfusus, quia ad tuendam valetudinem

prodeſt ſummo mane, hoc eſt, ſimul cum ſole expergefieri. Hæc ille. Ἠὼς.] Aurora, quæ Titanis & Terræ filia: propriè *ſplendor matutinus*, quem cernimus ante Solem elevatum. Poëtæ *Tithoni filiam* appellant, non quia ex Tithono natam credunt, ſed ex ſole, quem ſæpiſſime ex nomine avi Tithonum vocant. Μέμνονα.] De hujus regia, cippo, ſtatua & avibus quæ ſtupenda memorantur ab hiſtoricis, vide ſi placet N. Comitem lib. 6. Mythol. cap. 3. Χαλκηρεφέι.] *Ærea galea munitum*, hoc eſt, *bellicoſum*. χαλκὸς enim *æs*, & κορύσσω, *armo*, ſed propriè galeâ, quæ κόρυς Græcè.

985. Αἰθιόπων βασιλῆα.] Memnonem Æthiopiæ fuiſſe regem, & ex Æthiopibus ad bellum Trojanum aut potius è Suſis Perſarum civitate veniſſe ſcribit Pauſanias in Phocenſium rebus.

986. Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ.] Phaëthontis generationem deſcribit poëta, quem Auroræ & Cephali filium eſſe hic tradit Heſiodus, ita ut Memnon & Phaëthon fratres fuerint uterini, ex eadem matre, ſed diverſo patre nati. Alii tamen Clymenes nymphæ, & Solis filium eſſe ſcribunt, cujus fabulam artificioſiſſimè perſequitur Ovidius in primo Metamorphoſ. Hunc ab ætate & divinis animi corporiſque dotibus laudat vates, quod juvenis eſſet Diiſque ſimilis puer, quem repente ſurreptum Venus Deorum præfecit templis, ſacerdotemque conſtituit nocturnum, & dæmonem ſingularem. Pauſanias quoque Heſiodum ſecutus Phaëthontem è Cephalo & Aurora prognatum eſſe ſcribit in Atticis. Zetzes hiſtor. 127. filium regis cujuſdam fuiſſe prodit, qui, cum patris currum agitaret ad ripas Padi Celtarum fluvii, in flumen delapſus interierit. Lucianus verò in dialogo de Aſtrologia, Phaëthontem idcirco Solis filium, currumque ab eo accepiſſe credit, quod primus curſum Solis inveſtigarit, præventuſque morte artem reliquerit imperfectam. Hinc currum Solis patris infeliciter rexiſſe dicitur. Sunt qui Φαέθοντος nomine Phaëthontis ſignificari putant, ardorem quendam inſolitum, vel inflammationem à Sole profectam. φαέθω enim *luceo*, *ardeo*. Qua de cauſſa & Solis filius dictus. nam Cephalus ipſe Sol eſt, aſtrorum omnium princeps, & quaſi caput. Naſcitur autem tantus ardor è Solis viribus per curſum ejus, qui celerrimus eſt. Quod verò currum à Sole patre impetravit, eo ſignificatur, quam latiſſimè pervagatum eſſe illud incendium, multaſque inſuetas provincias gravioribus caloribus

bus depopulatum. Matrem ejus Auroram dixerunt ob vapores terræ in altum ſublatos, qui per vim Solis attenuantur, quibus inflammatis vehementior exiſtit calor. Eſt enim Aurora Terræ Titaniſque filia. Sunt qui fabulam ad mores referunt, eoque fine excogitatam putant, ut ea doceretur, maximarum rerum adminiſtrationem, ac ſumma imperia Rerumpubl. juvenibus, quique nullam rerum experientiam habent, non eſſe concedendam; cum in cæteros imperium ſolis ſenioribus, ac prudentioribus conveniat. quod innuere etiam videtur Heſiodus, cum Phaëthontem ut puerum hic deſcribit, & juvenilia ſapientem, cui propter ætatem nihil minus competat, quam rerum adminiſtratio. A Venere raptus dicitur, templiſque præfectus, ut nocturnus eſſet flamen quidam & dæmon, qui in ſacris ædibus perpetuò verſans, & viſa cubantibus offerens velut ſingulare numen coleretur. At Veneris ſacra nocturno tempore celebrabantur, ut refert Scholiaſtes. Ἀποβίωσιν igitur ejus ſignificare voluit poëta. Κεφάλῳ.] Cephalus Deïonis filius Procrin Erichthei regis filiam duxerat uxorem, qui ab Aurora dicitur amatus, quod ſummo mane ad venationem exire ſolitus eſſet. Xenophon in lib. de venatione, inter celeberrimos cum venatores reponit, cujus & fabulam lege apud Ovid. lib. 7. ingenioſiſſimi operis. Φυλήσιος.] Ἐγένετο. Alii legunt φυτάλμιος, quod uſitatius. Sic ἀρῆς ἀλκήεις φυτάλμιος ſuprà dixit Heſiodus.

987. Ἴφθιμον.] Ἰσχυρόν. Φαίθων.] A poëtico φαίθω, *lucco*. Εἰκελον.] Ὅμοιον.

988. Τόν.] Ὅν. Τίμων ἄνθρωπον, &c.] Circumlocutio juvenilis ætatis.

989. Ἁπαλὰ φρονέοντα.] *Mollia*, hoc eſt, *juvenilia ſapientem*. Unde pater eum dehortatur à currus moderamine apud Ovid.

Magna petis Phaëthon, & quæ non viribus iſtis
Munera conveniunt, nec tam juvenilibus annis.

Φιλομμειδὴς.] Veneris adjectum, de quo alibi. Sunt qui legant, φιλομηδὴς, id eſt, *genitalium amans*, quomodo etiam vocatus Venus.

990. Ἀντιφερίζῃσιν.] Ἀρτίσασα. Νηοῖς.] Ναοῖς.

991. Νηπόλιον.] *Ædituum* vel ſacerdotem, ἀπὸ τοῦ τὸν τῆς νηοῦ πολεῖν, ἤτοι ἀμέλγειν. Νύχιον.] Νυκτερινόν. Archilochus, μύχιον ſcribit, quaſi *in receſſu nulli adeundo ſe oſtendentem Cypriis*. Δαίμονα.] Θεόν.

992. Κύ-

992. Κύπλω ἀ.] Fabula Jasonis & Medeæ, quam pluribus persequitur Ovidius 7. Metamorph. Narrat hic poëta noster, quomodo Jason Medeam Æetæ Colchorum regis filiam abduxerit, superatis & exantlatis variis certaminibus ipsi à Pelia rege impositis. Historica veritas, sed poëticis figmentis nonnihil incrustata, breviter ita se habet. Fuit Jason Æsonis ex Alcimede filius, quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendarat, tradito etiam regno, ea tamen lege, ut illud Jasoni adulto restitueret. Itaque Jason ætate provectior cum à Chirone ad regnum paternum repetendum veniisset, Pelias juvenem laudis avidum, cujus indolem formidabat, ad Colchicam expeditionem excitavit, sperans futurum, ut periculi magnitudine succumberet. Eò quum perveniisset cum reliquo Argonautarum flore, Medea Colchorum regis filia ejus amore capta, rationem ostendit, qua æripides tauros perdomare & pervigilem Draconem sopire posset. Ejus itaque consilia secutus Jason, aureum vellus sustulit, & inde clam cum sociis, & Medea fugam arripiens in patriam rediit. Ferunt Carolum Ducem Burgundiæ mirificè delectatum fuisse hac fabula, Jasonisque exemplo incensum flagrasse cupiditate maximarum rerum gerendarum, ideoque instituisse societatem, cujus esset aureum vellus: quæ societas inter Philippos Hispaniarum reges, & principes heroïca virtute præstantes adhuc servatur. Allegoricam aurei velleris interpretationem dat Suidas, cum de arte exponit, quam Chymicam vocant. Ait enim Jasonem abstuliisse Colchorum regi librum in pellicea membrana scriptum de auro conficiendo per Chymicam. Alii contra tradunt non procul à Caucaso monte torrentes quosdam esse aurum deferentes, quod rabulis perforatis ac lanosis pellibus excipere solent Scythæ, indeque fabulæ locum datum, ut Strabo putat lib. 2. Verum probabilior eorum est sententia, qui per aureum vellus intelligunt magnam auri vim apud Colchos à Phryxo Athamantis regis filio relictam, quam Jason prognatus Æsone, fratre Phryxi, patruelis jure repetitum ivit cum reliquis Argonautis. Verisimile enim est, Phryxum novercæ insidias fugientem unà secum abstuliisse thesauros patrios, eosque apud Æeten deposuisse: vel regis opes universas eo nomine intelligunt. Quare non dubium est, Jasonem, aut bello repetiviisse thesauros, quorum ipse erat hæres: vel auri gratia bellum intuliisse Colchis, quemadmodum superiori seculo factum ab Hispanis

ſpanis in Indiam Occidentalem navigantibus, ut Peruanorum auro, quod multis exitio fuit, potirentur. Docet moraliter figmentum, opes invidiam ſequi, ut corpus umbram, omniaque bella & expeditiones ferè prædæ gratia ſuſcipi à principibus. Quod verò Jaſoni cum tauris ignivomis dimicandum fuerit aliaque pericula ſuperanda, eo ſignificant poëtæ magna facinora non niſi magno & conſtanti labore perfici: cumque Deorum immortalium conſilio hanc expeditionem ſuſceperit, feliciterque perfecerit Jaſon, docet Heſiodus, nihil temere in hoc mundo geri, ſed divinam providentiam in omnibus, præcipuè regum heroumque factis, agnoſcendam eſſe. *Κύρλω Αἰήτεω.*] *Κύρλω Αἰήτεω.*

993. *Αἰσονίδης.*] Jaſon. Patronymicum pro nomine proprio.

994. *Η'γε.*] Pro *ἀπήγαγε.* *Τελίεις.*] *Διαπρεπεξάμην.* *Αἰθλους.*] *Ἀγῶνας.*

995. *Τὸν.*] *Οὗς.* *Μέγας βασιλεύς.*] Nempe Pelias. *Υ'ποξένωι.*] *Υ'ποξένου.*

996. *Υ'θεσπὶς.*] Quia regnum quod fidei ejus commiſſum erat, legitimo hæredi non reſtitueret. *Πελίης.*] *Πελίαο.* *Ο'θεμοιργὸς.*] *Ὁ τὰ θέμις ἐργαζόμενος.*

997. *Τὸν πελίεις.*] Hæc ſuperioribus annectenda. Narrat porrò Heſiodus, Jaſonem peractis omnibus laboribus Ioleum perveniſſe, ubi Medeam ſecum abduxit, quam & uxorem ſibi junxit. Hæc Iaſoni nupta Medeum peperit filium à ſuo nomine ſic appellatum, quem Chironi educandum tradidit. Erat Chiron ille Centaurus vir ſapientiſſimus & juſtiſſimus apud Theſſalos, Saturni & Phillyræ filius. unde *Phillyrides* à poëtis dictus, cui Iaſon in diſciplinam traditus fuit, à quo & nomen Iaſonis accepit, cum primò Dolomedes vocaretur, medendi artem ab eo edoctus. nam *ἴασις ſanationem* ſignificat. Ars quippe medica tunc temporis etiam principibus ſummo in pretio fuit. Unde illud magni vatis: *Εἷς ἰητὴρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.* Cujus dignitatem quoque oſtendunt multa heroum nomina, Pæon, Machaon, Podalirius & alia ob medicam ſcientiam celebrata. Nec corporis tantum medicus fuiſſe putandus eſt Chiron, ſed præcipuè animi. Docebat enim principes, qua animi moderatione uti conveniat, quod antidotum ſit adverſus impuras voluptates, quomodo ira placanda, ambitio proſternenda, avaritia ex animo ejicienda foret, aliaque

que ejus generis vitia profligandа. His nimirum præceptis instructus Iason dictus est periculosa & formidabilia monstra prudenter ope Medeæ, id est, consilio mentis & Diis adjuvantibus præteriisse ac domuisse: tum etiam navigatione Iasonis significare voluerunt antiqui, vitam humanam multis undique difficultatibus vexari, necesseque esse viro bono medicinam animo adhibere & pectori applicare scutum illud ἀπρόσβλητον, *non moveri*. quod ut in omnibus, ita in principibus maximè locum habet, quibus non sine Dei voluntate concessa in homines potestas. Τὰς.] Οὕς. Ἰωλκῷ.] Magnesiæ oppidum Iolcus, ubi post Cretheum Æoli filium regnavit Pelias. Μογήσας.] Πονήσας, παθών.

998. Ἐπὶ νηός.] Nempe Argus. Ἐλικώπιδα.] Μελανώφθαλμον, hoc est, *formosam*.

999. Αἰσονίδης.] Iason.

1000. Δμηθεῖσα.] Domita, hoc est, compressa in certamine Aphroditico. Ποιμένι λαῶν.] Sic & Agamemnonem suum appellat Homerus, quod de bono tantum rege dici testatur Plato in Minoë. Μήδειον.] Duos ex Medea filios suscepit Iason.

1001. Οὕρισιν.] Ἐν ὄρεσι. Χείρων.] Vir apud Thessalos singulari doctrina & probitate, cui præter Iasonem in disciplinam quoque traditus Achilles, à quo & medicinam didicit Æsculapius: astrologiam Hercules.

1002. Φιλυρείδης.] A matre sic dicitur, quæ fuit Philyra. Διὸς νόῳ ἐξεπλεῖτο.] Nam in fatis erat, ut Medis imperaret Medeæ filius, à quo & *Media* nomen accepit, testibus Diodor. lib. 5. & Plutarcho in vita Alexandri.

1003. Αὐτὰρ Νηρῇσιν.] Phoci genealogiam recenset poëta, quem Æaci & Psamathes filium esse ait. Fuit autem Psamathe Nereïdum una. Hæc immortalis cum mortali congressa filium peperit Phocum, quem Peleus occidit, de quo fabulatur etiam Ovidius 7. Metamorph. Fuit verò Æacus ex Ægina Asopi filia, & Iove natus, rex Oenopiæ vel Oenones, vir tantæ justitiæ & integritatis, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus judex una cum Minoë & Rhadamantho, cujus fabulam eruditè expositam vide apud Natal. Comitem Mythol. lib. 3. cap. 9. Psamathe mater Phoci, cujus nymphæ supra meminit poëta in recensione filiarum Oceani. Sic dicta videtur quod littoreis arenis gauderet. Phocus item inter semi-

deos

deos ponitur, ut & Peleus, de quo in ſequentibus agit Heſiodus. A vitulis marinis forte nomen accepit, qui phocæ Græcis. Deſignatur communis hominum generatio ex humido & arido, doceturque ſimiles ex ſimilibus, contra ex diſſimilibus diſſimilem fœtum procreari, qualis hic proponitur in promiſcua Dearum & mortalium virorum mixtura. Νηρῆος.] Perperam in nonnullis codicibus ſcriptum legitur, Νηρηΐδης. Κῦρας.] Elegans caſuum permutatio in κῦρας, pro κυρῶν, quod ſchema & Plutarchus notat in Homero. Ἁλίοιο.] Θαλασσίου. Γέροντος.] Cur ita vocetur Nereus, ſupra expoſitum.

1004. Φώκου.] Nomen viri: φώκη, *bellua marina*. Ψαμάθης.] Nymphæ nomen ab arenis fictum. Ψάμαθος, *arena*.

1006. Πηλεῖ δέ.] Thetis Nerei item filia Peleo nupſiſſe dicitur, ex quo connubio natus eſt Achilles Græcorum omnium fortiſſimus. Et hoc matrimonium ad maris & terræ conjunctionem pertinet. Nomen Peleus à πηλὸς fictum, quo *lutum* ſignificatur. Thetis pro *mari* accipitur, ut in illo Virgilii:

Quæ tentare Thetin ratibus, quæ cingere muris
Oppida.

Clemens Romanus in lib. x. recognitionum, ideo Achillem Pelei & Thetidis filium dici ait, quia homines cuncti componantur ex ſicco & humido, ex quibus duobus fit lutum, unde & πλάσματα πηλοῦ ab Ariſtophane vocantur homines. Nam alioquin ridiculum foret, mare etiam uxorem habere, niſi Thetis ut materia conſideretur ad generationem concreta, ex qua cuncta gignuntur. Et hæc cauſſa eſt, cur Deorum omnium & animalium mater ſit dicta, quia per eam deſignatur ipſa aquæ moles, quæ ad generationem concurrit. Ariſtoteles ad veterem hiſtoriam reducit ſcribitque Thetidem filiam fuiſſe Chironis Centauri, ex qua & Peleo natus eſt Achilles. At Staphylus in lib. de Theſſalia, memoriæ prodidit, Chironem, cum rerum aſtronomicarum eſſet peritiſſimus, Peleumque vellet illuſtrare, tempus obſervaſſe, quo futuri eſſent magni imbres; atque famam in homines ſparſiſſe, quod Jove concedente Peleus Thetin eſſet uxorem ducturus, ad quas nuptias Dii cum pluvia & magna tempeſtate forent venturi. Cum tempus igitur hujuſmodi adventaſſet, Peleus duxit Philomelam Actoris Myrmidonis filiam. Tamen de Thetide ita invaluit opinio, ut ex eo rumore à Sacerdotibus in majus aucto, non parum gloriæ laudiſque Peleo nuptiiſque ejus acceſſerit. Πηλεύ.] Peleus

leus Æaci & Æginæ filius, pater Achillis, qui & ab eo *Pelides* dictus. Δμηθεῖσα.] Unde ſubacta: δάμαρ pro *uxore*. & Gallicum, *Dame*. Θέτις.] Nerei filia, mulierum omnium ut fertur, præſtantiſſima, cujus nuptias etiam ambivit ipſe Iupiter. Ἀργυρόπεζα.] Epitheton Thetidis, de quo alibi.

1007. Ἀχιλῆα.] De nominis illius origine videatur Euſtathius ad Iliad. lib. 1. Ῥηξήνορα.] Πολεμικόν. Sic & de eo Homerus Iliad. η. Καὶ μετ' Ἀχιλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα. ῥηξήνωρ dictus ὡσεὶ τὸ ῥῆξαι τὰς πολεμίων τάξεις, *à perrumpendis hoſtium agminibus*. Θυμολέοντα.] *Animo leonino*, hoc eſt, *magno & interrito præditum*.

1008. Αἰνείαν ἄρ'.] Veneris cum Anchiſe deſcribitur concubitus in Ida monte Trojano, ex quo natus Æneas. Eo ſignificatur amorem, qui Veneris nomine repræſentatur, latebras quærere. In eodem monte Paris ſententiam tulit pro Venere. De eo ſic Dido apud Maronem lib. 1. Æneid.

Tune ille Æneas, quem Dardanio Anchiſe
Alma Venus Phrygii genuit Simoëntis ad undam?

Eſt autem Simois fluvius ex Ida monte delabens per campum Trojanum, ubi Anchiſes ante bellum Trojanum paſcebat armenta, in quibus priſcorum heroum conſiſtebat opulentia. Tum etiam moris fuit heroum natales, ſi probro lecti eſſent, in Deos Deaſve referre, ut ſupra dictum. Ut igitur Anchiſæ gratificarentur vates, cum Venere eum concubuiſſe jactabant, ex eoque ſuſceptum Æneam. De cujus ἀνθιστορίᾳ ſic Ovidius:

Quicquid in Æneæ fuerat mortale, repurgat,
Et reſperſit aquis: pars optima reſtitit. illi
Luſtratum genitrix divino corpus odore
Vnxit, & ambroſia cum dulci nectare miſta
Contigit os fecitque Deum, quem turba Quirini
Nuncupat indigetem, templiſque ariſque recepit.

Unde & Venus *Æneadum genitrix* appellatur à Lucretio ob filium Æneam. Nomen illi inditum ab αἶνος, *à laude*, quod laudabilis eſſet ob prudentiam, pietatem, & fortitudinem. Euſtathius ad φεγγος reſtringit. Nam ut Romani, inquit, Fabio prudenti Metellum pugnacem conjunxerunt, quorum ille clypeus, iſte imperii enſis habebatur: ita Græci Hectorem χεῖρας τῶν Τρώων: Æneam verò νοῦν appellarunt. Εὐσέφανον.] Cereris ferè epitheton, quæ frugibus velut corona pulchrè redimitur. hic Veneris adjunctum, ut reginæ Cypri.

1009. Ἀϊσχί-

1009. *Ἀγχίσῃ ὕρωϊ.*] Heroicos quoque honores post obitum nactus Anchises. Sic Æneas 7. Æneid.

Nunc pateras libate Iovi, precibusque vocate
Anchisen genitorem, & vina reponite mensis.

1010. *Ἴδης.*] Ida mons Troadis, quem à fontium multitudine *πολυπίδακα* vocat Homerus: & *μητέρα θηρῶν*, ob ferarum copiam. *Πολυπλύχε.*] Quod multos haberet anfractus & recessus. *πλύξ, υχὸς, plica, recessus.*

1011. *Κίρκη δ'.*] Circe Solis & Perseidis filia, Ulyssis per annum consuetudine usa peperit ei Agrium & Latinum, qui Tyrrhenis imperarunt. Scriptum reliquit Herodianus Circen à patre Sole fuisse in Hesperiam curru deportatum, atque in insula juxta Tyrrheniam in mari Siculo posita consedisse. Dea fuit habita à Circiensibus, ut supra dictum. Alii plures ex ea liberos suscepisse Ulyssem memorant, nempe Telegonum, Ausonem, à quo Ausonia dicta est, & Casiphonem, quibus addunt nonnulli Marsum & Romanum. Sed cum verisimile non sit, Circen unius anni spatio tot Ulyssi peperisse filios, meritò ut falsum ab aliis rejicitur. Hesiodus duorum hic mentionem facit Agrii & Latini regum Hetruriæ, & insularum sacrarum, quæ *Electrides* dictæ. Circes expositionem physicam & moralem supra dedimus. Fœda voluptas eo nomine designatur, quæ Solis, & Perses Oceani nymphæ filia vocatur, quia ex humore & calore cælesti libido nascitur. quæ cum moderata est, bonos procreat & Latino regi similes: sin immodica & effrenata, homines edit *ἀγρίους*, hoc est, *sævos* & *agrestes*. Plura alibi. *Ὑπερονίδαο.*] Æol. pro *ὑπεριονίδαο*. Hyperion pater Solis, de quo alibi.

1012. *Ὀδυσῆϊ.*] Ionicè, *Ὀδυσσεῖ*, ab *ὀδύζομαι, irascor*, quoniam iratus ei fuerit Neptunus ob Polyphemum filium ab eo excæcatum. *Τηλεπόρῳ.*] Hic *πολύτλας* eadem de causa dictus Homero, quod multa passus sit terraque marique.

1013. *Ἄγριον.*] Nomen proprium regis. *Λατῖνον.*] Latinus rex Laurentum, cujus filia Lavinia spreto Turno Æneæ in matrimonium data, de quo Virgilius lib. 12. *Ἀμύμονα.*] Inepti sunt, qui Amymonem, & Craterum nomina propria esse putarunt, cum *ἐπιθέτως* hic ponantur à poëta.

1014. *Τῆλε μυχῶν.*] Scholiastes exponit, *εἰς τὰ ἐσώτατα μέρη. Ἠεγίων.*] Pro *ἠερίων*. Insulas Electridas dici ait Scholiastes, quæ sitæ sunt juxta ostia Eridani, sic dictæ *ab electro*, quod ibi colligitur.

1015. Τυρσηνοῖσιν.] Τυρσηνοῖς. Latini *Hetruſcos*, vel *Tuſcos* vocant. Olim reges ſuos habuere, nunc magno Hetruriæ Duci parent. Ἀγαλλυθῖσι.] Vel quod ab Hercule oriundi, vel quod armis & opibus ſemper floruerint in Italia, teſtibus Diodoro & Livio. Ἄνασσον.] Pro ἤνασσον, neglecto augmento.

1016. Ναυσίθοον θ'.] Calypſo nympha Oceani & Thetyos filia, vel ut aliis videtur, Atlantis fuit, quæ cum in Ogygia inſula regnaret, Ulyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit, cujus amore capta duos illi peperit filios Nauſithoum & Naufinoum, ut refert Heſiodus. Alii tamen Nauſithoum Neptuni & Peribeæ filium fuiſſe dicunt, regem nempe Phæacum, patrem Alcinoi, qui ei in regno ſucceſſit. Calypſus inſulam juxta Puteolos deſcribit Philoſtratus lib. 8. de vita Apollonii, quæ & Ogygia creditur Plinio, à Calypſone ſic denominata. Calypſo phyſicè conſiderata Oceani filia dicitur ἀπὸ τοῦ καλύπτειν, *à tegendo*, quod aqua terras tegit. Præſtantiſſima nympharum appellatur, cum inter elementa nihil præſtantius ſit aqua. Notum illud Pindari: ἄριστον ὕδωρ. Nauſithous ex ea genitus perhibetur, quod per aquam naves currunt. Eadem & Naufinoum peperit, quo nihil aliud ſignificatur, quam navigationis peritia ὁ νοῦς τοῦ τῆς ναυτιλίας. Tum ad mores quoque refertur hæc Deorum cum hominibus συνουσία, naturamque docet libidinis, quæ talis eſt, ut parum referat, utrum pares an impares appetat nuptias, cum inter mortalem & immortalem ſuapte natura parvum ſit commercium, & raro felices deprehendantur ejuſmodi concubitus, qui olim & cum diſſimilibus ineuntur. Patet id in nuptiis Pelei & Thetidis, à quibus ipſe Jupiter monitus eſt abſtinere, ut refert Lucianus in Dialogo Promethei, & Jovis. Nec felicior Anchiſes, qui cum ſe Veneris amplexu temere jactaſſet, ab eodem oculis eſt privatus. Idem de Circe & Calypſone dici poteſt, quarum altera Ulyſſem ſocioſque ejus in ſummas calamitates conjecit: altera per ſeptem annos detentum captivumque ſuis voluptatibus ita circumduxit, ut vix ab ipſa divelli ſine periculo, inque patriam reverti licuerit. Ναυσίθοον.] Ναυσίθοος ὁ ναῶν θοὸν. Καλυψώ.] Ut Λητώ. Vide Scholia.

1018. Εὐνηθεῖσαι.] Συνουσιάζουσαι.

1019. Γείναντο.] Ἔτεκον. Ἐπιείκελα.] Ὅμοια. Τέκνα.] Υἱοὺς. Synecd.

1020. Νῦν δὲ γυναικῶν.] Concludit Theogoniam ſuam Heſiodus, cohortaturque Muſas, ut mulierum quoque illuſtrium decan-

decantent laudes. Nam auctor est Chrysostomus, Hesiodum de mulieribus etiam scripsisse, quod Homero palmam concederet, qui de heroibus ante scripsisset. Lucianus quoque in dissertatione sua cum Hesiodo testatur, poëtam nostrum mulierum laudes concinuisse eo opere, quod *μεγάλας ἠοίας* vocant Græci, ut tradit etiam Pausanias, ex quo fragmenta quædam extant apud Strabonem, & veteres Pindari & Æschyli Scholiastes. Sed hæc ut & alia multa poëtæ scripta intercidere, quorum nec vola nec vestigium hodie extat. Exclamare hic libeat cum summo vate: *Tantum ævi longinqua valet mutare vetustas.*

Μόνῳ τῷ Θεῷ ἡ δόξα.